MEMORIA GRAECA HERCULANENSIS

CUM TITULORUM AEGYPTI PAPYRORUM
CODICUM DENIQUE TESTIMONIIS
COMPARATAM PROPOSUIT

GUILELMUS CRÖNERT

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI
MCMIII

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI

GUILELMO SCHULZE

BEROLINENSI OLIM GOTTINGENSI

D D D

AUCTOR

ineunte anno MDCCCXCVII^mo amplissimo philosophorum Gottingensium ordini dissertationem tradidi examinandam, quam 'Quaestiones Herculanenses' inscripseram. cuius cum tres fuissent partes, prima palaeographica, altera grammatica, tertia denique quae in singulis anonymorum papyris distribuendis versaretur, primam et tertiam ad tempus seposui, ipsas papyrorum relliquias attentis oculis legendas esse ratus; alteram ut amplificarem atque idoneum in ordinem redigerem Guilelmus Schulze suasit, ipse omissorum sedulus monitor, pravorum censor severus. renovati vero operis prima capita in dissertatione Gottingensi vere a. MDCCCXCVIII^mi publici feci iuris.

dein auctumno insequentis anni auctoritate Academiae Regiae Berolinensis Neapolim sum profectus, ubi septem fere menses moratus dum plurimas e papyris ineditis sive male editis lectiones enotavi, multa etiam quae ad grammaticas quaestiones spectant testimonia aut vera aut falsa cognovi aliaque insuper nova repperi haud spernenda.

inde domum reversus iterum totam commentationem retractavi, hoc maxime consilio, ut exemplis extrinsecus comparatis Herculanensia fusius explanarem. nam grammaticorum et editorum potissimum usui mihi consulendum esse videbam. quoad ergo potui, singulas quaestiones inde ab Atticorum aetate usque ad ultima Byzantinorum tempora sum persecutus, in verborum origine detegenda intra Graecae linguae fines pedem cohibui. aliorum operam, ubi praesto erat (nam de codicum scriptoribus praeter sacram memoriam perpauca vidi exposita, quae quidem gravioris essent momenti) adhibui et exscripsi, quamquam haud raro propriis cavi studiis, ne illi nimium confiderem.

editorum vero commodis ita studui prospicere, ut proponerem quid quave aetate fuisset in usu, unde et variarum lectionum facilior fieret delectus et firmius in retinenda sive damnanda codicum fide iudicium. neque inutilem esse credo editori quaestionem, quo tempore singulae lectiones in auctoris verba sint intrusae, quod si secum reputaverit, interdum de codicum pretio atque affinitate rectius poterit iudicare. quodsi veteris Attici cuiusdam scripta tenemus, tres sive quattuor memoriae aetates discernimus, primam Lagidarum, dein Romanorum, tum Byzantinorum priorem (saec. VI—XI) et posteriorem (s. XII—XVI), id quod Thucydidis exemplo liceat adumbrare.

s. IV—I^{a}: ἐφειρημένος IV 38 1 pap. Oxyrh.[1] (ἐφηιρ-[2]), cf. infra pg. 38; δυεῖν I 20 3 C, cf. Meist.[3] 201; Τροιζῆνα I 115 1 libri, Meist.[3] 24; εὑρῆσθαι I 21 1 libri, ib. 172; οὐθέν VIII 87 3 B, infra pg. 156; etc.

s. I^{a}—IV^{p}: πλείωι I 3 5 F δοκείτωι 83 1 E etc., infra 44; ληστείαν I 5 1 ABFGM (ληιστείαν E), infra 50; ὁπλεῖται IV 38 5 pap. Oxyrh., infra 27; Μιτυληναῖοι III 25 2 ABG, infra 23; ἀπήιεσαν IV 39 2 Ox.[1], infra 264; διεζωσμένοι I 6 5 libri (-ωμένοι Hude), infra 226; etc.

s. IV—XI: ἐπολιώρκουν I 27 4 M ἐνεώχμωσε 12 2 AEM (prava est duplicis augmenti ratio Byzantinis imputanda, cf. ἐνεώχμωσε Procop. bell. Vand. 1 7 A ἐνεώχμωσε Theodor. gr. aff. cur. 77 46 C); ἀμνηστούμενα I 20 3 E μνησθέντας 37 1 E etc., cf. Wien. Stud. XXI 56 (ἀειμνήστου librarius Bodleiani Platonis in subscriptione); δεδειώς VIII 66 2 E, cf. l. c. 50; προσίεσαν VIII 66 4 EF (προσήιεσαν ceteri), cf. Procopiana memoria, quae saepissime ἴεσαν et similia praebet; etc. ceterum de Procopii libris peculiari commentatione agere institui.

s. XII—XVI (Tzetzae Planudis Moschopuli aetas): εἰς I 1 1 c (ἐς cett.), cf. infra 113; Πελοποννησίων 9 2 c Χερονήσου 11 1 c, infra 75; γινομένης 13 3 cf (γιγνο- cett.), infra 92; alia.

quamquam fieri vix potest, ut omnes lectiones grammaticas certis temporum finibus circumscribamus, quod vetant cum alia multa tum proprii fere cuiusvis scribae mores. sed correctorum imprimis manum quaerendam esse dico. multi enim sunt, qui orthographicas potissimum et grammaticas res adtingant, veluti LXX versionis Vaticani corrector, suae aetatis (s. XIV) testis gravissimus; cf. quae in speciminis modum composui in indice fontium s. v. Byzantini, memoria sacra, volumina Herculanensia. verum his alius velim insistat.

Passowii lexicon graecum instauraturus id quoque animo prospexi, ut, quae illic propter loci angustias vix obiter possent memorari, hic latius persequerer, quoad prae operis consilio et finibus liceret.

scripsi Bonnae mense Augusto a. MDCCCCIII^{tii}.

GUILELMUS CRÖNERT.

OPERIS DESCRIPTIO.

praefatio . . . . pg. V
glossarii Aegypti papyrorum grammatici specimen . . . . „ IX
LIBER I: quaestiones orthographicae de vocalium potissimum usu. . pg. 1—52

pg.
papyrorum Herculanensium conspectus 1
papyri Aegyptiacae 6
tituli ac codices 7
I. signa grammatica 8
apostrophus vocabuli fines indicans 9
II. verborum inter binos versus divisio 10
tituli 13
papyri et codices 15
correctorum usus 17
hamuli ratio, indicia tachygraphica 18
III. ε ∼ η, ο ∼ ω 19
πώρρω 20
IV. ι ∼ υ: βυβλίον, ἥμυcυ etc.. . . 21
υ ∼ οι 23
V. ε ∼ αι 24
VI. ει ∼ η 25
VII. ι vices dipthongi ει suscipit . 26
ει = ῑ 27
ει = ῐ 30
⏑ειa ∼ -ία, -εῖον ∼ ⏑ιον 31
ιι ∼ ι, ιει ∼ ει 34
ηι ∼ ει (Εὐριπίδει, εἴρηκα etc.) . 35
VIII. iota mutum, adverbia in -αι, -ηι (-ωι) 41
verborum ratio: νικᾶι, ἔχηι, ὁμολογώιην etc.. 43
iota falso positum 45
conspectus vocabulorum: ἀιδω, ζῶιον etc. 47

LIBER II: quaestiones orthographicae de consonarum usu . . . . pg. 53—100

pg.
I. adsimulatio gutturalis: ἐγλέγειν, ἐγ μέν etc. 54
ἐγρέον 55
ἔχθεcιc, ἐξυνηθείαc etc. 56
II. adsimulatio nasalis: ἀγγέλλω ∼ ἀνγέλλω 57
ἔλλειψιc, ἔνρυθμοc 59
cυcτῆναι, cυνζῆν 60
μὲγ γάρ, ἐμ πᾶcι; sequuntur codicum exempla 61
nasalis suppressa: χολή⟨ν⟩ καί etc. 64
III. praepositio ob haplographiam decurtata 65
IV. vitiosa adsimulatio 65
V. singula quaedam: λαμβάνω (λήμψομαι etc.) 65
ΕΝΕΓΚ- (ἠνέγχθη etc.) 68
ἐλέγχω, cαλπιγκτήc 71
ὕcπληγξ, λάρυγξ, πίμπρημι, πίμπλημι, τύμπανον 72
λάμβδα, ἐμηνύνθη 73
VI. nasalis evanida, hybrida transposita 74
VII. μμ ∼ μ 74
VIII. νν ∼ ν 74
IX. λλ ∼ λ 75
X. λ ∼ ρ 77
XI. ρρ ∼ ρ 78
XII. littera ρ submota (γέγαπται etc.) 81
XIII. γ ∼ κ ∼ χ. 81
δ τ θ, β π φ; κύθρα, κιθών . . . 82
XIV. labiales: Πρεταννική 83
ἀcπάλαξ, γρῖφοc 85
XV. dentales: ποταπόc, μαcτόc etc.; μάκτρα, ἄρκτοc 86
XVI. gutturales: media emollita (γναφεύc), cκέλοc 87
πανδοκεῖον; χθ ∼ κθ 88
ἐκθρόc, ἐκχθρόc, ἐκξ 89
κακχάζω 90
tenuis evanida: ὀλίοc, γίνομαι, γινώcκω 91
XVII. sibila: cc ∼ c 92
νῆccoc 93
τιθαcόc, Κνωcόc, ῥυcόc, Cυρακόcιοc 94
c ∼ ξ (cύν); c ∼ ζ (Ζμυρναῖοc) . 95
cζ (cτοχάcζεcθαι) 97
XVII. varia: πλεύμων, μόλιc, φιλίτιον 98

LIBER III: quaestiones grammaticae de vocalium usu . . . . . . pg. 101—132

pg.
I. α ∼ ε (μυελός, πιάζω, ἄπλατος etc.) 101
α ∼ η (φωνάεντα), α ∼ υ, ε ∼ ο, ο ∼ υ 103
II. αι: αἰεί 104
αἰετός, -αιεύς, κλαίω, καίω . . . 106
ὀλισθάνω 107
III. ει: τέλειος 107
πλείων 108
δωρεά, χρεία 109
Ἀρεοπαγίτης, Ἡρακλεώτης, adi. in -ύς -εῖα, varia 110
εἱαυτός, εἱάν; εἰς ∼ ἐς 112
εἵνεκα 113
θεμέλιον, ἔδεξα, χερός ∼ χειρός. 115
IV. ποιεῖν ∼ ποεῖν 116

pg.
poetarum Atticorum usus . . . 118
Latini, -ποῖα 120
ποῶ; τοοῦτος, βοηθεῖσθαι; πνοή, πτόα. 121
ῥοή, χρόα, στοά, Στωϊκός etc. . 122
V. υι: ὑπόγυιος, υἱός 123
ἑστηκυῖα, ἑστηκοῦα, ἑστηκεῖα. . . 124
VI. ευ: πάω, τατό 126
πέταυρον, ἔραυνα 127
VII. ευ: σκεοφύλαξ, ὁ κεραμεούς . 128
VIII. ου: ο ∼ ου, κολλούριον. . . 129
IX. varia: ἐάν ∼ ἄν 130
ἑαυτός ∼ αὑτός, (ἐ)κεῖνος, (ἐ)θέλω 131
(ἐ)χθές, (ἀ)σπάλαξ, ν(ε)οσσός, σκό-ρ(ο)δον 132

LIBER IV: quaestiones grammaticae de consonarum usu . . . . pg. 133—158

pg.
I. ρσ ∼ ρρ, στερεός ∼ στερρός . . 133
II. σσ ∼ ττ. 134
III. -ττειν ∼ -ζειν. 135
IV. σμ ∼ δμ 136
V. (σ)μικρός, (σ)κορακίζειν, σιττακός, ἄμμος 136
VI. ν paragogicum: in terminis nom. et verb. 137
-θε(ν) 139
ἕνεκε, πάλι 140
παλιλογεῖν, εἴκοσι, οὑτοσίν . . . 141

pg.
VII. ς paragogicum: οὕτω, adv. in -άκι. 142
μέχρι ἄχρι, ἐφεξῆ, ὄπιθεν . . . 144
VIII. aspiratio: vitiose omissa (ἕστηκα, εὑρίσκω etc.) 145
insolenter illata (ἵσος, ἴδιος, εἶδον, εἵληφα, ἦχος etc.) 148
migratio aspiratae (ἐφίορκος, ὑφεξαίρεσις etc.). 153
IX. οὐθείς, οὐθενόω 155
οὐθέτερος, οὐθαμῶς οὐθ' ὅλως . 158

LIBER V: de nominum ratione . . . . pg. 159—201

pg.
I. nomina in -α ∼ -η 159
σπεῖρα σπείρης, γεγονυῖα γεγονυίης 160
II. nomina propria in -ΗΣ: ∠ης . 161
-κλῆς, Ἀπελλῆς 162
Ἑρμῆς, Θαλῆς, Ἄρης 163
nomina pr. in -ΑΣ 164
Ἀμφιάραος, τὸν ἵλεω 165
νοῦς, πλοῦς etc., ἀθροῦς 166
III. nomina tertii ordinis 167
IV. varia nominum flexio (δένδροις ∼ δένδρεσι etc.). 174
nomina quae et flexionem et genus mutant 175
quae aut flexionem aut genus mutant (ὁ (ἡ) λιμός etc.) . . 176
V. adiectivorum formae 178

pg.
VI. adiectivorum genera: ἡ Δημοσθένειος 180
ὀλοώτατος ὀδμή simm. 181
singulorum vocabulorum conspectus 182
VII. gradus comparationis: ὁ πλείων ∼ ὁ πλείω 188
πλείονα ∼ πλείω etc., αἰχρότερος ∼ αἰσχίων 189
variae formae (ὀλιγώτατος, πρωτιστος, ἰδιώτερος etc.) 190
-ώτερος ∼ -ότερος 192
VIII. adverbia 192
IX. pronomina 194
X. numeralia 197
XI. iurandi particulae 200

LIBER VI: de verborum ratione . . . . pg. 202—241

pg.
I. augmentum atque reduplicatio. 202
augmentum neglectum 206
augmentum duplex 207
plusquamperfecti formae . . . 209
II. varii termini: -εσαν ∼ -εισαν . 210
futurum exactum, optativi formae att. ∼ aeol. 211

pg.
-οίη ∼ -ώη 214
δοίη ∼ δώη, ἐὰν δοῖ 215
ἐὰν γνοῖ, -οῖμι -οῖς -οῖ, -ωίη ∼ -ῷι 217
-οίμην ∼ -ώμην, -είημεν ∼ -εῖμεν, θεῖτο ∼ θοῖτο 218
-ύοιτο ∼ -ῦτο; imperat.; inf.: -ειν ∼ -εν, ἕναι 219

	pg.
-οῦν ∼ -οῖν, πεπιςτεῦθαι	220
III. verba contracta	221
-έω pro -άω in lingua volgari	222
verba contracta ∼ simplicia	223
-ηςα ∼ -εςα	224
IV. futurum atticum	225
aor. verborum in -αίνω -αίρω	226
V. verborum stirpes: c (ἐλάθη ∼ ἐλάςθη etc.)	226
c ∼ gutt. (ἔπαιςα ∼ ἔπαιξα etc.)	228
c ∼ ν (ὕφαςμαι ∼ ὕφαμμαι etc.); ἐκλάπη ∼ ἐκλέπη	229
VI. futurum medium	230
VII. aoristi alterni ordines (ἤγαγον ∼ ἦξα etc.)	231
VIII. formarum medii ac passivi vicissitudo	236
IX. verba in -μι: -νυμι ∼ -νύω	238
ἐδώκαμεν ∼ ἔδομεν	240
X. adv. verb.	240

LIBER VII: formarum verbalium index alphabeticus . . . . . . pg. 242—283

LIBER VIII: de nonnullorum vocabulorum compositione . . . . . „ 284—299

	pg.
I. nomina in -ημα ∼ -εμα	284
εὕρηςις, εὑρηςιλογία; ἀβελτερία; Παρμενείδης	285
Ὑπερείδης; ἀναλίςκω, ἀνάλωμα	286
φλεγμαίνω, ὀλεθρεύω, ὀξυδερκία; ἡμιωβέλιον, βιωτεύω etc.	287
II. προοίμιον, -τ(ε)ία ∼ -cία	288
-πραξία ∼ -πραγία; αὔξη etc.	289
III. nomina vario in coagulo modo composita	290
IV. nomina deminutiva	293
V. nom. adiect. variae formae	294
Ἀκαδημεικός	295
μικρός, μικκός, μικός	296

index palaeographicus . . . . pg. 300
index grammaticus . . . . pg. 300—302
index vocabulorum . . . . „ 303—312
index fontium . . . . „ 312—317
index memoriae latinae ac barbarae . . . . pg. 318

---

paginae ἡμιόλιον a typotheta relictum variis glossis implere liceat, quas e GLOSSARIO AEGYPTI PAPYRORUM GRAMMATICO speciminis causa selegi.

ΑΘΗΡΑ attica forma ἀθάρη fuisse fertur (ἀθάρης Aristoph. Plut. 673, ubi tamen Ravennas ac Venetus ἀθάρας), aeolica ἀθήρα, volgaris ἀθάρα, cf. schol. Plut. 673 Ἀττικοὶ διὰ τοῦ η ἀθάρης, Αἰολεῖς ἀθήρας, ἡ δὲ κοινὴ διὰ τοῦ α ἀθάρας (rursus Ravennas Ἀττικοὶ ἀθάρας, Αἰολεῖς ἀθήρας). quem vocant grammatici Aeolum usum, Aegyptiis rectius tribuimus, cf. Hesych. ἀθήρα (ἀθηρά cod.)· βρῶμα διὰ πυρῶν καὶ γάλακτος ἡψημένον παρ᾽ Αἰγυπτίοις, cui succurrunt papyri: ἀθήρας χαλκεῖα κα̅ PLeid S 3 25 (II^{a}), ἀθήρα PTebt I 131 (100^{a}), ἀ]θῆραι POxy III 467 4 (fr. artis chymicae scr. s. II^{p}). unde apparet in verbis Plinii XXII 221 'hac (olyra) decocta fit pulmentum quod Aegyptii atheram [sic codd. opt.] vocant' vitiose 'atharam' a nonnullis [ϛ] esse scriptum; cf. etiam Thes. L. L. I 1, 1034.

ΑΛΩϹ nom. ἡ ἅλωc deest, τῆc ἅλω PPetr II 2 14 (260^{a}) μιᾶc ἅλω 121 22 (III^{a}) ἀπὸ τῆc ἅλω RevL 39 6 41 19 (258^{a}) etc. τῆc ἅλω BU 698 17 20 (II^{p}) PAmh II 126 22 (II^{p}), τῆι ἅλω PTebt I 105 5 24 (103^{a}), τὴν ἅλω PPetr^{2} 72 5 6 (III^{a}) ἐφ᾽ ἅλω POxy I 101 37 (142^{p}) PLond II 190 47 (149^{p}) — ἐφ᾽ ἅλων (cf. ἵλεω ∼ ἵλεων νεώ ∼ νεών etc. infra pg. 165) BU 920 19 (180^{p}) PAmh II 147 9 (IV—V^{p}), τῶν ἅλων PPetr II 121 23 (III^{a}), τὰc ἅλωc PFay 121 20 (99^{p}) ἐφ᾽ ἅλωc BU 918 21 (111^{p}) PGenf 78 21 (III—IV^{p}; sic, non ἐφαλῶc = ἀcφαλῶc leg. esse recte monuit Vitelli). mira forma τὰc ἅλω, quam nisi ad exemplum numeri singularis decurtatam esse concedis (ἅλων: ἅλω = ἅλωc: ἅλω), equidem explicare nequeo. adsunt tres loci, qui sese invicem tuentur: ἐπὶ τὰc ἅλωι PTebt I 61^{b} 373 (118^{a}) ἐπὶ τὰc ἅλω 72 374 (114^{a}) τὰc ἅλω Ioseph. Ant. 6 272 libri (ἅλωνας ed. pr. ἅλωc Niese).

ἅλων nom. (cf. ὁ sive ἡ ἅλων in NT, Schmiedel § 8 13): ἐνεπρήcθη μου ἅλων BU 651 5 (192^{p}), ἐκτὸc μιc(θώcεωc) ἁλώνωι (= -νων) PTebt I 84 8 (118^{a}) τῶν ἁλώνων BU 759 10 (125^{p}).

ἄλωc ἄλωοc ἄλωα etc. hucusque frustra quaerimus. procul enim habenda Babrii papyrus bilinguis, in qua est ἄλωα PAmh II 26, 2 43, ubi Crusii editio ἄλωνα praebet (fab. 17).

ΑΡϹΗΝ illo loco satis memorabili: cώμ]ατα θηλυκὰ Παρθένιον Μυρίνην, ἐρcενικά[PPetr II praef. 23 13 (238^{a}) sunt qui Cyrenaicae dialecti vestigia servari dicant. sed iam alia suppetunt testimonia: cώματα ἐρcενικά PPetr^{2} 174 2 (III^{a}) τέλοc ὄνου ἔρενοc λευκ(οῦ) PLond II 79 4 (144^{p}). immo variam volgaris sermonis tenemus formam, cuius originem inde ab Ionum potius dialecto convenit repetere.

ΒΕΛΕΝΚΩΘΙΟΝ? legitur EM 194 31: βελέκκοι· ὄcπρια. ‘καὶ τῶν βελέκκων’ Ἀριcτοφάνηc (fr. 755 K). corrigendum esse βελέκων statuit Dindorf, ne dissentiret Aristophanes ab Hesychio (βέλλεκυc) et Suida (βέλεκοc). litem non diiudicant papyri: βελενκώθια καὶ cηcτρίδια PFay 118 20 (110^{p}) τῶν βελοκίων καὶ τοῦ κίτρου RevEg III 169 13 (VII^{p}). βελοκίων pro βελεκίων scriptum esse dilucide apparet, alterius formae explicatio difficilior est. sine dubio nomen deminutivum tenemus, cuius terminus -άριον fuerit. nam βελενκάρεια in papyro extare suspicor. sed utut res sese habet, βελενκ- facilius ex βελεκκ- quam ex βελεκ- oriri potuit mea quidem sententia. pluribus vero est opus testimoniis quam adhuc e papyris volgata videmus.

ΔΙΩΡΥΞ Lagidarum aetate molli gutturali instruitur, quam rationem Phrynicho displicuisse accepimus (230 L), cf. διώρυγοc PPetr^{2} 80 20 83 10 (256^{a}) διώρυγι PPetr II 15 2 (252^{a}) διώρυγοc PTebt I 72 72 102 (114^{a}) etc., posteris temporibus Atticorum aspirata a nonnullis revocatur, cf. διώρυγε[c BU 543 7 διώρυγοc 227 10 (151^{p}) ζωρύγων (sic, cf. διάβολοc ∼ zabulus) MittER II—III 34 25 (261^{p}) etc. — διώρυχοc CPR I 189 6 (I—II^{p}) BU 10 17 (192^{p}) διωρύχ[ω]ν PGenf 78 27 (III—IV^{p}).

διόρυξ multi e recentiorum numero scribebant iusta in coagmento productione omissa (cf. infra pg. 287 ἡμιοβέλιον): διόρυγοc BU *664 34 (69^{p}) Ostr 577 (137^{p}) etc. τοῦ διορυγίου Wien. Denkschr. 1889, *148 11 (VI—VII^{p}).

ἡ διώρυγοc Byzantinorum est forma, qui in alium ordinem nomen transire iusserunt: τῆc διωρύγου Wien. Denkschr. 1889, 183 2 190 2 (VI—VII^{p}) τῆc διορύγου 149 12 (VI—VII^{p}) BU 818 1 (VII^{p}).

ΕΓΓΥΑΩ tres in partes papyri discedunt:

κατηγγυηκυῖαν PPetr II 55 20 (III^{a}) κατηνγύα POxy III 472 39 (II^{p}), sicut Atticorum potissimum fuit usus, cf. KB II 406, dein διηγγύηcα Wien. Sitz. Ber. 1895, 4 5 (tit. Car. aet. pt.).

ἐνεγυήcατο PPetr^{2} 137 20 25 (200^{a}) εἰc ὃ ἐνεγυ(ήcατο) 170 2 7 171 15 etc. (III^{a}) κατεγγεγύηκαc PAmh II 35 23 (132^{a}), cf. KB l. c.; utrumque modum coniunxit homo Myconius nescio quis: ἐνηγγύηcεν Ἀθήναιον II (1873) 235 (aet. pt.).

διεγγύη[cαν PPetr II 79 12 διεγγύηcε ^{2}54 28 (III^{a}) διεγγυήκαcι ^{2}137 20 25 (c. 250^{a}).

-ΗΛΑΤΗϹ veterum usus, de quo cf. ὀνηλάτηc PTebt I 103 34 (I^{a}) POxy II 399 (I^{p}) ὀνηλατικοῦ PLond II 190 18 (149^{p}) etc., plane eandem ob causam immutatus est a posterioribus, quam modo in voce διόρυξ signavi: ταυρελάτη PGoodsp 9 33 33 23 34 23 etc. ταυρελάταιc 16 9 28 15 (191^{p}, nusquam ταυρηλ-), βοελάτου Wien. Denkschr. 1889, 171 193 (VII^{p}) ὀνελάτηc RevEg III 188 13 ὀνελάται PAmh II 187 8 ὀνελάτη 11 (VI—VII^{p}) etc.

ΚΛΑΛΙΟΝ legimus in papyro quadam Londinensi τὰ κλαλία τὰ β̄ II 114 11 (II—III^{p}), quae res pignoris in locum deposita octo minis est aestimata. alio eiusdem voluminis loco Kenyon exscripsit]ΚΡΗΛΙ( ) 245 6 (II^{p}), quae vox ipsa quoque pignus quoddam significat. de poculorum genere κρανίον ab Athenaeo commemorato (κρατάινον· μήποτε τὸ νῦν καλούμενον κρανίον ἔκπωμα οὕτωc ὠνόμαζον οἱ ἀρχαῖοι XI 479^{e}) non potest cogitari. viam demonstrant lexica vetera: κλαρά· ψέλλια Hes. κλανία· ψέλλια βραχιόνων id. κλάρια (sic)· ψέλια βραχιόνων Cyrill. (Thes. IV 1600^{d}). liquidas invicem mutatas non miramur, neque haerendum in vocali η, modo revera sit tradita. verum hic quoque vocis absconditae rationes melius explanabunt novi papyrorum thesauri. ceterum voces synonymae βραχιόλιον περιχείριον non leguntur in papyris, at legitur ψέλιον inde a Tiberii aetate: ψελίου POxy II 259 11 (23^{p}) ψελίων 265 3 (I^{pf}) etc., cf. imprimis ζεῦγοc ψελλίων (= κλαλία τὰ β̄) BU 22 31 (114^{p}).

LIBER I.

In rebus linguae Graecae orthographicis quid praestantius uniceve verum esset usque ad initium XIX^{mi} saeculi aut plane ignorabatur aut solis e Byzantinorum codicibus vel grammaticorum veterum suffragiis diiudicabatur. Deinde ut taceam de eis, quae ex ratione metrica imprimis Angli eruerunt, titulorum copia quae iam in dies amplior suppetebat paulatim adhibita est, unde largus fructus redundare coepit. Interim innotuit tertia quasi linguae Graecae memoria, eam dico quam papyri praebent variis locis solo ereptae. Et primum quidem recuperata est philosophi cuiusdam Epicurei bybliotheca. Quicquid inter cineres legi potuit magnis temporum intervallis Academici Neapolitani publici iuris fecerunt. Verum paulo post alio loco alius scriptorum generis exempla inventa sunt, primusque Schow a. 1788 ad edendas papyros Aegyptiacas accessit. Aedes Herculanenses praeter illas copias nil amplius quod quidem aetatem tulit servasse videntur, Aegyptus vero quo magis explorata est eo maiora reddidit neque acta solum publica privatave reperta, sed etiam historicorum oratorum poetarum libri singulis olim mortuis ut fati comites additi nunc inter pretiosissimos bybliothecarum thensauros feruntur.

Sic quae antea tanti facta erat Herculanensis bybliotheca cessit papyris Aegyptiacis, nunc omnium exspectatio ex Anglorum copiis pendet, quarum magna pars nondum aperta nedum exhausta est. Tamen nonnulla quae ad res grammaticas spectant tractaturo papyri Neapolitanae aptiores visae sunt, primum quod librarii huius bybliothecae immunes sunt a multis vitiis, quae Aegyptios scribas omnium fere temporum infecerunt, deinde librorum Herculanensium infimus est annus LXXIX p. Chr. n., ita ut temporis spatium ab altera parte certe definitum sit, licet multae praecipue Epicuri papyri primo ante Chr. n. saeculo sint tribuendae. Ipsius vero Philodemi manus sive Demetrii aliusve auctorum VH haud tulerit aetatem.

Neque ad Herculanenses neque ad ceteros libros papyraceos[1]) ad-

1) Dum haec retracto anno MDCCCXCVIII conscripta praesto sunt duo Edwini Mayseri opuscula: Grammatik der Griechischen Papyri aus der Ptolemäerzeit I Orthographie und Vokalismus (Progr. Heilbronn 1898) II Konsonantismus (Progr. Stuttgart, Karlsgymnasium, 1900). Multa in his diligentissime conlecta atque explanata, nonnulla egregie inventa et indagata vidi, neque tamen hisce

huc fere accessit diligens rerum grammaticarum observatio.[1]) Et in hac re libris Neapolitanis id maxime offecit, quod singula nimis dispersa erant et saepe duorum testium fide concinnanda, quodque multa ut rudis moles impolita latebant, quae tamen difficultates nunc plerumque sublatae sunt indefessis Gomperzi Sudhausi Scotti aliorumque curis. Itaque operam dedi ut omnia quae adhuc in lucem emissa sunt indagarem et excuterem, qua in re universitatis Bonnensis bybliotheca liberalissime eo me adiuvit, quod imagines phototypicas apographorum Oxoniensium domi examinandas mihi tradidit. Sed iam quibus compendiis in afferendis libris usus sim exponendum est:

VH Volumina Herculanensia; prior et altera collectio numeris minoribus indicatur, velut VH I^1, X^2 etc. In afferendis locis et numerum fragmenti columnaeve una cum versu et folium voluminis exhibebo hocce modo: X^2 145, 7 16. Raro accidit ut media columna temporum iniuria intercepta inferioris partis versus ab
ai imo potius numerandi essent, qua in re „ai" addidi Buechelero duce. Haec cum per se dilucida sint, compendium VH plerum-
n que omisi. In afferendis apographorum lectionibus n significat
o Neapolitanum, o Oxoniense exemplar.

O Collectio imaginum phototypicarum, quae exhibet praeter ea, quae iam ante edita erant, totas apographorum Oxoniensium copias in septem volumina divisas. Singulae paginae quia duplicem ordinem prae se ferunt, alterum voluminis, alterum totius collectionis, illam supra hanc infra notabo, velut O IV 850, 16 5.

p papyrus (pi papyrus inedita).

ap apographum.

Ακ Academicorum index, edidit ex p 1021 I^2 162—197 et pi 164 SMekler Berolini MCMII. Columnas secundum Neapolitanos numerabo. Saepe apographum Oxoniense solum memoriam servavit; huiusmodi locos Mekleri pagina signabo.

Δ Demetrius. Δπ = p 1014 Δημητρίου περὶ ποιημάτων B, Δε = p 1012 VII^2 1—29, quam papyrum Demetrii esse et in vindicanda

---

libellis editis mei operis consilium funditus mutandum esse censui. Quare ubi expedire vidi lectorem ad Mayseri commentationem relegi ceteris in quaestionibus aevi Lagidarum papyros meis ipsius curis recensurus. Saepius etiam laudabo Alberti Thumbii librum 'Die griechische Sprache im Zeitalter des Hellenismus' (Strassburg 1901) quaeque KDieterich conlegit quamvis incomposita et nonnumquam fallacia (Untersuchungen zur Geschichte der griechischen Sprache, Leipzig 1898).

1) De voluminibus Herculanensibus, si omittimus adnotationes Academicorum magna ex parte nugales, quae satis superque explosae sunt, hi fere aliquid attulerunt: AvBamberg ZfdG 1874 13—16 ει = ῑ 10 κενότατον 21 ἑώρακα 26 ϲεϲωμένοϲ (falso) 36 ἐμπιμπράναι GMeyer et saepius FBlass in grammatica linguae Graecae Mekler Ind. Acad. (Ακ) pg. VIII—XII Sudhaus in indice grammatico Rhetor. II 370—371 Schmid Atticismus hinc inde ut II 17 22 23 26 28 29 31 33.

Epicuri doctrina atque oratione versari peculiari editione me brevi demonstraturum esse spero. Utramque papyrum diligentissime retractavi, quare novum paginarum ordinem inducendum intellexi.

Є Epicurus; singuli operis de natura libri litteris graecis exprimuntur: Є$\overline{\iota\alpha}$ Є$\overline{\kappa\eta}$ sim. Ubi duo adsunt apographa, et papyrus et ordo Neapolitanus additur. In Є$\overline{\kappa\eta}$ (edito Herm. vol. XXIX 5—14) Hermae paginis utor, similiter in Є p 1619, quam una cum p 1056 et p 697 edidit Gomperz Wiener Studien I 27—31 (Є p 1619 WS I 31 100 sim.).

Κα Carneiscus (p 1027 V^2 182—195).

Κω Colotes. Κω ευ = p 1332 VI^2 96—104, Κω λ = p 208 VI^2 112—120 (contuli).

Μ Metrodorus (p 831 X^2 71—80, quam Metrodoro adscripsit simulque edidit AKoerte Metrodori fragmenta 571—591).

Π Polystratus. 1) p 336—1150 ed. Gomp. Herm. XI 399 sqq. 2) p 1520 V^2 196—200 (prior pap. mera littera Π signatur).

Στ Index Stoicorum, ex p 1021 ed. DComparetti Riv. di Fil. III 1875; papyrum ipse totam contuli propediem editurus.

Φ Philodemus.

Χ Chrysippus. 1) p 1038 V^2 22—25. 2) p 1020 X^2 112—117. Chrysippo adscripsit editor HvArnim (Herm. XXV 473—495, cuius paginae exhibentur). 3) p 307 VIII^2 176—193, edidi Herm. vol. XXXVI 550—567.

Accedit conspectus singulorum Philodemi scriptorum:

αι anon. (mea sententia Φ) p 19—698, ed. Scott Herculan. 253—305.

β περὶ τοῦ καθ' Ὅμ[ηρ]ον ἀγα[θοῦ β]ας[ιλέως p 1507 VIII^1.

επ περὶ Ἐπικούρου p 1232 VI^2 106—111.

επ$\overline{β}$ περὶ Ἐπ[ι]κούρου Β p 1289 O V 1051—1057, 20—26.

ευ περὶ εὐςεβείας ed. Gomperz Herkulanische Studien II 1866 (nova utor collatione).

θ περὶ θανάτου Δ ed. SMekler Wiener Sitz.-B. 1886.

θᾱ περὶ θεῶν Α p 26 ed. Scott Herculanensia 205—251.

θδ περὶ θεῶν διαγωγῆς p 152—157 ed. Scott Herculanensia 93—204.

κ περὶ κολακείας p 1675 I^2 1—13, p 222 I^2 75—83, p 1082 I^2 84—92, p 1089 VIII^2 1—7, p 223 VIII^2 138—141, p 1643 XI^2 133—134, p 237 O VI 1576, 211, pi 245, 479?, 1645.

μ περὶ μουςικῆς Phil. de musica ed. JKemke, Lipsiae 1884.

οι περὶ κακιῶν Θ [= περὶ οἰκονομίας] p 1424 III^1.

ομ περὶ ὁμιλίας p 873 V^2 176—181.

ορ περὶ ὀργῆς p 182 ed. Gomperz Lipsiae 1864.

π περὶ ποιημάτων.

πβ̄ Philod. περὶ ποιημάτων libri secundi quae videntur fragmenta conlegit AHausrath Lipsiae 1889.

πδ̄ περὶ ποιημάτων Δ p 207 II^2 148—158 (contuli).

πε̄ περὶ ποιημάτων Є p 1425 II^2 159—197 (alterum apographum πε̄β p 1538 II^2 198—208). Ceterarum operis Philodemei papyrorum conspectus exstat infra pg. 6.

πα περὶ παρρηςίας p 1471 V^1 (contuli magna ex parte).

πλ περὶ πλούτου A p 163 III^2 72—109 (adde pi 97, 200, 495 tab. II).

πρ πε[ρὶ] Ἐπικούρο[υ] . . . . . πραγματεῖαι p 1418 I^2 107—131 (denuo contuli; accedit pi 176 luculentissima).

προν [Φ (ut mihi videtur) περὶ προνοίας] p 1670 O VI 1421—1424, 134—137; sed plura praebet apogr. Neapolitanum ineditum.

πτ πρὸς τοὺς [p 1005 I^2 132—161.

ρ I II Phil. volumina rhetorica ed. SSudhaus, Lipsiae I 1892, II 1896.

c περὶ [cημείω]ν κ[αὶ] cη[με]ιώcεων p 1065 IV^2 1—41 ed. Gomperz, Herkulanische Studien I 1865.

υ περὶ κακιῶν I [= περὶ ὑπερηφανίας] p 1008 III^1.

cτ περὶ τῶν Cτωικῶν p 339 VIII^1. Libellum gravissimum, cuius alterum quoque in papyris VH indagavi apographum, multo plura exhibere moneo quam Neapolitanorum cura patefacta sunt. Qui vulgo fertur titulus περὶ τῶν φιλοcόφων ab Italo nescio quo interpolatus est.

φιλαργ [περὶ φιλαργυρίας] p 1613 VII^2 124—135, p 253 VII^2 191—196, p 465 IX^2 187—200, p 1090 X^2 155—175, p 1645 XI^2 135—140, pi 415, 421.

χ περὶ χάριτος p 1414 X^1.

In libris αι ευ θδ μ ρ c editorum paginas adferam ceteroquin fere columnarum et fragmentorum numeris usurus. Quoniam autem magni scire interest qualis sit librarius cuius manum teneas, singulis locis crucem (†) vel asteriscum (*) praefigam: illud probos hoc negligentiores significat scribas. Et quo facilius quae ratio intercedat inter illa scribendi genera appareat, missis minoribus papyris brevem confeci laterculum. Meliori igitur notae adsignandi libri αι β κ οι π (libr. α, β) πα πλ πτ ρ (libr. α, β) υ cτ φιλαργ χ Aκ Єια̅ ιδ̅ ιε̅ κη̅ Kα X p 307 1020, ad deteriores ablegavi ευ θα̅ θδ μ ομ ορ π (libr. γ) πρ ρ (libr. γ, δ) Δε Δπ Є p 1191 M Στ, medium ut ita dicam genus tenent θ c Π. Saepissime accidit, ut apographa lectiones praebeant magni quidem abs te iudicatas, sed quas inspecta papyro vanas esse aegre cognosces. Itaque ea, quae meis ipsius oculis legi Neapoli, disertis verbis (e. g. 'ipse legi') indicanda esse censui. Denique singulae operis de poetica et de rhetorica papyri quomodo inter librarios modo memoratos sint distribuendae, hisce tabellis aperire studui quas quidem secutus sim rationes alias certius indicaturus.

ρ liber	scriptura pura (ι = ῑ) α litterae magnae rotundatae, in fine versuum haud raro producuntur interrupto etiam ordine	 β litterae mediae, Ͱ = H, saepius interpunctio adest	scriptura volgaris (ει saepe = ῑ) γ litt. magnae fluctuantes, ι ἀνεκφώνητον saepe omissum	 δ litteratura media, Υ = Τ, haud raro interpunctum
I			p 1427 V^2 26—35 = I 1—12	
II		p 1674 IV^2 42—108 = I 13—99 p 1086, p 425, p 1079, p 1580 } II 65—67, 99—130		p 1672 V^2 36—76 = I 84—146 p 408, p 409, p 1573, p 1117 } II 67—99
III?		p 1015 V^2 77—152, p 832 VIII^2 44—67 } = II 1—64		
IV a	p 1423 XI^1a = I 147—161			
IV b			p 1007 XI^1b = I 162—225	
V?		p 1669 V^1 = I 225—270 p 220 VI^2 188—199 = II 131—143 p 1078, p 1080 } VII^2 161—185 = II 143—167		
inc.		p 1004 III^2 110—209 = I 325—385		
inc.	p 221, p 245, p 398, p 1612, p 1619, p 426, p 380 } II 176—187, 190—195 p 463 IV^2 182—191, 204—208		p 224 VII^2 140—156 = II 168—176	
hypomnematicon		p 1506 III^2 1—71 = II 196—272		p 1426 IV^1b = II 253—272 p 240, p 455, p 467, p 468, p 1114, p 1653, p 473 } II 273—303 p 1099 X^2 176—178 p 1101 X^2 179—181 p 469 X^2 39—41 p 1646 XI^2 141—142

Contra papyros Philodemi, in quibus de rebus poeticis agitur sic distribuam:

α	β	γ
medium scripturae genus, perraro ῑ = ει, ποητής et ποιητής, fere nullae correcturae, nulla signa intra verba praeter paragraphos	litterae grandes, rotundae, ῑ ubique servatur, ποητής ποεῖ, interpunctio adest (′), saepe in versuum exitu comparet ‹	ductus maiores et planiores, ˥ = T, ῑ saepius = ει, ποιητής et ποητής, interpunctio raro notatur, in fine versuum bis legitur ⁒ (IV² 172 4 195 12)
p 207 II² 148—158 πδ̄ p 1425 II² 159—197 πε̄ p 1581 VII² 157—160 p 228 VIII² 163—165 p 403 IX² 25—30 p 407 IX² 31—33	e p 444 460 463 1073 1074 (= IV² 109—208) omnia huc collocanda praeter p 463 (IV² 182—191 204—208) et eas paginas p 1074, quas librario γ tribui. Hausrathii distributio (πβ̄ 213—218) non ubique sibi constat p 1081 VII² 94 96—97 99 101—123 p 466 X² 1—13	p 1074 IV² 159 165 171—172 176 195 198 201 p 1081 VII² 81—93 95 98 100 p 994 VI² 127—187 p 1676 XI² 147—166

Omisi in hoc conspectu p 1538 πε̄β II² 198—208 et exilia fragmenta p 128 VIII² 127—133, p 89 VIII² 121—126.

Ea quae ex VH exhauseram quatenus fieri potuit cum ceteris linguae Graecae monumentis comparare in animo fuit, et maxime quidem tractatum quicquid ex Aegyptorum papyris volgaribus hucusque editum est. Compendia vero plerumque ad ea adaptavi, quae Wilcken Arch. f. Pap. I 24—28 proposuit. Sunt autem haec:

BU Aegyptische Urkunden aus den Königlichen Museen zu Berlin, herausgegeben von der Generalverwaltung, Griechische Urkunden, Berlin 1894 sqq. (aet. rom. et byz.).

CPR KWessely, Corpus Papyrorum Raineri Archiducis Austriae, I, Wien 1895 (aet. rom.).

DA ADieterich, Abraxas, Studien zur Religionsgeschichte des späteren Altertums, Leipz. 1891 (papp. mag. s. III—IV).

DPM ADieterich, papyrus magica musei Lugdunensis Batavi, Jahrb. f. kl. Phil. Suppl. XVI (= PLeid V s. III—IV).

Eud Eudoxi ars ed. FBlass Kiliae 1887 (= PPar 1; ante 165ª).

MittPR Mittheilungen aus der Sammlung der Papyrus Erzherzog Rainer I—V, Wien 1887—1892 (aet. rom.).

PAmh The Amherst papyri by BGrenfell ant AHunt London I 1900 (pap. christ.) II 1901 (aet. ptol. rom. byz.).

PBer Parthey, Zwei griechische Zauberpapyri des Berliner Museums, Abh. d. Berl. Ak. 1865 109—180 (s. II—IV).

PDresd KWessely, Die griechischen Papyri Sachsens, Ber. d. Sächs. Ges. d. Wiss. 1885 276—283 (aet. ptol.)

PFay Fayum towns and their papyri by BGrenfell, AHunt, DHogarth; London 1900 (plerumque aet. rom.).
PGenf JNicole, Les Papyrus de Genève, Genève 1896, 1900 (aet. rom.).
PGrenf I PGrenfell, An alexandrian erotic fragment and other greek papyri chiefly Ptolemaic, Oxford 1896.
PGrenf II Gr. and Hunt, Gr. pap., Ser. II, Oxf. 1897 (aet. ptol. et rom.).
PLeid CLeemans, Papyri graeci Musei antiquarii publici Lugduni Batavi, I 1843, II 1885 (praeter papyros magicas aliasque id genus s. II a. C.).
PLeipz KWessely, Die griechischen Papyri Sachsens, Ber. d. Sächs. Ges. d. Wiss. 1885 pg. 237—275 (s. III p. C.).
PLond FGKenyon, Greek papyri in the British Museum, London I 1893 II 1898 (aet. ptol.-byz.).
POxy The Oxyrynchos Papyri by BGrenfell and AHunt London I 1898 II 1899 (aet. rom. et byz.).
PPar MWBrunet de Presle, Les papyrus grecs du Musée de Louvre et de la bibliothèque Impériale, Notices et extraits des manuscrits de la bibliothèque impériale XVIII 2, Paris 1866 (plerumque s. II a. C.).
PPetr JMahaffy, On the Flinders Petrie Papyri, Dublin, I 1891, II 1893, Appendix 1894 (s. III a. C.); $PPetr^2$ edit. alt. Dublin 1903.
PTor APeyron, Papyri graeci regii Taurinensis Musei Aegyptii, Taurini, I 1826, II 1827 (aet. Ptol.).
PVat AMai, Classici auctores IV 445—446, V 601—604 (papyri Vaticani aet. ptol.).
RevEg Revue Égyptologique (plerumque aet. byz.).
RevL BPGrenfell and IPMahaffy, Revenue laws of Ptolemy Philadelphus, Oxford 1896 (a. 258 a. C.).
ThebBank UWilcken, Actenstücke (Abh. d. Berl. Ak. 1887; s. II a. C.).
WL, WM KWessely, Denkschr. d. Wien. Ak. 1888 (WL = pap. mag. Paris., WM = pap. Mimaut; pap. Anastasy ed. PLond I 65 sqq.).
W 1889 KWessely, Denkschr. d. Wien. Ak. 1889 (papp. Paris. aet. byz.).
W 1893 KWessely, Denkschr. d. Wien. Ak. 1893 (papp. mag., sed maximam partem melius in PLond I repetitae).

In exscribendis DA PGrenf Leipz Lond Petr Vat W 1889 1893 editorum paginis usus sum; dum examinarem PGrenf Leid Lond Par Petr Tor Vat RevL auxilio fuit libellus quem conscripsit Stanislaus Witkowski Lembergensis: Prodromus Grammaticae papyrorum aetatis Lagidarum (act. Acad. Crac. class. phil. XXVI Crac. 1897), in quo multa editorum vitia collatis plerumque imaginibus emendata, alia melius temptata et explicata vides. Diligentem ubique de tempore singulorum testium institui quaestionem; si certus annus deerat, secundum totius papyri habitum saeculum vel aetas eligi debuit. Haecce velim discas: notae (pt) (i) (chr) (byz) (ar) significant aetates Ptolemaeorum, imperatorum Romanor., Christianorum, Byzantinorum denique Arabum. II^a, I—II, 137^a, 150^p sim. facile intelliguntur; ^{i} (initium) ^{m} (medium) ^{f} (finis) singulis saeculis ubi necesse fuit adieci. Inter papyros quas vocant litterarias maxime adhibui Anonymi Iatrica (Iatr) e papyro Musei Britannici a Dielsio edita; huius libelli rationes ubique cum usu VH contuli. Praeterea multa mihi suppeditaverunt Aristotelis et Hyperidis libelli, e recentioribus scriptoribus adhuc primum locum obtinet Philonis papyrus.

Multo minus testimoniorum e titulis conquisivi; prae caeteris perscrutatus sum libros hosce: Bulletin de corr. hell. (BCH), Journal of Hell. stud. (JHS), Papers of American School (PAS), Le Bas-Waddingt. (LBW), Inscr. Mus. Brit. (IMB), Viereckii lapides (Vier.); papyri instar erat Epicureus Oenoandensis (EOe) ab Usenero RhM 47 (1892) editus.

Iam ad eos scriptores venio, qui codicibus medio quod dicitur aevo scriptis servati sunt. In multis quaestionibus papyri volgares aut pauca aut nil praebuerunt; ut ergo Philodemi in rebus grammaticis consuetudo melius percipiatur aequales circumspexi elegique Agatharchiden (II^{af}; utor editione Muelleri Geogr. Graeci min. I), Geminum (I^{am}; editio adfuit Manitii), Asclepiodotum (I^{am}; Kriegsschriftsteller ed. Koechly und Rüstow II 1), Strabonem (I^{af-pi}; ed. Kram. mai.), Onosandrum (I^{pm-f}; ed. Koechly), quorum omnium adhuc non exstitit qui res grammaticas patefaceret. Ceterorum scriptorum — poetarum raro habui rationem — quo antiquiores hodie feruntur codices, eo maiore cum studio quid ex his erui posset inquisivi, qua in re palma utique danda erat libris sacris, quorum primarii Alexandrinus Sinaiticus Vaticanus Sarravianus. Non tamen omnia exhaurire volui, quae peculiari magis commentationi relinquenda, sicut etiam linguae Graecae in glossariis graeco-latinis memoriam raro adhibui, ne nimium praeriperem. Inter profanos auctores ampla plerumque lectionum copia ab editoribus ornatos maxime versavi Iosephum Philonem commentatores Aristotelis. Saepenumero Byzantinorum medii aevi actorum habui rationem; rarius ad hodiernos deflexi, Hatzidacio plerumque duce.

Exordiendum est ab iis signis grammaticis, ex quibus aliquid de pronuntiatione disci potest, accentus dico et spiritus. Non ita multis opus est verbis. Nam accentus praeter ЄΞΗ͂ ρ I 5 25 (nisi falso descriptum pro ЄΞΗ̍) ΓЄΓΟΝΌΤΟ͂Ϲ ρ II 71 3 ΆΥΤΟΥ (ipse legi) Δπ 20^d 9 (= αὐτοῦ 'hic'; hoc testimonium fortasse non parvi aestimandum pretii, quamquam huius accentus ne vestigium quidem alibi servatum video; at possis αὔτωϲ comparare) ΧΩ͂ΡΑΝ μ 11 10 (sic voluit Landwehr GGN 1885 982; ipse num recte traditum sit dubito) ϹΦΟΔΡ́ΩϹ (sic fertur) μ p 225 VIII^2 145 non leguntur nisi in nonnullis operis de re poetica paginis, quas libr. β conscripserat. Haec fere exstant: ΜЄ́Ν π$\bar{\beta}$ 2 4 12 12 ΟΥ]ΚЄ́ΤΙ 12 10 ΓЄΓΟΝЄ́ΝΑΙ 12 6 ΌΠΛ[ΟΝ 12 8 ΜΗ]ΘЄ́ΝЄ́ΤΙ 12 14 ΑΠΟΔΙΔΌΝΑΙ 12 16 ΤΌΙϹ 12 21 Κ]ΎΚΛΟϹ 14 10 ϹΥΛΛΑΒ]ΉΝ 14 6 ΓΛΥ]ΚΑΊΝΟΥϹΑΝ 14 8 … ΑϹΜΌΝ 14 13 Ό[ΤΙΔΗΠΟ]ΤЄ 14 19 ΔΎΝΑϹΘΑΙ 14 20 IV^2 160 58 4 ΌΤΑΝ 160 58 6 ΤΟΥϹ́ 144 36 11 ΓΆΡ 158 53 7 Є́ϹΤΙΝ ib. 9; notandum ΉΧΟΝ π$\bar{\beta}$ 12 13. Gravis igitur qui vocatur accentus deesse videtur, nisi quae π$\bar{\beta}$ 12 7 apparent ex ΔЄ̀ depravata sunt. Restat circumflexus: ΓΝΩ͂ϹΙΝ 12 11 ΤΗ͂Ϲ 13 8 14 18 ΤΩ͂Ν 14 14 IV^2 160 58 34 Α]ΠΛΗ͂ 12 13 ΔЄΙ͂Ν 14 ΠΟЄΙ͂Ν 3 20. Pro ἧ 14 19 exscriptum est Η̇, a nostro usu recedunt

Ḣ (ἥ) πβ 1 14 ΟΫΔΕ (οὐδέ) 12 22 ΤÀC IV² 160 58 2. Fere nulla spiritus exempla: ÀIPEI (αἱρεῖ) πβ 27 4 (= IV² 155 48 4; falsus est Hausrath αἱρει indicans)[1]) ΟΥΚ'ΑΡΕCΤΑ[C π p 1676 XI² 154 1 3 de quo mox dicetur. Neutrum signorum genus ex Iatricorum papyro prolatum.

Ex eo quod perpaucae tantum papyri Hausrathianae accentuum usum servarunt, sine dubio talia a correctoris manu provenisse concludi oportet, id quod saepius in sacris libris Tischendorf olim monuit; sic in Iliadis celeberrimo Bankesiano diorthota singulos versus nudis litteris exaratos grammaticorum signis illustravit (cf. CHaeberlin Centralbl. f. Bibliotheksw. XIV [1897] 210). Spiritus forma diminuta ⊢ bis adhibita in papyro Aristotelica (ḢΓΩ̃ΝΤΑΙ col. 13 11 Ά 12 3); in PLeidW (mag. III—IV^p) similis est ductus: ∠ (cf. Leemans 202).

In titulis Atticis tales orationis distinctiones inde a s. V^p demum emergunt (cf. Meist³ 13); sed ad initia Romanorum aevi referendus titulus Epidauricus (cf. JBaunack, Aus Epid. 21), in quo exstat ΟἹΕΡΕΥC.[2])

Ne vero nimis palaeographicorum provinciam usurpasse videar, satis sit memorare me in papyris vulgaribus praeter magicorum libellos non invenisse similia nisi ΟΥΧ'ΥΠΗΝΤΗCΕΝ BU 321 20, 322 21 (219^p), quod eodem spectat atque illud οὐκ' ἀρεcτά[c] supra allatum. Talia etiam in quadam Sapphus papyro animadvertit Blass (cf. Hyperidis ed. tert. XII adn. 1); in hoc tamen erravit, quod hunc usum e grammaticorum praeceptis de οὐκί vel οὐχί somniantium derivavit. Etenim ex iis codicibus veteris novique testamenti, qui maxime ad antiquitatem redeunt, saepe eis consonis, quae singulas voces claudunt, spiritum additum esse cognoscimus praeter ν et c. Maxime hic usus in nominibus propriis valuit, velut ΔΑΝΙΗΛ' ΜΩΑΒ' ΙΕΡΟΥCΑΛΗΜ', rarius alibi conspicitur. Sic in codice Ambrosiano Pentateuchi s. V (ed. Ceriani Monumenta sacra et profana III 1864) legitur ΥΔΩΡ'ΤΗC et ΫΔΩΡ'ΕΚ fol. 47 CΤΕΑΡ'ΒΟΩΝ 124 ΓΑΡ'ΕΩΡΑΚΑΤΕ 44 CΚΩΛΗΞ'ΕΓΕΝΕΤΟ 50 ΆΠΑΞ'ΤΟΥ 155 ΟΥΧ'ΕΨΗCΕΙC 97, codex LXX Sarravianus s. IV—V a Tischendorfio exscriptus exhibet CΤΕΑΡ'ΠΕΡΙΕΛΕΙ CΤΕΑΡ'ΤΟΥ 20^a 9 24^b 27 CΤΕΑΡ'ΑΠΟ 29^b 16 30^b 4 ΕΞ'ΕΤΗ 59^a 20 22 ΕΞ'ΥΜΩΝ 60^a 5 63^a 23 ΘΡΙΞ'ΕΝ 49^a 14 ΘΡΙΞ'ΑΥΤΟΥ 49^b 1 ΟΥΚ'ΕΠΙΧΕΕΙ 22^a 10 ΟΥΧ'ΑΨΕΤΑΙ 48^a 11 al., e cod. evangeliorum Θ (s. VI—VII) idem (Monumenta inedita 1846 17) enotavit ΕΚ'ΔΕΞΙΩΝ; alia aliunde ex eodem opere peti possunt.[3]) Ea solum fere in libris uncialibus reperiuntur, in nominibus propriis unum alterumve exemplum in codices antiquiores minusculae scri-

1) In dipthongis promiscue et priori et alteri litterae antiquitus spiritus additus esse videtur, cf. DA 176 11 ΟΫ B, ȮΥ A; 180 18 ȮIC B. ȮΥ ȮΥΝ in commentario anonymi Neoplatonici in Parmenidem s. V exarato (RhM 47) col. 12 33 10 12. Similia e vetustissimis codicibus uncialibus petenda.

2) v. PCavvadias Fouilles d'Epidaure I, Athènes 1891.

3) v. Thompson, Handbook of gr. and lat. Palaeogr.² 73, W Wattenbach, Anl. zur gr. Pal. 10.

pturae migravit (etiam ἐναλλάξ᾽ τὸν πόκον et ἐκ᾽ ϲειρῶν legitur, Usener, der hl. Theodos. 30 24, 72 23 in cod. s. XI, ἐξ᾽ ὀνόματοϲ Dionys. Hal. epist. ad Ammaeum 2 cod. P s. X; similiter acta medii aevi graeca, cf. ἐξ᾽ ὧν Cusa I 333 s. XII ἐξ᾽ αὐτοῦ 336 al.), acrius retenta hamula in voce οὐκ et οὐχ.[1]) Ex. g. Aristophanis Ravennas hoc more utitur, cf. οὐχ᾽ Thesm. 7 8 32 97 etc. οὐκ᾽ 5 188 226 etc., codex Aristotelis de poetica libri (s. XI) οὐκ᾽ 6 1450ª 16, Iuliani Vossianus (s. XII—XIII, cf. Hertlein I vii) οὐχ᾽ ex consuetudine scribit, quae vel in libros typis expressos irrepsit, velut ex Aldi officina (Alex. Aphrod. in Arist. ϲοφ. ἐλ. Ven. 1520 fol. 2ª) οὐχ᾽ ὥϲ prodiit, in Strabonis editione maiore οὐχ᾽ ὥϲ οὐχ᾽ ὁ exstat II 184 13 421 7 Kram., Lobeckiumque ipsum (Phryn. 176) οὐχ᾽ ὡϲ effugit.

Haec omnia arcte cohaerent cum ea quaestione, quam deinceps instituam. Graeci enim in syllabis pronuntiandis distinguendisque admodum diligentes fuerunt, cuius rei gravissimum est testimonium librariorum usus singulos versus terminantium.[2]) Duo autem genera distinguendi constituas; alterum in disiungendis mediis vocibus versatur, alterum in singulis verborum compositorum partibus et in elisione. Si prius illud genus spectas, voces quales sunt πυκνόϲ λυπρόϲ πολλά πράττειν uno tantum modo dividi possunt: λυ|πρόϲ πυ|κνόϲ πόλ|λά πράτ|τειν.[3]) Item si prior consona labialis vel gutturalis, altera dentalis est, certus est dirimendi usus, veluti γρα|πτόϲ ἑ|φθόϲ πρα|κτόϲ ἄ|χθοϲ, qui diligenter in VH servatur excepta p*1426, in qua ter alia cernitur divisio: ἐμπράκ|τουϲ ρ II 265 21 δεκ|τόν 269 11 κεκ|τη-

---

1) E papyris addatur PLond I 84—88 (homeromantia s. IIIᵖ). In hoc libello in elisionibus additur apostrophus, praeterea: ΟΥΚ᾽ΑΙΝΟΤ[ЄΡΟΝ 86 82 ΟΥΚ᾽ЄΔΙΗΝЄΝ 87 91 ΟΥΚ᾽ΑΡЄΤΑ 87 95 ΟΥΧ᾽ΥΙΟϹ 136.

2) Paucis absolvendum certum vitiorum genus. Nonnumquam enim eadem littera bis expressa apparet: Κάδ|δμον *ορ 16 15 παρατιθεμέν|ναιϲ 30 22 ἀρχ|χὴν *ευ 45 18 [ϲυνελό]ν|ντι 147 24 ὑφέμ|μενοϲ *π VII² 87, 9 23 κοιν|ν[ῶ]ν ρ I †71 28; cf. ῥυθ|θμούϲ *μ 95 16 γέν|[ν]οϲ 69 32 περιαπ|πτειν *ορ 43 16; verum ἀποφθεγ|γματικούϲ Єτιδ VI² 9 2 et ἐπ]εν[η]νεν|γμέν[οι ρ I †67 13 prorsus alia ratione scribi fatendum est, quam infra persequar libro II. Similia in titulis observantur: ἱαρ|ρεύϲ tit. Epidaur. (Baunack, Stud. I 17) Ἀνφια|αροῦ γυν|ναικόϲ CIG I 3498; e papyris cf. Ἀ|αφροδιτοπολίτου PLeid U 4 9 (IIª) βρε|έχεϲθαι X 2 32 (IVᵖ) χ|χρείϲαϲ DA 188 8 (III—IV) ἐξα|αναϲτῆϲαι WL 212 ὑ|υπερβάλλοντοϲ 648 δικ|κέου παραπεπ|πτωκέναι BU 103 6 (VI—VII) 214 15 (152ᵖ); —ου Ϲ|ϲυρίαν Deut. 26 5 F (s. IV). E Iosephi memoria affero κατέϲ|ϲτρεψε A 13 386 L (XI—XII) βλαϲ|ϲφημίαϲ 293 295 L πιϲ|ϲτωτάτουϲ 2 252 A (XI) ἀρίϲ|ϲτηϲ V 2 P¹ (X—XI) εἰκοϲ|ϲτόν 13 P¹ (cf. ἠναγκάϲ|ϲθηϲαν Polyb. XV 13 1 cod. s. XI) quae tamen scripturae potius ad sibilantem ante mediam vel aspiratam geminatam referendae sunt. Saepius in libris sacris simile vitium exstat tota syllaba perperam repetita, veluti in papyro Henoch (s. IV—V) ΑΥ|ΑΥΤΟΥϹ 6 3 10 12 ΜЄ|ΜЄΤΑΥΤΩΝ 10 14 et in Sinaitico: ΟΥ|ΟΥΚ Ierem. 41 17 ΧΑ|ΧΑΛΚΟΙ 52 20 quocum cf. e lapidibus Oenoandensibus πρα|πράγματα 45, 2 7 Ταν[τ]αντάλουϲ 51 5 aliaque ex aliis titulis. Obiter moneo deesse in VH lineolas ad indicandas disiunctiones; nam ЄΞЄΤΑΖΟ-|ΜЄΝΗΝ μ 68 19 prae se fert signum ad explendum spatium appositum, quod in hac papyro frequentissimum est. Chartae vulgares unum praebent ϹΥΝΚΟΜΙ¯|ΔΗΝ BU 101 20 (114ᵖ).

3) Nugatur WGemoll ‘Die Silbenbrechung ἀπειλε-γμένουϲ ist nicht zu billigen’ Woch. f. kl. Phil. 1961 nr. 47; cf. tamen pg. 16 (cod. Gott.).

μένους 271 2.[1]) Sic etiam in voce ἐχθρός una tantum ratio admittitur: ἐ|χθρός. Geminatas consonas una servari hac quidem aetate pro vitio haberi oportet, quamquam posteris eam licentiam condonandam esse ex iis quae infra ponentur apparebit: ἀλ]λά|ττειν (ipse legi) p 1678 15 5 Δέξι|ππος *Iatr 12 8.[2]) Aliter res se habet in conexu binarum consonarum quarum prior littera est c. In his verbis disiungendis multum discrepant librarii ita ut nonnullas papyros tamquam specimina percurrere expediat:

*op (p 180) cτ septies diremit, quinquies continue servavit (πλεί|cτουc 35 22 ἐποι|cτικάc 11 6 πάρε|cτιν 23 39 ἀπολαυ|cτοῦ 42 22 παρα|cτή-coμεν 42 33), ceterum ubique dividitur: cθ 10 ies, cμ ter, cκ bis, cχ semel.

†πα (p 1471) c priori versui attribuitur sequente κ (ter) et μ (ter); variatur in conexu litterarum cτ (c|τ bis, |cτ semel) et cθ (c|θ ter, |cθ 6 ies).

†οι †υ (p 1424 1008; ad eundem librarium redeunt) constanter sibilantem indivisam servarunt praeter ἐc|τίν υ 21 41.

*Iatr rursus divisionem praefert: c|τ 1 28 25 46 28 27 28 34 38 (sed cυ|cτολάc 16 6)[3]) c|θ 21 20 c|μ 6 6 13 38 14 14 c|π 15 36 c|χ 34 36.

In hoc divisionum genere vitia, quod VH attinet, fere nulla. Equidem unum novi ἀρέcκ|εcθαι *μ 79 20. Sed et hoc evanescit, si vestigia in fine prioris versus pro signo habemus ad explendum spatium apposito, qualia in illo libro creberrima sunt. Quae vero protulit Gomperz (Wien. Sitz.-Ber. 1891 26 adn. 1), ut Meklerum a Dielsii censura (DLZ 1886 515) defenderet, ad unum omnia in dubitationem vocari possunt. Nam neque π]|ροccημαίνειν (π VII² 182, 33 18) neque παραπλή[cια (179 30 21; ΠΑΡΑΠΑ|Η.... n, ΠΑΡΑΠΑ|...... o) aliquid valet, quia e dissoluta memoria nullum potest advocari argumentum, et quibus locis ille maxime nititur quippe vitio intra binas columnas commisso τὸ c]|χῆμα πβ 12 26—13 1 (deest in col 13 omnino margo sinistra) et cυν[β]|έβηκε π XI² 164 11 27—165 12 1, eodem modo ad irritum redigendi. Illud μὲ|ν οὖν op 1 12 alio spectat. Magis pec-

---

1) Quin etiam haud raro consona praepositionis ἐκ, si alia subsequitur, huic adhaeret: ἐ|γδέχετα[ι *ρ I 119 13 ἐ]|γλυόντων *op 33 32 ἐ|γδηλοτάτην *θ? XI² 32, 13 9 ἐ]|γλειμμάτων †Єῑᾱ VI² 2, 1 5 ἐ|[κ]τείνω *ευ 96 5; ἐ|γ διcτα[ζ]ομένου ρ I *109 5 καὶ|κ τῆc *ευ 93 14 ἐ]|κ τῶν 112 3 (sed ἐκ | τῶν ρ I *3 12 ἔκ | τινοc †Єκ̅η̅ 9 7 etc.). Alia e lapidibus accedunt: ἐ]|κ τούτου tit. Epidaur. (Baunack, Stud. I 80 7) ἐ|κ τῶν CIA IV 385 d 7 (III^af) BCH VI 320 (Deli I^a) ἐ|χφέρεcθαι CD² 117 9 (Cretae ca. 220^a, praeterea bene disiunctum), in testamento Epictetae (CD² 148) nunc ἐκ|*τοῦ legitur F 4 deleta littera κ; tum ἐ|κ τοῦ CPR I 176 12 (225^p) ἐ|κ τῆc P Grenf I 12 (fr. LXX s. V) ἐ|κ τῶν LXX 2 Reg. 13 5 Vaticanus.

2) προγεγρα|μμένουc BCH V 447 5 (Stiride II—I).

3) Animadversione dignum quod stirpes verborum paulo fortius studio dirimendi resistunt (quamquam sunt librarii, qui cognationem verborum non curent; sic *θᾱ ἀποc|τάcει 283 11 Scott ἀπεc|ταλκόc 284 4 καταc|κευήν 257 1 καθεc|τῶτα 272 10) et in ευ 14 22 cτ diremptum, cum scribatur παρα|cτήcαc 144 4.

catum in Iatricorum papyro. Ἀc̊|ληπιάδηc 24 30 cucτε̊|⟨λ⟩όμενοι 29 20; π]|ρόc 8 3 dubitationi fortasse obnoxium.[1])

Pergo ad alterum genus, ubi multo minores discrepantiae. In verbis enim compositis si praepositionem in vocalem exeuntem elisione facta vocalis excipit, consona quae nunc praepositionem claudit in pronuntiatione et scriptura sequenti syllabae tribuitur. Eadem ratio est in elisione vocularum παρά ἐπί οὐδέ οὔτε sim., neque aliter in vocibus ἐξ (sed ἒξ | ἐτῶν ρ I 97 7) οὐκ οὐχ usu venit. Rursus nonnullas papyros perlustrabo.

†πβ̄ ἐ|ξεδέξατο 21 24 ἀ]|πέδωκεν 8 24 με]|τενεχθῆ[ναι 9 9 κα|θάπερ 17 19; ἀλ]|λ' ὅμωc 20 5 ἀλ|λ' ὅτι 49 2 ποήμα|τ' αὐτῶν 1 21 παν|τ' ἐναρμόττουcαν 29 19 οὐ|[κ] ἐπί 21 20 οὐ]|χ ὁμοίωc 16 25 οὐ]|χ ὁμοίαν 59 6.
*θ κα]|θάπερ 13 5 ἀλ|λ' οὐχί 28 2 ἀλ|λ' ὑπό 35 13 ἀ[λ]|λ' οὐ 28 24 οὐ|κ εὐλόφωc 35 28 οὐ|κ εἰ 37 40.
*ορ ἔ|ξωθεν 31 7 47 38 με|τέcχηκεν 43 37 κα|τηξιωκότων 35 29 ἀ|πεδείκνυον 45 22 (μι|cανθρωπίαc 28 13); πο|τ' ἐπί 45 37 κα|τ' [ἰ]δ̣ία[ν] 40 28 κ]α|θ' αὑτῶν 22 17 κα|θ' ὅν 26 17 μάλιc|θ' οἵ 43 38 οὐ|δ' εἰ 16 18 ἀ|φ' ὧν 27 12 πα|ρ' αὐτόν 3 15 ἀλ|λ' εὐθέωc 15 11 ἀ]λ|λ' ἐνίοτ[ε] 16 29.

Sunt tamen papyri, in quibus saepius hanc legem librarius migravit, nempe *libri de re musica: ἐξ | ὑπολήψεωc 27 10 ἐφ|ιcτάνειν 52 16 ἀν|είηcι 84 16 καθ' | αὑτάc 65 35 (παρ' | [Ὁμ]ήρωι 82 19 dubium), tum papyri rhetoricae generis *γ: παρ|ῆν I 164 8 παρ' | Εὐριπίδ[ηι 165 22 πα[ρ]|αγγέλλον 177 12 παρ|αγγελμάτων 201 7 ἐξ|ευρίcκειν 204 22 ἐξ|ετάζεcθαι 206 25 ὑπ|άρχ[ει]ν II 171 4 (ib. 171 3 ΟΥΚ|ΑΝ, pro quo Sudhaus οὐδ̣' | ἄν edidit, potest ΟΥΔΕ|ΑΝ fuisse) et †β: ἐπην|όρθωcαν I 334 9 ἐξ | ἀγωγῆc 335 4 παρ' | ἡμῶν 371 16 ἀ]ν|είργειν II 164 8. Alibi perraro: ἐξ|ευρίcκειν †πτ 13 8 ἐξ | ἀνάγκηc †πβ̄ 68 21 ἐξ | ἐκπυρώcεωc *ορ 8 11 ἐξ|εργαζομένο[υ]c †πα 7 19 παρ|ορ̣ωμένων 21 10. Etiam Iatricorum liber his vitiis caret.

Contra ultima consona in priore versu retinetur in vocibus εἰc πρόc cύν ἐν: εἰc|ῆκ[ται ρ I 353 16 εἰc|αγα[γό]ντεc πα fr 29 8; πρόc|οδοc ρ I 236 19 (cf. 59 23 208 4) προc|α[ν]αφέρειν πα fr 41 6; cυν|αύξηcιν ορ 18 37 (cf. 6 15 25 18 43 27) cυν|εῖδον ευ 147 30 cυν|αντιλαμβάνεcθαι πα fr 39 8; ἐν|οχλεῖ πα 15 18. Sic etiam ἀν|υπάρκτων *μ 65 7 ἀν|ελλι[πῶc †πα 7 21 ἀν]|αιcχυντηc̣άντω[ν *Στ 41 probatius fuisse videtur quam ἄ|νανδρον *μ 65 32. Certum est ἐ]|νεργεία p 886 4 8 cυ|νέc̣τηcεν

1) De litteris υι, quae utrum iunctim an seorsum pronuntiatae sint infra quaeritur libro III, cf. γεγονυ|ίαc πα fr 17 10 ἐνεcτηκυ|ίαc ρ I 65 30 — υἱ|όν ρ I 332 9 υἱ|ούc πα fr 29 10. Lapides et υἱ|όc et ὑ|ιόc dirimunt, sacrorum vero librorum scribae iota illud magis ad sequentem versum trahunt, cf. de Sarraviano infra pg. 16, de Vaticano pg. 17 adn. 3, de papyro Henoch ὑ|ειοί 6 2 ὑ|ιοί 12 14 ὑ|ιõν 12 6 — ὑι|ῶν 14 6.

Ακ 8 3 cυ|νέcει 21 9 εἰ]|cιόντι Iatr 19 35. Est δυc|ηχίαν π VI² 171, 22 23 et δυ]|cηχῆ πβ 16 3 nisi fraus adest, deinde πα|νουργίαc ρ I 362 11.

Non tamen desunt librarii, qui in littera ν disiungenda latius procedant: ἐ|ν αἷc Ακ pg. 61 5 Mekl. ἐ|ν αὐτοῖc †πβ 28 23 ἐ]|ν αὐτῆι 74 10 ἐ|ν ἐκεί[ν]οιc ρ I †43 28 ἐ|ν ἐ[κ]ε[ί]νοιc *θ? XI² 28, 9 11 ἃ|ν εἴη ρ II *268 21 εἰ μὲ|ν οὖν *ορ 1 12. In littera ρ et c talia non inveni.

Has scribendi leges a veterum librariis diligenter observatas cum iam Boeckh in Hyperidis papyro agnovisset, tantum afuit ut ab editoribus stricte observarentur, ut exsisteret qui acriter hunc usum negaret quamvis monitus (cf. pg. 11), quod eo magis mirandum, quia ille vir ab omnibus, qui volumina Neapolitana manibus versant, ut qui ad aperiendos illius bybliothecae thensauros longe plurimum attulerit uno consensu meritis tollitur laudibus. In libris VH primi de hoc usu verba fecerunt FBlass (LC 1885 1072, recensetur Kemkii liber; vitium editoris, quod Blass breviter tetigit, non vidit HLandwehr GGN 1885 976—984 cum longo ambitu de re palaeographica dissereret) et HDiels de Mekleri libello agens (DLZ 1886 515). Inter editores soli HDiels et HvArnim rectam in supplendis lacunis viam ingressi sunt, paucisque exceptis locis Sudhaus in altero Rhetoricorum volumine, cum in priore sat multa commisisset vitia.[1])

Origines huius usus[2]) quaerenti primo loco tituli inspiciendi sunt, ubi paulo altius ascendere licet quam olim BKeil de Atticis lapidibus statuerat (Herm. XXV 598 „dieser Gebrauch der systematischen Wortabbrechung ist um ca. 200 a. C. eingeführt"). In antiquissimorum titulorum editione Roehliana praeter nonnullas minoris spatii inscriptiones (e. g. lapidem Ionicum in vico Abu Simbel repertum) in Eleis solum monumentis vestigia licet incerta apparent (cf. 113, 118, 121, in tit. 112 unum est vitium commissum ἐπενπ|έτο; maior testium huius regionis pars reluctatur); in titulo Laconico 79 nullum vocabulum diremptionem passum est. Saeculo vero ante Christum n. quarto latius se extendisse versuum certam distinctionem facile quaestione instituta cognoscitur. Sic tabulae Heracleenses ut vulgo fertur s. IV ex. incisae syllabas nusquam laedunt (notandum βέλτι|cτα 1 169 κα|τελείπετο 2 20 ὥc|τ' ἦμεν 31), item titulus Crannonius CD² 400 s. IV (ἕκα|cτον 16) et tres lapides Mylasis reperti, qui referunt dialectum Ionicam vulgaris linguae formis intermixtam, CD² 492 493 494 (annorum 367 361 355 a. C.; παρεπρέc|βευcεν 492 6 μετέ[c]|χεν 494 9 γίνε|cθαι 18). Memorabilis est titulus Eresi inventus CD² 430 s. IV ex., in quo cum cτοιχηδόν exaratus sit, hinc inde litteris in fine versuum extra ordinem adiectis effectum est, ut pronuntiationi ubique satisfieret. Nam [κρί]|νναι D 21 et [κα|λ]λύων 38 si recte

1) De libro Ακ ab eodem Meklero edito agam Herm. vol. XXXVIII.

2) In transcursu Pollii sententiam (Mélanges Graux 487 adn. 3) afferre lubet Alexandrinis grammaticis primordia illius consuetudinis tribuentis, quae tamen opinio praeter Alfredum Schoene neminis adhuc plausum tulit.

tradita sunt vix gravia existimarim, cum similia posteris temporibus saepe in usu fuerint, cetera editoribus imputanda. Apud Atticos pristinus ordinis qui στοιχηδόν vocatur usus sub finem quarti demum saeculi omitti coeptus est. Ita CIA IV 611^{b} ubi tria decreta una in tabula servata sunt, duo priora (302/1 et 301/0) antiquo more excusa, postremum (300/299) recte in syllabas divisum. Tertio deinde saeculo duae illae rationes aequis utrimque viribus inter sese pugnant, magis resistentibus publicis sacrisque actis, altero vero a. C. saeculo vetustior consuetudo ubique extincta videtur.[1]) Quod in medio positum est genus, ubi neque στοιχηδόν neque distincte exaratur, in paucis tantum exemplis conspicitur velut CIA IV 591^{b} (temp. Ant. Gon.). Ad librorum usum propius accedit CIA IV 623^{d} (III^{a} ut vid.), ubi a dextra parte inter singulas litteras nonnumquam maiora apparent interstitia, scilicet ut spatia aequentur, et idem in decretis quibusdam asyli Teiorum Leb III 60—68 (193^{a}) observavi. In his lapicida providit ut et syllabarum conexus servaretur et tituli forma ad genus στοιχηδόν vocatum accederet, id quod cum lapidis Eresii specie velim comparetur.

De seriorum titulorum usu nonnulla exempli gratia adscribam:

BCH VI 1 sqq. (Deli 180^{a}) Χαρι|cτίου 28 20 Ἐπι|cθενείου 19 144 κατεχρή||[cθη 27 237 sed Ἀριc|τάρχου 45 145; ἀ|νέθηκεν 45 148 πα|ρέδωκεν 149 ἐ|π' Ἀρίcτωνοc 7 17 οὐ|κ ἀπέδωκεν 28 15 ἄλ|λον 7 20 Με*|νύλλωι 17 129.

DI 1683—1708 (Delphis II^{a}) ἐπί|cτευcε 1691 3 1708 6 Ἀρι|cτίωνοc 1698 8 Ἀρι|cτόβουλοc 1703 13 Cώ|cτρατοc 1699 12 sed Ἀριc|τοβούλα 1691 3; κα|θώc 1705 4 ἀ|πέδοτο 1702 1 πα|ρέχοιν 1697 8 ἀ|νυπόδικοι 1689 13 ἀ|νέγκλητοc 1696 8 ἀ|νέφαπτοc 1697 5; Τίμων|οc 1693 14.

DS[1] 388 (Andaniae 91^{a}) ἐξ[έc]|τω 83 μυc|τηρίοιc 140 καταcκευαc|[θ]ῆντι 90 cυντελεῖc|θαι 141 sed καθι|cτάcθω 57; κα|θώc 31 58 π[ο|τ]ειcφερόντω 127; τόπ|ωι 91 ἐ[ξ] | ἑκατέρου 93.

*EOe (II^{p}) ἐc|τίν 15 A 10 (cf. 17^{a}14 18^{b}6 28^{b}9^{c}11 31^{a}8 32^{b}9 33 B^{b} 14^{c}7 ἐπιc|τολῆc 13 A^{b} 10) ἐc|θήτων 24^{a} 10 (cf. 26 A^{a} 13 40 A^{b} 12) κόc|μοc 20^{b} 12 (cf. 13 26 A^{a} 6 40 A^{b} 11 sed φά|ζματα 10 A^{b} 2); ἀ|ναιρεῖcθαι 31^{b} 6 πα|ρέχειν 32^{a} 1 verum εἰc|άγοντεc 22^{b} 12 προc|επυνθάνου 16 B^{a} 6 cυν|άξουcιν 20^{b} 8; κα|θ' ἡμέρα[ν 10 A^{c} 4 ἀ]|πελυcάμεθα 15 B^{e} 7 οὐκέ|τ' εἰcίν 20^{b} 4 sim. 17^{c}8 20^{b}11; οὐ|κ οὖcαι 10 A^{b} 3 οὐ|χ εὗρεν 40 B^{b} 4 cf. 26 A^{a} 12; restat unum φρον|ήμ[ατα col. 30, ubi ΦΡΟΝΗ|ΗΜΑΤΑ primitus exstitisse suspicatus est Usener. Praeterea memoria digna: οὐ|κ ὀλία CIA IV 2, 477^{c} (ca. I^{a}) οὐ]|κ ὀλίγα II 379 (III^{af}) οὐ|κ εἰcάγεται DS[1] 373 6 (Myconi pt) οὐ|κ ἐcτί 429 2 (Dodonae pt) cυ|νεδρίου CIG Phoc. 109 3 (pt) cυ|νομνύοντεc CD[2] 121 B 22 (Dreri III^{af}) ἐ|ν ἀμέραιc 120 11 (Cnosi II^{af}). Plura me de titulis verba fecisse non vituperaturum puto, qui secum reputaverit quantillum de hac re nobiscum sit communicatum.[2]) Inde a

---

1) Extremum exemplum CIA II 413 (200—197^{a}) videtur praebere, cf. Meist.[3] 7—8; ille etiam hoc statuit, in lapidibus Atticis s. III—I^{a} plerumque dividi c|τ c|θ c|κ c|χ c|μ.

2) cf. de titulis Atticis B Keil Hermae vol. XXV 598 Meist.[3] 7 sq., tum Baunack Aus Epidauros 11 12 17 26 Blass Ausspr.[3] 127; Larfeldii librum (Handbuch der griechischen Epigraphik II 2) frustra de his consului.

saeculo altero a. C. in omnibus titulis, qui quidem maioris sunt ambitus, nusquam officii plenas in syllabas orationem terminandi lapicidae obliviscuntur; ubi pauca incisa sunt saepius indiligentius actum esse, id quod perlustratis monumentis sepulcralibus facile est cognitu, non miramur.

Nunc ad papyros me converto, in quibus inde a prima Ptolemaeorum aetate[1]) usque ad Arabum tempora nulla adhuc inventa est quae discernendi leges omnino contemneret, paucae prae vasta illa copia quae vitia admitterent. Sic ut primum Lagidarum aevum recenseam legis ἵν’ | ἐὰ⟨ν⟩ γράφω PGrenf I 70 18 (II—I) μόρ|ια PPar 1 362 (II^{am}) μηδὲ|ν ἀντιπεcόν 30 24 (162^{a}) παρ|επιγεγραφ[όtoc 32 9 (162^{a}) ἀδε|λφόc 27 ἐξ|αποcτεῖλαι 36 20 (163^{a}) Ἀπο|λλωνίωι 40 4 (156) ἀντιπατάcc|οντεc 41 παρ|εύρεcιν 63 15 (165) προcτήc|εcθαι 40 ὠν|αῖc 98 cτοιχειωδῶ|c ὑμῖν 116. Quinam locus sibilanti sit attributus non observavi (at cf. adn. 1), de posteris temporibus disiungendae consonae usum aut solum inveniri — hoc certius de BU affirmare possum — aut certe praevalere facile spoponderim. Omitto magicorum praecepta, quae ut saepe orationem praebent paulo cultiorem sic plerumque diligentiores librarios nacta sunt. In libro †WL (III—IV) verba sic disiunguntur: |cτ |cμ |cχ (verum μίc|γε 1880 ἐξ|ἀρτεμιcίαc 1088 μετ’ | ἐμοῦ 1952 παρ|άψη 2173 τ’ | ἐρινύc 2859 cf. 2663 2825 2936). Quae in BU peccata sunt e primis p. Chr. n. saeculis provenerunt: Ἀμμ|ωνίω 53 2 (133) ἔχ|ω μ|ηνόc 684 9 (113) Δημητρ|οῦc Δωρίων|οc 716 7 (131) ἔγρ|αψα 520 15 (172) ὀκτ|ωκ[αι]δεκάτω 100 17 (114); παρ|έξομαι 40 13 (102); προ|cήκοντα 2 4 (209) ἐπε[ι]|cῆλθαν 515 12 (193); τὴ|ν ἄμπελον 33 3 (II) λοιπῶ|ν ἔργων 4 ὑπαὶ|ρ ἀτῶν 13 21 (289); πε|νταcocίων 23 2 (II) κι|νδυνεύω 164 12 (II) προ|cτελείτωcαν 197 17 (17); γρά|μμ[α]τα 615 20 (II). Alibi legitur ἀcπάζ|ομαι PGrenf II 115 4 (III^{p}) ἐξ | ἀληθείαc PLond I 74 291 (IV^{p}) et in infimae aetatis libellis: μεθ’ | ὑπογραφῆc 104 16 (VI—VII) ἐξ | οὗ 197 2 (it.); scatet vitiis PLeid *X (III—IV) magna ea quidem papyrus sed omnium fere negligentissime exarata.

Superest ut codices inspiciamus.

†Sarravianus Octateuchi s. IV—V (Tischendorf Mon. sacra ined. III; examinavi fol. 1—66): |cτ 21^{el} (verum ἔc|ται 4^{a}14 22^{b}2 ἐc|τίν 16^{b}19 22^{a}13 ἔc|τηcαν 39^{a}8 ἕκαc|τοc 58^{a}5) |cθ 9^{ies} |cκ 4er |cχ bis cβ bis |cπ 4er |cφ 62^{b}19 |cμ ter; ἀ|ναcτάc 3^{a}10 etc. πα|ροίκου 58^{a}10 etc. κα|τοικοῦcιν 13^{a}22 etc. ἐ|πέχεεν 15^{b}4 etc. ἐ|ξοίcει 24^{b}14 cf. 38^{a}6 ἀ|πέκτειναν 12^{b}16 etc. με|τέβαλεν 49^{b}1; etiam ἐ|νετείλατο 37^{a}24 39^{a}3 cυ|νάντηcιν 7^{b}1 cf. 32^{a}18 52^{b}23 (rursus cυν|έταξεν 32^{b}20 cf. 41^{1b}23 88^{b}6); mirum quod exstat εἰ|cηνέχθη 42^{1a}16 et addito insuper signo superfluo ЄΙ>|CΗΛΘΟΝ 12^{b}25, cum sit ubique προc|ήνεγκε προc|ήνεγκαν etc. velut 7^{b}14 21 19^{b}13 38^{b}15 al.; magis vero memorabile elisionem inter bina vocabula constanter neglectam esse: ΜЄΤ’|ΑΥΤΟΝ 4^{a}2 59^{a}1 cf. 63^{b}24 64^{a}7 ЄΠ’|ΑΥΤΟ 24^{b}27 cf. 29^{a}16 54^{b}23 66^{b}23 ΑΠ’|ΑΥΤѠΝ 44^{b}4 57^{a}14 ЄΦ’|Ο 45^{b}13 cf. 48^{a}25 60^{b}23 62^{a}2 ΠΑΡ|ΥΜΙΝ 11^{a}23; idem fere in negationis particulam cadit: ΟΥΚ|ЄΙCЄΛЄΥCЄΤΑΙ 48^{a}12 cf. 42^{a}19 43^{a}16 66^{a}13 (verum ΟΥ|ΚЄΔΥΝΑΤΟ

1) cf. Mayser I pg. 1—3, qui singula quidem admodum diligenter enotavit, universam vero huius quaestionis rationem parum intellexit. Ceterum ex eis, quae apposuit, consonas cτ cκ cπ sim. plerumque discindi libenter discimus.

17^b 18) ΟΥΧ’ | ΥΠΕΡΕΙΔΟΝ 64^b 12 (sed ΟΥ|ΧΟΥΤΩϹ 10^a 15 cf. 12^a 18). Praevalet divisio Ϋ|ΪΟϹ Ϋ|ΪΟΙ etc., vitiose scribitur Ἄδ|αϲ 18^a 4.[1])

liber palimps. anon. in Parmenidem commentarii s. V (editus a Krollio MRh. 47 598—627): |ϲτ 11 6 59 33 8 19 13 13 sed ἀφώτιϲ|τον 6 1 |ϲθ 2 8 8 11 25 |ϲβ 8 2 |ϲκ 5 7; ὕ|παρξιν 14 15 cf. 18 μέ|τεϲτιν 7 34 cf. 11 9 12 9 κα|τ’ αὐτόν 10 33 cf. 1 3 οὐ|δ’ ἀ- 13 24 ἀλ|λ’ οὐ 13 18 cf. 21; οὐ|χ ὅ 10 21; quam plurima proximo versui mandata: ἐ|νεργείαϲ 1 33 ἐ|νεργεῖν 10 25 ἐ|νέργεια 14 15; εἰ|ϲ τό 14 19 ΩϹ|ϹΑΓΝΟ . . . 5 17 ὡϲ | ἐὰν εἰ 3 8

Demosthenis †Σ (s. X): constanter dividitur |ϲτ |ϲθ |ϲκ |ϲχ |ϲβ |ϲμ, habita tamen ratione vocabuli originis: προϲ|θῆι ὥϲ|περ ὥϲ|τε. Non solum in scribendo ἐ|ξεληλυθότι ἐπα|νορθοῦνταϲ πα|ροῦϲαν ἀ|πεύχεϲθαι ἀ|φιϲτάναι κα|θιϲτᾶϲι, sed etiam in his: προ|ϲέχειν προ|ϲῆκεν ϲυ|νευποροῦνταϲ ϲυ|νόνταϲ sibi constitit librarius. Saepe recurrunt ἀλ|λ’ πα|ρ’ κα|θ’ οὐ|κ ἐϲτίν οὐ|χ ὅπωϲ sim.

cod. Gotting. phil. †66 (s. X, inest Nicomachi introductio arithmetica; examinavi fol. 1—100): |ϲτ 12^{ies} |ϲθ 7^{ies} |ϲκ bis, verum ϲ|χ semel. Nova ratio neque in superioribus saeculis a me reperta, quod littera μ in conexu binarum consonarum alterum locum tenente prior consona plerumque avellitur: ϲ|μ 6^{ies} (|ϲμ semel) θ|μ sexies (|θμ 4er) γ|μ 4er (|γμ 1^{el}) τ|μ 1^{el} χ|μ 1^{el}. In elisionibus idem usus atque in Demosthenis Σ. Nec iam vitium sed aetatis consuetudo: ἔλα|ττον 50^b 74^b περι|ϲϲῶν 45^a γε|ννώμενοι 46^b πο|λλαπλάϲιον 92^a.

cod. Colbert. †1219 (s. XI—XII; ex hoc edita Acta Apollonii Texte und Untersuchungen XV, unde mea exhausi): ἄχρη|ϲτοϲ 122 7 ἐ|ϲμέν 114 3; ἀν|θύπατε 114 1 cf. 116 9 κα|τεψηφίϲαντο 124 17 πα|ρεῖναι 126 19 κα|θ’ ἡμᾶϲ 112 16 124 16 με|θ’ ἡμῶν 126 7; οὐ|κ 106 23; ἀλ|λ’ 96 23 μέταλ|λον 104 10 verum Ἀπο|λλώϲ 102 16 128 20 μᾶ|λλον 114 22 sicut Περέ|ννιε 116 19 Περέ|ννιοϲ 118 5 ϲυ|γκλήτου 110 3 (ϲυγ|κλητικούϲ 110 4).[2])

Infimis saeculis iam laxior videtur fuisse usus, cuius rei testem advocavi Darmstadinum num. 2773 s. XIV—XV, qui e magistri Byzantini ut videtur manibus provenit (cf. Centralbl. f. d. Bibliotheksw. XIV [1897] 537—571); fol. 264^a—280^b (= Platonis Cratylus) legitur: οὐκ | ἀλλά 265^b οὐκ | ἄν 278^b ἐξ | ὧν 280^b οὐδ’ | ἀναθρεῖ 268^a παντ’ | αὖθιϲ 276^b ἆρ’ | οὐ 265^b ἀλλ’ | ὀρθότητα 264^a, contra κα|τόπτρῳ 273^a προ|ϲειρῆϲθαι 275^b. Haec plane cum Sarraviano codice supra memorato conspirant. Inter cetera graviora sunt: προϲενε|γκεῖν 278^b ἀνα|γκαῖα 279^a γρά|μματα 280^a ϲυ|λλαβαῖϲ 276^b.

Hic usus iam non multum differt ab eo, quem in libris impressis inde a primis temporibus invenies: elisiones fere negleguntur, voculae ἐξ

---

1) Similem usum iam duo fere saecula ante in Demosthenis Prooemiorum papyro Oxyrynchica (POxy I 26, s. II—III) deprehendi admodum diligenter conscripta. Legitur enim αἰ|ϲχρόν 1 5 ἑκά]|ϲτωι 3 1 ἐβουλεύε|ϲθε 6 6 π[α]|ρόντι 7 8 κα]|τηγοροῦνταϲ 7 2, verum ταῦτ’ | ἐν 5 1 ὄνθ’ | ὑμῖν 5 3 παρ’ | ὑμῖν 6 1.

2) Lubet pauca addere. Epiphanii Ienensis (s. XIV) scripturam διαβα|λλόμενον ἀπαρα|λλάκτωϲ de more exhibet (cf. Dindorf III 1, xi). Ex imaginibus Wattenbachii Velsenique ope editis exscripsi ἰ|λλυρικοῦ (Leg. delect. s. XII) ἀ|λλήλων (ib.) πα|ρρηϲία ἀνα|γκαῖον (Chrysost. XIII) ϲυ|μποτικά (Paul. Aeg. XIV) ϲυ|λλογιϲμοῦ (Arist. Cat. XIV) ἐνε|γκεῖν (Orig. XIV).

οὐκ οὐχ intactae manent. Solus Lachmann in editione Novi Testamenti scripturas ἀλ|λ' ἡ κα|θ' ἥν sim. revocavit, qui mos apud Italos etiam hodie tenetur (al|l' Accademia, nel|l' arte).[1]

Tantam cum in hac re a veterum scribis diligentiam adhibitam esse reputamus, non miramur grammaticorum quoque studia huc collocata. Et servavit profecto Sextus Empiricus 638 17 Bekk. duas quaestiones, quae huc spectant: ἐπειδὰν διαπορῶμεν περὶ τῆς ὄβριμος λέξεως, πότερόν ποτε τὸ β τῆς δευτέρας ἐστὶ συλλαβῆς ἀρχὴ ἢ τῆς προηγουμένης πέρας, καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀριστίων ὀνόματος ποῦ τακτέον τὸ c. In his grammaticorum litibus quid evicerit Sextus non dicit, possumus tamen de sibilantis loco quaedam aliunde eruere. Quantum namque olim scripturae recte in versus dissolutae tributum sit non ipsi solum librarii docent, verum etiam qui correctoris munere funguntur. Cf. e VH: ЄĊ|^{c}TIN c 2 3 29 8 31 34 37 37 38 24 CYΛΛΟΓΙĊ|^{c}ΜΟΥC fr 2 12 col 36 35 Π]ΑĊ|^{c}ΚЄΙ 10 7[2]) ЄΠЄΛΑΧΙĊ|^{c}ΤΟΝ 36 12 ЄC]|^{c}ΤΙΝ p 986 16 5 ..]|^{c}ΜЄΝΟΥ πα tab V pezzo 3 (ipse legi) ЄĊ|C|ΧΑ[Τ]ΩΤΑΤΩΝ †β 6 33 ΠΡΟCΥΠΟΜΝΗ[C|^{c}ΘЄΝ-ΤΟC *op 3 16 ΧΡΗĊ|[^{c}ΘΑΙ 36 20. Quae correcturae illustrantur eis, quae de op Iatr EOe supra monui (eodem modo c|τ etc. dividitur in *Π *θ *θᾱ *θδ *ευ ρ libr. *γ; Hyperidis scriba pessimus is cui volumen A^3 debemus c|τ c|κ etc. scribere solet, cf. Blass^3 XVII quaeque de papyris BU dixi pg. 15). Etiam alia suppetunt. In LXX codicis Vaticani s. IV corrector s. IX—X pro ἐζωc|μένουc Ezech. 23 15 restituit ἐζω|cμένουc, pro cειc|μοῦ πρεc|βυτέρων 3 13 7 26 cει|cμοῦ πρε|cβυτέρων etc.[3]) Sarraviani s. IV—V (cf. Tisch. Mon. sacra in. III) corrector C s. V ΑΠΟC'|ΤЄΛΩ in ΑΠΟ|-CΤЄΛΩ mutavit fol. 238^a7.[4]) Longini codicem Parisinum s. X (cf. Vah-

---

1) De prisco Latinorum usu non multa adhuc monita sunt. Plura dixit Studemund, cum Gai codicis rationes exponeret (Gai institutiones Lipsiae 1874 XXIII—XXV). Sunt ex his quae cum Graecis apte coniungantur, velut e|x edibus 194 23 e|x emptione 162 21 a|d eos 51 16 e|t is 26 14 su|biciatur 178 14. Dividendum esse aru|spex sed abs|temius inter grammaticae institutionis praecepta affert Quintil. I 7 9.

2) Sic no; falso igitur BKeil Herm. XIX 610 adn. 2 Gomperzio vitio vertit, quod πάc|χει non receperit.

3) Idem cυν|ελήμφθη Hesek. 19 8 in cυ νελ-, εἰc|αγαγεῖν 20 42 in εἰ|cα-, εἰc|άξω 20 37 in εἰ|cά-, ὑπερ|αcπιcμόν θρῆνοι 3 65 in ὑπε|ραcπιcμόν correxit; rursus προ-c|τάγμαcιν scripsit 20 21, ubi exstiterat προ|cτά-. Atque ἐ|ν ἐκείνῃ Deut. 31 22 ἐ|κ τῶν 2 Reg. 13 5 in ἐν| ἐκ- ἐκ|τῶν mutavit (sed cur pro ἐκ|λεκτόν Deut. 12 11 dederit ἐκλεκ|τόν equidem nescio). Servare studuit dipthongum υι ita ut pro υ|ἱέ 2 3 33 7 υ|ἱούc 21 28 46 18 ἑαλωκυ|ίαc Hesai. 30 13 reponeret υἱ|έ υἱ|ούc ἑαλω-κυί|αc; similiter η|ὔξηcεν Ios. 4 14 in ηὔ|ξηcεν abiit. Ex υ|ἱέ Hesek. 28 12 factum |υἱέ neque intactum mansit οὐκ | ἐπορεύθη 3 Reg. 16 28.

4) 243^b 1 pro cὺ|ν ἑταίρῳ maluit corr. B (s. V) cὺν | ἑτ-, ab eodem ὡ|c εἰc 247^a 20 in ὡc | εἰc correctum; ΔЄĊ|CΜΩ 247^a 15 ad ipsum puto librarium redit. Ex aliis LXX libris affero Marechalian. Q s. VI, cuius corrector (utitur litteris uncialibus) προc|άγοντεc Maleachi 3 3 cυγ|καθυφαcμένα Hesai. 3 23 cύγ|κριcιν Tischend. Mon. sacra in. IV 241 26 in προ|cά- cυ|γκα- cύ|γκρι- mutavit. Codicis Veneti V s. VIII—IX corrector (tempus non indicatur, sed ex eo quod accentuum usum ignorat s. IX—X eum adscribo) cum reperisset cυν|αναcτροφῆc cυν|αναcτροφήν προc|όδουc 3 Macc. 2 33 3 5 16, rescripsit cυ|να- προ|cό-. Sed ἐ|ν οἷc 2 4 in ἐν | οἷc mutavit. Similiter προc|ῆκεν in papyro quadam Demosthenis Oxy I 25 5 (III^p) in προcῆ|κεν mutatum, porro in Iosephi memoria προc|ελθών B 1 259

len VII) lector usurpavit in his minutiis diligentissimus. Sibilantem proximo versui magis convenire ratus haec corrigenda esse putavit: ἐκο-μίς|θη 64 8 Vahl. ϲυντετειχιϲ|μένα 23 5 κεκεραϲ|μένην 50 7 ὡπλιϲ|μένουϲ 58 27 γινώϲ|κειν 23 12 ἀναγινώϲ|κων 54 10 καταιϲ|χύναϲα 66 1.[1]) Itaque et primo et undecimo p. C. saeculo litteram ϲ una cum insequenti consona procedere rectius est habitum.[2])

Cum tota illa quaestione arcte cohaeret quod mediis verbis, ubi plures se excipiunt consonae, inde a s. II p. C.[3]) haud raro apostrophus ad secernendas syllabas addita est. Primi testes papyri existunt: Ἀγ᾿χορίμφιϲ BU 715 5 (101^p) τοῦ πιγ᾿γατιάρχου 634 2 (III^i) Ϲουβατ᾿τιανοῦ 485 6 (201) Ἀπέγ᾿χεωϲ et sim. 392 I 15 17 18 (207) ὑπουρ᾿γοῦϲι χαλκουρ᾿γῷ ἀητ᾿-τήτων ἐγ᾿γύου 362 VIII 6 X 17 XI 17 XII 4 (215) Λογ᾿γείνου 534 2 (216) Ἀπύγ᾿χιϲ 658 II 11 (229) Παγ᾿κρᾶ 572 14 (III^i) Τιτ᾿κώεωϲ 556 I 10 (III) ϲακ᾿κοφόρῳ 286 5 (306) ΑΓ̀ΓΙΟΝ ϹΥΓ̀ΓΕΝΗϹ PLond I 94 319 100 116 (mag. III) Φοιβάμ᾿μων(οϲ) BU 364 (553) ΜΑΝ῾ΝΟΥϹ PGrenf II 134 3 (535) πιτ᾿τακ[ί]ου ἀρ᾿γυρικῶν 141 25 147 3 (VI) πέμπ᾿του οὐγ᾿κίων Lond I 203 89 92 (VI) al. Accedunt vetustissimi codices: ἠρ᾿μένον NT^i cod. Bezae Cantabrigensis s. VI fol. 20 1 ἀπερίτ᾿μητοϲ (sic) Sarravianus s. IV—V fol. 64^a 13 ἀποπεμ᾿πέτωϲαν Gen. 41 34 E (s. IX). Sinaitici corrector B s. V—VI hamulos apposuit in hisce: ἄλ᾿ληϲ μέλ᾿λει προϲήνεγ᾿καν (cf. Tisch. Nov. Test. Sin. IV XXIII). In Iosephi Vita 148 εκ᾿πλιξειϲ (h. e. ἔκπληξιϲ) praebet P s. IX—X.

Multo etiam magis huc referenda scriptura tachygraphica, cuius pauca in papyris plura in codicibus exstant monumenta. Eiusmodi codicem s. X—XI Michael Gitlbauer (Die Überreste griechischer Tachygraphie im codex Vaticanus Graecus 1809, Wien. Denkschr. 1878) dilucide descripsit. Ibi in hunc modum compendia scribendi videmus adhibita: ἐ φ᾿ ἡ μῖν, ἐ

A s. X—XI in προ|ϲελθών et προϲ|εδόκα in προϲε|δόκα (cf. Niese ed. mai. vol. III p. VII). Contrarium in modum Sinaitici corrector C^a s. VI—VII (Tischend. Nov. Test. Sinait. Lipsiae 1863) pro μά|ϲτιγαϲ ἐ|ϲτέ ἐ|ϲχατα 19^b 6 25^b 11 127^a 17 legi voluit μάϲ|τιγαϲ ἐϲ|τέ ἔϲ|χατα. Eidem displicuit προ|ϲήνεγκε 19^a 5, quem admodum rudem fuisse ex eo colligi potest, quod pro μηδείϲ 86^a 24 intulit μητείϲ vel quod εἴϲουϲ εἶϲαι 12^a 3 28^a 1 corrigere coepit pro ἴϲουϲ ἶϲαι.

1) Praeterea πράγ|μαϲι 66 22 ῥυθ|μοῦ 63 5 θαμ᾿|ἀγειρόμενοι 42 18 τοϲαῦτ᾿ | ἀκούϲαϲ 29 5 ὁπότ᾿ | ἐν 48 11, contra pro ἐ|ν ἅπαϲιν 55 8 ἐ|ν οἷϲ 67 9 restituit ἐν | ἅπαϲιν ἐν | οἷϲ. Ad ipsum librarium recedunt Αἰ∗|ϲχύλῳ 29 25 αἴϲχι∗|ϲτ᾿ 39 12, ἰ|ϲχύοιμεν Δημο|ϲθενικοῦ ex ἰϲ|χ- Δημοϲ|θ- correcta 2 5 25 3.

2) Fortasse in controversia illa a Sexto Empirico memorata ab altera parte stabat Herodiani disciplina. Quaesivit Herodianus in libro περὶ ϲυντάξεωϲ τῶν ϲτοιχείων, quem ex fragmentis restituere conatus est Lentz II 1, 393 sqq., quaenam consonae una possent syllaba pronuntiari (ἐν ϲυλλήψει, cui opponitur ἐν διαϲτάϲει). Hac in quaestione litteram ϲ ubique cum sequenti consona coniungendam statuit, sed dirimendam esse in vocibus compositis προϲφέρω εἰϲβολή al.

3) cf. U Wilcken, Observationes ad hist. Aeg. prov. rom. diss. Berolin. 1885 p. 58 sq. Originem huius hamuli melius nuper cognovimus papyro quadam reperta s. II sive I a. C., in qua legitur εμ̄μειϲιν (= ἐμ μηϲίν), cf. Archiv f. Papyrusforsch. I 537. Alexandrinorum sine dubio in hoc signo deprehendimus consuetudinem, quemadmodum e. g. saepius in Homeri memoria singula vocabula dividuntur. Inde explicabis scripturam οὐκ᾿ οὐχ᾿ de qua supra egi pg. 8. Romanorum deinde aetate hamulus ille vel mediis vocabulis appingi coeptus est, quo melius lector scripturae rationes perciperet.

νέρ γει αν, κα τορ θοῖς, ἐ ξ'έ νός, κα θ'ἡ μᾶς, οὐ κῖ λθον, οὐ χὸ, οὐ κ'εἰ cί, οὐ χε τέ ραν; c dividitur: δι δάς κειc, εἰ ρείς θω, μέμ φες θαι, ὤ νο μας μέ νων, φας μα τω θέν τα; solum in cτ duplex ratio: γε λας τι κόν, cυν εc τῶ τος, ἐς τί, χρε με τις τι κόν, rursus πι cτῶ cιν, πι cτευ ο μέ νους, χρι cτι α νῶν, ἐ πι cτή μηc.

Haec latius sum persecutus propterea quod si hodiernorum libros circumspectas aut nihil de illa re traditum vides aut locis remotioribus, neque me deterruit qui plurimum mihi versandus erat Philodemus ρ I 250 2: περὶ τῶν μεγαλείων δοξάζειν κρεῖττον ἢ περὶ τῶν μικρῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων ἀκριβῶς. Et parva quidem quantum fieri licuit diligenter exposuisse non pudet, nihili factum iri vix spero. Sed iam ad graviora accingendum.

Omnis de vocalium atque consonarum in graeca lingua mutatione disputatio praeter ea, quae potius inter formandi discrepantias memoranda sunt, cum duas in partes dividi possit, quarum altera quidquid a pronuntiatione ortum altera quidquid ad grammaticas magis rationes redit complectitur (quamquam non ubique hos fines bene servari posse haud ignoro), a vocalium variis fatis inter loquendum exortis capiam initium. Qua in re longe maximum spatium quae cum iotacismo cohaerent sibi poscere nihil mirum; quae alio spectant antea exponam.

In papyris Neapolitanis ne pessimi quidem librarii discrimina inter ε et η sustulerunt — nam διάθεμα et alia huiusmodi huc non cadunt —, id quod eo gravius est, quia in papyris volgaribus vel altero a. C. saeculo ab Aegyptiis ineruditis illas litteras haud raro mutuo adhiberi PKretschmer exposuit in commentatione: Der Übergang von der musikalischen zur expiratorischen Betonung im Griechischen, KZ 1890 565—591.[1]) Neque aliter res se habet de litteris ο et ω, in quorum apud Aegyptios usu idem vitium eadem aetate commissum statuit Kretschmer l. l.[2]) Nam ΔΙΑ ΤΩΝ ΝΩΗCΕΩΝ *θδ 178 39 in papyro revera exstare licet affirmante Scottio nisi oculatus testis non credo, ΗΔΟΝΩΝ pro Ἡδώνων Δ*π 11ª 8 (ipse legi) e mero scribae errore ortum, contra GCasanovae quem parum in describendo curae adhibuisse alias demonstrabo[3]) non papyri culpa fuerit, si legitur ΙΔΙΟΤΩΝ ρ I 344 15 345 10 ΑΓΝΩΟΥΝΤΕC 347 7[4]) ΗΤΤΟΝ[ΤΑΙ 10 ΓΕ-

1) Iam s. III a. C. non uno loco peccari nunc Mayser docet I 10, quamquam Atticae lapides non ante s. II p. C. ε et η miscere videntur, cf. Meist.³ 19.

2) Accuratius Mayser I 13 'der quantitative und qualitative Unterschied der beiden o-Laute wird seit dem Beginn des 2. Jahrh. v. Chr. verwischt. Beispiele aus dem 3. Jahrh. fehlen fast ganz'. Itaque tertio a. C. saeculo prima huius vitii exempla deprehendentur, quemadmodum in titulis quoque Atticis, cf. Meist.³ 24. De DPM cf. Ind. gramm. p. 819.

3) cf. Rh. M. LIII 585.

4) Apud Byzantinos demum hoc vitium ferendum est; sic ut unum e multis libris persequar, ἀγνωεῖν sim. legi in actis Theodosii ab Usenero editis (cod. Laur. 11 9 s. XI) 6 9 11 6 17 21 29 16 33 21 61 5.

ΟΜΗΤΡΙΑΝ ΚΟΜΩΔΙΑ ρ II 280 fr 3. Quod est κ I² 9, 7 28 ΚΑ · ΜΩΡΥΧ · Ν, ubi κα[ὶ] Μόρυχ[ο]ν subesse statim suspiceris, inspectis tabulis Oxoniensibus in ὀφ[θ]αλμώρυχọν abit.[1]) Contra scribae Iatr. natione Aegyptii incuria sibi permisit Κρωτωνιάτης 11 22 18 9 πολυτροφότεροι 31 18; pro ΚΥΡΙΩϹ 14 41 κύριοϲ scribi vult Diels, quem velim consulas. Verum quod saepe conspicitur πώρρω non librarii lapsus, sed temporis usus est. De VH quae res sit pluribus exsequendum: πόρ[ρω ρ I †63 33 πόρρωθεν *131 14 πόρ[ρω]θεμ Є†κη̅ 11 5 πορρώτερα *p 1013 Scott Herculanensia 307 7 — πώρρω *θδ 173 14 176 8 p 558 pezzọ 11 (ipse legi) *Iatr 16 40 21 24 30 44 πώρρωθεν †αι 294 1 ρ I †150 17 II †61 2 †πα fr 31 2 πωρρωτέρωι Φ†εβ̅ OV 1055, 24 5 πωρρώτερον *θ 27 10 πωρρ[ωτ]άτω *θδ 17ọ1 πωρρο... p 346 3 11.

Magis ergo in usu fuit forma producta vocali insignis, quam inter grammaticos servavit Herodiani Philetaerus 437 Piers.: πόρρω καὶ πώρρω ἀμφοτέρωϲ. Hic locus quod ab editoribus tunc temporis, ubi alia huius formae testimonia non suppetebant, coniectura temptatus est nemo vituperabit, nunc vero etiam alia accedunt. De lapidum usu duo tantum mihi praesto sunt testes: πωρρωτ[έρω Inscr. Pergam. I 245 A 7 („die Urkunde ... gehört noch in die Königszeit" Fraenkel pg. 145) et πόρρωι CIG III 4957 48 (68ᵖ ex Aegypto). Papyrorum corpora illam vocem forsan iam oblitteratam non servarunt, πόρρω legitur in scholiis in Epicharmum tabulae ligneae mandatis MittER V 2 et in libris Macr. Sat. IV 18 12, verum πώρρωθεν in libello quodam rhetorico s. I p. C. scripto Mélanges Weil 246 8 (cf. Archiv f. Pap. I 117). Ubique brevis est vocalis in Novi Testamenti codicibus: πόρρω Mt 15 8 Mc 7 6 Lc 14 32 (sic *papyrus Henoch [s. VI] 1 2 22 4) πορρωτέρω Lc 24 28 πόρρωθεν Lc 17 12 Hbr 11 13, sed in LXX retinuit πώρρω Vaticanus (s. IV) 2 Paralip. 26 15. Codices recentiores in πόρρω consentire vix est quod moneam, πώρω Pausan. VIII 54 1 libri parum accurate scripti V^b in iudicium admitti non potest.[2])

---

1) Item reiciendum ΚΟ[Λ]ΩΤΗΝ πα fr 9 6. Verum τῆϲ ἐπ' αὐτοφόρου κολακείαϲ †κ I² 3, 2 17 (n et duo apogr. Oxoniensia) iam tum temporis a librariis commissum esse demonstrare videtur, quod multis codicibus se insinuavit: πράξεωϲ αὐτοφόρου Diod. II 28 libri, αὐτοφόρουϲ Thuc. 6 38 AF, κατάφοροϲ Artem. 71 25 L, ἐπ' αὐτοφόρῳ Ioseph. A 15 48 PVF (κατάφορον 2 51 RO 14 393 PL φοραθῆναι 15 26 P), idem Hesychii codex s. v. ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐπαυτοφάδεϲ, ἐπεφάνη; verum κατάφωροϲ POxy I 71, 1 11 (303ᵖ).

2) Operae pretium est de littera ρ post vocalem ω geminata nonnulla exponere. Repperi Ὤρρου in titulo Aegyptio aet. Ptol. (W Schwarz, Die Inschriften d. Wüstentempels von Redesiye Fl. J. 1896 145 sqq. tit. 29), Δώρρου PPetr II praef. 33 (III^a); sed deleatur oportet Ῥώιρρωι P Petr II 78 8, cum papyro diligentius a Wilckenio examinata apparuerit Πυρρίαι. Denique in codice Polybii A constanter scribi πρώῤῥα et ἀντίπρωῤῥοϲ testis est Hultsch Fl. J. 1867 311, πρώρρην tradit Herodoti C I 194, πρώρραν G^{12} in Heronis geometria 193 9 Hultsch. — Quod est PLondI 117 14 (mag. s. IV) τῆϲ πλώρηϲ, cum hodierno Graecorum usu conferendum (v. Hatzid. Einl. 86), cum similia etiam in codicibus sint: πλώρηϲ Sinaiticus IV fol. 117 19 Tisch., πλῶραι Diod. 17 111 F, Єὔανδροϲ ὁ πλωρεύϲ AP XI 332 1, cf. ploreus CGL III 205 34 quod affert Dieterich 123.

De vicissitudine inter ι et υ disserenti maxime cum eo vocabulo res est, quo Graeci latinum illud „librum“ notarunt: βύβλοϲ βυβλίον *ευ 113 5 †πλ 1 1 et O I 121, 31 8 ai ρ I *101 8 †155 2 †πτ 3 16 4 14 5 9 6 14 7 11 11 16 17 2 *πρ 15 6 (o) θ? *X^2 50, 9 27 55, 19 16 πα tab V 3 (ipse legi) π †IV^2 139, 31 9 Δ*ϵ 27 19 Φ? p †862 Scott Herculanensia 316 6 319 3 320 15 Φ p †300 I^2 94, 2 8 106, 14 2 tab V (sinistr.) p *807 X^2 50, 9 27 55, 14 16 p †1044 7 2 66 8 p 1188 5 15 †Aκ 19 15 (o) *Στ 1 12 3 5 12 1 *Iatr 11 33, βυβλείδιον Δ*ϵ 54 2 p *1013 Scott Herc. 308 8, βυβλιακοῖϲ *ορ 45 17, βυβλιοθῆκαι †ϲτ 13 20 — βιβλίον ρ I †360 7 βίβλωι II †207 8 Є†ια̅ II^1 13 7 βιβλίωι *μ 23 6.

Ex titulis, de quibus conferendi GMeyer GG^3 153 et Meisterhans^3 28, accedat βυβλία test. Epict. H 32 ἐν βυβλίωι BCH I 384 (Lacedaemone III—II) βιβλία DS^1 388 13 (Andaniae 91^a) βυ[β]λιοθηκῶ[ν BCH III 259 (Syr. i) al. Formas huius vocis in papyris aet. Ptol. perraro invenies: τὰ βυβλία PPetr II 26 9 βύβλου 12 (ca. 230^a)[1]), sed inde a primo p. C. saeculo magna testium adest copia, qui υ vocalem penitus ignorant[2]), si omittitur βυβλίων PGrenf II *68 21 (46^p) βυβλιοφύλαξ CPR I 18 41 (124^p). Proprio loco ponatur βυβλίδιον Mélanges Weil 247 5 (pap. rhetor. s. I^p).

Plura de libris monenda pedestris orationis.[3]) Ex Herodoti codicibus (ABCPR) Steinio in editione maiore praebuerunt βυβλίον ABC I 123 124 125 (bis) II 100 ac solus R III 40 43, quam scripturam iure praetulit Schanz cum Platonis editionem pararet (cf. vol. VII vi sq.) maiore codicum auctoritate ductus; βυβλιδίωι Dem. 56 1 servarunt Σ et F. Apud Aeneam Tacticum βίβλοϲ (-ίον) reperitur 13 8 14 7 21 1 26 12 40 19 67 11 17 72 6 73 7 75 10 87 10 Hug, at βύβλοϲ (-ίον) 65 14 66 1 13 15 17. Nullum tamen vocalis υ vestigium in Aristotelis memoria apparere videtur, rursum in Polybio uterque deprehenditur scribendi modus; de forma βύβλοϲ saepius tradita cf. Hultsch I^2 xxxxii. Hipparchus βιβλίον scripsisse videtur, si libris fides (cf. 8 16 24 13 19 37 7 Man.), eundem in modum Apollonius Citiensis (1 20 6 6 9 28 10 11 Schoene). Diodori codicem P (s. X—XI) utrumque referentem ducem sequitur Vogel (cf. III xvi), in Dionysii Halicarnassensis scriptis minoribus codicis primarii P plerumque ope adiutus (s. X) Usener ubique βυβλίον et sim. restituit. Inter mei delectus

---

1) Nunc addatur βυβλίων PTebt I 61^b 216 (118^a) 72 143 (114^a) — βιβλιοφύ(λακι) 112 pg. 473 (112^a).

2) cf. e s. I^p: βιβλιοφύλαξ BU 379 3 8 (67^p) 112 3 (59^p) βιβλιοθήκη 112 4 379 3. Ad librorum potius sicut saepe alias quam ad volgarium papyrorum normam aestimandae reliquiae superstitionis magicae: βίβλοϲ solita est scriptura, sed βύβλοϲ semel in Wesseli papp. a 1888 editis (βίβλοϲ ibidem novies, cf. ind. verb.), βύβλω DA 170 8. Hic etiam sacris libris locus. Plane consentiunt cum papyris, nisi quod in LXX βυβλίων pro βιβλίων intulit 2 Paral. 25 26 Vaticani corrector primus et ipse Vaticani librarius scripsit βύβλοιϲ Dan. 9 2; βύβλοϲ bis in NT tradidit codex Bezae Cantabrigensis s. VI (cf. Schmiedel § 5 16 adn. 35).

3) E poeticis adnotare lubet βυβλίου Herodas 3 90, ἀπὸ βύβλου in fr. epigrammatis (s. III—II^a) PPetr II 158 11, βύβλα AP IV 98 4 (Statyllius Flaccus), βύβλοιϲι VI 303 5, βύβλον VI 328 1 (in hoc Leonidae epigrammate vocalis υ vel numerorum calculo firmatur), βυβλαρίων XI 78 2 (Lucillius). In latina lingua scriptura bybliotheca potior est, cf. Dittenberger Herm. VI 297, Dziatzko Realencycl. II 406. Hunc de tota quoque causa velim inspicias.

scriptores Geminus praebet βιβλίον 54^{d} 61^{c}, Agatharchides βιβλίοιc 194 2 βιβλιδάριον 16, et similiter fere Strabo βίβλοc βιβλίον βιβλιοθήκη (cf. 69 302 396 421 515 603 etc.), quod haud scio an librariis ex parte imputandum, nam βυβλία 609 epitome Palatina bis servavit.

Inde a primo p. C. saeculo eas formas, quas tum in volgari usu fuisse supra demonstravi, passim in scriptorum libris conspicimus. Sic Philo solum βιβλίον agnoscit (βίβλοιc etiam papyrus 180 20 Scheil), quemadmodum Iosephus (verum τὴν βύβλον Vit. 365 PA in epistula Agrippae ad Iosephum data) Dio Chrysostomus Lucianus Artemidorus etc. Ubi βύβλοc βυβλίον deprehenderis, studium antiquitatis vel usum veterum litterarum acrius retentum subesse statuas. Sic in Plutarcho haud raro littera υ apparet, e. c. βυβλία Cic. 24 A βυβλίον βυβλίου 49 AD βύβλουc Numa 22 Sangermanensis, βύβλοιc Aristid. ed. Keil II 264 14 AS βυβλίον 293 12 A (et sic editor), βυβλίδιον Alciphr. ep. I 34 1 libri (praeter Aw) quod retinendum erat Seilero, βυβλίων Hippolyti de antichristo H s. X (cf. I 2, 39 7 Achelis), βύβλοc βυβλίον inter varias lectiones feruntur apud Philostratum 201 2 263 9 268 14 270 18 273 13 ed. Tur. In Harpocrationis onomastico βυβλίον a codice B (Vat. 1362) scribi solere memorat Bekker s. v. ἱερὰ ὁδόc, in voce βίβλοc a correctore ι pro υ illatum esse in codicem Appiani optimum V s. XI—XII testis est Mendelssohn ad vol. I 72 6. Dosithei artis grammaticae codex praebet ΒΥΒΛΙⲰΝ VII 392 15 Keil. Et inter infimos Anonymi in Ar. soph. elen. paraphrasis exhibet βυβλίου 55 8 Hayd. (N) βυβλίον 60 15 65 13 (MN) et Simplic. in Ar. phys. 922 15 βυβλίον auctore F. In his scripturae discrepantiis vetustiorem formam utique recipiendam esse eo maxime comprobatur, quod nusquam deteriorum codicum fide nititur, sicut etiam nullum correctorem adhuc indagare potui, qui βύβλοc pro βίβλοc reponeret.[1])

Accedit aliud. Nam eorum qui ex Phoenicum urbe Byblo oriundi sunt ethnicum saepe per litteram ι scribitur; sic ut e multis pauca adferam, βίβλιοc ἀνήρ tradunt libri Aeliani v. h. 60 24 Herch., βίβλοc schol. vet. Lycophr. 829, εἰc βίβλον τῆc cυρίαc Aristidis apologiae 167 24 Harries W^{1}MP (βύβλον W^{2}). Inter Βιβλίc et Βυβλίc vacillat Palatini in Parthenio (cf. 22 13 15 23 4 11 24 11 Sak.) et Antonino Liberali (cf. Martini ad pg. 109 12) memoria.[2])

Saepe in graeca lingua usu venit ut vocalis mutaretur propter vicinae syllabae sonum, unde etiam forma ἥμυcυ originem ducit; verum Philodemus scripsit ἥμιcυ υ 13 21.

---

1) Nam si quis premere velit quod Simplic. in Ar. phys. 1086 23 et alibi sola Aldina βύβλοc praebeat, hoc officinae illius vitium esse discat, quam etiam in Philoponi in Ar. de gen. et corr. commentario hac forma constanter uti memorat Vitelli p. 2 32. Eadem officina pro ἀεί in verbis Aristotelis αἰεί rescripsit, id quod infra tangam libro III.

2) De frutice unde nomen inditum libro nonnulla subscribo: ἡ βύβλοc Strabonis DE 799 bis (βίβ- CF) sed 800 823 solus C βίβλοc, Athen. XV 675^{e} recte praebet τῆc βύβλου τῆc cτεφανωτρίδοc Epitome (βίβλου A), in Iosepho A 2 220 πλέγμα βίβλινον cum ROM scribere maluit Niese (βύβ- SLE Suid. Glycys), cum 246 ἐκ βίβλου in omnibus exstare libris vidisset; Ζευγεῖδαc βιβλίναc legitur BU †544 4 (II^{p}).

Hoc conspirat fere cum papyrorum inde a s. I p. C. n. scriptarum consuetudine (sed ἥμυcυ BU 538 33 (100^p) PGrenf II 76 13 (140^p), mitto οἵμυcου MittER II 33 18 (261^p)), cum in prioribus saeculis et ἥμιcυ et ἥμυcυ promiscue edatur[1]); illud paulo saepius usurpat scriba libelli astronomici PPar 1 = Eud (II^{am}). De titulis vid. Meist.^{3} 28 et qui hunc in nonnullis corrigit et auget BKeil Herm. XXV 603[2]), deinde GM^3 154. Memorabile quod ille usus etiam in alias formas transiit: ἀναλώμαcιν πᾶcιν ἡμυcίοιc PAS III 204 (Pisid. i); huc non facit ut videtur μέροc ἡμύcουc (l. ἥμιcυ) κελλῶν PPar 17 17 (154^p). ἥμυcυ semel ut variam lectionem in NT° traditum esse dicit Schmiedel § 5 20^e adn. 42, in LXX legitur Dan. 7 25 Vaticano auctore, deinde in Sarraviano fol. 104^a22, cf. ἥμ]υcυ Num. 28 13 in palimpsesto quodam s. VII Tisch. mon. sacr. in. nov. coll. I 152, 1 7. Recentiores vero codices nullum geminae vocalis υ vestigium retinuerunt, in quibus si modo variatur, aut ἥμυcι legitur (velut Joseph. B 6 317 C s. X; *pap. mathem. in vico Akhmim inventa s. VI—VII, de qua cf. Mém. de la miss. arch. franc. au Caire IX 80, constanter ἥμυcι profert; HMYCI Quintil. IX 4 56 A [HMAYCI G]) aut ἥμιcι (e. g. LXX 2 Reg. 10 4 Jos. 13 7 Alexandr. s. V Procop. bell. Goth. 1 21 2 29 *W).

Haud raro vocales ι et υ locum mutare iubentur[3]), cuius usus notissimum fertur exemplum urbis Mytilenae nomen.[4]) Hoc vel in VH permutatis scribi vocalibus (Μιτυληναῖοc Ακ 34 9) haud scio an magni referat in aestimanda codicum memoria.

Nescio quid faciam Phrynichi memoria pg. 303 Lob.: πάπειροc· τοπάcειεν ἄν τιc Αἰγύπτιον εἶναι τοὔνομα, πολὺ γὰρ κατ᾽ Αἴγυπτον πλάζεται· ἡμεῖc δὲ βίβλον ἐροῦμεν. Neque Pauwio neque ceteris Phrynichi commentatoribus contigit ut aliud dipthongi exemplum indagarent, et aeque reluctantur papyri Aegyptiae[5]) Herculanensesque: τὰ βάρη τῶ[ν πα]πυριτ[ῶν p 1485 O VI 1271, 26 17.[6])

Reliquum est ut moneam υ et οι nusquam inter sese in VH commutari, cuiusmodi vitiis scatent recentiores papyri[7]), nec desunt exempla in aevi Ptol. actis.[8])

---

1) Velut ἥμυcυ in libellis *Ptolemaei Macedonis (de quo cf. Blass Aussprache^3 79) PLond I 22 6 23 8 11 24 5 25 15 17 26 12 15 (161^a). Ceterum v. Mayser I 14 (acta s. III^a adhuc unum ἥμυcυ praebere videntur).

2) Adde ἥμυcυ BCH XIV 391 441 (Deli 279^a) et ἀc(c)άρι(ο)ν ἥμυcυ vel ἥμυ(cυ) in Chiorum nummis s. I—II Imhof-Blumer Bayer. Ak. Abh. XVIII 658 659, cf. Head h. n. 514 Catal. Brit. Mus. Ionia 343.

3 Veluti in titulis Cυκιωνίων DS^2 161 24 (323^a) ἐνδυδιcκόμενοc DS^1 461 13 (Delphis II^a), in vasculo quodam Τύρινθι Kretschmer Vaseninschr. 121, in papyro vetustissima δυδίμη PLeid C 1 3 2 11 (ca. 160^a; cf. Mayser I 15).

4) cf. Μιτυλην[αίωι (III^a) Mays. I 15 (hoc vetustissimum testimonium) Μιτυληνα[ίωι BCH VI 53 234 (Deli 180^a); verum in Atticae titulis non ante Romanam aetatem sequiorum usus obtinuit, cf. Meist.^{3} 29. Ceterum v. Thes. V 1318^d.

5) e. g. παπύρουc PLeid S I 11 (II^{am}) παπύρινον U II 6 (II^a).

6) Revera πάπυροc tradi fortasse LCohn docebit Phrynichi instaurator.

7) de DPM cf. ind. gramm. pg. 820.

8) cf. Mays. I 16 (loci s. II^a), de titulis Meist.^{3} 58. Quod dicit Tischendorf in recensione codicis Syri (praef. adn. 7): „non vidi οι pro ι, quemadmodum legitur Vol. Herc. I 28 9 ψοιλοΟ pro ψιλοΟ in Philodemi opere de musica“ (cf.

Protinus de vocalium ε et αι societate disserendum, quas litteras in Aegypto communis vitae usus in papyris conspicuus iam altero a. C. saeculo permiscuit.[1] In VH duobus tantum locis huiusmodi mendum editum est: ЄΠ$\overset{\text{ΑΙ}}{\text{Є}}$ΝЄΤΗΝ *ομ 7 10, κέ ρ II *248 12 (ΚЄ o, ΗC n). Non peccatur in *Iatr *EOe.

Iusta scriptura servatur in hisce: τοὺc ἀνέδην ὑπερηφανοῦνταc †υ 16 27[2]), πᾶcαν τὴν τοιαύτην γρυμέαν *ορ 31 24[3]), γεώδουc γεωδεcτέρου Iatr 32 9 40.[4])

Et in his quidem rebus papyri Neapolitanae itemque Iatricorum libellus sicuti consentaneum est a communi eloquendi vitio vel potius consuetudine immunes fere manserunt, cum in iisdem saepissime deprehendantur vitia ex itacismo oborta, ad quae nunc deflectit

---

μ 97 9), cum per se vix credi possit (neque novi simile quid in tanta papyrorum multitudine), statim inspecta imagine cadit; fuit enim ΨЄΙΛΟΥ, sed altera littera paulum obtruncata est.

1) Mays. I 16; peccatum est vicies bis in *DPM s. III—IV, cf. p. 820. De lapidum usu cf. Meist.[3] 34 (testimonia ante a. 150ᵖ adhuc non sunt repperta).

2) ἀναίδην pro ἀνέδην codicum scribae cum propter vocalium arctam viciniam tum origine potius ab ἀναιδήc quam a verbo ἀνίημι ducta passim substituerunt (cf. Thes. Ling. Gr. I 2, 376[b]); de Atticis scriptoribus cf. Heindorf et Buttmann ad Plat. Gorg. 494[e], v. l. ad Dem. de cor. 11; ἀναίδην Polybii optimus A scribit II 5 6; quod Strabonem attinet, ἀνέδην exstat 206 in B (sed ε in litura; -ναίδ- A, -νείδ- C) 512 in CD[2] 801 in D[2] (-ναίδ- D[1]CEF); de vitiosa Diodori scribarum consuetudine cf. I xliv Vog. Peior illa forma in posteriorum libris multo frequentius apparet, ut in Iosepho (cf. B 1 32 101 etc.) et in Clemente Alexandrino (cf. Protr. 43 13 Paed. 350 5 390 16 Strom. II 235 20 236 28 III 11 12 17 32 45 1 Dind.). Nec iam infimis scriptoribus veluti Leoni Diacono (cf. 19 14 ed. Bonn.) et Procopio depravatae vocis ἀναίδην usum negarim, cum Iosephi latina versio ἀνέδην (in Ap. 2 273) vocabulo „impudentem" reddat. Quamquam ἀναίδην περιΐπταται Laurentio Lydo relinquere non debuit Wachsmuth de ost. 14 13.

3) cf. Phrynich. BA 33 33 γρυμεῖα: ἣν οἱ πολλοὶ γρύτην (cκευῶν γρύτην PPetr II 108 27 (III[am]) κρυτοπωλῶν BU 9 I 12 (III[pf])) καλοῦcι, Δίφιλοc καὶ ἄνευ τοῦ ῑ γρυμέαν, ac similiter pg. 250 Lob. Rem conficit Sotadis locus ab Athenaeo VII 293[b] servatus (II 447 K): ὤπτηcα τὰ μέcα, τὴν δὲ λοιπήν γρυμέαν ἕψω. Inde recte LDindorf (Th. L. Gr. II 792[c]) formam γρυμαία reiecit, veteribus aut γρυμέα aut γρυμεία (hoc praeter Phrynichum solum legitur Etym. Gud. 130 5; quod ibidem additur ἣν οἱ πολλοὶ γραμεῖαν καλοῦcι, monstruosam videtur continere formam, quae haud scio an ex Phrynichi papyrorumque testimonio in γρύτην corrigenda sit) vindicans; γρυμέα etiam in libris Pollucis 10 150. De meretrice quadam Γρυμαία appellata mentio iniecta est Ath. XIII 583[e], ubi tamen Γρυμέα recte restituisse existimandus est Kaibel.

4) Exemplar Homericum γαιήοχοc imitati posteri poetae formarunt γαιηγενήc (Apoll. Rh.) γαιηπόνοc (Nic.) γαιηφάγοc (Numen.) mutatoque coagulo γαιοδότηc (Callim.) γαιοφάγοc (Nic.) γαιομέτρηc (Manetho), quem modum in voce γαιοφανήc prosaici quoque recentiores videntur adhibuisse (cf. Thesaur. II 491[c]). Inde facile explicatur error librariorum γαιώδηc pro γεώδηc scribentium, velut in Polybii libro secundo cap. 15 8, in Anthologia autem Graeca VII 732 Palatinus quidem recte praebet γεωμορίηc, sed Planudes invito metro γαιωμορίηc. E papyro denique magica †WL (s. III—IVᵖ) cf. γεώδηc γεώδουc 494 — γαιῶδεc 1442. Contra in Strabonis memoria τῇ μεcογαίᾳ 50 codices primarii vitiose tradunt τῇ μεcογέᾳ. Discrimen inter terminos -γαιοc et -γειοc quale fuerit apud veteres alio loco exponam (cf. ind. verb. s. -γαιοc -γειοc).

oratio. Hac autem in quaestione quadripartitum sequar ordinem; maximam obtinent partem, quae de litteris ι et ει inter sese commutatis erunt commemoranda, sequuntur de ηι et ει quae notatu digna esse videntur, tum de litterula ι in volgari sermone evanida exponetur, incipiam vero a ratione, quae intercedit inter vocales η et ει sive η et ι.

Atque si de vocalibus ει et η[1]) quomodo inter se cohaereant quaerimus, duo in genera locorum numerus dividendus est, alterum in quo ει in η mutatur ante vocalem — sic plerumque fit — alterum ubi litteram η pro ει illatam sequitur consona. Nam dipthongi ει in locum vocalis η suppositae aut nulla aut perdubia sunt vestigia: ΠΡΙΝΕΙ θ 37 2 (no, Mekleri πρὶν ἤ certum est; mea tamen sententia haec corruptela ad nostram quaestionem propterea nil valet, quia voculas εἰ et ἤ in scribendo facile misceri posse testes sunt codices) ΠΑΡΑΠΛΕΙϹΙΟΙϹ μ 103 32 (n; haec papyrus ut quae omnium prima descripta sit multa ex Italorum socordia traxit levioris generis vitia, e. g. κ et χ saepe praeter morem alternant). Ad priorem illum ordinem haec fere referenda: cημήωι Δ? p *1647 12 18 εὐθῆαι εὐθῆα sim. 6 5 7 5 8 17 12 4 14 4 16 13 19 21 15 (iusta scriptura uno tantum loco apparet: εὐθεῖα 10 16); ἡμ]ιcήας Δ p 1061 col 7 6; cημή[ωcιν Δ*ε 45 5 49 8 cημηώcαcθαι 45 11 47 1 ὧδε δ' ἀναπνήουcι καὶ ἐκπνήουcι λίφαιμο[ι] cάρκων cήριντες 68 3 (= Emped. vs. 287 Stein) ἀρεcκήαιc 73 4 πλῆο[ν 5; cυνήθηαν Δ*π 6ᵃ 4 ἀλήθηαν 17ᶜ 3; πλήων p *1055 VI[1] 2, 17 1 πληόνων 4 Βιωνήου 19 3 (nam hoc sensus postulat); τὸ πλῆον p 226 1 5; ἀντῆον Ε? p *908 X[2] 97, 3 5; Πυθαγ[ορ]ήουc *Ακ pg. 7 9 Mekler CΗΜΗ(ΕΙ)ΟΥCΘΑΙ Ε p 1056 X[1] 3 2; πλή⟨ο⟩να *Μ X[2] 74, 6 7 (no) πραγματήας 75, 9 1; Να[υcι]φανήο[ιc] ρ II †19 17 (no) μηωτικῆc I *217 9 (no); ex *Iatricorum libro accedit ἐκμαγῆο[ν 17 6 πλήονα 33 39 (πλείω 20 11 ex πλήω videtur esse correctum).[2]) Ad alterum genus quae pertinere videntur plerumque dubitatione sunt parum libera: δῆνα *θ 37 9 bis (no) ἄπηρο[ν *θα̅ 15 29 (no) ὀ[ν]ηδιcθείcηc *μ 100 2 (n) ἀπροcδεῆ[c (plur.) *θδ 173 23 ρ II †14 17 (no, sed apographorum videtur error).

Inter litteras η et ι multo rarior sicuti par est deprehenditur familiaritas: cχῆcμα Ε? p *908 X[2] 96, 2 5 (no)[3]) ἐφ' ἱμῶν *θδ 131 17

---

1) cf. GM[3] 132 sq. Meist.[3] 47.

2) Hanc lapidum Augustei potissimum aevi esse consuetudinem iam in vulgus notum est (cf. Meist.[3] 47). Primus monuerat Dittenberger (CIA III 788 et alibi). De pap. aevi Ptol. cf. Mayser I 19, cuius testimonia (sunt numero XXXVIII) admodum frequentem fuisse tunc temporis dipthongi permutationem demonstrant. Romanorum vero aetate illa consuetudo in oblivionem venit; velut ex actis Berolinensibus non nisi quattuor adhuc exempla mihi comparavi: χρηῶν 543 2 (27ᵃ) δά[ν]ηον 189 4 (9ᵖ) Ἡρακλήαc 600 8 (II—IIIᵖ) λαχανήαν 643 2 (V—VIᵖ).

3) Papyrus denuo inspicienda est.

si modo certum est. Neapolitanorum potius quam antiquitatis auctoritate nititur HΛMBIKON π *VI^2 128, 2 18 ΠЄΡΗ|ΤѠΝ *ευ 126 16, ubi ni fallor in papyro exstitit ΠЄΡΙΚ|ΤѠΝ addito aequandi versus causa signo aliunde sat noto; accedit quod duobus locis aperte falsa esse vidi apographorum testimonia: Δημόκρητον ορ 29 27 ο (legi -ΚΡΙΪΤΟΝ) δcιμέραι 28 25 no (legi ΟCΗΜЄΡΑΙ)[1].

His expositis cum aliae vocalium permutationes ex itacismo profectae in Epicurei bybliotheca non sint conspicuae[2]), quae inter ι et ει intercedat ratio aperienda videtur.

Et primum quibus locis iota pro ει scriptum sit exponam: φθίρεcθαι *θδ 168 6, ἔπιτ' αὖ *μ 78 16, χαλκῖc *Στ 8 6 ἐκῖνον 9 1 χῖλοc 26 4 ταπινόν 27 3 μίναc 27 4, ἀπιρολογία ρ I *7 34 Єὐ]βουλίδι *85 13 ὀνιδίζει II *94 6, ΠΡΟΚ$\overset{\epsilon}{\mathrm{I}}$Μ[ЄΝ . . ρ *XI^2 11, 1 10 ΦΥC$\overset{\epsilon}{\mathrm{I}}$ p 986 33 3 ΑΠЄΙΘ$\overset{\epsilon}{\mathrm{I}}$C *ορ 33 27, ΛЄΞ$\overset{\epsilon}{\mathrm{I}}$C π *IV^2 171, 73 9, οὐδίc π *XI^2 159, 6 17 (inc.) cημιώματα Δ*π XI^2 5, 3 9 πᾶν οἰκῖον (sic scrib.) p *1055 VI^1 2, 20 10, μίζονα p*807 X^2 43, 2 2, χριωδεcτέρων p *862 5 6 (Scott Hercul. 313 sqq.) 'Ιρ[ή]νην *ευ 79 5, χιμάζου[c]ιν Є p *1191 (est haec pap. inter vetustissimas) WS I 29 53 ἀντιτῖνον 64[3]); nec desunt talia in melioribus libris: ὀφιλοῦντα ρ I 264 20 διvότη[cι]ν II 33 6, ἐπιτίνει πα fr 7 8, πλίονα διατίνηι πβ̄ 16 16 29 24 ἀν]επιτήδιομ Єκ̄η̄ 17 8 ἐκίνω 13 19 ἐκῖνο 8 9 ἀπο]δικνύω 9 10.

Atque haec quidem in quovis librario inter vitia numeranda sunt, sed dipthongo pro longa ι deteriores ex more potius quam negligentia utuntur. Quem morem quomodo et quibusnam in formis adhibuerint veteres nondum satis constat.[4]) Arduum qui haec omnia explanaturus est suscipiet laborem; nam non solum tituli papyrique consulendi, verum etiam in librorum vetustiorum usum oportebit inquiri, quorum multi sunt, qui non nisi in longi iota locum quamvis raro substituant dipthongum. Ipse intra arctiores me continebo fines

---

1) cf. Meist.^{3} 19 Mays. I 11.

2) Nam CΥΝΑΙCΘΑΙCЄCΘΑΙ †πα fr 1 3 Neapolitanorum vitium est (legi — ἀνεcθαι) pariterque ταῖc φρίκηc, quemadmodum scribit Scott θᾱ 15 21 (legi φρίκαιc). Iisdem puto relinquendum ΗΝΙΤΤЄΤΑΙ ρ II *171 4 (n) et ΔΥΔΑΓ[Μ]Α *μ 70 17. Alia res de Aegyptiorum papyris, inter quas exstitit quae constanter πυχῶν pro πηχῶν exhiberet, libellus mathematicus e pago Akhmim allatus (s. VI—VII; cf. J Baillet, mémoires de la mission archéologique fr. au Caire IX 63).

3) Scatent his *Iatrica: ἡμῖc 2 19 24 35 25 26 29 26 12 33 42 ἐπί (= ἐπεί) 13 36 29 45 37 46 ἔπιτα 33 47 ἐπιcάκτωι 18 26 μίζονεc 28 25 μίζων 31 43^b ἀπολίπεcθαι 28 48^c ἀπολιφθῆναι 27 39 ἀπιθέc 2 29 ἀλῖπται 31 20 ἀχρῖον 30 35 ἀποδίξομεν 28 17 κράcιc 5 21 (plur.) καθάρcιc 8 36 χιμῶ[να 36 40; de formis ἀλήλιμμαι λέλιμμαι infra dicetur in verborum indice libro VII.

4) In universum v. GM^3 180 Meist.^{3} 48 Blass Ausspr^3 58 sq. 61 sq. Schmiedel § 5 13.

atque ea tantum memorabo, quae ex usu VH digna sunt cognitu[1]) paucis extrinsecus ascitis testimoniis.[2])

Antequam de singulis stirpibus agetur, generatim quaedam monenda sunt.[3])

Verborum quae a vocali ῐ incipiunt tempora praeterita, ubi aut augmenti aut vi reduplicationis prima littera producitur, sic scribunt *librarii: ἴcχυcεν ευ 117 5[4]) cυνιcτορηκέναι μ 84 13 καθίκοντο 87 15 ἀφιγμένα ορ 3 8 — ἀ]φείγμεθα Є p 176 OI 172, 80 1.

E numero nominum in -ῑ́της -ῖτις memoro ἀν]δρωνῖτις *Στ 34 2; Ἀcκαλωνίτης 75 2; μαργείτειαν μαργειτομανίας ρ I *139 15 *207 13 (†υ 20 5 in ο — deficit n — exstat ΜΑΡΓΕΤΟΜΑΝΙC Angli videlicet vitium)[5]); ὁπλειτικόν ρ II *173 fr 10; πολείτης sim. solemnis est forma in *ευ ρ p *1672 quam praefert ρ libr. *δ *μ, legimus etiam †οι 8 2 ρ I †61 12; Cυ[β]αρειτῶν *μ 86 20; τεχνείτης sim. in ρ libr. *γ *δ plus habent testium quam formae in — νίτης terminatae, adde †οι 17 21 (— νίτ — *ορ 34 3 *μ 24 40 40 28); φρενεῖτις *Iatr 4 14. His adiungo Ἀφροδίτη *ευ 40 10 15 54 14 57 9 (-είτη 42 18 54 9 ρ I *216 3 II *289 4 *μ 87 7 Ἀφροδείcια †φιλαργ X² 173, 37 5) Μεταποντῖνος *Iatr 8 11.

Sunt quae ad flexionem tertiae quae vocatur declinationis spectent: cφραγεῖδος me legisse certo scio (locum nunc in tanta papyrorum multitudine frustra quaero), verum Cαλαμῖνος *μ 87 19; de nominibus in -ῑ́διον -είδιον cf. infra lib. VIII. Huc collocandum quod ipse legi *ευ 69 fr 5ᵈ 4 διειπετῆ.[6])

---

1) Ex VH quaedam composuit AvBamberg ZfdG **1874** 13—16.

2) Paucis singulorum temporum usum in scribendo observatum exponam. Vel antiquissimae quas quidem recuperatas tenemus Aegyptiorum papyri norunt dipthongum pro longo iota repositam (ἡμεῖν PPetr II **2** 21, **260—259ª**), maxime vero ille usus floruit primis p. C. saeculis, rursus Byzantini paulatim ad veriores formas redierunt. Tamen permulti codices aetatem tulerunt, quibus hinc inde adulterinam reliquit dipthongum aetas extrema. Quod cum in Sacri potissimum Codicis cadat testes antiquissimos — exempli loco LXX Sarravianum (s. IV) nomino — magna s. X vel XI quoque codicum parte potest probari; summae in hac re auctoritatis esse censeo Dionis Chrysostomi librum M qui tametsi s. XVI confectus est tamen omnium maxime veterum morem retinuit. Inter memorabiliora dipthongi insitivae testimonia fertur Ἰηcοῦc Χρειcτόc in anagrammate ab Augustino (de civ. dei XVIII **23**) tradito, cf. τὸ γὰρ Χρειcτόc ἐcτι cτοιχείων ὀκτώ Hippolyt. ed. Mill. **324** 15.

3) Meliorum librorum probas lectiones nisi quid gravius dicendum ubique omittam.

4) ἐνιcχυούcα[ιc *ευ **147** 18 ἰcχυρά *Iatr **5** 41; εἰcχύc et εἰcχυρόc mihi quidem neque e probis papyris neque e titulis cognitum. Nam nil valet εἰcχυρά DPM **2** 13 (saepe ει = ῑ), εἰcχύcειc LXX Sap. Sal. **7** 6 C. s. IV.

5) μαργείτηc Aristot. poet. **3** **1448ᵇ** 30 codex (sed 38 μαργίτηc) μαργείτην Plato Alc. II **147ᶜ** B μαργείτου Dio Chrys. **53** 4 M, Clem. Al. strom. vol. II **21** 3 cod.

6) Confirmatur hoc exemplo Zenodoti lectio διειπετέοc ποταμοῖο P 263 quam etiam Hesychius servavit. Quatenus apud pedestres auctores dipthongus sit restituenda nescio; certe e scriptura διηπετήc (cf. διηπετῆ Herodian. hist. ed. Mend.

De formis comparativi in -ῑων haec fere habeo: β[ε]λτείων ρ I †89 28, βέλτειον *7 6 †27 8 †180 20 *θ? XI^2 42, 23 3, βελτείω ρ I *195 13 *μ 6 13 π *VII^2 83, 5 10, βελτείους †πα 20 12 π *IV^2 195, 98 18, ἥδειον *πρ 16 4, ἡδείω *Στ 7 3, ἔνγειον p *1013 Scott Hercul. 307 5.[1])

Deinde in pronominibus ἡμῖν ὑμῖν frequens est dipthongo locus: ἡμεῖν *ευ 112 13 ρ I *122 6 *129 7 *143 17 *184 17 *192 10 *194 19 p *1041 X^2 145, 8 12 (dubium est ἡμεῖ[ν *Π 11^a 8 cum sit in o HMIN) p *1012 VII^2 24, 33 5 ὑμεῖν 29, 44 5. Contra ἡμῖν in deterioribus *θᾱ 2 31 6 16 7 4 11 23 12 39 41 *Iatr 21 9 29 46 28 37 34 43 49 36 8 38 43 39 31 (ἡμεῖν 24 28 fr 5 1).

Restant nonnullae voculae in -ῑ exeuntes: νυνεί ρ I *120 5 *138 17 τοιουδεί Є p *1091 WS I 29 61 τ[α]δεί 30 75, immo etiam TONΔI^{Є} Є ιδ̄ VI^2 8 1.[2])

Ad singula descendenti breviter eae voces sunt perstringendae, quarum iota redditur saepius vel rarius dipthongo ει in VH, sed cum de quantitate nulla posset esse dubitatio cur diutius in his morarer causam non vidi: ἀκριβής ἐμβρείθεια Є †ιδ̄ VI^2 4 7 γίνομαι γινώσκω γρεῖφον ρ I *181 24 δειθυραμβικούς *μ 9 6 δριμύς Εὐριπίδης Εἴβυ[κος *ευ 18 5 Εἶδα (gen.) 7 5 Εἴλιον π *IV^2 195, 98 4 ἵμερος Є[ῑ]ριδει *ευ 36 26 κινῶ κλίνω κρίνω λε[ιμόν *Iatr 37 46 Μιλήσιος μιμοῦμαι μισῶ Νιρεύς ὁμιλία [ὀρ]νείθων *Iatr 26 6 καταπείνεται *Iatr 24 24 πνείγει *ορ 15 23 ταρειχευταί *c 2 8 τιμή Ὑ]περείονος *ευ 27 6 Φοίνεικα ρ I *187 1. Singillatim haec fere memoranda sunt.

Βουσείριδος ρ I *216 19 (alius locus non reperitur).[3])

δεδία[σι *θ 34 19.[4])

---

135 13 BV διηπετής Erot. p. 732) pellucet genuina memoria. Inprimis cf. Schulze qu. ep. 237 ubi etiam de nomine Διείφιλος agitur, de Διειτρεφής Meist.^{3} 50.

1) cf. WSchulze qu. ep. 300 527, τάχειον PAS III 125 (Pis. i) IMB 481 185 (104^p) BU 417 28 (I^{pf}) 451 11 (I—II) βελτείω Rep. Ath. 40 15 Bl^2 βέλτειον Hyperid. Eux. 11 καλλειόνων καλλείω or. fun. 19 28 βε[λ]θειώσεσιν (!) Philo I 248 16 pap. βελτειοῦν PPar 21 30 (616^p). Accedunt permulta codicum testimonia, e. g. ἔγγειον fere constans est in nonnullis mathematicorum libris scriptura.

2) cf. τοιαυτηνεί ταυτεί νυνεί *EOe 16 B^a 8 13 A^b 9 18^c 1 (nusquam -ί) νυνεί Hyperid. Ath. 3 PPar 63 XII 94 (165^a) BU 358 15 (151^p) etc. δευρε[ί 180 9 (172^p). Id genus multa etiam in codices pervenere.

3) In papyris est ἐν τῆι … Βουσιρίτηι RevL 31 7 (258^a) ἐν Βουσείρι PPetr II 43 9 (258—253^a) Βουσείρεως BU 552 II 4 (263^p) ἐν τῶ Βουσείρι δρμω PLond I 73 260 (IV^p) Βουσίρεως W 1889 216 3 (byz.). Quod ad codices attinet Isocratis Γ „diphthongi in hoc nomine usque tenax“ est teste Bekkero ad or. 11 in., variant libri Strabonis (Βούσιρις 802 D^2 -σειρ- CD^{1}F, Βουσιρίτη ib. CD^2 -σειρ- D^{1}F, Βούσιριν D -σειρ- CF, Βουσιρίτη CD -ρειτ- F, Βουσίριδος omnes), Βουσειρίτην Porphyr. script. min. 242 1 N^2 intactum reliquit editor. Cohaeret Βούσῑρις cum nomine Ὄσῑρις, quod item saepius in titulis Ὄσειρις scribitur.

4) Longum iota est apud librarios, velut Atticorum scriptorum (δέδειτε Thuc. 4 126 E δεδειότα 8 52 EF δεδειώς 57 66 68 EF, δέδεια Soph. OC 1469 L, δεδειώς Plato Theait. 189^c T) et Iosephi (ἐδεδείεσαν δεδειώς δεδειότες A 13 426 17 84 Vit. 104 P s. IX—X, δεδειότας A 1 109 M).

ἐ̣κθλείψουσιν *Iatr 18 33 (ἐκθλειβομένο[υς *c 13 34 παραθλιβομένης *Iatr 18 33).[1]

ἀνείησι *μ 84 16 συνειέναι *ομ 10 3; plerumque in deterioribus quoque libris iota retinetur, cf. lib. VII s. ἵημι.[2]

ἰλιγγιᾶν ρ II †176 6.[3]

εἰλυ[σπώ]μενα *Iatr. 37 32.[4]

εἰνῶν *Iatr 17 29.

κείονα Δ *ε 767 (κίων †πβ̄ 9 13 14 16 X p †307 VIII^2 192, 14 15).[5]

λείαν *ομ 9 6 *μ 70 16 ρ I †85 13 *Iatr 26 49 31 46 (λίαν 30 51 *ορ 45 11 ρ II *187 fr 14).

μεικρός *Στ 24 5 π *IV^2 195, 98 2 Є p *908 X^2 100, 6 10 p *1055 VI^1 2, 7 4 μεικραιτίους 21 7 (μικ- *μ 108 8 *ορ 18 23 29 25 ρ I *122 20 *134 11 II *98 14 *293 7 *Iatr 22 16 31 43).

μείγνυμι. Ea quae ex VH adhuc prodierunt praeter συναναμιγνύμενα *θδ 162 39 (cf. φθίρεσθαι 168 5 alia) probam et antiquam defendunt scripturam: ЄΠΙΜЄΙΓΝΥ . . †πβ̄ 6 21 μ[ε]ιγνύωσι *ορ 18 27 μειγνύς †Ακ pg. 66 24 Mekl. (sic recte M.) *μ 13 1, ἔ]μειξαν p 996 (Є?) tab I pezzo 1 μεί[ξηι †πβ̄ 19 16 (?) συνέμειξ[εν †Ακ pg. 7 10 Mekler μέμεικται †υ 19 19 cf. *Στ 66 3 ρ †IV^2 189, 92 9, μειχθέντα *ευ 11 8 cf. †πβ̄ 12 20 *μ 11 16 p 1577—1579 VIII^2 34, 9 9, μεικτός †υ 16 31 cf. †πα fr 58 7, ἀνεπιμείκτους ρ I *121 27; μεῖξιν *μ 65 37 πα]ραμείξει 72 25 ἐπιμειξία †υ 6 21 †κ I^2 85, 2 12 *θδ 137 16 *ορ 35 33. Adde *Iatr ἐπιμειχθέντος 12 31 ἐπ[ί]μειξ[ι]ν 2 38, at μῖξις 14 20 μίξει 24 2 συμμίξεως 19 14.[6]

Νεικόστρατος ρ I *197 7 aliaque id genus quae nil nos iuvant

---

1) τεθλειμμένων τεθλειμμένος tit. Sesti inventus (120^a) vs. 54 59 cf. WS I 32 sqq, τεθλειμμένων Arch. ep. Mitt. aus Österr. VI 36 28 (Istropoli II^p).

2) ἀφείημι ἀφείομεν Latysch. Inscr. II 52 401 ἀφειέτωι Berl. Sitz.-Ber. 1895 895 4 (I^a) διείοντες BCH XX 396 (Orhoene i), προειέναι BU 140 17 (I^{pf}) ἀνείεσθαι Rep. Ath. 38 2 Bl^2; de ῑ monuere ANauck Philol. XI 465 Mél. gr. rom. II 541 KB II 215 WSchulze qu. ep. 531.

3) Repetitur Platonis sententia Gorg. 486^b (ἰλιγγιῴης) quo in auctore MSchanz praef. ad vol. VII v εἰλιγγιῶ ubique aut retinendum cum libris aut restituendum esse dixit; utrumque probavit Herodianus: εἰλιγγιᾶν καὶ ἰλιγγιᾶν II 499 33 L. Addo e codicibus εἰλιγγίασε AP VII 706 1 εἰλιγγιάσαντα Plut. Alex. 74 P εἰλίγγους Caes. 60 libri (exceptis ACM) εἰλιγγιάσας Philop. de aet. m. 497 25 cod.

4) εἰλυσπώμενα Philo quis heres 177 21 Sch. *pap. s. VI, Eus. pr. ev. 112^d A.

5) De posteriorum voce κείων cf. GM^3 181 WSchulze qu. ep. 293 adn. 2.

6) Cf. Meist.^{3} 51 181 (μείξω ἔμειξα μεικτός Μειξ-). In actis papyraceis saepius scribitur dipthongus, cum plerumque dempta sit prior vocalis in magicorum libellis s. III—IV; nil valet μι̣χθεῖσ' ἐν ἄ̣[ντροις Bacchyl. 13 66, quod volumen ne cum editore principe anno circiter quinquagesimo a. C. exaratum esse indices etiam aliis efficitur formis velut τρισκαίδε[κ' 7 44 Τισίαι 12 tit. οἰκτείροντα 5 158 Κνωσσίων 17 39 Κ̣νῶσσον fr. 1 14. Ipse de alterius p. C. saeculi initio cogito (cf. nunc ed. Blass p. VII et Grenfell-Hunt POxy I 53 adn. 1). — Sunt qui μείξω ἔμειξα etc. sed μίγνυμι scribendum esse dicant, cf. ind. verb. s. μείγνυμι.

(memorabile sane ЄΞЄΝΙΚΑ (with ε written above) p *1041 4 4). Tum φιλονικεῖν *ορ 28 10 *Π 28 10 φι]λονική[cαc Δ*ϵ 44 10 φιλονικίαν *Στ 9 3 recte, cf. ΦΙΛΟ-ΝΙΚΑΖ.. p 986 16 3, contra φιλονεικεῖν †οι 15 17; [φιλο]νεικῶν †κ I² 3, 2 4 dubium est.[1])

πειμελῆc *Iatr 17 37.

πείπτω *ευ 40 7 132 12 †c 17 25 †Π fr 4ᵇ 4 col 22ᵃ 4 †cτ 5 6 17 21 *Iatr 26 48 27 31 32 33 26 34 44 49 (πιπ- ubique *μ *θδ *ορ π *994).

ῥεῖψαι *ορ 16 6 προcερρειμμένων ρ II *94 3 (π[ροc]ρῖψαι *θ 25 1).

τῖνω: ἐὰν πλεῖον ἀργ[ύριον] ἐκτείνωc[ι ρ II †144 fr 1 τ[οῖ]c ῥήτορcίν τινac μιcθὸν ἐκτε[ίν]οντac *255 29.[2]) Neque ἔκτ(ϵ)ιcιc neque ἀποτ(ϵ)ίcω quaeque his similia sunt in VH inveni.

ἐπ[ι]τρείψειεν *ευ 88 1 (saepius διατρείβειν).[3])

τρειcκαίδεκα: v. infra in numerorum conspectu libro V.

φιλειτείοιc *μ 86 11 (φιλιτίοιc 18 33); plura libro II dicentur.

φρείκη *θᾱ 1 13 15 21 [φ]ρεικώδειc *μ 50 14 (φρίκη *θᾱ 23 28 *ορ 3 15 φρίττω 12 14 bis).

Χεῖον ρ II *169 5 (Χίου *Στ 33 5).

ψειλόc *μ 1 25 97 9 (ψιλά 100 42) ἐψ]ειλωμένωc ρ I *200 12.[4])

Restat ut quibus locis breve iota in dipthongum abierit exponam: Є[ῖ]ριδει *ευ 36 26 ἀληθϵ[ι]νάc *μ 88 4 παραρειθμῆ[c]αι Χ p 1020 O III 714, 121 19 (restat hodie .... ΡΕΙΘΜ·ϹΑΙ) εἰκνουμένουc *ευ 109 24 λειαροῦ π *VI² 181, 32 20 φειλεῖcθαι ρ I *144 4.[5]) Neque vero οὔτειc neque ἀντεικόττϵ (!) legitur sicuti indicaverat AvBamberg ZfdG 1874 13; nam illic (μ 80 31) οὔτ᾽ εἰc scribendum esse Kemkii opera constat, hic veriora nos docuit Scott Hercul. 251 adn. 1 in ipsa papyro ΑΝΤΙ-ΚΟΠΤΕΙ se legisse affirmans. Mira sunt haec: ΚΛΕΙ *ευ 79 30 (ο) ϹΥΜΒΕΒΗΚΕΝΛΕΙ *Π 16ᵇ 9 ΠΑΡΟΞΥΝΕΕΙΝ 19ᵇ 3, quae num quid valeant in quaestionibus de pronuntiatione institutis videant alii.

1) De formis φιλονικία φιλονικεῖν v. Stahl qu. gr. ad Thuc. 39 sq. Schanz ad Plat. VI 1 VII—X (hic cummaxime consulendus est) OGlaser de rat. quae interc. inter serm. Polyb. et tit. s. III II I, diss. phil. Giss. 1894 69—72.

2) cf. WSchulze qu. ep. 108; τῑ́νω non τῖνω habent Herodas (2 54 51 3 46) et Babrius (27 3 137 5 Crus.); προcαποτεινέτω Wiener Denkschr. 1897 55 (Lyc. Iᵃ ut vid.), ἀποτεινέτω RevL (258ᵃ) 46 6 47 7 m. pr. (hic saepius τίνω scribitur).

3) Sed constanter τρῖ̆βή διατρῖ̆βή.

4) Vocabulum ψ(ϵ)ιλόc (τόποc) de agri parte arboribus non consita frequens est in papyris; in corpore Berolinensi ψειλόc volgaris legitur scriptura (velut e s. IIᵖ: 26 17 71 7 80 10 277 II 5 etc.), paulo insolentius ψιλόc, ut 95 21 (147ᵖ) 587 9 (141ᵖ).

5) De epicorum usu cf. WSchulze qu. ep. 386 sq., qui apposuit grammaticorum quoque veterum testimonia de longa vocali ι, licet fuerint qui saniore uterentur ratione; Φειλείνου Ath. Mitth. XIV 321 φεῖλον BCH XV 602 14 (Amorgi i) φειλουμένη Latysch. II 367, φειλοπάτοροc BU 534 11 (216ᵖ) φειλ(ανθρώπου) 12 13. Et haec quidem minoris sunt momenti temporis ratione habita; magis in censum venit Ἑρμίαc καὶ Φιλοτέρα BCH XIII 179 (tit. Aegypt. 181ᵃ).

Iam apte ad ea nomina pergitur, quae utrum in ˊεια an in -ία terminentur haud parvi est momenti.[1] Possum equidem in hac quaestione multa congerere e codicum discrepantiis sacrorumque scriptorum consuetudine conlecta. Verum neque de his inferioris aetatis libris satis mihi constat neque Atticorum poetarum usum qui in hac re longe plurimi est aestimandus minorum testium mole obscurari volo. Itaque singulis vocibus quidquid ex poetica Atticorum consuetudine accessit diligenter subscribam his plerumque contentus.

αἰκείαν *ορ 27 13.[2])

Ἀκαδήμεια †Ακ 7 11 11 10 15 36 17 33 24 36 29 11 30 10 35 15 pg. 1 10 11 2 Mekler *Στ 61 6 (falso -μίαν tacite olim ediderat Comparetti).[3])

ἀλαζονεία †υ 19 6 ρ II *149 fr 6 ρ p 1693 fr 2 10 μ p 1576 5 18 †αι 275 15 — [ἀλα]ζονία π †IV^2 189, 92 2.[4])

ἀμαθίας †Ακ 1 31 (ipse legi) p 495 (πλ?) tab II pezzo 2.[5])

ἀμελία †οι 4 7 †φιλαργ VII^2 130, 8 2, ἀ]μελ[ί]αν *μ 75 14 certum esse vidi.[6])

ἐπιμέλεια ubique.[7])

---

1) cf. GM^3 183 Meist.^{3} 50 sqq. Glaser l. l. 72—75.

2) Antipaenultima longa est Aesch. Prom. 93 178 Soph. El. 486 (cf. Kaibel p. 150) Ar. Eccl. 663 (errat Stahl qu. gr.^{2} 39, qui hic brevem esse syllabam autumat), anceps autem Soph. OC 748 Ar. Av. 1671; τῆς αἰκ⟨ε⟩ίης in fine choliambi Herodas 2 41, quam medelam idem Crusius Babrio negavit: ξένῃ θελήσας περιβαλεῖν τις αἰκίῃ 11 2 σφάζουσι καὶ κτείνουσι χωρὶς αἰκίης 21 7 ἐφ' ᾧ λάβωσι τοὺς κύνας πρὸς αἰκίην 93 3 nunc papyro quoque Babrii bilingui refutatus: α]ἰκείη PAmh II 26, 2 37 (fab. 11 2); cf. αἰκείας Rep. Ath. 74 15 Bl^2 αἰκείαις P Grenf II 155 3 (577^p), Leo Meyer Bezz. B. I 88. E codicum locis paucos exscribam: αἰκείαις LXX 3 Macc 4 14 Alexandr. s. IV—V αἰκεῖαι Aristot. rhet. 28 1386^a 8 A^c αἴκεια Homeri Venetus A in scholiis Π 129 15 130 19 133 3 135 15 Dind.

3) Ἀκαδήμεια metrum flagitat (libri ε carent) Ar. Nub. 1006, fr. Epicratis II 287 K, fr. Alexidis II 306 327 K, Diogenis Laert. epigr. IV 27, AP VI 144 4, Theocriti Chii epigramma Eus. pr. ev. XV 793^b, nil discimus ex fragmentis Antiphanis (II 23 K) et Ephippi (II 257 K); ex Atticorum titulis Ἀκαδήμεια (III^{af}) et Ἀκαδήμεα (feminae nomen) notatur Meist.^{3} 50, adde Ἀκ]αδήμεια CIA III 61 B 29 (II^p). Vulgo Cobeto (NL 77) Atticae vocis renovatio tribuitur, sed iam antea WDindorf Athenaeo dipthongum restituit. De Platone cf. Schanz VII ix; et aliis in libris non paucis recta scriptura temporum fugit iniuriam.

4) ἀλαζονεία Ar. Eq. 290 903 Ran. 919 Menand. III 209 K monost. 21 Posidipp. III 343 K ἀλαζονείας δεόμενος com. anon. Mein. V ccclxx; verum saepe ἀλαζονία in posteriorum usu volgari esse adhibitum sacri comprobant libri, atque Tischendorf hunc in modum in editione NT legi voluit, cf. Gregory 88. Aristidis quoque codices AS dipthongum tollunt, cf. II 144 22 153 1 761 4 21 al.

5) Dudum correcta est forma, quam Henricus Stephanus in Thesaurum intulit ἀμάθεια quippe quae deterioribus tantummodo codicibus traditur. Porro Atticae poeseos auctores multis locis quomodo scribendum sit dilucide indicant, e. g. οὐκ ἐς τοσοῦτον ἀμαθίας ἐλθεῖν δοκῶ Eur. Tro. 972 (cf. Thes. I 2, 10^c).

6) ἀλλ' ἀμελίᾳ δὸς αὐτὰ καὶ φαύλως φέρε Eurip. I. Au. 850, τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμελίᾳ παρεὶς ἐᾷ fr. Antiop. 187 2 N^2; alibi non legitur. Cf. ἀμελίαν IMB 521 7 (Ephes. 34^a) PTebt I 61^a 176 179 67 71 68 84 (117^a) POxy I 140 17 (550^p), ἀμελίης Hippocr. X 256 (libri plurimi) ἀμελίαν Thuc. II 51 1 E, scribendum autem in titulo quodam Stratoniceo ὡς μὴ χρόνωι [ἢ ἀ]μελίαι καταριφθείη BCH XI 111 (127^p); sed dipthongum praescripsit Herodian. II 476 26 (παρὰ τὸ ἀμελής), cf. e papyris Aegyptiacis: ἀμέλειαν PLond II 97 6 (11—15^p) ἀμελείας POxy I 62 9 (III^p).

7) ἐπιμελία haud raro papyri recentioris aetatis: PLond II 154 14 (165^p)

μεταμέλεια *ορ 18 2 ρ II 160 13; cf. *ευ 35 19 (nomen deae).
ἀνδρεία *θδ 161 6 135 5 προν 4 10 p 986 26 3 p 1384 tab 2.[1])
ἀπαθίας †ςτ 7 9 (incertum quo spectet]ΠΑΘΙΑΝ p 986 21 11).
κακοπαθία *ευ 36 10 ρ II †205 18 *301 fr 6.
μετριοπαθία ρ II †272 4 *Iatr 2 20 21.
συμπαθία *θ 8 4 †πα fr 43 8 p 1577—1579 VIII[2] 27, 2 12 p 346 3[b].[2])
ἀπειθίαν †πα fr 87 8.[3])
α]ὐθαδίαν †Ακ 13 44.[4])
δημοκρατία ubique, cf. ρ II ind. verb.[5])
ἐπικράτειαν Є p 1431 8 4 *Iatr 5 14.[6])
διος]ημίαι (sic leg. videtur) ς 9 23.[7])
δυςεργίαν πβ 42 17.[8])
ἐνέργεια *ευ 117 8 ρ †IV[2] 182, 84 16; ergo scribendum ἐ]|νέργεια p 986 48.
συνεργία *ευ 124 21 ρ I *4 22 †34 14 *270 34 †351 9, ς]υνερ[γ]ίας μ 69 28 certum.[9])
δυςοδία Δ *ε 75 6.

---

287 7 (346^{p}) POxy I 71, 1 15 (303^{p}). — μεταμελίαι Alex. Aphrod. quaest. ed. Bruns 146 7 cod. s. IX—X. — ἐμμελί[α]ς POxy I 52 7 (325^{p}), sed ἐμμελείας 53 4 (316^{p}) ἐμμέλειαν 86 18 (338^{p}).

1) Quo loco olim forma ἀνδρία maxime nitebatur Eur. Herc. fur. 475 πατὴρ ἐπύργου μέγα φρονῶν ἐπ' ἀνδρίαι, nunc Emsleio praeeunte legitur εὐανδρίαι. Verum iam inter veteres grammaticos dissensus fuit, cf. Thesaur. I 2, 646^{d}.

2) Illa quattuor vocabula excepto ἀπαθία quod in philosophorum libris primum occurrit Atticis ignota fuerunt; ἔκλαςε ςυμπαθίην Antip. Thess. app. Plan. 143 2, verum καὶ δυςπαθείας δὲ φέρει ταῦτα πολλάκις Servil. Damocrat. in medicorum carm. p. 115 Buss. Vox ἡδυπαθία cum versui non satis faceret, ἡδυπάθημα scripsit Athenaeus in epigrammate Diog. L 7 32: ςαρκὸς δ' ἡδοπάθημα, φίλον τέλος ἀνδράςιν ἄλλοις, vitavit ergo formam ἡδυπάθεια. De vocibus ἀντιπαθία et εὐπαθία in ἀντίπλοια et εὔπλοια depravatis cf. Cob. Var. Lect.[2] 3, tum de κακοπαθία multa e titulis congessit Glaser l. l. 73—74 (cf. Meist.[3] 53).

3) Vulgo ἀπείθεια (cf. Thes. I 2, 1234^{c}); vox a poetarum lingua aliena.

4) Haec forma poetis Atticis unice nota (e. g. ὦ δυςτάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας Eur. Med. 1028 οἷον ὑμῶν ἐξαράξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν Ar. Thesm. 704; alia praebet Thes. I 2, 2442^{e}) linguae pedestris auctoribus sine dubio reddenda est. E Josephi memoria bis exscripsi: αὐθαδία A 16 399 P, 134 94 L[1]; αὐθαδίαι χρώμενος PGrenf II 31 9 (145^{a}) αὐθαδία χρώμενοι PTebt I 16 10 (114^{a}), cf. infra ind. verb.

5) ὦ δημοκρατία Ar. Ach. 618 Av. 1570 τὴν δημοκρατίαν Pl. 949 versuum initio ita ut bifariam metiri possis; contra in nomine proprio Δημοκράτεια obtinuit (cf. CIA II ind.), unde corrigatur . . . ἀεὶ ςυνοῦςαι· Δημοκρατία θατέρᾳ | ὄνομ' ἐςτί fr. Heniochi II 434 K.

6) Deest apud poetas sicut ex iis quae sequuntur δυςεργία ἐνέργεια ςυνεργία ἑρμηνεία εὐςτάθεια εὐςτάλεια ληρεία νουθετεία ςυνέτεια.

7) διοςημία 'ςτι (sic Emsley pro διοςημί' ἐςτί) καὶ ῥανὶς βέβληκέ με Ar. Ach. 171. Codicum vero scribae quamquam in hac voce sibi non constant, praevalet tamen in universum dipthongus, cf. etiam Thes. II 1540^{a}.

8) Attici ignorant.

9) Loci poetici non suppetunt, codices autem qui quidem sunt maioris pretii dipthongum respuunt. Sed praebent aevi Ptol. papyri: ςυνέργεια PPar 63, 6 163 (165^{a}) PLond I 29 4 (161^{a}) PLeid D 1 14 (162^{a}).

εὐοδία Δ *ϵ 72 3 Δ p 1429 1 20 Φ p 1025 X^2 134, 23 22.
ἐφοδία Φ p †155 tab III pezzo 2.[1]
ἑρμηνεία saepe cf. ρ II ind. verb., ἑρμηνία Є p 1151 1 5.[2]
εὐηθία ρ I *209 4.[3]
ϲυνήθεια *μ 99 15 †οι 5 4 *θδ 126 2 †πβ̄ 48 17 †πλ 11 7 32 p 1457 fr 2 12 19 9 ϲυνήθηαν Δ *π 6^a 4.[4]
εὐϲτάθεια *μ 33 12 *πρ 1 3 *θ? XI^2 22, 3 20.[5]
εὐϲταλείαι †οι 23 41.[6]
εὐφυείαι ρ II †3 12 -είαϲ p † 1044 55^b, εὐφυ[ί]αι p 101 2 1.[7]
ἡϲυχίαϲ (ι ex ϵ statim correxit librarius) p 986 13 1.
θεωρία passim, θεωρεία ρ I *122 21.[8]
τὴν θυῖαν *ορ fr 2 11 (ipse legi); cf. ind. verb. s. θυῖα.
ληρείαϲ *μ 92 9.[9]
νουθετείαϲ †β fr 4 9 νου]θετείαι[ϲ πα fr 66 3 (v. infra libro VIII).
παρεδρείαιϲ p 1041 col 4 9.
προεδ[ρ]ίαν *ευ 77 1 (legi ipse ΠΡΟЄΔ̣.ΙΑΝ).[10]

---

1) Aristophanes metitur – ◡ ◡ – (πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ Ran. 1528) Aeschylum imitatus qui scripserat εὐοδίαν μὲν πρῶτον ἀπὸ ϲτόματοϲ χέομεν fr. 36 N^2. Verum in soluta oratione eiusmodi voces praeter Herodotum (ἐν τῇϲι ἐξοδίῃϲι 6 56) ignorant vetustiores auctores, inter recentiores formae in -ια terminatae plerumque videntur in usu fuisse. Sic traditur ἀνοδία περιοδία ϲυνοδία (corrigatur περιοδείαϲ περιοδειῶν Є ap. Diog. L. 10 83), ἐξοδία hinc inde in Polybio rescribi debet memoria flagitante (velut IV 54 3 ἐξοδίαϲ), παροδία Hesychii rectius sese habere videtur quam παροδεία Suidae, ἐφοδία varia apud Diod. Sic. lectio nunc Philodemi loco comprobatur, μεθοδία legitur POxy I 136 18 24 (583^p). Quamquam αἱ ἐξοδεῖαι in titulo celeberimo Canopico (240^a) fertur vs. 60, ἐφοδειῶ(ν) PTebt I 96 2 ἐφοδείαϲ 3 (95—62^a) ἐφοδήαϲ 257 ($I^{a\,i-m}$).

2) ἑρμηνία saepe in sacris scriptis me legisse memini, ἑρμηνία BU 326, 2 15 (189^p).

3) εὐηθῐ́α Aesch. Pr. 383 Eur. Hipp. 639 fr. 904 N^2 com. an. BA 91 26 (Mein. IV 602), εὐηθία μοι φαίνεται Φιλουμένη Men. III 186 K; cf. εὐηθίαν Inscr. Epid. Baun. Stud. I 126 (κακοηθία Hyperid. Euxen. 32). εὐηθίαν apud Lys. or. 9 2 in εὔνοιαν (ЄΥΗΘΙΑΝ∼ЄΥΝΟΙΑΝ) corruperunt librarii, εὐηθία servavit Platonis Π rep. III 400^e. De voce ἀηθεία dubito; quamquam enim ἀηθείῃ tradidit auctor Batrachomyomachiae vs. 72, tamen scripturas ἀήθιαν (sic) apud Strabonem p. 716 (cod. F) et ἀηθίαϲ apud Appian. 141 22 Mend. (AM) antiquitati vindicarim.

4) Nihil docet μακρὰν ϲυνήθειαν βραχεῖ λῦϲαι χρόνῳ Men. III 206 K, ubi ϲυνηθίαν voluerat Meineke; ϲυνήθεια plerumque legitur in chartis Aegyptiacis aevi Romani, sed ϲυνηθίαν PAmh II †92 22 (162^p) BU 94 8 (289^p) al.

5) Vox illa in Atticorum dialecto frustra quaeritur; εὐϲταθεία CIG III 4957 4 45 (Aeg. 68^p) εὐϲταθία Latysch. I 75 (i). E papyrorum memoria notavi εὐϲταθείαϲ DPM 11 19, e libris εὐϲταθίηϲ Hippocr. IX 240 ed. Littré $FSKLP^1Q^1$ a (-είηϲ EHIJ) εὐϲταθίη (– ◡ ◡ –) AP XII 199 (Strato) εὐϲταθίαν Philo III 66 8 pap. et H^1.

6) Idem de hoc vocabulo dicendum, cf. Thes. L. G. III 2451; opem fert Philodemus Plutarcho Sert. 12 εὐϲταλεία CMV^b (-ίᾳ vulgo).

7) E poetis versus quidem qui huc faciat non est servatus (εὐφυία Herodian. II 514 8), verum εὐφύεια disertis verbis Alexidem scripsisse affirmatur EM 462 23 (II 405 K).

8) Hoc apertum est vitium; θεωρῐ́α poetae ut Aesch. Prom. 802 Sophocl. OC 1491 Eur. Bacch. 1047 al.

9) add. lex.

10) Quoad cognovi in voce παρεδρία, quae abest ab usu poetarum, dipthongum nusquam admittunt librarii, cf. Thes. VI 456^a. — προεδρῐ́α Ar. Eq. 575

συνεδρίαι ρ I †378 14 — συνεδρείαν †17 35.[1])

οὐ διηγ[ήσεσθέ] μοι τὰς [τοῦ] δεῖνος συ[νε]τείας †υ 23 34.[2])

ὠφελία †πε̄ 1 2 23 3 †οι 3 4 *ορ 48 16 *μ 54 30 55 18 99 8 ρ I *228 16 †271 6 †356 10 *ευ 98 17 100 10 †πα 17 24 fr 20 4 49 7 ὠφέλ<ί>ας *ευ 97 24 (n) — ὠφέλειαν 145 16.[3])

Hiscum iungo μυροπωλίοις *ορ 21 19[4]), καθαρειοτέροις ἀνθρώποις ρ II †150 8.[5])

Protinus de iis verbis sit disputatio, in quibus vocales ιι inter se contiguae certa sub condicione in unum coalescere potuerunt. Nusquam aliter scribitur atque διικνεῖσθαι διιστάνειν sim. (cf. θ 8 10 c 25 30 27 3 Ακ 19 1 ρ II 150 fr 7 Iatr 37 52 39 29), sed περίστασθαι altero iota suprascripto *ορ 34 26 (ipse legi) περίσταται ρ I *99 33 (o), contra περιισταμένους ρ I †258 4 περιίστασθ[αι ρ I 384 8 περιιστῆτ[αι †πβ̄ 46 23 π]εριίσταμεν π †IV[2] 158, 54 12. De verbi περίειμι formis περι(ι)έναι περι(ι)ών al. ex VH nihil potest disci.[6]) Eadem ratione simulatque vocales ι et ει permisceri coeperunt comparata sunt posteriorum ὑγεία ὑγεινός ταμεῖον ἐπεικής ἐπεικία, de quibus haec inspicienda sunt memoriam VH consulenti: ὑγίεια *μ 38 4 ρ I †258 2 II †58 4 †οι 11 39 *Iatr 6 17 8 40 13 20 20 45 ὑγείας *θ 2 12[7]), ὑγιεινός ρ I †329 30 II †10 17 †266 33 *Π 15^b 9 fr 1 3[8]) (ὑγιής ρ I 64 4 II 117 12

---

702 Thesm. 834 -ρία Ach. 42 Eq. 703 704 (καί κε προεδρ<ε>ίην φανερὴν ἐν ἀγῶσιν ἀροῖτο Xenoph. ap. Ath. X 414^a), cf. ὡς ἄσχολός γε συγγόνων προσεδρίᾳ Eur. Or. 93; v. Stahl qu. gr. in Thuc.[2] 40.

1) ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρίαι Aesch. Prom. 490; utrumque tituli: τῶν συνεδριῶν DS[1] 125 34 (IIii 306^a) συ[ν]εδρία BCH IX 127 27 (Nysae II[p]) — συνεδρήαις BCH XVII 116 16 (Troiz. dial.).

2) Sic restituit Sauppe; συνέτεια add. lex.

3) ὠφελῖα Eurip. Andr. 539 Alcm. fr. 78 N[2] (Euripidem forma ὠφελία usum esse auctor est Zonaras p. 1897) Ar. Eccl. 576 Scymn. 93 epigr. Alcaei AP VI 187 6, verum ἀλλ' εἴ τις ὠφέλεια οὐκ ἀπώσομαι Soph. El. 944 τίς οὖν παρ' ἡμῶν ἐστιν ὠφέλειά σοι Ar. Thesm. 183, cf. Stahl qu. gr.[2] 40, M Schanz ad Plat. vol. II 2 VII sq.; ὠφελία semel adhuc in titulis Atticis CIA I 85 3 (cf. Meist.[3] 56) ὠφελία BCH XX 126 11 (Mantin. I[a f]) XI 307 15 XII 87 23 88 14 al., ὠφέλειαν in pap. oratoris ptol. aet. ignoti Rév. arch. 1862 t. 2, 144 5 (ὠφέλεια· ε̄ι ἡ παράδοσις Herodian. II 611 1 e Choerobosco).

4) μυροπώλιον Hyp. Athenag. 3 8 5 12; cf. Riemann Rev. de phil. IX 66. Ceterum de huius modi formis plura dicam in ind. verb. s. -εῖον -ιον.

5) cf. Diod. I LIV Vog.; Dindorf formas καθάριος καθαριότης improbavit.

6) Hac enim in re Atticae comoediae auctores plerumque breviores formas adhibuisse metro probatur (quinque locos indicat Jacoby in indice frgm. com. s. v. περίειμι), tum in fragmento quodam Aristophanis (II 1188 Mein.) εἴ τις κολακεύει περιιὼν καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν illud περιιών a Meinekio coniectura illatum cum traditum sit corrupte παριών. Et haec certa videtur esse correctura; sed Ar. Vesp. 1025 ubi πε̆ρῐών (libri περιϊών) versui satisfacit suadente Porsone, nunc Brunckii emendatio πειρῶν recepta est. Tragicos frustra consulueris. Quae cum ita sint recte Wilamowitzium pronuntiasse apud Atticos alterum esse eximendum iota (cf. Arist. u. Athen II 400) veri admodum est simile.

7) ὑγίεια papyri aevi Lag. (ὑγίειαν PLeid G 13 H 12 (99^a), cf. Mayser I 26), recentiores plerumque ὑγεία (at ὑγίειαν PGrenf II 143 4 5 s. VI—VII), ἄγαλμα τῆς Ὑγείας Hyperid. Eux. 19 m. pr.; ὑγεία Strab. 262 286 ὑγίειαν 269 bis.

8) Perpauci libri ὑγεινός quam vocem olim usitatissimam fuisse nomen

οι 16 9 Iatr 8 14 17 26 34 28 11)[1]), τ̣[α]μ[ε]ῖ̣α ρ I *171 5 (sic pro certo legi videtur)[2]), ἐπιείκεια ρ II 277 2, ἐπιεικήϲ πτ 12 15 πε̄ 31 22 (= πε̄β 6 13) ρ I 81 31 II 140 10 19 161 fr 24 299 6 πτ 12 15 VIII² 39, 8 3 XI² 187, 7 29 ορ 44 29 p 176 OI 168, 76 10 p 986 22 6 ἀνεπι|εικεῖ ορ 27 8.[3])

Nunc iam proximum est ut qua ratione ηι et ει inter sese cohaereant explicetur. Qua in re proficiscendum esse puto ab eis quae ex Atticorum titulis Meist.³ 39 sq. prolata sunt quorum summa haec fere est: inde ab anno circiter 380 a. C. in vocabulorum clausulis atque in augmento vel reduplicatione dipthongus ει in locum vocalium ηι succedere coepit, qui mos cum paulatim invaluisset maxime obtinuit per saecula III et II, deinde rursus decrevit, ultra vero annum 40 a. C. non processit.[4]) Inde ad Epicureos me vertam et primum nominum in -ίδηϲ -είδηϲ -άδηϲ exeuntium dativos percurram: Єὐριπίδει ρ I †262 5 11 π *IV² 201, 105 7 Є]ὐβουλίδει ρ II †206 9 (Єὐ]βουλίδι I †85 13) Καρνεάδει †Ακ 24 15 25 6 Φιλ̣ω̣νίδει Φ? p †1044 O IV 826, 85 2 — Ἀ[κ]τορίδηι *ορ 12 16 τῶι Κα[ρ]νεά[δ]ηι Ακ 28 31 (Apollod.) Єὐριπίδηι ρ I †79 2 *ευ 80 21 Δ*π 9ª 5 παρ᾽ Єὐ[ριπίδ]η *ευ O VI 1573, 206 15 Ἡρακλείδη (dat.) *μ 92 30.[5])

Hygini indicat servasse videntur: ὑγεινῶ Philo quis her. 184 3 Scheil pap. ὑγεινῶν Athenag. 49 9 Schw. cod. ὑγινόν Menand. rhet. Walz IX 151 Paris. opt. ὑγινοτάτη Galen. ap. Oribas. I 113 9 A.

1) In hoc vocabulo aut nusquam aut ab infimi ordinis sermone iota extritum est: ὑγήϲ unus tantum mihi suppeditavit codex, Philop. in Ar. phys. 405 3 *K.

2) ταμεῖον vulgata est papyrorum scriptura, ut BU 75 II 12 (IIᵖ) 475 2 (IIᵖ), sed ταμιείου PPetr I 59 22 (237ª) ταμιείωι II 108 5 (ca. 250ª) ταμιεῖον 137 5 (IIIª) ²203 7 (IIIª); ταμιεῖον Strab. 147 685 ταμεῖον 273.

3) ἐπείκεια quod frequens est in titulis (Blass Ausspr.³ 62, de nomine Ἐπεικίδηϲ cf. Meist.³ 50) multo minus in papyrorum usu valet. Habemus ἐπείκειαν ἐπεικῆ Hyper. Lyc. 13 14 et a prima manu ἐπεικῆ Eux. 12, sed ἐ]πι|εικέϲι Epit. 5 (οἱ ἐπιεικεῖϲ compluriens in Rep. Ath. memorantur), ἐπιεικῆ PPetr II 5 (250ª) ἀνεπιεικέϲ PLeid C c 10 (ca. 160ª) ἐπιεικ[ί]α PLond I 117 24 (mag. IVᵖ). Ulterius retentum ἐπεικέωϲ (pro ἐπιεικῶϲ) LXX 4 Reg. 63 in Vaticano et ἐν Ἐπεικιδ(ῶν) Steph. Byz. s. v. Ἐπεικίδαϲ in libro V.

4) cf. etiam Blass Ausspr.³ 46 sq.

5) Itaque deteriora fere VH volumina terminum -δη(ι) tradiderunt. Atque hoc concinit cum volgarium papyrorum usu qui qualis singulis temporibus sit adhibitus ex his velim cognoscatur. Exhibent acta saec. IIIª: Ἀϲκληπιάδει PGrenf II 27 bis 28 bis (tempus accuratius definiri non potest) PPetr II 69, 2 1 (ca. 250) 79 13 (it.) Ἡρακλείδει praef. 29 1 — Ἡρακλείδηι 61 12 62 10 64 1 (252) 125 1 (250) Λυκομείδηι 19 B 8 (ca. 250). Altero a. C. saeculo formae in -ει frequentissimae sunt, constititque sibi fere huius saeculi usus in scribendo Μεννίδει velut PLond I 9 25 10 6 11 36 13 13 24 27 (162ª) PDresd 277 281 quater (IIᵐ) etc. sed Μεννίδηι PLond I 19 15 (161), Ἀϲκληπιάδει PLeid B III (164) PTor II 14 2, Ἡρακλείδει Theb Bank 6 1 13 et in tit. 7 1 10 PLond I 55 5 (131) PPar 15 II 27 (120) PTor I 28 9 30 17 (116) etc. at -δηι RevEg VII 24, Διοϲκουρίδει (Διοϲκούδει forma abbreviata PLond I 39 53 41 117 123 (158)) PLond I 41 112 (158), sed -δη ib. 111. Rursus saeculo altero p. Cr. — de saec. Iª et Iᵖ nil habeo — praeter Ἀϲκληπιάδει BU 21 I 1 (350ᵖ) nusquam ει conspicitur: Ἀϲκληπιάδη BU 26 1 (174) 55 II 11 (161) 139 2 (203) 298 1 (173) 447 1 (175) 577 2 (201) Ἡρώδηι 459 3 (131) Ἡρακλείδη 182 1 (132) 95 2 (147) 407 2 (III) etc.

Sequuntur reliquae nominum in -ηc dativi formae[1]): ποητεῖ †πβ 28 20 60 18 273 19 274 24 μαθητεῖ ρ II †57 13 cοφιcτεῖ 259 20 (libr. †β et libr. *δ) λ[ω]ποδύτει †174 3 [κ]ριτεῖ I †366 9 φροντιcτεῖ π *VII² 92, 14 8 τῶι καθηγη[τ]εῖ p †1044 33 8 Κωλώτει *πρ 18 11 — Κωλώτηι *ευ 104 28 τεχνίτηι ρ II *71 9 ναύτηι †248 5 καθη]γητῆι *Στ 10 13 ἰδιώτηι †κ I² 78, 4 6 ὑποκρ[ι]τῆι π *1676 XI² 162, 9 4 (ο).[2])

Et haec ita se habent, ut plerumque Atticorum consuetudinem secutus esse videatur Philodemus (cuius memoriam haud scio an hinc inde mutaverint librarii), cum in aliis dativi in ηι exeuntis formis una cum aequalibus litteras ηι retinuisset. Sed si altius ascendere libet, etiam in hac re vestigia quaedam Attici moris in VH apparent, scilicet in Epicuri libris: ἐν ἐκίνει τεῖ (ΤϢ apogr.) ἀποκρίcει κη̄ 12 22, ἐν τεῖ πρώτει cυcτάcει p 1191 WS I 29 25 (eodem ducit alterum eiusdem libri apographum [p 1056 X¹] in quo legimus leviter corrupta .. ΝΤΟΙΠΡ .. ΤЄ .. ΥϹΤΑϹЄΙ), denique τεῖ ψυχεῖ Є p 1420[3]) VII² 69, 1 5.[4])

Neque in adverbiis quae in litteras ηι finiuntur Atticum novit modum Philodemus; at Polystratus qui praeterea semper scribit τῆι τιμῆι al., in illis vocibus edidit ει, cf. οὐθαμεῖ 3ᵇ 3 εἰκεῖ 22ᵃ 6 ἐκει 23ᵇ 8 εκει (= εἰκεῖ) fr 4ᵇ 1. Epicuri usus ex VH non potest erui.[5])

Iam verborum scripturas intueamur, et primum indicativi praesentis passivi vel medii alteram personam et quae similia sunt: οἴει

---

1) Omitto nomina in -τέλης -γένης -cθένης -άδης -κράτης.

2) In Aegyptiorum papyris haec observantur. Scribunt ηι librarii s. IIIᵃ: νομάρχηι RevL 41 1 16 42 5 fr 4ᵃ 5 κ]ωμάρχηι 40 3 τοπάρχηι 41 17 42 5 (258ᵃ) Ἡλιοπολίτηι PPetr. I 47, 2 5 (230) ἐπιcτάτηι II 31 8 (241) 111, 2 10 (ca. 250) ἐπιμελητῆι 61 1 (252) 108 2 (ca. 250) φυλακίτηι 110 23 (it.) ἀρχιφυλακίτηι 1 22 (it.) τραπεζίτηι 38 5 (258) ὀνηλάτηι praef. 32 12 (ca. 250) τελώνηι 108 12 (it.) ὑποδιοικητῆι PLond I 7 1; Ἀριμούθηι PGrenf II 27 22 (IIIᵃ) Ἀρcινοΐτηι PPetr II 8 2 (255) Ἰμούθηι 122 37 (ca. 250) Φραcυcθένηι 50 7 (ca. 250) al (παρὰ Ταcύθει 38 13 [femina est] spectat ad nomen Ταcῦθιc Ταcύθιοc). Saeculo sequenti etiam in his formis Atticus intromittitur usus, quamquam plerisque locis vetustior illa consuetudo retinetur: ἐπιμελητεῖ PPar p. 282 21 (162) 207 31 (164) PLeid D 18 (163) ἱππάρχηι καὶ ἐπιcτάτει(!) PPar 15 I 18 (120) ἐπιcτάτει καὶ ἀρχιφυλακί[τ]ηι(!) PGrenf II 62 1 (ca. 100), ἐπιμελητῆ PDresd 277 (ca. 160) ex -τεῖ refictum est, alioquin ad antiquum modum scribitur ἐπιμελητῆι PPar p. 276 42 (162) 278 9 286 21 (ca. 160) ἐπιcτάτηι PTor II 45 1 PPar p. 278 12 (ca. 160) ὑποδιοικητῆι PLond I 9—21 decies (162) etc. κωμήτηι PPar p. 290 3 λινυφάντηι 329 30 (ca. 160) etc. Quae subsequuntur p. C. n. saecula (desunt ex primo a. C. s. exempla) novicias formas penitus abiecisse vix est quod multis moneam: δικαιοδότηι BU 5 II 16 20 (138ᵖ) 327 1 (166ᵖ) 378 1 (IIᵖ) etc. Neque tamen desunt codicum exempla: Εὐριπίδει Demetr. de eloc. 195 Cεύθει 155 (iure nunc recepit Radermacher) ἐθνάρχει Joseph A 14 306 P s. IX—X. — Nonnumquam in titulis inveniuntur formae Ἀπολλοφάνηι γραμματῆι δοκῆι (indic.) Ἀργῆιοc al., cf. Meist.³ 39 Blass Ausspr.³ 47 Διογένη (dat.) Theb Bank 9 3 s. IIᵃ; similia non legi in VH.

3) Fragmentum operis περὶ φύcεωc esse et litteratura et rerum expositarum relliquiae declarant.

4) Aliunde excerpsi ταύτει οὖ[ν τῆι] λύcει pap. Phaedonis 26, 2 11 Mah., ἐν κατοχεῖ PPar 35 36 (163ᵃ); verum hic locus non tantopere valet, ut etiam hac in re Aegyptios Atticam rationem recepisse statuamus.

5) In Aegypti papyris ubique -η(ι) exstat, locos enotavi infra p. 41.

ρ I *216 1 ἀκούcει †υ 14 28 ὄψει *Π 2^{b} 4 — ἡγήcη Ειδ VI^{2} 1 2 (?) μεταβήcη c 19 13 (falso — BACH no) οἰμώξη †υ 13 19 καταλήψη *Iatr 31 10.[1]) His apte adiungitur quod tamen incertum iudico ἂν .. βούλει κ I †3, 2 28; et etiam magis dubium ἐὰ[ν βούλ]ηι ρ I *118 12.[2])

Contra in coniunctivi qui in -ηις -ηι exit formis nemo ex VH scriptoribus Attico more η in ε convertit praeter Epicurum et Polystratum: ἂν δὲ μή τις τοῦτο ἀποδείξει μηδ' ἔ[χ]ει Ε p 1056 X^{1} 24 3 ἂν .. εἰcφέρει .. ἐκτι[θ]εῖ p 1191 WS I 31 107, ἐὰμ μὴ εὑρίcκεις Π 24^{a} 8, ΕΑΜΜΗΠΙCΤΕΥΗC (with ΕΙ written above Η) (archetypi lectionem rest. libr.) 24^{a} 12. Nam aperte falsa fuit Scottii ratio ἂν ἐ[ξ]εῖ θδ 157 22 restituentis, id quod neque in sensum totius loci quadrat. Quae vero genuina habenda sit lectio ex accuratiore demum papyri collatione cognosci posse videtur.[3])

1) Solis cum papyris hac in quaestione rem mihi esse volui quarum varius usus quo melius intelligeretur plurima adscribenda esse putavi: οἴει Plat. Phaed. pap. 26, 4 14, ὄψει Hyper. Eux. 22 βούλει 35 κομίζει Philipp. 2 — τεύξη ib. 9 τιμωρῆ Eux. 39 ἀναδέξηι 6 ἰcχυρίζηι 19 διαλέγη[ι 22. Porro Philonis papyrus exarata s. VI: νομιcθήcει ἀξιωθήcει I 219 4 (-η libri) αἰcθήcει 209 10 (-η libri) βουλήcει quis her. 155 26 Scheil γνώcει 161 3 — ἐπιληcθήcη ἐξαναcτήcη I 224 11 233 12 ed. Berol. γνώcη 181 23 μετελεύcη 181 20 26 Scheil; γνώcηι Bacchyl. 5 3, λήμψει Pap. Eurip. Didot. Fragm. Trag. N^{2} 953 33, κνήcηι Herodas 4 51 ἐνεύχηι 6 47 γνώcηι 61 κίcηι 8 1 ὄψι 1 1 κλαύcι 5 23, ἔcει PGrenf I 2 in fr. poet. Alex. Ad Aegyptiorum libellos me converto: cὺ δὲ φαίνει PPetrII 36 2 (258—253) ἔcει PPar 42 13 (156^{a}), παρέcει BU 624 21 (Dioclet. temp.) βούλι 530 7 (I^{p}) οἴει CPR I 21, 1 18 (250^{p}) — ἔcη 596 12 (84^{p}) 249 23 (I^{p}) δύνη 523 12 (II—III) αἱρῆ 13 10 (289^{p}), βούλει in actis s. VI—VII BU 308 3 RevEg III 179 4 183 4 IV 59 22 61 2 W 1889 147 8 149 2 153 4. Permulta exempla in magicorum feruntur libris s. III—IV conscriptis, WL: βούλει 163 bis 165 169 230 759 774 777 1853 2111 2672 ἔcει 48 634 725 726 2175 ὄψει 542 ἐπιτεύξει 167 ἀκούcει 541 621 αἰcθηθήcει 623 πρωτοφανήcει 994 λή(μ)ψει 828 2172 φιληθήcει 2174 — βούλη 2467 ἔcη 2169 2172 2173 ὄψη 539 543 bis 549 554 555 565 579 583 624 635 656 661 693 702 756 1105 1107 1109 ἀλλαχθήcη 2173 παράψη ib. ἀκούcη 2245 cκέψη 162, DA: ἔcη 11 12 173 6 183 68 184 74 187 23 ἐπιτεύξη 169 14 τελευθήcη 172 17 ζήcη 186 3 χρήcη 194 14 προcλήμψη 193 20 — ἀπεργάcει 175 20. Haec satis esse duco ad cognoscendum eiusmodi scriptorum usum; in eis quae e papp. mag. omisi clausula est η praeter tria illa verba: βούλει ἔcει ὄψει. Codicum rationes non attingam; ne quem vero amplius in errorem trahat Schmidii de Aristidis usu adnotatio (Attic. II 24), Dindorfii manum ab illo notatam esse teneri oportet non auctoris memoriam. Nam omnibus fere quos attulit locis (solum II 94 nihil vidi esse subnotatum) Dindorf in notis infra additis aperte sustulisse sese fatetur librorum formas in -η exeuntes. Simili ille socordia rem in Dionis Chrysostomi orationibus administravit, cf. Attic. I 83.

2) Cf. ἐὰν παραγένηι PPetrII 36 8 (258—253^{a}), paulo ante vs. 2 scriptum est cὺ δὲ φαίνει.

3) Hac in re Atticae originis apertissima prae se fert vestigia Phaedonis papyrus s. III^{a} ut statuit editor conscripta, cf. ἕως ἂν ἄξει 24, 4 8 et similia 21, 2 7 24, 4 9 26, 2 6 19 bis (verum cκοπῆι 26, 2 8 ἥcθῆι 18 φῆι 3 19). Etiam ab hac parte Aegyptii non videntur Atticorum scribendi rationem admisisse; nam εἵνα δειακονεῖ PPar 23 13 (162^{a}) nil probat, neç multi faciendum ἐάν coι δοκεῖ PPetrI 74 8 (ca. 250^{a}). Quae cum ita sint non concedendum videtur Wilamowitzio Atticae consuetudinis exempla adhuc deprehendi in Lycophronis codicibus, namque omisso versu 1443 (ἕως ἂν ἀναγκάcει) ει non nisi in varia lectione reperitur (cf. 247 503 1158, 420 1040) atque omnino qui codices examinans huc animum adverterit saepenumero scribarum culpa indicativum in coniunctivi locum cessisse (-εις -ει pro -ης -η) cognoscere debebit. Adde quod Sophoclis Lauren-

Reliquum est ut de augmento verborum quae a dipthongo αι incipiunt exponam.[1]) Semper αι commutatur in η(ι): ἤιcχυν[εν *ευ 53 6 — κατη|δέcθη †αι 271 7 ἤδεcαι ρ I *218 1 παρή|νει *μ 104 19 παρη-ν[ο]ῦμεν †πα 17 19 ἐπήνο[υν 18 14 ἠνίττετο *μ 80 10 ἐπηcθημένουc ρ I *209 3 παρητῆcθαι *ορ 35 41 παρητημένης *μ 67 25, ἀνήιρουν *ευ 89 7 — ἀνήρουν 86 5 149 26 ἐξῆρεν υ 11 34 ἀντιδιήρει Δ*ε 68 10 ἐπα-νηρεῖτο 150 12 ἐ]ξηρεῖτο ρ II †230 31, verum alia res est de verbi αἱρέω perfecto et activi et passivi: περιείρηκε †οι 18 20 πε]ριειρη[κ]ώc ρ I †225 18 ἀνειρη[κυ]ίαι *θ 36 1 ἀ[ν]ειρημένων 37 13 (sic recte utroque loco Diels DLZ 1886 515) περιειρημέ[ν]ηc *μ 70 4 ἀφειρημένον π *VI² 107, 12 11 παρειρῆcθαι *Iatr 3 30 ἀφειρημένων 33 3 — διηρημέ-νωc Є†κη 10 13 ἡρήμ[ε]θα †πα fr 45 10 ἡρημένον *Στ 13 7 ἀφηρημένοιc ρ I †381 8 παρηρῆcθαι *Iatr 4 6. Inter dubia enumero … CINЄIPH (H supra ЄI) … *μ p 411 IX² 65, 5 19 ἀν]ηιρημένου ρ II *27 20; sic Sudhaus intelligi vult, sed exstitisse olim ἀνειρ- ex apographis puto clarum esse: .. ЄΥΡ- o, .. ΟΥΡ- n.[2])

---

tianus habet ille quidem πολλαχεῖ a prima manu OC 1626 ἂν μέλλειc 1626 al., sed idem ἀcφαλῆι cὺν ἐξόδωι 1288 τότ᾽ ἐξεώθηιc καξέβαλλεc 770.

1) De forma ἦcεν cf. infra pg. 47, de ἤ(ι)ειν ἤ(ι)δειν pg. 44.

2) In papyris Aegyptiacis praeter εἴδειμεν pap. Lachetis (III^a) PPetr II 166 5 Atticum usum non inveni nisi in eisdem formis quas etiam Philodemus Atticorum plerumque more adhibuit. Omnia quae quidem mihi comparare potui afferam (cf. Blass Ausspr.³ 46 adn. 129): ἐφειρημένοc pap. Thucyd. Oxyr. (cf. Egypt Exploration Found 1896—1897 = POxy I 16) col. 2 6 (IV 38 1 Hude), sed corrector supra versum addidit ·HI·; contra quod paulo ante legitur ἐφηιρημένου col. 2 4 in ἐφευρημένου correctum esse docet Hudii editio. Tum διήιρητο διηιρῆcθαι ἀνηιρηκέναι Rep. Ath. 8 20 9 20 27 12 Bl.², et in Hyperidis voluminibus ἀνε͙ί͙ρηκεν Ath. 3 — προήρημαι Lyc. 43 3 προήρηcαι Eux. 27 ἀνηρηκότεc 36 ἀνήρηται Epit. 22. Penitus autem in cottidianum Aegyptiorum usum intravit Attica forma et quidem statim a primis ut videtur temporibus: καθειρηκότοc PPetr I 74 (m^am) καθειρηκόταc II 28 11 (241^a) ἀφειρημένων 19 13 21 3 (ca. 250), ἐξειρῆcθαι PPar 64 28 (164—160) τοῖc προδιει[ρημέν]οιc PTor II 69 21 (137) καθειρημένηc PLeid M I 15 (135) PPar 5 1 9 (114) καθειρημένα 15 I 18 (120) PTor I 173 27 (ca. 116^a) καταδιειρημένου -ένοc PPar 1 361 391 (II^af), quae etiam in posterum longe usitatior fuit: καθειρημένοc διειρῆcθαι ex MittER II—III 272 (i) exscripsit GM³ 131, διειρῆcθαι BU 234 3 8 21 (121^p) 241 7 (177) 444 5 (I^pf) ἀνίρημαι 237 8 (II) ἐπανείρηται 444 17 18 (I^pf) ἐπανειρῆcθαι 8 etc. — ἡρημένοιc 287 1 (250). Et sane mirum esset, nisi similia etiam in codices pervenissent, quod ut comprobaret Dinarchi locum attulit WSchulze qu. ep. 44: τὰc εἰρημέναc πρεcβείαc (sic codd.). Huic tamen non multum tribuerim; nam cum Dinarchi memoria non valde est antiqua tum temere inter verba εἴρηται — ἥρηται, προείρηται — προήρηται variare permulti adsueverunt librarii. Et etiam in aliis formis vitiose ει litteras repositas esse videmus inspecto Damascii codice E quem Ruelle ex archetypo A certissimis derivavit indiciis; praebet ille cυνείρηται ubi debuit cυνήρηται I 178 30 234 36 et idem falso cυνειρημένηc scribit (-νήιρ- A) 199 3. Certiora vestigia quaerenti inter omnes adeundi sunt sacri venerandae vetustatis codices, e quibus Vaticanus et Sinaiticus subministrant καθειρημένα 2 Esd. 11 3, ille ἀφείρηται Ex. 29 27 ἀνειρημένοιc Ierem. 5 31 καθείρητο Iudic. 6 28, hic καθειρημένα Macc. 4 38 9 32 11 4 καθειρημένων Ierem. 40 4 ἀφείρητο Iudith 14 15 ἀφειρημένοι ep. Barnab. 11 3. Sacrae memoriae fines egressum cautiore te pede procedere oportet, sed non erraveris si Artemidori manum in Medicei lectionibus agnoscere tibi videaris: τῷ δὲ γήμαι προειρημένῳ 49 23 (sim. 48 25 175 2 189 17 190 8) ἀπιέναι προειρημένῳ 134 6 ἀπο-

Scribendi more generatim exposito ad singula accedo. In voce Νηρῆις (Νηρῆιδε[ς ευ 53 10) mansit vetustior scripturae ratio et quae ubique magis videtur fuisse accepta.[1]) Rursus λειτουργός sim. (μ 107 12 ρ II 53 11 p 1577—1579 VIII² 33, 8 10) socios habet omnium temporum papyros praeter perpaucas recentiores quae sacris fere cum libris conspirantes λιτουργός λιτουργία scribunt.[2]) Nusquam deinde κλήιω scribitur: κλείω sim. c 15 37 33 8 μ 109 35 p 1003 O II 434, 137 7 p 1151 XI² 36. 17 11 p 1647 10 5 18 (κατακλέονται ρ II *284 9 n) κατακλείςομεν πτ 15 7 κατακέκλειται M X² 75, 8 5.[3]) Denique de vocibus θνήσκω ληστής μιμνήσκω (sic VH) cf. infra pg. 51 sq.

Ut breviter repetam quae in papyris observata sunt (omitto κλείω λειτουργός), maxime recepta est Attica dipthongi mutatio praeter formas βούλει ὄψει al. in verbi αἱρέω perfecto, vix ad Romanorum aetatem perduravit nominum in -δης dativus -δει (hic ut fortius -δει retineretur

---

δημεῖν προειρημένων 130 13 (sim. 146 27) πλεῖν προειρημένον 116 7; adde quod totius quae nunc versatur quaestionis nescius KΚόντος cum de verbis διείρηκα et διήρηκα a librariis saepe confusis ageret Ἀθήναιον VII (1878) 451—453 reduxit in Artemidori libros διήρηκα (διειρ- codd.) 95 21 245 7 διήρηται (διειρ- codd.) 212 2. Neque ante Simplicii aetatem pedem sistere iubemur cum manifesta neque solum in uno alterove libro legantur vestigia: ἐξειρημένη καὶ ὑπερέχουσα in Ar. de caelo 6 11 A, ἀνείρηκε 24 34 E¹ABDc (-ηρ- solus cod. E corrector), ἀνήρηκε 526 7 scribit Heiberg ubi ἀνείρ- A²F ἂν εἴρ- A¹, ἐξειρημένη 794 20 Fa (-ξηρ- E); διείρηται in Ar. phys. 869 2 M, 989 3 C, συνδιείρηται 976 24 F, διειρημένων 947 29 C; διηρημένον δέ in Ar. de an. edidit Hayduck sed codex habet τί δὲ εἰρημένον. Alia alii addent (obiter de Philostrati et Philoponi libris moneo), non vero praeter sacrae memoriae codices antiquissimos formae ἀφείρημαι καθείρημαι sim. videntur aetatem tulisse, in quibus quominus de verbo εἴρημαι cogitans fideliter Atticam scripturam librarius propagaret impediit aspirata.

1) Sed Νηρεῖδας (perperam hic et deinceps Byzantinorum auctoritatem retinemus qui poetarum usum, de quo cf. Schulze qu. ep. 458, secuti Νηρεῖς Νηρεῖδος distinguebant) Agatharch. 114 11, νηρείδες in Philostrati Heroico scribere solent libri γ 1 (cf. Kayser ad p. 323 29 ed. Tur.), νηρεῖςι Arrian. An. 14 11 Did. A, νηρεῖδες sim. in Luciani cod. Ω plerumque invenimus cf. DD 1 2 DM 11 2 14 1 15 3 cui socius accedit Γ ver. hist. 2 3, similia in Pausaniae et Ammonii libris exstare Pape dixit in onomastico. E titulis praesto est Νηιρείδων (!) DS¹ 370 76 (Erythris paucis annis post 278ᵃ) — Νηρῆιδι IMB 596ᵃ 7 (Ephesi i).

2) cf. J Baunack Studien I 31—40 qui collectis undique testimoniis vocis origines explanat. Ex eodem formas per ηι scriptas inde ab anno fere tricentesimo a. C. plane submotas esse discimus (cf. etiam Meist.³ 37); ει praebent constanter libelli aevi Lag. (Mays. I 18). Inter Atticorum papyros pristinam formam plerumque servavit Aristotelis liber (cf. Bl.² XXIV), ληтουργιῶν Isocr. pap. de pace 128.

3) Quodsi mittimus ἀποκλήσαντες PGrenf I 37 16 (ca. 140ᵃ) in libello cum diligentia scripto vetustiores papyri in vulgari ratione adhibenda sibi constant: κέκλεικα κλεῖσαι PPetr II 38 2 4 (258ᵃ) κλεῖν I 40, 2 7 (237ᵃ) κατακλεῖν sim. II 43 4 11 (258—253) 124 49 128 15 16 (ca. 250ᵃ) κλείσαντος PLond I 34 16 (161ᵃ); κλῆθρα WL (III—IV) 589 nisi merum vitium est ex poetico fortasse usu sicut alia quoque manavit (sed κλεῖθρον 2261 2294 2337 κλίθρων 1465 κλεῖς 33 2293 2335 κλῖδας 341). — Hic mihi Atticos imitatus esse videtur Iosephus id quod tota memoria excussa clarum fore puto: κατεκέκληντο B 5 233 C, ἀπέκλ*|σαν 2 428 P, συγκλείειν 611 C (ει ex corr. m. 2), κλῆθρα 4 269 V¹, ἐνέκλησε A 13 38 L¹, ἐγκεκλημένοι 16 374 E, συγκλήσας 17 175 A, τοὺς ἐπὶ τὸν ἱππόδρομον κατακεκλημένους 193 P; αποκλησαι (sic) Vit. 108 P, ἐκκλῆσαι 294 A¹. Idem cadit in Appianum, de cuius codice optimo V dixit Mendelssohn I 236 24 „συγκλήισας hic et aliis locis V, tenui tamen formam communem"; tum συνέκλησαν video e cod. A adnotatum 834 20.

tertiae quam nos vocamus declinationis similibus formis videtur esse effectum) et idem fere de dativo reliquorum nominum primae declinationis in -ης exeuntium censendum est. His tribus in generibus Philodemum cum Lagidarum aetatis more videmus consentire, ceteroquin et Aegyptii et ille communem usum adhibent, cum Epicuri Polystratique volumina alibi quoque ad Atticos inclinent. Est etiam illa discrepantia notanda, quod tertio a. C. saeculo nominum quae in -ης exeunt dativi terminantur litteris ηι et nonnumquam ει (hoc autem fit in eis quorum finis est -δης), insequente vero saeculo et in nominibus in -δης magnopere firmatur Attica consuetudo et etiam in aliis hinc inde usu venit. Denique non inutilis esse potest hortatio ad aliarum regionum titulos excutiendos; nam in Asiam non fere mihi videtur migrasse quod Aegyptii intercedente litterarum acri commercio magno cum studio Athenis asciverant. Haec alii administrabunt.

Nondum tota de littera minima illa quidem, sed omnium difficillima quaestione ad finem perducta reliquum est ut quo loco quave ratione aut obmutescens adscribatur[1]) omittaturve aut falso sibi locum vindicet a nobis exponatur, fitque aptissima rerum dispositio si compositis quae in genera coeunt ad singula transibimus. Facile exordium petitur a dandi casu[2]) utpote istius litterae mutae latissima provincia retentoque more in paucis exemplis consistamus.

ρ libr. †α: ι adscribitur I 147 13 11 148 9 150 2 154 10 21 (τῆι περιωδευμένηι προφορᾶι καὶ γραφῆι 158 18) II 176 5 7 180 11 fr 6 183 fr 7 184 fr 4 (τῆι ἀπολογίαι 177 7 εἰρήνηι καὶ πολέμωι 179 fr 5) IV^{2} 183, 82 12 191, 94 11, ter tantum negligitur ἐν τῶ[ι Γορ]γία II 185 fr 8 τῶ ματαίω IV^{2} 204, 108 5.

†πα: φιλοcοφίαι 3 17 cf. 6 11 13 18 20 9 14 21 10 fr 10 10 12 4 14 3 15 9 17 4 21 8 38 4 45 9 49 8 55 5 63 8 67 5 89 9, τῶι δὲ πράττε[ιν col 18 12 cf. 9 15 fr 3 5 6 3 30 7 46 2 ὧι col 19 5 αὐτῆι 14 20 αὐτῶι fr 40 12 κἀκείνωι 13 6, τῶι κόcμωι fr 26 3 cf 7 11 35 2 3 83 9 — τῶ Καπανεῖ col 10 8 τῆι παρρηcία 19 6 τῶι λόγω fr 54 7.

ρ p *1007 (libr. γ = I 162—225): κ]ο[ι]νωνίαι 15 9 cf. 1 16 8 6 1^{a} 23 10^{a} 12 12^{a} 12 15^{a} 6 9 10 20 16^{a} 12 17^{a} 7 24 19^{a} 24 23^{a} 12 bis 24^{a} 4 31^{a} 25 37^{a} 9 11, τῶι πολειτικῶι 19^{a} 21 cf. 20^{a} 21 41^{a} 9 10 42^{a} 25 — ὀρ]θοεπεία 9^{a} 10 cf. *9 24 15 8 17 1 12^{a} 9 10 13^{a} 10 *17^{a} 16 *18^{a} 13 23^{a} 13 24^{a} 16, τῆ ποιητικῆι *2 21 cf. *11^{a} 25 12^{a} 2 *12^{a} 3 *16^{a} 19 *19^{a} 22 *43^{a} 15 τῆι προ[φο]ρᾶ 3 1 τῆ ῥητορικῆ *15^{a} 18. Loci stellula insigniti ab altera manu littera ι aut intra aut supra versum addita correcti sunt.

*Iatr: adest iota 184er, omissis incertis deest locis hisce (23er) τῆι κοιλία 6 5 cf. 8 9 11 32 17 23 18 26 25 6 29 53 30 24 33 16 26 34 9 38 40

---

1) Iota subscribendi morem qui in libris non ante s. XII receptus est mirum in modum iam in lapide invenimus Claudiopolitano PAS III 9 (s. III—IV), in quo est ΔΟΜΝΕΙΝΨ et ΤΨΤΑΜΕΙΨ sane etiam ΑΛΛШ; aliud exemplum CI 3798.

2) De vocibus ᾗι ταύτηι una cum ceteris adverbiis disseram pg. 42.

δόγματι τοιούτω 6 14 cf. 14 33 18 20 ἐν κοιλία 24 33 36 25 27 26 20 μετοχῇ 18 46 χαυνοτέρα .. παραδεχομένη 33 28 προθυμία fr 1 1.

Haec si contemplamur, qui in servando longo iota magis sunt religiosi eosdem tenacius obmutescentem litteram defendere apparet, etiamsi librarii quos nota * insignimus hac in re nonnumquam diligentiores sunt; sic in π *994 iota ne ullo quidem loco in dativo omittitur. Quod vero de multis aequalibus Strabo 648 memoriae prodidit qui vanam litteram funditus abicere quam contra vivam linguam peccare maluissent, Pisonis librorum usui contrarium est.[1]) Quin immo non desunt, qui totam orationem retractantes litteram in dandi casu iusta sede expulsam reducant, quod factum videmus praeter rhet. scribam *γ modo examinatum in libris †υ †οι *μ rhet. libr. *δ *Π.

Seorsum afferri debent ἐν τῆι Κῶι ρ I †89 12 †90 24 εἴ τωι φίλον †πα fr 55 7 ὅτω *θ? XI^2 22, 3 11, ἐγ κονίηcιν (Hom.) †β 19 10[2]), dein Ἀθήνηcιν ρ I 95 20 *ευ 130 10 *θ 38 8 Ὀλυμ]π̣ί̣αcι ut vid. ρ II 172 1.[3])

Iam ad adverbia descendit disputatio quorum in fine est -α(ι) -η(ι) -ω(ι). De VH quaestione instituta tabulae in modum haec exscripsi.

Adverbia in -αι terminata:[4])

δημοcίαι *μ 109 18	
ἰδίαι ρ I †283 14 II †34 3 *Στ 3 7 *μ 83 29 *ορ 32 28 *Iatr 22 5	ἰδία *Iatr 18 2 29 51
μηδετέ[ρ]αι *μ 64 29	
οὐδε[τ]έραι ρ I †254 18	οὐδετέρα *μ 64 34
ΠΕΡΑ (ι suprascr.) τοῦ μετρίου †οι 16 16	

Adverbia in -ηι terminata:[5])

ἀλλαχῆι †πβ̄ 4 19	ἀλλαχῆ *c 15 38.
εἰκῆι ρ I †381 4 †κ I^2 4, 3 22 (de εἰκεῖ = εἰκῆι cf. pg. 36)	εἰκῆ ρ I †21 32 *96 25 *186 24 †334 2 †οι 17 37 †β 22 19 Π p 1520 V^2 198, 2 3

---

1) Sedulo quaerenti talem inter papyros librarium nondum reperire contigit, qualis est codicis Aristotelis de re poetica, A^{c}Bekk. Is enim altero loco omittere solet hastam priori tantum additam, velut τῆι cκύλλη, τῶι ὀρέcτη, τῆι μηδεία, τῶι θυέcτη al. 1454^a 29 31^b 1 23 32 al (sed cf. quae de ρ p 1007 dixi pg. 40).

2) cf. KB I 384 Meist.^{3} 120 sq.; ἐν κλιcίηιcι Bacchyl. 14 102, sed in voce κουρῆιcι 5 126 tertiam a fine litteram sustulit altera manus.

3) cf. KB I 369 Meist.^{3} 46; Ἀθήνηcι Hyp. Lyc. 18 Eux. 26, Ἀθήνηιcι Rep. Ath. 42 5 Bl.^{2} librarius in notando signo muto diligentissimus (-ηcι Blass).

4) cf. Meist.^{3} 64 KB II 305; ἰδίαι PPar 30 20 (162^a) PDresd 277 9 (ca. 160^a) ΙΔΙΑ (ι suprascr.) Rep. Ath. 57 12 Bl.^{2} — ἰδία καὶ δημοcία Hyp. Lyc. 18 ἰδία Dem. 39 18, λάθραι pap. Thucyd. Oxy I 16 col. 4 39 fab. Nini 171 38 — λάθρα PPar 22 18 (165^a), ΠΑΝΤᾹΙ Bacchyl. 5 31 9 48 15 44.

5) cf. εἰκῆ PLeidG 15 H 24 (99^a), ᾗι Rep. Ath. 45 15 Bl.^{2}, ἡcυχῆι PPetr I 47 4 (237^a) 54 5 (225^a) PLeid N II 7 (103^a), κοινῆι PPar 63 10 (165^a), ὅπ]ηι pap. Phaedonis 62^a, οὐ[δ]αμῆι Hyp. Ath. 26, πολλαχῆ Rep. Ath. 15 6 16 1.

ἧι ρ II †245 23 *Iatr 2 35 22 32 H' ρ II †3 14 *270 28	ἧ *M X^2 78, 14 3 *Iatr 3 22
ἡ]|cυχῆι Π p 1520 pezzo 11	
κοινῆι ρ I †283 24 *ορ 32 28 *μ 14 35	κοινῆ *Iatr 18 2
	ὅπη ρ II †44 8 Є? p 1199 fr 13 16
οὐθαμεῖ *Π 3^b 3	
πανταχῆι ρ I *108 1 †366 7 II *127 fr 12 178 fr 3 *c 4 1 38 4 *θδ 127 3 †πτ 4 7	πανταχῆ *c 3 33 ρ I *175 7 II *86 fr 12 *175 7 *ευ 96 3
	πάντη ρ I †375 5
ταύτηι ρ I *5 13 †47 23 †284 12 †πβ̄ 33 21 Є †X^1 10 5 *θ? XI^2 34, 15 17 *Iatr 16 31 17 35 18 45 24 26 29 32 22 23 38 9	ταύτη *Iatr 13 39 17 30 25 11 23 29 9 30 14 33 29 36 5 38 5
τῆ μὲν .. τῆι δέ *Iatr 13 27	

Breviorem esse licet de adverbiis in -ω exeuntibus, quibus utrum primitus adhaeserit an postmodo prava ratione appicta sit littera de qua nunc agitur nulla potest esse dubitatio[1]) nisi cui titulorum antiquissimorum tollenda esse videatur auctoritas.[2]) Et in VH plerumque abest falsa clausula legiturque οὔπω πώρρω ἄνω (-ωι Єια̅ †II^1 1 2) ἄφνωι †υ 22 15 (modo constet fides) ἔξω (-ωι ρ II 257 12 libr. †β*δ) κάτω (-ωι †β 14 20) μήπω (-ωι *θ 15 3) οὕτω (-ωι †πβ̄ 16 17 ρ II 258 1 libr. †β *δ *θδ 111 4 π *VII^2 89, 11 3 Єια̅ †II^1 10 2 *Π 4^a 7 bis *Iatr 1 39), in comparativo atque superlativo περαιτέρω †κ I^2 8, 6 5 ἀνωτάτω †αι 279 1 ἐξωτάτω 274 5 13 κατωτά]τω *c 29 21 — κατωτέρωι Єια̅ †II^1 1 2 πορρωτέρωι Φ επβ̄ O V 1055, 24 5 πορρ[ω]τάτωι *θδ 170 1 ἀνωτάτωι *ευ 111 7. Neque magnopere mirandum est quod vel a correctore in his formis desideratur ι: ЄΠΑΝΩ' *Π 10^b 7, nisi forte ille archetypi potius memoriam restituere voluit, cf. pg. 37.[3]) Recte legimus ὧδε *θδ 163 7 Emped. ap. Δ*π 68 3 *Iatr 16 13.[4])

---

1) cf. KB II 305; primus ad hanc quaestionem accessit HUsener „Ueber nachlautendes Jota" J. f. Phil. u. Päd. 1865.

2) cf. Blass Musspr.[3] 49 adn. 140.

3) E papyris mihi enotaveram κάτωι PPar *63 VIII 1 (165^a) ἔξωι PLondII 48 38 49 71 (72^p) ἐγγ]υτάτωι Hyperid. Lyc. 47 14, permulta vero id genus vitia vetustiores praebent codices (de Platonis Clarkiano v. Usener l. l.), quorum pars solum in comparativis et superlativis litterae ι locum concedit (velut Strabonis A quem plerumque ἐγγυτέρωι et ἐγγυτάτωι tradere testis est Kramer ad p. 9 et 299 Cas., Demosthenis F de quo dixit Bekk. ad or. 44 13, Athenagorae Arethanus, Damascii Marcianus al.), alii etiam οὕτωι ὀπίcωι ἔξωι ἄνωι sibi permittunt, quorum in ordine tenemus Herodoti B, Iosephi bell. Iud. V, Pappi librum al.

4) Neque aliter scriptum repperi in ceteris papyris: ὧδε Herodas 3 96 4 42 5 48 63 7 126 (ἐγῷδε 1 3) PPar †2 (Chrysippi ut vulgo dicitur; hic liber s. II vel I a. C. videtur esse exaratus) 10 2 6 11, PGrenf II 61 17 (95^a), Anonymi Neopl.

Hinc ad verborum rationes explanandas procedamus. Iota mutum plerumque recte scribitur in indicativo praesentis verborum, quae in -άω exeunt: νικᾶι ρ I †21 27 (etiam in altero cod. II *82 8) cf. †21 13 †240 13 †258 14 †273 6 †385 6 II †5 4 *XI^{2} 190, 10 3 †οι 15 46 *θᾱ 14 63 20 6 *ορ 21 33 *μ 95 11 p 1049 9 10 Є†$\overline{κη}$ 12 21 †X Herm. XXV 475 15 *Iatr 9 44 19 38 27 52 ὁρᾶιc ρ I 343 16 p 168 O I 147, 56 15 — ὁρᾶ ρ I *197 18 cf. *388 8 †θᾱ 25 36 *θ 381 38 ὁρᾶc †υ 12 4 δαπανᾶc (Є) †πτ 21 15. Semel hanc rem corrector animum advertit: ΠΑΡΟΡΑ' *μ 49 15 (=VIII^{2} 153, 18 18). Verum in coniunctivi formis litterae isti nusquam stabilis videtur concessus esse locus, neque adhuc inter VH mihi innotuit maioris spatii papyrus, quae huic sententiae repugnaret. Mutam vocalem semel tantum admisit pap. †υ (μνημονεύcηι 21 27; sed ἀνδάνη 9 25 cf. 3 26 7 30 9 25 10 5 11 28 12 23 28 34 14 11 17 12 31 20 18 22 19 23 19), bis †οι liber eodem traditus calamo (ἀcκῆι 24 17 πα]ρῆι 13 37; κινδυνεύη 11 14 cf. 14 18 15 8 16 15 20 29 24 9 25 30) itemque *Iatr (ἔχηι 13 18 ᾗι 20 14; ᾗ 4 39 5 17 19 44 6 5 9 8 15 18 33 38 ἐκπέμπη sim. 4 34 5 19 24 27 9 24 43 11 25 27 14 19 22 16 23 17 16 bis 42 20 35 44 48 32 19 34 45), fortius retinent *†c (ληφθῆι sim. 11 25 21 12 30 20 36 4 38 21 — προβῆc 20 3 [unicum alterius personae formarum exemplum]) ρ p †1004 (θέληι sim. 331 6 337 4 7 356 12 361 4 372 10 381 6 — ναρκώcη 380 2 μ[ετρι]άζη 373 5), at nusquam admittunt *ορ (cf. 7 7 18 30 20 18 30 28 41 17 21) ρ libr. *γ (cf. I 5 25 7 4 10 10 169 22 177 19 178 25 180 15 207 2 213 20). Quamquam vitium illud bis ab altera manu videmus esse sublatum (ЄΞΗ' ΔЄΗ' ρ I †253 9 II *281 fr 5), tamen notari oportet in papyris †υ †οι *μ ρ libr. *γ permultis locis in dandi casu, nullo in coniunctivo postea iota esse additum.[1])

Contra in optativo: ὁμολογώιην *μ 42 3 sim. †πα 2 8 †πβ 13 2 ρ II †52 11 †144 10 Є$\overline{κη}$ †9 15 †Aκ 13 35 προν 19^{a} 11 *θ 8 30 *θᾱ 1 19 p 1670 O VI 1422, 135 27, sed ὁμολογώη ρ II *169 6 sim. *243 7 *285 5 †οι 13 7 17 20 *ευ 97 8 *Στ 5 2 *μ 68 44 110 19 Φ p 57 O I 68, 9 11 *θ 26 15; χρῶιτο ρ I †286 11, περιορῶτ' ἄν †υ 16 12; ΔΙΔΩ'Η *θᾱ 1 19.

---

comm. in Parmenid. fr. palimps. s. V (cf. M. Rh. 47) col. 7 10; ὧδε e titulo diligenter exsculpto BCH VII 61 (ibid. cώιζων) attulit Blass Ausspr.^{3} 49 adn. 140. E libris, quos olim damnaverat Cobet Misc. crit. XV, unum memoro Platonis Bodl.: ὧιδε Crat. 386^{b} 392^{c} Soph. 237^{a} etc. (at Marc. T eadem constantia ὧδε scribit).

1) cf. GM^{3} 538, qui in verbo φέρηιc ad proportionem formae φέρειc a posteris adscriptam esse statuit litteram, quam sententiam quo magis fulciret titulos attulit Arcadicos Cyprios Boeoticos Epidaurios istius litterae nescios; cf. etiam ἂμ μιcθωθῆ tab. Heracl 1 111 (saepius tamen plenior conspicitur forma, ut κόπτηι θραύηι). et de titulis Delphicis JValaori Der Delphische Dialekt pg. 27 sq. (DJ 1909—2087 [200—100^{a}] 121^{ei} traduntur coniunctivi in -ηι, 94er in -η); in tabulis vectigalium Ptolemaeis (RevL = 258^{a}) littera ι sua plerumque fruitur sede, verum semper in coniunctivo deest: ληφθῆ 22 2 καταβλαβῆ 40 8 ἀναγάγη 44 16 ποιῆ 47 9 (cf. etiam Mayser I 33).

De formis in -ει -ηι cf. supra pg. 37, superest ut moneam de verbi φημί altera singularis persona: φῆϲ †ρ IV² 190, 93 2 p 1758 2 1.[1])

Inde a fine recurremus ad verborum initium quaeque sit ratio minutissimae vocalis in temporibus praeteritis perpendamus. Et de verbis qui a dipthongo αι ordiuntur supra iam dictum est, cf. pg. 38, tum habemus ἐξῄει *Στ 38 4 — εἰϲῄει sim. υ 14 26 34 p 168 O I 144, 53 15 p 986 28 5 προϲῆϲαν ρ II 254 2 libr. †β *δ προ]ϲῄεϲαν I †31 6 ᾔδεϲαν *218 1, denique ᾠικονομήθη ρ II †166 11 δεδιωικῆ[ϲ]θαι *266 17 ᾤιοντο †37 15 ᾠιόμεθα π VI² 144, 19 13 — ἐπαρώνηϲαν *ορ 14 14 παρωνηκότεϲ *θ 38 4 προϲωκειωμένουϲ πρ 17 9 (ο) ᾠκειω[μένα *θδ 121 22 ᾠκονομήϲθωι 157 8 δεδιωκῆϲθαι ρ II *266 21.

Et quoniam ad verba deducta est quaestio, facile quibus formis iniuste a librariis iota illud tributum sit adiungitur. Ob scripturas παιδεύηι τυγχάνηι falsa ratione usu venit εἴηι δοθείηι etc., quae vitia non solum deteriores papyros obsident (ε[ἴ]ηι *ευ 89 19 εἴηι *ορ 40 25 [-η 42 34]) sed paulo saepius etiam a bonis librariis proveniunt (ἐ[πιζ]ητώιηι †πα fr 2 7; ρ p †1015—832 = I 270—289 II 1—63 praebet εἴη II 2 12 14, sed εἴηι I 285 9 II 23 24 δ]οθείηι 11 15 ὑποτεθείηι 17 16 εὐπορώιηι 52 11) ita ut multi illius temporis quaenam esset vera scribendi ratio ignorasse videantur. His accedit ἐπιτελώηι †οι 17 20; corrector *libri quarti de re musica, qui alteri vocali non reddidit iustum socium, alteri perperam tribuit: ΠΟΙΩΗ^Ι 110 19. In *Iatricis unum est προθείη 24 15.[2])

Similia sunt imperativi fata, eius qui littera ω clauditur. Parva discrepantia in eo solum deprehenditur, quod plerumque in libris male exaratis peccatur; ρ libr. *δ: ἐξέϲ]τωι II 79 fr 9 δεδόϲθωι 85 2 ἐξέϲτωι 267 31 ὁμολογείϲθωι 32 λεγέϲθωι 3 παρρηϲιάϲθ[ω]ι I 103 3a (δηλωϲάτω 107 5 ϲυγχωρείϲθω II 267 33), *μ: διδόϲθωι 80 8 ἔϲτωι 83 12 πεπαίχθωι 106 12 ἐφαρμοττέϲθωι 20 (-έϲθω 106 14 16), ᾠκονομήϲθωι *θδ 157 8; in probos libros intrusa λεγέϲθωι †πα fr 55 7 λεγέτωι ρ I 46 10. Sufficit melioris memoriae rationes uno teste absolvisse: ρ p †1004

---

1) Quidquid adhuc de scriptione φῆιϲ prolatum est, ex veterum grammaticorum videtur profluxisse doctrina quae num vera sit ipse non solvam (cf. KB II 211, addo cod. Darmst. 2773 s. XIV—XV fol. 104ᵇ: ἐπὶ τῶν εἰϲ μι̅ οὐδέν τι εὑρίϲκεται ἀνεκφώνητον χωρὶϲ τοῦ φῆϲ· τοῦτο γὰρ ἡ παράδοϲιϲ διὰ τοῦ ι̅ βούλεται εἶναι); itaque non multum iuvat attulisse codices s. X—XII, in quibus legitur φῆιϲ. Sed φῆϲ scriptum est in Hyperidis volumine A Eux. 11 20 30 („iota . . . summa libidine vel omittitur vel ubi nullum locum habet additur" Blass³ XIII); φῆϲ in Platonis Lachetis pap. Oxy II 228 col 1 16 17 17.

2) Iam tertio a. C. saeculo hae formae in linguae usum se insinuaverunt: εἴηι BCH IV 113 sq. vs. 50 65 (Tei IIIᵃ) εἴη* CD² 121ᶜ 29 (Dreri IIIᵃᶠ) proximo saeculo magis stabilitae. Ita prima Taurinensis papyrus optime et scripta et servata (116ᵃ) tradidit εἴηι 42 6 θείηι 38 19 42 24 (nusquam -είη), alias legitur εἴηι PLond I 30 3 (172ᵃ) PGrenf I 45 2 (126ᵃ) PPar 42 2 (156ᵃ) Hyperid. Ath. 1 4 Bacchyl. 10 12, θείηι PPar 15 II 59 (120ᵃ). Verum etiam codices non raro hunc usum propagaverunt, cf. e. g. de Homeri libris LaRoche Textkr. 453 456.

πειθέτω 374 8 375 12 λεγέϲθω 378 5 πραυνέτω 375 11. In *Iatricis legitur λεγέϲθω 21 22.[1])

Quae potui coniuncta inter sese protuli; sed restat ut memorem multa vocabula in VH iota adscriptum prae se ferre nulla alia de causa, quam quod vocalis plerumque longa antecedit. Neque solum in fine illud additamentum apparet (φήϲωι ρ II *85 2 ἀνεβίωι *ευ 16 8 ἀληθῆι 120 24 ἀναλο[γ]ίαι nom. *c 37 15 τάφανῆι 19 13 etc.), verum etiam media vocabula discindit (πτωιχόν ρ I 144 6 θανατηιφόρουϲ II *94 9 ἔφηιϲε *99 fr 2 Μουϲηιγέτ[ην *ευ 11 4 ἄνθρωι|[πον 68 7 πρώι|[τωι 77 15 βωι|μόϲ 87 34), neque abhorret a brevi vocali: ἱερῆαι *ορ 16 13 ἄλογαι ζῶια 26 6 βαϲιλεῖϲ *θ 35 5 (no). Quae omnia in Iatricis quoque inventa sunt: τοιαύτηι nom. 12 36 32 4 ЄΛΑΤΤѠΪ 32 35 τηικόμε[ν]ον 15 40 ἐπακολούθημαι δέ 1 35. Verum tamen proba volumina praeter ὑ[γ]ιῆι ρ II †117 12 ab his vitiis se abstinent.[2])

Tandem eo deveni, quo iam diu tendebam, ut in universum quae res sit de ceteris papyris in adhibenda littera illa incertissima brevi exponam. Tertio a. C. saeculo nusquam sede movetur nisi fere in coniunctivi formis (cf. supra pg. 43, Mays. I 33) semel contra morem apposita (ἕωϲ ἂν ἐγὼ ζῶι PPetr I 45 19, 237ᵃ; quod affert Mays. I 33 μέϲηι recte se habet, cf. PPetr² 2 19), saeculo quod insequitur iam non raro omittitur simulque saepius falso se addi patitur.[3])

---

1) Istius perversae rationis primitiae altius petendae sunt: ἔϲτωι ἄ[δ]ει[α CIG Phoc. 119 7 („s. IV a. C." Dittenb.); δεδότωι (pro διδότωι) PPetr II 40, 14 2 (258—253) ἀποτιϲάτωι 68 9 (ca. 250ᵃ) τι[θέ]ϲθωι 122 6 (it.). In †titulo Sestio (cf. Jerusalem Wien. Stud. I 32 sqq.) incisum est προνοηθήτωι 104 ἀναγραψάτωι 105 ϲτηϲάτωι 106 (120ᵃ), λαμβανέτωι sim. CIA III 74 17 bis 18 20, contra in papyros delatum ἀποτειϲάτωι ἔϲτωι PGrenf I †56 4 5 (109ᵃ), ἀποδότωι sim. PPar †7 8 10 12 14 (99ᵃ?), cf. ex infima aetate δότωι PLond II 331 13 (VI—VIIᵖ).

2) Alia vitiorum genera e membranacea memoria possunt protrahi quorum duo maioris sunt momenti, quia etiam in papyris (non vero in VH) similia inveniuntur. Philonis papyrus s. VI (quae saepe litteram ι vitiosam vocibus addidit clausulam nusquam mediis intrusit) exhibet γελᾶιν 159 26 πηδᾶιν 165 3 γεννᾶιν 170 30 ἐρᾶιν 178 5 ed. Scheilii. Hunc in modum ne scriberetur iam monendum fuit Herodiano (βοᾶν . . . οὐκ ἔχει τὸ ῑ προϲγεγραμμένον II 422 1 L) idque non tam in ineruditos dictum esse videtur quam in alios grammaticos nimias argutias captantes; commendat enim ampliatam scripturam Macrobii excerptor Parisinus GL IV 622 41 simul addita causa „ne sit ἀπαρέμφατον sine diphthongo". Verum ζῆν πεινῆν διψῆν ut ex Dorica consuetudine arreptae formae excusabantur. Codices antiquiores saepe Macrobii amplectuntur rationes; inspiciatur e. g. Photii Galeanus. — Scripturas ἐξαιράμενοϲ Rep. Ath. 19 9 Bl² ἐπάιραϲαν Isocr. pap. de pace (Iᵖ) 105 qui commendent castigentve non videntur exstare inter Graecae linguae auctores antiquos, sed illas admodum olim fuisse familiares codices probant quorum permulti ἐϲήμηινα ἐκάθηιρα ἀπᾶιραι τεκμάιραϲθαι sim. scribere solent (cf. Wien. Stud. XXI 57). Unde nata sit littera ι facile est intellectu.

3) ζητῶι PLond I 11 45 (162) 16 7 (161) λιτουργῶι 28 14 (161) ἀποϲτήϲωι 46 27 (162) ἀξιῶι PPar 8 17 (129) ἐ]πιτελῶι PLeid G 21 (99) πρ]οϲτιθῶι PLond I 128 25 (95), 28 13 (161), ἔτηι 38 16 αὐτοτελῆι 42 142 (158) μῆι PPar 63 39 (165) ϲυνετάγηι id B II 14 (ca. 150) μέϲηι . . . Περϲίνηι (nom.) N 11 7 8 (103) ὠνῆι PTor I 67 7 ἀπὸ βορρᾶι PGrenf II 44 6 (107), ζυτηιρᾶι PPar 63 98 (165) ὦιϲιν 1 468 (IIʳ) ἥρωιϲιν PGrenf II 58 7 (100) al. (Mays. I 33). Tamen non ita vulgatum esse

De formis in -ει -ηι cf. supra pg. 37, superest ut moneam de verbi φημί altera singularis persona: φῇϲ †ρ IV^2 190, 93 2 p 1758 2 1.[1])

Inde a fine recurremus ad verborum initium quaeque sit ratio minutissimae vocalis in temporibus praeteritis perpendamus. Et de verbis qui a dipthongo αι ordiuntur supra iam dictum est, cf. pg. 38, tum habemus ἐξήιει *Στ 38 4 — εἰϲήει sim. υ 14 26 34 p 168 O I 144, 53 15 p 986 28 5 προϲῆϲαν ρ II 254 2 libr. †β *ϑ προ]ϲήεϲαν I †31 6 ἤδεϲαν *218 1, denique ὠικονομήθη ρ II †166 11 δεδιωικῆ[ϲ]θαι *266 17 ὤιοντο †37 15 ὠιόμεθα π VI^2 144, 19 13 — ἐπαρώνηϲαν *ορ 14 14 παρωνηκότεϲ *θ 38 4 προϲωκειωμένουϲ πρ 17 9 (ο) ὠκειω[μένα *θϑ 121 22 ὠκονομήϲθωι 157 8 δεδιωκῆϲθαι ρ II *266 21.

Et quoniam ad verba deducta est quaestio, facile quibus formis iniuste a librariis iota illud tributum sit adiungitur. Ob scripturas παιδεύηι τυγχάνηι falsa ratione usu venit εἴηι δοθείηι etc., quae vitia non solum deteriores papyros obsident (ε[ἴ]ηι *ευ 89 19 εἴηι *ορ 40 25 [-η 42 34]) sed paulo saepius etiam a bonis librariis proveniunt (ἐ[πιζ]ητώιηι †πα fr 2 7; ρ p †1015—832 = I 270—289 II 1—63 praebet εἴη II 2 12 14, sed εἴηι I 285 9 II 23 24 δ]οθείηι 11 15 ὑποτεθείηι 17 16 εὐπορώιηι 52 11) ita ut multi illius temporis quaenam esset vera scribendi ratio ignorasse videantur. His accedit ἐπιτελώηι †οι 17 20; corrector *libri quarti de re musica, qui alteri vocali non reddidit iustum socium, alteri perperam tribuit: ΠΟΙωΗ| 110 19. In *Iatricis unum est προθείη 24 15.[2])

Similia sunt imperativi fata, eius qui littera ω clauditur. Parva discrepantia in eo solum deprehenditur, quod plerumque in libris male exaratis peccatur; ρ libr. *ϑ: ἐξέϲ]τωι II 79 fr 9 δεδόϲθωι 85 2 ἐξέϲτωι 267 31 ὁμολογείϲθωι 32 λεγέϲθωι 3 παρρηϲιάϲθ[ω]ι I 103 3a (δηλωϲάτω 107 5 ϲυγχωρείϲθω II 267 33), *μ: διδόϲθωι 80 8 ἔϲτωι 83 12 πεπαίχθωι 106 12 ἐφαρμοττέϲθωι 20 (-έϲθω 106 14 16), ὠκονομήϲθωι *θϑ 157 8; in probos libros intrusa λεγέϲθωι †πα fr 55 7 λεγέτωι ρ I 46 10. Sufficit melioris memoriae rationes uno teste absolvisse: ρ p †1004

---

1) Quidquid adhuc de scriptione φῆιϲ prolatum est, ex veterum grammaticorum videtur profluxisse doctrina quae num vera sit ipse non solvam (cf. KB II 211, addo cod. Darmst. 2773 s. XIV—XV fol. 104^b: ἐπὶ τῶν εἰϲ μι οὐδέν τι εὑρίϲκεται ἀνεκφώνητον χωρὶϲ τοῦ φῇϲ· τοῦτο γὰρ ἡ παράδοϲιϲ διὰ τοῦ ι βούλεται εἶναι); itaque non multum iuvat attulisse codices s. X—XII, in quibus legitur φῆιϲ. Sed φῇϲ scriptum est in Hyperidis volumine A Eux. 11 20 30 („iota . . . summa libidine vel omittitur vel ubi nullum locum habet additur" Blass^3 XIII); φῇϲ in Platonis Lachetis pap. Oxy II 228 col 1 16 17 17.

2) Iam tertio a. C. saeculo hae formae in linguae usum se insinuaverunt: εἴηι BCH IV 113 sq. vs. 50 65 (Tei III^a) εἴη* CD^2 121^c 29 (Dreri III$^{a f}$) proximo saeculo magis stabilitae. Ita prima Taurinensis papyrus optime et scripta et servata (116^a) tradidit εἴηι 42 6 θείηι 38 19 42 24 (nusquam -είη), alias legitur εἴηι PLond I 30 3 (172^a) PGrenf I 45 2 (126^a) PPar 42 2 (156^a) Hyperid. Ath. 1 4 Bacchyl. 10 12, θείηι PPar 15 11 59 (120^a). Verum etiam codices non raro hunc usum propagaverunt, cf. e. g. de Homeri libris La Roche Textkr. 453 456.

πειθέτω 374 8 375 12 λεγέcθω 378 5 πραυνέτω 375 11. In *Iatricis legitur λεγέcθω 21 22.[1])

Quae potui coniuncta inter sese protuli; sed restat ut memorem multa vocabula in VH iota adscriptum prae se ferre nulla alia de causa, quam quod vocalis plerumque longa antecedit. Neque solum in fine illud additamentum apparet (φήcωι ρ II *85 2 ἀνεβίωι *ευ 16 8 ἀληθῆι 120 24 ἀναλο[γ]ίαι nom. *c 37 15 τάφανῆι 19 13 etc.), verum etiam media vocabula discindit (πτωιχόν ρ I 144 6 θανατηιφόρους II *94 9 ἔφηιcε *99 fr 2 Μουcηιγέτ[ην *ευ 11 4 ἄνθρωι‖[πον 68 7 πρώι‖[τωι 77 15 βωι‖μόc 87 34), neque abhorret a brevi vocali: ἱερῆαι *ορ 16 13 ἄλογαι ζῶια 26 6 βαιcιλεῖc *θ 35 5 (no). Quae omnia in Iatricis quoque inventa sunt: τοιαύτηι nom. 12 36 32 4 ЄΛΑΤΤѠΙ 32 35 τηικόμε[ν]ον 15 40 ἐπακολούθημαι δέ 1 35. Verum tamen proba volumina praeter ὑ[γ]ιῆι ρ II †117 12 ab his vitiis se abstinent.[2])

Tandem eo deveni, quo iam diu tendebam, ut in universum quae res sit de ceteris papyris in adhibenda littera illa incertissima brevi exponam. Tertio a. C. saeculo nusquam sede movetur nisi fere in coniunctivi formis (cf. supra pg. 43, Mays. I 33) semel contra morem apposita (ἕωc ἂν ἐγὼ ζῶι PPetr I 45 19, 237ᵃ; quod affert Mays. I 33 μέcηι recte se habet, cf. PPetr² 2 19), saeculo quod insequitur iam non raro omittitur simulque saepius falso se addi patitur.[3])

---

1) Istius perversae rationis primitiae altius petendae sunt: ἔcτωι ἄ[δ]ει[α CIG Phoc. 119 7 („s. IV a. C." Dittenb.); δεδότωι (pro διδότωι) PPetr II 40, 14 2 (258—253) ἀποτιcάτωι 68 9 (ca. 250ᵃ) τι[θέ]cθωι 122 6 (it.). In †titulo Sestio (cf. Jerusalem Wien. Stud. I 32 sqq.) incisum est προνοηθήτωι 104 ἀναγραψάτωι 105 cτηcάτωι 106 (120ᵃ), λαμβανέτωι sim. CIA III 74 17 bis 18 20, contra in papyros delatum ἀποτειcάτωι ἔcτωι PGrenf I †56 4 5 (109ᵃ), ἀποδότωι sim. PPar †7 8 10 12 14 (99ᵃ?), cf. ex infima aetate δότωι PLond II 331 13 (VI—VIIᵖ).

2) Alia vitiorum genera e membranacea memoria possunt protrahi quorum duo maioris sunt momenti, quia etiam in papyris (non vero in VH) similia inveniuntur. Philonis papyrus s. VI (quae saepe litteram ι vitiosam vocibus addidit clausulam nusquam mediis intrusit) exhibet γελᾶιν 159 26 πηδᾶιν 165 3 γεννᾶιν 170 30 ἐρᾶιν 178 5 ed. Scheilii. Hunc in modum ne scriberetur iam monendum fuit Herodiano (βοᾶν . . . οὐκ ἔχει τὸ ῑ προcγεγραμμένον II 422 1 L) idque non tam in ineruditos dictum esse videtur quam in alios grammaticos nimias argutias captantes; commendat enim ampliatam scripturam Macrobii excerptor Parisinus GL IV 622 41 simul addita causa „ne sit ἀπαρέμφατον sine diphthongo". Verum ζῆν πεινῆν διψῆν ut ex Dorica consuetudine arreptae formae excusabantur. Codices antiquiores saepe Macrobii amplectuntur rationes; inspiciatur e. g. Photii Galeanus. — Scripturas ἐξαιράμενοc Rep. Ath. 19 9 Bl² ἐπάιραcαν Isocr. pap. de pace (Iᵖ) 105 qui commendent castigentve non videntur exstare inter Graecae linguae auctores antiquos, sed illas admodum olim fuisse familiares codices probant quorum permulti ἐcήμηινα ἐκάθηιρα ἀπᾶιραι τεκμάιραcθαι sim. scribere solent (cf. Wien. Stud. XXI 57). Unde nata sit littera ι facile est intellectu.

3) ζητῶι PLond I 11 45 (162) 16 7 (161) λιτουργῶι 28 14 (161) ἀποcτήcωι 46 27 (162) ἀξιῶι PPar 8 17 (129) ἐ]πιτελῶι PLeid G 21 (99) πρ]οcτιθῶι PLond I 128 25 (95), ἐγώι 28 13 (161), ἔτηι 38 16 αὐτοτελῆι 42 142 (158) μήι PPar 63 39 (165) cυνετάγηι PLeid B II 14 (ca. 150) μέcηι . . . Περcίνηι (nom.) N II 7 8 (103) ὠνήι PTor I 67 7 (119), ἀπὸ βορρᾶι PGrenf II 44 6 (107), ζυτηιρᾶι PPar 63 98 (165) ὧιcιν 1 468 (IIᶠ) cυμπλήρωιcιν PGrenf II 58 7 (100) al. (Mays. I 33). Tamen non ita vulgatum esse

Magna vero perturbatio est si primi p. C. librarios contemplamur; redundant acta et epistulae huius aetatis pravis scripturis suntque inter manifestissima huius abusus specimina mutuae Chaeremonis Apollonii sociorumque litterae.[1]) Nunc demum in scribendi usum recipi coepit quod inter pronuntiandum iam dudum in more erat: altero p. C. saeculo rarescit illa vocalis[2]) et ultima sunt exempla, si quaeris falso positam, ἀναλώιϲηϲ BU 348 11 (156) ἀγνωιῶ 72 7 (191). Plane omittitur inde a prima s. III parte.[3]) Sic deest etiam in sacrorum librorum monumentis vetustissimis velut in Vaticano[4]) Sinaitico Sarraviano Augiensi aliis, sed reduci coepit saeculo VII.[5]) Codices denique s. X, XI, XII permultis locis etiam falso positam servarunt[6]), cf. e. g. de Homeri Venetis A et B La Roche Homeri Odyss. praef. 36—38, suntque in hac re libri qui vel s. XVI conscripti illa vitia nondum plane abiecerint.

Verum haec qui Byzantinorum rationes aperiet latius tractabit; ipse ad singula pede converso ea vocabula collustrabo in quibus littera ι longam subsequens vocalem paulatim a viva lingua contempta in scribendo solum retenta est. Ab altera parte si cui voci perperam a posteris litterula illa est addita eadem diligentia commemorabo. Qua in re ut plura e codicum lectionibus apponerem illud me permovit, quod aliquid me allaturum esse speraveram ad scriptorum rationes percipiendas.[7]) Haec ergo e VH digna videntur quae afferamus.

---

vitium ex his clarum esse arbitror, quod etiam ea de causa moneo, ut de aetate papyri Hyperideae A[2] illius cui Blass ([3] XXVI) palmam offert certius possit iudicari. Hic enim alteri a. C. saeculo adscripsit, vel altius progressurus, ni iota falso adscriptum reluctaretur. Sed 15[ies] in hac re peccatur, quod latius vitium manasse probat quam illud saeculum admisit. Ne nimium recedas monent etiam formae ἐπίλημπτον 15 ἀφελπίϲαν[τα 35, deinde bina puncta in capite litterae iota (ΟΥΤΟϹΪ, ΪΝΛ), qualia in VH frustra quaeruntur. Si quid intelligo Revillouti volumen altera primi p. C. saeculi parte vel paulo post procedit. Nec desunt in VH libri, qui huic admodum similes reperiantur.

1) Scriptae intra annum 70 et 84 p. C.: BU 248 249 531 594—597. Eodem referenda epistula BU 417 (Χαιρήμων Διοϲκόρωι) cuius aetatem Viereck non recte indicavit cum de s. II—III cogitaret.

2) Sic horoscopi tabula, quam Weyer propter rationes astronomicas aut 95[p] aut 155[p] confectam esse statuit (cf. Hyperid. ed. Bl.[3] XXV), cum nusquam ibi iota omissum sit semel vitiose adscriptum (πρ]οϲτιθῶι PLond I 128 25), priori anno potius vindicanda, cui iam alia de causa faverat Blass.

3) Novissimum est μέτρωι BU 633 10 (221); hac in re maxime in litterarum praescriptis iota retinetur, velut τῶι τιμιωτάτωι 106 2 (199). In papyro magica WL (s. III—IV) est τῆι 541 ὑποθημοϲύνηιϲιν 454; in Byzantinorum denique papyris deest littera praeter ἁγιωτάτωι BU 103 10 (VI—VII) et χωιρίϲ(!) PGrenf I 104 8 (VI—VII).

4) Sed cf. paulo post pg. 47 adn. 2.

5) cf. Schmiedel § 5 11.

6) Antiquum vitium potius servatum quam illis temporibus redintegratum mihi quidem persuasum est neque poterit aliter iudicare qui correctorum manus animadverterit.

7) Quoniam in hac quaestione (cf. Usener, Ueber nachlautendes Jota J. J. 1865, La Roche Z. f. d. ö. G. 1865, 89—128) his tantum codicibus usi sunt

῞Αιδης *ευ 61 9 80 4 *θ 27 12 14 28 6 †κ VIII^2 139, 3 6 — ῞Αδης *ευ 40 21[1]).

ἄιδειν ρ I †366 7 †υ 14 32 (o) *μ 15 28 18 33 (?) 40 11 73 10 74 8 75 27 86 11 37 — προcάδω[μ]εν 40 6[2]); negligitur ι in aoristo: ἦcεν 73 17 77 6 ἆcαι 17 4 82 27.

ἆιcμα p *1012 VII^2 11, 11 2 (o).

ᾠιδῆc †π$\bar{β}$ 47 22 — ᾠδή *μ 73 12 32 98 38 *Στ 4 11.

τὸν ᾠδọ́ṿ *μ 20 24.

ἐπωδάc π †IV^2 144, 36 3.

κιθαρωδοῖc *μ 28 22 -δῶν 99 6.

κωμωδο[ῦ †αι 291 8.

κωμωιδηθέντων *ευ 93 18 κωμωιδού[μενοι p 245 VIII^2 174, 4 7 — κ]ω̣μωδοῦν[τεc †πα fr 18 10.

κωμωιδίαc †Ακ pg. 62 33 Mekler — κωμωδία ρ I †59 34 *197 10 II *280 fr 3 *ευ 93 28 †π$\bar{δ}$ 4 15 Δ*π 4^d 2 4^g 3.

κ[ω]μωιδογράφων †υ 10 27 — κωμωδογράφοc *μ 88 26 ρ II *290 2.

κωμωδοποιόc *μ 99 2 ρ I †352 11.

λυcιωδῶν *Στ 7 2.

μελωδούμενοι †π$\bar{δ}$ 8 5 μελωδηθῶcι *μ 98 17.

μελωιδία *μ 107 23 — μελωδία 12 4 53 8 107 18 p 293 2 6.

παρωδῇ †β 17 22.

προcωδία ρ I †155 17 π *VI^2 185, 36 4.

ῥα]ψωιδόν †κ I^2 3, 1 16 (o) — ῥαψωδόc †π$\bar{δ}$ 8 17 19.

cπουδαιοπαρώδων (sic legi) Στ 74 3.

τρα]γωιδῶν ρ I †237 28 — τ]ραγωδοῦ †αι 291 8 τραγωδῶν *μ 98 1 τ]ρ̣αγωδọῖ[c Δ*π 10^e 5.

τραγω|δεῖν *θ 28 4 τραγωδεῖται †οι 7 18.

τραγωιδία †π$\bar{δ}$ 4 15 5 19 6 13 2) 9 13 10 12 15 †π$\bar{β}$ 20 5 28 16 π †VII^2 99, 22 27 160, 6 3 ρ II †237 28 †Ακ 31 5 — τραγωδία †π$\bar{δ}$ 3 15 5 7 8 π *VI^2 136, 10 25 †VII^2 159, 4 11 *XI^2 163, 10 1 Δ*π 11 5 ρ I *194 9 *197 9.

τραγωιδοποιόc †π$\bar{δ}$ 8 14.

---

viri docti: Homeri A B Sophoclis L Demosthenis Σ Platonis B T Apollonii Rhodii L, nonnullos addam qui in hac re non frustra consuluntur: Herodoti libri (maxime C P), Aristophanis Ravennas et Venetus, Polybii A, Strabonis A, Anthologiae Palatinus, Babrii Athous, Mythographorum Palatinus, Iosephi A 11—20: Ambrosianus (cf. Niese III vi sq.) B 1: Vaticanus (cf. Niese VI ix), Clementis Alexandrini P (idem Eusebium Iustinum Athenagoram continet ex Arethae manibus profectus), Pappi codex.

1) Papyrus magica WL (s. III—IV^p) scribit ΑΪΔΗC 245 λίμνη ΑΪΔΟΥ 1462 ΑΪΔΗ 1777 ΑΪΔΕΟC (‒ ⏑ ⏑) 1964; signis suprascriptis vocalem ι non inanem esse indicatur, cf. ὑϊόc et participii formas in -υῖα -υίαc.

2) ἄιδειν etiam Vaticanus LXX (s. IV) servavit 2 Par 29 28, 2 Esd 17 67 21 22, cf. ΕΠΑΕΙΔΩΝ (= ἐπάιδων) Deut. 18 11 in eodem libro; pro cυνάιcεται scripserunt cυνέcεται (αι ∼ ε) Philoponi librarii in Ar. de gen. 103 3 ed. Berol.

τραγωδιοποιοῖϲ Μ X^2 72, 3 3.

Verum recte exhibetur:

ἀδολεϲχία π †VII^2 95, 17 9 ἀδολε[ϲχοῦν]τα *Στ 8 8 ἀ|δολέϲχωϲ *ορ 1 10, deinde

ἀδολεϲχ[ό]τ[ερο]ν ρ I *212 9.[1])

ἄιττου[ϲιν *ευ 119 6 — |ἄττειν †κ I^2 82, 9 13 (dub.) ἀττούϲηϲ *μ 12 7 65 16.[2])

γινώϲκω, nusquam γινώιϲκω.[3])

γ[ρ]αδ̣ίο̣υ *θ 28 2 κρεάδι[α (si certum est) *ορ 18 13.[4])

δμωιῆϲ̣[ι]ν̣ (-ωἩ-) †β fr 7 3 in versu Homeri.[5])

ζῶιον *θδ 111 1 112 10 114 4 125 5 126 4 128 6 157 19 170 22 173 22 179 8 (ζῶα 168 4) *θα̈ 2 5 11 11 31 13 7 16 14 5 27 15 17 24 6 15 †*ϲ 5 13 34 36 18 32 20 25 22 23 27 27 28 34 11 *ευ 82 2 115 5 129 27 *ορ 26 6 †αι 287 4 7 *μ 20 35 ρ I †98 23 *215 22 II †8 11 †33 2 †166 8 †πβ̄ 40 6 π †IV^2 173, 75 8 †οι 7 7 Δ*ϵ 67 6 †Π fr 5^b 3 col 13^b 3 Є †X^1 16 13 VI^2 62, 2 1 65, 7 9 p 418 IX^2 85, 14 5 p *1055 VI^1 2, 19 5 p 1049

---

1) De origine huius vocis cf. GM^3 204 (ἀ-ηδο-λέϲχηϲ) W Schulze qu. ep. 453; ἀιδολέϲχηϲ Bodleani Platonis est scriptura (cf. ἀιδολεϲχίαν Theaet. 195^c ἀιδολέϲχαι Crat. 401^b etc.), quam olim defendit Usener nunc socios nanctus Schanzium et Wohlrabium. Tum Demosthenis Σ scribit ἀιδολεϲχεῖν prooem. 56, forsan etiam ΔΙΔΟΛΕϹΧΟϹ in Ciceronis Mediceo (ad Att. XVI 11 2) eodem spectat.

2) Quia hoc verbum apud sequiores in oblivionem venerat, facile ex ἄιϲϲειν oboriri potuit ἀΐϲϲειν suadente insuper usu metrico. Idem praeter alia etiam in verbo λῃίζεϲθαι factum est. Et vel ἀΐττειν scribitur, velut διαϊττόντων Simplic. in Ar. de cael. 17 7 A.

3) ρ I 10 34 94 17 159 16 167 16 204 24 210 26 251 26 348 14 372 7 II 10 18 12 10 17 12 16 32 9 102 fr 13 221 27 258 5 260 28 261 6 πα 8 3 6 20 10 9 19 167 fr 1 5 3 4 44 10 46 9 ορ 41 3 42 35 ευ 96 23 117 17 11º 9 υ 18 14 20 9 23 μ 25 11 64 5 θ 31 15 θδ 163 7 θα̅ 15 19 πϵ̅ 34 27 π IV^2 165, 67 6 X^2 5, 25 10 πτ 1^a 12 1 4 24 4 κ I^2 80, 7 12 92, 11 19 χ 11 6 θ? XI^2 22, 3 3 35, 16 10 Ακ 22 1 ai 31 4 Φ p 1003 O II 427, 130 8 428, 131 4 430, 133 5 433, 136 9 11 p 1389 O V 1074, 36 14 p 118 O VII 1672, 11 fr 27 p 1577—1579 VIII^2 29, 4 13 p 1049 13 9 p 1641 2 17 p 495 (πλ?) tab II pezzo 1 latr 1 15 4 25. Forma γινώιϲκω in titulis non legitur (cf. e. c. CD^2 116 21 119 39 42 429 A 39), sed nuper inventum est γιγνώιϲκουϲι καταγινώιϲκουϲι Rep. Ath. 75 7 77 6 Bl^2 (scripsit libr. quartus in adnotanda littera ι diligens; alibi in hoc volumine verbum illud non recurrit) γινώιϲκιν Herodas 5 21, unde Blass (KB II 391) eam meliorem esse scribendi formam statuit; at paulo post (II 589) hac opinione rursus decessit, titulis silentioque grammaticorum recte cedens. Quae reliquae sunt papyri cum VH faciunt: γιγνώ|[ϲκουϲι(ν) Plat. Phaed. p. p. 24, 3 9 26, 1 12, γινώϲκειν Hyperid. Eux. 10 26 Phil. 4 13 Ath. 8 10 11, PPetr II 78 13 80 15 (ca. 250^a) PLond I 17 16 19 13 (161^a) PTor I 30 20 (116^a) al. Neque quod est in libello palimps. s. V scriptoris Neoplatonici col. 2 25 γιγνώι|ϲκουϲιν (cf. M. Rh. 47), quidquam valet; nam ceteris locis (14er) γιγνώϲκω scribitur habetque ille librarius hoc moris, ut versuum finem potissimum falsa littera claudat: μηι|δαμῆ 2 6 πλῆι|θοϲ 10 cf. 19 3 19 21 5 1 7 11, rarius medio peccet versu (cf. 2 23 5 4 11 26 14 20).

4) Etiam in his nominibus littera ι a recentibus librariis maiore vi donatur, quam nondum noverat Herodianus: γρᾴδιον ϲὺν τῷ ῑ II 487 30 L (cf. γραϊδίου Strabo 376, γραΐδιον Iuliani libri ut 209 11 380 1 443 10 Hertl., κρεαϊδίων Mich. Akumin. [s. XII] I 119 ed. Lambr. cod.).

5) δμωιή Venetus A constanter, cf. La Roche l. l. 122; δμωιῆιϲιν Long. π. ὕψ. 42 14 (codex) improbavit Vahlen.

11 2 p 1191 fragm. nov. 1 7 p 391 11 16 p 1577—1579 VIII^{2} 27, 2 7 32, 7 34 *Iatr 8 17 42 11 26 28 13 18 14 31 17 41 18 18 22 22 4 42 52 23 4 26 5 11 13 28 9 10 31 33 36 39 32 1 4 18 33 15 43 45 fr 2 5 — ζῶον 26 1 39 32 ρ I *196 15 *216 7 II *174 5 *θα 12 11 †πδ̄ 6 19 †υ 15 33 p 1012 VII^{2} 24, 34 6.[1])

φιλόζωιον *θ 39 6 — φιλόζωον *Στ 27 2.

ζώδι[α p 1049 4 5.

ζ]ωδιακόν *μ 100 13. Falso -ωι- interdum scribitur in voce ζωή:

ζωή ρ I *210 9 II *163 6 †πα fr 21 6 *θ 34 36 36 5 9 15 37 25 †οι 9 3 14 22 *θᾱ 16 18 †κ I^{2} 85, 2 14 †θ? XI^{2} 41, 22 10 p 986 10 9 — ζωιή *θ 35 37 36 30 †Ακ 21 39 ρ I *213 23.[2])

ζωγράφος (ζωγραφία) ρ I †70 34 *131 20 *138 33 II †124 8 †166 9 †214 13 *297 5 p 1013 Scott Hercul. 307 9 †πε̄ 31 10.[3])

ζωιότητος p *1055 VI^{1} 2, 12 6 recte se habet.

ἡ[ρ]ῶιον (τὸν-στ[ί]χον) †πδ̄ 5 16.[4]) Perperam vero nomini ἥρως iota appingitur: ἡρώιων ρ II †112 11 (ἡρώων libr. *δ 77 12) I *215 3 [sic o, sed n: ἡρώων quod etiam ρ I 200 22 (no) 215 14 (no) legitur; ἥρωσι †πβ̄ 39 17 †πε̄ 32 12, ἡρώεσ̣σ̣ι β 20 5 = Hom. B 483].

θνήσκω (ἀποθνήσκω) *†c 1 35 2 2 ρ II †250 22 *θ 6 11 20 35 28 22 29 3 33 37 4 πα fr 29 11 tab VI pezzo 2 M X^{2} 72, 3 4 74, 6 1 p *1013 Scott. Hercul. 309 3 *Iatr 11 28.[5])

---

1) ζώων Aristot. Rep. Ath. 85 13, ζώιδιον semper praebet PPar 1 = Eud ($II^{a f}$); θεῶν ἀειζώιων PLeid G 11 (99^{a}), ἀείζωειος metro repugnante AP IX 792 1 (ζώιειν ib. VII 517 3), cf. ζώειον Damasc. 199 9 (R.) in margine codicis s. X.

2) ζωιῆς Wien. Sitz.-Ber. 1895 †14 9 (tit. Car. vetustioris aetatis) ζωιαί Philop. phys. 839 14 codex.

3) Ne iota apponatur monuit iam Herodianus (ζωγράφον … οὐκ ἔχει τὸ ῑ προσγεγραμμένον II 515 28 L); ζωιγράφος ζωιγραφία ζωιγράφημα solita est codicis T Platonis scriptura (cf. Theag. 126^{e} Crat. 429^{a} 430^{d} Soph. 236^{b} Gorg. 453^{d} al.), similia in Legum codice inveniuntur (ζωιγράφων 769^{ab} ζωιγράφοις 656^{e}), frustra quaeruntur in Bodleiano; in cod. Alex. Aphrod. de an. 146 14 Bruns exstat ζωιγράφοι, quod retinet editor.

4) ἡρώιων in Epictetae testamento (B 14 27, sed ἡρώων 12) recte videtur in discrimen vocasse Blass (KB I 455), quamquam etiam alia eiusmodi effossa sunt exempla: ἡρώιεσσι KE 228^{b} 7 = Mus. Brit. 625 (lapis cum cura inscriptus est; quod affert tamquam simile h. l. Hicks: HЄPOIN CIA IV 3, ut dualis omitti debuit, cf. Meist.^{3} 139), ἥρωισιν CIG 947, ἡρώιων BCH IV 285 (Pari s. II—I^{a}; sed eodem loco ἡρώων invenitur, libuitque lapicidae etiam ἡ βουλῆι ter exsculpere); ἡρώιων Thucyd. 2 74 F. — Ἡρώιδης (cf. KB I 185 Meist.^{3} 65) memoratur PPetr II 140 24 (ca. 250^{a}) PPar 63 1 (165^{a}); hunc in modum scribere solet Iosephi (Ant. 11—20) cod. A, cui quod Niese fidem diserte abrogaverit (cf. vol. III vii) nemo puto laudabit; Ἡρώιδου Ἡρώιδηι in bello Iud. 7 179 285 servavit L, Ἡρωιδιανός in scholiis Homeri Venetus A (cf. Dind. ad vol. I 19 7 La Roche l. l. 120).

5) Equidem recentioribus scriptoribus litteram ι haud restituerim, nam praeter Parthenii Antoninique Liberalis Palatinum (ἀποθνήισκει 20 1 Sak. ἀπέθνηισκον 125 2 Mart. al.) et Simplicii in Ar. Cat. Marcianum 224 (cf. Diels ad Simpl. Phys. vol. I ix) nusquam θνήισκω scribitur in iis libris, qui totiens σώιζω servarunt. Inter poetica praeter Homeri Venetum A pleniorem sequuntur scripturam Anthologiae liber (cf. GM^{3} 188) et Athous Babrii, tum θνηΐσκουσιν Hom. μ 22 in cod. N scribitur. In Atticorum papyris (de tit. [ηι] cf. Meist.^{3} 36) est

Θράικη *ευ 25 3 12 Θρᾶικας *Στ 15 2 Θράιττης Ακ 5 1 (ο) — Δίων ὁ Θρᾶξ †Ακ pg. 79 18 Mekler.[1])

Κῶιος *Iatr 12 9 Κώιου 12 36.[2])

ληστής ρ I †342 5 II †161 fr 24 *ευ 42 1 ληστρικά †κ VIII² 138, 2 1.[3]).

μα]τάιζοντες? (an παίζοντες?) p 1096 VIII² 79, 9 8.[4])

μιμνήσκω ευ 104 14 105 29 *πρ 10 8 *ορ 30 11 ρ II †241 15 †πα 5 11 fr 38 5 *μ 96 8 *θ 9 17 †ст 7 6 †υ 13 3 14 1 2 p 999 11 10 Φ p 57 O I 62, 3 11 *Iatr 18 11 24 20 31 6 34 35 21.[5])

Νηρῆιδε[ς *ευ 53 10 (cf. pg. 39).

οἰ]μώζουσιν ρ II *69 fr 4 οἰμώζου[σιν †134 38 οἰμώξη †υ 13 19 . . ΜΩΖ . . ΣΑ *ομ 5 7.[6])

πραότητος †κ I² 10, 8 9 (πραέως πα 16 11).[7])

πρώην *μ 21 16 *θᾱ 4 11 ρ p 472 4 5 ρ XI² 142, 3 11.[8])

ἀποθν]ήισκειν Plat. Phaed. PPetr I 18 1ª 7, sed ἀποθνήσκειν Rep. Ath. 65 4, Hyperid. in Dem. p. 19 23 Bl.³, Rev. arch. 1862 (tome 2) 144 10 in fragmento oratoris ignoti, deinde PPar *23 12 (165ª) PTor II †46 31 (120ª), Herondas I 60, θ]νάισκοντες Bacchyl. 13 133.

1) Θρᾶιξ PPetr I 40, 3 8 (237ª) II 102 1 155, 1 10 2 12 (ca. 250ª) 150ᵇ 1 151 4 (200ª) PPar 210 3 (IIª), Θράισσηι PPetr I 54 26 (225ª); cf. Meist.³ 64.

2) Κώιωι PPetr II 66 9 (ca. 250ª) Κῶιος I 54 33 (225ª); Κῶιον Ioseph. B 1 532 R.

3) ληιστ[.. PPetr I 29 (fr. libri s. IV—III) ληιστάς II 162 II 3 (fr. Attic.) ληισταῖς Hyperid. Lyc. 2 ληιστόρων Bull. Alex. II 70 14 16 (pap. IIIª) — λῃστάς PPar 12 10 (157ª) λῃστῶν 46 7 (153ª) λῃστρί Herodas 6 10, cf. GM³ 187 Meist.³ 37.

4) cf. Usener l. l. 238; ματαΐζω iisdem vindicandum qui ἀΐσσειν ληΐζεσθαι in pedestrem sermonem induxerunt. Philo I 178 7 ματαιάζων, sed codex optimus U καταίζων, unde ματάιζων elicueris. Similiter ματαιάζων pro ματᾴζων (ματᾱιζων L) in codd. Γ Pal. Sophocl. OT 891.

5) cf. Usener l. l. 246. Platonis libri partim recte scribunt (sic B saepissime, ἀναμιμνήισκονται Phaedo 76ª etiam D) partim vulgarem receperunt usum (T); ἀναμιμνήισκουσαν Dio Chrys. 60 1 M, ἀναμιμνήισκειν Longin. περὶ εὑρέσεως Walz IX 545 Parisinus; ὑπομιμνῆισκον Clem. Alex. Paed. 195 21 M, ὑπομιμνήισκει 227 7 P, μιμνήισκειν Protr. 115 2 P. In papyris exstat ὑπομιμνήσκειν PPar 63 187 (165ª).

6) Usener l. l. 242 in censum vocato ᾤμωιξεν Φ 272 Palimps. Syr. litteram ι non esse huic verbo propriam contendit, quod non persuasit GMeyero GG³ 187.

7) Vocem πρᾶος iota muto caruisse titulorum papyrorumque consensus declarat, cf. Πρᾶος viri nomen CIA II 495 20 (IVªⁱ, Meist.³ 64; verum ΠΡΑΙΑΙΣ CIG Sept I 3101 (IIIᵖ) ubi πρᾴαις legerat Boeckh rectius πρα⟨ε⟩ίαις transscripsit Dittenberger) πρᾶος Aristot. rep. Ath. 22 5 πρᾶοι 24 6 πραότης 33 2 Hyperid. in Dem. 25 6 Isocr. pap. s. IIᵖ MittER II—III 74 4, neque inter veteres grammaticos repperitur, qui huius quaestionis mentionem faciat, cf. Thesaur. VI 1526ᵇ. Adde quod neque Platonis Clarkianus Marcianusve (cf. Crat. 406ª Soph. 217ᵈ Crito 43ᵇ etc.) neque Demosthenis Σ (Voemel Cont. 32) formas exhibent hasta illa amplificatas. Byzantinorum ni fallor tenemus doctrinam, quae haud scio an ex comparatione vocis ῥᾶιον orta sit. Et profecto nullo negotio permulta affere possum testimonia quae augendi rationem infimis tribuunt temporibus, e. g. in Polybii codice optimo F corrector demum iota intulit (πρᾶος IV 42 6 F πρᾷος F², πρᾳότητα V 11 9 F² P² al.). Attendas quoque glossarum ordinem in Photii Galeano: πραυπαθίαν πράως πρᾶιον πρᾶος.

8) πρώην praescribit Herodianus (I 490 4 II 574 26); πρώιην vulgo legitur in Platonis B (cf. Parmen. 135ᵈ 172ª etc.) habetque Iosephi in Ap. 2 14 codex, sed πρώην libri Thucyd. 3 133, Hyperid. Eux. 35 (fuerat ΠΡΟΙΗΝ) PPar 26 24 (163ª).

ῥᾴδιοc †πα 13 24 †οι 16 10 *μ 24 3 74 14 98 15 †πε̄ 36 12 (= πε̄β 10 6) ρ I †43 10 †66 30 †84 22 †150 20 †366 6 *θ 34 11 *c 26 9 †Ακ 32 5 (ο) π *VI^2 173, 24 9 16 178, 29 6 182, 33 8 Δ O VI 1243, 2 10 ϵ†κη̄ 11 11 *Iatr 16 23 22 40 — ῥάδιοc 16 29 33 41 38 5 *ορ 31 7 28 28 Δ *π 17^c 4 ρ I *174 11 II *294 fr 22 VII^2 43, 5 8, ΡΑΙΔΙΟΝ †οι 18 37.[1])

ῥᾷιον †πα fr 8 5 (ipse legi) — ῥᾷον †Π 11^a 7.

ῥ]ᾷιcτον *ευ 122 18 ῥᾷιcτα(?) ρ I †351 13 I.

ῥαιcτώνη *θδ 157 24 †οι 16 14.

ῥαθυμότερ' ἐκεῖ θ? †XI^2 40, 21 7.

ῥαθυμία *ορ 28 32 ρ II †31 5 *Μ X^2 77, 12 4.

ῥαθυμεῖν †πα fr 49 11.[2])

cῴζω †πα 11 15 fr 34 7 36 5 80 10 *ευ 94 2 †οι 15 27 34 43 18 15 27 28 *μ 4 8 39 9 ρ I †254 16 †258 9 †361 4 II †18 8 †136 10 *271 12 †β 23 27 π *VI^2 184, 35 3 p *1012 VII^2 16, 20 3 ϵ †II^1 8 11 *Iatr 34 9 29: c]ώcο[υ]cι *Μ X^2 80, 18 2 cώcωμεν †αι 271 13 cώcαντα †Ακ 3 13. Falsus est SAmmon in recensione libri ρ II 'cώζω (vereinzelt cῴζω)' Blätt. f. d. bayr. Gymn. 1889 139.[3])

ὑπερώοιc *ευ 10 16 11 12 (utrumque ipse legi).

---

1) cf. Meist.^{3} 64; ῥάιδιοc pap. Aeg. aevi Ptol., cf. Mayser I 31 adn. 324.

2) ῥαθυμία Rep. Ath. †11 16 ῥαθυμῆcαι PLeid U IV 21 (II^a).

3) Vetustissima testimonia manuscripta iustae formae parum favent. Legitur quidem διαcώιζεcθαι PPar 63 XI 52 (165^a), sed ζώζουcα (!) PLeid U II 19 (II^a); (δια)-cώζειν Rep. Ath. 34 15 49 23 57 7 cώcαc 14 2 ἔcωcαν Hyper. Dem. 29 4 cῶcαι Lyc. 44 14 Phil. 7 cώζειν 9, quamquam διαcώιζεcθαι est in titulo post aet. imp. Titi confecto 'Αθήναιον 1880 315 (Meisterhansii exempla (^{3} 179) usque ad a. 160^a descendunt). De Homeri Platonisque libris quae res sit iam constat, de Demosthene cf. Voemel Cont. 40 sq.; miror tamen Schanzium noluisse iota admittere in aoristo, cum et ipsi codices servarint (B: cώιcη Gorg. 512^b, A: ἀπέcω*cε cῶιcαι Leg. 692^c 707^b, T: ἐκcῶιcαι Gorg. 486^b, BT: cώιcαcα 511^e) et titulorum usus postulet (cf. GM^3 187, adde cυνδιαcώιcαντεc Oleni BCH II 42 (s. III^a) ἀνέcωιcεν διέcωιcεν decr. Canopicum 11 18 (238^a) diligentissime excusum); cf. etiam ἔ]cωιcαν PPetr^2 72 7 cεcωικώc 74 23 (III^a) ne loquar de aliis libris. Neglexerunt adhuc Herodoti editores quamvis admonente Bredowio p. 176 codicis C testimonium (cώιζειν 3 14 8 41 9 104 cῶιcαι 8 60), sed cώιζειν nunc e libris Aristophanis RVM receptum Eq. 1017 1024 1047, idem in Thucydide rescripsit Hude (velut IV 126 cώιζεcθαι secundum codices CEFG, ubi cωζ-ABM), atque in Polybio FHultsch optimum librum A in quo saepe cώιζειν reppererat fideliter expressit. Aequales Philodemi velut Dionysium Halicarnassensem Diodorum Strabonem nihil nisi cώζειν scriptum reliquisse cum e codicum silentio licet colligi tum voluminum Herculanensium consensus comprobat. Post acrius receptis antiquitatis studiis in hoc verbo iota in pristinam sedem repositum certatimque in scholis commendatum: cώιζεcθε Dio Chrys. 32 69 U; Ioseph. in Ap. cώιζονται cώιζειν 1 111 2 245 codex, A 1—10 cώιζειν sim. 7 44 348 8 55 104 S, A 11—20 in codice A (cf. Niese III VII) fere traditur cώιζειν velut 12 10 280 336, B 1 27 cῶιcαι V; cώιζειν Clem. Alex. str. II 415 27 codex, sic saepius in Protr. et Paed. liber P, cf. Dind. vol. I 7 13; cώιζειν Luc. Tox. 61 ΑΩΓΒ (= libri Sommerbrodtii) Anarcharsis 38 E (Iacobitzii) Phalar. 1 9 B, διαcώιζομαι Pseudomant. 57 B; cώιζεται Pappus III 1104 3 codex; cώιζεcθαι codex quidam Libanii (cf. Berl. Sitz.-Ber. 1896 1330 adn. 2); ἀποcωίζοντοc Hierocles 29 7 (Mull.) S; cώιζομεν Damasc. II 140 20 (R) cod. In codice Veneto Al. Aphrod. de fato 167 15 cώζουcαν rasura restitutum est, et Proclum quoque cώιζειν scripsisse contemplatione apographorum apparet, cf. cῴζεcθαι Studem. An. II 126 3 M, cῴζειν 109 36 H, cῴζειν 101 29 M.

χρήζομεν *Iatr 1 25 ἐ]νχρήζε[ι *op 5 12 ἐνχρήζουϲιν p I *3 21.[1])
ὧδε v. supra pg. 42.
ὠιόν *ευ O VI 1573, 206 6 (exscriptum est ωON).[2])

---

1) De verbo χρήζω agit Lex. Mess. 410 10 (cf. Thes. L. Gr. VIII 1646[d] „librarii multo rarius omittendo iota in hoc verbo peccarunt"). Est χρήιζω CIG Rhod. 677 34 694 8 (III[a]), sed χρήζοντεϲ Test. Epict. H 14, χρήζω decret. Labyad. BCH 1895 38; ἐνχρηζούϲηϲ BU 266 9 (99[a]), χρήζω Herodas 1 31 2 49 83; χρήιζω Ioseph. Ant. 11—20 codicis A librarius exarare solet, cf. Niese III VII.

2) Scripturam ὠιόν vix vulgarem dicas (ὠοπῶλι Herodas 6 99). Ipse legi ὠιά Babr. 123 1 (Athous) Anton. Liberal. 90 2 Mart. Antig. Mirab. 18 10 Kell. (huius codicis — est celeberrimus ille Palatinus s. X — altera manus iota in hisce superscripsit: ϲυνεπωιάζει 23 8 ὠιά 25 2 ὠιῶν ἐπωιάζειν 21), ὠιόν Hippol. ref. haer. 358 9 AP XI 35 5 ὠιοῦ Hippocr. I 178 5 (Kühl) M, ὤιεον ὠιοῦ Damasc. I 111 19 286 16; cf. Diod. 1 27 ὠίου C ᾠῷ οὐ G ϲώου cett., ubi recte ᾠοῦ reposuit Wesseling. De voce ὠιώδηϲ cf. Meist.[3] 66.

LIBER II.

Duobus huius operis libris cum de rebus orthographicis disserere constituissem, priore quae est de litterarum vocalium usu parte absoluta protinus ad consonarum vicissitudines me converto. Qua in re cum assimilatio latissimum praebeat dicendi locum, inde initium petendum videtur. Et primum lustrabo, quasnam vices subierit vocula ἐξ variis consonis praefixa. E titulis Atticis compertum habemus[1]) usque ad primum a. C. saeculum consonam κ sequente liquida vel media paene constanter esse emollitam, deinde duriorem obtinuisse scribendi rationem. Inter utrumque fere fluctuant volumina Herculanensia, si vocabula composita contemplamur. Velut legimus in libello ορ: ἐγ[μη]χανᾶται 11 10 ἐγβάλλεcθαι 22 31 ἐγλυόντων 33 33 — ἐκβακχεύων 30 25. Non vero parem plane indolem scribarum invenies, paulo magis ad deleniendam gutturalem declinantibus, qui alioquin in scribendo diligentiores sese praebent, ut exemplo utar Philodemi περὶ ποιημάτων librario †β (ἐγλέγειν sim. πβ̄ 41 6 44 24 46 21 ἐγλο[γῆι 36 2 ἐγλογήν 38 7 ἔγδηλον IV^2 122, 14 5) et qui librum ϵ †κ̅ε̅ exaravit (ἐγδεξαμένου[c 9 5 ἐγδέξαιντο 10 15), rursus e deterioribus papyris ascisco p 1007 (ρ I 162—225): ἐκλογ[ῆι 162 3 ἐκβεβηκόc 166 4 ἐκλέλοιπα 175 2 ἐκλέγηται[ι 180 14 ἐκδεδọμέναc 211 17 ἐκδεδομένουc 214 13 (λελεκμένα 176 25!) et frustula libri ευ: ἐκβάλλειν 123 9 ἐκδύc 127 1. Quodsi omnia perpendimus lenior paullum praevalet consona[2]), correctorum in hac re nulla deprehenditur mutatio. Atque haec est res in compositis; contra in concursione singularum vocum praepositio illa multo rarius sequenti consonae accomodatur, estque horum locorum facilis enumeratio: ἐγ μονάδων †c 35 2 ἐγ δ̣ι̣[α]δοχῆc ρ II †205 20 (ut vid.) ἐγ γάρ †Π 13^b 10 21^a 7 ἐγ δ̣ιcτα̣[ζ]ομέ[νου ρ I *109 5 ἐγ δοξῶν *θ 16 6. Denique ex Iatricis haec notanda: ἐγβάν[τα 17 19 ἐγμαγῆο̣[ν 6 ἐγλόγωι 21 27 ἐγλανθάνει 34 50, ἐγ μέντοι 5 10 ἐγ δέ 6 11 ἐγ μέν 20 7 ἐγ δή 31 47 — ἐκ διccῶν 20 3 ἐκ δ' ὧν 25 18.

1) Meist.^{3} 106—108.

2) Sic in Oenoandensi ἐγβο[λ]ῆc 41, 1 5 ἐγλελεγμένων 60, 2 12 ἐγλογῆc 62 1.

Assimilatio gutturalis in Aegyptiorum papyris passim conspicitur, et maxime quidem in chartis e Ptolemaeorum aetate servatis, e. g. in Ptolemaei edicto (RevL, 258^{a})[1]; neque sequentibus saeculis illa ratio fuit insueta, cf. ἐγ δεξιῶν BU 290 8 (150^{p}) ἐγ δίκης 578 14 (189^{p}) 607 29 (163^{p}) ἐγ μόνων 74 11 (107^{p}) al. Saeculo verum tertio p. Chr. omnino rarescunt exempla, cf. ex novissimis ἐγ δίκης MittPR II 31 18 (238^{p}) ἐγ λόγου BU 14 15 (255^{p}) PLeipz 266 quater (III^{p}), neque apparuerunt in ampla magicarum artium serie s. III IV V exscripta, quemadmodum in Byzantinorum quoque papyris frustra quaeruntur. Codices vero, quod minime exspectes, non uno loco vetustiorem memoriam retinuerunt: ἐγλεκτούς ἔγλεκτος LXX Ps. 104 43 105 23 B ἐγλεξάσθωσαν ἐγλέξασθε 3 Reg. 18 23 25 B (s. IV) ἐγ γῆς Hesai. 39 3 Sin. ἀνέγλιπτον NT Lc. 12 23 D (s. VI; nuper recepit Blass, cf. Gr. d. N. G. 12) ἀνεγδιηγήτω 2 Cor. 9 14 Claramontanus (s. VI)[2], μηγγένηταὶ (= μὴ ’κγένηται) Aristoph. Eq. 851 Ravennas ἐγλείψεων Ptolem. synth. math. 499 3 523 11 D^{1} s. XII ἐγλειπτικούς 501 8 D^{1} ἀνεγλάλητον [Epiphan.] homil. 4 (IV 2, 58 17 Dind.) cod. Par. 1173 ἐγλείψη Philop. (s. VI!) in Arist. phys. 423 16 M. Porro in corruptelis ἐγκλύονται Oribas. I 55 5 A atque ἔκγλευκοιῶν (pro ἔκλευκοι, ὧν) Hippocr. V 250 C vetera vestigia facile elucent librariorum socordia, qui una cum inducta litteram receperunt recens illatam, leviter oblitterata, denique glossae Hesychii ἐκμαγεῖον et ἐ⟨κμά⟩γματα inter voces ἔγμα et ἔγμεν collocatae sunt. Non tamen praeter ὑπεγγενύων (= ὑπὲκ γ.) Apoll. Rhod. 3 1183 Laur. et ἐγγαστρός (= ἐκ γαστρός) Acta Nerei et Achillis 6 22 Achelis (cod. V opt.) praepositio ante integram vocem assimilata aetatem videtur tulisse.

Quodsi ad volgarem scribendi rationem redire licet, in scriptura cottidiana deesse videtur quod casu factum iudico media in tenuem emollita inde a s. IV usque ad s. fere X, tum rursus apparet, cf. ἐγλύτοσε (= ἐκλυτρώσει) Cusa I 324 (s. XII) δηεγδηκήσωμεν Trinch. 8 (984^{p}) ἐγδίδομαι 81 (1087^{p}) διεγδοικηταί (sic) 328 (1277^{p}) τὰ ἐγγονέων μοι οἰκειωθέντα κτήματα Spata 199 (1105^{p}).[3] Apud auctores mediae quae dicitur graecitatis, ut apud Leontium Machaeram (s. XIV) et in Chronica Moreae, saepius extat ἔγδυσαν et similia, unde Neograeci nota cum aphaeresi γδύμα γδύσω γδυτός γδέρνω (= ἐκδείρω) et gutturali insuper postposita βγαίνω βγάλλω, cf. Thumb Handbuch § 16.[4]

Denique si Latinorum usum consulimus in verbis e Graecia ascitis, plerumque mediam largitur memoria, molliorem vero litteram non nisi in uno fere vocabulo legimus. Exstat in pariete quodam Pompeiano pictum

---

1) cf. Mays. II 40 sq.; de pravae emollitionis exemplis v. infra pg. 64.

2) Habes in papyro Henoch s. IV—V conscripta ἐγλεκτῶν col. 1 3 ἐγλεκτοῖς 5 7 8 bis ἐγλεξόμεθα 6 2 verum ἐκλεκτούς 1 1 8 ἐκλεκτοῖς 26 4 ἐ|κλειπέτω 10 16.

3) τω εγλαμπροτατο, εγλαμπρώτατε, εγλαμπροτάτης Miklos. et Muell. III 2, 27 (s. XVII).

4) Licetne ad formas assimilatas referre, quod haud raro in libris gutturalis illa plane omissa est, ut $\overset{K}{\text{Є}}$BЄBHKOC Anon. Neoplat. M. Rh. 47 col. 11 27 (s. VI, cf. HNЄYCACA col. 14 26 ex ЄΓNЄYCACA corruptum) ἐ⟨κ⟩λελέχθον Alex. Aphrod. in Ar. anal. pr. 301 15 libri ἐ⟨κ⟩βαλλομένων Euclid. VII 352 8 V (s. XII) ἐ⟨κ⟩λ⟨ε⟩ικτόν Hippocr. ed. Kuehl. I 162 6 A ἐ⟨κ⟩λέγεσθαι Onos. 31 (tit.) cod. A $\overset{\kappa}{\text{ἐ}}$λίθων Joseph. A 4 200 P (s. XI)?

'Egloge have' CIL IV 2148, et sic in Vergilii codicibus haud raro 'egloga' traditur, veluti carmini decimo praefixum est in libris a (Bern. 172) b (B. 165) c (B. 184) EGLOGA DECIMA, porro item de Servii memoria dicendum, legiturque e. g. 'egloga tertia' in libro A; ad Bucol. 3 1 adnotat Thilo: 'eglogam plenam' libri ut solent, 'eglogis' Serv. ad Georg. IV 564 V. In Fulgentii expositione Vergil. cont. legimus egloga 83 13 17 84 2 7 ed. Held (unus I habet ecloga 84 7). Tum egloga in Porphyrii quoque codice (Mon. 181 s. X) exstare — hoc autem nomine sermones Horatii significantur — testis est Meyer ad 126 1 149 20 159 14 195 23 199 11 207 16 213 24 219 6 229 21 233 5 236 24 246 21 248 18 275 26 (aegloga 276 3). Denique memorari debet 'egloga' in glossis Latinis V 192 et in Eberhardi Bethunensis (s. XII) Graecismo 8 137 Wrobel. Apud Quintilianum IV 3 12 codex A paebet 'peregrasin', paulo post (3 14) ΠΑΡΕΡΒΑCΕΙC; illic 'paregbasin', hic παρεγβάcειc latere videtur. In Libro Pontificali I 350 13 ed. Duchesne habet eglysin B[5] s. IX (glypsin C[3] s. IX, eclipsin cett.); at illud non multum valeat, cum legatur etiam singlitu (= syncletu) 351 13 in libro B[4].

Propria mentione indiget nomen ἔγγονοc: ἐγγ̣ό̣νουc *ευ 140 2 ἐγγόνων *θ 24 1, verum τὰ ἔκ[γ]ονα Δ*ε 71 3.[1])

Litteram ρ mollioribus consonis adtribuendam esse cum iam aliunde sit cognitum[2]), nunc Epicuri quoque manu firmatur: ἐγρέον

1) Cf. GM[3] 361 (hic de perversa quoque scriptura ἔνγονοc monetur multis locis in titulis recentioribus obvia) Meist.[3] 107. In cottidianae vitae actis hanc vocem solum s. I—II p. C. repperi ubique per γγ exaratam: ἔγγον(οc) BU 193 II 12 15 23 (136p) 74 4 (167p) 118 16 (189p) CPR I 170 5 (I—II) etc., tum ἔγγονοc PLond I 100 5 16 (mag. IIIp). Uno in hoc vocabulo leniorem consonam retinuerunt postera saecula, unde fit, ut quid apud singulos scriptores scribendum praeferendumve sit non ita facile diiudicaveris. Magnopere enim alternant formae ἔκγονοc et ἔγγονοc, neque multum prodest observatio historiae Byzantinae auctores maximam partem geminata littera γ illam vocem edidisse, e. g. Theophanem chronographum (s. VIII), qui scribit ἔγγονοc ἔγγων ἐγγόνη, cf. de Boor ind. gramm. 741 (solum ἔκγονοc 361 23). Neque e correctorum manu quidquam elicias, cum utraque scribendi ratio et deleatur et substituatur, velut ἐκγόνων (γ supra scr.) Philo I 3 7 M, ἔκγονα pro ἔγγ. codicis Claramontani fol. 420 19 corrector s. IX et Theonis Smyrnaei 102 2 (ed. Hill.) codicis manus altera. Addo Josephi libros RO qui praebent ἐκγωνίουc Ant. 3 119 pro ἐγγωνίουc. Quae cum ita sint, valde probabile videtur in libris recensendis retinendum esse codicum vel omnium vel plurimorum testimonium. Fuit quondam inter prava Dindorfii praecepta mediae gutturalis restitutio, neque laudandus Wendland, quod ἔγγονοc persaepe in Philonis libris traditum submoveat, cum iam in papyro (s. VI) sit ἔγγονοc ἔγγονα p. 158 6 171 26 Scheil. Hic addantur Apollonii Rhodii codicis Laurentiani lectiones: ἐγγεγαυῖα 1 975 ἐγγεγαώc 3 364 ἐγγεγάαcιν 4 260, cf. τοὺc δ' ἄγχιcτ' ἐγγεγαῶταc Hierocl. in Pyth. aur. carm. ed. Mull. 45 9 cod. opt. S (ἐκγ. cett.). Formam ἐγγεγαώc sim. fortasse etiam alibi servarunt libri. Ceterum multi ob dubiam consonarum γγ naturam vitasse videntur scripturam ΕΓΓ- pro ΕΚΓ- substitutam, id quod diligentius debet examinari; cf. etiam Mays. II 40.

2) Hoc olim negaverat Nauck Mél. Gr. R. IV 656 damnato Kaibelio, quod ἐγρύcω epigr. 793 recepisset. Sed ἐγ ῥυμοῦ (329a) Attica suppeditavit Meisterhansio ([2] 84, nam in novissima editione mire intercidit), scribiturque ἐγ Ῥόδου BCH II 323 11 15 324 21 (Deli IIIa, at ἐκ Ῥόδου aliud eiusdem catalogi exemplum CIG 2860 10; ἐκρειζωθέν Amorgi (242p) Rh. M. 49 443 al.). Ex aliis papyris huc trahendum ἔκρουν Rep. Ath. 72 10 Bl.[2], ἀπέκριψον ἐκρῖψαν WL 59 63 68 etc. (s. IVp), contra in libris ἐγροάc· cτόμα servavit Hesychii codex, cf. WSchulze qu. ep. 511.

Є p 1191 WS I 31 138; sed ἐκρέον alter codex VI^2 68, 14 7 ἐκ ῥαθυμίας ορ 28 32.

Et hactenus de emolliendi ratione. Alio vero modo particulam illam ad aspiratam consonam applicari potuisse e titulorum primum contemplatione compertum est[1]), quibus locis addantur Voluminum testimonia. Et ante litteras φ et χ quidem retinetur fere solita praepositionis forma: ἐκφεύγειν sim. *ευ 16 15 †στ 17 17 ἐκφέρειν sim. †πτ 4 14 †πα 1 26 ρ II †102 3 X† VIII^2 183, 5 14 18 *ευ 65 8 *μ 98 32 ἐκφορά p 1760 OI 167, 73 7 ἐκ[φ]άσεις ἐκφαίνεται †c 10 6 11 ἐκφυόντων *Iatr 25 3, ἔκχ̣α̣υνο[ῦ]ςι †πα fr 66 5 ἔκχυσιν †φιλαργ VII^2 196, 10 18 — Ϲ̣ΝΑΝΔЄΧΧϹ ipse legi †πτ 5 1 (ΧΧ etiam no, subest velut ἂν δ' ἐχχω̣[ρήσωμεν). Si sequitur θ, modo haec modo illa apparet scribendi ratio: ἐκθεῖ *Iatr 19 30 δ̣ι̣ε̣κθεῖ 23 22 ἐκθλειβομένο[υς †c 13 34 ἐκθνήσκειν ρ II †250 32 ἐκθεατρίζεσθαι †148 13; ἔκθεσις *ορ 34 25 Є ιε̅ VI^2 fr 23 2 ἐκθεῖναι †c 28 7 ρ I *70 27 ἐκθέντες *μ 92 4 ἐκθέσθαι †Ακ 19 11 — ἔχθεσιν †στ 13 25 †κ VIII^2 1, 2 10 ἔχθεσιν ρ I †160 8 (sic o dilucide; ЄΚΘЄϹ . . n) ἐχθέσεως κ I^2 †91, 9 3 ἐχθήσει †πα fr 11 9 (ipse legi) ἐχθήσουσιν fr 76 6 (ipse legi) ἐχθέμενοι θ? †XI 22, 3 8. In litteris ЄΧΒΗϹ p 1107 VII^2 197 1 15 fortasse ἐχθ̣ής[ω vel simile quid latet. Nusquam vero eius generis mutatio adhibita esse videtur in binarum vocum confinio.[2])

Porro neque ante sibilantem illa praepositio intacta mansit. Fuerunt qui duas consonas in unam coalescere mallent: ЄΞΥΡΙΑ[Ϲ †c 2 18 ЄΞΥΝΗΘ̣Є̣ΙΑϹ ρ I *116 25 ЄΞΩΘΗΝΑΙ ρ II †109 fr 17 (ἐκσωθῆναι Sudhaus recte ut videtur)[3]), alii sibilam geminaverunt: ἐξ σαρκός *Iatr 16 12 ἐξστησόμενος *ορ 38 32 (sic legi). Contra falsam lectionem ex-

---

1) cf. Meist.^{3} 106 GM^3 391 (ἐχφορήσαντι ἐχ Χαλκίδος ἐχ Θετταλίας sim.). Ultra annum 292^a tituli Attici hanc consuetudinem non videntur retinuisse, sed cf. ἐχ θύματος ἐχ θυρεῶν BCH VI 25 201 29 4 (Deli 180^a) ὑπεχθέματι in lege sacra Andaniensi vs. 59 (92^a).

2) Quae modo exscripsi, volgarium papyrorum usu optime illustrantur. Ignorant assimilationem ante consonas χ et φ (admodum frequens est vocabulum ἐκφορία), sed praebent ἐχθεῖναι PPar 26 10 (163^a) ἐχθέν[τος PGrenf I 174 19 (II^a) — ἔκθεμα RevL 26 13 (258^a) ἐκθεῖναι PTor II 47 87 (120^a) ἐκθέσε[ις PPar 62, 8 2 (II^a); protinus ἐχθέσεως PDresd 273 (III^p) ἐχθάμβων PGrenf II 87 18 (IV^p) ἔχθεσις PLond II 307 1 316 1 (350^p) et ex ultima papyrorum aetate ἐχθέσθαι PGrenf II 99 50 (581^p) ἔχθεσιν POxy I 136 24 (583^p) ἔχθεσι(ς) W 1889 209 2 (byz) ἔχθεσις BU 591 1 („aus arabischer Zeit"). Denique in libris servavit ἐχθεσμόν 4 Macc. 5 14 Sin. ἐχθέσει Sap. Sal. 11 14 Alex. Vat. Sinait. Ephr. ἔχθες Dan. 6 8 Al. Vat., ΠΡΟЄΧΘЄϹΙΝ Quintil. IX 106 A, ἐχθειάσας· μεγάλως θαυμάσας Hesych., ἐπεχθεόντων ἐπεχθέουσιν ἐπεχθέοντες Joseph. B 1 252 3 449 5 338 A, Λοπαδεχθάμβῳ Alciphr. epist. 3 4 libri bis. Quanto opere sacri codices antiquissimi vetustiorum temporum scribendi usum servarint, vel ex his conspicitur: ἐχ Χαρράν Genes. 29 4 Alex. ἐχ χειμάρρου Lev. 23 40 Alex. ἐχχεούσης Ezech. 16 38 Alex. ἐχχυνόμενον ev. Mt. 23 35 Mc. 14 20 codex Bezae s. VI. In glossis Latinis servatum ἐχχωρῆσαι CGL III 33 13 (sic libri omnes).

3) cf. GM^3 372 Meist.^{3} 106; in papyris invenitur ἐξυντιμήσεως RevL 24 11 (258^a) ἐξυμφώνου CPR I 191 9 197 8 (II—III^p) PLond II 211 19 (166^p) ἐξοῦ 164 10 (10^a) WL 1961. Contra non defuere, qui consonam ξ in duas distraherent litteras (cf. ἐκσουσία), de quibus infra agam.

scripserunt Oxonienses †Aκ 24 5 ЄΞΟΥ|ΡΙΑC: ipse ЄΚCΥ|ΡΙΑC inveni.[1]) Verum in voce πάρεξ ultimam litteram etiam ante consonam plerumque retinent pedestris orationis auctores, et haec una ratio in VH usu venit: πάρεξ τούτου πβ 68 18 πάρεξ τῆς ρ II †232 15 (ΠΑΡЄΖ o, ΠΑΡЄΚ n; sed ΠΑΡЄΞ ipsum Neapoli se legisse dicit Sudhaus de interpolatione Neapolitanorum cogitans).[2])

Deinceps de assimilatione nasalis agendum. Hic ut discernatur inter ea quae mediis vocabulis et ea, quae in confinio binarum vocum accidunt communis suadet usus. Ad illa nunc se convertat oratio primumque quae sint fata nasalis ante labiales et gutturales exponat.

Quo diligentius papyri sunt conscriptae, eo maior plerumque in consona ν accomodanda cura potest conspici. Speciminis gratia memoro papyros †πβ̄[3]) †πλ[4]) ρ p *1107 I 162—225[5]) Iatricorum *libellum.[6]) Non vero tam constans esse discrimen inter accuratam et indiligentem scripturam comprobat libellus de libertate dicendi probo ceteroquin calamo exaratus.[7]) Iam si sequentem consonam spectamus, aliud quoque discrimen potest statui, nam libentius ante labialem homines videntur in scribendo admisisse concentum consonarum quam contingente gutturali. Sic in papyris nonnullis accidit modo examinatis, tum etiam alibi, velut in *quarto de morte libro.[8]) Ultra vero

---

1) cf. GM³ 372 Meist.³ 105 (casu excidit ἐξ Cτειρέων CIA III 1280a a. 200ᵖ); e titulis accedat ἐξ Cκοτούccηc DS¹ 423 4 (Tegeae pt) ἐξ cτάμνων BCH VI 6 8 (Deli 180ᵃ) ἐξcφράγιcμα IMB 650 6 (Ephesi i). Ex Aegypti chartis attulit ἐξcπάcαι PPar 36 11 (163ᵃ) Mays. II 39, in libris unum indagavi ἐξcωζοίατο Aesch. Pers. 454 Medic. De formis ἐξ Ξυβαλητίων, ἐξ Ζέαc cf. Meist.³ 105.

2) cf. Thes. L. Gr. VI 484ᵈ, πάρεξ ναυ[πηγί]ο[υ DS¹ 312 6 (Cyzici VIᵃ) πάρεξ τῆc ἐπιγραφῆc PLeid U III 20 (IIᵃ). Unum πάρεξ adhibet Josephus, cf. WSchmidt de Flav. Jos. eloc. 520. De voce ἔξ cf. ind. verb.

3) cυμβ- 8 22 22 1 25ᵇ 4 28 12 18 33 16 40 12, cυμπ- 5 13 26 13, ἐμπ- 29 21 64 7 66 5 71 12, ἐμφ- 44 24 47 20 49 4 14 67 1, ἐμμελέc 28 17 cυμμά[χοιc 67 23; cυγγένειαν 47 18, ἐγκεῖcθαι 28 25, cυγκεῖcθαι 28 3, cυγκειμένηι 26 12.

4) ἐμποδίζει 24 5 cυμπληροῦν 21 14, ἐμφα . . fr 14 11 c]υμφε[ρ . . fr 1 33.

5) cυμπ- 11 11 12 14 15 3 18ᵃ 1 27ᵃ 13 28ᵃ 16 31ᵃ 6 15 22 35 27 (cυνβουλευτικά 30 23), cυμπ- 2 2 1ᵃ 26 παμπ- 14 14 (ἔνπαλιν 13ᵃ 6), ἐμφ- 17 24 13ᵃ 14, (πληνμελημάτων 4ᵃ 15 6ᵃ 11); ἐγκ- 32ᵃ 13 33ᵃ 13 34ᵃ 3 35ᵃ 21 36ᵃ 11 ЄΝ̓ΚΩΜΙΟΝ 35ᵃ 4 (ἐνγ- 8 15 cυ]νγραφέων 1 19 ἐνκ- 14 15 33ᵃ 6 9 34ᵃ 15 22 26 35ᵃ 17 38ᵃ 18 39ᵃ 6 17 40ᵃ 15 cυνκ- 28ᵃ 23 29ᵃ 27).

6) cυμβ- 4 8 5 7 42 20 12 23 46, ἐμπ- 19 14 27 7 13 26 48 28 8 cυμπ- 26 50 27 11 18 20 22 bis 26 bis 29 31 32 (ἐνπ- 15 33 17 20 27 13 36 18 cυνπ- 27 44), ἐμφ- 25 39 cυμφ- 1 4 5 3 (ἐνφ- 2 24 25 3 cυνφ- 14 16 bis 29 31), ἐμψ- 22 10, ἐμμ- 3 10 34 42 19 37 38 27 2 3 5 (ἐνμ- 8 22 9 43) cυμμ- 19 14 20 10; ἐγκ- 8 37 21 34 24 4 cυγκ- 27 42 34 3 10 (ἐνκ- 8 36 37 15 22 28 16 27 22 2 53 23 46 47 cυνκ- 34 9, cυνγ- 9 38 39, cυνξ- 32 37).

7) cυνβ- 13 9 15 4 fr 13 7 58 13 70 9 (cυμβ- fr 77 2 ἐμβ- col 7 5), cυνπ- col 12 7 17 fr 43 8 59 8 61 12 cυνενπ- fr 8 7, cυνφ- 10 22 20 21 fr 1 5 47 8 ἐνφ- 49 5; cυνγ- 22 15 fr 20 6 88 14, cυνκ- 7 8 fr 53 4 7 ἐνκ- 74 9, cυνχ- 17 25 21 4 ἐνχ- fr 25 2 κατενχ- fr 57 13.

8) In tabulis Heracleensibus similis est observatio: assimilatio spernitur ante gutturalem, cf. 1 56 sq 126 bis 127 133 (etiam ἀπανγελίοντι 118), in usu est ante labialem, cf. 1 110 111 115 145 156 166 182 2 25 38, sed ἑκατόνπεδον 2 43 46 54 62 (bis inter binas voces deprehenditur assimilatio: ἐμ μέν 1 42 ἐμ μέccωι 2 24). In legis Gortyniae lapide (cf. Baunack Inschr. v. Gortyn 42—43) fertur -νκ- ubique, verum

procedere in ponenda littera ν velut in his ἀνγέλλω πονπεύω non multi sibi permisere librarii estque omnino illa ratio praeter illam p 1007 admodum rara.[1]) Sed neque in his voluminibus neque alibi in vasta papyrorum serie inveniuntur, quae conferri possint cum titulorum καλύνματα ἀναγεγρανμένων (cf. GM[3] 559)[2]), sicuti etiam ad genus vocum Ὀλυππίχη τυββοκλέπτης e Neapolitanis quidem libris nil potest adiungi.[3])

Liceat hic paullum longius extra fines vagari. Inter libellos papyraceos aetatis Ptol. et posteriores haec est non parva differentia, quod illic[4]) adaequandi studium multo latius patet in scribendo quam hic, e. g. musei Berolinensis acta s. I II III exarata frequentes praebent solutas formas spreto enuntiandi more. Nam hunc usum non e vivae linguae imitatione sed e studio vocabula in singulas syllabas inter scribendum dividendi originem duxisse iam dudum inter explorata est. Singula hoc loco persequi vix opus est, cum de tota ratione satis constet. Porro codices sacri vetustissimi assimilationem promiscue et adhibent et respuunt, licet in singulis discrepantiae nonnullae possint deprehendi, de quibus cf. Winer-Schmiedel § 5 25 (et hic quoque magis ante gutturalem quam ante labialem neglegi videtur accomodandi ratio). Quamquam Polybius (de barbarismo et soloecismo 285 6 Nauck pone lex. Vind.) inter barbarismi specimina numerat ἐνκέφαλος, tamen admodum sero universum quod in correctis maxime apparet scribarum suffragium damnatas formas reiecit, saeculum dico decimum et quae sequuntur.[5]) In Longini codice Parisino s. X unum reperitur συ*κινδυνεύουσα 29 12 Vahl., et Nicomachi Geraseni introductionis arithmeticae liber Gotting. s. X ab hac parte purgatissimus est; eadem fere aetate corrector Vaticani LXX et NT cum codicem ad grammaticorum sui

---

-μπ- octies -νπ- decies sexies. Aristotelis de re publica Atheniensium libri scriba quartus a communi usu non deflectit nisi hisce locis: ἐνγεγραμμένων 71 7 (Bl.[2]) ἐνγράφουσιν — φόμενοι 13 76 2 ἐνγράψαι 83 4. Multa quoque in hanc rem commentatus est Mays. II 44, e. g. in actis Aegyptiacis s. II[a] adsimilatur nasalis in confinio verborum sequenti labiali 10[ies], verum nusquam gutturali.

1) συνενγίζοντας 28[a] 21 ἐλενχθείης 26[a] 11 παρανγέλλουσιν 14[a] 18 παρανγελμάτων 20[a] 7 παρ]ạνγέλματα 21[a] 27 ἐπανγελίαν 23[a] 19 ἀνανκαίους 26[a] 19. Quodsi librarios perpendis, fere ubique indiligentiores reperies, velut ἔνγειον p *1013 5 5 πονπεύοντες *ορ 22 21 κ]ατατεν|γόμενα *θ 30 1 al. Pro ἀ]νανκα[σ]τικός ς 8 23 reponas quaeso id quod ipse legi ἀ]ναγκαστικός. Nihil in hanc rem subministrant *Iatrica. De papyris vetustioribus cf. Mays. II 47 (λανβάνειν, πενφθέντι; ἀνανκαῖον, ἀνενενκεῖν, ἐνγύς etc.).

2) μεμιανμένοις codex Claramontanus NT fol. 454 10 (s. VI).

3) cf. GM[3] 360 Blass Ausspr.[3] 85. Ex Aegyptiorum et codicum memoria enotavi ἐπάν τί μοι συββῇ PLond I 117 38 (mag. s. IV) συββήσετε (= -ται) 39 (neglegenter unum locum in duos distraxit Diet. 112), βοββῆσαι LXX 1 Paral. 16 32 Vatic. (recepit Swete) ἐβόββησεν Ier. 38 36 Sin., συμββαλών (fuerat ergo συββ.) Joseph. B 1 384 C s. XI. Deinde συππεφωνημένης CPR I 220 5 (I^p) συππλέκεται Simplic. in Ar. phys. 325 22 EF libri potiores (συμπ- a D), cf. πέππη (= πέμπτη) PLond II 213 15 (183^p).

4) cf. Mays. II 45 sqq.

5) Obiter praeter locum supra notatum ΕΝΚ⸢Γ⸣ΩΜΙΟΝ ρ I 216 4 frustra quaeri in VH correctoris manum videtur monendum, nec inveni similia in Aegyptiorum papyris.

aevi praecepta perpoliret et alia permulta et haec animadvertit. Porro alii sunt scriptores, quorum librarii usque ad s. XIII et ulterius formas a grammaticorum ratione alienas servarunt, quos longum est enumerare. Inter editores autem qui codicibus quam volgari consuetudini confidere malint exceptis sacrae memoriae patronis perpaucos invenies, inter quos Wescher poliorceticorum editor lectore prope uno quoque locò admonito „more epigraphico“ scribi. Etsi igitur per magnum temporis spatium obduruit dissimilandi usus, tamen iam antiquitus hac in re diligentissimos exstitisse librarios tenendum est. Ut taceam de libris †πβ̄ †πλ supra allatis in carminibus Bacchylidis nuper effossis (s. II^{p} excepta sunt) solum tenemus ἐν|χεcπάλου 5 69 πειcίνβροτον 9 2, quae non fugerunt correctoris oculos, papyrus Philonis, qui servat librum „quis heres rerum divinarum“ inscriptum (s. VI) nil falsi praebet nisi ἐνγραφείc 182 18 ἐνπιμπρήcει 186 23 Scheil. Severius primus Aristotelis operis †librarius (s. I^{p}) egit nunquam dissoluta ratione admissa idemque de Isocratis *papyro Massiliensi dicendum. Haec papyrus quoniam saec. primo a. C. exarata vulgo creditur (cf. ASchoene Mél. Graux 487 Haeberlin Centr. f. Bibl. XIV 278), neque iota mutum ubique deletum neque bina puncta supra litteras Ι et Υ addita huic aetati convenire admoneo. Mea sententia de altero p. C. saec. cogitandum est, quocum conspirat, quod littera ν in exitu verborum lineola indicatur (ΜΕ̄ ΙΔΙΩ̄) quodque ἀλήθια βαcιλία θεραπία πολειτία scribitur, sicuti sacrorum librorum fert consuetudo.

Contingente littera λ longe minores exsistunt discrepantiae: scribitur e more ἐλλείπειν ἔλλειψιc ἔλλειμμα (θδ 143 21) cυλλέγειν (ϲ̣υ̣λ̣λέγουcι Iatr 32 25) cύλλογοc cυλλογίζεcθαι cυλλογιcμόc cυλλαμβάνειν cυλλήβδην cυλλύειν, unum obstat c[υ]νλῦ[c]αι ρ I †268 31. De verbo παλινλογεῖν alias monebo; nomina velut πάλλευκοc παλλώβητοc in VH frustra quaeruntur.[1])

Non par assimilandi invenitur studium ante consonam ρ. Quamquam enim ubique occurrit παρρηcία παρρηcιαcτήc παρρηcιάζεcθαι[2]), tamen in scribendo ἔνρυθμοc sibi constant librarii, cf. *μ 30 6 95 22 Δ*π 19^{c} 12.[3])

1) cf. GM^{3} 358, de actis aevi Lagidarum Mays. II 47 (et ἐνλείπειν et ἐλλείπειν scribitur, verum cυνλελύcθαι PTor 4 9 [17^{a}]). E papyris recentioribus notavi ἐνλείψοντοc ἐνλίμματ[οc BU 741 30 35 (143^{p}) ἐνλογηθέντα PLond II 150 4 (I—II) ϲ̣[υ]νλημφθείc BU 372 II 22 (154^{p}) cύνλεγε BU 698 23 (II^{p}) cυνλογίζεcθαι cυνλελογιcμένοι sim. PLond II 41 137 (94^{p}) 49 73 51 129 (72—73^{p}) cυνλελύcθαι 164 14 (10^{a}) cυνλαβόμενοc 272 15 274 11 276 17 279 17 cυνλαβέcθαι 278 15 (IV$^{p\,m}$) cυνλελεαcμένα PLeid X 3 28 (IV^{p}) cυνλεάναc 5 15 cυνλέανον 9 30 cυνλ(ε)ιώcαc 10 18 11 2 ἐνλύχνιον PBer 2 145, sed ἐλλύχνιον WL 1095 1091 3200 ἐλλυχνιάcαc WL 1090 PBer 1 293 DA 192 3 (ἐνλυχνιάcαc ib.) cυλλογῆc PLond II 296 6 (346^{p}); alia omitto. Animadversione dignos aestimo hos duos locos: cυ(λ)νλογιcτικαί pap. Tryphonis 2 109 cυ(λ)νλαλήcαc (sscr. m. 2) CPR I 18 23 (124^{p}). Quae soluti generis scripturae in codices pervenere, plerumque praepositionem ἐν ostendunt ab assimilatione abhorrentem, veluti ἐνλιμενιcταί Bekk. Anecd. 251 30 (antecedit ἐνεόc, sequitur ἔνθεcμοc).

2) πανρηcία nusquam adhuc mihi indagare contigit; ceterum hac de voce paulo post agendum.

3) cf. GM^{3} 357. In papyris legi cυνρέπιc PLond I 118 51 (mag. s. IV) cυνρα-

Si sequitur sibila, plerumque nasalis extinguitur; ad hunc modum legitur identidem cυcτῆναι cύcταcιc cυcπεύδειν cυcτραφείc cυcτέλλειν cυcχόμενοc. Et est quidem certum cυνςχο[λάζ]ονταc *ευ 117 22 (cυcχολάζειν *ορ 19 15 †πα fr 75 5 cυcχολαcτήν †Ακ 26 1), verum cυνcτῆναι ρ I 93 35 (ο) pugnat cum apographi Neapolitani testimonio cumque ipsa papyro, si recte interpretor Sudhausii silentium; itaque hunc locum ad tempus in medio relinquo.[1]) Cυccημαίνω cυccώζω an cυνcημαίνω cυνcώζω scripserint philosophi Epicurei e Neapolitanorum copiis non diiudicabis.[2])

Vocula cύν cum consona ζ conexa apud bibliothecae Pisonis librarios aut retinet nasalem aut abicit: cυνζητητικό[c ρ I †241 9 cυνζ[ῶ]ντα II †19 5 — cυζῆ *θᾱ 15 24 c]υζῶν (?) p 296 VII² 39, 14 26 cυζητήcεω[c *ορ 19 26 Δημητρίου πε[ρ]ί τινων cυζητηθέντων δίαιταν in titulo libri cuiusdam miserrime obtruncati p 1006ᵃ VI² 121.[3])

γήcεται WL 2312, deesse videtur geminata canina. Codicum lustratio mihi subministravit cυνρυῇ Hippocr. VII 204 ξυνρήξηται 178 v. l. cυνρυέντων Philo I 12 5 V opt. cυνραχθέντων Artemid. 11 21 L opt.; ἐνράccει Joseph. A 5 305 codd. Suid. (recepit Niese) ἔνρυθμον Athen. V 179ᵇ XIV 630ᶠ 631ᵇ 636ᵉ Marcian. Quintil. IX 4 56 77 A. Omnino antecedente praepositione ἐν vix latius obtinuisse videtur assimilatio, qua de re qui plura desiderat, adeat necesse est lexicographorum testimonia. Quaenam autem causa fuerit, cur Diels apud Simplic. in phys. 637 1 ἐνριζώcεωc ederet libris in ἐρρ. consentientibus equidem non video.

1) cf. GM³ 384 Meist.³ 112 Solmsen KZ 29 330 Mays. II 47. Apud Aegyptios nasalis maiore cum vi retinetur; sic habes in prima papyro Taurinensi optime scripta (116ᵃ) cυνcτῆcαι sim. 38 34 40 10 20 28 48 2, nusquam cυcτ. Rursus in magicorum libellis, quorum scriptura in multis rebus a cottidiano more recedit, contractior scribendi modus magis est in usu, cf. W 1888 ind. verb. Hyperidis volumina servarunt cυνcκευάζεcθαι Dem. 15 11 cυνcκευάcαντεc Lyc. 9 cυcκευαcθέντα Ath. 15. Discrepant etiam Latinorum libri, ut apud Quint. IV 2 131, ubi in cod. A legitur CYCTANTOC, verum B praebet CYNITANTOC leviter corruptum. Corrector codicis Claramontani D*** (s. IX) sescenties libro suo ademit -νγ-, -νβ- sim., uno ni fallor loco nasalem ante sibilam induxit (cυνcτενάζει 44 13), cum 278 16 pro cυνcτοιχοῦcα reponi mallet cυνcτοιχεῖ δὲ. Iam quae de auctorum memoria Byzantina habeam in Procopianis exponendum erit.

2) E papyris praesto est cυνcημηνάμενοι (cf. cυνcημηνάμενοι Demosth. 35 5 Σ) PPetr I 67 2 2 (ca. 250ᵃ) cυccιτοῦcι Rep. Ath. 61 9 Bl.² παccόφωι (codices πανc.) Philo I 219 11 221 11 pap. s. VI. Frequentes Josephi librorum deprehenduntur dissensiones, e. g. B 5 570 cυccωρεύονταc APMLC cυνc. RV. Corrector Vaticani LXX pariter atque Sinaitici censor non uno loco restituerunt geminatam sibilantem, ut in voce cυνcειcμόc (cf. e. g. 2 Par. 14 15) cύνcημον (Ez. 5 26). — Nusquam particulae ἐν consona in sibilam convertitur, cf. de pap. aevi Ptol. Mays. II 47 (ἔνcιμοc, ἐνcεμνύνεcθαι, ἐνcτάντων al.), at ἐc cανίδι, ἐc Cάμωι, ἐcτήληι, ἐcκαμβῶνι tituli Attici usque ad s. IVᵃ (Meist.³ 110 sq.).

3) cf. Blass Ausspr.³ 114. Retineri potuisse in hisce nasalem e sacris libris primum innotuit, cf. Gregory NT ed. Tisch. mai.⁸ praef. p. 73, qui extrinsecus attulit cύνζυγοc CIG 4175 1; cυνζῶν cυνζῇ cυνζῆθι tradit Sinaiticus Herm. Past. 37 11 14 38 7, atque adeo familiaris apud nonnullos haec fuit scriptura, ut ep. Phil. 4 3 qui primus istius Sinaitici orationem refingeret (s. VI vel VIII vulgo ascribitur) damnato cύζυγε inferret cύνζυγε. Ipse in titulis repperi cυνζηcάcη BCH XVII 541 (Bithyn. i) aliaque vocis cυνζῆν et cύνζυξ exempla, quae longum est enumerare. Quod ad papyros attinet, in Tryphonis fragmento exaratum est cυνζευγνύμενοι 1 38; in Romanorum libris legitur cυζυγία Macrob. Sat. VII 9 19 20 21 22 at CINZHTHCEI (!) Cic. ad Fam. XVI 21 3 (Mediceus) cύνζυγον Priscian. III 18 13; cύζυγον erutum est ex

Assimilatio quae est inter singula vocabula si Herculanensia spectas volumina arctioribus finibus circumscribitur quam vetustiorum titulorum usus, neque admittitur nisi ante gutturales labiales litteram μ. Est autem his fere locis nasalis per tenuem gutturalem expressa: μὲγ γάρ *ευ 127 16 *Στ 1 11 9 11 *θδ 167 2 *Μ X² 71, 1 1 72, 3 6 (?) 75, 8 11 †οι 18 31 †υ 1 3 (o) ρ I *201 20 II †46 20 †Ακ 1 8 (o) π XI² *169, 6 11 Ε ιδ VI² 1 10 κη 13 9 Ε? X² 106, 6 7 †Π fr 8ᵇ 6 Δ? p 188 OI 241, 91 fr 1 Κω ευ 14 6 p 1108 VIII² 66, 5 7 p 479 IX 274, 1 13 p 1113 XI² 10, 12 2, deinde ἐγ κονίηcι †β 19 10 (Hom.) μοχθηρὰγ γείνεcθαι π *994 VI² 176, 27 8 ἂγ γάρ †Π 1ᵇ 6 οὐδὲγ γάρ X VIII² 190, 12 13 (ipse legi), denique in Epicuri papyris λόγ]ογ γίγνεcθαι κη 11 19 τὸγ γ' 25 φυcικὸγ χα[ρα]κτῆρα 6 11, ἔργωγ καί p 1191 WS I 31 118 αὐτῶγ καλούμενον 30 94 διαρεῖγ χιμάζου[c]ιν 29 53 τὸγ χρό[νον p 1413 24 3.

Verum inter maiora volumina perpauca novi, quae litteram ν in μ mutatam ignorent[1]). Atque haec commutatio plerumque in vocibus ἐν ἂν ἐάν usu venit: ἐμ [μου]cικῆι ρ I 40 18 ἐμ μεθόδωι 58 13 ἐμ πράγμαcιν 81 31 ἐμ μελέτηι 93 28 ἐμ Πέ[ρcαι]c 97 16 ἐμ πελάγει 97 25 ἐμ [πράξεc]ιν 147 9 ἐμ π[ᾶcι 153 20 ἐμ παντί II 40 8 ευ 20 18 ἐμ μέν 61 5 θα 23 12 πε 21 12 ἐμ πᾶcι 31 19 ἐμ πυκνότητι *θδ 167 21 π VI² 170, 21 8 ἐμ ποιητικῆι 174, 25 7 ἐμ ποιᾶ VII² 95, 17 6 ἐμ φιλο[cοφίαι μ 22 10 ἐμ μέλεcι 90 14 (ἐ]μ φωνῆι 78 19 incertum) ἐμ Πελοποννήcωι †Ακ 11 5 ad ἐμ πλεονεξία 12 3 ἐμ φίλωγ Κα fr 3 8 ἐμ πᾶcιν Π 21ᵃ 7 22ᵇ 4 ἐμ μουcικ[ῆι μδ col 30 40 (ipse legi) ἐμ μέcωι ρ I 121 34 252 7 II 272 2 (uterque librarius) p 1044 fr 3 4 (sic legi) πτ 14 4 Κα 8 3 (ἐν μέcωι Ε ια II¹ 1 8 19 11 12 ρ II 299 fr 6 οι 2 6 16 41), ἂμ μή β 17 22 θα 10 6 cτ 8 12 p 225 VIII² 173, 2 7 ἐὰμ μή Π 24ᵃ 8 ἄμ ποτε Κω λυ 9 11. Raro in aliis vocabulis et fere ante particulam μέν: ὅλομ βίο[ν *ευ 141 18 εἶ]παμ μέν p 225 O VI 1578, 211 16 πολιτικὴμ μέν †πε 31 8 ἧττομ μέν 34 26 τιcὶμ μέν 35 29 ταυτὸμ μέν π VII² †159, 4 9 πιθανὸμ μέν VI² 142, 17 3 ἡγεμονίαμ μ[έ]ν 174, 25 4 (o). Nec desunt loci, quibus in diversas partes discedunt apographa: ἐτύχομεμ πρός π VI² *187, 38 10 o (—ΜΕΝΠΡΟC n recte, ut vidi) κᾶμ μηδενός †cτ 9 3 o (ΚΑΝΜ— n), denique correctum est ΕΜΜΕCΟΙC (N supra scriptum) *μ 18 38. In his omisi duas illas Epicuri papyros, quas iam antea seorsum tractavi. Quarum altera (p 1191 WS I) praebet ἐπειδὰμ προβ[ῆι 29 62 μό[νο]μ μετατίθετα[ι 30 95 sim. 101 102 31 138 143 (haec iam a Blassio Ausspr.³ 114 enotata sunt); in altero volumine (κη) ν raro retinetur imminente φ (cf. 7 5 9 11, sed

---

anonymi Neoplatonici in Parmenidem commentario s. VI scripto (MRh 47, col 12 34), eiusdem fere aetatis illud codicis Claramontani folium Euripidis fragmento nobilitatum, ubi est cυνζυγίαι (Nauck² 773 20). Nondum vero licuit nasalem ex Atticorum codicibus protrahere excepto illo Euripidis fragmento, neque ullus adhuc titulus quid Attici scripserint commonstrare videtur (tacet de tota re Meisterhans³ 112).

1) Huius generis papyri sunt a *tertio Rhetoricorum scriba (γ) exaratae.

δογμάτωμ φαντ- 64, cf. 7 6 8 11 9 5 12 18) et μ (ἔ]λεγεν, Μητρό[δω]ρε 7 4, at κενὸμ μηδ[έ]ν 6 1, cf. 5 7 5 10 6 12 12), neque multo firmior est si sequitur π (φανερὸν ποιοῦ 11 19 cf. 9 10 13 23 14 23, contra δῆλομ ποιώης 9 15, cf. 4 bis 7 15 10 7 11 10 5 bis 8 12 16 13 13 22), restat τῶν ψε[υδῶν 14 17. Denique p 1413 quae procul dubio Epicuro vindicanda est largitur ἡμῶμ περί 9 4 καθ' ἓμ μῆκος 10 4 . . ομ μετρεῖ 11 4 ἐμ φύσει 20 5 interque examinandam papyrum πτ legi in Epicuri quodam fragmento ἀγα]θὴμ φε[fr 1 4.

Papyrorum Aegyptiarum eadem ratio est atque librorum Neapolitanorum, scilicet assimilatio ante solas consonas labiales et gutturales et liquidam μ conspicitur, suntque maximam partem breves particulae, quae arctius ad proximum vocabulum sese applicant, velut ἐγ Κροκοδείλων πόλει PPetr I 45 10 46 11 49 2 5 54 20 74 76 6 ἐγ κώμηι 76 6 (III$^{a m}$), qui usus quamquam a posterioribus magis magisque abolitus est, tamen usque ad Byzantinorum aetatem permansit: τὸ μὲμ πρῶτον BU 665 II 12 (I^{p}) ἐμ μῆνα (= ἐμ μηνί) PGrenf II 67 15 (46^{p}) ἂμ μή POxy I 119 8 (II—III) 121 9 (III^{p}) PLond II 299 11 (346^{p}) ἐμ μισθώσι PGrenf II 89 6 (378^{p}) ἐγ κίστη PLond I 189 89 (IV^{p}) σὺμ παρεστῶτι DA 185 111 (mag. s. IV^{p}) σὺμ φοινίκων W 1889 168 τὴμ ΠΟΛΕ.. ibid. 133 ἐμ παιδίω 136 (byz) ἐγ γράμμασιν POxy I 129 5 (VI^{p}) ἐμ προστασία ibid. 136 15 (583^{p}).[1] Propriae mentioni reservavi ἔχ]ομεμ παρά BU 664 3 (I^{p}) χι[ρόγρα]φομ παραθήκης PLond II 205 4 (105^{p}) ὄνειρομ πέντε DPM 4 3 (mag. s. IV) Inter auctorum papyros carent hoc scribendi more libellus Aristotelis (cf. Bl.^{2} XXIV) Hyperidis volumina A A^{2} A^{3} Bacchylidis Herondaeque relliquiae, neque alibi reperias latius receptum praeter Chrysippi libellum dialecticum (de quo cf. Blass Musspr.^{3} l. l.) et Euripidis Antiopae fragmentum Mahaffianum: ἐγ χεροῖν B 12 ὧγ χρή 26 ἐγ Κάδμου πόλει C 57 τὴγ γάρ 67, accedit ἂμ μή Hyperid. (vol. A^{1}) Philipp. 12, ἐμ βήσηις PLond nr. 126 (Γ 34) ἐγ γαστρί Philo quis her. 153 5 ἐμ (ЄΑΜ pap.) μ[έρει 155 11 pap. s. VI. Porro de librorum condicione agenti signiferos se offerunt sacri codices. Neglexit quae accurata quaestione facile comparari potuerunt Schmiedel, nisi quod pauca de ἐμ μέσῳ protulit pg. 36, etsi iam Tischendorf praeiverat, cf. σὺμ πάσῃ, σὺμ Μαριάμ Mon. sacr. ined. IV xvi, adde μὲγ γάρ ib. 120 122; brevi quae res esset exposuit Blass Gr. d. N. Spr. 12. Quod ad LXX versionem refert, habemus in Alexandrino s. V. ἐγ γαστρί Gen. 16 5 11 25 21 38 18 24 25 Ex. 2 2 Num. 11 12 Iob 21 10 Hesai. 40 11 (ἐκ γαστρί Iob 15 35!) ἐμ Μοδεείμ 1 Macc. 9 19[2]), in Sinaitico ἐμ μεσημβρινῇ Hes. 16 3, in

1) De recentioribus Byzantinorum actis in Procopianis agendum.

2) Idem liber sescenties tradit ἐμ μέσω (bis terve ἐν μέσω) suntque eius in hac re socii Γ et (in Psalmis) T, raro Vaticanus (ut Ps. 21 33 Hes. 41 18) semel quod sciam Sinaiticus (Hes. 61 9); de NT cf. Schmiedel p. 36. Subiciam alia: ἐμ μέσω(ι) PPetr II 66 2 (ca. 250^{a}, ἐν μέσω Herodas 6 81 pap. Philonis 163 13 WL 1095 1119) Isocr. 4 42 Γ Plat. Symp. 202^{e} (libri) Ioseph. Ant. 17 23 P Galen. ap. Oribas. I 562 1 Arrian. Epictet. 116 8 (Schenkl) codex Clem. Al. paed. 312 7 P Athanas. ed. Maur. 251^{b} B bis 304^{f} bis 305^{a} cod. Par. 635 s. XIV (cf. Athanasii praecepta ad Ant. ed. Dind.) Epiphan. de mens. cod. Ven. s. XII (cf. Dind. vol. IV xv) Catena in acta apost. ed. Cramer 297 23 Acta Pauli et Theclae ed. Lips. 240 6 F Acta Acindyni Boll. Nov. I 489 cod. 8 et 9 Miracula Artemonis Boll. Oct. IV 167^{b} Zosim. ed.

libro R^a ἐμ βουλῇ Ps. 1 5; τὴμ περί traditum est apud Gellium NA III 13 14, CIMBPЄΦЄЄCCIN (sic) Lactant. div. inst. VII 24 P.

Iam quae hac in re servarit exempla codicum turba inde a s. IX scriptorum nondum plane video expositum. Vix enim sufficiat Blassii adnotatio (KB I 263): selten hat sich in unsern Codices auch in diesem Falle die Assimilation behauptet, als ἐμ Πλαταιαῖϲ Demosth. Cor. 208 im Citat bei Aristides, ἐμ Πειραιεῖ Leptin. 11 cod. S, τάμ μέϲῳ Cor. 215 (cod. F), c. Boeot. I, 4 (cf. ξύμ μοι Plat. Phaedr. 237^a, KB I 291 adn. 2), cum iam plura olim attulerit Lobeck ad Ai. 836.[1]) Explorata permagna codicum parte haec fere dicenda: assimilatio praepositionum ἐν et ϲύν in libris admodum est frequens[2]) duciturque series auctorum, qui hunc secuti sunt scriptionis modum, usque ad saecula VIII IX X.[3]) Alius modi assimilationes non multae inveniuntur et plerumque in vocibus monosyllabis: ἀμφέρων Soph. OC 761 L κέμ πωϲ Apoll. Rhod. 1 171 L[1] ἄγκε Arat. 562 Hipparchi codicum classis B ἀμπλουτῆι AP XIV 55 7 Palatinus ἐμφαγεῖν (ἒν φ.) Joseph. A 3 321 USP τὸγ γάρ Paus. III 15 8 V^a κεμφαῖμὲν (κὲν φαῖμεν) Artemid. 8 24 L πάνυ ἀγγελοιότατον Ptolem. synt. math. 24 18 C s. X ἐμποιεῖϲ (ἒν π.) Hippolyt. ref. haer. 392 9 cod. ἐγγίνεϲθαι (ἒν γ.) Simplic. in Ar. phys. 100 18 DE τρίμμε (τρεῖν με) Hesych. Gravioris sunt momenti νικαϲ ἐμμελέαγροϲ (νίκαϲεν Μελ.)[4]) Stesich. ap. Athen. IV 172^f

Mend. 81 2 cod. Choerobosc. in Hephaest. (Stud. Anecd. I) 41 2 43 14 45 4 U (idem ἐνμμέϲω 45 23), ἐμμέτω pro ἐν μέϲω Hippocr. VII 344 C. Denique οὔμ μέϲω Eurip. Med. 819 Ba τάμμέϲῳ Demosth. 39 4 (Lob. ad Ai. 836) τοὔμ μέϲῳ Galen. VIII 481 (attulit KKontos BCH IV 530) Aristid. IV 50 54 XLVI 374 478 (Schmid Attic. II 252). Apud hodiernos Graecos ἐμ μέϲῳ quidem ignorari videtur, ἐμ πρώτοιϲ (=imprimis) vero hinc inde in actis Italiae medii aevi reperitur. Sed nunc particula ἄν proclitice adhibetur, cf. ἄμμη sive ἄμμε linguae novellorum et καμμία (κάμμία, κἀνμία): καμμίαν ἐξουϲίαν Mikl. Muell. III 2, 14 (1437^p) κἀμμίαϲ γενεᾶϲ III 2, 11 (1422^p) al.

1) τρίμμε (= τρεῖν με) Hesych. ξὺμ πρῶτ' Empedocl. 242 ἐμφόνιον (= ἒν φόνιον) Eur. El. 752 memorat WSchulze qu. ep. 43 adn. 3.

2) Ut omnia apponam non a me possum impetrare, quod neminem vituperaturum spero. Larga exempla praebet memoria Hippocratis: ἐμ πᾶϲι I 83 5 (Kuehl.) C^I ϲυμπυρετοῖϲ 83 6 C^I ξὺμ πυρετῷ 99 9 C^I cod. Par. 2269 (non notavit Kuehlewein, qui in rebus orthographicis non quantam debuit videtur adhibuisse diligentiam) ξυμπυρετῷ 103 1 cod. Par. 2142 ἐμφυϲήμαϲιν 174 5 MV ἐγ καύϲοιϲι 143 19 S[1] ξυμφλεγομένη IV 98 (Littré) C (pro ξὺν φλεγμονῇ) ἐμ ποδί 322 H ἐμπλαγίω 348 HIU ξυμπυρετῷ V 148 C 148 FI VIII 448 I ξυμμελικρήτω V 244 FHI ἐγκαταδήγμαϲιν 434 H ἐγκινήμαϲι 620 K[1] ϲυγκαρύ(-ρί- GI)ων VII 132 GIJ ξυμμέλιτι VIII 74 K ἐμπύρων (ἐν πυρῶν) 108 CJK ϲυμμέλιτι 360 θ ἐμπροϲθέτοιϲι 366 D ξυμβακχαρικά (= ξὺν βακχάρει καί) 364 DFG (HIJK) ϲυγκέδροιϲι 372 FGHI ἐμμέρει 444 F. Addo Iosephi libros: ϲυγγενεαῖϲ B 1 311 L ἐμπεδίω 4 452 R ϲυμπολλοῖϲ 649 V ἐμπονηροτάτοιϲ 6 395 R ἐμποϲί A 3 12 S[1] ϲυμπόνοιϲ 5 180 RL ἐγ Καμμῶν πόλει 254 R ἐμ Μέμφει 12 170 A[1] ϲυγκακοπαθεία 251 L[1]F ϲυμπολλῇ 19 266 W, et Philoponi (s. VI): ἐγκέγχρῳ in Ar. de an. 328 15 Dt ἐγκατηγορίαιϲ de phys. 174 9 K ἐγκεχωριϲμένω 636 12 G.

3) Ceterum ϲύμπαντι et ϲὺν παντί, ϲυμπάϲαιϲ et ϲὺν πάϲαιϲ persaepe in libris permutantur.

4) cf. τιϲὶμ μέν †πε̄ 35 29. In eis quae e titulis Atticis conlegit Hecht Orthographisch-dialectische Forschungen I 6—27 littera ν paragogica 22^is assimulationem non iniit, bis in μ conversa est: ἐϲτὶμ περί CIA II 589 3 (IV^a) Ἀλωπεκῆθεμ [πρ]ῶτοϲ I 299 6 (443—434^a), id quod multo saepius in Asiae titulis recentioribus factum memini velut γονεῦϲιγ καί IMB 925^b 12 (sacr. Branch. I^a) εἰϲὶμ παρ' ἑτέρων DS[1] 344 36 ἀμφιϲβητῶϲιγ κρίϲιν 51 (Ephes. 89^a) ἐϲτὶμ πωλεῖται 370 108 (Erythris III^a) al. De titulis Pergamenis cf ZfdGW 1898, 582.

Marcian. ἀμφοῖμ πυκνά Hippocr. VI 124 A παλιγγέλωτος (= πάλιν γέλωτος) Philo III 84 15 H. Hac in re editorum iudicium aut ignoravit omnino veterem morem aut Byzantinorum legibus mire favit, quos perperam neglexisse illas scripturas vel ex eo patet, quod fere nusquam a correctoribus adsimulatio est illata.[1])

Ad extremum praesto sunt duo specimina exquisitae scripturae: ἐῤῥόδω Philo mech. synt. lib. V ed. Schoene pg. 84 8 codex V (εῤῥόδω E, sed ἐν ῥόδω P) ἐλλύπαις καὶ φόβοις Philo ed. Ber. I 290 7 cod. H, quae vix somnianti tribuas librario. E Ponti dialecto hodierna enotavit ἔναλ λεοντάρ Thumb Handb. 19.

Saepius nasalis illa mobilis plane intercidet in titulis[2]) idemque in papyris usu venisse a Dielsio comprobatum vidimus allatis Iatricorum voluminis exemplis: χολὴ⟨ν⟩ καί 12 5 δι' ὑπερβολὴ⟨ν⟩ καταψύξεως 8 33 ἀφαίρεσι⟨ν⟩|[γίνεται 31 44 ΑΥ[ΞΗ]CΙ^{N}ΓΙΝΕCΘΑΙ 13 35 ΜΗ^{N}ΚΑΙ 17 19, quibuscum alia componenda: ΕΠ[Ι]ΧΕΙΡΗCΙ^{N}ΑCΟΛΟΙΚΟC Ακ 14 8 τὴν πρόπτωσι|τιμῶμεν p 1020 X² 117, 4 1 (papyro examinata I ultimam esse versus literam apparuit) νῦ⟨ν⟩ μοί πβ 64 5 (vs. hom.) μικροῦ δεῖ⟨ν⟩ καί ρ I 134 11, quamquam hoc licet certa sit Sudhausii emendatio haud scio an potius mittatur, quia δεῖ et δεῖν frequentissime inter sese misceri testes sunt codices.[3]) Et haec quidem inter bina vocabula; mediis autem verbis ecquid simile acciderit infra videbimus.

Praepositiones ἀνά κατά παρά deleta ultima vocali proximae assimilare consonae veterum Epicorum praecipue mos fuit, in volgarem linguam unum pervenit καμμύω.[4]) Huc faceret verbum καμμηρίζειν

1) συγκέρδει pro σὺν κέρδει ap. Soph. El. 61 corrector sextus vel septimus Laurentiani (s. XIII—XIV) substituisse dicitur. Hoc num recte nobiscum communicet Campbelli editio admodum licet ambigere. Sed quod Dion. Hal. Ant. VI 86 κακηγκακῶς ἀπολέσθαι scripsit altera codicis B recensio cum fuerit κακὴν κακῶς ἀπ. spectat illud ad vocem κακηγκάκως vel κακιγκάκως apud Byzantinos frequentatam, de qua actum est Byz. Zeitschr. II 152—155 ab Eduardo Kurtzio (addo κακηνκάκως martyr. Athenogenis Ἀνάλ. Ἱεροσ. σταχ. I 254 20, Acta Tarachi Probi Andronici Ruinart III 33 41).

2) cf. GM³ 349, Meist.³ 94 WSchulze qu. ep. 60 418 531. Addo: ἀδικεῖ⟨μ⟩|μηδέ DS¹ 346 1 (Smyrnae pt) ἐ⟨μ⟩ πόλι 428 (Dodon.) ἐτίμησαν Δήμη⟨γ⟩ Χαιρήμονος BCH V 348 (Trall. I^{a}) ἔργο⟨μ⟩ μή defixio Thebana (s. III—II) Wuensch praef. VII.

3) cf. καλῶς οὖ⟨μ⟩ ποιήσαις PPetr II 50 1 (250^{a}) ἐ⟨μ⟩ Μέμφει PLeid U 2 3 (II^{a}) PLond I 23 32 (161^{a}) ἐὰ⟨γ⟩ γράφω PGrenf I 70 19 (II—I) ἐ⟨μ⟩ μέν BU 43 5 (II—III) τὴ⟨γ⟩ χάριν PLond I 117 27 (IV^{p}) τὸ⟨γ⟩ κλῶνα PBer 1 280 (III—IV) εἰς τὴ⟨μ⟩ μίσθωσιν RevEg IV 62 (VI—VII) ὁ μὲ⟨μ⟩ Πεκύσι(ος) VI 3 13 (byz) οὖσα⟨γ⟩ καί W 1889 166 (byz) al. De aet. Lag. certiora docet Mays. II 24 (deleatur oportet τὸ ἱερὸ⟨μ⟩ μέγα PLond I 13 28 ubi leg. τὸ ἱερὸν ἐγλ[είπειν). Similia et codicum librarii aut propagaverunt aut de suo intulerunt, velut ἐφειῶι Thucyd. 7 31 A ἐμέμφι Herod. 2 176 A¹ ἐπιτάνηι 3 55 B¹ Antig. Caryst. ed. Kell. 41 6 Palat. ἐκλάρω Strabo 668 F ΤΗΦΩΝΗΝ LXX cod. Sarravianus s. IV fol. 107^{b} 28 ἐκείνω⟨γ⟩ κρατῆσαι Joseph. B 4 303 R¹V¹ μία⟨γ⟩ κεκρυμμένην 5 435 C ἀφθονία⟨γ⟩ καί 520 L ζωστήρω⟨γ⟩ γοῦν 6 197 R etc. Sed quomodo nasalis in exitu vocabulorum posita primo ante quamvis consonam, deinde etiam sequente vocali omitti coepta sit bene illustravit Dieterich Unters. 86 sqq.

4) cf. GM³ 366 KB I 172 Schmiedel 5 22^{c}, de Wesselii papyris magicis W 1888 ind. verb., καμμύων DA 202 15 καμμύσας PLond I 111 835 (mag. III^{p}).

ab Academicis Borbonicis cτ 8 12 (καὶ ἐρῶντας καμμη[ρί]cαι) restitutum, ni inspecta papyro κᾶμ μὴ καί veram esse lectionem cognovissem.[1])

Quod est ΚΑΤΑΥΤΟ c 22 39 Gomperz suo iure in κατὰ ταὐτό mutavit; CΥΝΑCΤΡΟΦΗ[Ν (i. e. cυναναcτροφήν) traditur p 1457 fr 8 3.[2])

Restat ut de vitiosa assimulatione verba faciamus. Carent eiusmodi mendis volumina Neapolitana, nisi forte *μ 86 2 ἔμθεα (ЄΜΘЄΜΑ n) revera voluisse arbitramur veterem librarium; nil sit ἔχουcιμ | τήν ρ I *11 2 ο (ЄΧΟΥCΙ . | n).[3])

Et haec quidem in universum de variis assimilandi modis exposita sunt; sequitur ut nonnulla vocabula percurram, quae continent nasalem sede magis minusve incerta ante consonam fruentem. Inde a saeculo altero a. C. n. volgares homines λήμψομαι εἴλημπται ἐλήμφθη λημπτός ἐπίλημψις al. et dixisse et scripsisse, quod dudum quidem

---

1) Ceterum καμμηρίζειν iam ea de causa haud improbabilis mihi olim visa erat forma, quod Artemidorus 11 28 κάμμηρος veriloquii causa formavit (κάμηλος — κάμμηρος — μέcους κάμπτει τοὺς μηρούς). Ad sensum verbi cf. διαμηρίζειν cτ 13 8 Sext. Emp. 179 8 (utroque loco Zenonis Stoici libido perstringitur) et ἀπόδος τὸ διαμήριον in vasculo Attico Kretschmer Vaseninschr. 89.

2) De hoc haplographiae genere quod pariter et pronuntiandi et scribendi socordia procreavit cf. Dieterich 124, κατὰ ὑπὸ cοῦ ἐπιcταλέντα γράμματα PLond I 17 11 (161^{a}) κατὰ προγεγραμμένα PGrenf II 25 24 26 23 (103^{a}) 30 26 (102^{a}) praebet Mays. II 53, addo κα⟨τὰ⟩ τὰ περὶ τούτου διατεταγμένα BU 180 19 (172^{p}) κα⟨τὰ⟩ ταὐτόν Zosim. ed. Mend. 15 25 codicis m. 1 κα⟨τὰ⟩ τὸ ποcόν Orig. in ev. Jo. II 72 3 Brooke κα⟨τα⟩τείνει Simplic. in Ar. de caelo 71 19 B κα⟨τα⟩τέθραυcται 85 17 D alia. Deinde ἐὰν καλείψη BU 86 7 (155^{p}) καλ(τὰ)λιποῦcα Simplic. in phys. 343 9 F παρρήξας Polyaen. ed. Melb. 100 11 cod. παρρέουcι Strabo 382 ak (libri dett.). In diminuenda particula ἀνά nasalis paulo fortius resistit. E sacris libris praebet ἀπτύξας ἀcτάς Schmiedel § 5 22 adn. 47, cf. ἀμείναντες Plotin. 826 16 ed. Creuz. cod. Vat., deinde ἀνδιδοῦντα BU 44 15 (102^{p}) ἀνcτρέψω NT Laudianus fol. 129 20 (Tisch. mon. sacr. in. IX) ἀντείλη Philonis pap. 205 20 Scheil ἀντιθέναι Herodot. 5 18 C προανπέμποντες Choerob. ap. Stud. Anecd. I 37 2 S ἀνδραμόντες Simplic. in phys. 425 3 F ἀνφέροιεν Euseb. dem. ev. 633 ed. Gaisf. P^{1} ἀντίθηcιν Zachar. Ius Graecorom. I 205 codex. Contra non raro fit ut voces falso distrahantur velut ἀναθέμια ἀναθέμειων (!) ἀ]ναθεμείων ἀναθέμεια pap. Philonis 175 11 12 16 17 ed. Scheil (ἀνθέμιον flosculum) ὁ τοῦ οἴνου ἀναφορεύς Simplic. in Ar. phys. 555 13 E ἀναπλακήcας Epiphan. ed. Dind. I 590 2 V opt. In Xenophontis libris et ἀμβάτης et ἀναβάτης invenitur (cf. Mem. III 3 2 12), alibi ἄμπωτις et ἀνάπωτις variant. Agatharchidis memoria Photiana praebet ἄμπωτις 131 2 136 21 ἀμπώτιδος 193 8, sed ἀναπώτιδος 189 24 libri ἀναπότεως (!) 193 18 B (ἀμαπότ. C ἀμπώτ. A); ἄμπωτις Strabo 758 766 835 etc., ἀ(μ)ναπώτεις Diod. 17 106 F ἀναπώτεως Polyb. X 14 2 libri (ἀμπ. Dindorf).

3) De titulis cf. GM^{3} 359 $Meist.^{3}$ 123, quibus locis addatur κομιδὴμ τοῖc DS^{1} 344 39 (Ephes. 86^{a}) υἱοθ]εcίαμ Διοκλείους Kontoleon ἀνεκδ. μικρας. ἐπιγρ. I nr. 38 (Mylasis I^{a}) Μϵ]λαμθίου in defixionum tabellis Atticis Wuensch 70 2 Μϵλα]μκόμα IMB 601 5 (Eph. i) ἐγτυχάνουcιν (= ἐντ.) IMB 458 3 (Ephes. III^{a}). Memorabilis ab hac parte lapis Teni inventus IMB 377 (IV—III): πύργωμ τά 19 χωρίωμ τού[των 18 τὸμ κῆπον 53, quin etiam αὐτῶμ Ἀντιχάρου 20 οἰκόπεδομ ἅπαν 44. Haec sicut ἀ]ποδώcομεμ ἐξ BU 664 5 (I^{p}) λόγομ ἀπό PLond II 99 8 ($11—15^{p}$) χαίρειμ ὁμολογῶι 205 2 ὧμ ὀφίλιc 3 (105^{p}) inde explicanda, quod propter frequentem assimilationem littera μ a negligentius scribenti facile in locum alterius consonae potuit substitui. In papyris τὸμ [θ]άνατον Phaed. pap. 18, 3 10 incertum est, quia aliter ibi legendum esse contendit Usener, cύγcφιγγε habet Herondae volumen 5 25 cὺμ

sed parum definite ferebatur, nunc WSchulzii commentatione quae inscribitur Orthographica (Marpurgi 1894) dilucide explanatum est. Similia in papyris Neapolitanis diu frustra quaesivi; tandem apparuit λήμψεται p (θ?) *807 X² 62, 21 6ai tristium laciniarum mole obrutum. Sed Iatricorum papyrus multis in rebus Aegyptiorum vitiis nimis obnoxia ab hac parte incorruptam servavit orationem: καταλήψη 31 10 ληφθείς sim. 4 33 7 28 9 42 25 9 34 13 36 12 37 16 24 ὑποληπτούς 3 19 38 44 4 5 ἀνάληψις 25 48 ἐπιληψίας 7 28.[1]) Quin vitiose μεταλαβάνει scribitur 24 20, ubi vicina forma ἔλαβον librarii manum turbavit.[2])

Data occasione Schulzii commentationem quae longe maiorem partem in latinis versatur litteris liceat nonnullis lectionibus amplificare inter examinandas papyrorum codicumque copias comparatis. In papyris s. IIIª haec res est: scribitur veterum more, ut ληφθῆναι PPetr II 132 16 (ca. 250ª) ἔγληψιν ib. 150 4 (s. IIIªᶠ), ad novellum usum vergit ἀρ]γύριον παραλάμψεσθαι II 139 16 (258—253ª)[3]) et Ptolemaei decreti a. 259—258 emissi nonus quem constituit editor librarius: λή[μ]ψομαι 59 20 λή]μψομαι 24 παραλήμψεται 60 11 λημψόμεθα 14. Ut certius dicam neque hic librarius nasalem omittit neque qui eum praecedunt vel sequuntur formis dilatatis indulgent. Insequente saeculo multo plures novicii modi testes exsistunt ita vero, ut nihilominus antiquior usus praevaleat.[4]) De primo a. C. saeculo propter papyrorum penuriam fere nihil potest affirmari.[5]) Illud vero constat, nullum reperiri in Berolinensium corpore exemplum nasali carens neque aliter se habere acta Byzantinorum in quibus ultima sunt testimonia

---

χρηστηρίοις W 1889 147 7 (byz). Et forsan non inutilis codicum lustratio: δεσποτῶμ θανάτοισι Aeschyl. Choeph. 52 Mediceus λαμθάνει Є κύρ. δόξ. 35 cod. H ἀπαρχὴμ τῶν LXX Ps. 77 51 R, συγτυγχάνειν Acta Nerei ed. Achelis 2 19 V συγτάγματος ἐγτυγχάνουσιν LXX 2 Macc. 23 25 Venetus s. VIII—IX (eiusdem corrector 1 Macc. 8 32 ἐντύχωσι et 2 Macc. 15 39 ἐντυγχανόντων — vix credideris — in ἐγτύγχωσι ἐγτυγχανόντων mutavit, vera si subnotavit Swete) μελάγθριξ Malalas 104 4 105 19; ξυμγεγονότων Hippocr. VI 42 A παμκρατές Aristoph. Thesm. 317 R ξύμκρισιν Hippocr. X 360 F; συγπτώματος Heph. Theb. ed. Engelbrecht 93 29 A; παμσπερμίας Philop. de opif. mundi 81 9 cod. s. XI ἐγσκευασθεισῶν Joseph. B 1 644 V²; συμλαμψάσι (pro σὺν λαμπάσι) Syncell. Chron. 300 13 G; ξυσκινδυνεύει Thucyd. 1 32 C¹, συσχυθήσονται cod. Sinait. II 77ª 53. Eis, quae e titulis de particula ἐκ perversum in modum cum sequenti consona coniuncta collegerunt GM³ 361 362 Meist.³ 105 109 adiungatur ἔγπλουν IMB 422 11 (Prien. IIª) ἐγ Πτολεμαίου PPetr I 49 3 14 (235ª) ἐγπλαγίς' Eurip. Med. 8 *pap. Aeg. a Weilio edita Mon. grecs publ. par l'ass. de l'enc. des ét. gr. 1879, 15 ἐγθῆς PGrenf I 11, 2 20 (157ª) ἐγ θησα[υροῦ PLond II 4 2 (177ª) ἐγφάνητος PPetr I nr. XVI 2 6 (230ª), cf. Mays. II 41 sq.

1) Nusquam autem carent nasali lapides Oenoandenses, quod iam monuit WSchulze Orthogr. XIV: λήμψομαι 2 10 cf. 59, 2 5 προλημφθῶμεν 58, 2 3 καταλημπτήν 41, 2 14 cf. 41, 1 7 παραλημπ[τ]έον 48, 2 7 ἀντίλημψιν 41, 2 7.

2) cf. pg. 74 adn. 3.

3) Haec forma utpote ionica (in eadem papyro ἤν pro ἄν scribitur, cf. Mays. II 26) haud scio an optime demonstret qua via nasalis in volgarem linguam illata sit. Conferendus Ephraemi LXX codex saec. V qui praebet ἀναλάμψεται δὲ αὐτὸν καύσων καὶ ἀπελεύσεται Iob 27 21 (ἀναλήμψεται Sin. Alex. Vat.), quocum coniungo παραλαμπτέον Soran. ed. Rose 247 22 cod.

4) cf. Mays. II 26.

5) προσειλ]ῆφθαι PLond II 149 5 (15ª) certum est.

λημψαπόδωcιν (!) ὑπόλημψιν PLond I 234 50 sq (s. VIII^{p}). Tantum haec consuetudo habuit auctoritatis, ut si forte defuit consona illa, homini verba scripta retractanti reponenda videretur: ἐνπεριείλη^{μ}πται BU 194 14 (177^{p}) προcλή^{μ}ψη DA 193 20 (IV^{p}). Terminum illius usus quo idonee significaret attulit Schulze codicis Vaticani diorthotam (s. X—XI) nasalem obelo notantem, sed licet paulo accuratiora proferre indicia. Codicis epistularum Paulinarum Claramontani s. VI corrector D*** s. IX exulare iussit nasalem (cf. fol. 10 16 103 17 al.) quam qui hunc antecedit D** s. VIII nusquam removerat ipse quoque grammatici munere fungens, sicut optime illustratur hoc loco: ἀπολήνψεcθαι fol. 346 6 codex ἀπολήμψεcθαι D** ἀπολήψεcθαι D***. Liber Danihelis Vaticanus editus a Tischendorfio Mon. sacr. in. IV praebet λήμψεcθαι 237 7, λήψεcθαι restituit corrector C s.VIII—IX, denique ἀναλήψιμον margini codicis Ephraemi Syri adpinxit lector perindoctus s. IX, cf. Tischendorf p. 27. Excidit igitur nasalis e lingua viva circiter finem s. VIII, sed fuerunt inter librarios qui fortius desertae consuetudinis defenderent exempla. Qua in re excellit Hippocratis memoria: ἀπόλημψις I 165 16 (Kuehl.) V 588 bis 598 (Littré) cod. A 336 IK 720 D ἀνάλημψις III 308 P Galeni 310 P Ald. IV 512 N^{1} ἐπίλημψις V 268 FGIJ (ἐπιλάμψιες Littré cum aliis) ἐπίλημψιν 720 A ξυλλήμψιος 118 I ἐπ⟨ε⟩ίλημπται 108 DHI ἐπιλημφθείcης 462 libri plurimi λημφθῶcιν VI 508 Ald. ἐπιλημπτικόc V 656 720 A 684 686 omnes (et A) praeter D.[1]) In aliorum auctorum libris praeter Ptolemaei memoriam (ἀνεπίλη*πτον synth. math. 6 14 D s. XII περικαταλή*ψει 24 13 D προcδίαλημψις 30 19 D^{1} κατάλημψιν 261 11 A^{1} s. X C^{1} s. X καταλήμψεωc 272 2 C^{1} ὑποληπτέον 355 22 C^{1} εἰλήμφθω 394 21 D^{1} ἀπολημφθείcης 395 2 D^{1} καταλημφθῆναι 402 7 D^{1} κατάλημψις 461 6 D^{1} 535 18 D^{1} ἐπίλημψις 527 18 D^{1} διαλήμψεωc 537 3 D^{1}; notanda est divisio κατειλημ|μμένα 8 1 C) atque Artemidori Laurentianum s. XI (λήμψεται 128 18 25 129 2 λήμψονται 87 13 λημφθήcεται 125 9 καταλημφθείcης 239 13 λήμψεωc 39 24 ἀνάλημψιν 120 3 cυλλήμπτρια 119 8) Iosephi Parisinum a Schulzio allatum[2]) admodum dispersae feruntur pristini usus formae: κἀπίλημπτοc Soph. Ant. 406 L[3]) ὑπολήμψεcθε Demosth. 18 40 Σ cυλλήμψεcθε 21 116 λημψομένου 215 Σ καταλημφθῆναι Apollon. Cit. ed. Schoene 10 42[4]) λῆμψιν Lucian. hist. conscr. 31 Γ ἀκαταλημψίαc Diog. L. IX 61 cod. Borb. ἀνάλη*ψιν Alex.

---

1) cf. WSchulze l. l. X. Itaque inter codices optimos θABC^{I}V unus A volgari usui favet.

2) cf. Schulze XIV adn. 2; inter libros de antiquitatibus et de bello Iudaico conscriptis haud scio an nonnullae reperiantur discrepantiae rerum grammaticarum, velut in hoc opere forma ἐραυνάω persaepe traditur in illo nusquam conspicua, sed deest ἐπίλημψις sim. His alius studiosius velim insistat.

3) cf. λήμψει papyri Euripidis Didotianae FTG^{2} 953 33 et ἐπίλημπτον Hyperid. Athen. 15.

4) Hic sit licentia de Philone pauca intercalandi: libri Berolinenses quosque praeterea inspexi in suetas formas consentiunt, at papyrus s. VI in opusculo illo de rerum divinarum herede inscripto valde nasali est dedita: κατάλημπτον sim. 165 20 (ed. Scheilii) 21 bis 174 11 176 20 179 3 λήμψομαι sim. 154 9 165 17 171 19 μεταλημθέν 157 5 μεταλημφθέν 161 20 -λημψις 161 3 22 164 4 181 9 187 15 sed κατάληψις 181 3 ἀνάληψιν 185 16.

Aphrod. quaest. 160 35 cod. s. X χριcτολήμπτας [Ignat.] ad Antiochen. 12 vo cυλλημφθείc προcκαταλημφθέντες cυνελήμφθη Dionis Cassii Vaticanus vetustissimus s. VI fol. 7, 5 1 18, 4 1 39, 6 2 (cf. Sauppe GGN 1869 186) παραλαμπτέον Soran. 247 22 cod. (-ληπτ- Rose, cf. pg. 66 adn. 3) ὑπολημφθῇ Theophil. ad Autol. 2 28 Venetus δυcκατάλημπτα λήμψομαι λήμψονται Hippolyt. ed. Berolin. I 2, 3 12 22 5 27 24 Hierosolymitanus s. X λήμψει Cyrill. Alex. in ev. Io. ed. Pusey I 238 26 B ἐπιλίμπτῳ (!) Caten. in epist. cathol. ed. Cramer 164 27 cod. περιλημπτικά schol. in Eucl. V 168 16 P s. X ἀντιλήμψονται Antyll. ap. Orib. III 201 12 U ἱππολήμπ⟨τ⟩ρα Hesych. s. v.[1]) τῆc λείμψεωc (!) Alex. Trall. ed. Puschm. I 423 L ἀντιλημπτικά Syrian. in Hermog. ed. Rabe II 42 25 V[1] (ἀντιλη$^{\mu}$πτικά S, cf. ἀντιλη$^{\mu}$πτικῶν 49 12 S!) ἀνάλημψιν Hippiatr. Not. et Extr. XXI 2, 109 cυνείλημπται (sic) Damasc. ed. Ruelle I 290 27 Marcianus s. IX—X.

E Latinis adiungatur Schulzii copiis cυνλήμψεων Donati ars gramm. Gramm. Lat. VIII 386 13 λημπτέον Bias ap. Gellium V 11 2. Cicero Atticos secutus esse videtur, quamquam in minutis rebus neque Orellio neque Halmio fidem esse certo scio: λῆψιc ad Att. VII 7 πρόληψιc Acad. pr. II 10 30 top. 7 31 nat. deor. I 17 43 πρό(c)ληψιν de div. II 53 108 κατάληπτόν Acad. post. I 11 41 ἀκατάληπτον pr. II 6 ἀκαταληψία ad Att. XIII 19 κατάληψιc Ac. pr. II 6 17 47 145 de fin. III 5 17, cf. ληφθέντων in epistulis Frontonis graecis 246 Nab. Porro ΚΑΤΑΝΨΟΜΑΙ vel ΚΑΤΑΝΥΜΑΙ libri Senecae contr. VII 4 10 (latet καταλήνψομαι),. ЄΠΥΛΗΜCΙΑ Physiogn. lat. ed. Rose Anecd. I 122 23 (v. l. ЄΠΥΑΜΙΑ) ЄΠΥΑΝΤΙΚΩC ЄΠΥΛΗΝΤΙΚΩΝ 123 10 libri, analemptico Soran. ed. Rose 105 3 h (inaleptico l, anelentico b), epilempsia Chronic. Montis Cassini auctore Leone (s. XI) Mon. Germ. Scriptt. VIII 667 53. Qui ab altera caeli parte graecam linguam interceperunt utrique usui hospitis iura videntur concessisse, cf. אסטמוסיא et אברולומוסיא Hebraeorum (= ἀνδρολημψία, MSchwab Transcription des mots grecs et latins en Hébreu aux premiers siècles de J.-C. Journal Asiatique Nouv. Série X 424) et ʿandilips' apud Armenios (= ἀντίληψιc) CBrockelmann ZDMG 47 19.

Eadem ferme constantia, qua addidit popularis sermo nasalem formis λήψομαι ἐπίληψιc similibus, interire iussit in vocabulis a radice ενεγκ derivatis hac quidem in re cum voluminibus Herculanensibus consentiens. Singula formarum genera rapido cursu attingam: ἐπενήνεκται ευ 85 10 ἐνεχθῆναι sim. πβ̄ 9 9 μ 28 15 Ακ 13 22 (ο) pg. 754 Mekl. (o) ἐνεχθείc sim. ρ II 49 6 αι 293 6 θ 30 31 Δπ 13ᵇ 7 Iatr 4 35 6 5 13 9 14 ἐνεχθῇ 5 27 ρ I 45 6 ἐξενεχθῶcι θ 31 14 Є ια̅ VI² 8, 14 7 ἐνεχθήcομαι

---

1) cf. ἐλήμφη Hesai. 52 5 Sin. κατελήμφη Hierem. 3 8 Sin., deinde ea quae pg. 86 de voce μάκρα proferentur; multo saepius labialis omittitur: μεταλημθέν Philonis pap. 157 5 ἀναλη$^{\varphi}$μθ[εί]cας BU 587 12 (141ᵖ) ἀντιλήμτωρ LXX Ps. 17 3 U (maxime apud Latinos, de quibus cf. WSchulze VIII adn. 3 alibi), similiterque comparata sunt πέμτη PLond II 209 2 (156ᵖ) πέμτου Proceed. of the society of bibl. arch. V 128 (ostr. aeg. s. I—II) πέντον BCH XV 603 (Amorgi i) πεμθέν CIG 447 4 πεμθηcομένουc BU 235 15 (IIᵖ) πεμθηcομένην Gelas. Cyric. Mansi Concil. ed. Flor. 1759 II 765ᵉ.

sim. ορ 44 36 ρ I 135 33 Iatr 35 38 39]ΤΕΝΕΧΘΗΙ[p 226 4 1 ἀνενεκτῶν πα fr 82 6 ἐπενεκ[τέον ρ I 117 22 διενεκτέον π IX² 31, 2 9.[1])

Hisce in formis nasalem antiquis temporibus esse retentam iam dudum e titulis sumus edocti, unde protulit ἀνενήνεγκται (s. V^a) ἐπανενήνειγκται (IV^a) Meisterhans³ 183 185 ubique εἰσενηνεγμένοι sim. exstare affirmans, συμπεριενεγχθείς CIG 2058^a 32 79^b 70 (Olbiae IV—III) addidit GMeyer³ 385, ἐξενεγχθῇ e Delphorum lapidibus Blass KB II 561, cui ordini alia inserenda: ἀπενεγχ[θῆ]μεν Inschr. v. Olymp. 47 15 (dial. dor. II^a) ἀπενεγχθέν BCH II 579 7 (Deli II^a¹) ἐξενεγχθέντα tit. Canop. (238^a) vs. 10.[2]) Iam si ad papyros accedimus, optime cum titulo Canopico conspirat huius saeculi usus: μ[ετενε]γχθέντος RevL (258^a) 17 12 με]τηνέγχθη 14 μετενεγχθέν 16 προσενεγχθέντος PPetr II 28 6 (241^a) προσενήνεγκται II praef. 22 14 (III^a). Ab his dissentit papyrus Aegyptiaca a. 240 a. Chr. conscripta: ἐξενεχθέντος BCH XVIII 145 18. Verum alterum Lagidarum saeculum nasalem prope funditus suppressit. Est sane ἀνενενεγχθέντας (sic) PLond I 17 12 (161^a), sed obstant plurima: ἀνενεχθέν PPetr II 154 34 (191^a) ἐνεχθ[ε]ίσης PPar 65 17 (II^am) ἐξενεχθέντες 14 28 (126^a) ἐπενεχθεισῶν 15 39 (120^a) ἀνενεχθέντων PTor I 30 7 ἐνεχθέντες II 2 29 (116^a) cf. 46 43 44 46 (120^a) μετηνέχθη Theb Bank 4 I 4 (II^am) προσενεχθησόμεθα sim. PPar 46 20 (153^a) 63 128 XIII 11 (165^a) προσενήνεκται προσενήνεκτο PTor I 36 20 32 32 (116^a) προσενηνέχθαι ἐπενηνέχθαι 30 28 44 29 (116^a) ἀπενήνεκται PLond II 14 29 (116—111^a) al.[3]) Neque illam resuscitavit Christianorum aetas: ἀνενεχθήτωι BU 248 30 (I^pf) ἐπενεχθείση PPar 17 6 (154^p) ἐπενήνεκται CPR I 20 I 10 (250^p) al. Inde ad codices progredior, quorum rationes multo difficilius intelliguntur. Ad obsoletum autem scribendi genus spectant haec: εἰσενεγχθήσεται LXX Jos. 6 19 Alexandrinus, συνενεγχθῆναι Philo de sacr. Cain et Abel 201 24 ed. Scheil pap. s. VI (προσενεχθέντος ib. 186 4) συναπενεγχθήσεται Philo ed. Berol. III 93 1 H συνενέγχθητι 116 2 H² κατη-

---

1) ἐπ]εν[η]νεν|γμέν[οι ρ I 67 13 (ἐνήνεγμαι -ένος sim. μ 33 17 ρ I 70 29 II 27 10 205 2 226 21 πτ 10 13 Φ p 300 I² 103, 11 4 Iatr 33 35 34 2) pariter atque ἀποφθεγ|γματικούς Ε ιδ VI² 9 2 (ἀποφθέγματα θδ 176 4), licet cautiore pede procedendum sit propter interruptum vocis conexum (cf. supra p. 11 adn. 2) tamen rationi adsignentur oportet raris sed certis testimoniis servatae. Nam formam φθέγγμα duobus e titulis protraxit GMeyer Gr³ 364 (φθέγγματα CI 4740 7 φθεγγμάτων 4741 9 in epigrammatis Caeciliae Trebullae Memnonis cruri sinistro incisis) servavitque in libris LXX Vaticanus ἀποφθέγγματα Ez. 13 19. Neque haec res grammaticos effugit: φθέγμα ὁ μὲν Ὦρος διὰ ἑνὸς γ̄ γράφει, ὁ δὲ Ἡρῳδιανὸς διὰ δύο φθέγγμα Herod. II 408 23 (ex EM 792 34), quorum iudicium non mera doctrina, sed communis usus varietate excitatum esse apparet. Restat locus quidam depravatus: . . CΝΙΓΙΧΘΗ p 239 (= Φ πρ) OVI 1577, 210 5, ubi in corruptis litteris ni fallimur latet verbi φέρω aoristus passivus. Ipse de forma ἐξ]ενεί̣γχθη cogitaveram, sed haec vix pro certis venditare ausim. Ceterum de scripturis ἤνεικε ἠνείχθη libro VII agendum s. v. φέρω.

2) Antiquissimum exemplum quod equidem novi aoristi passivi cum volgari more facit: ἐ]ξενεχθεῖ IGA 395^a 24 in titulo Ionico, cf. εἰσενεχθῶσιν Ἐφ. ἀρχ. 1884 137 13 17 (307—286) εἰσενήνεκται MFoucart Inscriptions récemment découvertes etc. Bull. de l' école. fr. d'Athènes I 1868, 6 17 (Mantineae aet. imp.) al. In vasto sacri Deliaci catalogo (BCH VI, 180^a) ubique incisum est ἀνενεχθέν ἀνενεχθῆναι, velut 6 7 32 40 al.

3) Vel gutturalis omissa est: μετηνέθησαν PGrenf I 71 I 13 (II—I), cf. μεταληθείς (μεταλημφθείς) Philo III 119 13 G¹.

νέγχθη Diod. 16 12 F ἐξενεγχθείϲ Plotin. ed. Creuzer 1331 11 Vatic. s. XV ἀνενεγκτέον 802 9 omnes ni fallor libri 802 2 924 14 1212 7 Vatic. μετενεγκτέον 1344 8 Vatic.[1]) ἐπενήνεγκται Demetr. περὶ ἑρμ. Walz IX 50 libri (in his optimus R) praeter Vindobonensem[2]) προϲενήνεγκτο Galen. script. min. II 11 8 ἐξενήνεγκται Cornut. ed. Lang 46 16 N opt. ἐπενεγχθηϲομένων Ptolem. harmon. ed. Wallis (Ox. 1682) p. 9 cod. Savilianus qui postea προϲενηνέγχθαι p. 40 ϲυνενεγχθήϲεται Greg. Nyss. in Eunom. 684[d] edd. vett. (-νεχθ- cod. Oehleri s. XVI) ὑπενεγχθεῖϲα προϲηνέγχθη Procl. in Tim. 16 57 ed. princeps e cod. Britt. propagata (-νεχθ- utrobique Schneideri codex, Monac. s. XV) ἀνενεγκτέον 807 ed. pr. (-νεκτ- Mon.) μετενήνεγκται 35 uterque liber μετήνεγκται Aspas. in Eth. Nic. 93 27 Z Eustrat. in Eth. Nic. 200 11 memoria μετενήνεγκται Simplic. in Ar. de an. 153 27 ἐνήνεγκται in Ar. phys. 974 3 a F, denique ex ultimis temporibus εἰϲενήνεγκται Niceph. Greg. ed. Bonn. I 425 19 ed. pr. διενεγχθήϲομαι Gennad. dial. Christiani cum Iudaeo (Anecd. graeca ed. A. Jahn I 1893) p. 1 15 18 διενεγχθηϲομένοιϲ 35 16.[3]) In his ubique optima vel certe proba memoria fautrix exstitit scripturae dilatatae, raro aliter factum vidi: προϲενήνεκται Strab. 484 D προϲήνεκται BC προϲήνεγκται k (det.), ἐξήνεκται μετενήνεκται Stephan. in Ar. rhet. 299 36 315 20 Vc ἐξενήνεγκται cod. Par. 1951 μετενήνεγκται codd. Par. 1869 1951 inde a libro V derivati. Itaque cum vix eodem pacto haec omnia inter se cohaerere appareat, explicari necesse est qua quisque ratione nasalem adhibuerit. Imprimis autem tenendum est volgarem linguam inde a primo Christianorum aevi saeculo formas pleniores penitus ignorasse, sicuti testantur praeter Aegyptiorum papyros tituli recentiores acta Siculorum Italorumque s. X—XIII exarata codices novelli alioquin volgaris linguae vitiis referti.[4]) Atque tantopere obtinuisse contractum scribendi modum ex parte, si quid intelligo, explicandum est collatis verbi ἄγω formis. Etenim ἠνέχθη et ἤχθη, ἤνεκται (= ἐνήνεκται) et ἦκται quanta inter se coniungantur et sensus et sonus familiaritate librariorum probant errores numero paene infiniti. Iam si quaerimus

---

1) Vaticanus ille quem saepius adhibebo plurimique olim fecerat Creuzer summum fere cum infimo gradu locum a novissimo Plotini editore Henrico Mueller mutare iussus est (Herm. vol. XIV 99). Sed aut Creuzeri collationes quod ad meliores codices refert (cum Marciano A cuius memoria diligenter a Creuzero videtur esse exscripta librum illum dubitanter copulavit Mueller) fide sunt indignae aut Muelleri, qui in hac causa alienis solum usus est oculis, ratio stare nullo modo potest. Auget mea quidem sententia Vaticani pretium, quod unus nasali mobili ante vocalem caret 1029 14 (ϲυγκριθεῖϲι εἶδοϲ) 1075 8 1118 4 1235 2 1261 13, quod scribit οὕτω ἔχει 963 5 ἐπερώϲθη 925 13 ἐϲ περιοχήν (εἰϲ cett.) 623 15 τῶν πρόϲθε (-θεν cett.) βίων 731 8 καλλίω (-ίων cett.) τοῦ ἐν ἀγάλματι καλοῦ 1308 4 (cf. Philolog. LXI [1902] 176) ϲυνήνεικε 463 8 (cf. lib. VII s. v. φέρω). Talia probitatis firma sunt indicia. Verum quomodo grammatici iudicium cum eius qui totam perpendit orationem concinnandum sit videant alii.

2) ἐπενήνεκται Radermacher (pg. 26 19) nulla addita varia lectione.

3) Eodem spectat μετενήνεκται Syrian. in Hermog. ed. Rabe I 53 18 (ε ante κ in ras. cod. V) κατενεγχείϲ Malalas 442 1.

4) Byzantinorum aetate novum procreatum est a stirpe ενεγκ nominum genus, quod tamen ad rationem formarum ἠνέχθη ἐνεκτόϲ sim. se applicavit: κατὰ διένεξιν Cinnam. ed. Bonn. 117 19 (διένεγξιν scribendum esse dixit Meineke) διένεξιϲ Pachymer. Andron. 291[c], μετανέξε(ωϲ) i. e. μετενέξεωϲ BU 551 2 (arab) εἰϲ διενέξειϲ δικαϲτικάϲ Mikl. et Müll. IV 1, 2 1 (XIII[p]) προϲενέξεωϲ IV 1, 95 (1275[p]) al.

Proclusne vel alius inferioris aetatis auctor scripserit ὑπενεγχθεῖcα propagata vetusta consuetudine an proprio iudicio ad veteres redierit, rursus in memoriam revocare iuvat, quae in vicino sunt posita. Nam et ἤνεγκον ἐνέγκαι et ἠλέγχθη ἤλεγκται causa fuisse possunt restituendae nasalis in loquentium usu dudum extritae, siquidem adsimulandi studium nemo non videt quantum valuerit. Quare Olbiae lapides et Nicephori Gregorae manum ad unam eandemque rationem equidem revocare paullum vereor, quamquam non est, cur nasalis memoriam apud litteratos per longam saeculorum seriem conservatam esse negemus. Illud certissimum videtur scripturam oblitteratam modo fido sit teste tradita reddendam esse auctoribus.

Quam in verbi φέρω formis nonnullis interire iussit nasalem usus communis eandem protegit in aliis verbis multo rarius adhibitis, quamquam hic quoque magna est memoriae dissensio. Quae hac in parte e libris Neapolitanis debent afferi ad verbum ἐλέγχω spectant cuius haec est condicio: ἐλεγχθείηc ρ I 207 11 ἐλεγχθήcε[ται II 96 fr 6 ἐλεγχθ[p 861 1 6 ἐλεγ[κτι]κόν I 100 12 ἐλεγκτικόc II 260 32 — ἀνεξέ[λ]ẹκτοι X p 1020 X² 116, 3 14 = Herm. XXV 487 14 (ΑΝΕ.... ΕΚΤΟΙ n, ΑΝΕΞΕ. CΚΤΟΙ o; e papyro ipsa nil iam exhaurire licet) ἐλεκτέον π VI² 153, 4 9; ΕΛΕΚΤΟΝ legitur M X² 73, 4 3, sed ΕΛΕΓΞΟΝ correxit altera manus, cui accedit Koerte.[1])

Deinde cognata ratione cum comparata sit vox cαλπι(γ)κτήc, memorari oportet cα]λ̣πιγκταί ρ II 299 fr 6.[2])

---

1) Paucae in papyris Aegyptiorum adhuc editis similes formae videntur recurrere: ἐλεγχθῶ[cι RevL 33 17 (258ᵃ) ἐξελεγχθῆι PPar 61 13 (158ᵃ) ἐλέγχθη (!) PLond II 160 7 (IIIᵖᶠ) — ἐλεχθέντεc PTebt I *24 37 (117ᵃ), permulta vero in hanc rem praebent medii aevi codices, e quibus ut nonnulla depromam virorum doctorum de hac re me impulit silentium: ἐλεχθῇ ἀνεξέλεκτοc LXX Lev. 5 5 Paroem. 10 17 Vatic. δ]ιελεχθῶμεν 1 Clem. ad Cor. 8 4 Alexandr. s. V ἐξελέκτηc (add. lex.) cod. Coislinianus 345 s. X in glossa marg. fol. 67ᵃ quam Wentzelio debeo εὐέλεκτοc Plat. Theaet. 157ᵇ B¹. Sed iam totam rationem manifestam esse credo; et inde fortasse explicanda est deteriorum librorum scriptura προcήνεγκται ἐξενήνεγκται quemadmodum paulo ante exposui. Est enim haec quoque familiaritas inter ἐνήνεκται et ἐλήλεγκται, quod utrumque verbum facile reduplicationis syllaba orbatur (cf. lib. VI).

2) E titulis cαλπικτήc (inde a s. IVᵃ) non vero cαλπιγκτήc adhuc notatum est, cf. Meist.³ 84 GM³ 383, sed in libris formam nasali instructam longe maximam habere auctoritatem pronuntiavit Lobeck ad Phryn. 191 (cf. cαλπιγκτήν cαλπιγκτήc Asclepiad. 2 9 6 3 cαλπιγκτάc cαλπιγκτῇ Onos. 42 17) quae quam recte dicta sint ipse e Polybii Josephi Plutarchi (cf. Bernard. I LXXXIV; cαλπιγκτήc ubique aut omnibus codicibus aut parte saltem firmatur, cαλπικτήc non nisi quater, cαλπιcτήc vero solum Aristid. 21 in varia lectione occurrit) codicibus perspicio. Neque Vogelium in hac re Dindorfii praeceptum spretis plerumque libris secutum esse velim (cf. Diod. I LXX). Dionis autem Cassii qui supersunt libri ter cαλπιγκτήc ter cαλπικτήc servarunt, cf. Boiss. ad XXXVI 49 1. — Ab alia stirpe originem duxit cαλπιcτήc recentioribus iam titulis notum, cf. cαλπιcτήc CIA III 1285 4 (37ᵖ) cαλπιcτῶν CIG Phoc. 12 25 (Ambryssi IIIᵖ) ἱεροcαλπιcτήc CIG Sic. 617 6 (Rhegii i); cαλπι(γ)κτήc et cαλπιcτήc in libris saepius variare memini, sicut Polyb. I 45 13 (cαλπιcταῖc A cαλπικταῖc C) Diod. 17 33 19 4 Lucian. v. h. 1 17 Artemid. 80 12 Poll. 1 163. Verum in Josephi libris deesse videtur nomen per sibilam scriptum. Monstrosiora sunt haec: cαλπιγητῇ cαλπιγητάc Onos. 42 17 liber A cαλπιγ(γ)ητήc Diod. 17 86 19 4 6 30 al. codex Basiliensis cαλπιγγευτάc Joseph. A 11 177 E (-ιγκτάc cett.). Sed videndum ne haec ex parte e mera scribendi negligentia profluxerint, cum litterarum Η et Κ non exigua sit familiaritas.

Huius vocis mentio iam idoneam praemunivit viam ad ea nomina, quae littera ξ terminantur: ὔ[c]πλη|[γα]c M X^2 76, 11 11 (sic certum esse puto) λάρυξ Iatr 8 30.[1])

Incertum admodum locum nancta est nasalis enuntiationis gratia creata in verbis πίμπλημι πίμπρημι. Fuit enim cum statueret Lobeck (ad Phryn. 96) praestare ἐμπίπρημι ἐμπίπλημι. Verum pleniori formae succurrerunt Dindorf qui Xenophonti et Dioni Cassio Hertlein qui Iuliano Schanz denique qui Platoni (cf. vol. XII xvii) reddiderunt nasalem, quos recte iudicasse cum voluminum Herculanensium usus declarat: ἐμπιμπρά[ν]των op 24 31 ἐμπιμπλάμενοι E p 1016 WS I 31 117 tum codicum examinatio, in quibus variis prolatis lectionibus nusquam solis in deterioribus videtur exstare amplificata scriptura, plerumque in optimo quoque. Ceterum frustra hac in causa adieris Aegyptiorum quidquid adhuc editum est, nam ἐμπίνπλη[θι POxy II 221 14 22 (II^p) e versu quodam Homerico (Φ 331) provenit.

Subsequantur, quae de voce τύ(μ)πανον mihi collegi. Hac in re Pisonis volumina a solita ratione non videntur deflexisse: τυμπάνωι πβ 41 2 τυμπάνου Eια II^1 fr 5 3 τ]υμπα[νοτριβ]ικήν ρ I 34 1 (τυ[πά]-νων scripsit Kemke μ 49 3, at papyro ipsa deleta rem incertam iudico).[2])

Litteram Graecorum alphabeti undecimam λάμβδα vocari quavis in schola pueros audias decantantes secundum normam Byzantinorum grammaticorum, quos falsa docuisse iam multos abhinc annos ostenderunt viri docti, cf. GM^3 383 WSchulze KZ 33 370 KB II 40. · Anti-

---

1) De voce φάρυ(γ)ξ cf. KB I 420 GM^3 383 Dieter. 117 (ubi etiam alia id genus) Dind. ap. Diod. ed. Vog. I lxxii, de ὔςπλη(γ)ξ Schweizer Gramm. 151. His nonnulla adnectam: πλάςτιξι Philonis papyrus p. 167 26 Sch. ςύρι|γες Wuensch defix. 55 (III^a) et sic saepius Poliorcetici, λάρυξ ep. ad Rom. 3 13 v. l. μῆνιξ Wesch. Dionys. anapl. p. 81 in cod. Strabonis exc. μήνιξιν Aristot. de sens. 437^b 32 UG^{a}l ςτόρθυξ Lycophr. Alex. 1406 AB (-υγξ CDE) ὔςπληγας 22 AB (-γγας CDE) ὔςπληγγος Fronto epist. 2 p. 242 Nab.

2) In papyris Aeg. inveni τυμπανιςτ(ής) BU 630 iv 1 (ca. 200^p) verum μὴ ἀποτυπανιςθῶςιν PPar 11 verso 5 (157^a) ἐν τῷ Τυπάνῳ (vici nomen) BU 9 I 7 III 17 (III^{pf}). Aristotelis de re publica Athenarum liber memoriam redintegravit Lysimachi cuiusdam qui ἐπωνυμίαν ἔςχεν Ὁ ἀπὸ τοῦ τυπάνου 65 s Bl.^{2} scilicet quod mortis periculum aegre effugerat. Utraque forma apud poetas usitata est, cf. Thes. L. Gr. s. τύπανον, et conferendus Catullus, qui primam vocis typanum syllabam quater longam (63 21 29 32 64 261) bis brevem (63 8 9) habet. At in libris pedestris sermonis auctorum diminuta scribendi ratio valde est infrequens: τυπάνου Lucian. catapl. 6 Ω ἀποτυπανιζόμενοι ἀποτυπανίζεςθαι Arist. rhet. 2 5 6 1383^a 5 1385^a 10 A^c optimus φρεατοτύπανα· ὄργανά τινα παρὰ Πολυβίῳ Hesych. Nomen quoddam meretricium Ἀποτυμπανιςχάς ap. Ath. IV 166^e nunc nasalem abiecit iussu Kaibelii (cf. Stil und Text 208). — Rursus Triphyliae urbs Typaneae Τυμπανέαι vocatur in deterioribus Polybii libris IV 78 1 79 4, cf. v. l. Ptolem. geogr. III 16 18; quod editur apud Strabonem Τυμπανέαι 344 codicibus BC firmatum cedat verae formae Τυπανέαι quam in libri optimi A corruptela τυπάνςαι (ΤΥΠΑΝΕΑΙ ∼ ΤΥΠΑΝCΑΙ) statim quivis manibus deprehendet. Ceterum meminisse iuvat verbi τρυμπάνειν una cum τρυπάνειν in veterum memoria traditi, cf. Thes. II 793^a.

quissima genuinae scripturae exempla Academia Borbonica patefecit: λάβδα πβ̄ 17 2 42 16.[1])

Ad extremum μηνυνθήcεται quod legitur apud Epicurum ιδ̄ VI 18, 5 11 huic ordini subiciatur. Neque iam dilatatam formam ut opinor mirabitur, qui ad alia id genus animum animadverterit. Sicut enim ἱδρύνθην et ἀμπνύνθην usque ab antiquissimorum epicorum temporibus in usu fuerunt[2]), eundem in modum illic quoque intromissam esse nasalem promptum est iudicium.[3])

Quibus expositis reliquum est, ut disertis verbis affirmetur nun-

---

1) De codicum memoria illud tantum video esse monitum servasse λάβδα Platonis Clarkianum idemque in Photio restituendum cogente litterarum ordine, cf. KB I 40. At multo plures loci vacui manserunt Byzantinorum manu: λάβδα Callias ap. Ath. X 453^d Aristot. h. a. 514^b 18 P (λάμβδα $A^aC^aD^a$) Strab. 551 Alex. Aphrod. in Ar. met. 789 12 M Hippolyt. ref. haer. 308 69 336 16 Pseudocallisthenes Meuseli 2 38 Gaudent. ed. Ian 354 23 Alypius 369 13 14 M^1 (ceteris ibidem locis paene innumeris λάμβδα extat) Philop. de opif. mundi ed. Reich. 114 14 cod. in Ar. phys. 192 30 304 21 L (λάμδα de aet. mundi ed. Rabe 179 18 cod. s. IX—X) Simplic. in Ar. de caelo 270 18 AE 497 9 AF 503 34 A 505 28 A. Praeterea legimus τριβόλουc λαβδαριαίουc Hero Byz. poliorc. 205 19 ed. Wesch. λαβδοειδέc Asclepiod. 7 9 C (λαβο- AB) λαβδοειδῆ Procl. in Tim. 459 A (λαμβ- B) λαβδοειδῶc 461 AB λαβδοειδεῖ 473 AB. In vasta Oribasii compilatione unum fertur caput, in quo agitur περὶ τοῦ λαμβδοειδοῦc ὀcτέου III 403 sqq., sed nusquam ibi praebet nasalem codex A. Unde enata sit novella consona non expedita videtur explicatio. Quodsi acrius fuisset inter Graecorum et Hebraeorum linguam commercium, inde a voce λάμεδ nasalem ascitam esse suspicarer. Reposuerunt sane λάβδ vel λάβεδ pro Hebraea voce λάμεδ sacrorum librorum scribae vetustissimi, de qua re memini Tischendorfium quaedam monuisse Anecd. sacra et prof. 12 adn., sed inde nil efficitur, nisi quod formam λάβδα illis temporibus usitatam fuisse apparet. E Latinis libris quos Graecorum vitio immunes esse putaram ΛΑΜΒΔΑ prolatum esse in Macrobii quae feruntur excerptis GrammL IV 616 38 admodum miror. A breviore autem forma originem duxit vox 'lauta' a medii aevi scriptoribus non semel adhibita, cf. Poet. lat. aev. Kar. III 700 13 Omont bibl. de l'éc. des chartes 42 (1889) 439. — Voci λάμβδα comitem indidit nomen Λάβδακοc librariorum negligentia, cf. e. g. Λαμβδακιδῶν Soph. Antig. 593 L^1 Λάμβδακοc Paus. IX 5 4 L^a.

2) cf. KB II 447 524. De codicum condicione nondum satis constat. Et magnam quidem lectionum copiam coacervari nil attinet, sed notandum est Byzantinos formis consona adauctis magis favere, velut ἱδρυθῆναι scripsit Dio Cassius 37, 9 2 teste codice Laurentiano, ἱδρυνθῆναι intulerunt nonnulla apographa, similiter ἱδρυθείc Philo I 217 9 in codice L ἱδρυθέντι Joseph. A 4 307 in libro S denique ἱδρύθηcαν 5 163 in libro P attrectata sunt a manu altera. E Strabonis opere desumpsi ἱδρυθένταc 164 ἱδρύθηcαν 250 ἱδρυθέντεc 253 ἱδρύθη 512 D (-ύνθη C) ἱδρυθῆναι 544 ἀμφιδρυθέντα 557 ἱδρυθῆναι 612 CDE (-υνθ- F) quibuscum locis idonee confertur papyrus Philonis: ἱδρυθείc ed. Ber. I 208 1 217 9 ἱδρυθῆc 240 2 ἱδρυθῆναι ed. Scheil 157 19. Graeculorum proprium est ἱδρύcθη, cf. ἱδρύcθη Plotin. ed. Creuz. 1183 3 Vat. ἵδρυcτο Schol. Soph. OT 919 Laurentianus, Joseph. A 3 149 RO ἐνιδρυcθεῖcα Hierocles ed. Mullach 61 17 libri excepto G καθιδρυcθείη Theophylact. ed. de Boor 173 20 lect. vulg. ἱδρυcθέντι Acta S. Theognii Anal. Boll. X 83 14; ἀμπνύcθη Hom. Є 667 v. l.

3) δακρυντήν suppeditat Jos. Ant. 4 323 cod. M. Alibi non vidi additam nasalem, at saepe perperam omissam, ut ὀξυθέντεc Philo mech. synt. V 102 20 PV (i. e. Schoenii libri) παροξυθέντοc Plut. Cleom. 25 C ὀξυθέντα Malal. 381 3 παχυθέντα Hippol. haer. conf. 20 91, praecipue vero in verbo ἀμβλύνω: ἀπαμβλυθήcεται Aesch. Prom. 892 Mediceus (-υνθ- Dindorf reduxit apographorum auctoritate nisus) ἠμβλύθηcαν Joseph. B 7 390 V ἠμβλύθη 6 308 R ἀμβλυθέν Philo II 56 12 U opt. ἀμβλυθέντοc Themist. paraphr. in Aristot. ed. Speng. II 78 1 MV (-υνθ- Aldina) al.

quam sequente consona aut vitiose omissam[1]) esse nasalem aut temere intercalatam.[2]) Nam quod contrarium forte proferas ἀνα⟨γ⟩κα[ί]αις e volumine quodam anonymo nr. 176 O I 162, 70 9 in ἀνακαλοῦcι abiit papyro ipsa inspecta; de voce μεταλαβάνει *Iatr 24 20[3]) cf. supra pg. 66.[4])

Locum mutavit nasalis in Herculanensibus voluminibus nunquam, semel in Iatricis: καταcκνίδạτạι (i. e. καταcκίδναται) 33 27.

Proximum est ut quae sint nasalis fata in vocalium confinio brevi perstringam. Tota autem haec quaestio in eo versatur utrum geminata sit liquida necne. Nunquam enim omittitur inter vocales, id quod haud raro in Aegyptiorum papyris deteriore stilo exaratis[5]), multo etiam saepius apud hodiernos usu venit. Et consona μ vel simplex vel gemina iustum fere ubique obtinet locum, desunt vitia qualia sunt γράματα γεγραμένα (sed περιειλλημένων pro περιειλημμένων †cτ 13 9 ipse legi)[6]) vel κρέμμαcθαι τεταμμένοc (codicum haec sunt propria maxime inde a s. XIII—XIV). Ex Iatricis hoc loco adferri debet cκ[αμ]ώνεια 37 19 („spatium capit αμ, non αμμ, quae vulgaris sed falsa est scriptio" Diels) et cκαμωνε[ίαc in postica eiusdem voluminis pg. 76.

Inter ν et νν nulla ferme interest familiaritas[7]) praeter γενῆcαι *ευ 47 25. Quod si recte a Neapolitanis traditur, iam antiquis temporibus inter ea verba fluctuasse scribarum manum apparet, quae in libris recentioribus admodum infirmis sunt distincta finibus.[8]) Deinde ad singula si accedit examinatio, iustum in modum scriptum invenitur γεγανωμένον θ 13 10 γανώcεω[c 20 1[9]), ἐνεόν οι 14 12 ἐνεοῖc

1) cf. Mays. II 23—25: ἐ⟨γ⟩γραφόμενον, διε⟨γ⟩γυῆcαι, ἀνενενκά⟨ν⟩των, φρο⟨ν⟩τίcαι etc., τὴ⟨ν⟩ δίκην, τῶν διδύμω⟨ν⟩ λόγοc, τράπεζα⟨ν⟩ τῆc, ἔχει⟨ν⟩ δι' ἐμοῦ, ἐ⟨ν⟩ Μέμφει etc. Itaque eiusmodi vitia iam Lagidarum aetate admodum frequentia sunt in libellis negligentioris scripturae, multo tamen plura e recentiorum temporum papyris tibi conquisiveris.

2) cf. Mays. II 26—29: ἀντίγρα⟦μ⟧φον, προcτα⟦γ⟧χθῇ, περιπα⟦ν⟧τοῦντει, τηλικού⟦ν⟧των. Verum non legendum θεοῦ μβούληcιν PLeid U 4 19 (II[a]), sed θεοῦμ (i. ac θεῶμ) βούληcιν.

3) ἀντιλαβανομένου PDresd 2 3 (162[a]); cυλλαβάνοντεc Joseph. Ant. 3 18 O, cυλλαβάνοντοc Eutoc. in Archim. ed. Heib. 2 10 cod., ἀπολαβάνοντεc Hero Byz. poliorc. ed. Wesch. 238 19 cod.

4) Ceterum de nasali adulterina cf. Diet. 92 sq., de papyro magica DPM quae editor ipse sub finem composuit. Nominatim gentilicii cuiusdam hoc loco meminisse iuvat: Βρεντανικόc pro Βρετ(τ)ανικόc frequens est scriptura s. III ineunte, cf. BU 223 13 (210[p]) 145 22 356 3 (213[p]) 321 322 336 (216[p]) PGrenf II 97 7 98 20 (211[p]) al.

5) cf. Mays. II 26: οὖ⟨ν⟩ αὗται, ἐπιδιελεῖ⟨ν⟩ ἑκάcτωι etc. At nusquam mediis verbis nasalis intercidit.

6) cf. Mays. II 29 sq. (ἀντειλημένοc, γραματεύc, ἔρρειμαι etc.).

7) ΤΟΝΚΟΙΝΟΝΛΕΓΟΜΕΝΟΝΟΥΝ (N supra ΟΥ scriptum) ρ I 189 22 nisi librarium somnianter de particula οὖν cogitasse statuas ad ea spectat, quae de titulorum ἐναυπάκτῳ disputat GMeyer Gr.[3] 364.

8) cf. cummaxime ind. verb. s. γένημα. Nam in eius generis vocibus (γένημα, γενηματογράφοc, γενηματογραφέω etc.) Aegyptiorum papyri geminatam consonam praeter communem morem uno consensu respuunt.

9) Raro duplicatur liquida in voce γαννόω (προγαννοῖ Philo I 132 8 v. l. γαννωθεῖcα II 181 15 G det.), quod vitium multo facilius in vicino verbo γάνυμαι

θδ 174 39[1]), ἐνε̣[ν]ήκ[ο]ν̣τ̣[α ст O II 309, 48 4 ἐνακισχιλίων αι 276 14[2]), contra recte geminatur liquida in his: ἐννέα p 1647 19 4[3]), Πελοποννήσωι Ακ 11 5 ai 12 2 ai.[4])

Inde a nasali expedita patet via ad ceteras liquidarum ordinis consonas, λ dico et ρ. Illam prius inspiciamus. Verbo θρυλλεῖν quemadmodum usque ad novissima tempora edere soliti sunt viri docti, altera nunc vulgo detrahitur liquida recto grammaticorum iudicio cui suffragantur papyri: θρύλους p 1786 1 12 θρυλῶ Є p 1191 WS I 31 109 θ̣ρυλῶν πτ 5 10 θρυλεῖν πα 14 2 τεθ]ρ̣υ̣λῆσθαι ρ II 185 fr 7 τεθρυλη[Φ p 1025 X^2 134, 23 15.[5]) Deinde vocis φάκελος (fasciculum) nonnunquam amplificari liquidam inter nota est, sed recte habes φακε̣λω̣ν̣ ρ I 74 21[6]), pariterque iusta est scriptura ὑάλινα 39 3.[7]) Vitiose vero

---

invenies, velut γάννυται Philo I 53 77 libri (excepto M optimo) γαννύμενοι Clem. Al. Paed. 350 14 P^1 γάννυσθαι Iul. ed. Hertl. 108 17 125 17 codices, delevitque ultimus Themistii rhetoris editor GDindorf saepe alteram litteram nusquam quantum equidem video codicum usus auxilio.

1) Forma ἐννεός quae crebro illata est in libros studiis renascentis graecitatis inde a s. XII—XIII (apud Atticos inveni ἐννεῶν Aristot. de sens. 437^a 16 codd. nonn.) diu apud nostrates legitima videtur esse habita, et vel LDindorf in scholiorum Homeri recensione ἐνεός in ἐννεός mutavit, cf. schol. A I 186 25.

2) ἔνατος BU 434 1 (169^p) 697 1 (140^p) PGrenf II 66 3 (9^p) 86 1 (145^p) 84 5 (II^p) alibi ἐνενήκοντα PLond II 202 16 (90^p) BU 544 5 29 31 (II^p) RevEg III 168 14 172 5 (VI—VII), sed vitiose ἐννάτης PLond II 327 58 (616^p) 333 9 (VI—VII) ἐννακόσιος BU 301 7 (157^p). Libri saepissime vocibus ἔνατος ἐνενήκοντα alteram addunt nasalem, cf. WSchulze qu. ep. 160 adn. ἐννάτῳ Lucian. v. h. 1 40 A ἐννάτου Philo III 90 22 93 1 4 AFH al. ἐννενήκοντα Andocides I 92 AB (libri) Philo I 161 25 III 186 29 189 17 al. Pro ἐνάκις posteris temporibus ἐννεάκις dictum (cf. Thes. III 1111^a, ἐνάκις Nicom. Geras. ed. Hoche 32 10 PG ἐννεάκις CSH), sed ἐννάκις infimis relinquamus.

3) Et sic plerumque Aegyptii, velut RevEg III 181 19 (VII^p) sed ἐνεήα (!) Wien Stud IV 177 181 (68^p).

4) Χερρόνησος at Πελοπόννησος Προκόννησος Ἀλωπεκόννησος tituli Attici ut exponit Meisterhans^3 97. In libris magna est varietas; sunt qui falso Χερόννησος scribant ut Patmiacus optima Diodori memoria 13 49, alii quamvis diligenter exarati Πελοπόνησος praebent velut Πελοπονήσῳ Πελοπονησίους Polyb. I 42 1 II 37 9 A.

5) Apud Aegyptios unum adhuc in hac re emersit exemplum: θρυλησθέν[τω]ν (!) PPar 63 IX 45 (165^a); Strabonis editio Krameriana scribit θρυλεῖν sine v. l. 147 150 172 199 224 269 273 284 II 73 Kr. 356 Cas. 373 376 426 437 513 537 581 764, servavit rectam scripturam unus D 498 505 555 607 614 651 706 714 756, nil video subscriptum his locis: θρυλλοῦσι 376 θρυλλουμένη 429 θρυλλοῦσιν 519; Diodori codicibus semel tantum se insinuavit vitiosa geminatio, cf. Vogel I LII. Atque quemlibet si adieris auctorem in quo utrumque testificatur supposita varia lectio veram scripturam a probis libris, a malis falsam cognosces commendatam. Ut in uno exemplo consistam, Damascii codex s. IX—X scribit θρυλουμένη I 98 11 Ruelle, θρυλλουμένη placuit apographis. Et quod dicit Eustathius ad Μ 396: θρυλλῶ· ἡ δὲ πλείων χρῆσις δι' ἑνὸς λ̄ οἶδε γράφειν examinatis libris s. XII vel XIII recte observatum esse videbis. Nam Planudis demum Moschopulique doctrina veterem scribendi rationem radicitus videtur sustulisse.

6) cf. e. g. φάκελλον Aen. tact. 78 3 Hug codex et edd. Inter onomasticorum auctores habent φάκελος Hes. et EM., φάκελλος vero Suidas identidem.

7) Peccant in hoc vocabulo hinc inde recentissimi, ut ὑάλλινος Callisth. ed. Meus. 2 38 ὑέλλου Herodot. 3 32 C (mg.) d ὑέλλινος Callisth. ed. Meus. 2 38 Luc. v. h. 2 11 𝔄 ὕελλον Alex. Aphrod. in Ar. met. 588 40 AL ὑελλουργούς ὑελλουργῶν JNicole, Le Livre du préfet 71 (codex Iuliani Ascal.).

alterum λ si VH perlustramus perraro omittitur et praeter Μαλώτης †Ακ 36 2 (sic ipse legi) nonnisi in verbo ἀλλάττω: ἐνηλα[γμ]ένον *ευ 20 20 ἀπαρα|λάκτου[c *μ 64 1 (sic certum esse videtur), cf. ἐνηλαγμέ[νως *Iatr 17 42.[1]) Plura committit Iatricorum librarius: ἀντιδιαστέ|λοντες 1 19 cυστέλονται 29 3 cυστέλ^{λ}ονται 5 cυστε^{λ}|λόμενοι 20 μεταβάλ^{λ}ειν 24 28, tum ἐνηλαγμέ[νως 17 42 quod paulo ante memoravi.[2])

Transeo ad eas voces in quibus recto modo consona de qua agitur geminatur. Regis Sardanapalli nomen cum olim per λ scribere solerent editores nunc amissam alteram liquidam recuperavit titulorum meliorumque codicum testimoniis exploratis, ad quae accedit Cαρδανάπαλλον ρ II 278 fr 18.[3]) Pariter certatum est de voce βαλλάντιον, sed vicit plenior forma novo nunc adminiculo stabilita: βαλλάντι[α ρ I 354 11.[4]) Ne quid taceam, verbum γρυλλογραφεῖν ρ II 297 14 his adiungendum est.[5])

---

1) Iam in papyris aevi Lagidarum habetur cυνάλαγμα PPar *65 5 10 (II^{a}), cf. ἀπαλάξω PLond II 293 13 (346^{p}) et e titulis ἀλάξαι BCH XVI 584 23 (Mantineae, dial. Arc.) ἀλάξας XVIII 58 (Hyampoli s. II—III) τετραλάccον Edicti Diocletiani 28 61 62 66. Similia in quovis fere codice facile offenduntur modo paulo sit indiligentius confectus. Paucis rem illustrabo. Liber ille celeberrimus, qui Hippolyti refutationem haeresium servavit, scribit ἀπαράλακτος 202 17 240 43 344 93 250 16 512 24 διαλαccόντων 124 34 ἀπηλάττετο 218 59 ἐνδιαλάccουcι 486 59 διαλαχθῇ 488 97. Ad lectionem Epiphanii codicis Ienensis s. XIV μετήλαττεν III 130 11 ed. Dind. adscripsit editor „vitio in verbo ἀλλάccειν frequenti quod non ubique notavimus". Accurate quoque scripti codices ab hac parte haud raro volgari labe sunt infecti, sicuti e. g. Longini Parisinus s. X sibi permisit παραλάττει 23 20 (παραλάτει 24 32 mg.) ἐναλάττειν 58 12 Vahl.

2) Pariter peiores Aegyptiorum librarii multis locis peccaverunt, cf. Mayser II 18 sq. (ἄλος, ἀλά, ἀνατέλειν, ἀντιβάλειν etc.).

3) Cαρδανάπαλλος PPar 2 (Chrys. ?) II 6 10 14 18. Quo melius quantopere veram rationem retinuerint libri possit cognosci, plura subscribam. Cαρδαναπάλλου Herod. 2 50 ABCP (-άλου R) Polyb. VIII 12 2 cod. XXXVI 7 6 Peirescianus, Cαρδανάπαλλος sim. Nicol. Damasc. FGH III 358 359, in Diodori bybliotheca codex D omnium praestantissimus solus favet geminatae liquidae, cf. Vogel ad II 21, Cαρδαναπάλλου Str. 671 672 Cαρδανάπαλλος 672 libri excepto C Cαρδαναπάλλου 737 CF (-άλου D), neque apud Dionem Chrys. vera scriptura plane interiit, cf. 3 72, denique Cαρδανάπαλλος saepissime est in Luciani libris (-αλος non aeque defenditur), cf. v. l. ad Dial. M. 2 1 20 2 21 Menipp. 18 Iup. ref. 16 Iup. trag. 48 rhet. mag. 11 Char. 23 de dea Syr. 40, tum in memoria Athenaei (XII 528^{f} bis) Clementis Alexandrini (Paed. 381 19) Syncelli chronographi (387 6 446 7 ed. Bonn.) Chronici Paschalis (68 15 ed. Bonn.).

4) Haec vox apud Aegyptios adhuc nondum est reperta, sed recte exhibet charta s. XII^{p} βαλλάντια, Cusa dipl. I 411. De Platonis libris disserens tradi λλ monet Schanz vol. VII VII firmarique hanc scripturam fragmento quodam Simonidis Cei (B^{4} 180) et Arist. Ran. 771 recepta Lachmanni correctura. Similis est res de Novi Testamenti testibus, cf. Blass Gr. 11 Schmiedel 55 adn. 51. Sunt quae his addi velim: βαλλάντιον Gr. Lat. IV 579 44 βαλλαντίων Lucian. dial. m. 11 4 ΓΩ (βαλά- Ψ A) βαλλάντιον Athen. III 98^{d} A (βαλά- Epitome) Anachars. epist. 6 p. 103 39 L Clem. Alex. str. II 334 10 ed. Dind. (βαλά- 310 3 383 21) Theognost. can. 21 22 βαλλάντια Plutarch. Luc. 35 A Crass. 32 A^{1} (ἐκ βαλλαντίου Nic. 4 A in fr. Teleclidis) Herodian. ed. Mend. 137 21 g opt. Philostr. AT 53 13 ed. Tur. cod. 2 βαλλαντίδιον et βαλλαντιοτόμος Gloss. Laodic. 68. Sed βαλαντιοτομεῖν Xen. Mem. I 2 62 omnibus libris defenditur, qui tamen mediocris sunt aetatis.

5) Discernendum esse inter γρύλλος· ὀρχήματος εἶδος et γρυλίζειν, γρυλισμός· ἐπὶ τῆς τῶν χοίρων φωνῆς docet Phrynichus BA 33 1. Illae voci nusquam videtur

Protinus aperta vitia[1]) θαλλά[τ]τιον ρ I †98 23 θάλλα[τταν II *211 23 ο (ΘΑΛΑ....n)[2]) περιειλλημένων (= περιειλλημένων) †cτ 13 9.[3])

De vicina consona ρ dicturo nonnulla praemittenda videntur de familiaritate, quae inter liquidas λ et ρ in sermone quidem volgari saepe deprehenditur[4]), abest vero Epicureorum libris. Nam illud verbum de quo nunc agam iam antiquitus videtur habuisse binas formas: γαρ]γαλ[ιcθ]ή[cεται ρ II 143 12 γαργαλίζεcθαι π 994 O II 401, 105 16 γαργ]αλίζειν π IV^2 176, 78 6 γαρ]γαλίζοι π VII^2 123, 47 8 γαργαλιcθῆναι π X^2 3, 3 7 (γαργα[λιζό]ντων μ 37 7), cf. γαργαλιcμόν p 1678 13 1 γαργαλιcμοὺc cώματοc in verbis Epicuri a Cleomede II 1 notatis (89 33 280 8 20 Us.).[5])

---

subtrahi altera consona, quam hic plerumque mendose addunt librarii. Rectae scripturae exemplis a Lobeckio prolatis adde ὑπογρυλίζοντα acta Thomae ed. Bonn. 45 23 P (-υλλ- R) χοιρογρύλιοι LXX Paroem. 24 61 Vat. (χοιρογρύλλου DPM 12 28 bis) χοιρόγυλοc (sic) CGlossL III 431.

1) Perperam μάλλιcθ' ὁ[μοι]οτάτων editur c 18 19, cum papyrus ipsa a me examinata ΜΑΛΙCΘ praebeat. Quamquam μάλλιcτα (quod a voce μᾶλλον alteram accepit liquidam) iam antiquitus in libris extitisse papyrus probat Isocratis Massiliensis s. I—II: μάλλ(ε)ιcτα Nicocl. 12 14 17 21 (cf. BKeil Herm. XIX 619) ceteroquin haud indiligenter scripta. Et sic etiam alibi frequentissime legitur, cf. μάλλιcτα Prisc. III 336 21 (Keil) N 348 20 M Philo quis her. 185 2 *pap. s. VI Xen. Cyr. I 4 28 A Anab. V 1 23 G Apoll. Cit. 17 10 ed. Schoene *cod. Strab. 755 *F Dio Chrys. 4 27 42 10 7 12 25 26 77 *P Joseph. A 9 34 O 15 343 355 L Lucian. imag. 7 Vat. 1324 Alex. Aphr. de mixt. 224 4 AB Acta Andreae ed. Bonnet 48 9 F Acta Thomae ed. Bonn. 5 11 F 46 18 R Hippol. ed. Berol. I 1, 132 16 cod. Cram. Anecd. Par. I 24 Simplic. in Ar. phys. 595 30 F de cael. 171 3 A 256 11 318 25 E^1 Philop. in phys. 95 1 352 29 *K 425 10 24 632 6 M Aspas. in Eth. Nic. 10 22 21 3 40 4 93 12 159 12 N 97 1 Z Choerob. in Heph. (Stud. Anecd. I) 81 24 libri 50 12 51 19 58 2 U Geopon. X 64 4 L. Contrarium vitium ostendit μ]ᾶλο[ν Єκη 9 2, at valde dubitare licet an locus ille recte interceptus intellectusve sit; certissime vero legitur μᾶλον PPar 63, 9 43 (165^a).

2) θάλλατταν ex lapide quodam Oropeo attulit GMeyer Gr.^{3} 377, accedat θάλλαccαν ex Auli Gelli memoria X 7 1 ἀθάλλαccον DA 204 3 (IV^p) θαλλάccῃ PLeid X 12 42 (III—IV) θάλ|λαccαν pap. ev. Petri 10 13.

3) cf. etiam Mays. II 17 sq. (ἔλλαττον, κατακολλουθεῖν, ἐνκολλαπτωμένων etc.).

4) cf. WSchulze KZ 33 222—233 235 GM^3 325 Diet. 107 125; quae e papyris collegi supra s. I p. Chr. non ascendunt: ἀλούραc CPR I 1 34 (83^p) ἄρου]λαν BU 446 7 (158^p) ἱμιαλούριον BU 409 6 (313^p) ἡμιαλούριον CPR I 170 27 (I—II) ἀλαβῶν BU 446 20 (158^p) φόλετρον φόλετρα φολέτρων BU 241 11 (II^{pf}) 605 15 24 (163^p) 697 24 (140^p) CPR 47 7 (II—III) 227 17 (151^p) κα]θαλοῦ PLond II 99 11 (11—15^p) χαλακτῆραc DA 203 24 ἠλμένοι BU 435 6 (II—III) Ὑπερβελεταί[ου BU 174 2 (7^p) cυνcφαγλῶ (= cυνcφραγιῶ) 86 44 (155^p) Κραυτίου Κρατίου (= Κλαυδ.) BU 713 1 42 ἀλλήρου ἔνγυ (= ἀλληλεγγύου) 35 (41—42^p) al. In vocem κλίβανοc consentiunt papyri [κλιβάνου PGrenf I 46 14 (126^a) BU 34 V 11 (II^p) κλιβαναρίων W 1889 147 2 (byz) pap. Philonis 186 26] et Strabo [κλιβάνοιc 721]. Apud Oribasium constanter alternare vidi codices inter κρίβανοc et κλίβανοc, cf. ad I 19 11, verum illa in his libris ratio potior esse videtur, haec in Galeno (de victu att. ed. Kalbfl. XXI). De voce cικυήρατον cf. ind. verb.

5) De forma primigenia γαργαρίζω (cf. βατταλίζω e βατταρίζω ortum infra pg. 86) quae ubicunque tradita est utique praeferatur oportet me quidem iudice v. GM^3 391. Praeter Cebetis tabulam (γαργαρίζῃ 9 1 M -λίζῃ cett.) S. Nicephorum (Pitra Spicil. Solesm. IV 263 35 ὑπογαργαρίζονται E) Scylitzam (γαργαρίζων Scylitzae codex Cedr. II 148 12) consonam ρ apud medicos solum deprehendi: ἀναγαργαρίζειν Hippocr. VI 212 libri ἀναγαργαρίζεcθαι VIII 366 θ (-αρίζειν DQ^{1}I -αλίζειν cett.) ἀναγαργαριcτοῖcι VI 212 θ bis (altero loco ἀναγαργαλίκτοιcι cum ceteris libris Littré, altero διαμαcητοῖcι, ubi codex E ἀναγαργαλίκτοιcι) γαργαριcμόc Aret. ed. Kuehn

Iam quae de littera ρ dicenda sunt, magnam partem ad vocabula spectant composita, quorum alterum membrum ab illa consona incipit. Singula formarum genera transcurram:

ἀρρή[κ]τωc *θ 39 19, ἄρρητον †πα 11 21 *ορ 23 26 †πβ̄ 274 23 (ἀ|ρή-των †β 9 31 modo integer sit locus), ἄρυθμος ρ II *135 31 ἀρρ[υθμία μ 6 11 7 11 ut vid., ἄρρωcτοc *M X^2 73, 4 2 p †1643 XI^2 133, 1 6 ἀρ-ρωcτία *ορ 10 21 *Στ 40 10 p *1041 X^2 143, 5 19 θ? XI^2 †42, 23 9 ἀρρωcτεῖν *Iatr 4 3 ἀρρώcτημα 3 17 29 32 33.[1])

αἰcχρορημ[ο]cύ[νη]ν ρ I *177 14.

ἀναρραγεί[cηc *ευ 30 13.

ἀν[τ]ιρρήcειc c †7 6 ἀντιρρήcεωc 11 20 ρ I †384 10 ἀντιρήcεωc ρ II †229 1 *288 11, ἀντιροπάc p *1055 VI^1 18 11 (sic legit Scott in papyro; ΑΝΤΡΟΠΑC n).

ἀπορρέοντα *Iatr 34 5 ἀπορ(εῖ) 26 41 ἀ]πορεῖν 48 f[2]), ἀπόρρητον *ορ 25 20 †κ VIII^2 4, 5 7 p *1788 VIII^2 59, 4 3, ἀποριπτεῖν *μ 36 8 †υ 8 10 π XI^2 *162, 9 21, ἀπορύπ[τειν p †353 OII 330, 68 15.

διαρρήδην *ευ 89 4 †κ I^2 3, 2 2 †χ 15 14[3]), διαριπτεῖ *ορ fr 2 10, [δι]αραγείηcαν πα fr 54 8, δικοραφο[ῦντεc ρ II †144 fr 1.[4])

ἐν non assimilatur, cf. supra pg. 59.

ἐπιρρεῖ[ν †οι 26 40 ἐπίρηcιc ρ I †31 4 II †55 4 ἐπιρρήcεcιν *ευ 104 12, προcεπιρητο[ρεύειν †υ 11 29, ἐπιριπτεῖν †πα fr 39 2, ἐπιρρώνυνται †φιλαργ VII^2 192, 3 4 ἐπιρρωνύντεc *ορ 31 20 ἐπιρωννύειν *μ 48 4.

εὖ recte non admittit geminatam liquidam: εὔρυθμοc μ 30 11 53 21 εὐρυθμία ρ II 253 π XI^2 161, 8 18, εὔροιαν Iatr 6 17, εὐρώcτων 28 27 εὐρωcτεῖν ευ 6 8.[5])

---

16 8 29 12 H (-αλι- GV) γαργαρίζειν Galen. ap. Orib. II 609 6 C (-αλ- cett.) γαργαριcμόν Alex. Trall. ed. Puschm. II 153 libri 149 L (-αλι- cett.). Verum cum Epicureis alii faciunt philosophiae auctores, velut γαργαλίζω et γαργαλιcμόν habet Aristoteles (cf. Bonitz s. v.) γαργαλίζειν Plutarchus undecies γαργαλιcμόc quinquies (cf. lex. Wyttenb. ed. Lips. p. 180) γαργαλίζειν Sext. Empir. 113 9. At plane ignorant consonam λ litterae Latinae, in quibus gargarissare inde a s. I^p in usu est, maxime autem apud Celsium et Plinium, cf. etiam gargaribis Miscell. Tir. ed. Schmitz 63 6 gargarizat 63 17 18 22 67 12 15 24. — Γαγγαλίζω vero quod maluit Phrynichus 97 Lob. praeter Lexicographos (γαγγαλιῶ· γαγγαλίζεcθαι, ἥδεcθαι Hesych. γαγγαλίζω EM 219 25) Geoponicos (δυcγαγγάλιcτον XVI 2 FL, -γαγά- H, -γαργά- M; Pelagonius est) Glossas Latinas (gangalison gangalizo gangalisate gangalizamen egangalesan CGL III 419 e cod. Lugd. s. VIII—IX) quos locos dudum Hemsterhuis et Lobeck indagarunt, non videtur aetatem tulisse. Meminerimus denique in voce γαργαλεών nusquam variari; contra Gangaron (i. q. Gargara urbs Troadis) cosmographus Ravennas scribit 108 6 Pind.

1) ἄρρωcτοc constanter in sacris libris, cf. Blass Gr. 11, ἄρρητοc DPM 5 31 ἄρρητον 7 26.

2) ἄρρηκτον ἐρρηγεῖα sed ἀποροαί tabb. Heracl.

3) διαρήδην nondum legi praeter Aristid. ed. Dind. I 233 in libro L.

4) de voce νευρορ(ρ)άφοc cf. Schanz Plat. vol. VII vii; φορμοροφίδα (!) φορμοραφίδοc φορμοραφίcι φορμοραφίc Aen. tact. 369 11 12 16 ed. Hug codex.

5) Alteram consonam perperam illatam non vidi fere ante s. XIII vel XIV (Εὐρύθμωι BU 748 II 7 aet. Neronis), ut εὔρροιαν Alex. Aphrod. in Ar. top. 93 9 B s. XIII—XIV εὔρροον Eurip. Hec. 650 BG Hippocr. VIII 28 I εὐρρώcτωc Xen. Hell.

εὐθυρρημο[σύνη ρ II *281 fr 6.

κακόρυθμος ρ I *162 1 *163 9 π XI² *161, 8 16.

καταρρέπον *Iatr 32 16, κατάρρους 8 40 19 32.[1])

μεταριπτεῖν †υ 10 35, μεταρυθμίζειν Є p *1191 WS I 30 82 (idem fuisse videtur in altero volumine VI² 66, 9 2).

ὀπισθόρροια Є X² *97, 3 15 (lexicis inserendum).

παρρησία παρρησιάζειν παρρησιαστής φιλοπαρρησιαστής[2]) solita est scriptura in libris Epicureorum (maxime in voluminibus πα ορ κ), sed παρησιά[σθω ρ I *102 28 (locum denuo conferendum esse censeo).[3])

προρέον[τος †πβ 2 4,[4]) προρήσε[ως ρ I †31 2.

φιλορήτορες ρ II †218 15 *302 3.

ψευδορήμονα †πβ 41 5.

Subsequantur quae de augmento vel reduplicatione necesse est memorari. Singula haec sunt: ἐρρήθη *μ 15 19 81 19 ἔρρι[ψ]εν †πβ 75 3 ἔρρεπεν *Στ 62 3 — ἐ|ρητόρευον ρ I †27 8 ἐπεράπιζον †υ 16 28, ἐρρίφθαι ρ I †57 11 προσερρειμμένων II *94 3 (προσ[ερ]ριμμένων alt. apogr. †129 7) προσερρίζωται *Iatr 6 19 cf. 20 23 27 ἀπερρυηκέναι *μ 96 36 ἐρρυσασμένον X p †307 VIII² 192, 14 29 ἔρρωσαι M X² *78, 15 5 ἐρρῶσθαι †υ 17 18 ἐρρωμένων †πβ 38 3 — κατεραμμένον (ῥαίνω) *Iatr 22 29.[5]) Hac in causa quam nihil efficitur proborum malorumque librariorum distinctione in aperto est. Missis enim locis dubiis vocibusque cum particula εὖ conflatis 16ies videbis a diligentioribus hominibus geminatam liquidam 15ies simpliciter positam, at ex altera parte gemellam consonam 34er semel exaratam 17ies.[6])

Egerunt de tota quaestione inter alios GMeyer Gramm.³ 239 Blass KB I 270 Meisterhans³ 95 Schweizer 124 Mayser II 19 Solmsen KZ 20 350. Quae docent VH, non abhorrent a communi illius aetatis usu. Etenim in volgaribus papyris tertio a. C. saeculo rarissime scribitur simplex canina, e. g. ὀξύρριν κατάρριν frequenter in papyris Mahaffianis occurrunt, ἔρρειμμαι

III 3 5 CF² εὔρρωστος VI 1 6 B εὔρρυθμον Sophon. paraphr. in Ar. de an. 89 7 AC al. Item falso exaratum χαμαιρριφῶν in scholiis Homeri Genevensibus II 67 7 Nic. Etiam in nonnullis vocibus compositis quorum prior pars vocabulo ὀξύς constat obtinuit simplex liquida, ut ὀξυρεγμία (solum ὀξυρρεγμίη Hippocr. IV 562 D¹ qui nullius est pretii) et Ὀξύρυγχος Aegypti nomus (sic vulgata est lectio, quam sequuntur papyri et Strabo 823). Nescire vero me fateor quidnam Dindorfium impulerit ut in voce φιλορρώμαιοι apud Agathiam 229 18 alteram tolleret litteram ρ.

1) καταράκτης absque v. l. fertur apud Strabonem 38 238 786 787 788 καταράκτην 531 DF (-ρρ- C) καταράκτας 729 DF (-ρρ- C) καταράκτας 740 F (-ρρ- cett.) καταράκτην 818 E (-ρρ- cett.) cf. 817, verum καταρράκτην ὄμβρον omnes 640; simplicem consonam retinet Kramer libris cedens.

2) φιλοπαρρησιασταί πα 16 20 add. lex.

3) παρησίαν PPar 63 VIII 7 (165ª) Παρησία CIG IV 6829; παρησία nonnumquam ostendunt codices sacri, cf. Blass Gr. d. N. G. 11 Schmiedel § 5 26ᵇ.

4) Ut evadat iustus versus scripsit Hausrath τοῦ] μέν ⟨τε⟩ προρέον[τος ὑπ]ὸ ψηφῖδες ἄπα[σαι ὀχλεῦ]νται. Quid si temptes τοῦ] μὲν προρ⟨ρ⟩ε⟨ι⟩όν[τος κτλ.?

5) ἔ]ρρωσο EOe 25, 1 7 ἔρρωσθε 26, 2 7 at περιρεῖν 31 4.

6) Cum tota quaestione arcte cohaeret μισθῶι ἐ]πὶ ῥητ[ῶι ευ 34 17 (Φ 445), de quo cf. in praesentia WSchulze qu. ep. 44.

PPetr II 60 5 (ca. 250^{a}), καταρραγῆναι II praef. 31 (III^{a}) al. (sed ἀποριφέντα PLond I 61 23 [III^{a}] ὀξύριν PPetr I, XX 1 10 [225^{a}]), inde magis magisque intercidit altera consona, cf. e. g. ἀντίρηcιc PTor I 42 35 (116^{a}) διαρεῖν ἀπορεῖν Eudoxi papyrus vs. 324 328 (II^{am}), sed multo illam magis neglexit Romanorum aetas, velut ἀναπόριφον saepe scribitur in emptionum pactis[1]), melius tamen restitit vetustior consuetudo in epistularum clausulis ἐρρῶcθαί cε εὔχομαι vel ἔρρωcο ἔρρωcθε.[2]) Et habet omnino quod ex Epicureorum quoque libris colligimus firmiorem locum geminata consona in verborum temporibus praeteritis quam in compositione. In Aristotelis volumine non inveni ρρ, at ἰcόροπα 42 18 προρηθεῖcιν 46 9 Bl.^{2} Ea quam hodie sequimur in scribendo ratio ut in libris restitueretur Byzantinorum opera effectum est maxime eorum, qui a Planudis eiusque sociorum doctrina profecti libris curam impenderunt. In antiquissimis scriptorum sacrorum monumentis nulla in hac re est constantia si pauca vocabula excipias veluti ἄρρωcτοc (cf. Westcott-Hort app. 148 163), ex aliis scriptoribus mihi selegi tres. Luciani memoria tot habet simplicis liquidae exempla[3]), ut inde nisi manus ipsius scriptoris, temporis saltem illo non multum recentioris consuetudo effulgeat. Ut enim taceam de verbis compositis velut καταρίπτοντεc de hist. conscr. 7 Γ Harl. ἀποραγείcηc 8 10 Γ non desunt quae ex verborum declinatione huc trahenda sint: ἔριψεν de hist. conscr. 12 Γ^{1} ἐρητόρευ(c)ε 26 A𝔄 ἐρύθμιζον 51 A𝔄Γ ἐρικνοῦτο Lex. 8 𝔄 ἔριπται dial. m. 20 2 Ω ἔριπτο Men. 17 𝔄 ἐραψώδειc 1 𝔄C al. Theophylacti (s. VII) historiarum codex (Vat. 977 s. XI—XII) servavit παραρεῖ 70 18 περιρεόμενον 80 2 καταρίπτειν 113 23 περιρεόμενοc 155 21 ἀναρίπτειν 219 3 περιρεμβεῖν 229 25 ἀπορύψαcθαι 270 21 ὑπορεμβόμενοc 292 26 etiam κατεριμμένοc 156 3, utque extrema tangam, illustrissima Anna Comnena (s. XII) si incorrupta refert codex scripsit ἀραγεῖc II 32 4 ἀμφιρεποῦc 118 8 ἀπορυΐcκονται 245 8 ἐρίφθω 313 23 ed. Reiff. Editoris in hac causa officium in eo positum est, ut in alias codicum scripturas cuiusnam sint pretii inquirat et totam auctoris indolem respiciat. Qui anxie ad Atticorum mores orationem suam conformat, gemina consona non fraudandus est, sin aliter, codicum testimonia sequare.

Vitiose gemella consona ρ nusquam quod sciam traditur[4]), nam ἀπαρραλλά[κ]των c 22 3 editoris est mendum in addendis correctum. Deinde Με[ν]εδήμου δὲ [τ]οῦ Πυραίου Ακ 7 3 Neapolitanorum negligentia procreavit cum verius Oxonienses ΠΥΡΡΑΙΟΥ servarint (et sic ipse legi), cf. Πυρρα[ῖο]c ib. 6 2. Seorsum memorari oportet τοὐροπύγιον ρ II 186 4[5]); vocem ἀρ(ρ)αβών ignorant VH.[6])

1) Verum ἀναπόρριφον BU 468 26 (150^{p}) PGrenf II 74 14 (137^{p}).

2) ἐρῶcθε (inf.) BU *432 II^{a} 4 (190^{p}) POxy I *119 16 (II—III).

3) Illum quod ad grammaticarum rerum minutias attinet minime certis verba sua circumscripsisse legibus iam in vulgus notum.

4) Neque labuntur reliquae papyri codicesve antiquiores (cf. e. g. silentium Mayseri II 20), sed studium illud Byzantinorum alterius litterae restituendae praeter εὔρροοc etiam alia introduxit, veluti ἀρράccω.

5) ἀραβών et ἀρραβών Aegyptiorum papyri, ut ἀραβῶνα PPar 58 14 (c. 160^{a}) BU 446 5 (149^{p}) ἀραβώνων 17 ἀραβῶνοc 18 (ἀλαβών 20 manus tertia) ἀραβῶνα 601 11 (II^{p}) PLond II 212 31 (166^{p}), sed ἀρραβῶνοc Ostr 1168 (II^{a}) PLond II 204 13 205 31 (97^{p}) ἀρραβῶνα 211 14 24 (166^{p}) 298 14 (346^{p}). Utrumque etiam in NT, cf. Schmiedel § 5 26.

6) Plura de hac voce monebo, ubi de consonis ρρ ρc res erit lib. IV.

Nonnumquam consona illa evanuit: ἱcτουγικήν *μ 24 6 ἀφθαcία[c *ευ 114 3 γέγαπται †πε̄ 12 17 (no) ψυχόν *Iatr 18 42 (cf. 16 2) ΗΛΕΚ$\overset{Ρ}{\text{Τ}}$ΑΝ π *IV^{2} 195, 98 12; verum τῶν ἀνδ⟨ρ⟩ῶν †πα fr 5 2 incertissimum esse duco.[1]

Huic vitio inversus litterarum ordo solet comitari alio loco illa liquida collocata, verum hac in re non peccant libri Herculanenses.[2]

Haec fere sunt, quae de liquidis mihi collegi. Inde pergo ad mutas quae vocantur consonas, de quibus antequam ad singula accedam pauca in universum disserenda. Et inter labiales quidem temere non fluctuant librarii[3]; quae autem in gutturalibus scribendis commissa sunt, duas in partes dividi possunt, quarum prior tribus exemplis consistit: ἀναγεκραφότων ρ II *105 fr 11 7 (n) λελεκμένα I *176 25 ΟΛΙ$\overset{\text{Γ}}{\text{Κ}}$Α †297 7, altera vero aspiratam in mediam conversam demonstrat: Ἵπ]παρκο[c †Ακ 23 10 (ipse legi) κέκρηται †αι 259 9 $\overset{\text{Χ}}{\text{Κ}}$ΕΚΡΗΝΤΑΙ †πα tab V pezzo 3 (at πειθαρκῆcαι fr 66 3 vitium est apographi) ἀποχρώντωc (χ ex κ statim correctum) *μ 67 13. His quatuor locis gutturali mutatae liquidam ρ vicinam esse haud parvi mihi videtur momenti.[4] Dentales

1) cf. GM^{8} 391 Meist.^{3} 83 Diet. 123 Mays. II 16; cυγγαφήν PPar pg. 174 5 (131^{a}) χυcοχοῦc PLond II 144 80 (III^{p}) ἀ(μ)πελουγῷ 334 10 12 (II—III), cτατηγική Onos. 21 4 AB. Similiter alii libri, ut Josephi belli Iudaici memoria: cτατηγῷ 1 236 C s. XI cφόδα 5 200 C^{1} Κλεοπάταc 1 367 A s. X—XI τεταρχούντοc 2 178 M s. XI—XII cτατεύειν 7 164 V^{1} s. XI. Ne nimium a proposito recedam, φρατρίαι Str. 746 et ἱππομαράθου 826 obiter attulisse satis habeo (cf. de his ind. verb.). Segregandum ab his vocabulum μικόc, de quo sub fine huius operis agendum libro VIII.

2) κάτοπτρον quoque scribitur θδ 160 5 6 al., cum κάτροπτον sat notum sit e titulis Atticis, cf. Meist.^{3} 81 [κάτοπτρον BU 717 12 (149^{p}) CPR I 125 6 (II—III)]. Ceterum cf. KB I 289 Diet. 110 Mays. II 22 (Ἀφορδιτοπολίτου, πόρcωπον, φορντίζειν al.), γαρφούcηc BU 80 25 (158^{p}) γαρφέcθω DA 181 8 A καρτῆρα 181 1 B δράκυα DPM 12 29 ἀδρομένων (= ἀρδομ.) pap. Philonis 170 13 ed. Scheil cφιργῶ[cαν 164 26, tum e libris κόθρονοι κοθρόνουc Herod. 6 125 R διετραφεύθη Joseph. B 5 150 L al. — De voce κότραφοc scripsit LDindorf in Thesauro ad verbum haec: 'Gramm. περὶ βαρβαριcμοῦ καὶ cολοικ. apud Cramer. Mus. philol. vol. 2 p. 109 [= 285 4 Nauck (Lex. Vind.)]: βαρβαριcμοῦ περὶ μετάθεcιν, εἴ τιc φαίη κότραφον τὸν κρόταφον καὶ δρίφον τὸν δίφρον. Quae non sunt exempli causa ficta: Nam et δρίφοc aliunde cognitum est et κότραφοc firmatur glossa Etym. Gud., quam in ἐγκρόταφοc memoravi. Ad eandem formam an revocandum sit quod H. St. supra cum lex. Septemv. posuit κόρταφοc, in medio relinquo.' Neque papyri neque Latini in Polybii reprehensionem incurrunt: κρόταφοc PGrenf I 76, 2 5 (II^{a}) BU 647 11 24 (130^{p}) CPR I 54 5 (II—III) WL 30 PLond I 70 161 162 (mag. s. IV) II 206 5 (124^{p}, cf. Class. Rev. 1898 435) Gramm. Lat. IV 380 64, at fertur in Pappi delectu κότραφον 1062 8 1112 11 κοτράφου 1112 1 (ed. Hultsch), quemadmodum optimi scribunt testes, tum κότραφον apud Heron. Byz. poliorc. 232 29 ed. Wesch. ἐκκοτράφηcαν in codice Hippolyti Parisino ap. Tischend. Anecd. s. et prof. 20 'kotrafoi tempora' CGlossLat III 525; cf. etiam GGA 1896, 241.

3) Plagulas dum corrigo, ῥοπωμένην Κω λυ 9 2 in ῥοφωμ. correctum video.

4) Praeterea recte ubique distinguitur inter κ et χ. Nam non imputanda veteribus novellorum peccata, quorum oculi propter ductus similitudinem persaepe sunt falsi. Plurima in hanc rem praebet papyrus omnium prima descripta: ὀκλήcειc μ 63 32 ἑ]χάcτωι 66 13 ἀχολαcία[ν 70 19 χαθελκόντων 73 29 ἀχηκ[ο]ῴc 76 13 ἐρ]ωτιχήν 78 14 χαί 84 13 χριτικήν 90 17 ὑπ̣οχρινομέν[ου 102 15 quae nemo primitus tradita esse putabit nisi insanus. Neque me movet ἵνα χαί υ 23 24 utriusque apographi suffragiis (no) defensum.

quoque miscentur: ΠΙΝ$\overset{Δ}{Θ}$ΑΡΟΝ *μ 99 28 ΠΡΩ$\overset{Τ}{Θ}$Η *Iatr 27 52 δοῦ 37 43 (tamquam τοῦ interpretatus est Diels). Porro calami potius quam linguae vitium esse arbitror quod ipse olim in papyro legi τά]χα δὲ καὶ ὑπ' αἰcχύνη[c] περιcτήcεθαι ('evitabit') τὸν cοφόν †πα 13 10. Non vero credo revera extitisse in papyro εὐπατῶν Є κη̄ 10 9 (sic n; ЄΥΠΑ¯ΩΝ o) quia non desunt quae nostra demum aetate illata esse in conspicuo sit: ΑΡΙCΘΟΝ πε̄ 9 17 n ΑΡΙCΤΟΝ o, ΜЄΤΑΠΘΩCΙΝ πλ 5 13 o ΜЄΤΑΠΤΩCΙΝ n. Etiam κἀνταῦτα μ 105 20 (n) delendum, cum dilucide praebeat papyrus ΚΑΝΤΑΥΘΑ, similiterque ἑθερότηc χ 1 7 (n) apographi legitur culpa (ЄΡЄ.ΤΗC ipse inveni).

Et profecto ΑΝΤΡΟΠΟΝ et ΚΑΤΑΠЄΡ scribendi consuetudinem mira ratione amplexus est CMalesci unus e Neapolitanorum grege, quem notavi in Mus. Rhen. vol. 53 595, neque gravioris esse ponderis existimo ΑΝΤΡΩΠΟC c 11 24 (no).[1]) Nam consensus apographorum in hoc volumine ita non valet ut ex his multisque aliis lectionibus quas facile comparabis examinato Gomperzii apparatu probabiliter colligendum sit vinculum quoddam inter illos testes — alioqui inauditum — intercedere eodem fere modo, quo duo p 1675 (κ) apographa Oxoniensia (VI 181—184 = 185—189) inter sese sunt coniuncta.[2])

Duae sunt voces, in quibus aspirata aut gutturali aut dentali se offert sociam, scilicet χύτρα: κύθρα = χιτών: κιθών. Illud vocabulum non legitur in VH, quam lacunam expleat κυθριδίου Є ap. Diog. Laert. 10 11 (Us. 156 17)[3]), in hoc assueta apparet scriptura: χιτῶνοc Є? X² 104, 1 2

1) At cf. de Gortyniorum ἄντροποc Baunack Recht v. Gort. 34.

2) cf. GM³ 272 sq. Schweizer 107 sqq. Dieterich 84 sq. Mayser II 5—13. Referta sunt vitiis Aegyptiorum acta. Atque maxime dentales confunduntur velut in Ptolemaei edicto (258ᵃ) ἐξέcθω 76 5 cυνταξάc$\overset{θ}{τ}$ω 47 13; de papyro DPM cf. index Dieterichii. Porro e Berolinensium corpore χαταβένω BU 380 17 τέχνον 19 τέχνα 22 ἐτολότην (ἐθολώθην) 10 πόβον 25 (IIIᵖ) γλυγύτερα 424 4 (II—III) διέκραψα(ν) 458 4 (220ᵖ) ἐνκύc 523 8 (II—III) Μητικοῦ 520 19 (172ᵖ) ἰαδρόc 630 II 26 (II—III) cυνπεπωνημένη⟨ν⟩ 416 5 (150ᵖ) Νύνπου 697 11 (140ᵖ) φροφῆτιc 458 7 (220ᵖ) χιρόγραπον BU 71 9 (189ᵖ) ἄφαντα CPR I 223 28 (IIᵖⁱ) ἀcπαλίcματα 601 7 (IIᵖ) al. Auctorum volumina ex Aegypto translata maiorem partem his vitiis vacua sunt, at saepe inter mediam et aspiratam dentalem errat Philonis papyrus s. VI: τεμελίουc 165 29 ed. Scheil cυ]νεζεύγμετα 161 4 φιλαυθίαc 162 15 λεγόμετα 164 22 ἀποτελεcτῶcιν 167 15 φαέτοντα 175 29 δυcτήρατον 179 12 ἐγκατίcαι 178 15 παραcθῆcαι 184 29 ἀcθεῖον 184 26, cf. ΚΟΜЄΙΤΗΝΑΙΟC (κομιδῆ νέοc) et δόξον in fragmento Metiochi et Parthenopae fabulae negligentissime exarato Herm. XXX 145.

3) cf. Hatzid. Einl. 161 Usen. d. hl. Theod. 192 sqq. Quod dicit illo loco Usener Epicurum forma Ionica usum fortasse ad amicum natione Ionem litteras dare, vix tibi probaverit. Nam κύθρα in volgarem sermonem decessit, cf. κύθραc PTebt I 112 42 47 75 (112ᵃ) κυθρόκαυλοc BU 40 11 (II—III) κυθρίδιον PLeid X (chem. s. III—IV) 13 21 32 (χύτραν ib. 11 10) κύθραν POxy I 155 4 (VIᵖ), quemadmodum multis locis scribunt codices: κύθρα LXX 1 Reg. 2 14 Vatic., Sap. Sir. 13 2 Sin. κυθρόποδεc Lev. 11 35 Vat. Sin. ἀπὸ κύθραc 1 Clem. ad Cor. 17 6 Alex. s. V κύθραc Aristot. probl. 20 9 CᵃXᵃ κυθροκαύλουc Joseph. A 8 35 MSP (et sic scribendum) ἐνκυθριδίῳ Galen. ap. Orib. II 278 14 κύθριναι Apollod. poliorcet. ed. Wesch. 152 12 M κυθροπλάθοc Pollux Z 163 cod. A κυθροπῶλαι ib. 197 C ἐπικύθριον (ἐπικτόριον cod. = ЄΠΙΚΥΘΡΙΟΝ)· τὸ πῶμα τῆc χύτραc Hesych. 'olla κύθρα' CGlossL III 24 369

χιτωνίcκο[υc op 17 10 τῶν χιτώνων Iatr 28 28 τετραχίτωνες 27 μονοχίτωνες 29 praeter ὁμοκίτων *Στ 4 8, quod tamen incertum videtur.[1])

Multifariam cum in Graecis litteris Britanniae insulae scribatur nomen, Philodemi manum non parvi aestimandam esse censeo: ἐν τῆι Πρεταγγικῆι (sic ipse legi; Π[ρετ]τανικῇ falso Gomperz) c 5 35.

Libros circumspicienti ascitis eis, quae GDindorf (Thes. L. G. II 491^{cd}) KMueller (Geogr. min. I 516 sq.) Huebner (Realenc. III 860 sq.) exposuerunt haec ferme de illa voce dicenda videntur. Solitam tenuem exhibet antiquissimorum qui quidem insulae istius mentionem fecerunt auctorum memoria: Βρεττανικῶν νήcων Polyb. III 57 Βρετ(τ)ανικαί Βρετανικάc [Aristot.] de mundo 393^{b} 12 17. Sed duriorem ponit labialem Diodori Vindobonensis in libro quinto (ceteri βρε-). In Strabonis geographia haec fere animadvertuntur: Πρεττανίc Πρεττανική libris AC nititur (nusquam teste B vel epitomis) II 114—116 III 176 IV 189 (190 Πρεττανικῆc solus C) 193 194 198—201, sed uno consensu traditur tenuis I 63 64 II 72 75 93 129 III 147 IV 193. Hic attendendum est obsoletiorem illam scripturam a libris AC in Pytheae expeditionis narratione (II 114—116 IV 198—201) constanter defendi, quem virum huius scribendi rationis auctorem fuisse facilis sed incerta est suspicio. Tum Stephanus Byzantius s. v. Βρεττία haec affert: καὶ ἄλλοι οὕτωc διὰ π̄ Πρετανίδεc νῆcοι, ὡc Μαρκιανὸc καὶ Πτολεμαῖοc (inde pendere videtur Eustath. ad Dion. perieg. 284). Et in Ptolemaei tabulis ille usus in libris quibus nunc utendum est plane est abstersus (cf. ed. Muell. 74 12), Marcianus (s. IV—V) vero religiosius a posteritate est interceptus, in quo traditur π 554 1 560 6 7 8 25 34 561 9 14 20 562 3 16 ed. Muell. (at Βρεττανικαῖc 516 25 -ικῶν 521 21). In eiusdem Stephani epitomam migravit Πρετανικὴ νῆcοc.. οἱ ταύτην οἰκοῦντεc Πρετανοὶ καλοῦνται et similiter mediam servarunt glossae Ἀλβίων Αἰβοῦδαι Ἰουερνία aut disertis verbis aut tacite e Marciano haustae, ut facile appareat reducendum esse illam scribendi rationem etiam in glossa Λινδόνιον, πόλιc τῆc Βρεταννίαc· Μαρκιανὸc ἐν περίπλῳ. Num quod habet Sylburgi editio Etymologici Magni Κελτὼ Πρετάνου θυγάτηρ 502 45 ad antiquita-

---

κύθραν Geopon. 204 3 Beckhii libri (solus L χύτραν) ad extremum Ἐφαλλοκύθραc nomen ab Alciphrone fictum ep. 3 64. Ad genus formae κιτών accedit κυτροκαύλουc Joseph. A 8 35 RO, cum nomine χιθών componendum χυθρίc CISept I 3498 14 (aet. Ptol., χυτρίc 13 14) χύθρα LXX Num. 11 8 cod. F (i. e. Sinait.) χυθρόποδεc Lev. 11 35 Sarravianus χυθριδίῳ in loco Oribasii supra allato codd. CM.

1) cf. GM^{3} 283, WSchulze KZ 33 236 adn. 1 Dieterich 86. Atticorum lapides s. IV^{a} aeque praebent χιτωνίcκοc χιθωνίcκοc κιθωνίcκοc κιτών (Meist.^{3} 104). In papyris de quibus nonnulla monuit Schmid Att. II 18 est χιτῶνεc PPetr II 108 22 (III^{a}) χιτῶνοc II praef. 22 18 (III^{a}) et sic praef. 33 (III^{a}) RevL 98 4 (258^{a}) PLond II 11 14 (II^{am}) PTebt I 46 120 127 130 (II^{a}) POxy I 114 6 (II—III) CPR I 21 18 (240^{p}) p. 125 10 (II—III) POxy I 109 13 17 19 27 (III—IV), κιτών sim. BU 22 16 (114^{p}) POxy I 113 8 (II^{p}) CPR I 27 9 (190^{p}) 22 8 (II^{p}) PLond II 246 17 22 (bis) 26 33 (II^{p}), κιθῶναc PPar 52 6 53 11 15 45 54 13 16 43 47 60 64 70 80 κιθώνιον 53 45 (162^{a}) κιθόνιον PLond II 315 38 (350^{p}). Ergo saec. III^{a} nil nisi χιτών scribi recte monet Mayser II 14, deinde altera apparet forma κιθών, novissima denique deprehenditur κιτών. Apud scriptores communis est forma χιτών (sic Strabo 528 530 734 746 828), sed χαλκοκιτώνων κιτῶναc habet Ilias Bankesiana Ω 255 231 κιτώνων κιτῶναc LXX Vaticanus Exod. 28 35 36 35 κιτών Sinaiticus Hesai. 3 16 24 36 22 61 10, χειθῶναc ev. Mt. 10 10 codex Bezae s. VI, dein κιθῶνα Soran. ed. Rose 227 10 Clem. Alex. paed. 320 2.

tem ascendat necne Reitzensteinii opera diiudicabitur, certe 212 30 ἀπὸ Κελτοῦς τῆς Βρετάνου θυγατρός cuncta Gaisfordi memoria defenditur. Apud ceteros scriptores sueta forma adhibetur, velut in Josephi libris et in Dionis Cassii historiis (cf. Boiss. ad XXXIX 50 1, Βρεταννική herba Diosc. IV 3, Βρεταννῶν Herodianus ap. Steph. Byz. 17 7 Mein.), quam sprevisse Ptolemaeum et Marcianum inde fortasse explicandum, quod illi in exscribendis locis antiquioribus sunt usi tabulis. Nam a primo p. C. saeculo in volgari Graecorum usu eandem quam unam novit lingua latina fere usurpatam esse formam titulorum[1]) et papyrorum est consensus.[2])

Et hactenus de labiali. Quod vero ad nasalem et dentalem refert, non eodem modo Philodemus vetustiorum usum secutus esse videtur. Nam plerumque illud nomen per geminam τ simplicemque ν scribitur. Haec est ratio Diodori Strabonis Marciani neque obstat Stephani epitoma, in qua est Πρετανίδες s. v. Βρεττία, Πρετανικὴ νῆσος, Πρετανική s. v. Ἰουερνία, Πρετανικῆς PpR s. v. Αἰβοῦδαι (Πρεταννικῆς R), nam Πρεττανική scribit M s. v. Ἀλβίων (Βρ- A, Πραιττ- RV), unde illa corrigenda. Accrescente autem cum Romanis commercio, qui solum formas 'Britannia' 'Britannicus' norant[3]), et media in tenuem abiit et geminatio in alteram consonam transsiluit. Neque tamen hae duae rationes sub idem tempus intromissae sunt in Graecorum linguam. Nam primum initium nominis emollitum[4]), et hunc in modum scribitur apud Polybium Pseudoaristotelem Strabonem[5]) Josephum[6]) Dionem Cassium in paucis denique papyris titulisque. Deinde geminatio in liquidam translata est, et illa ratio in lapidibus Aegyptiisque chartis praevalet atque multis quoque placuit recentiorum temporum auctoribus. Pro vitio habendam esse censeo formam Βρετανικός a nonnullis papyris traditam, neque in patrocinium vocari velim poetarum locos. Etenim ἔνθα Βρετάνοι apud Dionysium Periegetem nil obstat quin geminatam recuperet nasalem[7]), et perversa ratione in Sibyllinis 14 175 Ἰερναίους

---

1) Velut Βρεττανικόν BCH I 291 (Ephesi temp. Trai.) CIG Phoc. 145 (210—213) Βρεταννικόν sim. Wien. Denkschr. 1891 1 (Lyc. I p) Ἐφ. ἀρχ. 1886 53 (II p) IHS IV 422 4 Berl. Sitz. Ber. 1887 887 (II p) al. βίρος Βρεταννικός Edict. Diocl. 19 36 ἐν τῶι Βρεταννῶν θριάμβωι BCH V 474 (temp. Neronis) εἰς Βρεταννίαν Ἐφ. ἀρχ. 1883 19 (Eleus. II p), sed Αὐτοκράτορα Καίσαρα Θεῖον Σεπτίμιον Πρεταννικὸν Μέγιστον The Amer. journ. of Archaeol. V 496 (Gortyne 209—211 p).

2) Βρεττ[α]νικοῦ BU 222 3 (215 p) Βρεταννικοῦ 64 12 (217 p) 92 25 (187 p) 578 16 (189 p) 614 30 (217 p) POxy I 69 20 (190 p) 91 31 (187 p) PLond II 93 5 (213 p) 193 15 (212 p) Βρετανικοῦ BU 618 10 (213 p) 637 13 (212 p) PLond II 115 2 (211—212). In Raineri papyris identidem Βρεταν(ν)ικοῦ scribitur, cf. MittPR II—III 11—16.

3) E poetis cf. Horat. Verg. Ovid. Prop. Iuven. Stat. Prisc. alii; sed Lucretius 6 1104: nam quid Brittanis coelum diferre putamus, quam sententiam quantopere ad Graecum exemplar conformaverit poeta cum Philodemi locus c 5 35 tum mensura probat a Latinis aliena. De titulis Latinis cf. Huebner p. 861.

4) Contrarium est Πρεταννικόν in titulo Gortynio, quem modo tetigi; sed hic antiquitatis studium deprehenditur.

5) Nisi ubi Πρεττανικός exaratur plerumque Βρεττανικός reperitur, verum Βρεταννικῆς Βρεταννῶν 75 Βρεταννικοί 129 libri Βρετανικῆς vol. I 96 19 Kram. C, quae tamen vix ad Strabonem recedunt. — Βρεταννός Celtorum rex Parthen. 30.

6) Persaepe Βρεττανία Βρεττανός sim., rarius aliter ut Βρετανῶν B 2 377 A (Βρεττανῶν PRCVLM).

7) Βρετάννοι revera libri Bco Muelleri. Eodem modo in vs. 566 δισσαὶ νῆσοι ἔασι Βρετανίδες, ἀντία Ῥήνου recipienda est scriptura cod. B: Βρεταννίδες et paulo post vs. 569 νήσοις ἐν πάσῃσι Βρετανίσιν ἰσοφαρίζει item nasalis geminanda

Βρετανούς τε φαρετροφόρους τ' Ἰβῆρας edidit Rzach. Codices habent Βρεττανοὺς *περμανιοὺς φ. τ' Ἰβ., e qua corruptela recte elicuisse mihi videtur Alexandre Βρεττανοὺς ἱερνούς τε (περνούς τε Mai). Certe a prima illius versus voce manus abstineamus, cf. Βρεττανοὺς Μαυροὺς μεγαλοὺς Δᾶκας Ἄραβάς τε 12 181.[1])

Fortissime vero restitit Latinorum usui ineuntis syllabae vocalis. Repperi Βριττανῶν Theophil. ad Autol. 2 32 Βριττανίας Epiphan. III 114 15 ed. Dind. cod. Βριττανία Ptolem. geogr. I 15 6 v. l. Βριταννίας synt. math. 112 11 D s. XII (Βρε- A s. X B s. X C s. X, et sic alibi omnes) Zosim. 66 4 72 14 al. codex (s. XI) Βριττανίας Socr. eccl. hist. V 22 26 F Βριττανικῶν VII 12 2 F.[2]) Quid in his scriptoribus ipsis quid librariis tribuendum sit nondum aperte perspicio, sed illud notandum videtur, plerumque exstare ad Graecorum consuetudinem ττ et ν.

Transeo ad aspiratam. Inter convicia quibus effuse indulget Philodemus pressis Epicuri vestigiis illud quoque recurrit: τῶν σπαλάκων ἧττον βλέποντες anon. p 862 (Φ?) Scott Hercul. 320 3.[3]) Verum vel talparum oculis quid subsit litteris ΓΡΕΙΔΟΝ ρ I 181 24 (n) cognoscitur una hasta addita.[4])

(Βρεττανvίcιν M), cuius rationis optimum nuper repertum est testimonium: νηcοῖο Β[ρ]εταννίδοc anon. poeta ep. s. III—IV[p] RReitzenstein Zwei religionsgesch. Frag. 49 4.

1) Mirus est versus Sibyllinorum 5 200 ἔccεται ἐν Βρύτεcci καὶ ἐν Γάλλοιc πολυχρύcοιc (supersedendum arbitror Rzachii correctura ἐν Βριτάνοιcι; ille etiam de scriptura ἐν Βρίτεcci cogitarat) quem dubitanter conferendum propono cum 'prydein' qua voce apud Celtos ('mittelkymmrisch') illa insula significata est, cf. Zimmer Zeitschr. d. Sav. Stift. Rom. Abt. 15 216.

2) 'Aus römischen Quellen haben Βριττανία Paus. VIII 43 1 [agitur de Antonini Pii rebus gestis, at Βρεττανῶν I 33 4] Βριταννεία CIG 6627 = CIL X 6569' Huebner l. c. 861 6.

3) cf. GM[3] 279 Thes. L. Gr. s. v. cπάλακ[α PPetr II 115, 3 2 cπάλακοc 117[d] 5 (III[a]; dicitur de equis qui a talpae colore videntur nomen accepisse, cf. μελανοcπαλάκιccαν 115 9), ἀcφάλακεc Strab. 706 ἀcφάλαξ Artemid. 193 25 L opt. (ἀcπ- V) ὁ cπάλαξ Philop. in Ar. de an. 7 5 αἵματι cπάλακοc (intercedit hiatus ratio) Plut mor. 700[f]. Clementi Alexandrino contra libros qui cπάλακεc habent reddi vult Dindorf ἀcπαλάκεc protr. 115 27, verum etiam 56 19 meliores libri praebent cπάλακεc, porro apud Philoponum librorum ἀcφάλαξ in ἀcπ. correxit Hayduck (in Ar. de an. 595 30). — Sub idem iudicium (cf. Diet. 109 adn. 1) veniunt ἀcπάλτου Edict. Diocl. 32 38 (sic saepius Latini), ἀcπαράγου 6 34 35 ('asparagi' lat.) — ἀcφαράγων Str. 827, cπόγγουc 389 714 cπόγγοc Aen. tact. 39 1 Hug cπογγοκέφαλοc RevEg 140 6 7 (678[p]) — cφόγγοι BCH VI 23 184 (Deli 180[a]) cφόγγοιc Hippiatr. ed. Miller 105 (alioquin in hoc libro cπόγγοc cπογγάριον), cπόνδυλοc Str. 118 bis 720 ἑπταcπονδύλων 830 cπονδύλου Aen. tact. 80 4 Hug (cφ- Hertlein) — cφόνδυλοc Attici lapides cf. Meist.[3] 60 [adde cφονδύλων CIA II 1054 43 (347[a])] cφόνδυλοι Rev. de phil. XXIII 3 49 (sacr. Apoll. Dindym. II[am]) cφόνδυλον PLond I 135 72 (I—II) cφόνδυλοι Edict. Diocl. 5 10 ('sphonduli' lat.) cφονδύλουc 6 2 ('spon[duli' lat.) cφονδύλου 13 5 cπονδύλου 6 (variant cπόνδυλοc et cφόνδυλοc in Hippiatricorum codice Milleriano, cf. e. g. 142), cπυριδίου PPetr II praef. 33 4 5 (III[a]) — cφυρίδα PPetr II praef. 33 4 5 (III[a]) cφυρίδοc PTebt I 117 20 (99[a]) cφυρίc PLond II 246 19 (II[p]) 255 41 (III[p]) cφυρίδα POxy I 116 19 (II[p]) cφυρίτιον (= -ίδιον) BU 247 2 3 6 (II—III[p]) cφυρίδ[ια CPR I 47 5 (II—III), atque sic Armenii sp'rid sp'iurid p'iurid (CBrockelmann ZDMG 47 10).

4) γρῖφοc et γρῖποc Graeci, cf. Thes. L. Gr. s. v. GM[3] 285 γρῖποc (rete) Theophan. chron. 437 23; 'gripos' traditum est apud Gellium I 2 4 ('griphos' Herz cum edd. vett.). Vitiose τῷ γριππεῖ (in carmine Sapphus) et γριππεύc (in Leonidae ep.) codex Anthologiae Palatinus VII 505 504.

His expositis dentales sunt examinandae. Obelum addidisset Phrynichus, si legisset ποταπός ἐστιν (cuias) υ 14 26 35.[1]) Desiderantur in Pisonis voluminibus voces μαστός[2]) et κολοκύνθα[3]), sed non praetermittendum videtur τιτθοῖς ρ II 123 3.[4]) Fines inter τ et ττ prope non permiscent librarii, nam verbo τυφλώτον[τος π XI² *157, 4 16 ilico est suprascripta altera dentalis.[5]) Recte praeditum est gemella consona vocabulum βατταρισμός: βατταρισμῶι ρ II 136 14 βα[τ]ταρισμοῦ κ I² 6, 5 33 (o).[6]) Inter primos fructus qui in rebus grammaticis e libris Neapolitanis redundabant numeranda est vocis μάκρα cognitio a Sauppio communicata: ἐν τῆι μάκραι υ 16 36, qui plura postea et ex titulis et ex libris attulit, cum Andaniae explicaret leges sacras (ad vs. 107). Alia Gomperzio debemus: μᾶλλον ἢ τὴν [ἐν μά]κρα[ι (scil. καταστροφήν) θ 32 35, ὅταν δ' ἦι δια[τετ]ρημένον τὸ cῶμα καθάπερ πολλὰ τῶ[ν] μακρῶν ἐστιν ἰδεῖν π VI² 184, 35 6 (sic ipse quoque legi), quibus addo μάκραν Στ 33 3 quemadmodum adhuc in papyro reperitur (μάκ[τ]ραν vitiose Comparetti).[7]) Porro in voce ἄρκτος consonae

---

1) cf. 56 Lob. ubi multa in hanc rem congesta sunt; libri sacri tenuem nasalem ignorant. At recte se habet auctore Phrynicho ποταπὸν οἶκον Philo I 194 13 H, ubi ποδαπόν MAPS. De explicanda mediae origine periculum facit Schweizer Gr. 107. Quae vitia Aegypti papyros admodum frequentant scilicet consonarum τ et δ permutatio (de aevo Lag. cf. Mays. II 8 sq.) frustra quaeruntur in VH (v. supra pg. 82).

2) cf. μαστούς Str. 682 827 μαστοειδές 683 βαρυμάστους 807, ubi non variant codices, qui alias in ternas partes (μαζός μαστός μασθός) discedunt. Verum haec certius alia occasione signabo. Ex Aegypto adferri debet μασθῶν σκληρία PLond I 91 208 (mag. III^p) μασθούς WL 937.

3) κολόκυνθα RevEg II 120 122 (in eadem papyro κολόκυντα 121 123; III^a), κολοκύνθινος RevL 59 21 κολυκινθίνου [sic] 39 6 (at ibidem κολοκύντινος 53 22 55 6 9 57 18 58 2 κολοκιντίνου [sic] 40 10; 258^a), κολύκιντος (sic) PTebt I 131 30 (100^a), κολο]κύντην DPM 12 25 (IV^p), κολοχοίν[θη ? (sic) PGenf 59 19 (IV^p), κολοκύνθαι Edict. Diocl. 6 26 27. De formis κολοκύνθη (-τη) ∼ κολόκυνθα (-τα) cf. Lob. Phryn. 437 (illa Atticorum est); de seriorum voce κολόκυνθος (-τος) FJacobs egit Paralip. Anal. 69. Alterius vocalis mutatio in υ extra Aegypti fines non videtur tradi.

4) τίθθαι bis Philonis papyrus (I 207 15 III 62 12) ὑποτίθθια LXX Hoseas 14 1 Vaticanus (ὑποτίθιον BU 629 14 (141^p)) τίθθη matertera GlossLat III 28 35. Illa assimulatio ex eadem radice provenit qua nititur κάθθηκε in titulis Aeolum Naucraticis (KB I 641) ἐνικάθθετο BCH VIII 380 (tit. metr. aet. rom.) Ἀθθίς carminum Delphicorum al.

5) Quae Schmid Attic. II 84 e Philodemo enotavit duo exempla consonae vitiose semel positae partim falso memoravit (c 6 13) partim indagare mihi nondum licuit ('εὐς. tab. 15 5'); de dialectis cf. GM³ 375, de vocibus Κάτανδρα Νέτος Kretschmer Vaseninschr. 178. Apud Aegyptios qui plerumque geminata sibila utuntur raro peccari nil habet miri: ἐλάτους *Eud 18 17 (II^a) memorat Mays. II 5, ἐλατουμένου BU 636 21 (20^p) -ένης 155 10 (153^p) πράτουσα RE 140 (678^p), cf. γλῶτα Wuensch def. 52 54 (ter) ἔλατον JMB 483 B 9 (Ephesi II^pf).

6) βαταρίζειν Strab. 662 libri et Eustathius, ἐμβαταρίζων Gregor. Nyssen. in Eunomium 798^c M, βαταλίζεται Theanus epistola 603 45 (βατταλίζεται Hercher), βαταλίζει Hippiatrica Milleri Not. et Extr. XXI 2, 23 (de ρ et λ cf. supra pg. 77).

7) Quae adhuc e titulis librisque (Polyb. XXX 23 3 Galen. Poll.) sunt exhausta bene exposita vidi in titulorum Ciliciarum editione a Rudolfo Herberdey et Adolfo Wilhelm confecta Wien. Denksch. 1896 65 (cf. 5 64), add. μάκρα BCH XX 351 5 (Cypr.) et καὶ ληνῶν Β καὶ μακρ[ῶν (sic leg.) in titulo Aegyptiaco

in medio coartatae cum essent offensioni linguae volgari, extincta dentali expeditior procreata est pronuntiatio. Haec teneamus oportet, cum in verbis οἰκοῦσιν ὑπὸ τὰς ἄρκ[το]υς collata Neapolitanorum tabula (IX^{2} 130, 13) unius tantum litterae lacuna apparebit; ἡ ἄρκτος EOe 45, 1 11).1)

Paulo longiore circuitu de gutturalibus consonis agendum est. In formis κναφεύς Κνίφων emolliri posse gutturalem praeter alia tituli quoque Attici ostendunt (cf. Meist.^{3} 74); ad eandem rationem reduci voluit Gomperz Γλεα(ί)νετο[ν π VI^{2} 174, 25 11 Anglorum testimonium secutus. Sed hoc nihil est cum ipse Κλεα[ί]νετο[ν invenissem, et accedit ΚΛΕΑΙΝΕΙ.. in frustulis miserrimis de re poetica p 1671 O VII 38.2) Propter Atticorum σχελίς affero σκέλος θ 21 40 σκελετοί

Comptes rendus de l'Ac. des inscr. 1901, 201 (II^{p}). Apud Artemidorum librorum μακρᾶς 264 19 265 4 iam Henricus Stephanus in μάκτρας correxit. In glossis Latinis inveni 'nactra firmentatorium' CGL III 531 (n litterarum collocatione defenditur) 'ΜΑΚΤΡΑ firmentatorium' 321. Pollucis codices servarunt μάτταν ἀγγεῖον 10 110 quod corrigere noluit Bekker etsi μάκτραν Gualtherus olim proposuerat. — Lubet ad similia devertere: Βάκριοι Euseb. praev. ev. 42^{a} v. l. Βακριανῆς Phleg. mir. 71 3 Kell. Palatinus in scholio (Βάκτρων πβ 39 15) ἔχραν LXX Exech. 35 5 Q^{1} al., Λαμπριεῖς Strabo 398 A (Λαμπυριεῖς A^{2}BE, Λαμπτριεῖς Cas.; cf. Papii Onomast. s. v., Meist.^{3} 79) σκ]ῆπρα et σκηπρουχία POxy II 213 (fr. tragic. s. II^{p} pessime scriptum) σκῆπρον nonnumquam in codicibus obvium (σκήπτρου πβ 51 3). Apollonii Rhodii †Laurentianus scribit βάκρω 1 670 βά^{τ}κρωι 2 179 λέκρον 4 1107.

1) cf. Thes. L. Gr. s. v. Veteres ἀπαρκίας διὰ τὸ εὔφωνον dixisse testes sunt Hesychius Eust. 1156 17 1536 16 BA 445 16, quam rationem impugnat Phrynichus BA 19 22; cf. etiam ἀπαρκίας CISic 1308 in tabula ventorum Romae inventa, Aristid. ed. Keil II 406 32 A^{1}S^{1}, Ptolem. geogr. ed. Didot. 42 10 D. Quodsi revera in papyro Herculanensi extitit ἄρκους, hoc non levis esse momenti arbitror, quia praeterea voci ἄρκτος in regionis significatione dentalis non videtur esse subtracta; veluti ἄρκτος saepe scribitur in Eudoxi volumine, πρὸς τὴν ἄρκτων (!) PLond I 100 468 cf. 633 686 687 al., et in chartis Byzantinorum s. XI XII quarta iniecta consona frequens est forma ἄρκτρου. At animalis nomen in vulgus dentalem ignorat: ἄρκος scribunt LXX, ἄρκος CISic. 1302 i δέρμα ἄρκειον (alius lapis ΑΡΚΤ....) Edict. Dioclet. 8 33 (Ἄρκωι nom. prop. Proceed. VII 14 in ostraco s. I^{a}) ἄρκος Iustin. mort. dial. c. Tryph. 21 B ἄρκων Orig. Philocal. 129 14 (ed. Robinson) AB ἄρκου Martyr. Athenogenis episc. Ἀνάλ. Ἱερος. σταχ. I 288 2 ἡ ἄρκος Hippolyt. ed. Ber. I 1, 190 10 ἄρκον 204 5 ἄρκῳ 12 ἄρκου 2, 15 17 19 9 26 6 ἄρκος Cyrill. Alex. in XII proph. 267 9 F ἄρκῳ 269 12 b ἄρκοι Cyrill. Hieros. catech. 18 2 Mon. opt. alii ἄρκου Theod. h. eccl. II 14 1 A (s. XI) Basil., saepe etiam extra sacrorum scriptorum fines similia deprehendas ut ἄρκων Diod. 4 17 D (opt.) F ἄρκον Philo III 273 1 (codex) ἄρκον ἀμυνόμενος Ioseph. A 6 183 libri (ἄρκτον O correctus) ἄρκος Babr. 95 18 Bodl. ἄρκου Galen. ap. Orib. V 432 ἄρκον instit. log. 29 11 Kalbfl. ἀρκόχειρ ἄρκου ἄρκος Artemid. 263 13 (ἄρκτος 92 19 97 14 103 1 134 14) ἄρκων ἀρκύλοι Poll. 5 15 A ἄρκων μυελοῖς Schol. Hom. A vol. II 92 22 Dind. ἄρκοι Hippiatr. Not. et Extr. XXI 2, 16 τῶν ἄρκων Oribas. I 181 8 ABM^{1}V ἄρκοι ἄρκου Chronic. Pasch. 185 15 263 16 etc. ἄρκος Manasses 6208 M ἄρκου Cedren. II 376 6 C al. His aggregandum nomen proprium Ἀρκόλυκος CIA III 1133, 2 130 (171^{p}).

2) cf. praeterea GM^{3} 335 AdeBamberg exercit. in Plutum Gothae 1885 p. 2. Γνωσίων in moneta quadam Cretensi (s. I^{p}, ceterum cf. paulo post pg. 94) recte a Romanorum usu derivavit Riemann BCH III 495 (Κνώσιος Στ 76 3, γνωσσόν Steph. Byz. s. Δῖα cod. V), κλυς[τ]ῆρος legitur πα fr 64 6. Strabonis libri praebent κναφάλλων 693 (sic FC, -άλων DE), verum praeter κναφῖ κναφικήν Ostr 1487 (I—II^{p}) κνα[φέω]ς POxy I 43 verso 1 7 (IV^{p}) κναφεύς BU 315 7 (byz) a tenui in-

30 3 ὑ[π]οcκελίζοντες υ 14 17 [1]); iusto denique supplemento scribi videtur ἐκδ]οχεῖον Δε 44 11.[2])

In transcribenda duplici aspirata Romanos priorem consonam in mediam mutasse Guilelmus Schulze in 'Orthographicorum' commentatione p. XXVII—LVII subtiliter exposuit. Illam Latinae linguae consuetudinem non e Graecorum pronuntiandi ratione fluxisse exemplorum penuria demonstrat. Atque labialis commutatio fere ignota[3]), raris gutturalis exemplis[4]) adscriberes ΠΡΟ|ΛΚΘΕΙϹ p 176 13 13, nisi ΠΡΟ|ΛΧΘΕΙ. servaret O I 171, 79 34 propius vero (et sic legi ipse). Una in voce ἐχθρόc paulo saepius vitata esse videtur aspiratae geminatio. Et hoc iam e voluminibus Herculanensibus clarum; nam etsi plerumque χθ iustum in modum scribitur[5]), tamen una se offert papyrus, quae constanter priorem consonam in mediam convertat,

---

cipiunt Aegyptiorum testimonia: γναφεύc PPar 5 XI 5 XVIII 10 (114[a]) γναφεῖ BU 21 II 16 (340[p]) γναφέων 337 23 (III[p]) γναφαλλόγων (= γναφαλλολόγων una detrita syllaba secundum morem saepius alias apud Graecos conspicuum) Ostr 1082 1086 (II[a]) γναφολλολόγων (sic) 1081 (141[a]) τῶν γναφικήν PLond II 184 13 (88[p]) κιτῶνα ἄγναφο(ν) 246 22 (I[p]) al. Ceterum plane eadem est ratio inter κνυπώcω· θριγκώcω Hesychii verbumque καταγνυπόω Thes. IV 1044[c], cf. etiam ind. verb. s. γλοιόc, κράcτιc. Quomodo autem vel mediis in verbis a posteris illa ratio non raro sit adhibita (velut δειγνύω δάγνω ἀγμήν λιγμάω), alio loco exponam.

1) Vituperandus igitur Meisterhans quod cκέλει alia de causa p. 103 allatum in consonarum conspectum non rettulerit; cκέλοc PPar 12 16 (157[a]) cκελοτύρβη Str. 781 al., at cχελέων Hippocr. IX 70 U τὰ cχέλη Hero geom. ed. Hultsch 63 1 D; huc fortasse spectat Eberhardi Bethunensis versiculus 8 94 Wrobel: brachia dic chele, inde perichelides (de sibilante omissa cf. 'hisoceles' Boet. geom. ed. Meis. 376 3 eqm 404 10 406 24 em 406 13 e 'diachisma' [διάcχιcμα] de inst. mus. 278 16 o al.) Porro cf. cχινδάλαμοc cκινδάλαμοc (KB I 58), φύcχη pro φύcκη in papyro aevi Ptol. Boeckh Kl. Schr. V 209, ubi recte comparavit editor nomen Φύcκων Ptolemaeo VII inditum, ἐπιcχάζων τὸν πόδα BU 997, 2 5 (103[a]). Iam de litteris cχ in cκ mutatis cf. Mays. II 6 (καταcκεθῆναι, αἰcκροτάτην, τετρακιcκίλιαι) Diet. 101, λίθουc ἀcχάcτουc CIG Sept 3073 164 (Lebadeae IV[a]) — λίθουc ἀcκάcτουc 4255 13 22 27 (Oropi IV[a]).

2) Nusquam in hac voce traditam vidi consonam κ (at cf. ἐγδοκήν PPar 63, 3 86 [165[a]]), quae magis obtinuit in voce πανδοκεῖον, cf. Thes. VI 136[d]. Causa discriminis haec esse videtur, quod πανδοκεῖον inde a πανδόκοc originem duxit, ἐκδοχεῖον vero, quae multo recentioris est aetatis, ad similitudinem vocis πανδοχεῖον fictum est, cum desit ἐκδόκοc. Ceterum v. ind. verb. s. -δοκ-.

3) In papyris unum legi ὀπθαλμῷ PGrenf I 78 12 (19[a]). Tacet Mays. II 7.

4) ἐλεγκθέντοc CD[2] 494 10 (tit. Ionic. 355[a]) ἐγ]χαρακθῆναι Berl. Sitz. Ber. 1895, 894 III 2 12 (Myt. I[a]) ἀκ[θῆναι BU 146 12 (III[p]) πρακθηcόμεθα CPR I 32 16 (218[p]) cυνήκθηcαν NT ev. Mc. 2 1 codex Bezae s. VI διανύκθητι 17 34 idem εταράκθεῖcαν (ἐταράχθηcαν) ταρακθεὶc Passionis Pauli fragm. ed. Lipsius (Acta apost. apocr. vol. I) codex P s. IX—X ἀναδεικθείηcαν Alex. Aphrod. in Ar. soph. el. 96 20 a[1] ἐκδιωκθήcεται Cusa diplom. I 1, 60 (XII—XIII). Verum Armenii 'ek't'eran' (ἰχθηρόc) CBrockelmann ZDMG 47 (1893) 30. Et forsan notitia prosit codicis Berolinensis Hamiltoniani 552 s. IX quo continetur Psalterium graece (sed latinis litteris) et latine scriptum. Enotavi ex initio voluminis: anefthisan 15[a] ofthesan 15[b] ofthalmon 16[b]. fthongos 18[b] at etaracthisan hecthron 15[a] hecthrus 17[b] iuxta echthrus 16[b] hechthron 17[b].

5) ἔχθρα θ? X[2] 61, 20 1 XI[2] 39, 20 12 ρ I 235 12 β 6 11 ἐχθρόc θ 20 8 υ 12 32 ρ II 129 9 132 fr 1 133 22 149 fr 6 ευ 36 4 Є XI[1] 20 12 ἔχθιcτον β 3 27 cυνεχθαίρει β 11 5 ἀπε]χθρεύονταc ρ II 162 10 ἀ]πεχθημο[cύνην ευ 97 9; de forma ἐκχθρόc v. paulo post.

*librum dico Philodemi de ira conscriptum. Nusquam in hac papyro binas aspiratas invenies, at scribitur ut mei oculi sunt testes ἔκθρας 19 11 ἐκθρῶν 16 24 19 11 23 30 32 25, id quod alias non factum vidi nisi tribus locis: ЄΚΘΡ.. *θ 23 19 ẹκθρ[παρρ tab II pezzo 4 ἐκ^{χ}θ̣[ρά p 155 tab II pezzo 6.[1])

Verum etiam tertia illius vocis in usu fuit scriptura, scilicet ἐκχθρός. Nam cum omnino non raro aspiratae gutturali praefigitur media in Graecorum monumentis[2]), tamen hoc plerumque fieri solet ante χθ[3]). Itaque habes in VH ἐκ̇χ̇θροί *μ 88 3 (sic ipse legi ЄΚ̇Χ̇ΘΡΟΙ) ἐκχθρῶν ρ II †162 4.[4])

Sed non solum ante χ inseritur interdum media gutturalis, verum etiam ante consonam ξ, quo facit ἐκξονκώσεις ρ I *219 7 (no).[5]) Porro quae refert Meisterhans^3 109 ἐκγ Μυρρινούττης ἐγκ Πειραιῶς novo exemplo illustrare possem ἐκγλογ[ῆι ρ I 162 3, nisi errore Sudhaus apographo lectionem εκγλοι tribueret, cum tabula dilucide ЄΚΛΟΙ praebeat.[6])

1) Vocis ἐκθρός haec indicavit testimonia GMeyer^3 286: CIGS 859 (septies, verum semel ἐχθρός) CIL II 6 LXX versio. Accedant alia: ἔκθρας Mus. Ital. III 575 17 (Itani pt) ἐκθρός BCH IX 83 (tit. Car. aet. byz.) ἔκθρα[ν BU *389 8 (III^p; sed ἐχθρῷ DA 4 6 182 13 ἐχθρούς WL 2177 ἐχθρῷ 2341 ἔχθραν PGrenf II 132 16 s. V al.) ἐκθρός in NT septies codex Bezae s. VI (cf. Scrivener XLVII) ἔκθρας Marcus Eremita contra Nestorianos Ἀνάλ. Ἱεροc. σταχυολ. ed. I 90 13 cod. ἐκθαίρουσι Dio Chrysost. 41 11 M opt. Quod habet codex P Josephi Vitae 137 εκορουc quorsum tendat facile est intellectu. Neque grammaticis haec formae ignotae fuere, cf. ἐκθρός Herodian. II 409 8. — Recte scribitur in Philonis papyro ἐχθρός ἐχθαίρω sim. 155 18 173 23 178 13 17 184 14 193 29 31.

2) cf. de συνδιαπεφύλακχεν ὀκχή (σκύπφος) GM^3 287 Schweizer 115 WSchulze qu. ep. 123, ἐκχμαλωτεύοντες (αἰχμ.) LXX Ps. 136 3 Alex. τ̣[α]κ̣χέως BU 450 16 (i).

3) cf. de formis ἐκχθέματα δεδόκχθαι GM^3 287, addo προσἀνενεκχθῆ PLond I 40 75 (158^a) ἰκχθύον II 315 15 (350^p) ἐκχθές LXX Ps. 89 4 Alex., Philo I 207 2 U s. XIII—XIV. Fortasse eodem iudicio aestimanda Νεκχθφαροῦς PPar 5 VII 9 (114^a) Νικχθνίβις 35 26 (163^a) iuxta Νεχθενίβιος in papyris Mahaffianis.

4) E titulo quodam Nysaeo (Ath. Mitt. XVI 95 sqq.) anni 88^a attulit ἐκχθρότατα ἐκχθίστους GM^3 287, ἐκχθ̣ρ̣[ῶν legitur in lapide Tomis eruto REG 1898, 390 (i), ἐκχθρός in LXX Alexandrino admodum est frequens, rarius reperitur in Sinaitico ut Jerem. 51 30, ἐκχθρῶν etiam in Veneto s. VIII—IX Tischend. Anal. sacra et prof. 106, ἐκχθρούς Pap. Henoch 1 1 ἐκχθούς (sic) ev. Mc. 12 36 Bezae codex, e Josephi libris cf. ἐ*χθρούς Ant. 3 18 S ἐ*χθίστοις Bell. 7 263 A. De formis ἐχθός ἔχθα sim. cf. ind. verb. s. ἐχθρός.

5) Desunt similia in lapidibus Atticis, at ἀνεκξαλλωτρίωτον ἐκξοικονομήσεως CPR I 220 10 6 (I^p) ἐκξ οἴκου BU 189 5 (8^p) PLond II 217 6 (23^p) νυκξί PLond I †172 67 (78^p) ὀκξει PLeid †X (chem. III—IV) II 32 ὠρθωωτώκξων Ἀλεκξαντρία in libro Graeco a Coptite quodam exarato PGrenf II 169 36 39 (s. VIII—IX) ἐκξοίσω ἐκξελεύσεται LXX Zach. 5 4 Hesai. 2 3 Sinait. ἐκξυλογραφίας (ἐξ ὑλογρ.) Theophan. chron. 443 24 cfh. Rursus ἐξυσθέντος pro ἐκξυσθέντος POxy II 211, 10 7 in loco quodam Aristotelis, cuius libri (hist. an. Z 16 570^a 9) inter ξυσθέντος et ἐξο(ι)σθέντος variant. Cum Atticorum ἔγγ δακτύλων (Meist.^{3} 109) cf. ἐγγλογίζεται ἐγγλογίσζηται PLond I 39 41 40 9 (158^a), cum formis ἐκκπεπτωκότων ἐκκ τοῦ ἐκκ τῶν (Meist.^{3} 106) comparandum e copiis papyraceis ἐκκ πλήρους PPar 26 8 (163^a) atque e recentioribus lapidibus ἐκκ τῶ[ν PAS III 196 (Pisid. s. II—III).

6) ἀνέγκλειπτος PLeid *X II 1 (III—IV) ἐγκλεκτοῖς LXX Jerem. 10 17 Sinait (nasalis in hisce gutturali succrevit).

Verum nondum omnia, quae quidem gutturalis ante gutturalem passa sit persecutus sum; restat enim verbum κακκάζω, quod bifariam scriptum fertur in voluminibus Herculanensibus: ἀνακακκάζεις †υ 23 27 (alteram litteram κ ex χ correctam esse vidi) ἐκκακχάζοντες ορ 22 20 (sic legi).[1]) Seriem καχάζω καγχάζω κακκάζω similem iudico formis μετήνεκον μετήνεγκον μετήνεκκον in Ptolemaeorum aevi papyris obviis[2]), quamquam hac in re Epicureorum libri a solita via non deflectunt. Forma qualis est μετήνεκκον disparuit apud posteros et nova scriptura exstitit μετήνεγγον, cuius rationis non vidi exemplum saeculo tertio vel quarto antiquius. Nam in litteris ΔΟΘΕΙСΑΝΓѠΝΚΑΝ.. in Demetrii papyro 1061 (fr 3 + n = O IV 99 4) ἀνγών admodum licet haereas. Memoria illa cum valde sit laciniosa, potius de δοθεῖcαν γωνίαν cogitandum est. Accedit quod res esse videtur, sicut imagines probant, de angulis dimidiandis.[3])

---

1) E papyris cf. κακχάζω DA 8 7 10 6 11 6 12 10 12 (alterum apogr. 7 8 13 8 16 11 6 12 10) 183 36 39 45 50 64 184 80 bis ΚΑΚΓΑCΕ 8 7 κανχάζω 7 8 καχάζω 7 13 8 16. Originem huius vocis onomatopoeticam fuisse certum esse iudico, cui opinioni favet locus quidam papyrorum magicarum: καὶ ἐγέλαcεν ὁ θεὸc ἑπτάκιc· χὰ χὰ χὰ χὰ χὰ χὰ χά DA 182 32 (simili significatione vox κα(γ)χάζω in eodem libello compluriens occurrit). Adde χαχανίζουcιν Wagner carm. graec. med. aev. 82 137 χαχανίζει 100 580 ἐχαχανογελοῦcαν 102 632 μεγαλοχαχανάτου 173 939. Fuerit igitur initio χαχάζω, unde statim factum καχάζω (cf. χίχρημι κίχρημι al.), quae Attica videtur esse forma, cf. Thes. L. Gr. s. v. Itaque καχαcτήc apud Phrynichum BA 45 16 non mutandum, et ἀνακαχάcαc Platoni restituendum Euthyd. 300 (ἀνακαγχάcαc B vulgo, ἀνακκαχάcαc (!) T). Posteri nasalem addiderunt (cf. πίμπλημι πίμπρημι al.), alii gutturalem, cf. praeter Philodemum et κακχάζω Hesychii ἀνεκάκχαcε quod apud Plat. Rep. I 357ª codicis Bodleiani corrector voci ἀνεκάγχαcε substituit, ἀνακακχάζων Plut. Anton. 20 P κακχάζειν Lucian. Amor. 23 Γ κακχαρίζειν Dial. Mer. 6 3 F (καγχ- A, καγχάζειν vulgo) ἀνακακχάcαc Athen. X 420ᵉ κακχάcαc 438ᶠ Marcianus (-αγχ- utrobique Kaibel) ἀνακακχαcάντων XIV 615ᵉ κακχάcαντεc Clem. Alex. paed. 236 16 MP¹ (opt.). In codicibus nondum offendi κακκάζω, at ἀνακαγκάcαι Hippocr. epist. IX 356 LD¹H¹FGIK, ubi volgaris lectio est ἀνεκάγχαcε. Iam ut alia tangam, ῥέγκω et ῥέγχω promiscue olim adhibita esse sat notum est; verum ῥέκχουcιν apud Dionem Chrys. 35 18 in libro praestantissimo U et ῥεκχόντων ib. 8 13 in codice P haud scio an tertiam ostendant formam antiquitus usitatam. Deinde haud dissimiles sunt variae verbi cικχαίνω formae: cιχαντή et cιχαντόc ex Ephraemo Syro affertur Thes. L. Gr. VII 243, cυχαντόν Wagner carm. graec. med. aevi 8 190 (Alex. Comnen.), ἀποcιγχάνοντεc praebet Epiphanii codex vol. III 580 10 Dind., CΙΧΧΕΝΟΜΑΙ traditum est Gr. Lat. IV 566 572 in libro s. VIII, et verbum ῥαχίζειν scribitur ῥακχίζειν (τὸ διαιρεῖν τὰ μέρη τῆc ῥάχεωc) apud Photium, ubi invito litteram ordine ῥαχίζειν intulit Naber, cf. etiam ρακχίζειν † τὸ διαιρεῖν τὰ μέλη τῆc ῥάχαιωc ἤ τοι διακόπτειν anon. lexicogr. cod. Berolin. graec. 311 s. XIV fol. 83ᵇ, Hesychioque debentur formae ῥακκίζει et ῥακκίζειν. Ad extremum cf. variae lectiones Jo. Lydi de mens. 159 21 (χυμὸc) βριγχή] βριχχή A βλιχχή S βικχή Y βρικχή D.

2) cf. GM³ 360, μετήνεκα PLond I 41 110 42 131 (158ª) μετήνεκα (γ supra ε) 42 129 130 ἀνενεκεῖν 18 17 (161ª) 38 35 (158ª) PDresd 281 (IIᵃᵐ) ἐνέκη BU 615 15 (IIᵖ) ἐπήνεκε 597 9 (Iᵖ) ἀπενέκαι POxy I 119 8 (II—III) ὁ ἐνεκών pap. Henoch 20ᵇ 4 ἐξήνεκεν LXX Jer. 27 25 Sin. ἤνεκε Joseph. V 423 P περιήνεκε Dio Chrys. 33 40 B — μετήνεκκα PLond I 42 133 (158ª) μετένεκκον BU 33 9 (IIᵖ) ἐπενέκκω 222 9 (215ᵖ) ἐνέκκαι 261 6 (II—III) ἀπενέκκω 346 15 (II—III) ἀπενεκκεῖν POxy I 119 3 (II—III) ὑπήνεκκαν Hermae past. vis. 16 14 Sin.; ἐπάνακκον BU 50 13 (115ᵖ).

3) cf. Schulze Quaest. orthogr. 39 adn. 1, Φραγγικόc Leb. III 2770 (s. VI),

Hucusque magnam partem de accrescenti gutturali res fuit; iam inspiciamus deletam. Et aspirata quidem et media nimis stabili firmantur sede, quam ut ex arbitrio omitti possint, sed aliter iudicandum est de tenui praesertim inter vocales posita. Huic deminuendi rationi vocem ὀλίγος maxime fuisse obnoxiam lapides docuerunt[1]), nec tacent papyri: ὀλίοις †οι 19 19 (no) τὰ ὀλία 18 5 (ΟΛΙΑ o, ΟΜΑ n) ὀλιάκις *πρ 12 11 (o) ὀλιά[κ]ις †πα fr 88 7 ὀ]λιογράμματον π *VI^2 183, 34 15 ὀλιοχρονίως p 318 IX^2 75, 2 10 ὀλιωρεῖ *πρ 14 4 (o).[2]) Contra gutturalem quam nunc appellamus Krumbacherianam[3]) — formas dico Σαραπιγῆον Τραγειανός al. — in Epicureorum papyros non esse intromissam ea solum de causa diserte pronuntiandum putavi, quod quantopere illa volumina distent ab Aegyptiorum reliquiis in rebus orthographicis non omnibus notum esse scio. Ante consonam qua ratione tenuis gutturalis omitti possit quaerentibus duo se offerunt verba similis et originis et fati, γί(γ)νομαι et γι(γ)νώςκω. Quorum alterum simplici plerumque gutturali effertur (deest apud Epicurum) praeter γιγνώςκουςιν ρ II 258 5 libr. *δ (γινώςκουςιν libr. †α), alterum pleniorem formam maxime in Epicuri libris ostendit: γίγνομαι β̄ II^1 8 11 9 12 ια̅ VI^2 12 10 (γίν- 4 4 ιδ̅ VI^2 1 7 3 8 5 5 ιε̅ VI^2 fr 9 4) κη̅ 8 10 10 13 11 19 p 1431 VI^2 7 4 10 8 15 4 (γίν- 8 5 X^1 15 4 16 6 p 697 VI^2 12 6 14 6 12) p 1191 5 1 15 3 p 1413 10 7 (γίν- 4 6 7 3). Deinde in Philodemi libris legitur γιγνόμενος οι 19 4 γιγνο[μ]ένη 20 35 περιγίγν[ε]ται θα̅ 15 11. Ceteris locis pariter atque in Polystrati Chrysippique scriptis et in Iatricis (γίνομαι plus centies, γινώςκω 1 15 4 23) breviorem formam adhibitam videbis.

ἀγγῶνα W 1888 A 301 (mag. s. IV). Frequenter illa in libris apparent, quibus in conficiendis volgaris sermo scribentem turbavit: κατήνεγγε Callisth. 2 9 Meus. κάγγελον 1 13 17 καγγέλλω 17 καγγέλλων 19, ἐγγειμένη Geopon. V 14 2 L al. E codicibus vetustioribus (s. IX—XII) nil in hanc rem possum afferre, sequentibus demum saeculis ille usus in Graecorum memoriam se insinuat neque apud deteriores solum librarios.

1) cf. Meist.^{3} 75.

2) Quae ex Africae papyris adsunt, ultra s. II ante Chr. non descendunt: οὐκ ὀλίον χρόνον PPetr II 2 16 (260—259) χρόνον οὐκ ὀλίον 60 7 (ca. 250^a) ὀλίας PPar 26 14 (163^a) ὀλίους 63 103 (165^a) ὀλίαις PLeid U IV 17 (II^a) ὀλίον Theb Bank 12 8 (II^a) etc. (Mays. II 1). Itaque cum papyri Romanorum aetatis hunc morem nusquam ostendant, qualis sit LXX Vaticani praestantia, de qua non paucis locis mihi monendum est, ex his velim cognoscatur: ὀλιοςτός Hesa. 41 14 ὀλιώςης 4 Reg. 4 3 ὀλιωθήτω 2 Ezra 19 32 ὠλιώθη Judic. 10 16. — ςτρατηίας pap. Aeg. s. I—II Wien. Stud. IV 183 (ib. ἐκφορῆγα 186) Ἀούςτης BU 471 8 (143^p) ὑιεῖς pro ὑγιεῖς Justin. opp. subdit. expos. rect. fid. 4 V Ottonis; alia e papyris Aegyptiacis proponit Mays. II 1 (ὑιαίνω, ἐγλοηθέντα), cf. etiam Dieter. 87 et lib. VII s. ἄγω (ἀγήγοχα ∼ ἀγήοχα). Quae de discrimine inter ὀλίος Φιάλεια ἀγήοχα ἰών (Boetorum) et φεύω ςτρατηίας κατεπειέτω etc. statuit Hatzidakis Ἀθηνᾶ XI 162 et GGA 1899, 514 nec laudare nec refutare libet.

3) Addo Krumbacheri copiis πεζεύγειν Polyb. X 48 6 F τοξεύγοντες Himer. or. 1 16 A ἀφαυγανθιορμένα libri Lyci ap. Orib. II 229 6 (ἀφαυανθηςόμενα em.) λαγοδίκη Paus. VIII 5 3 M V^{ab} ναυγάγια I 1 5 L^a διαυγανθῆναι Theodoret. h. eccl. II 30 7 B s. X. De tota re cf. Mays. II 3 (ὑγιγαίνω, κλάγω, Σαραπιγῆον al.) Diet. 91 sq.

Γίνομαι γινώcκω inde a s. III^{a} frequentissima est papyrorum scriptio (cf. de aevo Lag. Mays. II 2; γιγνώcκεται PLeid X 16 10 in fragm. Dioscor. et ἀπογίγνομαι WL 719 γίγνεται 746 802 ab actorum libellorumque memoria seiungi oportet), sed plenam scribendi rationem aliquatenus redintegravit Byzantina aetas: γιγνομένηc PGenf 12 18 (383^{p}) γιγνόμενον PPar 21 40 (616^{p}) γιγνομένηc 21* 23 (590^{p}) 751 6 (byz vel ar) περιγιγνομένων PLond I 207 3 (VI^{p}) 209 11 (595^{p}) περιγ[ιγ]νόμενα BU 308 4 (byz), γιγνώcκειν PGenf 62 4 (c. 346^{p}) γιγνώcκοντοc PLond II 273 10 (345^{p}). Quia tacet GDindorf in Thesauro L. Gr. de verborum γί(γ)νομαι γι(γ)νώcκω apud posteros usu, nonnulla in hanc rem commentari lubet. Vaticanus Polybii scribit in primo libro γίνομαι 42^{is} γίγνομαι 9^{ies} Hultschio auctore (cf. I^{2} xxxi), Apollonii Citiensis codex plerumque tradit γίνομαι, sed γιγνομένηc 1 22 Schoene, γινώcκειν 4 12 at γιγνώcκεcθαι 9 20. Similis est ratio Gemini (γιγνομένου 28^{c} γίγνοιντο 32^{c}) Asclepiodoti (γιγνομένη 10 3) Strabonis (γίγνεcθαι 52 82 (περι)γίγνονται 131 174 775 (DCF, γινο- E) 775 γίγνεται 133 201 γιγνομέναc 131 γιγνόμενον 293 γιγνόμενα 766 γιγνώcκει 77; sed Agatharch. constanter γίνομαι [113 4 al.] γινώcκω [112 7 114 9 al.]) Heliodori Opticorum (γίγνεται p. 32 ed. Par.). Quod ad sacros libros attinet, in nonnullis LXX libris historicis (velut Esther Ezra I II) frequens est vetustior scriptura, in NT vidi ἐγίγνωcκεc in pap. ev. s. VI Wien. Stud. IV 199 γίγνεcθε γιγνώcκει Claramont. fol. 70 5 159 15. Dionis Chrysostomi usus (ubique alteram praebet nasalem Arnimii editio, raro invitis codicibus ut 3 23 4 21) atticismi primordiis insignis optime cum Onosandri opusculo conferri potest, in quo ubicumque verba γίγνεcθαι γιγνώcκειν recurrunt geminata gutturalis aut ab omnibus aut a parte codicum traditur praeter γίνεcθαι 42 1. Qui vero Philodemi aequaliumque mores secum reputaverit, non iam comprobaturum esse spero quod fuerunt qui in recentiorum libris pleniores formas raro traditas funditus suppresserint, sicuti factum memini in Diodoro Josepho Clemente Alexandrino Alexandro Aphrodisiensi Epiphanio aliis.

Hinc pergo ad sibilam primumque de consuetudine vetere agam in VH saepius conspicuo.1) Legimus enim λ]όγου⟨c⟩ cυγγράφειν ρ I †50 3 παμπό]λλου⟨c⟩ cυνομ[ολογήcο]νταc †17 5 βαρύ⟨c⟩ cύνοικοc †πβ 3 22 ἐπαινετῶ⟨c⟩ cυγκειμένηι 26 11 πάcηc τῆ⟨c⟩ caφήcεωc Δ XI^{2} *3, 1 9 τοῖ⟨c⟩ cώμαcιν *Iatr 2 3. His in p *1007 (ρ I 162—225) supervenit corrector: ΤΗϹ\c/ΚΛΗΡΑϹ 172 3 ΤΗϹ\c/ΚΕΥΟΘΗΚΗϹ 192 2 ΤΑϹ\c/ΚΗΨΕΙϹ 222 2, cf. etiam ΤΑΥΤΗϹ\c/ΕϹΩϹΜΕΝΟϹ †πα 6 24. An eodem spectet ϹΚΩΛΗΚΟϹΚΩΛΗΚ[Α Δ*ε 38 3 propter obscuram loci sententiam dubitari potest.2) Contraria ratio in titulis haud raro ante medias et

---

1) Merum vitium πεcόμ[εν]ον *Iatr 34 44 (= πεcc.); verum ἐcομέ[νοιc]ιν *ευ 52 4 in versu quodam Hesiodi facilius excusatur.

2) cf. tituli Attici, in quibus praeter ἔφυcοφίαι non nisi ante cκ cτ cπ cφ sibila extruditur (Meist.^{3} 90), dein τὰcκήψειc Rep. Ath. 81 15 Bl.^{2} τούτοιcυνεργείαc PLeid D 14 (162^{a}) al. (Mays. II 34) ἀπὸ κώμηcοκνοπαίου BU 78 4 (149^{p}) εἰcκηνάc 625 3 (II—III) εἰcπορὰν CPR I 37 5 (251^{p}) 39 11 (266^{p}) 40 12 (301^{p}) PLond II 312 4

aspiratas adhibetur, qui usus non aeque in libros Herculanenses delatus est. Nam quae invenire potui tria exempla ex uno volumine exhausta sunt: καταccτήcαcα *θα̅ 22 5 παραccκε[υάζ]ειν 24 5 παραccκευα[cτι]κῶν 17 5 (sic legi).[1] Ceterum consonam illam vocalibus inclusam falso geminatam scribi in papyris inde ab altero demum p. C. saeculo potest observari.[2] Nam quod νῆccoν habemus ρ I *179 17 in vs. Homeri κ 195 certam potius consuetudinem quam vitium temere commissum vocabis.[3]

(350^{p}) διηνεκῶcέ PBer 1 199 τίcέ 175 etc.; sic saepius PLeid *X s. III—IV. In libris in quibus singulae voces nonnunquam usque ad s. XI—XII veterum more nullis intervallis continuantur pariter retentum est quod inde explicatur vitium. Sic legimus ut specimina quaedam proferam εἰcκυθόπολιν Joseph. B 3 446 4 78 R τοῖcτρατιώταιc 1 178 2 172 A εἰcκηνάc 3 79 V προcφαγήν 6 88 L τοὺcτροφέαc 6 265 V ταῖcκηναῖc A 3 82 S^{1}, λεοντοcκόπη Str. 774 libri (= λέοντοc cκοπή) τοῖc ἀλαccοῖc (i. e. τοῖc Cαλαccοῖc) 211 ep. Pal., τη cτρωμνῆc Anton. Lib. 116 4 (Mart.) Palatinus, εἰcφαγήν Passio S. Perpetuae et Felicitatis ed. Harries 69 7 cod., ἐcφαίραc Athen. XIV 688^{b} A, προcέ (sic) Callisth. ed. Meus. 1 22 etc.

1) cf. GM^{3} 304 Meist.^{3} 89; κατέccπα[ρκε]ν RevL 42 16 (258^{a}) ποιήcει ccκίαν *Eud 11 6 (II^{a}) ἀccπάcομε BU 247 8 (II—III) μεταπέμψαccθαι POxy I 118 7 (III^{p}) ἐργαζέc|cθωcαν 121 14 (III^{p}) μιccθώcαcθαι MittER (II—III) 33 5 μιccθουμένοιc 20 ἀγρώccθεωc 34 30 μιccθώcεωc 31 (261^{p}) ἀccχημονῶν Acta Juliani (e pap. s. VI ed. Mémoires de la mission archéol. au Caire IX 2, Paris 1893) col. 67 15 'Αccκηπιοδώραν (sic) 66 11 18. Neque mirum quod rara huius consuetudinis exempla vel in codices migrarint: ἔccφαζεν Sinait. vol. IV 124 9 Tisch. (alia LXX Alexandrinus praebet) ἐπιccκεμμένοι Sarravianus s. IV fol. 73^{a} 17 καταιccχυνθῇ Hippolyt. ed. Berol. I 1, 19 13 cod. Ottob. s. XI τελειοῦccθαι Soph. Trach. 1257 Laurentiani manus prima Αἰccχρήν AP VII 458 cod. Omnium proxime ad vetustum illum usum accedit Josephi Belli Iud. codex A s. X—XI: Κέccτιοc 2 280 κατὰ ccφάc 4 26 καταccκευήν 90 εἰcc τά 5 337 καταccκευῆc 6 267.

2) εἰccαντελέων PPar 41 3 (158^{a}) ὑπέγραψα Ccαραπίων PLond I 11 43 (162^{a}) cf. Mays. II 35, deinde ἔρρωccο PLond II 252 18 (I^{p}) ἀποκαταcτήccατε BU 387 13 (141^{p}) τοῦ πατρὸcc 'Ερμῆ 667 10 (221^{p}) πάccη[c 637 5 (212^{p}) cυνδέc|cου διακονέc|cι (= -νήcει) BU *261 9 26 (II—III) προccεφώνηcα DA 187 9 P ἁπλῶcc οὐδέν 194 20 cτηccάμενοc DPM p. 823. Hac in quaestione plane inversam vides inter temporis decursum scribarum rationem. Geminandae enim sibilae usus vitiosus evanescit fere sequente consona, latissime se extendit ante vocalem. Hoc inspectis Byzantinorum codicibus facile concedetur. E. g. in Pseudocallisthene Meuseli habes ἐθεάccω I 8 θεαccάμενοc 17 Πίccαc (bis) Πιccαῖον 18.

3) cf. GM^{3} 302 ubi quinque extant titulorum testimonia, e quorum numero deleri debet CIG Sept. I 93 (perperam enim in indicem quo solo usus est Meyer νῆccoι detulit Dittenberger), quam iacturam resarciunt alia: νήccων (pro νῆcoν) CIA III 1397 νήccουc 'Εφ. ἀρχ. 1885 150 (II—III). Permulta in libris inveniuntur: Μυονήccῳ Thucyd. 3 11 EG Πελοποννάccιοι 5 77 F Πελοποννάccου 77 79 F Χερcονήccῳι 8 102 E -όνηccον 104 E Χερρονvήccου Xen. Anab. II 6 2 νᾶccοc (in versu) Dionys. Hal. 1 19 A νῆccον Apollod. epitom. ed. Wagn. 7 10 cod. νήccων Phleg. Trall. mir. ed. Kell. 78 12 codex (in versu) νῆccοι νήccων LXX Ez. 26 18 27 6 Vat. νῆccοι Ps. 96 1 Sinaiticus a manu altera (fuerat νῆcοι!) νῆccοc Act. ap. 13 6 D νηccιωτικόν Athen. XII 542^{f} A νήccουc XV 695^{b} in scolio quodam A (recepit Kaibel) νήccῳ Artemid. 257 27 L Νάccουc Paus. VIII 23 2 L^{ab} 23 8 L^{b} V^{b} Ναccῶν 25 2 A^{g} (Νᾶcοι regio Arcadiae) νήccου Socr. hist. eccl. II 40 43 F νήccοιc Geopon. X 57 2 F, neque abiecit talia Byzantinorum consuetudo, de qua in Procopianis loquar. Supersunt Latini: NHCCOC (in vs. hex.) Sen. suas. 1 12 Halonnessum Quint. III 8 31 A Peloponnessis Vitruv. I 1 5 Harleianus optimus s. IX (-nensis cett.) Chersonessus Pomp. Mela 2 49 cod. s. X (recepit Frick) Peloponesso Serv. ad Verg. Aen. X 100 libri (ed. Thilo II 410 3 10) Peloponessun (!) Schol. Lact. ad Stat. Theb. II 207 M Cheronessi (-nissi D) Oros. III 13 4 P^{b} V 3 CD Peloponissus

Inde ad singula descendens prius de eis vocibus dicam, quae recte simplici sibila sunt instructae: τιθαcῶ[ν κ I^2 81, 8 15 τιθαcε[ύειν πα fr 90 3 [1]), Κνώcιοc Στ 76 3 [2]), ῥυcότητοc Iatr 32 50 55 ῥυcοῦcθαι 51 ἱμάτιον ἐρρυcαcμένον X p 307 VIII^2 192, 14 20. [3]) Atque haec quin recte se haberent nulla fuit apud eruditos dubitatio, sed iam inter veteres grammaticae doctrinam exercentes non videtur constitisse de nomine urbis Syracusanorum. Epicurei ad lapidum normam scribunt, cf. Cυρακόcιον Ακ 6 4 7 10 7 al. [4])

Hieron. Chron. can. ed. Schoene I 116 M Peloponnissus II 12 47 B 43 A^p ΝΗC-CIΩΤΙ (νηcιῶται) Priscian. III 339 4 R Cheronissum (-nissium I^a) Chron. min. ed. Mommsen (Auct. ant. XI) 66 23 I^{ab} S Chersonessos cosmogr. Rav. 397 3 Cersonissus 398 15 ed. Pinderi Proconissi Lib. Pontif. ed. Duchesne I 299 7 $C^{2\,3\,4}$ E nessus insula CGL III 531 nessos insula 396.

1) De Platone cf. Schanz XII v, Byzantinis magis placuit τιθαccόc, cuius rei apertum est indicium τιθά[c]cεωc τιθα[c]cεία Galen. πῶc ἐμψυχ. 40 1 3 Kalbfl. Multis tamen locis vetusta scriptura infimorum censuram effugit, ut ἀτιθάcευτον Agatharch. 160 4. De Straboni libris haec habeo: τιθαccούc 652 704 τιθαccῶν 704 τιθαccοί 718 τετιθαccευμένων 718, τιθαcῶν εὐτιθαcεύτουc 705 F (-cc- cett.) δυcτιθάcευτοι 705 D (-cc- al.). Altera sibilans loco utique est movenda, ut insuper etiam Philonis papyrus demonstrat: τιθαcόc τιθαcόν 161 15 177 7 ἀτίθαcον 166 9 ed. Scheil. — Apud Aristotelem h. a. 615^a 22 τιθαcώτατοc erat edendum ad votum codicis P (-αcό- E^aD^a -αccό- cett. vulgo) sicuti τιθαccότατον 630^b 18 in τιθαcώτατον mutari oportuit; rectius τιθαcωτέροιc Philo I 259 21 HL (-αccοτέροιc UF).

2) cf. ORiemann BCH III 495 qui semel tantum in titulis invenit Κνώccιοc (CIG 1840) Κνωcίων Hyperid. Dem. 13 6 Vitiosam scripturam Κνωccόc iam antiquitus extitisse praeter illum titulum probat Homeri papyrus Mus. Brit. 127 (Κνωccῶ Σ 591) et Bacchylidis librarius altero p. C. saeculo adsignandus: Κνωccόν 1^c 13 Κνωccίων 16 39 — Κνώcιον 16 120. Et si nummos contemplamur (cf. Head Hist. num. 391) reperimus constanter cusum Κνωcίων, sed Augusti et Tiberii aetate Γνωcίων vel Γνωccίων. De Platonis libris cf. Schanz XII v, de Polybio Hultsch vol. II^2 IV; Κνωccοῦ Str. 822 absque varia lectione traditur, verum Κνωccόc 476 B^1D -ωcόc B^2C Κνωccόν ib. CD -ωcόν B ('et sic plerumque' Kramer) mox Κνωccόc vulgo Κνωcόc C 'et sic plerumque'.

3) Raro inveni geminatam sibilam, ut ῥυccά Eur. Suppl. 50 L et corrector cod. P (ῥυcά P^1) Philostr. imag. I 31 1 FP ῥυccοί Euseb. pr. ev. XIII 706^a FG ῥυccάc Cornut. ed. Lang 12 7 O ῥυccόν Soran. ed. Rose 301 13 ἀρυccότουc (pro ἀρυcώτουc) 261 1 codex.

4) Quatuor sunt scribendi genera Cυρακόcιοc Cυρακούcιοc Cυρακόccιοc Cυρακούccιοc, quorum primum solam habet in nummis, maximam in titulis auctoritatem. Segregatur ab his fragmentum marmoris Parii nuper repertum, ubi est Cυρακουcc[ῶ]ν Ath. Mitt. XXII 188 17 (262^a; ib. Cυρακόcιοι). Huius in societatem venit Bacchylidis papyrus Cυρακούccαc largita (-κόccαc Blass) 5 184 (Cυρακοcίαν 4 1). Iam in libris primo aspectu magna est perturbatio; acrius intuenti hoc statim manifestum erit, Byzantinorum studia ad formas Cυράκουcαι Cυρακούcιοc vergere. Omnium rarissima est scriptura Cυράκοccαι Cυρακόccιοc (locis a Papio et Benselero indicatis adde Cυρακοccίων Plut. Dio 3 F (-ουcί- cett.) Vita Lysiae ap. Photium 486^b 27 A (-κουcίων vulgo) Cυρακόccιοι Dio Cass. I 238 1 (Boiss.) codex Etymologii Magni D Cειληνὸc δὲ ἐν δ τῶν περὶ Cυ⟨ρα⟩κόccαc Phot. s. v. Cαρδόνιοc γέλωc moxque Cυρακοccία τράπεζα ib.), quam praestantissimam olim iudicaverat Herodianus (cf. Et. magn. 80 39). Et sic saepe scribit Stephani Byzantii epitoma (Cυρακόccιοc sim. 152 23 271 4 278 16 Mein. Cυράκοccαι 152 33 274 13 286 22 599 3 614 18), ex quo clarum esse existimo, quam arcto vinculo Stephanus cum illo grammatico sit copulatus. Reliquarum formarum rationes singillatim persequi non est huius notae consilium, sufficiat de Strabone monuisse: Cυράκουcαι 270 bis 380 Cυρακούcαc 262 Cυρακουcῶν 267 269 ter Cυρακουcίων 241 259 Cυρακού-

In scribenda particula cύν nusquam sibilantem gutturalis natura augeri ob eam causam memoro, quod apud alios recentioris aetatis scriptores et eos quoque, qui hac in causa non data opera Atticos imitati esse videntur, vetustior forma hinc inde deprehenditur.[1]) Etiam apud Epicurum frustra quaeritur consona ξ, quam servavit Diogenes in prima illius epistola: ξυναπόληται 21 1 Us. Contra neque ξ neque ψ in nudam convertuntur sibilam[2]) pariterque ignotae sunt scripturae ἑξξῆc πράξcω ἐκcουcία.[3])

Inter litteras c et ζ si sequitur vocalis recte ubique discernunt librarii Neapolitani[4]); verum ante easdem consonas, quas ut ἐγ scribatur pro ἐκ per longum temporis spatium olim effecisse supra memoravi pg. 53 sqq., sibila quoque mutari se passa est inde ab altera s. IV a. C. parte. Itaque scribitur Ζμυρναῖ[οc †Ακ pg. 79 19 Mekler (Cμυρναῖοc *Στ 42 4) ζμα[ρ]αγεῖ π †Χ² 13, 13 5 (Il. B 200) ζμερ[δαλέ' εὐρώ]εντα *ευ 17 15 (Hesiod. Theog. 739, cf. de hoc loco ANauck Mél. Gr.-R. IV 613) ζμίλιον †πα 17 8 καταζμικρίζοντα †υ 21 25 καταζβέννυcθαι

---

cιοι 270 bis 272 449 sine v. l., Cυρακούccαc 23 59 123 270 364 A 266 bis AB 267 AB Epit. 273 AC Cυρακουccῶν 259 AB Cυρακουccίων 268 A 259 AB 273 AC, Cυρακοcίων 248 A (-κουcίων C Cυρρακουcίων B) 134 1 (Cυρακουcίων ABC). Semel adhuc geminam sibilam apud Latinos repperi: Syracussis Cic. Tusc. III 12 27 Gudiani optimi manus prima.

1) ἀξύμβατον Polyb. XV 9 1 (ἀcύμβ. editiones Bekkerum secutae) ξυνάπτον Strab. 519 ξυμμεῖναι 597 C? edd. (cυμμ. DEF) ξύμμετρον 805 F (cυμμ- CD edd.) ξυνιέναι Onos. 26 2 ξυνιείc Polemo ed. Hinck 10 7 C ξυνωρίδαc Plut. Artax. 6 C ξύμβουλον Sert. 26 C ξυνέcεωc Appian. ed. Mend. 669 22 libri (cυν. edd.) ἀξυνέτου Fronto ep. 255 Nab. ξυνεχείᾳ Hephaest. ench. cap. 8 p. 30 1 (W.) cod. Darmst. ξυνιέναι καὶ cυμφύεcθαι Alex. Aphrod. de an. 129 14 Bruns ξυμμάχουc Polyaen. ed. Melb. 7 21 cod. ἀξύνετοc Epiphan. ed. Dind. II 625 11. Alii veluti Arrianus Philostratus Aelianus Pausanias plane abhorrent a communis vitae forma. Nam ξυγγραφεὺc τοῦ μεμιcθωκότοc BU 636 23 (20p) scribam demonstrat eruditionis exempla ostentantem, ξυνχωνευέμενα (!) PLeid X VII 42 (III—IV) nil valet quippe e libello artis chymicae desumptum.

2) ῥηξίχθων est apud Orphicos et magicos frequens numinis advocati cognomen, et sic saepe legitur in papyris, velut ῥηξίχθων PLond I 121 10 (III—IVp), cf. WL ind. verb., at ῥηcίχθων DPM 9 11. Et hanc solam formam noverunt tabulae devotionum in insula Cypro inventae (editae Proceed. of the soc. of bibl. arch. XIII), cf. ῥηcίχθων 174 21 175 13 180 14 181 11 182 15 184 14 186 14 188 12 τῆc ῥηcιχθόνηc 176 27 178 21 180 22 181 19 183 23 184 20 188 19. Contra ΞΑΡΑΠΙΩΝ Ακ 23 34 (o) sine dubio apographi est error (prima huius vocis littera hodie evanuit). — πέμcαι PPetr II 91 12 (IIIa) delendum, cum Πεμcᾶc in altera scribatur editione ² 187, at certa legimus exempla πέμcον BU 602 9 (IIp) προκόcαι 423 17 (IIp).

3) ἑξξῆc Berl. Sitz. Ber. 1889, 368 23 (aet. Rom.) ἐξξέδραc PAS II 28 (Sebastopoli), πράξcω BU 602 10 (IIp) ἐξcκουβί[τω]ρ 681 2 (arab.), οἰμώξcονταc Lucian. Catapl. 8 A, ἐκcουcίαν BU 94 16 (289p) ἐκcοίcω LXX Jerem. 28 44 Sin. ἐκcοίcειc Deut. 28 38 Alex.

4) cf. GM³ 303 Meist.³ 92 (Cεύc s. IVa), dein ὕβριζάν με PPar 40 39 41 28 (156a) νομίζαντα 30 20 (162a) ζώζουcα PLeid U II 19 (IIa) τοῦ διζώματοc WL 590 βαζάνοιc DA 190 19 ζωρύγων MittER II—III 34 25 (261p, cum Romanorum voce 'zabulus' conferendum) δξύριζ RevEg V 140 6 (678p) Ζωτίωνοc Ignat. ad Magnes. 2 1 (libri) μεζογαίαν Paus. III 24 2 M, ἐcύγη (= ἐζύγη) in fr. Aeschyli papyraceo pessime scripto N² 99 6. Variatur quoque inter δ et ζ: λαμπυρίδων DPM 3 15 Εὐεργέτιζει BU 94 2 (289p).

*Iatr 23 40. Ergo in initio solum singularum vocum vel partium integrarum mutatio sibilantis deprehenditur, quod alibi etiam in mediis vocabulis apparet, quemadmodum habes in Diogenis Oenoandensis lapidibus φά|ζματα 21, 3 3 κόζμων 37—38, 1 5 κόζμου 46, 2 10 δεζμουμένη 65, 1 10 (κόcμων 37—38, 3 14 κόcμοc 44, 2 12 κόc|μοc 61, 2 11 φάc|ματα 52, 1 6 ψεῦc|μα 77 11 πεπεραc|μέναι 44, 2 13). Lapicidarius cui illa debemus constanter in versuum confinio diremit sibilam a sequenti consona (cf. supra pg. 14), quam rationem non aeque passa est consona ζ in locum sibilantis reposita, cf. φά|ζματα 21, 3 3.

De titulis cf. GM[3] 302 sq. Blass Ausspr.[3] 118 sq. Meist.[4] 88. Pauca e multis addam: ἐν Ζμαραγήῳ CD[2] 437 41 (Cymae aeol. 2[a]—14[p]) ζβέcαι Mon. Ancyr. 17 18 δεζμῶν lapis Epidauri repertus s. IV[ai] Ἐφ. ἀρχ. 1892 vs. 61 64 93 95 (δεcμῶν 46 73 112 117 119) ζμύρνηc Edict. Diocl. 32 71, χρηcζμόν (!) Paton-Hicks Inscr. of Cos 60 2 (dial. dor.). In chartis antiquis est παραcφραγ[ι]ζμόν RevL 51 13 (258[a]) ἀζμένωc PGrenf II 27 17 (III[a]) ζμύρνα I 33 10 (II[am]) ἀμφιζβήτηcιν διαμφιζβητουμένη PTor I †40 6 42 6 (116[a]) νομίζματοc BU 69 6 (120[p]) 741 11 (143[p]) ζμύρνηc 1 11 (III[p]) τὸ ζμῆ|μα PLond II 301 22 (346[p]), verum Cμάραγδοc BU 388 I 6 11 12 II 5 III 7 (II[pf]) al. Permulta in hac re offerunt magicorum volumina, ubi ζμύρνα assuetus est scribendi modus, cf. W 1888 ind. verb. DPM ind. gramm., ζβέcαc PLond I 93 364 (III[p]), rursus ad pristinam fere rationem reditum in libellis PBer I II. Hic enim est cβέcαc sim. 1 125 339 cμύρναι 2 34 cμυρνομέλανι 30 42 47 — ζμύρναι 178. Aristotelis papyrus largitur in ea parte, quam *quartus confecit scriba, διαμφιcβητήcειc 50 23 ἀναμφιζβήτητον 51 2 ἐγνωζμένουc 52 11 ἐξιργαζμένα 66 11, ζμύρνα Hyperid. in Athenog. 6 (cμαράγδου pap. Philonis 170 17). In LXX libris praeter ζμύρνα Cant. 3 6 4 6 14 5 13 S. Sir. 24 15 Sinait. solum ζcμαράγδου (!) enotare licuit S. Sir. 35 6 ex Sinaitico, NT codices (cf. Gregory 80 Schmiedel § 5 27[d]) non raro scribunt Ζμύρνηc ζμύρνα ζβέννυτε ἄζβεcτοc, ζμύρναι pap. Henoch 29 2. Magicorum papyris (s. III—V[i]) et sacrae scripturae codicibus antiquissimis terminatur illa consuetudo, qui testes etiam hac in re consentiunt, quod praeter ἄζβεcτοc non nisi initio vocis admittunt consonam ζ. Illa tamen obdurasse videtur ratio apud Graecos qui Ponti litora incolunt, nam hi vel hodie loquuntur ἄβζηcτοc (cf. ἐβγάλλω ἐβγαίνω) βζήνω (= cβήνω) Hatzid. Einl. 28 407, cf. ωζβεcτην (!) in cod. magico s. XIX ab homine rudi exarato Byz. Zeitschr. I 561.

Quantopere haec Graecorum ratio olim valuerit e finitimis quoque cognoscitur, inter quos Armenii scripserunt 'zmurs' 'zmur' (ζμύρνη) 'zmṛneni' (ζμύρνινοc) 'zmṛnitean k'ar' (ζμυρνίτηc λίθοc) 'zmelin' (ζμίλιον) CBrockelmann ZDMG 1893 47, at 'nomismay' (νόμιcμα) 35. Porro in Romanorum lingua Smyrna et Zmyrna, Smaragdus et Zmaragdus perinde scribitur, cf. e. g. CIL IX ind. X ind., et 'zmyrna' etiam in libris frequenter tradi inter omnes constat, velut 'zmirne' Vitruv. VII 7 4 GH 'zmyrnaeo' Pomp. Mela 1 89 codicis (s. X) m. 1 'zmyrnae' Oros. VI 18 6 ed. Vind. LPR (myr- D) 'zmyrnam' V 17 3 LPR (zmi- D, at 'smyrnei' VI 3 8 omnes) 'zmyrnam' Hieron. de vir. illustr. 16 4 C s. VIII (exmyrnam A s. VII) 'zmyrneos' 8 AC 'zmyrnae' 17 12 AC 'zimirnae' Comment. not. Tir. 85 6

Casselanus (zymi- A zimy- C zmirnae GuH etc.) al., deinde 'zmaragdus' Comment. not. Tir. 99 71 'zmegmata' Plin. XIV 43 cod. V (recepit Detlefsen) 'ezdras' Augustin. de civ. dei II 311 5 Domb.^{3} cod. R ('identidem') 'zmaragdo' Lib. Pontif. vita Sergii (687—701^p) 375 11 B^6 $C^{1\,2}$ (zmaracdo C^3 zismaragdo B^3) 'zmaragdis' vita Stephani II (752—757^p) 453 20 'Zmaragdus' abbas aetate Caroli Magni et Ludovici Pii carminum latinorum auctor (Poet. lat. aev. Kar. I 615—619), quam seriem hoc loco continuare nil attinet.

Quemadmodum in his consona ζ vices sibilantis subit, sic ipsa sibila interdum sociam se offert adfini litterae, qui usus in lapidum monumentis inde ab anno 268 a. C. conspicitur.[1]) Non vero eiusmodi ratio tam late est vagata quam ea de qua modo verba feci, neque multi eorum qui ζμύρνα et κόζμος edere solebant κολάcζειν quoque et similia sibi permissa esse putabant. Tamen unus est locus in schedis Herculanensibus huic mori procul dubio vindicandus: cτοχάcζεc[θαι π *VI^2 152, 3 24 (sic Gomperz, CTOXΛCZЄC... o, ÇTIKΛCZЄC... n; ipse legi CTỌXACZЄCΘ̣..).[2]) Et hoc quidem testimonium certissimum est, verum ἀ]π̣ολίcψεcθε p 168 4 9 quod facile quispiam ex ἀπολείψεcθε corruptum esse suspicabitur vitium Neapolitani rectius dixeris.[3])

Quae in hac de rebus orthographicis quaestione desiderantur alteris commentationis huius partibus commodius me inserturum putavi, quarum fines antequam ingrediar, de tribus vocibus quarum λ interdum

1) ἐπεψή]φιcζεν CIA II 325^a 5, Meist.^{3} 92.

2) cf. GM^3 303 Schweizer 128 sq. Meist.^{3} 88, quorum locis addendi permulti velut Γιcζηνόc PAS III 235 75 (Pisid. i) μείcζονοc Mon. Ancyr. 15 16. Pauca e papyris suppetunt: ἐργάc|ζοντοc PLeid T I 21 (II^{am}) ἐγγλογίcζηται PLond I 40 90 (158^a) διαρπάcζεται 26 20 (161^a) cφετερίcζοντα[ι BU 195 17 (161^p) κολαcζόμενοι pap. Apocal. Petri (s. VI) col. 17 14. In Wuenschii tabulis Sethianis (s. III—IV) saepe quidem legitur ὁρκίζω, sed τιμωριc|ζώμενον (!) 16 46, rursus in laminis plumbeis execrationum Cypriacis Proceed. of the soc. of bibl. Arch. XIII ὁρκίcζω (ἐνορκίcζω) 43er legitur et πλάcζεcθε 176 6, cum ad communem rationem scriptum sit ἐνο]ρκίζω 174 24 Coζομένου (!) 181 9 15 182 24 25 27 34. Verum sacri codices hisce in orthographicis quaestionibus ceteroquin antesignani frustra adeuntur, si recte memini. Neque Armenii neque Romani suis litteris reddiderunt Graecorum consuetudinem; nam singulari ratione scribi arbitror 'baptiszari' Hilar. tract. in Psalm. ed. Zingerle 308 21 cod. V s. VI.

3) Consonae ξ et ψ in titulis Atticis vetustioribus in χc et φc distrahuntur, cf. Meist.^{3} 3. Romanos non 'phs' sed 'ps' adhibuisse in transcribundis vocibus eo facile intelligitur, quod haec lingua alibi quoque aspiratas consonas mutare solet; multo vero diligentius Graecos sonus exceperunt Armenii, cf. 'kamp'sak' 'kap'sak' (καμψάκηc) CBrockelmann ZDMG 47 p. 9 'p'salt' (ψάλτηc) 'p'siat' (ψίαθοc) 28 'p'sen' (ψήν) 34 'lip's' (λίψ) 33 'pak'simat' (πάξυμαc) 'peridek'sion' (περιδέξιον) 31 'tak'sat' (ταξείδιον) 32 'tok'sakan' (τοξικόc) 34 'k'sest' (ξέcτηc) 35 'ēk'sp'loratorēs' 36, una solum in voce aspirata omissa est: 'paropsids' (παροψίc) 35. Sed Graecis ipsis recentiorum aetatum haec ratio ignota est; cum autem saepius cζ scriberent pro simplici consona ζ, etiam illis consonis nonnumquam mendose sibilam anteposuerunt: Ζεύcξιδοc PAS III 265 (Pisid. II—III) παρατάcξετε cod. Sinait. II 86 19 Tisch. ἐπιcφακελίcξιεc Hippocr. IV 218 k λήμcψεcθε Sinait. II 55^b 20 ἀφάcψαι LXX Paroem. 6 21 Sin., et huc forsitan trahendum ἐπενθάcφει (ἐπενθάψει) Perrot Galatie et Bithynie I 6 (aet. rom.) τῆcφήφου (i. e. τῆc ψήφου) Mus. Ital. III 575 32 (Itani pt).

in aliam consonam convertitur separatim exponam. Itaque scriptum invenimus τοῦ πλεύμονος op 8 26 πλευμόνων 9 13 sed πνεύμονα Iatr 17 2 19 45 π̣ν̣[εύμ]ο̣ν̣[α 23 15[1]), deinde μόλις ευ 18 21 (= Hom. Φ 417, ubi plerique libri μόγις) υ 21 30 πα fr 7 9 Στ 8 5[2]), denique φιλιτείοις μ 18 33 φιλέιτείοις (sic legi) 86 11.

Hac in voce quidquid traditum sit cum diligentius exponendum esse vidissem, in auxilium vocatis Dindorfii copiis in Thesauro L. Gr. editis haec fere mihi collegi. Vetustiores testes in labialem consentiunt: φιλιτίου Xenoph. Hell. V 4 28 φιλίτιον Rep. Lac. 3 5 (solus cod. Darmstad. 2773 s. XIV fol. 283ª φειδίτιον) φιλιτίοις 5 6 φιλίτια Aristotel. pol. 2 9 10 1271ª 27 1272ª 2 φιλιτίοις 2 11 1272ᵇ 34 (sic ubique familia codicum Π¹ quae praestat ceteris libris; Demetrius Chalcondyla s. XVI φιδίτια φιδιτίοις intulit) φιλίτια rhet. 3 10 1411ª 25 (et Anonymi Byzantini scholia 206 11 12 Rabe, ubi altero loco φιδίτια interpolavit ed. pr.), porro e posteris

1) πνεύμων volgaris linguae est forma, cf. KB I 73, πνεύ[μ]ονα PLond I 90 181 (mag. IIIᵖ), at πλεύμονος in curationibus Epidauricis (cf. Baunack Stud. I 80 10) πλεύμων περιπλευμονία Plato (cf. Schanz VIII v) Πλεύμων Nausiphani dedit cognomen Epicurus (cf. 136 20 175 18 Us.) πλεύμονι scribit Strabo 104 bis idemque legitur ap. Orib. I 326 9 in cod. C (Galenus est). Et 'peripleumonia' et 'peripneumonia' apud Latinos medicos in usu fuit, 'peripleumonicos' habet collectio Salernitana IV 187. — Etiam in voce νίτρον a barbaris advecta nasalem in consonam λ verterunt veteres, quam formam Atticis vindicat Phrynichus p. 305 Lob. Iniuste igitur λιτροπώλου CIA II add. 834ᶜ 22 (317—307ª) neglexit Meisterhans. Magna est discrepantia in Hippocratis libris, quorum optimi (e. g. θ) λίτρον scribere solent, λίτρου praebet G Oribasii II 142 9 λίτρον 429 6 A² τὸ λίτρον 714 2 libri, contra νίτρον retinuit volgaris lingua (cf. Lob. 305) tradiditque Latinis, νιτρώδη Strab. 518 νιτρῖτις 529 νιτρίαν νίτρον 803, νιτρικῇ PPetr II 85 1 (236ª) γῆς νιτρίας ² 60 10 (c. 260ª) νίτρον PLeid C 4 8 (IIª) al. (cf. Mays. II 22) νίτρω WL 2885 2969 νίτρον νίτρου DA 173 9 16 17 181 24 189 16 τὰ νίτρα PLond II 285 4 ταμειακῶν νίτρων 11 (346ᵖ) etc.

2) μόγις praevalet apud Thucydidem (cf. Stahl² 50 qui nusquam ab omnibus libris defendi dicit gutturalem; μόγις ex μόλις correctum est IV 38 in pap. Oxyr.) Aristophanem Platonemque, cum alteram formam solam scribat Sophocles saepius adhibeat Xenophon Aristoteles, rursus utramque pariter admittant Aeschylus Euripides (cf. KB I 155). De titulis Atticis silentium est apud Meisterhansium. De Atticistis (commendat μόγις si requiritur sensus adverbii 'aegre' Helladius ap. Phot. bybl. 530ᵇ 1) haec fere disserit Schmid: μόλις reperitur apud Dionem Chrys. Aristidem Longinum, sed μόγις praebent Luciani libri meliores et praeter unum locum Philostrati memoria, utrumque Polemo et Aelianus. Tum μόγις plerumque in Diodori bybliotheca observatur (cf. ed. Vogelii I lxi; μόλις absque v. l. V 33 1 XIII 110 ne loquar de excerptis) μόλις Str. 9 74 bis 144 165 184 203 bis 223 271 277 388 536 539 594 613 711 742 765 (μόγις 628 et praeter Epitomam 308) Agatharch. 113 19 134 2 136 7. Tanta in discrepantia quaenam fuerit volgaris forma apte recordamur, cf. μόλις PPar 22 12 63 104 (165ª) PLond I 51 5 (131ª) PGrenf I 37 14 (IIªᵐ) Theb Bank 1 I 27 12 13 (IIªᵐ) BU 249 11 530 27 (Iᵖ) al. Ipse ubi libri dissentiunt formam gutturali praeditam magis esse legitimam mihi persuasi neque inveni adhuc inter novellos librarios, qui suo Marte μόγις reponeret. At saepe vetustiorem memoriam contra volgatam lectionem μόγις exhibere multis e libris potest cognosci, velut apud Philonem I 208 1 231 13 pristinam scripturam μόγις fuisse e papyro demum edocti sumus. Hercheri rationis causam qui Artemid. 4 13 μόλις invitis libris edi maluit non intelligo. Quam vero de origine duplicis formae coniecturam protulit Schmid inde a signo Λ aliam aliis temporibus significante consonam profectus, nemini sano eum comprobaturum esse confido. — Papyri Magdolis repertae, quarum spicilegium nuperrime Francogallorum curis vulgatum est, praebent μόγις BCH XXVI 114 4 (IIIªᵐ).

φιλίτια Dion. Halic. Ant. 2 33 φιλιτίων Dio Chrys. 2 44 (sic optimi codices; φειδιτίων in margine codicis Emperii m) φιλίτια Philostr. AT ed. Tur. 76 23 ἐν φιλιτίῳ Themist. or. 19 p. 227[b] (φιλητίῳ ed. pr.) συσσίτια .. καλεῖται δὲ καὶ φιλίτια, ἐπεὶ φιλίας ἐστὶ συναγωγά EM 736 50 = Phot. s. v. συσσίτια (ubi perperam φιδιτια [δι supra vs. add.] liber Galeanus) φιλίτια Suid. s. v. Λυκοῦργος et φιλίτια (hic etiam φιλίτια in fr. anon.). Et sic in exemplaribus Graecis legerat Cicero, qui scribit Tusc. V 33 98: 'Quid? victum Lacedaemoniorum in philitiis nonne videmus'.[1]) Quod autem constanter in fragmentis ab Athenaeo servatis dentalis reperitur, expilatori utique tribuendum esse videtur, cf. φιδίτιον IV 139[c] (Polemo) φειδιτίοις φειδίταις 140[c] φιδίταις [e] φειδιτίων 141[a] φειδίτιον [c] (Dicaearchus) φιδίται 141[c] (Sphaerus) φειδιτίοις 142[e] (Phylarchus) φειδίτια 143[a] (Antiphanes comicus II 28 K) φιδιτείοις XI 483[c] (Polemo). Non enim ante Plutarchum forma φιδίτιον in libris occurrit, qui hunc in modum ratiocinatur vit. Lycurg. 12 (inde sua hausit Porphyr. de abstin. ed. Nauck[2] 234 12): τὰ δὲ συσσίτια Κρῆτες μὲν ἄνδρια (l. ἀνδρεῖα nisi malis ἀνδρήια), Λακεδαιμόνιοι δὲ φιδίτια προσαγορεύουσιν, εἴτε ὡς φιλίας καὶ φιλοφροσύνης ὑπαρχόντων ἀντὶ τοῦ λ τὸ δ λαμβάνοντες εἴτε ὡς πρὸς εὐτέλειαν καὶ φειδὼ συνεθιζόντων. οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ τὸν πρῶτον ἔξωθεν ἐπικεῖσθαι φθόγγον, ὥσπερ ἔνιοί φασιν, ἐδιτίων παρὰ τὴν δίαιταν καὶ τὴν ἐδωδὴν λεγομένων. Itaque ne novisse quidem alteram scribendi rationem videtur philosophus Chaeronensis, quamquam libri eius paulo aliter sentiunt: φειδίτιον Ages. 20 (φειδήτιον Sang. opt.) φιλιτίων Phoc. 20 (-λητίων ed. Iuntina, φιδιτίων B) φιδίτια Agidis vit. 8 φιδιτίοις Cleom. 13 (φιτιδίοις P) φιδίτιον Quaest. conviv. VII praef. 697[e], rursus paulo post VII 9 714[b]: τὰ γὰρ παρὰ Κρησὶν ἀνδρεῖα καλούμενα, παρὰ δὲ Σπαρτιάταις φιλίτια κτλ. Denique legimus φειδίτια Paus. VII 1 8 φιδίτια Hesych. s. v. φιδίτια et διαφοιγαμόρ, cf. ἀφέδιτος ἡμέρα παρὰ Λάκωσιν Hesych. (ἀφίδιτος nunc scribitur, fuerit olim ἀφείδιτος) φειδιτίοις Eust. ad α 225 1413 23.

Quodsi de vocalium quantitate quaerimus maxime perpendendus est Antiphanis locus ab Athenaeo IV 143[a] servatus (II 28 K):

ἐν Λακεδαίμονι
γέγονας; ἐκείνων τῶν νόμων μεθεκτέον
ἐστίν· βάδιζ' ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὰ φιλίτια.

Ibi et φῐλῑτια et φῑλῐτια possumus metiri. Illud suadet Philodemi papyrus, verum quod hoc loco alibique Marcianus praebet quodque Pausaniae et plerumque Plutarchi libri servarunt φειδίτια non admittitur.

Haec fere sunt, quae e libris exhaurias, unde hoc statim apparet, voces illas φιλίτιον et φιδίτιον etiam vocalium vicibus discerni; nam neque φιδείτια scribitur neque φειλίτια. Quod autem φειδίτιον frequens est librorum scriptura, hic memoriam servari perantiquam Plutarchi disputatio demonstrat de voce φειδώ et ἐδωδή cogitantis. At maxima huius quaestionis pars in consona δ vertitur quae unde sit oborta nondum licet

1) 'philitiis' tacite edunt Orelli et Seyffert, quomodo inter Moseri libros tradere videtur pars longe maxima. At in pristinis editionibus 'phiditiis' apparet.

nos perspicere. Illam genuinam haberi vetare quidem videntur Xenophontis Aristotelis Dionysii Halicarnassensis Philodemi Ciceronis testimonia, sed vix a Plutarchi demum auctoribus dentalis in illam vocem introducta sit. Haec melius credo diiudicabimus repertis Laconum titulis.[1])

Idem Athenaei Marcianus plurimis locis quem vulgo Philetam appellamus duplici scribit iota Φιλίτας, id quod rectissime tradi in censum vocatis titulorum aliorumque codicum testimoniis demonstravi Hermae vol. XXXVII pg. 213 sqq.

---

1) De origine huius vocis eruenda desperaverunt Ahrens et Cobet. Sin recte iam veteres vocis φιλία mentionem attulerunt, possis conferre vernaculae linguae vocem 'Liebesmahl', qua utuntur militum praefecti cenam lautissimam celebrantes. Et profecto mea quidem sententia φιλί́της (unde provenit φιλί́τιον) a voce φιλία derivari oportet pariter atque συμμορί́της a συμμορία, neque tamen sum nescius quam difficilis sit alterius vocis φειδίτης explicatio.

LIBER III.

De rebus orthographicis cum iam satis videatur esse expositum, nunc ad ea accedam, quae in vocalium consonarumve commutationibus ad grammaticas potius sunt revocanda origines.[1]) Ordiendum autem videtur ab iis vocibus, quae vocali α an ε efferantur nonnihil refert scire:

μυcαρωτάτουc cτ 2 4.[2])

cιάλων Iatr 35 28.[3])

ὑάλου Iatr 39 18, ὑάλινα θ 39 3.[4])

κύαθον p 1780 pezzo 4.[5])

μυελόc p 353 IX^2 4, 4 11 Iatr 14 39 43 15 25 30 32 22 2 3.[6])

ἐν πυέλ[ωι θ 33 9 (in apographis est ΠΥ$\overset{\epsilon}{\text{Α}}$Λ . .).[7])

πιέ[ζ]ει ρ I 353 5 πι[έ]ζειν οι 9 28 πιέζωνται θδ 157 3 πιε[ζόμ]ενοc ρ p 495 O VII 32 4 cυμπιεζούμενοι πτ 15 8, ἐπεπίεcε (ΕΠ . . ΙΕΞΕ

1) Sunt vero nonnulla, quae infra lib. VIII in formarum conspectu tacturus consilio me hoc loco omisisse velim cognosci, e. g. διάθεμα ἀνήλωμα ὀξυδορκεῖν al.

2) De recentiorum voce μυcερόc cf. Thes. V 1309^b.

3) Haec Attica est forma, cf. KB I 117, GM^3 159. Ad volgares Philo videtur deflexisse, si librorum arbitrio confidimus, qui cίελοc praebent I 41 15 omnes, ex parte etiam 64 7; cίελοc WL 132, cίελον Soran. ed. Rose 194 28, cιέλῳ Hippiatr. ed. Miller 67. Apud novellos α rursus obtinuit, cf. cίελα ἤτοι (sic) cάλια (altera vox interpretatio est volgaris) cod. Monac. 288 s. XIV fol. 43^b in iatrosophio Ioannis Archiatri, τὰ cάλιά μου Theod. Prodr. Rev. arch. 28 (1874) 370 66, cάλοc cάλιον Ducange 1328, hodiernorum cάλιο, cάχλα, cάλε (Schweizer 37 et Thumb Koine 75, qui de universa quoque quaestione conferendus).

4) ὕελοc improbat Phryn. 309 Lob., cf. KB I 117, GM^3 159; ὕαλοc Agatharch. 170 6 Strab. 822 ὑαλᾶ 200 ὑαλίνη 794 ὑαλῖτιc 758 ter, ὑαλίνη CIA II 682 13 οἰαλᾶc III 3436 ὑαλίνα[c Inscr. of Cos 36^d 42 (dial. II^a), ποτήριον ὑαλᾶc (!) PLond II 11 13 (II^a), contra ὑελᾶ II 265 16 (103^p) ὑελοῦν WL 758.

5) κυέθουc LXX Num. 4 7 Vatic. s. V.

6) Hic quoque Phrynichum tenemus indoctorum linguam notantem, cf. Thesaur. V 1243^d, dein τοὺc μυαλούc in Wuenschii tabulis Sethianis 15 65 67 ἀμ]υάλουc 23 19 30 10 ἀ]μειάλουc 31; sed recte μυελόν Strab. 733, μυελούc WL 1530.

7) Cur πύελοc commendaret Phrynichus e titulis demum sumus edocti, qui πύελοc (πυελίc al.) et πύαλοc pariter exhibent. Eis locis, quos Schweizer 37 composuit, permultos addendos vidi e titulis Asiae insularumve, exempli causa πύαιλον BCH XVII 536 πύελον 637 (Nicom. i). Formam proscriptam in libris excepta Hesychii glossa frustra quaesivi (πύελοc Strab. 730 794), donec apparuit in Oribasii opere πυάλουc et πύαλον, quemadmodum fertur lectionis varietas II 375 6 377 4 in verbis Galeni. Praeterea ab aliis monitum est de comicorum voce πυαλίτηc, cf. Eubul. ap. Poll. VII 205.

apogr.) τὸ γένος τῶν ἐπιτροχασμῶν Φ? p 862 Scott Herc. 325 4, πεπιεκώς Δε 69 4, πιες[θείς p 437 IX^2 117, 2 2, πιεσμούς Ε p 1417 VI^2 3 3 ai, at π[επ]ιάσθαι ἡμᾶς Ε p 697 VI^2 63, 4 1 πιασθείς Ε p 697 VI^2 4 1 ἐκπιασμόν Ε ep. 2 pg. 45 9 Us.[1])

Paullo accuratius de voce ἄπλατος agendum: ἀπλάτων ρ II 126 11 283 fr 2 ἀπλάτωι μ[έ]ντοι μ[ᾶλ]λον οι 13 13, tum διαφορῶν γ[ὰ]ρ οὐ[σ]ῶν ἀπλάτων ὄ[σ]ων [ἐ]ν ταῖς τέχναις ρ I 3 12, ἀπλάτων Εα̅ VI^2 7, 14 13, quo loco collato ἄπλα|τα γὰρ ὅσα καὶ τ[ῶ]ν Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλ[λ]ων εἰώθασιν διαφέρ[οντ]α (scil. παριστάνειν) π XI^2 160, 7 25 recte sese habere apparet (ἄπλαστα Gomperz). Quod legitur . . ΠΛΕΤΟΥ πλ? p 1025 X^2 122, 7 2 vix inter certa testimonia recipias.[2])

---

1) De dorica origine vocalis α cf. Kretschmer Entstehung der Koine 19, qui confert Βίαννος Κιάριον ἱαρός al. Iam varia memoriae genera inspiciamus. πιάζω (et πιέζω), ἐπίασα, ἐπιάσθην in libris NT[i], cf. Schmiedel § 5 20, et plane deesse videtur πιέζω in papyris: ληστοπιαστ[αῖς BU 325 4 (III^p) κλέπτην πιάσαι PLond I 70 172 ἐκπιάσματα 67 71 (mag. s. IV) πιάσαι II 328 75 (616^p), cf. ἐπιάσθ[ημεν BCH XIV 97 3 (Halicarn. aet. Rom. in.) πιάση πιάσας in defixione aurigae Bullet. commun. di Roma 1897 103. Hic usus in Ionum libris ubi apparet, memoria culpanda videtur: πιασθέντες Herod. 4 11 dz minoris illi pretii, συμπιασθῆναι Hippocr. V 430 („verdorbene Stelle" Blass), ἀποπιάσας VII 46 FGIJK (-έσ- θ alii), neque Eubulum comicum πιάσματι reliquisse crediderim (sic Athenaei codex III 108^c = II 190 Kock). Quodsi falso Aristoteli tribuit C^a πιασθῇ h. a. 9 622^a 34 et Y^a ἀποπιάζει probl. 9 3 (ἐκπιασμόν de mundo 394^a 28 Q et Stobaei libri I 263 3 Wachsm.), at nullam video causam, cur recentioribus papyrorum formam abiudicemus, cf. ἐκπιάσαντες Strab. 764 (πιέσας Onos. 42 23, πιέσαι fab. Nini 174 11) πιασθέντες Philo II 194 5 G πιάζω Soran. ed. Rose 368 8 πιάζεσθαι 236 24 ἐκπιάσαντες Dioscor. ap. Oribas. I 397 9 AC^1 ἐκπιασθέντος Schol. Soph. Trach. 704 πιάσας Hippiatr. ed. Mill. 15 ἐκπιάσας 51 ἀποπίασον 126 (deest πιέζω) 'prella πιαστήρ' Gloss. Lat. IV 577 60 πιασμόν Trinch. 730 (1126^p). Interdum libris inter πιέζω et βιάζω variantibus facile dissensionis originem intelligimus, cf. var. lect. Polyb. XI 13 9 (Archiv f. Papyrusf. I 389: ἐκπιεσθέντας codd. ἐκβια[σ]θ[έ]ν[τας pap. s. II—III^p) et πιεσθείς Philo I 230 13 (sic etiam Cohn; βιασθείς v. l.); in libro de aet. mundi 21 7 Cum. πιέζονται scripsit Mangey pro librorum βιάζονται. Quae supra e papyris allata sunt, plane otiosam Meinekii correcturam demonstrant in verbis Hesychii: ζωγρεῖται· ζῶν πιάζεται (βιά- Mein.), λαμβάνεται, eodemque fere sensu πιάζω vel πιάνω apud hodiernos quoque adhibetur.

2) Moeridis verba ἄπλατον Ἀττικῶς, ἄπλετον Ἑλληνικῶς quin recte essent comparata multi fuerunt qui dubitarent. Atticorum verum consuetudo quamdiu valuerit alia quoque docent exempla: ἄπλατον γάλα EOe 65, 1 12 (rursus ἄπλαστον corrigitur, cf. Austriacorum editio p. 354) τῆς ἀπλάτου φύσεως PLond I 100 511 (mag. s. III^p) ἄπλατον καὶ ἀμέτρητον WL 1752 (= Orph. Arg. 928 ubi ἀπλήτοις Hermann et Abel). Quod attinet ad Philodemi aequales nihil plane e Strabonis libris potest memorari, Agatharchidi reliquit Photius φόρτος ἄπλετος 136 5 πλῆθος ἄπλετον 142 9 φορὰν ἄπλετον 144 2. At Diodorus me quidem iudice unum ἄπλατος scribere solebat (cf. Vogel I XLV); ut paucis utar exemplis φόρτος ἄπλατος et μέγεθος ἄπλατον scribitur 3 19 50 sed utrobique α in ε convertit classis codicum altera deterior. In LXX quoque versione legimus ἀπλάτῳ καθεστῶτι περιμέτρῳ 3 Macc. 4 11 auctore Alexandrino s. V (ἀπλέτῳ Venet. s. VIII—IX). Quae cum ita sint ubicunque apparet forma ἄπλατος in lectionum varietate pluris habeatur oportet quam Byzantinorum ratio — his enim vocis ἄπλετος studium videtur esse tribuendum —, veluti χίων ἄπλατος rescribas Xen. Anab. 4 11 cum codice F et ἀπλατομεγέθεις Schol. Apoll. Rhod. 3 41 cum Laurentiano. Maxime autem cavendum ne ultro ἄπλετος inferatur, id quod in Porphyrio fecit Augustus Nauck (ed. alt. 130 7 15) praecedente Dindorfio.

De glossa καιάτα (καịατῶν „calamintharum“ Iatr 36 57) vide quae HDiels subtiliter exposuit in verborum indice.[1])

Inde pergo ad vocalium α et η affinitatem: διηνεκῶϲ ρ I 66 11 24 26[2]), τὰ φωνήεντα ρ I 163 2 π VI² 143, 18 8 176, 27 22 πβ̄ 11 4 16 22 al.[3]), .. πρανῶν κ[α]ί κ p 1457 fr 20 14 (nisi me frustrantur laciniae miserrimae).[4])

Inter α et υ fluctuat prima vocis κυλινδέω syllaba; notandum igitur κ]υλινδο[υ]μϵ[ν .. p 1041 tab 6.[5])

Sequitur ὀχυροị ρ II 148 4 ὠχυρῶϲθαι 242 31 τὰ ὀχυρώματα I 334 7, at ἐχυρῶν (verb. adi.) π p 1275 17 3 (incertum utrum in loco poetico necne).[6]) De vocibus ὀλοθρεύειν et ἡμιωβέλιον alio loco aptius agetur

---

1) Strabonis libri (deficit A) habent quidem καιήταϲ 233, sed recte καὶ ὁ καιέταϲ τὸ δεϲμωτήριον παρὰ Λακεδαιμονίοιϲ 367. Ceterum inde fortasse vocalis η potest explicari, quod Strabo Laconum glossam alios secutus assumpsit in detegenda nominis Καιάτα origine, quae urbs apud Romanos Caieta est longo e.

2) Vocem διανεκήϲ quam nusquam servarunt Atticorum libri quamvis asseverante Moeride διανεκεῖ λόγῳ ὡϲ Πλάτων Ἱππίᾳ [301ᵇ] Ἀττικῶϲ, διηνεκεῖ Ἑλληνικῶϲ (alioquin διανεκεῖ· διὰ παντόϲ Hes., ἦ διανεκῶϲ εὕδειϲ fr. Corinnae 9 Bgk³) nunc eiusdem gentis tituli resuscitaverunt (cf. Meist.³ 16) quorum antiquissimum fertur exemplum s. IV a. C. initii. Dolendum vero quod Meisterhans quique eum retractavit neglecta temporum ratione plenum locorum conspectum adscribere supersederunt, quia neque aliarum regionum inscriptiones neque papyri tertiam litteram per α scribunt. De lapidibus cf. διηνεκῆ DS¹ 353 108 (Lebad. IIᵃ) διηνεκέϲ BCH I 55 (Trall. Iᵃ) δ]ιηνεκῆ ϲωτῆρα IMB 321 (Calymni i) διην- Opramoae tabulae 4ᵉ 4 5ᵇ 10 8ᵉ 17 ᶠ 14 9ᵇ 6 20ᵈ 4 etc., de libellis papyraceis, quorum pars vetustior hoc vocabulo usque adhuc eget, διηνεκοῦϲ BU 646 22 (193ᵖ) διηνεκῶϲ WL 1219 PBer 1 35 διηνεκέωϲ 35, εἰϲ τὸ διηνεκέϲ W 1869 130 8 (byz) PLond I 235 64 (s. VIII) διηνεκῆ PGrenf I 98 21 (581ᵖ) PPar 21³ 14 (599ᵖ).

3) Huius adnotationis consilium quo sit referendum ex eis apparet quae Lobeck de formis Doricis apud posteros frequentatis strictim et diligenter disputavit ad Phryn. 639. Etenim τὰ φωνάεντα vel οἱ φωνάεντεϲ saepenumero deprehendi narrat in libris Plutarchi et Sexti Empirici. Cuius rei haud immemor Immanuel Bekker neque apud Plutarchum neque apud Sextum (praebet τὰ φωνάεντα 621 14 16 624 17 625 4 16 627 1 codicis V auctoritate, μὴ φωνᾶεν φωνάεντι ϲυγκρούειν 686 19) insuetam vocalem sollicitavit, quin etiam φωναέντων 627 3 ultro introduxit, pariterque Augustus Nauck ἐκ τῶν φωναέντων γραμμάτων apud Iamblich. vit. Pyth. 242 intactum reliquit. Sed non defuerunt, qui in hac re memoriae diffiderent; nam apud Athenaeum nunc φωνήεντεϲ IX 388ᵇ 392ᶠ scriptum videmus reluctante libro Marciano, neque Wendland οὐ φωνάεντα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἄφωνα (sic uterque liber) Philoni concessit III 168 12, quo in auctore φωνάεντα et paulo ante libro A et II 135 11 teste G video confirmatum. Neque hunc usum magici videntur ignorasse scriptores: τὰ φωνάεντα DA 155 pap. B (φωνήεντα pap. P) WL 3181.

4) v. Lob. ad Phryn. 431, πρηνήϲ WL 194 (in senario). Aristotelis lexicographus exscripsit πρανήϲ sescenties, πρηνήϲ ter. Codicum vero hac in causa rara est dissensio.

5) cf. Thes. IV. 873ᵈ 2096ᵃ. Καλινδέω Ionum videtur fuisse forma (testes sunt Herodotus quique multa ex Iade hauserunt Thucydides atque Xenophon). Quemadmodum verbum καλινδέω tamquam exquisitioris orationis exemplum a Byzantinis resuscitatum sit in Procopianis demonstrabo.

6) E papyris adest ὀχύρωμα PPetr 13 2 34 2 35 3 4 10 ὀχυρόω 22 8 120 15 (IIIᵃ). Saepenumero in vocibus ὀχυρόϲ ὀχύρωμα sim. deprehenditur codicum varia memoria, quorum meliores si recte attendi paullum praeferunt litteram ϵ; sic ut in duobus Philonis exemplis constem papyrus 154 29 Scheil praebet ἐχυρότητοϲ ubi

(cf. lib. VIII). Quod autem p 1020 2 21 clare legi ΨЄΥΔΟϹΙ (sic etiam no) pro ψευδέϲι merum scribentis esse errorem existimo.

Denique traditur Κω λ 9 1 sqq. (VI² 119 = O II 263, 7) ἄ̣γθρωπον φακῆν οὐκ ἂν ἑψῆϲαι τοιαύτην οἵαν τε ΡΟΠϹ . ΜЄΝΗΝ (φ supra Π) (i. e. ῥοφω̣μένην) ἡδονὴν παρα̣ϲχεῖν τινα τ[ῶ]ι ῥοφοῦντι κατὰ τὴν γεῦϲιν.[1])

Hinc ad dipthongos progredienti cum duplex disserendi modus possit adhiberi, nam aut singulas dipthongos per se licet tractari aut totam quaestionem ad sequentis litterae naturam institui, illum adhibebo communi utilitati prospiciens, etsi minus rationis habere videtur. Itaque de dipthongo αι prima erit disputatio, incipiam vero a particula ἀεί (αἰεί), cuius usus in singulis voluminibus hic fere est: ἀεί οι 5 5 11 27 19 11 [αἰεί 21 14] υ 10 11 ορ 15 7 19 24 fr 5 31 θδ 159 36 163 5 [αἰεί 165 37] μ 47 11 75 7 ευ 21 8 36 11 (πο[λιὴν ἅλα ναί]ε̣μεν ἀεί 30 2 = Hom. O 190, ubi libri αἰεί) φιλαργ VII² 135, 13 19 β 13 18 επ 10 15 θ? XI² 36, 17 16 41, 22 10 πα 3 20 π IV² 202, 106 8 IX² 27, 3 3 ρ I 101 30 116 20 145 19 149 2 248 5 286 15 381 10 II 11 14 39 6 120 14 125 7 139 1 287 10 [αἰεί I 249 7 (ἀεί tacite Sudhaus sed perperam) 266 35 II 37 20 155 13 207 18] Є p 1191 WS I 30 76 91 [αἰεί ιδ̄ VI² 3 8; in epistulis plerumque ἀεί, sed αἰεί ep. 2 p. 40 16 F] Π 22ᵃ 14 p 1041 X² 145, 8 11 p 986 31 4 Φ? p 1678 17 4 [αἰεί Στ 37 3 anon. p 1013 Scott Herc. 307 4] Iatr 15 14 EOe 64, 3 4 66—67, 1 11 [αἰεί 23, 1 8 42, 2 4]. Propriae mentioni reservavi αἰεί κ VIII 141, 8 6, ubi corrector ut ipse quoque vidi alteram litteram delevit.

Haec particula quomodo esset scribenda cum nondum inter omnes editores vidissem constare, paullo diligentius hanc rem persequendam esse mihi persuasi. In papyris autem inde a Ptolemaeorum aetate (de qua cf. Mays. I 16) tribus tantum litteris illa vox effertur, nisi quod est αἰεί PTebt I 27 80 (113ᵃ) PLond II 164 4 6 (10ᵃ) ἐπὶ τὸν αἰεί χρόνον CPR I 113 141—143 (IIIᵖⁱ; idem est auctor) αἰεί WL 1212 in parte quadam libelli magici, quae soluta est scripta oratione. Iam vero intercalandum est Meisterhansii

---

ὀχυρότητοϲ hucusque volgabatur, et ἐχυρώτερον scribunt II 298 18 MA libri optimi ὀχυρώτερον peiores. Contra in verbo ὀχυρόω primam litteram firmissimam esse comperi neque habeo quod formae ἐχυρῶϲαι apud Isocratem 5 122 traditae addam praeter προεχύρωϲαϲ Cyrill. Alex. in Io. ev. ed. Pusey I 336 29 B s. XII. Sed plura de his in Procopianis dicam. In Iatricis 33 14 ὀρευγόμενοι cum aut ex ἐρευγόμενοι aut ex ὀρεγόμενοι corruptum esse statuat editor illud per rationem grammaticam facilius explicatur.

1) Verbum ῥυφέω quod Ionum esse dicunt grammatici probantque ea, quae Kuehlewein I cxxv ex Hippocratis libris apposuit, alias quoque in usu fuit: ῥυφῆϲαι Ἀριϲτοφάνηϲ Πλούτῳ Antiatt. 113 11, ῥύφημα Oribasii A in fragmento Dieuchis I 288 1, ἀποριφᾶν (!) DA 181 20 pap. A (-ροφᾶν pap. B), 'ῥυφῶ sorbeo' CGloss Lat III 6 20, neque in Byzantinorum lingua interiisse videtur: Ὠορύφαϲ καλούμενοϲ Zonar. III 351 3 (sub Michahele II) Νικήταϲ ὁ Ὠορύφαϲ Basilii I classis drungarius 429 15 (sic AB Scylitzes, ὠρύφαϲ CE, ὠρύταϲ D). Utra ex vocali profectum sit τὸ ἀναρρούφιϲμαν Wagn. carm. graec. med. aevi 166 718 733 ab aliis fortasse docebor. Restat denique ut commemorem ῥοφητικοί Strab. 703 ῥοφητήν 709, ῥόφηϲον PLond I 101 527 (IIIᵖ).

de titulis Atticis iudicium ([3]33): In den Staatspsephismen findet man bis zum Jahre 361 v. Chr. abwechselnd αἰεί und ἀεί; von da an nur noch die letztere Form. Nur in den Dekreten religiöser Genossenschaften begegnet αἰεί noch im II. Jahrh. v. Chr. [AM IX 290 III 7 (200—150[a])]. Haec verba ne quem in errorem trahant duplicem dipthongum crebro reperiri dicendum est in Romanae quoque aetatis titulis qui quidem diligentiorem orationem prae se ferunt: Berl. Sitz. Ber. 1895 892 893 (Mytil. I[a]) IMB 481 339 382 (Ephes. 104[p]) BCH IV 408 (Halic. i) XX 125 10 (Mantin. I[pf]) Wien. Denkschr. 1897 48 nr. 63 21 (tit. Lycius i) Ἐφ. ἀρχ. 1887 111 (i) 1890 146 (t. Hadr.). E quibus omnibus summa deducitur, in scribendi consuetudine apud posteros amplioris formae usum non intercidisse, licet plerumque ad communem normam sit scriptum. Sic iam melius de scriptoribus possumus iudicare quibus olim [Thes. L. Gr. I[a] 937[c]] αἰεί abiudicatum est tanquam Byzantinorum manu vitiose illatum.[1]) Et profecto quemvis si inspexerimus auctorem cuius ampliores exstant relliquiae facile se praebebit forma una hasta adaucta. Atque ut a Philodemi aequalibus mihi sumam exordium[2]), in Diodori bybliotheca cui olim pleniorem dempserat formam Dindorf, novissimus editor ἀεί et αἰεί scripsit prout libri iusserunt (cf. III XVI), plerumque ἀεί traditum videmus apud Strabonem sed αἰεί 12 in libris omnibus, 17 in cod. A et 753 in libris DF (ἀεί Agatharch. 136 7 138 10 174 4 Gemin. 14[abe] 17[d] etc., ἀεί Onos. 35 1 [αἰεί A] 42 26 [αἰεί AB]), frequenter legimus αἰεί in scriptis Philonis (velut I 229 6 in papyro ubi libri ἀεί) et Josephi (ut A 1 6). Auctori libelli περὶ ὕψους restituendum αἰεί cum codice 50 2 51 10 18 56 9 60 16, neque aliter de Luciano sentio, cf. e. g. αἰεί Phalar. 1 8 A Vind. Pseudom. 8 Γ Saltat. 46 𝔄 al.; αἰεί in litteris Graecis scribit Fronto 245 Nab. Iam breviorem esse liceat: αἰεί Dio Chrys. 74 3 8 al. Aristid. ed. Dind. I 13 20 27 al. (ἀεί ubique editor) Nicom. Geras. εἰς. ἀρ. novies (cf. Hochi ind.) Galen. ap. Oribas. I 75 10 78 13 91 5 al. Clem. Alex. paed. 169 18 Alciphr. II 2 16 Anton. Lib. 94 17 (Mart.) Plotin. 32 4 262 15 861 15 928 7 1397 11 (Creuz.) Alex. Aphrod. de an. 4 9 (cf. ib. Bruns) in Ar. an. prior. 151 18 334 21 in Ar. Top. 178 28 215 13 Ptolem. geogr. ed. Did. 14 3 ΧΣΦΨ 17 22 DX Heliod. opt. ed. Paris. 24. Haec quae nullo negotio possum continuare[3]), ad firmandam vocem αἰεί in

1) Eiusmodi correcturam ita non offendi inter Byzantinorum emendationes, ut persaepe contrarium factum vidissem, veluti in codice Arriani quaestionum Epictetearum quater prius iota ab alia manu sublatum est. Quae autem disputat MSchanz de Platonis memoria V, 1 XI (cf. etiam XII IX adn.) in qua manifeste αἰεί perperam pro δεῖ traditum est (ΔΕΙ — ΑΕΙ) ad ipsam potius antiquitatem referatur oportet. Et hercle tot locis in Platonis scriptis vetustior Atticorum forma servatur ut et librarii recentiores quomodo similia suo Marte intulerint facile intelligamus et damnanda sit Schanzii ratio summa cum constantia ἀεί scribentis; accedit quod in Phaedonis papyro (s. III—II) legimus αἰεί 21, 3 1 (ἀεί 3 21 4 17 24, 4 4), idemque praebet Isocratis papyrus de pace 72 110 et identidem Aristotelis volumen.

2) De Thucydide v. Stahl qu. gr. 46, de Aristophane AvBamberg Exerc. crit. in Plut. 2, de Polybio Hultsch ad I 9 2 et Kälker Leipz. Stud. III 229; unum αἰεί nuper in Aristotelis metaphys. edidit Christ plerumque codicis optimi E (s. IX) testimonio adiutus, αἰεί Euclid. ed. Heib. II 4 13 VF III 4 8 14 6 17 F.

3) αἰεί Pappus 27[ies] ἀεί 26[ies], sed incautius Hultsch in indice: „Pappus sola forma αἰεί usus esse videtur.“ Neque scholiographorum linguae ignota fuit illa forma: αἰεί Schol. Hom. A I 151 7 Dind., Schol. Euclid. V 108 7 Heib.

recentiorum memoria satis valent. Et vel ultra Philoponi aetatem (cf. αἰεί in Ar. phys. 569 M εἰς αἰεί 808 28) memoria formae exquisitioris propagata est, quod certius in Procopianis indicabo.

Similis est ratio statuenda vocabuli ἀετός, quod semel tantum in papyris Herculanensibus apparuit: ἀε[τόν ευ 14 19[1]), hucque collocanda nomina Νικαιεύς Ακ 23 5 ai 24 1 Στ 73 5 Πτολεμαιεύς 78 2 Φωκα|έ[ας Ακ pg. 77 13 Mekler.[2]) Sequitur ζεῦγος verborum notissimum καίω et κλαίω: ἐκκάεται μ 69 8 συγκατα]κάεσθαι θ 30 18 πρ]οσεκκάο[υ]σι[ν πα fr 44 3 ΚΛ'ΕΙΝ ρ II *277 fr 13 ἐκκαούσας Є ep. 2 p. 53 8 Us.[3]), κ]λαίειν

1) cf. GM^3 173, Ἀετός Gemin. 12^c 65^a 67^b bis $^{c\,d}$ 69^e bis 70^a ἀετός Strab. 312 420 808 812 823 ἀετοῦ Eudox. 1 1 ἀετόν DPM 13 14; αἰετῶι Philo III 36 1 pap. s. VI (ἀετῷ libri). Id quod docuit BKeil Herm. XX 162 adn. 1 'die Handschriften wahren die volle Form öfter als die herrschende Meinung annimmt' nonnullis illustrabo: αἰετός Xenoph. Anab. I 10 12 VI 1 23 5 2 v. l., saepe in Aristotelis libris veluti h. a. 517^a 2 609^b 7 8 12 26 etc., Diod. 4 15 bis in praestantiore memoria similiterque apud Joseph. B 5 48. Porro αἰετός solita est scriptura Hipparchi codicis optimi L eademque solemnis forma Antonini Liberalis (praeter 85 25 97 10 ed. Mart.), αἰετόν αἰετῷ Eratosth. cat. 36 14 51 11 Ol., αἰετόν Porphyr. vit. Pyth. 29 19, Orig. ed. Berol. I 363 4 17 364 23 365 1 Apollodor. II 119 et sic rursus ut var. l. Luc. DD 4 1 2 Icarom. 22 de sacr. 6 Appian. 1021 8 ed. Mend. Plotin. 514 12 Creuz., nec recte dipthongum sustulisse censendus est Hercher in Aeliani animalium historia, cf. 20 18 23 32 47 20 51 20 24 rel. Perinde iudicandum de vocabulis compositis ἁλιαίετος χρυσαίετος sim. (cf. χρυσαίετον Ael. h. a. 51 22 ἁλιαίετος ὑπ(ὑψι-)αίετος Antonini cod.) et haud scio an LXX versio ἁλιαίετος olim praebuerit; nam codicum Alex. Sin. Vat. ἁλίετον Lev. 11 13 et priorum ἁλίετον Deut. 14 25 (ἁλίαιτον Vat.) nisi e voce ἁλιαίετον contractum non potest explicari. Verum Moeridis verba: ἀετὸν Ἀττικῶς· αἰετὸν Ἑλληνικῶς (cf. Eustath. ad. Il. I p. 21 Ἀθηναῖοι μὲν τὸ κλαίει κλάει λέγουσιν· οὕτω δὲ καὶ . . αἰεὶ ἀεί, αἰετὸς ἀετός) quam nihil valeant tituli docent a Meisterhansio[3] 31 allati (αἰετός αἰεταῖος ἐναιέτιον καταιέτιος παραιετίς inde ab anno 409^a; quod unum obstat τ]ὸ [ἀ]έτωμα CIA II 613 6 (298^a) nisi omnino incertum est at novissimum sane fertur exemplum).

2) cf. $Meist.^3$ 33. Nomen proprium Φωκαιεύς quod non raro e Deli insulae tabulis prodiit cf. BCH VII 111 (267^a) 120 ter (203^a) II 570 sqq. vs. 51 71 (II^a) breviore termino scribitur Φωκαέως VII 108 (281^a) 118 (203^a), cf. Ἑστιαεύς 109 (281^a). Verum haec res ab aliis planius ut opinor exponetur. Interim admonuisse iuvat formae Πτολεμάου BCH XX 184 47 (Aegypt. 114—107^a). Postremo haec velim diiudicentur: καεἰς BCH VI 9 43 (καὶ εἰς corrector; Deli 180^a) καἐκγ[όνοις IMB 450 5 (Ephesi $IV^{a\,f}$) ἔργα [κ]αέπεα Wuensch defix. 84^b 2 (III—II^a) τετρα]καεικοστήν P Tebt I *36 10 ($II^{a\,f}$).

3) Ea quae e papyris ad hanc quaestionis partem pertinent, a libellis magicis subministrantur s. III—IV conscriptis. Quorum amplissimus dipthongum ubique respuit: κᾶε κατακάω καόμενον καομένην παρακάεται WL 2372 1541 1551 1732 1219, tum κατακάης PLeid X 5 39, verum ὑπόκεε 12 9 καιομένους V I 25 καιόμενον PBer 1 340 cf. DPM 1 25 PLond I 70 154 89 177 99 472, denique calami vitium προσκιάεται 92 246. Inde ut ad scriptores me conferam, est quidem καίω in libris Agatharchidis (155 18 189 20) Onosandri (4 8 6 11 10 12) plerumque etiam in Strabonis memoria (146 247 269 316 486 610 695 699 714 716 743 805 823), neque tamen pristina scriptura — nam sic arbitror — ubique remota est, cf. ἐκκαομένην 731 in libris omnibus et κάουσι 743 in codice D, quae melius restitit in memoria Diodori (ut 16 66 19 33 37 38) et Dionis Chrysostomi (ut 36 40 48 1 50 4), nulliusque negotii in aliis quoque auctoribus vetustioris consuetudinis vestigia indagare, cf. κάεσθαι Antig. Car. hist. mir. 40 22 Kell. κάειν Parthen. 27 10 Sak. (καίειν editor) Aristaenet. 142 42 Herch. Galen. ap. Oribas. II 497 12 498 2 κάεται auctor περὶ ὕψους 21 5 (κᾴεται Vahlen) ἐκάετο Luc. v. h. 1 38 ΩΓMut. διακάει Cleomed. 36 8 M κάεσθαι Euseb. dem. ev. 4 14 P καόμενα Themist. paraphras. in Aristot. II 142 19 M. Neque

μ 80 30 κλαίει col 36 41 κλαίοντεc ορ 15 13 ἀποκλα[ι]όμ[ε]νον ρ I 381 3[1]), neque praetermittendum MATAON ρ I *180 13 ANA[Γ]KAOIC *μ 104 19.

Atque in his quidem dipthongum excipit vocalis; verum in una tantum voce consistit disputatio, si dipthongi inter consonas collocatae spectamus rationem: ὀλιcθάνου[c]ιν M? X^2 73, 5 5.[2])

Transeo ad dipthongum ει quae sequente vocali aliquanto facilius quam ea, de qua modo actum est, alteram abiecit litteram. Magnum autem huius quaestionis locum obtinet τέλειοc et quidquid inde derivatur, quarum vocum usum cum raro in hanc rem attendere soleant grammatici accuratius mihi signandum proposui. Itaque scribitur τέλειοc ευ 110 7 (τὴν τελείαν εὐδαιμονίαν) πλ 21 4ai 24 6 π 6 27 fr 46 10 ρ I 6 7 350 10 II 127 8 266 29 μ 8 8 θ 34 10 πε̄ 13 9 34 33 VII^2 157, 1 2 θᾱ 14 8 θδ 145 3 8 154 2 πτ 7 4, verum τὸν μὲν [μὴ τ]έλεον τῆι δυνάμει ρ II 127 3 τε[λ]έαν [ἀν]αλ⟨γ⟩ηcίαν θ 28 19 τ[ε]λέαν . . ἀ[ν]αιcθ[ηc]ίαν 39 22 τέλεον c . . . π VII^2 160, 7 1 τελέου 11 12; deinde τελέωc 'plane' ρ I 56 11 (τελέωc ἐ[c]τὶν ἀπόπληκτοc) 29 25 56 11 82 9 141 4 161 21 330 9 II 10 5 θ 8 14 11 9 20 7 θδ 153 32 160 6 ευ 111 4 136 17 ορ 3 7 16 20 42 40 πα fr 39 6 μ 11 9 57 5 80 10 πλ 23 9 πλ? X^2 129, 18 17 πε̄ 19 11 XI^2 157, 4 6 οι 22 46 ρ VII^2 164, 4 30 κ I^2 90, 8 56 φιλαργ VII^2 125, 2 17 Φ p 57 O I 62, 3 19 EOe 50, 3 4, at ἀπείραcτον τελείωc ρ I 45 4 περὶ ψευδῶν τε[λ]είωc ἀγων[ί]ζεται 41 7 τελείωc ἀνεπιμείκτουc 121 27 (Epicurus est) μὴ] τελείωc ἀπονε[ύοντα II 108 14 τελείω[c] δὲ μ[αν]ικόν

---

solum e papyris magicis quam late hic usus olim patuerit potest cognosci: ὑπόκαε LXX Ex. 24 5 Q^1 ἐκκάει Paroem. 14 5 Sinait. κᾶε Zosimus inter chymicos Berthelotii auctores 224 16.

1) De papyris cf. γυναῖκαc κλαούcαc PPar 34 7 (157[a]) κλάγω (!) 51 16 (ca. 160[a]), κλαιήcει Hyperid. Dem. 40 27 κλαίειc fab. Nini 173 25; in sacris libris occurrit ἔκλααν Sinaitici Apocal. 5 4. Minus hic valuisse dipthongi fugam quam in verbo gemello cum papyri Herculanenses tum alii scriptores probant, apud quos volgarem tantum in modum scribitur, e. g. ἔκλαιον Agatharch. 120 47 κλαίονταc Strab. 503. Quo magis retinendum fuit Arnimio in Dione Chrysostomo κλάειν 23 2 cum teste B (contrarium in modum 8 34 κλάειν scribitur cuncta repugnante memoria) fortiusque potest defendi quae apud Lucianum non uno loco conspicitur varia lectio, cf. κλάειν DM 22 2 iud. voc. 12 de luctu 24 al.

2) cf. ὀλιcθάνον[ταc Mon. Ancyr. 10 17 ἐπολιcθάνω Dosithei ars gramm. Gr. L. VII 433 16 (ὀλιcθένω 17). In codicibus autem si recentiores spectamus auctores forma legitima ὀλιcθάνω multo etiam saepius retenta est quam κάω, cf. κατολιcθάνουcαι Strab. 204 (-αίνοντεc 506) παρολιcθάνει ὀλιcθάνει ὀλιcθάνειν Apoll. Cit. 12 10 27 16 20 10 Schoene παρολιcθάνει Dionys. Bosp. anapl. 14 13 Wesch. (διολιcθαίνοντα 18 1) ἀπολιcθάνει Parthen. 46 9 Sak. tum Joseph. A 19 296 B 2 537 3 173 277 386 4 26 6 95 259 Herodian. ed. Mendels. 8 3 27 3 ut alios omittam. Quae cum ita se habeant quin suo iure Aeliano et Clementi Alexandrino formas in -άνω terminatos Hercher et Dindorf restituerint non potest dubitari, interque alia exempla corrigi debet ἐξολιcθαίνων in [Epicuri] epistula altera 45 6 Us. et cum Ruhnkenio ἀπολιcθαίνειν apud auct. περὶ ὕψ. 5 23. Originem termini -αίνω si quaerimus, advocandus in iudicium posteriorum aoristus ὠλίcθηcα de quo egit Lobeck ad Phryn. 742 (ὠλίcθηνα Nic. Alex. 89) licetque comparari κερδαίνω ἐκέρδανα ἐκέρδηcα. Et primum in tempore praeterito novatum esse mihi videtur, deinde dipthongus recepta, quam aoristi usus commendare potuit; nam cetera verba in -άνω ad unum omnia aoristum quem vocamus primum respuunt.

πε̄ 32 16 τελείως τα[ῦτ]α ποιεῖ μ 33 19. Sequuntur τελειότατος θδ 135 4 ἀτέλειος ρ I 5 36 πα 10 11 τελειότητα fr 56 3 τελειοῦ[σθαι θᾱ 14 7 τελειωθεῖσιν p 862 Scott Hercul. 319 14.[1])

Deinde si vocem πλείων spectamus praeter πλέονος ρ I 365 9 Є p 908 X^{2} 96, 2 2 (cf. πλεόνων Є ep. 2 p. 50 11 Us.) solum in forma πλέον prior syllaba corripitur. Est itaque πλέον πβ̄ 31 11 θ 13 12 πα fr 12 7 οι 10 26 12 42 14 26 18 9 ρ I 262 31 360 4 II 152 2 164 14 β 5 40 ἐπὶ πλέον οι 19 38 p 1186 3 1 — πλεῖον πβ̄ 16 11 π IV^{2} 195, 98 13 πε̄ 9 6 ευ 32 2 108 11 οι 14 17 16 45 19 7 25 36 πρ 21 14 μ 25 11 83 24 91 11 πλ 19 5 ρ I 45 12 143 24 178 22 186 7 II 53 8 144 fr 1 152 2 πα fr 7 6 Φ p 57 O I 66, 7 13 anon. p 1788 VIII^{2} 60, 6 3 πλῆον Δ? p 1012 VII^{2} 27, 40 5 ἐπὶ πλεῖον μ 14 34 105 21 ρ I 119 25 263 21 IV^{2} 207, 101 4 φιλαργ IX^{2} 189, 3 13 p 864 3 6. Et dipthongum ubique servant Iatrica: πλείων 28 15 etc. πλεῖον 11 38 23 23 25 28 34 39 28 34 35 36 37 ἐπὶ πλεῖον 13 36 34 33 fr 1 4.[2]) Porro πλεονεξία ρ II 164 21 Ακ 12 3 p 296 VII^{2} 38, 13 2

---

1) Papyrorum aevi Lagidarum testimonium in hanc rem praeter τελείως ποιήσεις PPetr^{2} 114 3 (c. 255^{a}) non suppetit, Romanorum vero tempore scribitur fere τέλειος, velut BU 48 7 (τελείαν χάριτα II^{p}) 248 15 (I^{pf}) 352 11 (137^{p}) 357 8 358 14 (II^{p}) 266 7 (216^{p}) 418 8 (218^{p}) etc., τελειωθεὶς τετελειωμένος al. BU 44 10 (102^{p}) 472 II 12 (141^{p}) 135 5 (II^{p}) 239 9 (160^{p}) — τελεωθ[εῖσα]ν PAmh II 113 16 (157^{p}), neque ab his abhorret Byzantinorum usus: τέλειος BU 317 2 7 (580^{p}) 314 18 (630^{p}) PPar 21 27 (616^{p}) τελειωθέν W 1889 145 6. Magicorum porro reliquiae etsi plerumque praebent τέλειος sim. tamen interdum antiquioris usus demonstrant vestigia, cf. τελέους DA 170 2 τελεοθήσῃ (!) 172 7. Ratio adverbii separatim spectanda est: τελείως PPetr^{2} 114 3 (c. 255^{a}) WL 786 922 PPar 20 23 (byz) PGrenf 161 1 (577^{p}) τελέως DPM 3 3 μὴ τέλεον ἀνατραπῶμεν POxy I 120 24 (IV^{p}). E quibus locis ultimum maxime attendamus necesse est; nam adverbium τέλεον (τέλειον Sext. Empir. 51 20 Alex. Aphrodis. in Ar. met. 78 13) inde a Dionysii Halicarnassensis fere aetate in usu esse cognoscimus, cf. praeter locos in Thes. VII 196 1^{d} indicatos LXX 3 Macc. 1 22 Clem. Alex. protr. 3 6 18 14 paed. 126 23 strom. II 382 19 Orig. ed. Berol. I 303 16 Ptolem. τετράβιβλος ed. Bas. a. 1536 p. 9 Ioann. archiep. Thessal. acta Artemonis Boll. Oct. IV^{2} 159^{c} Phot. epist. ed. Balettas 140 141 Ph. Meyer Haupturk. f. d. Gesch. der Athosklöster 112 30 Eustath. Thess. Font. rer. Byz. 28 7 29 8 al. (idem τέλεον intulit ap. Strab. 544 pro τελέως), etiam εἰς τέλε(ι)ον dictum est: εἰς τέλειον in lapide Epicurei Oenoandensis 58, 5 9 εἰς τέλεον Geopon. V 7 2 (-ειον L) vit. Eliae Spelaeotae Boll. Sept. III 857^{a} 868^{f}. Videmus igitur veterum τελέως quomodo in τέλεον (εἰς τέλεον) abierit; sed et hanc formam ignorant acta monasteriorum Italicorum, quorum notarii constanter scribunt τελείως, cf. Trinch. 17 (1046^{p}) 42 (1045) 45 (1049) 63 (1084) 141 142 (1130) al. Inde ut ad veteres auctores redeam, ne nimium in hac quaestiuncula morer eos tantum collustrabo, quorum rationes cum Philodemi conferendi munus susceperam. Et ubique quidem τέλειος scribitur (Asclep. 8 1 10 1 Onos. 1 12 Strab. decies), τελείως apud Agath. 149 10 160 4 τελέως 125 4 139 10 150 13. Quantopere autem Augustalis aetas hoc adverbium adamaverit, iam e Philodemi locis perspicuum esse arbitror apteque adiungitur Strabo, in quo τελέως legitur 65^{ies}, τελείως vero non nisi ter apparet, et quidem in omnibus melioribus libris 593 et 596, in codice F 782 (-έως CD). Ascitis denique Atticorum testimoniis huius vocis in temporum decursu fata optime perspicies. Nam illorum tituli ante annum 191 a. C. unum τέλεος praebent (Meist.^{3} 43), utriusque rationis auctores sunt Herculanensia volumina, dipthongus denique obtinuit in papyris inde a Traiani aetate excepto adverbio τέλεον, quod usque ad ultima Byzantinorum tempora propagatum esse videtur.

2) Apud Aegyptios cum et πλεῖον et πλέον dicatur, illud Ptolemaeorum tempore (cf. Mays. I 22), hoc in posteriorum usu praevalere videtur. Illa autem

πλεονεκ[τ.. μ 93 41 πλ]εονέκτημα EOe 16 8, πλεονάκις πβ̄ 24 7 Iatr 13 24 τὸ πλεοναχόν ρ I 50 24 πλεονα̣[χῶς ρ I 287 1 πλεονάζειν οι 26 15 ομ 2 10 π XI^2 164, 11 18 Δε 39 1 Iatr 24 5 πλεοναζόντως πα 2 20 ρ I 93 6 = 100 15 (Epicurus est) II 74 8.[1])

Sequitur δωρεά ρ I 35 11 139 8 ευ 77 9[2]), χρεία ρ I 31 33 51 32 etc. χρειώδης χ 13 4 θδ 137 13 18 ἀχρείως (ipse legi) p 1384 XI^2 60, 9 2 χρέαν (sic legitur dilucide in apographo n) ρ II *280 1[3]), nomina propria

---

aetas etiam hoc habet proprii, quod correptio dipthongi in aliis quoque formis invenitur neque ante brevem solum vocalem, sicuti scriptum habes πλέω PPetr II 14 7 (253^a) πλέους 110 16 (ca. 250^a, cf. Mays. I 22), id quod posteri plane ignorant, excepto scriba quodam Byzantino qui πλέω reliquit PGrenf I 91 9 (536^p). Est vero huius vocis usus eiusmodi, qui Philodemum ab aliis aequalibus paullum discernat, quantum ad formam πλέον refert. Quamquam enim Geminus cum Gadareno facit (πλέον 10^a 19^c πλεῖον octies) et Onosandri rationes in neutram partem praevalent (πλέον 6 13 13 3 33 1 πλεῖον 22 2 36 4, τὶ πλεῖον 25 1 A^1B τὶ πλέον ceteri), tamen alia demonstrat Agatharchides (πλέον 117 14 118 9 141 3 ἐπὶ πλέον 167 10 πλεῖον 140 9 171 14) et magis etiam Strabo, apud quem illud πλέον magno opere praeponderat, cf. 9 10 bis 11 12 bis 14 37 44 51 etc. ἐπὶ πλέον 41 bis 45 47 61 64 65 70 93 al., sed πλεῖον 6 141 146 156 508 530 727 ἐπὶ πλεῖον 19 632 ἐπὶ τὸ πλεῖον 420 ὅσῳ πλεῖον.. τόσῳ πλέον 145, atque varia lectio πλεῖον 475 C (πλέον BD) ἐπὶ πλεῖον 786 EF (-έον D) τὸ πλεῖον 828 C (-έον ceteri). Fidelior ergo Strabo Attici usus sectator, siquidem (cf. $Meist.^3$ 152) πλεῖον ante alterum a. C. saeculum in titulis Atticis frustra quaeritur. Verum extra neutrius generis formam correptio apud illos scriptores raro procedit: πλεόνων Strab. 36 codd. 125 AB (-ειό- C) πλέονος 351 A (-εί- B) πλέους 378 a (πλείους B) 650 F (πλείους CD), πλέονα Onos. 27 AB (πλείονα ceteri). Hisce locis deminuendi rationem non librariis esse imputandam vix est quod certius pronuntiem, caditque multorum editorum ratio, qui eiusmodi lectiones improbarunt; contra eadem Herculanensia volumina formam πλεῖον tuentur, quae identidem e libris pellitur velut Dindorfo arbitro apud Diodorum (cf. I LXVI) et Josephum (Annal. phil. 1869, 837) neque minus subsidii afferunt verbis ἐπὶ πλεῖον quae corrigenda esse statuerunt Dindorf (Clem. Alex. II 267 24 Epiphan. II 412 2 481 13) Mendelssohn (Zosim. 103 4) alii.

1) cf. τὰ πλειονάζοντα DS^1.388 39 (Andaniae 90^a), πλειονάκις PLond I 34 5 (161^a) PVat V 603 (II^{am}) πλεονεξίας (‚voluerat πληονεξίας' Witkowski) PPar 63 68 (165^a) — πλεονάκι(ς) PPetr 52 10 (241—239) PPar 26 22 (163^a) 8 16 (129^a) πλεόνασμα PTebt I 78 7 81 27 (II^{af}) πλεονασμῶ̣ν̣ PLond II 223 45 (I^{pi}), πλεονάκις Rep. Ath. 91 18 Bl^2 πλεονεκτοῦσιν Hyp. Lyc. 8. Perraro autem codices a communi via deflectunt: πλειονάκις Arist. rhet. 2 25 1403^a 1 A^c opt. (cf. schol. Anonymi Byzantini 155 22 156 4 Rabe) πλειοναχῶς top. 1 103^a 25 C πλειονάκις Gemin. 49^c Vat. 381, quae utique auctoribus sunt reddenda.

2) Scriptura δωρειά quam usque ad a. 286^a apud Atticos in usu fuisse e titulis potest colligi (cf. $Meist.^3$ 40) abest ab Atticorum papyris (Rep. Ath. 66 11 Bl^2, Hyp. Eux. 29 39 Phil. bβ 5 Athen. 23 Demosth. epist. 3 3) ne loquar de Aegyptiorum actis (cf. PPetr II ind. verb., RevL 44 3 al.). Sed quoniam in illis titulis iam a. 403^a brevior apparet forma, recte fortasse Stahl apud Thucydidem edidit δωρειάν (cf. qu. gr. 42), verum in Demosthene eandem correcturam esse necessariam vix Blassio concedas.

3) cf. χρέαν (χρέαν et χρείαν vel in eodem titulo $Meist.^3$ 40) PPetr II 138^b 2 (ca. 250^a) χρεακοῖς BU 14 II 9 (255^p); χρεῶδες Lucian. hist. c. 13 AСΩΓPal. (χρειῶδες 𝔄) χρεώδη Epiphan. ed. Dind. II 682 7 cod. V opt. Etiam in voce ἀχρεῖος interdum ι illud exteritur, nam cum sit ἀχρείους PPar 68 54 (I^p ut vid.) ἠχρειωμένον tit. Opram. 13^d 6 (II^p), legitur ab altera parte saepius ἀχρεόω in LXX versione identidem ut Jerem. 11 17 traditum et ἠχρεώθησαν habet NT^1 Claramontanus s. VI fol. 16 13. Rursus χρεῖος et παρ' ἀνδρὶ ἀξιοχρείωι in pap. aevi Lagidarum (Mays. I 23), καταχρείοις Artemid. 88 13 L; καὶ χρειόστηκεν in codice quodam S. Nicephori (Pitra Spicil. Solesm. II 418 10) pro κεχρεώστηκεν debet accipi.

Ἀρεο[π]α[γί]τας μ 104 2 Ἀρεοπαγίτης Στ 42 2[1]), Ἡρακλεώτης Ακ 6 2 7 2 9 11 Στ 10 6.[2])

βραχεῖα (sing.) πβ̄ 5 19 μ 68 31 βαθεῖα ρ I 206 15 cf. θδ 165 13 ορ 25 23 π VI^{2} 181, 32 19 Iatr 5 17 27 16 3 32 15 fr 2 2, ἡδεῖαν Στ 9 3 cf. π VI^{2} 185, 36 13 ορ 42 39 μ 88 9 ρ I 197 22 II 118 13 Iatr 5 12 8 29, βραχείας υ 21 30 cf. ρ I 211 15 πα 18 20 κ I^{2} 6, 5 10 μ 3 9 π VI^{2} 143, 18 6 Iatr 23 14, τραχείαι ορ 27 10, at ἡδέαν π VI^{2} 181, 32 18 (no et sic legi), sed falso τὴν τραχέαν [δ]ιάλεκ[τον 36 13 Neapolitani, cum ipse τραχείαν legissem.[3])

---

1) Consentit Philodemus cum Aristotelis papyro (cf. ΚΚόντος Ἀθηνᾶ III 306; sed τῶν Ἀρειοπαγιτῶν 11 7 Bl^{2} si vera legerunt Batavi). In titulis illa quidem vox nondum apparuit, sed idem valet Ἀρέου πάγος, quemadmodum ter legi Meist.^{3} 43 docet. Vulgata codicum scriptura est Ἀρεοπαγίτης (e. g. Ἀρεοπαγιτικῶν Strab. 260), sed legitur Ἀρειοπαγίτας Plut. Sol. 19 in omnibus fere libris excepto C; Ἀρειοπαγίτου apud Alciphronem ep. I 13 1 complurium testium nititur auctoritate et nobilis ille inter Christianae fidei auctores Dionysius Areopagites ὁ Ἀρειοπαγίτης audit in Chronico Paschali 412 5. Haec testimonia quanti sint facienda, Ciceronis declarat locus ep. ad Att. IV 15 4 ubi quosdam per iocum τριcαρειοπαγίτας appellat (tres ἀρειοπαγίτας M, tres αρειοπαγιται R) neque deest in Romanorum libris forma ‚ariopagites'.

2) Titulorum usum etsi parum adhuc patefactum video (in titulis Atticis est Ἡρακλειώτης semel s. V^{a}, -εώ- semel III^{a}, cf. Meist.^{3} 43) tamen summatim solum tractabo cum multo plura perhibeant syllogarum indices. Itaque Ptolemaeorum aetate, nam altius non licuit ascendere, utraque forma legitur, interque singulas regiones hoc interesse videtur, quod dipthongum magis retinent Dorici tituli quam qui ad aliam dialectum spectant. Romanorum vero aetate brevior scribendi ratio fere obtinet, raraque sunt vetustioris usus testimonia: Ἡρακλειώτης Arch. d. miss. scient. II Sér. II (1865) 432 in Aegypti titulo. Citius papyrorum usum absolvam: Ἡρακλειώτης PPetr I 54 21 (225^{a}, sed Ἡρακλ]εώτης vs. 6) II 115 2 7 (ca 250^{a}) — Ἡρακλεώτης I 33 1 12 (III^{af}) II 154 31 (191^{a}). Itaque in scriptorum editiones bybliothecae Pisonis auctoritas ut opinor nil impedit quominus pleniores formae modo in libris appareant reducantur: Ἡρακλειώταις Thuc. 5 41 BG Ἡρακλειῶται Xen. Hell. VI 4 9 libri omnes Ἡρακλειωτῶν 27 CF^{1} Ἡρακλειώτης sim. in libris de Cyri expeditione constanter codex A (V 6 19 21 26 31 35 VI 2 4 8 17 18 4 23 Ἡρακλειώτιδος VI 2 19) cf. Aristot. Pol. 7 6 1327^{b} 14 S^{b}V^{b}. Apud Diodorum Ludovicus Dindorf (cf. I LII) demum sustulit Ἡρακλειῶται 14 31 Ἡρακλειωτικῶν 26 13, quem fugit Ἡρακλειώτας 13 3, in Strabonis libris absque varia lectione fertur Ἡρακλεώτης 264 308 319 Ἡ. νομός 809 812 τὴν Ἡρακλεῶτιν 642 — Ἡρακλειῶται 543 ἐν τῇ Ἡρακλειώτιδι ib. Ἡρακλειωτικὸν νομόν 789, denique Memnon operis τῶν περὶ Ἡράκλειαν auctor in excerptis a Photio servatis nunc quidem plerumque praebet Ἡρακλεώτης sed Ἡρακλειῶται 226^{a} 36. Utramque scribendi rationem recepit Stephanus Byzantius s. v. Ἡράκλεια (τὸ ἐθνικὸν Ἡρακλεὺς καὶ Ἡρακλειώτης καὶ Ἡρακλεώτης), quin etiam nobilem dipthongi tenemus patronum: Ἡρακλειώτης· τὸ κλει δίφθογγος Herodian II 518 16. Quamobrem non amplius dubium esse arbitror quin pravo iudicio antiquiorem formam insectentur Dindorf Cobet alii, qui inter tot codicum discrepantias nullum credo librarium investigabunt, qui suo Marte dipthongum reponat. Quod vero Nicephorus Gregoras Ἡρακλειώτης scripsit ed. Bonn. I 429 14 in auctore ad Atticorum exempla enixe se applicanti non debet esse mirum. — De gen. Ἡρακλέως Ἡρακλείως sim. in nominum conspectu agendum (lib. V).

3) v. Schulze qu. ep. 49 Blass Ausspr.^{3} 51 (θραcέα γυνή Philemonem comicum dixisse diserte testatur Antiatticista BA 99 24) Rutherford Babrius p. 11. Aegyptiorum papyri in his formis dipthongum raro corripiunt, cf. βραχεῖα (fem.) PPar 63 168 (165^{a}) πλατίας BU 606 5 (163^{p}) πλατεί[α]c 445 6 (II^{p}) βαρείας (sing.) WL 3090 — θηλέαν PLond II 204 4 6 (179^{p}), his fere locis libri: πλατέᾳ τῇ γραμμῇ Xenoph. de re equ. 1 14 codices γλυκέα νοτίς Philo I 12 7 M (inter optimos) ὀξέαν ῥοπήν Joseph.

εἰς ἡδείας ἐπιστήμας ρ II 67 fr 2, cf. 173 fr 11 c 10 5 27 μ 90 3.[1]) τὰ παχέα Iatr 21 50 βαρ]ẹ́α καὶ παχέα 22 25 τῶν ἡδέω[ν (masc.) μ 48 16, verum κοῦφα . . ταχεῖα Є II[1] 2 4 τ[ὰ] β̣ρ̣αχεῖα τῶ̣[ν φ]ωνηέντων π VI[2] 181, 32 7 βαρεῖα φαίνεται εὐλόγως τὰ νεκρά Iatr 32 20 ἃ μέν ἐστιν παχεῖα ἃ δὲ λ[επτά 35 32.[2])

Quodsi dipthongus num alias quoque ante vocalem sublata sit quaerimus, superest ut memoretur ὀθνέων θ 24 2 utriusque apographi auctoritate probatum[3]), dein κατακλέονται ρ II *284 9 (n)[4]) πολιτέας ϲτ O II 325, 64 15 (deficit n), quae tamen revera sint tradita necne nisi qui ipsas adierit papyros non poterit diiudicare.[5])

B 5 88 A[1] ἡδέα (sc. διάθεϲιϲ) Artemid. 17 11 L (opt.) βαρέα μὲν ἡ αἴτηϲιϲ Marci vita Porphyr. 43 4 codices βραχέα Hermog. Walz Rhet. III 302 12 M τραχέα ib. 237 19 Vindob. βαρέαϲ γενομένηϲ ϲιγῆϲ Theodor. h. eccl. I 30 7 A s. XI ἡ δὲ βαρέα Simplic. in Ar. de caelo 163 17 A[1].

1) In Aegyptiis papyris incertum an mea culpa plerumque correptas offendi formas, cf. εὐ]θέαϲ γραμμάϲ Eud. 7 12 (εὐ]θείαϲ 7 20) ϲπάϲαϲ βιβλίναϲ πλατέαϲ WL 1086 θεῶν θηλέων DA 199 1. E libris attulit θραϲέων μεταφορῶν ex auct. περὶ ὕψ. 46 13 Schulze qu. ep. 511, addo τῶν ὀξέων κινήϲεων Aristot. probl. 2 38 870[a] 29 (libri) ὀξέων νούϲων Hippocr. ed. Kuehl. I 109 10 A et Galenus βραχέαϲ . . νύκταϲ Polyb. ed. Hultsch III[1] 673 13 F γλυκέαϲ πηγάϲ Antig. Caryst. ed. Kell. 32 15 ὁδῶν ϲτενῶν οὐϲῶν καὶ τραχέων Diod. 20 29 F (opt.) W Bas. τῶν ὀξέων . . νόϲων Ruf. Ephes. 21 9 τῶν δριμέων βοτανῶν Galen. ap. Oribas. V 474 4 ΤΑΧΕѠΝΠΡΑΞΕѠΝ Priscian. III 336 19 Hertz in loco Platonis (Charm. 160[c]) βραχέων (fem.) Syrian. in Herm. ed. Rabe I 46 10 13 14 S βραχέων λέξεων Epiphan. ed. Dind. III 386 10 cod. De accentu cf. KB I 523, nam utrum θηλέων an θηλεῶν scribendum sit ambigitur. Et Byzantinorum quidem studia ad paroxytonon vergunt, hodierni vero grammatici ultimae syllabae recte tribuunt accentum.

2) Haec formae iam notiores siquidem Meisterhans[3] 50 attulit κανᾶ πλατεῖα CIA II 817, 13 22 (358[a], sed πλατέα [354[a]] et παχέα [323[a]]) et Blass in Kuehneri grammatica I 445 praeter duos epicorum locos τὰ μὲν θηλεῖα ex Epictetae testamento C 29 et τρηχείων (neutr.) ex Hippocrate VI 130 L; cf. etiam Baunack Curt. Stud. X 96, Brugmann Fleckeis. Jahrb. 117 (1878) 441, Schulze qu. ep. 421. Papyri volgares communem usum sequuntur: ἀνάγλυπτα βαθέα BU 781 II 10 (I[p]) χαλκᾶ πλατέα 590 13 (177[p]) βραδέα (adv.) γράφοντοϲ PLond II 207 22 (124[p]) βραδέα γραφούϲηϲ BU 446 19 (158[p], cf. βρατέ γαρφούϲηϲ vs. 25 alter scriba). Venio ad auctores: ἁλμυρά . . γλυκεῖα Aristot. probl. 23 31 935[a] 2 C[a]Y[a] βραχεῖα (sc. νηϲία) Str. 338 A[1] κεντρωτὰ . . πλατεῖα 506 CD (-τέα E Epit.) τὰ βέλη ὀξεῖά ἐϲτιν LXX Hesai. 5 28 (ὀξέα Q man. 2) τὰ [βρ]αχεῖα Philonis pap. 166 29 Scheil τὰ θήλεια (!) Aristoph. h. an. epit. 25 18 τὰ βραχεῖα ξίφη Sext. Afric. Cest. 278 Theven. βαρεῖα (pl.) Caten. in epist. cathol. 139 8 Cram. γλυκεῖα (τὰ λόγια) Epiphan. III 350 7 9 (cod.) πάντα τὰ βαρεῖα Hippol. ref. haer. 20 11 τὰ δὲ ὀξεῖα Philop. in Ar. phys. 660 25 K ὑδάτων γλυκείων Chron. Pasch. 281 12 ἅτινά ἐϲτιν τραχεῖα Hippiatr. ed. Mill. 103 τὰ ὑποκάτω παχεῖα 115. Et haec quidem ad unum omnia ad neutrum spectant genus; segregandus ergo locus quidam actorum Perpetuae et Felicitatis ed. Harris et Gifford: διὰ τραχείων τόπων 53 1. Verum ut brevi meam de tota re sententiam comprehendam: eiusmodi discrepantias plerumque inde natas esse arbitror, quod in formis generis feminini et neutrius altera ab altera turbata est, nec tamen scriptorum in hac re minorem fuisse culpam quam librariorum, sicut e papyris puto manifestum est.

3) πα]ρὰ τοῖϲ ὀθνεί̣ο̣[ι]ϲ ορ 25 13.

4) ϲυνκλεόμενοι LXX 2 Macc. 8 25 Alexandrinus.

5) Quae praeterea e papyris Aegypti vestutioribus ad hanc rem pertinent (τὰ Μεμνόνεα, πορέα al.) exposuit Mays. I 21, e recentioribus exscripsi τὰϲ κοπρέαϲ CPR I 4 34 (52[p]) μίαν πραϲεάν BU 530 27 (I[p]) ἐπήρεα 45 19 (203[p]) λεοτρίβηϲον DA 172 3

Rursus quemadmodum haud raro in titulis legimus εἰάν δείονται al.[1]) praeter τὰ βραχεῖα quam rationem modo absolvi vix scriptum videmus in libris Herculanensibus.[2]) Nam veterem librarium ἐξ εἱ|αυτῶν ρ I 257 10 exarasse equidem non putaverim, praesertim cum ultima illa prioris versus hasta e signo corrupta esse possit quod frequenter ad explenda spatia additum esse scimus. Quia autem dipthongus de qua nunc agimus haud raro in η mutatur sequente vocali (cf. supra pg. 25), deesse quoque formas quales sunt ἤως ἡαυτός necesse est memorari.[3])

Et quoniam hucusque insequentis vocalis ratio est habita, quaenam dicenda sint de dipthongo inter consonas posita proxima est disputatio. Est autem hic imprimis de duabus particulis agendum εἰς et εἵνεκα, quarum illam prius absolvam. Itaque in VH communis est forma εἰς paucis exceptis locis: ἐς τόν ευ 116 9 ἐς τήν ρ I 92 2 ἐς γραμματικήν II 75 5, dubium vero est ἐς α[ὐτ]ήν μ 100 22, correctum denique ἐς τό in εἰς τό ρ I 197 3. Missis igitur quae incerta sunt correptio dipthongi ante vocalem non invenitur.[4]) Deinde εἴcω legi-

---

(III—IV), verum ἀνδρεαντάρειο[ν BU 387 II 2 (II^{pr}) alio spectat. Porro Ἀλεξανδρέαν PLond II 99 15 Ἀλε[ξα]νδρέας 13 (11—15^{p}) quocum cf. νόμισμα Ἀλεξάνδρεον BCH VIII 27 10 (Amorgi III—II^{a}) ἐν Ἀλεξανδρέαι Ptolem. synt. math. ed. Heib. I 322 = 339 9 A s. IX. Nondum autem perspectum habeo quanta in hac re codicibus etsi raro dipthongum tollunt sit habenda fides, nam, ut pauca referam, formas Στρατονίκεα Strab. 660 F et ἀήθεαν 710 F (ἀηθία veteres) antiquitus esse traditas parum mihi videtur probabile. Alia res est de voce κωνεάζεσθαι Str. 486, cuius in locum editores κωνειάζεσθαι substituerunt otiosa usi medela. Deinde cum legas ζείᾳ ib. 242 in libris AC ζέᾳ in codice B in memoriam revocari oportet forma ἡ ζεά (sic enim scribitur) PPetr II 69 2 (III^{a}).

1) cf. GM^{3} 221 Meist.^{3} 45 sq.

2) Hoc attendendum, nam scatent his formis papyri vetustiores, cf. de scriptura βασιλείως βασιλεία ἱερείως εἰάν al. Mays. I 23 qui omisit τῆς ὄψειος Eud. 19 20 (II^{ai}). Romana vero aetate tota haec ratio in oblivionem venisse videtur, quandoquidem ἐκχείετε CPR I 189 6 (I—II) potius duas inter sese mixtas ostendit formas ἐκχέεται et ἐκχεῖται nullique facio γενέσειως in papyro aet. Christ. male exarata GGN 1892 119. Quae codices offerunt non uno eodemque iudicio sunt recensenda: ΔΕΙΟΜΑΙ LXX Sarravianus fol. 104^{b} 1 ἐνδειής Hippocr. VI 14 cod. opt. A (cf. ἐνδειής Inscr. of Cos 36^{c} 16, s. II^{a}, οὐδενὸς ἐνδεῆ [scil. τὸν θεόν] Iambl. de myst. 91 1, ubi ἐνδεᾶ D et ἐνδεῖα cod. opt. A), εἵως IV 268 libri MN, γειωδαισία Asclep. in Ar. met. 170 21 23 A; magis suspecta ΕΙΟΙΚΕΝ in comment. Neoplat. in Parmenid. Rh. M. 47 col. 7 27 (s. VII) εἰάν Procl. in Tim. 614 ed. pr. Hisce in digerendis non diutius commorabor, sufficit singula notasse.

3) De formis δήοντα ἐνδηής ἠάν ἀρχιερῆα sim. cf. Mays. I 10, cuius e locis patet s. III^{a} illud ἤως nondum scribi, admodum vero esse in usu saeculo insequente; addo ἤως pap. Parisin. a. 161ª Monum. grecs publ. par l'ass. pour l'enc. des ét. grecs 1879, 35 3 4 5 8 10 PLond II 163 9 (c. 160^{a}) ostr. s. I^{a} Proceed. VII 12 14. Verum ἤως in pactó quodam s. XII apud Cusam 418 fortuitum esse videtur; nam inde a saeculo aevi Christiani primo illius generis scripturae e papyris evanescunt, unumque remanet ἐννήα, cf. PLond II 276 10 (346^{p}) 306 22 (350^{p}) ἐνεήα (!) Wien. Stud. IV 177 181 (68^{p}). De pronomine ἡαυτός cf. Schweizer 93, qui miram adhibet explicationem; quattuor locis ab illo exscriptis multos possis addere, ut ἡαυτῷ IHS XVII 19 (Meli aet. rom.) ἡαυτῶν Buresch Lyd. 55 5 7 12 (s. II—III^{p}).

4) Non desunt brevioris scripturae exempla in papyrorum editionibus:]ἐς (?) τὰ ἄχυρα PPetr II 50 12 (ca. 250^{a}) ἐς σποράν BU 526 12 (86^{p}) ἐσόδου 71 14 (189^{p}) ἐς τήν POxy I 34 3 (127^{p}) ἔσβαλε PLeid X XI 27 (III—IV) ἐσίης WL 875 dub. (pro

tur p 168 O I 146, 15 15, sed ἔcω p 176 fr 10 3 Iatr 18 23 fr 2 8;[1]) tum etiam vocem εἰcοχάc Δε 59 8 notandam duco.[2]) De altera voce haec fere dicenda sunt: nisi |εἵνεκα κ I² 78, 4 3 revera legendum est quod ad diiudicandum charta admodum dilacerata mihi quidem non sufficit, bibliothecae Pisonis auctores dipthongum plane ignorant. Neque ab his dissentit Epicureus Oenoandensis: ἕνεκα 48, 4 2 66—67, 4 12 ἕνεκεν 48, 2 12 60, 1 11, quamquam λόγου εἵνεκα est in Iatricis 5 23.[3])

ἐcεῖδε 634 leg. ἔcει δέ) ἐc φυγήν PLond II 278 11 (346ᴾ) ἐc τιμὴν χόρτου RevEg IV 64 17 (593ᴾ), quibus subiungo ἐc τό Leb III 25 (Smyrnae s. I—II) ἐcτήλην PAS III 201 (Pisid. II—III) ἐc χοῦν LXX Ps. 21 16 U ἐcεῖδεν Judith 4 13 Vatic., denique ἐc τὸ δημόcιον Trinchera 94 (1106ᴾ), ut plane falsam esse appareat Schmidii sententiam: die κοινή hat nur εἰc (Attic. III 18). Porro aequalium Philodemi opera si circumspicimus duo sunt quae Strabonis memoria offerat notatu digna; nam primum praepositio ἐc nonnisi ante consonam extat etsi hic quoque volgata forma longe saepius scribitur, deinde maxime dipthongus vitatur ante voces breviores. Atque haec quidem enotavi: ἐc τό 99 350 (ἐc τό 731 Epit., εἰc τό cett.), ἐc τήν 140 A (εἰc τὴν Epit. ἐcτὶ C ἐπὶ τὴν B) 467 D (εἰc — BC) 491 756, ἐc τά 679 C (εἰc — DF), ἐc τούc 305, ἔc τινα 151 ἐc μέν 301 ἐc Βρεντήcιον 281 ἐc πίcτιν 507 ἐc πεδία 695 ἐc Λέcβον 645 CDF (εἰc — E). Tum usitato modo utuntur Geminus Asclepiodotus Agatharchides pariterque Onosander praeter ἐc μάχην 6 1 A² (εἰc A¹ cett.) ἐcβολήν 7 2 A² (εἰc — A¹ cett.), Parthenii autem codex servavit ἐc Βούβαcτον 6 17 Sak. ἐc κοῖτον 17 20 ἐc βαθύν 21 4. Iam si Strabonem et Parthenium cum Philodemi libellis conferimus quam proba hac quidem in causa codicum sit fides statim intelligimus facileque refelluntur qui breviorem scribendi modum invitis libris reiciunt, quorum in numero est Dindorf (cf. Diod. ed. Vog. I LI). Quod vero ad librarios spectat, horum arbitrio equidem non vidi placuisse formam deminutam nisi uno fortasse loco; nam εἰc Cικελίαν habet Dionysii Hal. Parisinus in ep. ad Amm. 88 7 Us., verum ἐc Cικελίαν libri CD ex Parisino oriundi.

1) Papyri volgares recentiores — nam deesse videntur aetatis Lagidarum testimonia — cum utrumque praebeant, breviori tamen scribendi rationi magis favent, cf. εἴcω μηνῶν PGrenf 11 8 (323ᴾ) sim. CPR I 19 13 22 (330ᴾ) DPM 6 26 PLond II 327 56 (616ᴾ) — ἔcω PGrenf II 116 9 (IIIᴾ) DA 202 12 14 DPM 10 1 PLeid X XIII 20 WL 1108 4397 PLond I 76 357 77 363 80 470 (IVᴾ) W 1889 148 22 (byz) et sic acta Byzantinorum Italica s. X—XII Cusa 69 390 392 413 465 520 554 557 677 al., deinde ἔcωθεν PLond I 74 307 (IVᴾ) WL 1082 W 1889 176 3 (byz) παρέcωθεν (add. lex.) PGrenf II 150 8 (683ᴾ) ἔcοθεν Cusa 527. Cadit ergo Dindorfi et Hercheri ratio qui εἴcω in ἔcω mutari iubent veluti in Dione Cassio (cf. Wien. Stud. XXI 60) Josepho (B 5 303) Aeliano (h. n. 5 13 ed. Teubn.) vitatque Strabo (εἴcω 10 630 653 730 826) et Philonis papyrus (εἴcω 159 27 160 7 ed. Scheil) communis vitae usum, cui magnopere indulsit Apollonius Citiensis (ἔcω 10 18 30 11 4 12 20 20 10 22 23 28 16 19). Verum quod pro ἐcωτέρω ἐcωτάτω scribitur nusquam — recte si memini — εἰcωτέρω εἰcωτάτω perinde iudico atque formas cοφώτεροc et πονηρότεροc.

2) Iuxta εἰcοχή etiam ἐcοχή in usu fuisse videtur, cf. e Strabone εἰcοχαῖc 536 verum ἐcοχάc τε καὶ ἐξοχάc 125, et profecto in voce ἐcοχάc (-άδοc) nusquam dipthongum traditam vidi (cf. Thes. III 2003ᶜ). Pro εἴcοπτρον εἰcοπτρίζω al. plerumque ἔcοπτρον ἐcοπτρίζω etc. dici e Thes. III 330ᵃ docemur (ἔcοπτρον CPR I 27 10 (190ᴾ)).

3) Dipthongus pariter Straboni Gemino (ἕνεκεν 52ᵈ) Agatharchidi (cf. ἕνεκα 113 11 140 2 141 1 ἕνεκεν 117 25) est ignota, cum alia res sit de Onosandro: ἕνεκα καὶ τοῦ 11 5 (εἵνεκα AB optimi) καιροῦ ἕνεκεν 13 3 (εἵνεκεν AB) τούτου ἕνεκα 3 1 (εἵνεκα A) τοῦ νικᾶν ἕνεκεν 42 21. Vocem εἵνεκα (-εν) in volgari lingua non inusitatam fuisse etsi iam Meisterhans (³ 215) Schweizer (46 adn.) deque sacris libris Schmiedel (§ 20 c) probarunt, tamen alia quoque liceat suggerere testimonia: παιδεύcεωc εἵνεκα Ἐφ. ἀρχ. 1892 202 (Gythei I—II) ἀρετῆc εἵνεκα 1883 20 (I—II) εἵνεκεν Kontoleon Ἀνέκδ. μικρας. ἐπιγρ. 70 13 (Iasi IIIᴾ) CIGSic. 1535 (Romae) CIG 3833 12 (IIᴾ) consentiuntque Aegypti papyri, quamquam alterius quoque formae praebent

Sed priusquam ad alia accedam, quo melius universa vocis ratio percipiatur de altera termini forma disputabo. Qua in causa plerumque cum Philodemo mihi res est (ἕνεκα τῶν Π 7^{b} 6 ἕνεκα τῆς 9^{a} 2 ἕνεκα Єκη̄ 10 9), qui ut vocalium intra binas voces graviorem concursum constanter evitavit non scripsit ἕνεκα nisi ante consonam: μ 13 10 36 30 40 1 ρ I 31 9 76 32 106 27 116 22 261 35 265 39 II 30 7 66 fr 5 88 2 98 fr 9 129 fr 16 204 11 229 6 263 33 268 24 294 fr 22 οι 10 24 16 12 θ 33 25 θδ 130 4 θᾱ 1 8 πβ̄ 63 3 π VI^{2} 186, 37 20 c 1 7 14 33 θ? XI^{2} 24, 5 11 35, 14 17 πα fr 61 5 κ I^{2} 86, 3 7 p (Φ?) 1577—1579 VIII^{2} 28, 3 7 et ἕνεκεν plerumque ante vocalem: πλ 5 5 θ 36 3 ορ 5 11 ρ I 177 3 π IV^{2} 172, 74 22 πα fr 43 5 φιλαργ VII^{2} 132, 11 6, raro alibi: ἐπινọ[ί]ας ἕνεκεν τ… θ 31 16

---

exempla: ἔκθρας ἕνεκεν PTebt I 5 259 (117^{a}) ἕνεκα τοῦ 66 77 (121^{a}) ἕνεκεν τῶν PLond II 284 4 γραμμάτων ἕνεκα 293 6 (346^{p}) al. Nam ἥνεκεν PPar 64 33 (164^{a}) pro εἵνεκεν scriptum esse censeo, tum habes εἵνε[κα BU 249 6 (I^{pf}) τούτου εἵνεκα 595 15 (ca. 75^{p}) ἐνπνευματώϲεωϲ εἵνεκεν PLond I 77 385 (s. III—IV). Et haec quidem quomodo sint comparata probe sentimus, cum difficilior sit quaestio de scriptoribus. Nam non solum apud eos dipthongum deprehendimus qui Ionicas scribendi consuetudines hinc inde orationi innectunt (cf. praeter Onosandrum de Dione Cass. Wien. Stud. XXI 59 τῆς ὠφελείας εἵνεκα Athenaeus περὶ μηχ. 4 8 Wesch. εὐνοίας εἵνεκεν Philostr. Heroic. 309 30 ed. Tur. cod. 3 ἀριθμοῦ εἵνεκεν 313 23 cod. γ μελέτης εἵνεκα Julian. I 112 21 V cod. opt. ἡμῶν αὐτῶν εἵνεκα 265 15 V ἀσχολίας εἵνεκεν 306 16 θεῶν εἵνεκεν 308 16, ut omittam Pausaniam et Arrianum de quo cf. Schmid Att. II 104) verum apud alios quoque, quorum ordinem latius persequar, ne medio itinere videar rediisse: οὗ εἵνεκα Aristot. phys. ausc. 194^{a} 36 I εἵνεκα τούτων rhet. ad Alex. 1422^{b} 21 παρουσίας εἵνεκα Dion. Hal. ant. 1 40 B εἵνεκα ἄλλου Philo I 149 24 οὗ εἵνεκα 158 13 (modo recepit modo improbavit Cohn) χρημάτων εἵνεκεν Joseph. A 15 96 P (et sic Niese) εἵνεκα 1 59 O 16 306 A Bell. 6 169 L τίνος εἵνεκα Dio Chrys. 31 84 M ἀνθρώπων εἵνεκα Aristid. ed. Dind. I 10 πολλῶν εἵνεκα 69 ἄλλων εἵνεκα 149 εἵνεκα τοῦ 86 etc. (neglexit Schmid propterea quod Dindorf ἕνεκα ubique restituit codicum scriptura in v. l. memorata) νόσων εἵνεκεν Plut. Sol. 21 C εἵνεκα Apoll. Dysc. de coni. ed. Schneid. 246 28 cod. man. 1 (de Luciano cf. Schmid Att. I 326) τούτου γ' εἵνεκεν Achill. Tat. ed. Did. 101 26 εἵνεκεν Hermog. ed. Walz III 75 16 Mon. τούτου εἵνεκα Themist. ep. 4 p. 743 15 Herch. cf. 746 6 747 40 et sic saepissime Theodoretus et Euseb. (velut in Marc. 152 313) εἵνεκεν Athanas. ed. Maur. II 42^{d} τούτου εἵνεκεν et τίνος εἵνεκεν Theoph. ad Autol. 1 12 2 3 ἀγαθότητος εἵνεκα Procl. in Tim. 616 οὗ εἵνεκα Simplic. in Ar. phys. 592 15 σαφηνίας εἵνεκα Damasc. ed. Ruelle I 202 4, etiam φαντασίας εἵνεκα Schol. Theocr. 1 3 et τούτων μὲν εἵνεκεν Niceph. Gregoras (s. XIV) I 45 18 ed. Bonn. Inter hos auctores permulti sunt, quos magnam in scribendo curam adhibuisse manifestum sit, qui vero librarios epicae formae studuisse dixerit, inconsiderate iudicasse mihi videbitur. Neque enim qui varias lectiones perlustraverit illi sententiae poterit accedere, nisi felicior me indagator, qui unum tantum repppererim: δογμάτων ἕνεκεν Dionys. Halic. de im. 26 11 Us. Parisinus, εἵνεκεν ed. princeps inde deducta (alterum exemplum fortasse ex Dionis Cassii protrahi potest libris, cf. 45, 46 1 et Wien. Stud. XXI 59). Quae cum ita sint, reliquum est ut quaeramus eadem de causa adhibita sit Ionum vox in lingua volgari et artificiosa necne; nam fieri potuit, ut homines litterati dipthongum e vetustis Ionum exemplaribus vel ex epico sermone revocaverint, cum populi lingua continuo videatur vinculo coniuncta esse cum vetere illa dialecto. Et hoc mihi probabilius esse videtur, e plebis usu paulatim inde a primo p. C. saeculo scriptorum etiam manum esse moderatam, tum multos epicae formae extitisse patronos sacris cummaxime in litteris, cum in vulgus iam dudum ista ratio rursus interciderit. Quamquam in hac quaestione conficienda et diligentiore titulorum examinatione opus est et pluribus papyrorum testimoniis.

ἕνεκεν τούτου c 26 6. Tertia forma ἕνεκε non est in usu, quae a quibusnam sit adhibita infra erit dicendum (lib. IV).

Verum ut ad propositam redeam quaestionem, vix opus est enotare θεμέλια θ 38 17.[1]) Maioris esset momenti si apographorum constaret fides ὑποδεξάν[των ρ II 184 5 (n) ὑπέ|δεξε I 344 10 (ΔΕΖΕ n, deest o) quocum coniungeres ὑποδεγμάτων ρ I 8 28 hasta superscripta correctum.[2])

Huic loco aptissimam duxi nominis χείρ memoriam, in quo declinando cum duae adhibeantur stirpes χειρ et χερ, ex illa procedunt χεῖρα Iatr 24 15 p 495 fr 3 (sottoposto 2) χεῖρας μ 27 6 30 4 ρ I 98 12 υ 23 21 Ἑκα]τόνχειρας ευ 32 18 χειρῶν ρ I 196 23 EOe 65, 3 4, sunt etiam, quae dipthongum ignorent: διὰ χερὸς ἔχειν Ακ 18 6 ai χερῶν ρ I 52 11.[3])

1) De epicorum usu cf. WSchulze qu. ep. 224. Ne nimium tribuatur voci θεμείλια PLond I 101 519 (s. III^{p}, postea θεμέλεια 102 553) tenendum est eam esse magicorum librorum condicionem, ut vel in partibus soluta oratione confectis frequenter adhibeantur formae poeticae.

2) Nisi forte alii accedent loci isti vix efficiunt, ut Ionum usum (de quo cf. GM^{3} 184 KB I 138; ἀπο]δεξάντω in titulo Dorico DI 3619 8, Calymni IV—III^{a}) posteris notum fuisse statuamus; nam passim occurrunt in lapidibus et papyris aetatis Romanae scripturae δικνύω δῖγμα ἀπόδιξιc sim. neque me movet papyrus pessime conscripta s. V—VI in qua est ἔδεξε τὸν φιλόcοφον Tischend. not. cod. Sin. 71 in vita Secundi philosophi. Ne tamen quid desit librorum quoque vitia nullo ut arbitror inter sese vinculo copulata apponam: ἀποδέξαι (inf.) Joseph. A 13 4 15 W ἀπέδεξε Simplic. in Ar. de cael. 239 17 A (-ειξε DE) ἐδέχθηcαν δεχθήcεται in phys. 810 23 820 10 M δέδεκται Philop. in Ar. de gen. 86 5 Z καταδεχθῆναι Diod. 1 27 CF δεχθῆναι Marci vita Porphyrii 42 11 libri, in quibus locis nil aliud video nisi verbi δέχομαι memoriam importunam.

3) Quae ab altera stant parte e communis esse desumpta sermonis usu titulis quidem non valde potest comprobari: ἐν χερῶν νομαῖc (χειρῶν voluit lapidis corrector ι inserens) DS^{2} 318 29 (Thessalonicae 118^{a}) ἀπὸ χερόc Wien. Denkschr. 1897 24 (Pataris aet. rom.), at multo magis e papyrorum copiis: χέρα PPetr II 62 7 (252^{a}) χέραc 10 11 15 (255—254) χερεί χέραc χερόc χῖραν PPar 50 6 7 18 20 (ca 160^{a}) χερόc PLeid O 14 (89^{a}) χέρα PPar 62 v 8 (χεῖραc 63 VII 16) PLond I 34 11 (II^{a}), χερόc PLeipz 273 (III^{p}, sed διὰ χειρόc et χειρί constanter in actis inde a s. I^{p}) χέρα BU 747 I 18 (139^{p}) ὑπὸ χέραν PLond II 254 13 (III^{p}) τὰc χέρεc (!) BU 261 10 (II—III) χέραc POxy I 114 11 (II—III), χέρ[α W 1889 152 4 (byz) ἀπὸ χειρὸc εἰc χέραc PGrenf I 98 34 (581^{p}) ἐκ τῶν χερῶν WM 75 (χειρόc χειρί χεῖρεc χεῖραc χειρῶν papyrus magica WL, cf. ind. verb.) 'nibson ceras' fr. lex. graecolat. PPar 4^{2}. Itaque in Polybio scite retinuit Hultsch πλὴν χερῶν IV 80 11 ἐν χερῶν νόμῳ (cf. titulus Thessalonicensis supra allatus) V 111 6, χέραc Philostrato reddendum imag. I 18 3 e libris optimis FP et τῷ χέρε ex iisdem II 7 1. — Brevior stirps interdum etiam in aliis formis obtinuit, cf. κεχερογραφήκαcιν PPetr II 100^{d} 10 (ca 250^{a}, paulo ante κεχειρογραφήκαcι 99^{b} 8); enk'er (= ἐγχείριον) Armenii cf. CBrockelmann ZDMG 47 (1893) 29; 'cheragra' poetarum Latinorum (Hor. sat. II 7 15 ep. I 1 31 Pers. V 88 Mart. I 99 2); περιχέριον in glossis graecolatinis Gr. Lat. IV 582 cod. N περιχέρια CGloss Lat. III 22 36; χεριδίοιc Act. Petri et Pauli ed. Lips. 199 6; et sic χέριον Graeci recentiores e quorum usu nomen primarium magis magisque recessit, cf. e. g. χέρια Mikl. et Muell. act. et diplom. gr. med. aev. III 2, 27 (1632^{p}) 2, 29 (1711^{p}) 3, 12 (1479). — Sed neque χέρ exstat in papyris quod habet in LXX versione Jerem. 10 5 Sinaiticus et 1 Reg. 18 21 Alexandrinus, neque in quo haesit olim Phrynichus χειρcίν, cf. χερcίν PPetr II 22 4 (241—239) 56 8 (c. 240^{a}) WL 448 1113 1809 2120 PLond I 117 20 (IV^{p}). Phrynichi monitum quo illustraret invenire non potuit Lobeck, nunc Blassii opera (KB I 426) prolatum χειρcίν CIA II add. 2811^{b} 10

Protinus ad dipthongum οι tendenti maxima consistit cura in explicandis formis verbi ποιεῖν huiusque stirpis asseclis. Et omnium prima quidem observatio haec esse debet, nusquam corripi dipthongum si sequitur ο οι ω, deinde eadem ratione ante ceteras quoque vocales uti Epicurum[1]) (Metrodorum)[2]) Colotem[3]) Polystratum[4]) Carneiscum[5]) Chrysippum[6]) Iatricorum auctorem[7]), cum alia sit res de duobus novissimis bybliothecae Neapolitanae auctoribus. Etenim quae e Demetrii de rebus poeticis opere sunt servata — in his formis dipthongum ubique excipit vocalis η —, correptam scripturam plerumque ostendunt.[8]) Quam rationem autem secutus sit Philodemus cum otiosum sit omnia excutere summatim et per exempla docendum est. Neque eadem ubique licet observari, nam dipthongi tenacissima sunt scripta moralia. Sic in *libro de ira conscripto legimus ποιει- undecies ποιη- septies, breviores formas nusquam, similiterque in papyro logica *c usu venit. Porro in *fragmentis ex opere περὶ εὐϲεβείαϲ servatis habemus ποιει- 16 16 26 5 38 21 51 1 68 3 116 4 130 5 147 21 (ἐπόε̣[ι 106 10 dubium videtur) ποιη- 36 15 37 24 55 7 60 12 80 22 85 15 21 128 17 145 6 — ποήϲαϲ 18 2 51 12 ποή[ϲαν]τι 91 22 πεπόηκεν 108 13 πεποηκέναι 129 14 πεπόηνται 136 12 π]οητῶν 20 2, atque volumen †οι servavit ποιει- undevicies — ἐνποεῖ 13 9 ποεῖν 15 38, προϲποιητέον 27 16 — ποήϲαν[τα 18 39 ἐποήϲατο 22 21. Fere eadem atque in hoc libro est ratio in voluminibus quae amplas continent quaestiones rhetoricas[9]), cum magis dipthongum tollant commentationum de rebus musicis relliquiae.[10]) Par-

---

2942^c 4 (aet. Rom.) cui adde χειρϲίν Leb. III 613 (Trall. i) idemque servavit Vaticanus 1 Paral. 42 10 Judic. 7 19 20 bis, cf. χιρϲίν ep. ad Ephes. 4 28 cod. Claramont fol. 314 2; Italorum notario cuidam libuit scribere ἰδίοιϲ χειριϲί Cusa I 353 (s. X—XI).

1) ποιήϲαϲθαι β̄ II^1 4 12 ποιεῖϲθαι ια̅ II^1 fr 3 2 ποιήϲαντεϲ col. 2 2 προϲποίημα 7 1 πεποιηκότα 12 15 (= VI^2 8, 14 3) ἐποιήϲατο ιδ̅ VI^2 18, 5 5 ποιήϲαϲ κη̅ 8 3 ποιεῖ 13 21 ἐποίηϲεν 25 ποιηϲώμεθα 14 23, ποιεῖϲ Є p 176 O I 172, 80 6 πεποίηκεν VI^2 77, 13 1 πεποιημένον X^1 9 2 ποιήϲουϲιν Є? X^2 98, 4 2 ποιῆϲαι Є? IX^2 19, 7 3 20, 11 2 (cf. Є apud EOe: ποιητικόν 9 2 ἐνποιεῖ 10); recte igitur correctum videtur ЄΚΠΟΗϹΘΑΙ (sic) Є p 1010 VI^2 col. 15 7.

2) ποιήϲει X^2 77, 12 5 ποιητικῶν 13 2; quamquam in verbis Metrodori a Philodemi excerptis est ποητήν ρ I 87 4 ποητήϲ 89 29.

3) ποιητῶν λ 4 5 ποιητήν 5 3.

4) π[ο]ίει 24^a 23 ποιήϲει 20^b 8 πο[ι]εῖται V^2 196, 1 1.

5) ἐποιήϲατο 10 11.

6) ποιήϲαϲθαι (sic legi) p 307 VIII^2 177, 2 14 πο[ι]εῖν 1 29.

7) (ἐμ)ποιεῖ 8 10 19 44 33 39 37 9 (ἐν)ποιεῖται 16 1 17 26 22 30 νοϲοπ[ο]ιεῖν 13 23 ποιεῖϲθαι 31 15, ἐποίηϲεν 29 13 39 9 ποιῆϲαι 36 25 ἐπ]οιήϲατο 39 10 πεποιημένην 15 38 πεποι[ῆ]ϲθαι 16 6. Eadem est condicio lapidum Oenoandensium: ποιει- 22 3 27 10 66—67, 1 14, ποιη- 27 2 30 9 48, 3 1 66—67, 1 10 2 5 3 4 7 70, 2 5 12.

8) πόημα sexies verum ποίημα 12^b 2 19^b 5, ποιητήϲ 5^a 4, ἐπόηϲεν 16^a 6 ποήϲη 4^g 2 ποήϲωμεν 20^d 7 ποήϲαϲι 20^d 2 παρωνοματοπόηϲεν 17^c 9.

9) Veluti p *1007 [I 162—225] ubique ποιει- et saepe ποιη- sed πε]ποηκότε[ϲ 162 17 ποηταῖϲ 191 8 πεποημένην 198 2 man. 1 et pap. †1015—832 [II 1—64] ποιεῖν etc. frequenter, ποεῖν 38 4 42 9, ποιη- 12 9 13 2 41 13 60 16 ποήϲει 6 11 45 7 προϲεποήθηϲαν 46 14 ποητῶν 61 11 63 7.

10) ποιει- 21^{el} ποει- 4 4 41 10; ποιηϲ- 1 11 14 46 27 6 30 7 76 18 περιποίηϲιν

cissimae vero in scribenda dipthongo sunt schedae illae in quibus argumenta poetica tractantur. Scribitur ergo in eis voluminibus quae librario β supra pg. 6 adtribui constanter ποητής πόημα ποητικόν πόηcιc (cf. Hausrath 215 adn. 6—9 216 adn. 6—9 217 adn. 6—9 227 adn. 4—6) et plerumque ποεῖν (cf. 216 adn. 1 2 217 adn. 10), quae autem ad scribas α et γ revocavi licet non similem constantiam prae se ferant tamen plerumque dipthongum aspernantur. In Academiae philosophorum conspectu Apollodori chronographi versus esse exscriptos satis notum arbitror. Attendenda igitur haecce: μεταλλαγὴν ἐποιήcατ᾽ ἐπὶ Καλλιcτράτου 27 3, ἐποιήcατ᾽ ἐπὶ Νικοcθένουc ⏑̲ – ⏑ – 28 9, ⏑̲ – ⏑ – ⏑̲ τὰc cχολὰc πεποιημέ[νοc 32 14. Ubique ergo dipthongus invita metri ratione scribitur. Hisce expositis corripiendi rationem maxime valere sequente vocali η in aperto est aliisque etiam locis similia observari deinceps docebo. Iota praeter Epicuri locum iam memoratum alibi quoque illatum vidi: ποητῶν p 1041 5 21 ab alia manu in ποιητῶν correctum est. Restat ut de nominibus in -ία verba faciam: ἠθοποιίαιc †πε̄ 9 14 μελοποιίαν *μ 31 6 μελοποι[ί]αc 5 — ἐποποῒαc †πβ̄ 276 22 ἠθοποῒαc π p 1275 18 7 ἠθοπ̣[οῒ]αν (sic videtur) ρ I 363 3 μελοποῒαν †πδ̄ 7 16 ϲ̣φαιροποῒαc π XI[2] *147, 2 9 φιλο[π]οῒαc *θ? XI[2] 41, 22 11. Ad haec sese applicat cτεφανοποῒ̣κήν *μ 88 37 quod inspecta papyro certum esse affirmo.

De Atticorum lapidibus egit Meist.[3] 57—58 qui correptae scripturae usum aet. imp. rom. fere extinctum esse dicit, pauloque etiam diligentius Pergamenorum titulorum excussit testimonia Schweizer 80 sq., unde discimus breviores formas circiter usque ad primum a. C. saeculum esse adhibitas neque tamen ante alias vocales nisi η et ει. Quod autem monumentum Ancyranum et ποιεῖν sim. et ποήcαc ἐπόηcα scribere solet, apte componuntur cetera deminuta escribendi rationis exempla e titulis aet. Rom. protracta, in quibus omnibus proxima est vocalis η, cf. ἐποήcατο πεποηκότα IMB 893 13 44 (Halic. I[p]) ποῆcαι 481 215 (Ephesi 104[p]) ποήcει The Am. journ. of arch. I 141 (Smyrnae, cf. ἐγόνοιc et θρέμαcι ib.) πεπόηκεν BCH XII 85 12 bis πεποηκότα 87 23 88 10 11 (inscr. sacri Iovis Panamari) ἐπόηcαν XI 448 (Lyd.) ἐπόηcεν XVII 249 (Phryg. III[p]) PAS III 146 148 (Isaur.) Contra cum inde ab altero a. C. saeculo in volgari lingua vocales οι et υ inter sese permisceri coeptae sint, quo vitio VH carere supra memoravi pg. 23, attendi debet scriptura πυεῖν ἐπύηcα, quae frequens est in titulis Asiaticis aetatis inferioris, veluti ἐπύι Leb. III 1074 (Blaundi) ἐπύηcα BCH XVII 272 (Phryg.) ἐπυήcαντο 299 (Synnadis) πυηcαμένου XIV 239 (Nysae) ἐπύηcαν PAS III 225 (Cilic.).

Haud absimilis est Aegypti papyrorum causa. Nam quascumque e Ptolemaeorum temporibus recuperavimus varium tunc temporis in Aegypto

100 23 πεποιηκέναι 71 14, ποήcουcιν 108 12 π]οήcειν 74 9; ποιητικόν ποιητικῶc 87 13, ποιητικόν sim. 69 6 76 15 81 20 84 34 90 27 97 3; ποιητήc 95 3 99 30 32 ποητήc 28 11 29 7 52 16 83 15 107 3; ποίημα 54 28 68 17 28 69 4 πόημα 15 33 28 11 55 21 74 2 75 26 80 7 88 7.

fuisse usum demonstrant (cf. e. g. PPetr I II ind. verb.), praevalent tamen formae pleniores, nusquam iota demitur nisi sequente vocali ϵι vel η.[1] Porro qui usus fuerit saeculo primo a. C. quia testes fere nos deficiunt ut multis quoque in aliis quaestionibus dici nequit, sed inde ab Augusti imperio acrius exstirpantur formae dipthongo carentes, quae paucis tantum locis aetatem tulerunt: ποϵῖται PLond II 177 1 (11^{p}) τϵθηκοποημένων BU 757 15 (12^{p}) ποήϲωι 636 28 (20^{p}) πάϲηϲ ἐνπωήϲηωϲ (!) CPR I 198 13 (II^{p}) ποήϲοντι POxy I 113 30 (II^{p}) πϵπόηνται PLond II 317 7 (337^{p}).[2] Ad pronuntiationem spectat πυήϲουϲι POxy II 242 20 (77^{p}) πϵριπυούϲηϲ PLond II 212 7 (168^{p}).

Verum recurrendum ad Atticos, quorum in codicibus inveni ποϵῖν Xen. Cyr. IV 1 3 (L) ἐπόηϲϵν Isocr. 4 144 (Γ) ποϵῖν Dem. prooem. 28 (Ω) ποήϲαϲ ἐποήϲατο ϵἰϲποητόϲ πόηϲϵν sim. or. 44 in Leocharem (Σ) quibuscum locis coniungo papyros: ποϵῖϲθαι Isocr. de pace 41 pap. Mus. Br. ποϵῖν Dem. ep. 3 13 bis ποϵῖϲθαι 19 pap. Mus. Br.[3] Sed et ipsos Atticos sic scriptum reliquisse praeter lapidum testimonia metricae quoque indicant rationes, quas accuratius persequendas esse putavi. Ac quae ex Aeschyli quidem fabulis sunt servata vocem ποιϵῖν non plus sexies prae se ferunt; prior syllaba brevis est Pr. 935, anceps Cabir. fr. 95 N^2, longa Ch. 546 Eum. 87 617 Suppl. 889. Verum apud Sophoclem licet persaepe illud verbum occurrat non nisi quater dipthongus metro defenditur: |ὅρα τί ποιϵῖϲ Ph. 589 ποιούϲῃ θανϵῖν| Ant. 70 τοῦτο ποιήϲαϲ πότϵ| 321 ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι· τὸ δέ κτλ. 78; syllaba illa anceps est 12^{ies}: τί χρὴ ποιϵῖν λέγϵ| OC 1517 |λήθην ὅταν ποιῶϲι Thyest. fr. 238 N^2 sed praeterea solum in medii vel passivi formis: ποιουμένων| OC 116 sim. 1285 El. 277 302 Ant. 190 541 Ph. 375 |ποιούμϵνοι Ph. 499 |ποιοῦ ϲϵαυτῆϲ Ant. 547 ποιοῦ λέγων| Ph. 580; denique dipthongus metro tollitur 36^{ies} et quidem ante ϵι El. 319 337 385 623 624 OC 278 459 584 1018 1037 1144 OR 240 537 T. 385 390 598 743 Ph. 409 552 752 926 939 1010, ante η Ai. 1155 1356 1369 El. 1044 1045 1276 OC 652 1033 OR 543 T. 1249 Ph. 120, etiam ante ω: μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυϲχϵρὲϲ ποιῶ Ai. 1395 ὅτ᾽ οὖν παραινοῦϲ᾽ οὐδὲν ἐϲ πλέον ποιῶ OR 918. Itaque nullam censeo subesse dubitationem quin Laurentiano aliisque codicibus qui frequentissime breviores formas tradunt perperam fides sit abrogata ab editoribus; accedit quod nusquam in melicis fabularum partibus Sophocles illo vocabulo utitur quippe altiori stilo minus familiari. Meam de Euripide sententiam cum propter accurati lexici inopiam certam de singulis locis notitiam non facile tibi paraveris adumbratam solum propono. Scilicet rarius verbum istud invenitur quam apud Sophoclem, interdum etiam in choricis, syllaba autem prima plerumque longa ancepsve est, nusquam in brevius contrahitur in codicibus qui tamen non valde sunt antiqui. Verumtamen optime cum Sophocle comparatur comicorum usus, quem

---

1) cf. Mays. I 23, qui tabulam quoque composuit.

2) Deinde πόηϲιν in pap. mag. s. III—IV DA 187 18 et WM 111; in LXX Sinaitico repperi ποῆϲαι Ierem. 39 35, verum libri NT^{i} nusquam quod sciam dipthongum relinquunt.

3) Verum ἐνϵποίηϲϵν pap. Phaed. 24, 4 19; ποιϵῖν ποιῆϲαι etc. constanter Aristotelis volumen.

quo melius explicem Aristophanis de Thesmophoriazusis fabulam percurram. Et primum metra iambica inspiciamus: syllaba ποι ante ει posita corripitur decies (ποιεῖς 1202 ποιεῖ 168 169 170 612 751 ποιεῖν 150 174 1062 1173), ter anceps habetur (ποιεῖν 167 375 μελοποιεῖν 67)[1]), tum ante η brevis est decies (ποιῇς 153 157 ποιῇ 151 ποιήσω 212 570 1126 ποιήσεις 209 πεποίηχ' 764 ποιήσασθαι 1161 ποιητήν 149) utroque modo metiri possis quinquies (ποιῇ 154 ἐποίησας 193 ποιησαμένοισι 425 πεποίηται 231 ποιήσεως 38) semel dipthongus firmatur (ποιητήν 159), denique si proxima vocalis est ο ω ου contractam poscit versus syllabam sex locis (συμποιῶ 158 ποιῶ 635 ποιῶσι 677 ποιῶν 450 ποιοῦς' 383 ποιοῦμεν 517) productam semel (τραγῳδοποιός 30); sequuntur anapaesti: ποιητοῦ (⏑ – –) 59 ποιῶν (⏑ –) 708 ποιοῦντας (⏑ – –) 815 μελοποιῶν subst. (⏑ ⏑ – –) 42, et trochaei: ἐποίης' (⏑ ⏒ –) 548 ποιῶν (⏑ –) 547 ποιοῦμεν (⏑ – ⏑) 555), postremo in canticis est ποιεῖν (– –) 676 et in soluta oratione ποιῆσαι 308 (ποῆσαι libri). Atque tali versuum rationi saepissime adsentiunt codices, qui non solum ut papyrorum recordemur ante η et ει litteram ι ignorant, verum etiam alibi, velut ποῶμεν Equ. 1160 ΑΓΘΜ προσποοῦ 215 ΑΓΘ. At mirum hercle quod editores usque ad novissimum, Conradum Zacher dico, communi usui quam metricae condicioni et memoriae obtemperare maluerunt. Prudentior Kaibel Athenaei editor, cum Marciani testimonium in fragmentis comicis religiose respiceret.[2]) Sed plane contraria est Herodae mimographi ratio, si satis sunt ad iudicandum fragmenta papyracea; nam dipthongus poscitur secundum metri leges undecies: ποιεῖ 7 86 ἐποίει 4 22 ποιήσαις 6 3 ἐποίησεν 3 25 πεποίηκεν 6 83 πεποίηται 4 43 7 72 πεποιῆσθαι 4 65 ποιεῦσι 6 69 8 21 ἐποιεύμεσθα 4 17, semel in syllaba legitur ancipite: νῦν αὐτὸν ἐκμάσσεις τε καὶ ποεῖς [ΠΟΙϹ pap. ut solet] λαμπρόν 6 9, tollitur nusquam, ita ut hoc quoque loco ποιεῖς rescribendum esse videatur, praesertim cum 4 22 contra metrum in papyro sit traditum ЄΠΟЄΙ.

Verum hactenus de poetis.[3]) Redeundum ad pedestris linguae auctores quidque in libris ad vetustiorem usum spectet singillatim exponendum. Et quia de Atticorum codicibus iam antea verba feci, inde a Ptolemaeorum aetate incipiam[4]): πεποήσθω Euclid. III 270 20 P s. X ποεῖ 304 12 P (idem codex ποεῖσθαι V 82 14 in schol. in Eucl.) ποεῖσθαι Polyb. II 66 8 ποησαμένοις III 93 6 F (s. XI) ποείτωσαν Hero spirit. ed. Theven. 155 29 ποητοῦ Dio Chrys. 2 30 P ποητής 60 V ποεῖσθε 31 27 UM ἐποεῖτο Joseph.

1) Perlustrata tota fabularum serie terdecies vidi in iambis dipthongum esse necessariam ante ει, et quidem in verbis οὗτος τί ποιεῖς Nub. 723 1502 Av. 1164 Ran. 198 Eccl. 372 αὕτη τί ποιεῖς Pax 682, deinde Ran. 14 785 Nub. 1495 Lys. 891 Pl. 932 Vesp. 1443 καὶ καρυκοποιεῖν Equ. 343.

2) ποῶ in iambi clausula Cratinus Ὧραις ap. Phot. lex. s. v. ταῦτα πράσσειν. Nuperrime in papyro Menandri Oxyrynchica repertum est καλῶς ποῶν Oxy. II nr. 211 vs. 14.

3) In Anthologia Palatina multis locis et metri ratione et codicis testimonio ποῶ scribitur, cf. Leo Sternbach Appendix Barberino-Vaticana 27; ποῶ Anacreont. 13 6 ed. Bergk; Sophronius vero in Anacreonticis (Patrol. Graec. 88, 3) persaepe priorem vocis ποιεῖν syllabam brevem habet, et etiam sequente ω (θεὸν ἵλεων ποιῶσιν 3750b) vel ου (ἐπὶ ποιμνίοις ποιοῦσιν 3744a).

4) ποῆσαι Phintys Pythagoreus ap. Stob. IV 90 ed. Gaisf. cod. B (ποιῆσαι A).

B 5 303 A¹ χειροποήτως 7 294 R ποηταῖς Luc. v. Dem. 4 Mutinensis ποεῖσθαι Ptolem. geogr. ed. Did. 35 28 DX ποήσαντας Lyc. ap. Oribas. II 250 2 C ἐκποῆσαι (ι sscr. corrector) Anton. Lib. 82 11 (Mart.) cod. ποεῖν Cat. in epist. cathol. ed. Cram. 80 5 cod. C (s. XI) ἀγαθοποεῖν S. Method. ed. Bonw. 177 9 Epiphanii codex ποήση 351 40 cod. Mosqu. synod. 392 (de Methodio cf. paulo infra pg. 124 125) ποεῖσθαι Hippiatr. cod. Par. 2322 s. XI Not. et Extr. XXI 2, 144 (sic Miller nulla addita adnotatione) ποεῖσθαι Procl. in Plat. Remp. ed. Kroll I 14 11 ποεῖ Philop. in Ar. de gen. et corr. 178 7 T ποητικόν in Ar. phys. 44 19 K, atque adeo ille usus in litteris insedit, ut hinc inde etiam apud Byzantinos emergeret: τεκνοποησάμενον vita Aesopi ed. Eberh. 249 20 Q θαῦμα πεπόηκε vit. Eliae Spelaeotae Boll. Sept. III 850ᵉ ποῆσαι Nicol. Rhabdas mathematicus Not. et Extr. XXXII 182 5, consulto vero veteres imitata esse videtur Anna Comnena cum τὰ τοῦ ποητοῦ II 273 13 (ed. Reiff.) et ποητής 289 9 memoriae proderet.¹)

Huc collocari debet ex Latinorum codicibus ποήσειν Gell. I 7 8 libri (ἐπόησεν X 12 10 solus codex x, vitiose ut arbitror) ποητικοῦ εἶδος Fortunat. ars rhet. 103 25 Halm (sic scrib. sec. codices) ποήσαντες vel ΠΟΙϹΑΝΤЄϹ Priscian. III 329 6 libri ΠΟЄΙΝ (Ι sscr. corrector) 373 4 L ΠΟЄΜΑ ΠΟΗΤΗϹ in Excerpt. Macrob. cod. Paris. 7499 Gr. Lat. IV 655 12, ad extremum in glossis Laodunensibus ΠΟΙΝ 191 ΠΟΗΜΑ 203. Utrumque in modum Armenii (cf. CBrockelmann ZDMG 47 (1893) 25 39), nam puetēs (= ποιητής) e πυητής ortum et povetēs ad vocem ποητής spectat sicuti ovar et ovaristes dicitur pro ὄαρ et ὀαριστής.

Nominum quae in -ία exeunt memoriam proprio loco reservavi. Cum Atticorum exemplis ὁδοποιία εὐποιία (Meist.³ 58) componas ναοποιίας BCH XX 198 5 (Deli IVᵃ) τειχοποιείαν 396 (Syr. i), tum habes καθ' ὑοποῖαν XV 546 (Iasi III—II) θυγατροποῖα[ν IX 331 (Heracl. Salbac. II—I) Εὐποῖας (femina est) Κοντολέων ἀνεκδ. μικρας. ἐπιγρ. I 34 (Mylasis I—II), deinde in papyris πηλοποιίαν PPetr II 32 (241ᵃ) ἠθοποιίαν pap. Philonis 759 26 Scheil verum ἱεροποῖαν PPetr II 27 2 (ca 230ᵃ) τῆι ὁδοποῖαι PGrenf II 28 6 (IIIᵃ) σιτ[ο]ποῖα POxy I 86 14 (338ᵖ). Latini hisce in formis recentiore hospitio quam 'poeta' 'poema' receptis dipthongum in oe convertisse videntur, cf. epopoeia prosopopoeia²), in Glossis Laodunensibus est ΙΜΑΤΟΠΟΙΑ 83 et ΚΑΚΟΠЄΙΑ 117 (cf. melopias Planc. Fulg. myth. III 9). Simplex iota interdum in Graecis quoque codicibus offenditur, cf. προσωποποϊαν(!) Apoll. Dysc. de adv. ed. Schneid. 130 10 cod. (s. XII) μελοποιῶν Plut. de mus. ed. Volkm. 15 16 (-ποιιῶν A²) 40 14 B(-ποιιῶν cett.) ῥυθμοποιῶν 15 16 libri, εὐποῖας Iuris eccles. mon. ed. Pitra I 142 17 Vat. 1 6 πυργοποῖας Malal. 58 15 ἀρρητοποιῶν Theoph. chron. 443 10 libri plurimi (-ποιιῶν c) παιδοποίας Ed. Kurtz Zwei griech. Texte üb. d. hl. Theophano 2 22. Porro ναοποϊκόν CIBoeot. 3073 89

1) Ne negligentius egisse videar, non ignorare me profiteor volgi usum ποίσω πέποικα sim. dicentis, quem iam in vetustioribus papyris detexit Blass Ausspr.³ pg. 37. Atque fieri potuisse non negaverim, ut in locum litterae ι substitueretur η, saepius vero sic usu venisse non concedendum.

2) Ea est constans scriptura librorum Quintiliani; at in Graecis invenies ΠΡΟϹΩΠΟΠΟΙΑϹ IX 2 31 ΠΡΟϹΩΠΟΙΑΙ (!) 29 37 librum optimum A servasse.

(Lebad. III—II; de voce τριηροποι(ι)κός cf. Meist.[3] 58); τὸ ἱεροπόιον BCH VI 23 183 184 185 189 etc. (Deli 180ᵃ), sed ϲιτοποεῖον PLond I 49 10 (Iᵃ).

Comicorum codices saepenumero etiam ποῶ ποοῦμεν sim. servasse supra memoravi; e titulis unum mihi suppetit exemplum ποοῦϲι IMB 495 5 (Ephesi aet. Hadr.), e papyris nullum. Recentior deinde memoria largita est ΠΟΟΥΜΕΝΟϹ Prisc. III 373 23 L (Demosth. de cor. 71) et ποˡοῦν Euclid. ed. Heib. III 60 3 P (s. X), de quo codice cf. pg. 119.

Aristophanes etiam alibi veluti in voce τοιοῦτοϲ dipthongum ante vocalem corripuit[1]); sed frustra olim exscripsi ΠΟѠΙ πα fr 72 6, cum charta ipsa examinata ΠΟϹΟΙ oculis se praebuisset.

Quod autem extat in apographo Oxoniensi υ 19 26 ΒΟΙΝΘΕΙϹΘΑΙ (ΒΟ · ΘΕΙϹΘΑΙ n) corruptum esse e ΒΟΙΗΘΕΙϹΘΑΙ nuper vidi Neapoli[2]), hoc unum nanctus dipthongi hybridae exemplum.[3])

Reliquum est ut de nonnullis nominibus exponatur primo declinandi ordini addictis, quorum termini variant inter $\overline{\text{οα}}$ $\overline{\text{οια}}$ et $\overline{\text{οη}}$ $\overline{\text{οιη}}$[4]): ἀναπνοή θδ 173 24 θα 13 10 Δε 68 2 7 68 1 8 εἰϲπνοῆϲ 67 3 ἐκπνοή 67 4 68 10 12 14 θ 7 37 37 32 Στ 40 1 ϹΥΜΠΝΟΙ/. . ρ II 150 fr 6ᵇ (videtur ϲύμπνοια latere)[5]), πτοία[6]) deest sed legitur ἐπτοημένον Π 20ᵇ 12[7]), ἀπόρ]ροια

---

1) ΤΟΛΥΤΑ ἔνεϲτιν BCH VI 51 211 (Deli 172ᵃ) unde elicimus τοαῦτα; sed τοˡαύτη Plat. leg. 745ᵃ in codice Parisino, qui solus memoriae est testis, libris quoque similia inhaesisse probat. De aliis scripturis difficilius mihi videtur iudicium: τοαῦτα Procl. in Tim. 545 ed. pr. ὁμοῶμεν Arrian. diss. ed. Schenkl 155 25 cod. (s. XI—XII) ἐνδοαϲτικοῦ [Ammon.] in Ar. anal. prior. 68 10 cod. (s. X) m. 1 παντόαιϲ Zonar. III 717 16 E (s. XII). — Extat Aeschyli versiculus cum Aristophanis usu comparandus: Ἴϲτροϲ τοιαύταϲ παρθένουϲ λοχεύεται (N[2] 155), quem veteres decantant grammatici.

2) cf. βοιηθόν PLond I 25 9 26 8 (161ᵃ) PLeid E 26 (163ᵃ) PPar 27 23 (163ᵃ) βοιηθείαϲ 37 54 (163ᵃ). De titulis cf. Meist.[3] 58 GM[3] 228 Schulze qu. ep. 510 add.

3) Velut ὀγδόω ευ 98 16, sed ὀγδοιήκοντα PPetr I 54 22 57 9 (225ᵃ), καταβοιῆϲ e papyro Artemisiae (IIIᵃ) vs. 6 affert Mays. I 28. In codicibus huius consuetudinis certa quidem desunt testimonia, nisi antiqua est memoria ἐπιβοιήϲεϲι Str. 470 BC (-βοήϲεϲι D) et ϲιμοιείϲιον 897 F opt. (-μοείϲ- cett.).

4) Hanc quaestionem breviter attigit Lob. ad. Phryn. 495 sqq.

5) ἀναπνοή Iatr 20 46 50 εἰϲπνοή 23 39 30 49, πνοήν DPM 10 21 πνοαῖϲ WL 1156 — ἡ πνοιή 641; πνοή Onos. 10 3 Strab. 2 692 ἀναπνοή 246 275 bis 528 705 711 Agatharch. 133 23 εἰϲπνοῇ Str. 173 ἐκπνοῇ ib. bis ἐμπνοῆϲ 182, contra πνοιαῖϲ 769 CDF (πνοαῖϲ E) ἀντιπνοίαϲ 274 378. Ab editoribus πνοιή solet improbari, recte ut opinor modo etiam altera forma adsit firmo codicum testimonio instructa; neque tamen πνοιῆι Platoni abiudicaverim (sic libri BT Cratyl. 419ᵈ) neque πνοιαί Porphyrio (πνοαί Nauck de suo 111 19 ed. alt.). Ceterum cf. de voce πνοιή Schulze qu. ep. 404.

6) πτοίαϲ Onos. 6 5; scribitur hoc nomen secundum ea, quae in Thes. VII 2186 exposita sunt, perraro absque iota (πτόη 3 Macc. 3 5 ἀπὸ τοῦ πτοῶ ῥήματοϲ γίνεται πτόα καὶ πτοία EM 695 1); addo Philonis locum III 88 14 πτόαιϲ (sic MG¹F¹N, ποίαιϲ HF²G²) et Josephi: πτόα BI 4 6 PALVR¹ (πτοία R²MC).

7) πτοοῦνται DPM 7 29 ἐπτοημένουϲ 2 15 πτοηθῆϲ WL 3092. Verbum πτοιέω quia in Thes. VI 2186ᵇ poetarum esse demonstratum est, e Plutarchi memoria protrahatur oportet, cf. διεπτοίηϲεν Cleom. 5 ABV (-πτόη- ceteri), cui loco addatur ἐξεποίηϲαν Polyaen. ed. Melb. 187 72 cod. (-πτόηϲαν edd.). Idem Thes. paulo post vocem πτοίηϲιϲ e Platone solum (πτοίηϲιν Crat. 404ᵃ BVT [πτόηϲιν D m. 2] Protag. 310ᵈ BT Leg. 783ᶜ codex, at πτόηϲιϲ ubique Schanz) et Schol. Ap. Rhod. 2 126 affert (πτοήϲεωϲ Agatharch. 113 17), verum πτοίηϲιν praebet Dionis Cassii

p 807 X[2] 45, 4 21 (?) ἀπόρροιαι ϵ ep. 1 pg. 9 16 Us. ὀπιcθόρροια ϵ? X[2] 97, 3 15 εὔροιαϛ δύcροιαν Iatr 6 17[1]), χρόα c 5 2 3 13 23 18 8 27 16 θδ 105 21 160 4 11 αι 277 6 279 14 ϵ ap. Us. pg. 39 17 (εὐχροίαc 268 5 κα[κοχ]ροίαc θ 30 6) verum χροιά[ν] τινα κ I[2] 90, 7 20 (no).[2]) Deinde cτοά scribitur in VH, cf. ρ II ind. verb. p 176 O I 173, 81 13 al. EOe 41, 2 s.[3]) Hic idonee scripturae Cτωικόc revocatur memoria, cf.

---

codex 37, 16 3 (πτόηcιν edd.) et Plotini librorum pars 104 17 Creuz., ita ut non videam cur Platoni eiusque imitatoribus plenioris formae usum negemus. Accedit quod in oraculo quodam ap. Euseb. pr. ev. 190[c] libri BCG perperam scribunt ἐπ(τ)όηcεν metro reluctante (ἐπτοίηcεν cett. libri recte).

1) ἀπόρροια DA 196 5 DPM 7 16 8 7 WL 217 PLond I 109 778 (mag. s. III—IV), ἀπόρροια Gem. 7[e] 57[e] Strab. 702 παλίρροια 23 43 44 55 172 174 248 268 293 403 641 cυρροίαc 55 143. Inter Atticos et volgi linguam medius pendet Plutarchus, qui scripsit ἀπορροή decies ter ἀπορροίαc Mor. 733[d] ἀπόρροιαι 16[ies] (cf. Bernard. I ʟxxᴠɪɪ), quod tamen Bernardacio ita non placuit, ut qua solet esse in corrigendis minutiis intemperantia terminos dipthongo praeditos eiceret, cf. Moral. 647[c] 681[f] 681[a] al.

2) χροιάν PLu X (s. III—IV) 6 34 7 32 sed χρόα 9 12 14 17 20 29 15 6 χρώα 16 3 τῆν χρ|ώαν 12 16; χρόα Agath. 123 13 χροιάν 166 2, χρόα Str. 117 163 247 251 259 269 273 452 540 544 545 578 695 696 699 744 758 775 bis 778 809 823 χροιάν 690 χροιαῖc 717 χροιᾶc 779 quae ne corrigantur Philodemi locus vetat. Similiter in Plutarcho χρόα 52[ies] χροιά 7[ies] legitur ut notavit Bernardakis I ʟxxxᴠɪɪ. Quod autem dicit A de Bamberg de Aristophanis usu (exerc. in Ar. Plutum Goth. 1885 p. 23) ter metri adminiculo firmari dipthongum (sicuti ap. Eurip. Bacch. 457 Cycl. 517) tolli nusquam non inepte cum Aristotelis memoria coniungitur, in qua cum utraque sit forma praevalet tamen dilatata. Cohaeret cum hac quaestione vocum compositarum condicio; etenim formae quae in -χροιοc exeunt Ionum dialecto familiares, licet in volgus -χρωc et -χρουc sit dictum, tamen urgente voce χροιά a nonnullis recentioribus videntur esse redintegratae, cf. μονόχροιοι Xenocr. ap. Oribas. I 150 10 ξανθόχροιοι Aristoph. hist. an. epit. 148 15 ὁμοχροίων Anna Comnena II 13 10 Reiff. φοινικόχροια πέδιλα Zonar. III 730 5 ACDE (-ροα B).

3) cτοᾶc PLond II 199 5 (166[p]). Forma cτοιά de qua cf. KB I 137 Herodoto quoque restituenda est 3 52, ubi cτοῆcιν ABP cτοιῆcιν R cτολῆιcι (!) C; verum 'stoya' Armeniorum (cf. CBrockelmann ZDMG 47 27) pariter atque 'ptlomayid' (Πτολεμαῖc) ib. 9 pʻayetón (Φαέθων) 39 al. propria fuit exterae gentis in transcribendo consuetudo. — Quemadmodum autem in voce Cτωικόc a multis inferioris aetatis auctoribus prima syllaba correpta est, sicuti proxime exponetur, ita nomini cτοά perperam reddita vocalis ω, cf. cτωῶν Joseph. B 5 22 C s. XI cτωαί Schol. Hom. A vol. II 193 8 cod. cτωᾶc cτωᾷ Epiphan. I 291 21 26 Dind. ed. pr. cτωᾶc Alex. Aphrod. in Ar. top. 84 17 A; cτουάν IHS VIII 395 23 (Phryg.; utor GMeyeri fide Gr.[3] 117) quo sit referendum quaerere non curo, at τὰν cτοιάν Mon. ant. VI 278 e titulo Cretensium urbis Latus et τ]ὰν cτωίαν Inschr. v. Magnes. 67 6 (Cnosi decretum, c. 200[a]) cum Aeolum facit dialecto. — Rursus in nominibus compositis περίcτῳον πρόcτῳον sim. fuerunt qui breviorem mallent scribendi modum, cf. περίcτοα Joseph. B 5 18 PACV[2] Niese (-τωα MVR) Diod. 5 40 libri deteriores (-τωα optimus D) Philo ap. Euseb. pr. ev. 388[d] B, περίcτοοc (hoc debeo Lobeckio ad Phryn. 495) Hes. s. ὀρθόπτεροc, utroque modo tituli, cum legatur et ἐν τῷ περιcτώῳ BCH XII 87 28 (Lyciae tit., aet. rom. in.) et cτοῶν καὶ περιcτόων XX 254 (Laodiceae IV[pi]), denique ΠΕΡΙCΤωΙΟΝ erutum est e papyro quadam ubi de iota muto agi videtur (cf. Herodian. ind. verb.) Tischend. anecd. sacr. et prof. 17; προcτώιωι BCH VIII 306 22 (Deli IV[am]); ἐν ἀποcτόοιc διαύλοιc Leontius mag. in anacreonticis 4 28 ed. Bergk (paenultima propter metrum brevis est), ἀγορᾶc τετραcτόου Zosim. ed. Mend. 88 17 τετράcτοον Theoph. chron. 114 9 h (τέραc τὸ ὄν! efm, τετράγονον c, τετράcτωον g). — cτοΐδιον Str. 360 ἐπιcτόδιον Hes. (-cτοΐδ- Vossius) cτῴδιον EM 486 21 550 6 attulit Lob. ad Phryn. 88, cui nondum patebat Photii glossa: cτωΐδιον· καὶ cτοΐδιον λέγουcιν. Addo cτωιδίων Athen. de mach. 31 6 Wesch. (cτωειδίων cod. optimus M).

ρ II ind. verb. cτ 11 7 12 6 17 1 μ 72 33 p 1055 Φ? VI 2^1 16 4 Στ 79 6 Iatr 2 22 39 EOe 52, 1 8.[1]) Denique huic quaestioni non est alienum vocabulum πατρ[α]λοιῶν ρ I 12 27.[2])

Verum de dipthongo consonis inclusa non habeo quae proferam nisi forte προῖκα ρ I 342 11 II 140 3 160 20.[3])

Sequitur de dipthongo υι, cuius iota ita firmum locum est nanctum, ut in tanta librariorum diversitate non nisi tribus locis omittatur: τε]τριγῦα πβ̄ 8 15 (= Odyss. ψ 101; at εἰδυῖαc β 16 33 = Il. Ι 129) ὑπ]όγυον ἡcυχίαν p 986 13 1 ἐν ὑπο]γύωι Π p 1250 pezzo 13.[4]) Et ut ad singula accedam legitur υἱόc sim. ευ 39 18 46 23 80 29 οp 14 10 ρ I 38 7 16 39 9 23 261 15 332 9 πα fr 29 11 52 4 πp 21 16 Στ 52 1 Aκ 28 6 2 ai πτ fr 23 13 p 155 pezzo 4[5]), γυῖα in versu Empedoclis Δε 58 4,

---

1) Formae Cτοϊκόc duo feruntur testimonia firmissima: Cτοεικὸc Cτοεικοῦ Κοκκήιοc CIMAe III 130 (Nisyrae i) et ὦ Cτοϊκῶν μυθῶν ἀδαήμονεc Anth. Pal. IX 496 in epigrammate Athenaei (sic codex Pal., sed cτωικῶν Athenaei Naucr. libri); quod forsan tertium addideris Ἀντώνιοc Ἀλκμὰν φιλόcοφοc Cτοϊκόc CISic *281 falsario deberi videtur. Et haec recentiorum forma e libris inde a Gemino usque ad Syncelli memoriam saepenumero enotata est, cf. Gem. 53^a V Str. 610 650 655 682 cod. F (idem 744 cοικόν, ubi cτωϊκόν ceteri) Act. ap. 17 18 (sic meliorum fert codicum fides ediditque Tischendorf) Joseph. Vit. 12 W Lucian. Herm. 36 Ω Philost. vit. soph. 226 13 ed. Tur. cod. r Galen. plac. Hipp. 215 7 M Orig. ed. Berol. I 65 1 B Epiphan. ed. Dind. I 270 18 275 17 296 26 ed. pr. 291 10 cod. Vind. suppl. 127 s. XIV Theophil. ad Autol. 3 6 libri Ottonis Syrian. in Hermog. ed. Rabe II 42 2 S Simplic. in Ar. phys. 886 12 A^1 Philop. de op. mundi 414 4 cod. Steph. in Ar. de int. 11 9 cod. s. X Syncell. 625 3 BG 663 3 G, maxime vero conspicuus hac in re Ammonii in Ar. anal. prior. codex s. X, qui nusquam aliter videtur tradere, cf. 2 5 8 20 37 9 1 21 34 26 36 27 36 32 13. At Latini 'Stōicus' metiri solebant.

2) cf. πατραλοίαc Str. 155. Huic voci binas notas impressit decrescentis antiquitatis consuetudo; nam primum οι in ω (ῳ) abiit, quemadmodum πατραλῴαc et μητραλῴαc in NT^o scribitur Schmiedelio teste § 16 5, πατραλῴαc καὶ μητραλῴαc Eusebius tradidit pr. ev. XI 568^c in loco Phaedonis 114^a. Ipsa Platonis memoria alterum commutationis genus prae se fert, cf. πατραλοίαc BEC^2D^2 πατρολοίαc C^1D^1 et μητραλοίαc EB^2C^2 μητρολοίαc B^1C^1D, addo μητρολοίαc Epiph. ed. Dind. III 101 28 (cod.) Niceph. Chumn. ed. Creuz. sub calce Plotini p. 1429. Utraque ratio coniuncta est his locis: πατρολώοιc καὶ μητρολώοιc Epiph. III 357 11 cod. πατρολῶοι Physiol. Stud. Ital. V 159 8 9 μητρολῶοι 8 9 (verum codex υ π̅ρ̅ο̅λιοι et μ̅ρ̅ο̅λιοι utrobique). Quod legitur πατραλλοίαν in codicibus Sopatris VIII 376 Walz scribarum incuriae debetur. Conferendum fortasse φωταλώα (voc.) WL 1116 perinde atque φωτοδώτα 596 φωτοκράτωρ 595 al. comparatum.

3) Vocis προίξ veriloquium recte grammaticos a verbo προΐccομαι repetiisse optimus est index Mylasorum lapis, in quo apparet προ|εῖκα Leb. III 419 22 (I^a?). Inde aliquid lucis affulget papyrorum testimoniis: ἐν προοικί PLond II 207 7 τῆc προοικό⟨c⟩ μου 22 (145^p) προοῖκα BU 114 I 24 προοικόc II 6 24 (134^p, sed προῖκα I 12 et προῖκεc 10 in decreto anni 117^p eiusdem papyri) προοικιcθείcη 592, 1 8 (II^p; cf. Wilcken Arch. f. Pap. I 160), quae formae subnatae sunt falso etymologii studio, siquidem etiam προοίξ fictum est nescio a quo grammatico EM 689 9 et προοικιμαίων in Basilicis Byzantinis vix forte fortuna edidit Fabrotus V 403 Heimbach.

4) ὑπογύωc POxy II 237, 6 6 7 32 (186^p) PAmh II 135 10 ($II^{p?}$) CPR I 20, 1 7 2 7 (250^p) BU 731, 2 5 (180^p) — ὑπόγυιοc CPR I 220 5 (I^p). Dipthongum insiticiam esse credit Dindorf Thes. VIII 309^c.

5) ὑόc ut Atticum commendat Zonaras 1746, cf. τὸ ὑέcι (ὕεcι libri) παρ' Ἀττικοῖc Sophron. e Char. exc. 381 12, quamquam de termino hic agitur; plura

μυίαις ορ 17 18[1]), Ἁρπυίαις ευ 43 24, Εἰλείθυιαν 33 3[2]), postremo in participio perfecti activi ut τετοκυῖαν ορ 21 32 cf. 25 18 μ 46 5 θ 19 8 35 38 cτ 16 6 17 22 ρ I 7 13 65 30 70 30 73 23 157,15 179 16 191 7 II 28 12 52 9 63 15 66 fr 6 165 1 228 15 246 14 291 11 XI^2 120, 3 13 β 16 33 πε̄ 15 21 π XI^2 162, 9 16 πα fr 17 10 φιλαρΓ VII^2 192, 3 19 θ? X^2 61, 20 10 Δπ 5^c 2 p 296 VII^2 34, 8 5 p 176 3 3 p 1403 4 10 EOe 52, 2 14.[3])

---

largiuntur Atticorum tituli quorum rationes exposuit Meisterhans^3 59, deinde papyri: τοῦ ὑοῦ Hyperid. in Dem. 26 14 (sed υἱεῖc pro Athen. 4) ὑεῖc Dem. ep. 3 13 pap. At Aegyptiorum chartae (de aet. Ptol. cf. Mayser I 29) praeter τοῦ ὑέοc BU 646 17 (193^p) in versione edicti cuiusdam Latini brevioribus formis non indulgent, etsi lapidum consuetudo usque ad alterum tertiumve post Christ. n. saeculum corripiendi usum propagavit paulatim inde a Romanorum aetate rarescentem. Melius itaque cum titulis quam cum papyris coniunguntur codices, inter quos excellit Platonis memoria diminutis formis insignis (scil. in Clarkiano et Veneto persaepe ὑόc sim. a prima manu scribebatur id quod ubique restitui voluit Schanz XII IX) duoque Platonis sectatores Dio Chrysostomus (ὑέαc et ὑεῖc 15 20 M) et S. Methodius (ὑῶν ed. Bonw. 152 11 cod. Coisl. 226), addo ὑόc LXX Deut. 21 18 Sin. ὑέ Ὠδαί 14 13 Al. Ϋ|ΟΙC Ϋ|ΟC cod. Ambros. Pentateuchi s. V p. 349 (ed. Ceriani Mon. sacra et prof. III) ὑέcει (!) Joseph. A 17 147 P s. IX—X ὑέα 154 P ἐφ' ὑᾶcιν A 4 260 L (cf. φυάcιν O) οἰῶν (= ὑῶν) 5 361 R ὑέοc Paus. V 1 4 L^b ὑεῖc Choric. Rh. Mus. 46, 524 8 cod. m. 1 ὑούc Anon. in Arist. eth. Nic. 422 26 B τοὺc ὑεῖc et δύο ὑεῖc Niceph. Patriarch. ἱcτ. cύντ. ed. de Boor 3 16 14 18 τῶν ὑέων Psell. Μεc. βιβλ. IV 278. Et haec quidem praeter LXX locos ad Attici moris imitationem revocare nullos dubito, sed restat ut dipthongi quoque causam illustremus. Nam in recentioribus titulis interdum scribi ὑειόc exposuit GMeyer^3 201 (addas τῷ ὑειῷ IMB 177 11 [Tomis i] ὑειόc Perrot Galatie et Bithynie I 11 [Niceae i] al.) et eiusmodi multa in papyris quoque feruntur exempla inde a s. II^p, velut ὑειοῦ BU 446 20 (158^p) ὑειόc decies legitur (υἱόc nusquam) 392 (207^p) idemque quinquies (υἱόc semel) 639 (208^p), rursus Diocletiani fere aetate tribus litteris illa dipthongus scribi plerumque desiit, cum alterius modi ferantur exempla ὑ̔ειοί pap. Henoch (s. IV—V) 6 2 ὑειῷ PGrenf I 101 6 (VI^p) neque praetermittenda Krumbacheri observatio (cf. Münch. Sitz. Ber. 1898, 248) in carmine quodam Romani hymnographi ὑϊόc trisyllabum esse ob metri leges. Quemadmodum dividitur υἱ|όν ρ I 332 9 multis locis in titulis quoque reperimus (ut υἱ|οῦ BCH XVII 265 aet. rom.) saepius tamen iota alteri adscribitur versui (e. g. ὑ|ιόν X 422 [Thyatiris i] XIV 208 [sacr. Iov. Panam. I—II] PAS III 197 [Cilic. i]), quae discernendi ratio optime quadrat in formam ὑειόc modo commemoratam. Accedunt sacri libri vetustissimi, nam papyrus Henoch praebet ὑ̔|ειοί 6 2 ὑ|ιοί 12 14 ὑ|ιο̃ν (!) 12 6 (sane etiam υἱ|ῶν 14 6), tum disiunctionem huiusmodi: ὑ|ιόc ὑ|ιοί praevalere in Sarraviano supra exposui pg. 16, denique Vaticani corrector hastam in alterum versum traducere solet, cf. p. 17 adn. 3.

1) Et μῦα et μυῖα Atticorum esse dicit Photius, μυοcόβαι BCH VI 32 33 (Deli 180^a); μῦc et μυῖα in gen. et acc. plur. saepissime a librariis confunduntur, quin etiam scripsere μυῖεc: Schol. vet. Lycophr. ed. Kink. 184 10 Geopon. VI 1 4 FM.

2) Ἰλείθυα ter in titulis Atticis vetustioribus, Meist.^{3} 59; Ἀρχὼ Ἐλειθύαι BCH XV 635 (Astypalaeae) Εἰλειθύαc X 259 (Lyc. II—I^a); Εἰλείθυα Photii codex s. v. ὅcιον χωρίου, ἰδιθύαc (= ΙΛΙΘΥΑC) tradunt libri Plutarchi Mor. 380^d.

3) Et hic quoque sicut paulo ante primum de deminuta dipthongo, dein de aucta agam. Atque tituli quae e Romanorum aetate ad nos pervenerunt perraro iota omittunt (γεγονυῶν affert Meist.^{3} 169 ἑcτακύαιc Leb III 648 [Philadelphiae i]), neque singula indicare taedet, cf. διενηνοχυίαc Opramoae decret. (ed. Heberdey) 8^d 4 πεποιηκυίαc 12^d 3 13^e 10 (II^{pm}), tum Mon. Ancyr. 18 9 CIG 4956 20 (49^p) BCH IX 26 (Lytti Cret.) XII 85 14 (Lyc.) XIII 38 39 (Bargyliae I^a) XV 204 6 7 (sacr. Iov. Panamari I—II) 577 17 (Amorgi I^p). Porro neque Aegypti librariis corripiendi usum familiarem fuisse dico, nam εἰδύηc PLond II 185 37 (91^p) et εἰτύειc (!) BU

Neque vero frustra quaeritur in VH Atticorum novellorum consuetudo, qui in eiusmodi participii formis vice dipthongi υι scribere solebant ει.[1]) Utroque enim apographo nititur παραδε[δ]ωκείας c 15 28 (et postea ipse legi) et ἑcτηκείων exscripserunt Neapolitani ex Epicuri volumine X^1 23 1.[2])

---

153 38 (152^p) manui indiligentiori debemus. Legimus autem praeter ea quae infra in nominum conspectu lib. V de scriptura εἰδυίηc γεγονυίηc sim. appositurus sum κατηγγυηκυῖαν PPetr II 55 30 (III^a) διακεκυβερνηκυῖα ἐληλυθυῖα PPar 30 17 18 (172^a) cf. 8 23 13 16 PVat V 601 bis (II^a) PTor I 32 12 34 5 14 36 17 40 5 44 24 (116^a) PLond I 8 25 (164^a) II 14 25 (116—111^a), PGrenf I 35 7 (99^a) 67 6 (96^a), POxy I 45 8 (95^p) CPR I 1 22 (83^p) 13 2 (110^p) BU 19 II 7 (135^p) 462 11 (II^p) POxy I 101 22 (142^p) 91 19 (187^p) BU 139 15 (202^p) 342 vIII 10 (215^p), WL 31 624 PGrenf I 99 36 (581^p). Inde ad codicum memoriam oculos convertamus. Et Attica dipthongi correptio (cf. Meist.^{3} 59 GM^3 202; καθεcτηκῦα legerunt Batavi Aristot. Rep. 11 2 Bl^2) saepenumero in Thucydidis codice C aetatem tulit unde Hude profectus iota ubique sustulit, in Platonis libris est ξυμβεβηκῦ^{ι}α Leg. 736^b A γεγονυ^{ι}ῶν 604^e A διερρωγυῶν Phaed. 86^a G, et ita legit S. Methodius in eo quo usus est Platonis exemplari, cf. e Coisl. 276 lectionibus πεπονθῦαν 33 11 Bonw. πεπτωκύαν 162 8 cυμπεφυκύαc 214 5 (de voce ὑῶν paulo ante egi), deinde data opera indagare licuit προcπεπτωκύαc Polyb. XV 25 8 Q παρεcτηκῦαι LXX 1 Reg. 4 20 Alex. ἐπιβεβηκύειc (= -ύηc) 25 20 id. μεταβεβληκύαc Joseph. A 16 293 A ἐcπουδακῦαν 17 10 P ἠξιωκύαc 18 143 A καταγύαc Paus. IX 30 2 L^b βεβιωκυῶν Procl. ap. Stud. Anecd. II 92 7 ἑωκύαν (= ἐοικ.) Epiphan. ed. Dind. II 280 11 V opt. παντειδύαc παντειδύᾳ Schol. Apoll. Rhod. ed. Keil 312 5 6 Laurent. βεβιωκύηc Act. Apoll. Texte und Unters. XV 116 14 cod. (s. XI—XII) παρωχηκύων Vita Aesopi ed. Eberh. 258 12 EH εἰωθύ|αν Geopon. XII 41 2 F προβεβηκύαc XVII 10 4 F. Neque insignius novi exemplum quam Philoponi in Ar. phys. codicem optimum Marcianum 220 s. XV (K) alias quoque in rebus grammaticis memorabilem: ἀπειληφῦαν 362 3 ἐφε⟨cτη⟩κῦα 407 32 πεπονθῦαν 321 31 κεκμηκῦαν 423 9 πεφυκῦαc 443 14 νενευκῦα 449 23. Verum recurrendum ad papyros, ubi eget adhuc explicatione verbum ἐνεcτηκυ|ίαc ρ I 65 30 more insolito inter duos versus divisum, quocum consociandum ἑαλωκυ|ίαc codicis Vaticani Hesai. 30 13 a diorthota correctum (cf. supra pg. 17). Ac titulorum in hac causa usus est nullus, in Aegypto scriptum καταπεπτ]ωκυεῖαν BU 282 7 (II^{pm}) μεμενηκυεῖα CPR I 27 22 (190^p) εἰδυείηc BU 405 24 (348^p) POxy I 86 26 (338^p), atque in sacris monumentis πεποιθυεῖα Ierem. 30 4 Sin. ἀπολωλεκυείων 1 Reg. 9 20 γεγονυείαν 2 Macc. 10 12 Alex. εἰδυεῖα Sap. Sal. 9 9 C s. IV, neque alienum ab hac quaestione Εἰλειθυείαc Zosim. ed. Mend. 62 9 cod. (s. XI). Et apices quoque observari oportet: ΓΕΓΟΝΥΪΑΙ CPR I 1 22 (83^p) ΜΕΤΗΛΛΑΧΥΪΗC 134 10 (II—III) ΑΝΕΩΓΥΪ|ΑC WL 624 ΠΕΠΡΑΚΥΪΑ PGrenf I 99 36 (581^p). Ergo quae inter voces υἱόc et τετοκυῖα intercedit ratio in universa linguae Graecae memoria perquam similis est, nec tamen ubique eandem fuisse dixeris. Facilius enim in titulis illud iota e voce υἱόc retractum esse videtur, quod fortius locum defendit in termino verbali, contra in scriptorum consuetudine Attica correptio magis in participio conspicitur. Verum hanc discrepantiam si modo est levem utique habeo.

1) cf. Meist.^{3} 169; exempla e titulis Heracl. Theraeis Orop. Smyrn. congessit GM^3 203.

2) Respuit hunc usum lingua volgaris a papyris patefacta quam sententiam non evertit εἰδείηc CPR I 7 12 (227^p). At magno cum fructu codices pervestigantur recentiorum maxime auctorum: εἰλαπίνῃ τεθαλείῃ Hom. λ 415 Athenaei epitome II 40^f ἑcτηκείαν Diodor. lib. XXVI—XXX fr. 7 ed. Romana excerptorum Vaticanorum fons εἰωθείαc Athen. περὶ μηχ. ed. Wesch. 4 2 O^{2}T Philo I 176 16 F III 226 22 F πεπορνευκεία Philo ap. Euseb. pr. ev. 389^c C ἑαλωκῖαν (!) Dio Chrys. 61 6 U opt. πεφυκείαc Joseph. A 2 64 R πεπονθείαc 15 167 epitomae (ed. Niese p. 243 4) cod. Busb. cυμπεπτωκείαc Plut. Lyc. et Numae comp. 4 F^a τετευχεῖαι Nicom. Geras. intr. ar. 122 15 ed. Wecheliana codicis instar οὐκεία (= ἐοικυῖα) Galen. ap. Orib.

Perlustratis eis dipthongis, in quibus iota alterum locum obtinet, cum disputatio converti oporteat ad dipthongos αυ ευ ου, incipiam a verbo παύω, quod ter scriptum invenitur: παυομένηc ορ 27 30 προcαναπαυόμε[ν]οc πα fr 71 12 παυομένων Στ 30 6.[1])

Deinde in pronominibus αὐτόc ταὐτό cεαυτόc ἑαυτόc inferioris aetatis Graecos ἀτόc τἀτό cεατόc ἑατόc et pronuntiasse et saepe etiam scripsisse dilucide post alios docuit WWackernagel KZ XXXIII (1895) 2—21 61—62, cui omnis adhuc papyrorum notitia defuit. Deprehenditur autem in Pisonis voluminibus τἀτόν Δ*π 18ᶜ 13 τἀτό Δ*ε 43 5 66 4 τἀτῶι 58 5 τἀτὸ ὁρᾶιc (?) p 1413 4 3 εἰc τἀτό Ε? p *908 X² 97, 3 3, ἑατοῖc ρ I *213 21 καθ' ἀτά *Π 18 2 ΕΑΥΤΟΝ ρ II †2 7 ΑΥΤΗΝ *ευ 104 3 (verum sensus non constat) et fortasse huc spectat . . ΑΥ . . Ε p 54 1 4; num sit legendum τ[οῖ]c ἀτοῖc επβ̄ O V 10 52, 21 9 prorsus nescio. His autem se aggregant *Iatrica: τἀτό 5 25 18 15 31 6 17 32 36 36 35 (ταὐτό 22 26 τὸ αὐτό 7 25 37 9 38 17) τἀτά 7 34 37 23 (ταὐτά 22 42 31 20) ΑΥΤΟϹ (= αὐτόc) 18 38 (αὐτόc 11 33 ὁ αὐτόc 8 12) τἀτοῦ (ut Dielsii est suspicio) 27 53; verum non solum ubique uti par est scribitur αὐτόc αὐτοῦ etc. (54er), sed etiam quod maxime notandum esse videtur constanter in pronomine reflexivo servatur dipthongus, cf. αὐτόc 27 3 5 17 37 41 ἑαυτόc 6 6 12 12 13 13 16 14 18 21 22 39 24 6 27 16 30 8 37 41.[2])

II 673 10 C cυνεcτηκεία Theo Smyrn. ed. Hill. 148 10 cod. προβεβηκείαν Hephaest. Theb. astrol. ed. Engelbr. 67 10 P νενευκεῖα Anonymi expos. geogr. comp. ed. Wescher § 8 cod. ἀπωλολίαν Epist. Pilati ad Herodem Texts and Studies V 1, 67 8 cod. πεποιθεῖα Theodoret. h. eccl. II 1 2 A (s. XI) B (s. X), aliaque exempla e Byzantinorum aetate proveniunt in Procopianis memoranda. Hisce locis omnibus de probitate testium constat, solum ἐοικεῖα Demetr. περὶ ἑρμ. ed. Walz IX 160 a Riccardiano altero codice illo minoris pretii video tradi. — Accedant alia consimilis farinae: νεκεία (= νεκυίᾳ) Herodian. hist. ed. Mend. 123 25 A Εἰλήθεια Harpocr. s. καταπλήξ cod. B (ἀλήθεια ASYP εἰλήθυια MGR recte) Εἰληθείαc Paus. II 5 3 A^g V^b 22 6 A^g 7 L^a III 14 6 A^g Εἰληθιόπολιc Steph. Byz. s. Εἰληθυίαc cod. R.

1) ἀναπαόμενοc CI 5984 A 3 ἀναπάεται 6595 4 affert Schmiedel § 13 9 adn. 9, cf. ἀπολάουcαν in Opramoae lapidibus 20ᵈ 10 (IIpm) Ἄουcτοc POxy I 35 2 (223p) πάε πάε Hippol. ref. haer. 156 56 cod. m. alt.; de voce ἀώλια, pro qua αὐώλια scribitur PPetr II 36, 2 7 (IIIa), cf. Mays. I 30. Contrarium vitium τέκνω Χρυcέρωτι αὐώρω BCH XVII 319 (Apameae). Singulare adhuc in papyris Κρατίου (= Κλαυδίου) BU 713 42 (42p).

2) Quod modo de Iatricis observavi plane adversum est Aegyptiorum rationi, qui constanter scribunt τὸ αὐτό velut PPetr I 66 4 (IIIa) II 14 (255a) 118 6 27 (ca. 250a) PTor III 6 17 14 17 (IIa) BU 397 15 (67p) CPR I 9 9 (271p) 13 7 (110p) 179 12 (I—II) POxy I 123 16 (III—IV) 135 20 (379p) PLond II 325 17 328 73 (613p) etc. (crasis semel adhibetur: ταὐτό DA 179 19 s. III—IV), at in pronomine reflexivo litteram υ ab anno 19 a. C. hinc inde omittunt, cf. ἐματόν PGrenf I 78 7 (19a) 78 5 (18a) Gött. G. N. 1892 116 (pap. Aeg. aet. christ.), ἑατῆc ἑατοῖc BU 197 5 22 (17p) ἑατῶν PLond II 167 17 (14p) ἑατοῦ 149 5 (15p; sed alterum apographum praebet ἑαυτοῦ) ἑατῆc 218 15 (cf. Class. Rev. 1898 435; 23p) ἑατοῦ ἑατῇ ἑατῆc BU 183 3 6 29 (85p; verum ἑαυτῆc 12 13 15 18 21) εἰ δὲ οἶδεc cατῶ 380 16 (IIIp) ὁ δεῖ cε γένεcθαι, μὴ cατὴν ἀναγκάcηc WL 2322 (cf. Class. Rev. 1898 435; 346p), addo e Demosthenis papyro s. IIp ἑατούc epist. 3 23, unde sub primam potissimum Roma-

His expositis alteram dipthongum quaestioni non ante subiciam, quam de ratione quae quidem inter αυ et ευ intercedit pluribus docuero. Qua in causa duae sunt voces, de quibus proprio loco moneri oporteat, quarum altera est πέτευρον. Nam cum πεταυ[ρι]ζομένων edidisset Sudhaus ρ I 74 14, recte in altera editione dipthongum ευ revocavit quam indicant Neapolitani Oxonienses papyrus denique ipsa a Sudhausio inspecta.[1]) Neque in altera voce Epicureorum volumina volgarem usum receperunt: ἔρευναν ρ IV² 204, 94 18 ἐρεύν[ης ρ I 97 20 διερεύνη[σιν Ε WS I 31 135 (τὴν ἔρε[υν]αν EOe 37—38, 2 12).[2]) Quam-

---

norum aetatem in Aegypto illum usum valuisse apparet. Discernendum autem esse statuit Wackernagel l. l. inter τἀτό ἑατοῦ sim. et merum pronomen αὐτός, quam ad sententiam probandam titulorum maxime consensum adhibuerat. Sed sunt etiam quae contra afferri possint: εἶναι ἀτῶι γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν Ἐφ. ἀρχ. 1892 47 (Oropi IIIᵃ!) ἀᵘτ[ῶν PLond I 41 167 παρ' ἀᵘτοῦ 42 131 (158—157ᵃ) ὑπὲρ ἀᵘτῆς PLond II 177 7 (IIᵖ) τὸν ἀδελφὸν ἀτοῦ BU 665 II 7 (Iᵖ) πρὸς ἀτὼν (= αὐτὸν) Ἀπίωνα CPR I 198 9 Ἀτοκράτορος ib. 5 (IIᵖ) ὑπαὶρ ἀτῶν BU 13 21 22 (289ᵖ) καταδεθήτω ἀᵘτοῦ ἡ φρόνησις PLond I 75 313 (III—IV) ἀπὸ ἀτῶν II 278 13 (346ᵖ) ἐξουσία ἀᵘτοῦ 283 18 (346ᵖ), neque ex eis quae codices praebent discrimen erueris: καθεατόν (sic) Aristoph. Eq. 513 Ravennas 'eatu' Lactant. div. inst. VII 18 cod. H qui graeca litteris latinis solet reddere, ΟΥΤΑΤΟΝΕΙΔΟΣ Cic. ad Attic. XIII 11 1 Mediceus, χἄτη (= χαὔτη) Soph. Ant. 426 Laurent., τὸ δ' ὑπ' ἀτῶν μέσον Euclid. ed. Heib. III 130 12 P (s. X) m. 1 καταυτόν Archim. I 466 17 cod. τὸ πολλαχοῦ κατασκευαζόμενον ἀτῷ δόγμα Philo III 162 11 B μεταᵘτούς Joseph. A 3 70 S ὑπάτηι (!) Callisth. ed. Meus. 1 49 cod. ΗΟΡΑϹΙϹ ΑᵞΤω Sinait. ed. Tischend. vol. II 74 53 ἀλλ' ἀτό Philop. de aet. mundi 623 13 cod. s. IX—X. Et quia Byzantinorum papyri in hac re communem usum sequuntur, hisce in lectionibus antiquitatis vestigia cerni probabile est. Neque tamen quae modo protuli adeo valere existimaverim, ut Wackernageli partes infringant, potius quod certis in formis usu venerat mox etiam in similibus adhibitum esse videtur; neque forte fortuna esse factum arbitror, ut in papyrorum copia plenior scribendi modus nusquam in pronomine reflexivo restitutus sit, sed alias quinquies.

1) In titulo vetusto legitur γράφοντα ἐν πετεύρωι CIGSept. 235 42 (Oropi 387—377ᵃ). Deinde codicum testimonia ad hunc modum digerenda. Dipthongus ευ quam Aristophani (fr 839 K) expressis verbis tribuit Photius tradita est ap. Theocr. 13 12 Polyb. VIII 6 8 Maneth. 4 278 Galen. protr. 9 Hesychium, tum αυ his locis plerumque in Thesauro indicatis: Plut. an vitiositas suff. 498ᶜ Cyrill. Phot. Suid. Zonar. Auct. act. Philorom. 14, 7 6 Philothei comp. exalt. crucis 126ᵈ Gloss. Laodun. 96, denique non deest varia lectio: πέτευρον Poll. 10 156 C (-αυ- AB quos libros aperte falsos esse Photius demonstrat qui idem de Aristophane refert) Lycophr. 884 ABDE (-αυ- C) πετεύρων Nic. Ther. 197 ΠGLM codd. opt. (-αυ- cett.) πέτευρον LXX Prov. 9 18 Alex. Sinait. Vatic. (-αυ- Sinaitici et Vaticani corrector) Clem. Alex. paed. 382 26 P¹ i. e. codicis Arethani (s. IX) manus prima (-αυ-P² cett.). Quamquam igitur tituli illius Oropii forma utique potiores habet testes, tamen altera ratio admodum sit antiqua necesse est siquidem Latini libri ad unum omnes dipthongum eu ignorant. Adsunt loci Petronii Martialis Iuvenalis Festi Nonii (cf. Georges. s. v.) quibus subiungo 'pitaurum' 'pitauristanus' Comment. not. Tir. 107 62 63 ed. Schmitz.

2) Verbum ἐραυνάω adhuc e sacris libris cognitum est, cf. Schmiedel § 5 21ᵃ Gregory p. 81 Buresch. Rh. Mus. 1891 214, ἐραυνῶντας epist. Barnab. 4 1 Sinait.; de codice Ephraemi Syri cf. Tischend. praef. 22 et de LXX (hic αυ plerumque Alexandrinus et Vaticanus scribunt) Schmiedel et Gregory l. l., tum ἠραύνηκας in cod. s. VII et ἐξεραύνηκεν in alio libro s. IX Tischend. Anecd. sacr. et prof. 7. Utroque modo tituli et papyri: ἐ]ρευνῶσιν CI Boeot. 2415 3 (Thebis IIᵖ) — ἠραύνησεν CI 2347ᶜ (Syri i), ἐρευνησάντων PPar 35 9 ἐρευνᾶν 16 ἐρευνήσαντες 27 37 10 (163ᵃ) ἐρευνηταί 60² 15

quam una fertur papyrus, quae non ubique recte inter ευ et αυ distinguat. Tenemus voluminis inediti 1647 fragmenta quae continent anonymi geometrici libellum, in quo multum agitur de lineis directis (εὐθεῖαι); hic emersit τῶν αὐθήω̣ν 16 3 τούτων παρε[κκειμέ]νων αὐθήων 16 19.[1])

Inde iam facilem mihi ad dipthongum ευ paravi viam. Atque nusquam illa in ϵ conversa est nihilque sunt facienda πομπε⟨ύ⟩|[ειν πα 1 27 (n) et μνημονε⟨ύ⟩cειν β 2 9 (n) quibus locis Neapolitanorum fides aut falsa aut incertissima est.[2])

Certius est ἱκετεουcά[cηc *ευ 34 11 quod non fugit GMeyerum Gr.^{3}

(ca. 162^{a}) ἔ]ρευναν PTebt I 38 19 (113^{a}) al. — τὴν ἔραυναν ποιούμενον POxy I 67 18 (388^{p}) ἐραυνᾶν II 280 30 (180^{p}). Atque quem in modum Philonis Josephique memoriam saepenumero in grammaticis consentientem invenimus, hic quoque similiter comparata est. Nam Philonis papyrus in libello τίc ὁ θείων κληρονόμοc inscripto constanter praebet αυ: ἐραυνᾶται (= -ᾶτε) 159 29 ed. Scheil ἔραυναν 161 2 179 8 ἐραύνηcον 163 20, in libro de sacris Cain et Abel est ἔραυναν 206 18; porro in Josephi memoria extat ἐρ××νηται B 1 599 R (ευ in ras. cod. Lips.) διεραύνων 5 425 V^{1}R^{1} ἔρευναν 435 (ευ in ras. A) ἠραύνων 551 V^{1}R^{1} ἐραυνῶνταc 571 V^{1}R^{1} Lips. (-ευν- V^{2}R^{2}PAMLC) ἠρεύνηcε A 10 69 (ευ in ras. S). Deinde suppetit ἐξεραυνᾶι in codice celeberrimo Palatino Anton. Liber. 105 12 ed. Mart. et διεραύνειν Aristot. h. a. 8 17 PE^{a} (διερευνεῖν A^{a}, διηρεμεῖν C^{a}; διευρύνειν O^{a} et sic Bekker). Eodem spectat ἐξερανούντων Joseph. A 3 4 M ἐξερανῆcαι ἐρανᾶται ἀνεξεράνητοc Joh. Damasc. de haeres. Patr. Gr. 94, 780 cod., quorum librarii cum repperissent αυ quid subesset rationis nescii dipthongum sustulerunt de voce ἔρανοc cogitantes. Formae per αυ scriptae si vagis finibus uti licet quattuor prioribus p. C. saeculis in usu fuisse videntur a Byzantinis rursus ignoratae, cf. ἐρευνήcαντεc Cusa 80 ἐρεύναc 289 (s. XI) etc., neque vero Schmidio aures dandae verbum ἐραυνάω Judaicis nominibus vindicanti GGA 1895 40.

1) cf. κατιαραύcειε tituli cuiusdam Elei Inschr. v. Olymp. 2 2 quod cum verbo λατραιώμενον 1 7 componit Dittenberger p. 7 quippe Eleis dipthongi vocalem ϵ in α mutantibus. E lapidibus Therae insulae (CIMAe III) nuper accessit Αὐήμε⟨ρ⟩οc *458 (aet. Rom. init. ?) αὐεργέταν 865 (c. 102—116^{p}) αὐνοίαc 530 ('primi aut ineuntis alterius p. Chr. n. saeculi'). E papyris adest πραγματαυτοῦ BU 383 4 (II —III), e libris cκαλαύειν Athen. X 452^{d} Marcianus. Apud Byzantinos vetustiores vocis εὐνή prima littera in α nonnumquam mutatur, cf. καταυνάζων Syncell. ed. Bonn. 708 18 A (s. XI), καταυνάcαc Theoph. chron. ed. de Boor 287 22 d (opt. s. X) καταυνᾶcαι 289 27 dg καταυνάζειν 485 25 δ καταυνάcαc 495 26 δ, 'ΑΚΑΤΑΥΝΤΟC implacabilis' Gloss. Laodun. 39 (ἀκαταπράυντοc Miller, sed latet ἀκαταύνητοc), quocum dubitanter coniungo ὑπ' αὐνήν· παρ' Ἑκαταίῳ· Φιλιτᾶc Hesych. Acta monasteriorum Italicorum rursus ευ scribunt, cf. cύνευνον Cusa 636 (s. XII) al.

Et hactenus de dipthongo ευ in αυ commutata; contraria est ratio in his: Κλευδίου PLond II 87 3 (156—157^{p}) γλευκίcαι PLeid X xiv 9 (III—IV) κεκευμέναc (= -αύ- ?) xii 34 Ἐπευξήcεωc BCH XVI 217 24 in tit. sepulcrali s. III^{p} Καλευρείαι (sic) Demosth. 49 13 14 18 20 Parisinus Σ ἀναπεύεcαι Krumbacher Mittelgr. Sprichw. Münch. Sitz. Ber. 1893, 99 cod. E ταυτάζω factum est τευτάζω 'idem dictitare', quam formam lexicographis debemus, eque duobus titulis recentioribus Dieterich p. 10 exscripsit εὐτοῦ εὐτούc, atque idem testis est in nonnullis hodiernae Graeciae regionibus dici ἑτόc ἑττόc, cf. 272 279 288.

2) cf. GM^{3} 191 WSchulze qu. ep. 47 adn. 5 511, adde βουλεόντων DI 2267 1 (Delphis I^{a}) ἡγε[μο]νέοντοc Perrot Bithynie et Galatie I 232 (Ancyrae i). E papyris promo cκεοφύλακαc PPetr II 39 5 (258^{a}) γιτνέ|ουcα BU 875 16 (II^{p}) ἀγνέουcα 1 17 20 (III^{p}), similiterque scribunt interdum libri. Ante consonam vero illa dipthongus multo rarius deminuitur: χέcομαι et ἐλογῶν KE 816 3 BCH VII 504 2 apposuit WSchulze qu. ep. 97 515, addas Πολυδέκηι PPar 45 6 (153^{a}).

189[1]) et apte ex eodem volumine confertur ἐμύθε|ṳcαν 51 6.[2]) Neque tamen ευ et εβ permiscentur veluti in titulorum usu venit formis κατεcκέβαcα εὔδομον.[3])

Inde ne morer Iatricorum vitia[4]) ad dipthongum ου me converto, quae licet in locum vocalis ο nusquam sit substituta[5]), non uno loco simplici litterae cessit: ἀφαιρόμενον *π VI^{2} 161, 12 8 (sic n; ΑΦΑΙΡΟΜ .... ο) καὶ πόcοc αὐτοῖc νο[μίζο]μεν ἐπιχαρήcεcθαι cπουδαίουc *θ 22 5 n (in ο discissa videtur papyrus inter ο et c) ΛΟΓ$\overset{\Upsilon}{\mathrm{O}}$C *ευ 97 14.

Vetustum in notanda dipthongo usum usque annum 270—262 a. C. adhibitum esse demonstravit Meisterhans^{3} 6 adn. 22 neque ipse e recentiorum titulis novi exempla nisi perpauca: τοὺc .. καθέτοc DS^{1} 353 18 (Lebadeae II^{a}) ὀχί EOe 45, 2 10 ἐχοcῶν Edict. Diocl. 47 32. Multo plura offerunt Aegyptiorum chartae inde ab altero a. C. saeculo[6]), cf. de aet. Ptol. Mayser I 31 adn. 228[7]), dein ὀδέ BU 98 21 (143^{p}) καμήλοc $\bar{\epsilon}$ et λοιπ]οὺc καμήλοc $\bar{\delta}$ 421 (159^{p}) τοῦ .. μέροc 419 10 (276^{p}) τὴν οἰκομένην WL 1323 λιπόcηc DA 180 6 pap. B ὀλολυγμόc (acc. plur.) 252 13[8]) ἐὰν βοληθῇc PPar 21^{2} 19 (590^{p}), sequantur sacrorum librorum testimonia ὀκ Exod. 7 23 Hesai. 40 16 Jerem. 12 3 22 12 ὀχ Hesai. 58 7 Sinaiticus s. IV, δύο δακτυλίοc Ex. 30 4 τοὺc δύο ὑιόc 4 Reg. 4 1 δολείαι Ezech. 29 18 τοῦ ἡγομένου 2 Macc. 14 10 ὑφαιρόμενοι ep. Jerem. 9 Alexandrinus s. V, ὀκ εἰcήκουcεν cod. Pentateuchi Ambros. s. V fol. 36 δύο δακτυλίοc 86 ΑΥΤ$\overset{\Upsilon}{\mathrm{O}}$C 348 (corr. m. 2) ὀδέ pap. Henoch s. VI col 13 4 ὀκ 14 13 ὀρανόν 9 τὸc ἐγρηγόρουc 14 1 (sed θρούνου 24 3). Hiscum iungi debet palaeographica quaedam observatio. Nam Graeci sequiores cum varium in modum dipthongum ΟΥ abbreviare stude-

1) Ibidem multa e titulis conlecta, quae continuanda aliis e scripta memoria petitis: Ἀλθεούc PLond II 317 23 (ca. 350^{p}) κεραμεούc βαφεούc 331 12 13 (VI—VII), κεραμεούc LXX Hes. 42 25 Sin. γραμματεούc ib. 36 3 Sin. Ἀλέξανδροc ὁ χαλκεούc NT 2 Tim. 9 14 Claramontanus s. VI ante rasuram.

2) cf. e titulis aetatis Romanae κατεcκε|ύαcεν BCH XVII 248 (Phryg. 256^{p}) 276 (Phryg.) ἐπιcκε|[υ]άcαc 271 (ib.) ἀπαγορε|ύω 546 (Bithyn.) ἀπελε|υθέρα XVIII 434 (Amphipoli) al.; ἐπιχώνε|υcον λε|υκόν PLeid X xi 19 28 (s. III—IV).

3) cf. Schulze qu. ep. 511 GM^{3} 193.

4) θηροταί 33 29 κεκομψομένη 28 11 (cf. Diels praef. XI); alia menda sunt cτοιχοίων 14 40 νοcοπειεῖν 13 23 de quibus in Procopianis monebo. — Formae cιτομεύληc (= -μύληc) PLond II 332 18 (s. VI—VII) nil novi simile nisi forte κεκευμένοc = κεχυμ. PLeid X 12 34 (s. III—IV), quod tamen melius per κεκαυμ. intelligitur. — Rursus de familiaritate inter ου et υ cf. Mays. I 31, βυκόλοc PLond I *28 7 16 17 19 (161^{a}) βυγλού(ccου) *89 173 (III^{p}) — ἐρημοφουλάκια II *84 2 ἐρημοφούλα⟨κα⟩ν 3 (145^{p}).

5) cf. GM^{3} 117 qui exceptis dialectis praebet cτουάν IHS VIII 395 23 (Phryg.); ex Aegypto allatum τετρόβουλων (= -όβολον) PLond II 217 8 (23^{p}; pessimus est scriba) ἀπουχῆc 200 1 (48^{p}) cυλαβούμενοι DPM 12 20 ἐπίβουλοc 7 21.

6) In antiquissima Platonis papyro legimus τὸc πολεμίο[υc] τὸc ἐν τῶι ὁπλιτικῶι ἀνδρείουc PPetr II 172 12 (pap. Lachetis s. III$^{a\,i}$), qui locus ab aliis discernendus: T$\overset{\Upsilon}{\mathrm{O}}$C Aristot. Rep. Ath. 50 21 Bl.^{2} ΤΟΥCΤΡΙΗΡΑΡΧ$\overset{\Upsilon}{\mathrm{O}}$C 89 13 ὀδεμία (?) Hyperid. in Eux. 23 ὁ γάρ 25 ὀδέ Hom. Ω 26 pap. Mus. Brit. 128; ΟΔΕ (= οὐδέ) Frontonis ep. 259 Nab.

7) Omisit πολõντοc PPar 40 17 (156^{a}).

8) De papyro DPM cf. Dieterich p. 820, qui exscripsit βόλει 10 4 λόγοc (acc.) 11 26 ὀβολόc (acc.) 6 20 ΜΟ (= μοῦ) 8 20.

rent maxime uno ductu scribebant ȣ, quae forma a Diocletiani fere aetate usque ad ultima Byzantinorum tempora adhibita est; in papyris vero reperitur inde a s. IIIp Oʏ, cf. KWessely apud PLeipz 240[1]), et saeculo VI VII etiam ō, velut βōλει RevEg 179 4 βōλόμενον 6 Παπνṓθιος 180 14 cτεφάνō IV 59 12 ἐν τόπω κλήρō καλōμένō 2 al. In omnibus quae apposui discrimen inter genuinum dipthongum et adulterinum comparet nullum. Et hoc etiam in codices cadit s. VIII inferiores, in quibus non rara sunt scripturae minutae testimonia, quod ex his velim cognoscatur: ἀκοcτέα Soph. Electr. 340 ἤκοcεν Trach. 431 Laurent. βολόμενος Herodot. 7 124 A ἐβολόμην Xen. Cyr. V 5 26 D[1] (opt.) βολεύεcθαι Polyb. IV 24 7 F (opt.) ὀκοῦν Euclid. VII 336 20 V s. XII ὀκέλαττον (sic) Strab. 780 F etc.

De voce Cυρακόcιοc iam supra pg. 94 actum est, restat ut de Dioscurorum nomine agatur: Διόcκουροι ϵυ 39 10 Διοcκούρουc 74 34 p 495 fr 11 — Διο]cκόρων si ita legendum est Δϵ 25 8.[2]) Denique cum vocales ου et υ nullo inter se vinculo esse coniunctas vix opus sit notare haec quaestionum pars claudatur voce κολλυρίων in Iatricis servata 32 41.[3])

Subsequantur que de incerta quarundum vocalium sede dicenda sunt. Particulas ἄν et ἐάν promiscue adhibent VH auctores[4]), verum illam ignorat Iatricorum scriptor apud quem est ἐάν 5 17 23 25 6 35 36 24 43 45 33 37 38.[5]) Eodem fere modo in pronomine reflexivo scribitur

---

1) cf. etiam TOYIΔIOʏ PGrenf I 89 16 (378p) COʏ PLond I 90 185 95 336 TOYTOʏ 100 506 OMHPOMANTIOʏ 88 subscr. (s. III).

2) Διόcκουροι Str. 261 364 396 496. Quamquam recte vituperasse videtur Atticae linguae censor Phrynichus qui dipthongum scribant, tamen vix laudes Dindorfium qui Diodoro contra librorum fidem restituit breviores formas, cf. I xlix Vog. In Plutarchi scriptis Bernardakis invenit Διόcκοροι quater Διόcκουροι septies variam denique lectionem sexies, cf. I lxxviii. Ut retro ad Atticos me vertam, cf. de usu poetarum Atticorum (flagitatur Διόcκοροc) et Thucydidis (Διοcκούρ(ϵ)ιον 4 110 libri, qui etiam Διοcκούρων 3 75 excepto Laurentiano) Stahl qu. gr.[2] 46. In Aegypto autem scribitur nomen proprium Διόcκοροc (cf. BŪ vol. I ind. nom.) sed Διοcκουρίδηc, cf. ib., tum PPetr II 4 1 3 134 1 (IIIa) PPar 350 1 (150a); τὸ Διοcκούριον PPetr II 140 24 (IIIa).

3) Haec proba est forma (cf. etiam κολλύριον CISic 966 16 Romae, Κολλύρα feminae nomen Dial. J. 1658 e Bruttiorum finibus) a Latinis quoque recepta, sed dipthongus non raro reperitur (cf. Hatzid. Einl. 108 Dieterich 23): κολλούρια WL 1316 2691 2893 (κολλύρια 2682) κολλούριον PLeid X ix 36 (s. III—IV) κολλούραc ἐκολλούριcεν LXX 2 Reg. 13 5 8 Vat. κολλούριον Act. Ap. 3 18 (Schmiedel § 5 20b) κολλουρίδα Joseph. A 7 86 M Exc. (sed 767 omnes κολλυρίδαc) κολλούρια Hippocr. VIII 100 (-λλύρια C θ optimi) Chemici ed. Berthelot 183 15 Hippiatr. ed. Mill. (Not. et extr. XXI) saepissime velut pg. 63, estque etiam in nomine proprio variatio: nam in historia Collyridianorum sectae habet Κολλουρίδα et Κολλουριδιανοί Epiphanii cod. opt. V vol. I 272 11 Dind. et idem Jenensis vol. III 454 20 455 2. Contra pro μολουρίc Suidas scribit μολυρίc, cf. Thes. V 1149c.

4) Exceptis Iatricis 19 40 et Demetrii loco ϵ 54 1 (sic ipse legi) non scribitur ἤν, nam οι 14 12 ubi Hartung edidit ἤν . . παρέχοι (!) corrigendum μηδ' ἤν ὁ πλο[ῦτ]οc ἐξουcίαν παρέχει ταύτην κτλ. — Et ἐπάν et ἐπήν ignorant VH, illud habent Agatharch. 131 2 3 8 132 2 136 16 141 5 146 1 155 21 Strabo 482 648 692 71- Iatricorum auctor 38 46 (ἐπὰν μέντοι γϵ).

5) Rursus ἄν ubique Epicureus Oenoandensis (cf. Heberd. p. 428), sed cum Iatricis conspirant plerumque papyri volgares, in quibus tertia littera ita inva-

αὑτοῦ et ἑαυτοῦ sim. praeter quod in Epicuri libro WS I 28—31 littera ϵ nusquam deest, correctumque est ϵΛΥΤΟΥ μ 77 37.[1]) In Iatricis vero solemnis est forma ἑαυτοῦ sim. duodecies tradita cum bisyllabum sit vocabulum quater, cf. supra pg. 126. Sed constans est scriptura ἐκεῖνοϲ si haec excipis: . . ϲυναναϲτροφῆϲ. Κεῖνον . . Κα 16 6; ἀνακαλώ[ιη] τιϲ. Κεῖνο γάρ . . π VII² 88, 10 25; ἐπὶ προυποκειμένωι κείνωι Φ p 570 O I 62, 3 10; καὶ τὴν αὐτὴν κείνοιϲ ἴϲχει δύναμιν Iatr 24 42, καθόϲον κεῖνοϲ (ΚΑΘΟ^ON^ϹΚΕΙΝΟϹ pap.) 25 28; κα]τὰ κείνουϲ τοὺϲ χρόν[ου]ϲ 37 39, neque adtrectandum est Epicuri fragmentum a Diogene interceptum (cf. Us. 130 4) in quo εἶχε γὰρ κεῖνοϲ traditur.[2]) Porro θέλω legitur post vocalem 37ies[3]) post consonam 17ies[4]), ex quo tamen non colligitur magno fuisse momento litteram antecedentem id quod alibi observatum est (e. g. in Dionysio Halic. de quo cf. Jacoby 313, similia etiam in Strabone apparent), nam tribus tantum locis illud verbum a vocali incipit: ἐοίκαϲιν ἐθέλειν οι 21 13 διοχυροῦν ἐθέλουϲιν ρ II 296 9 ἔϲτιν, ἐθέλ[οντι πλ 18 4 ai, dubium est ταύτην [ἐ]θέλει ρ II 72 fr 9.[5]) In praeteritis scribitur ἤθελεν

---

luit, ut etiam vitiose in enuntiatis relativis poneretur, ex. gr. οἷ ἐάν ὅπου ἐάν qualia copiose leguntur velut in actis Berolinensibus (de NT° cf. Grimm clavis s. v. ἐάν II), cuius vitii primordia Lagidarum aetati debemus: ἐξ οὗ ἐάν αἱρῆται PGrenf I 18 27 (132ᵃ), cf. Mays. I 41. Similia in VH non legi propterea memoro, quia Aristotelis volumen nonnullis id genus mendis est depravatum, cf. ΚΚόντοϲ Ἀθηνᾶ IV 59. Et sic etiam codices hinc inde ut ὅπου ἐάν Aen. Tact. 41 9 Hug.

1) Utrumque papyri quamquam praeferri videntur formae longiores. Neque in hisce vocibus desunt vitia, velut ἑαυτούϲ pro αὑτούϲ scriptum PLond I 481 312 (104ᵖ), immo etiam ἑαυταδέλφου CPR I 155 (II—III). De Strabonis usu mihi non liquet, Onosander vero tribus syllabis scribit duobus locis, at bisyllabice terdecies.

2) τῇ κείνου καθόδῳ Diod. 13 68 PA (recepit Vogel) ὑπερεώρα κεῖνοϲ Heraclid. Pont. ap. Ath. XII 537ᶜ ἢ κεῖνοι Dion. Halic. ars rhet. 90 14 Us. ϲώζοιτο κεῖνοϲ Fronto ep. 244 Nab., etiam post consonas Λάχεϲιν, κείνην Clem. Alex. strom. ed. Dind. III 72 8 ἐντυχεῖν. Κεῖνοϲ Athen. IV 164ᵇ Marc. ἡμίϲειον κεῖνο Sext. Empir. 507 1 CR. Verum absunt formae decurtatae a Strabone et si una nominare fas est a lingua volgari, neque novi ex infimi ordinis scriptoribus exemplum nisi οἷϲ κεῖνοϲ ἐποιεῖτο in vita S. Nicephori Anal. Boll. XIV 144. A mediae ut dicitur Graecitatis auctoribus rursus abici coepta est vocalis ϵ, cf. apud Leontium Machaeram καὶ κεῖνοϲ Μεϲ. βιβλ. ed. Sath. II 76 καὶ κεῖνα, καὶ κείνου 81 alia, nisi crasin hic mavis agnoscere. Et haec quidem de posteris; verum ut breviter Atticos quoque attingam revocandum in Xenophonte τῶν ἄλλων κεῖνοϲ Cyrop. I 4 24 e cod. A, magis etiam Aristoteli forma bisyllaba (quam tacet Bonitz) reddi oportet, cuius in memoria non solum post vocalem sed etiam post consonam est tradita, veluti ut unum librum perlustrem ἐν δέκα ἔτεϲιν κεῖνόν τε ἅπαντα ἔχειν oecon. 1346ᵇ 4 Iᵇ Tᵇ Uᵇ τούτων, κείνοιϲ δέ 1351ᵇ 10 Q, εἶχεν, κεῖνοϲ δέ 1353ᵇ 6 Q Sᵇ Tᵇ, ϲτρατιωτῶν, κείνων Q Tᵇ. Prima itaque littera plerumque in pausa omittitur, quod conspirat cum duobus VH locis modo allatis.

3) οι 10 44 υ 9 33 14 14 ορ 4 22 45 17 μ 79 22 96 34 97 2 ϲτ 11 4 θδ 133 2 θ 24 33 37 6 π IX² 26, 2 5 πε̄ 32 30 π VI² 183, 34 17 (o) ρ I 9 23 14 5 51 26 66 3 111 20 155 10 175 10 177 16 II 29 13 66 fr 6 160 fr 21 194 6 216 17 231 29 297 14 298 fr 3 β 17 25 πα 8 17 24 3 προν 17 7 Δ VII² 13, 14 5 p 999 2 4.

4) ϲ 28 1 ϵυ 148 19 ρ I 41 5 53 20 28 157 9 200 16 214 5 331 6 II 6 8 67 fr 2 152 9 158 6 267 11 285 12 κ I² 84, 1 24 χ 15 9.

5) μὴ θέλων Agatharch. 119 34 ὁ θέλων 156 2; carent hoc verbo Geminus et Asclepiodotus, Strabo praebet ἐθέλειν post. cons. 61 100 176 195 224 250 311 385 640 641 712 715 sed καὶ θέλοντεϲ 593 εἶναι θέλων 623, itaque praeter morem ut

π VII² 108, 31 6 ρ II 181 fr 3 ἠθέληcαc ρ I 103 2 3 ἠθέληcε μ 94 33 p 1639 4 10 θηλήcειεν θδ 133 3[1]); denique memorandum ἐθελο[κωφί]αν ρ II 118 9 τὴν θέληcιν 297 8. Adverbium ἐχθές frustra quaeritur[2]), sed legitur τῶν cπαλάκων Φ? p 862 Scott Herc. 320 3 (cf. supra pg. 85).[3]) In ultimum locum rettuli ἐννενεοccευκέναι Iatr 3 22[4]), cκόρδον πβ 52 28 cκορ[δ]οφαγήcαντεc Iatr 33 54 — cκόροδα 34 8.[5])

---

ita dicam ἀκριβοῦν θέλονταc 260 κωλύειν θέλοντεc 740 θανάτου, ἐθέλειν 712, denique Onosander ἐθέλειν antecedente consona 1 24 12 1 14 2. In actis papyraceis solita est forma θέλω (cf. e. g. Mays. I 41), verum ἠθέλω (praes.) PLond II 303 10 (350ᵖ) augmentum corroboratum ostendit. In magicis libellis fertur ἐὰν ἐθέληc PLond I 108 737 PBer 1 103 (IIIᵖ).

1) ἐὰν ἐθελήcηc PLond I 94 407 (s. IVᵖ) BU 3 20 (605ᵖ) εἰ . . ἐθελήcη POxy I 140 27 (550ᵖ); μὴ ἐθελῆcαι Str. 641 (Artemid.).

2) ἐχθέc Str. 3, BU 613 27 (IIᵖ) 731 6 (180ᵖ) PFay 108 7 (IIᵖ) al.; χθέc PLond II 161 8 (270ᵖ).

3) cταχύων Str. 201 sed ἀcταχύων E.

4) νεοccόν DPM 1 37 νοccάκιον 1 35 36; de Herodoti usu (νενοccευμένα, verum νεοccόc νεοccιέων) cf. Smyth 631 (addo νεοccιάc 3 111 ABCP νοccιάc R; νοccιά Hippocr. VII 596 E[1]), de volgari sermone Hatzid. Einleit. 268; dein νοccιά Clem. Alex. paedag. 131 16 ἐννοττεύcει Themist. or. 24 p. 307ᵈ v. l. νενοccευκότων Joseph. Ant. 5 288 νοccιάν in Hippiatricis Milleri p. 65 bis, denique in physiologo νοccιεύει Stud. It. V 176 5 10 νεοccούc 144 10 νοccούc 141 3 a (νεο- v) νοccῶν 8 a (νεο- v) ἐννοccιεύουcιν 145 23 t (-ccεύ- v). In contractas formas consentiunt nomina propria in orientis maxime regionibus frequentata (Νόccoc Νοccύλοc Νοccίc al.).

5) cκόρδων CIA II 73 74 aet. Rom. (cf. Meist.³ 69) cκόρδων Edict. Diocl. 6 23 Cκόρδου (viri nomen) BCH XVIII 538 (Pataris i), cκόρδα PLeid C IV 2 (IIᵃᵐ) cκόρδ(ων) PLond I 80 173 (mag. IIIᵖ) cκόρδον WL 936 μονόcκορδcν 2211 (cκόρδον in versu 2585 2651 2690). Brevior forma quae fere supprimi solet in editionibus multis codicum quoque testimoniis asservata est: cκόρδου cκορδίων Hippocr. VI 562 VII 286 θ cκόρδων VII 406 cκόρδον 410 416 IX 506 cκόρδα 500 C cκόρδοι (sic) VI 618 H cκόρδα VIII 118 G, cκόρδων Polyb. XII 6 4 5 F opt. cκόρδα Dieuches ap. Oribas. II 262 4 Diocles ib. 201 7 Galen. ib. 461 8 etc. cκόρδα Philo quis heres 159 22 24 pap. ed. Scheil Artemid. 62 23 L opt. cκόρδῳ Plut. quaest. conv. II 611ᶜ libri Bernardacii cκόρδου Dexipp. in Ar. cat. 25 11 R cκόρδων Epiph. II 504 9 V cκόρδῳ et cκόρδα Geopon. 10 80 v. l. (et alibi) cκορδίοιc Alex. Trall. II 487 Puschm. cκόρδον Aristidis apologia 108 10 ed. Harries cod. M cκόρδον sim. constanter Hippiatrica Milleri (cod. Par. 2322 s. XI).

LIBER IV.

Hinc iterum ad consonas transeunti primo loco de familiaritate quaerendum est, quam inter ρc et ρρ statuerunt grammatici. Itaque scribitur

ἄρρην ευ 79 9 13 Є? p 908 X^{2} 95, 1 7 98, 4 16, verum ἄ]ρcην in fragmento Ionici ut videtur philosophi p 327 pezzo 1 sottoposto[1]),

θαρρεῖν ρ I 183 25 325 5 II 141 28 150 fr 6^{b} c 21 10 χ 12 12 πα 27 6 ευ 85 6 ο 32 19 θ? XI^{2} 42, 23 8 Π 7^{a} 1 19^{b} 7 21^{a} 8 p 1577—1579 VIII^{2} 28, 3 7 — θάρcoc οι 18 5 μ 43 12 p 1044 6 6 εὐθαρc[ῶc p 313 12 10 θαρcέọ[c (ipse legi) πα 5 4 (θράcoc ρ I 278 12 II 272 2 θραcύc ρ I 341 5 381 11 μ 60 10 65 34 θραcύτερον Ακ 19 5 θραcύνεcθαι ρ I 102 31 363 10 19 Π saepius)[2]),

πυρρά Iatr 11 15 π̣ṳρράν 19 57[3]),

τοὐροπύγιον (i. e. τὸ οὐροπύγιον) ρ II 189 6.[4]) His subiungo

---

1) Utroque modo Strabo: ἄρρην sim. 168 504 588 705 776 803 ἀρρενικῶc 409 ἀρρενοκυεῖν 206 ἀρρενογόνουc 713 — ἄρcεναc 473 ἀρcενικῶc 342 et II 89 Kram. (ep. Pal.) ἀρcενικοῦ (metall.) 726; ἄρρην Agatharch. 155 14 160 6. Cum titulis Atticis (ἄρρην Meist.^{3} 100) faciunt Aegyptiorum papyri, velut ἀρρένων CPR I 28 12 (110^{P}) ἄρρενα BU 413 7 (219^{P}), at in magicis multo praevalet ρc, cf. e. g. WL ind. verb. ἀρcενόθηλυc PLond I 103 606 609 ἄρcενοc DA 205 9 — ἀρρενικόν DPM 1 35.

2) θαρρεῖν Strabo (1 15 48 57 etc.) Agatharchides (143 16) Onosander (10 9 26 13 12 etc.) tituli (Meist.^{3} 100, θαρροῦντεc Berlin. Sitz. Ber. 1895 893 Mytil. I^{a}) papyri denique sequioris aetatis (τεθαρρηκέναι POxy I 68 19 (131^{P}) ἐθάρρηcεν II 237 5 6 (186^{P}) θαρρῇ ib. 8 17), cum vetustiores Ionum morem amplectantur: θαρcήcαc PPetr II 1 8 (III^{a}) θάρc[ει (imper.) PPar 51 11 (160^{a}) ἐθάρcηcεν PLond II 164 9 (10^{a}). — θάρcει (dat.) Onos. 21 9 θάρcoc fabula Nini 168 11 WL 1665; severius mihi in Diodoro rem egisse videtur Dindorf qui θάρρoc scribi voluit 16 79 et παραθαρρύναc 16 35 spreta codicum memoria. Contra apud Polybium et θάρρoc θαρραλέοc et θάρcoc θαρcαλέοc edidit Hultsch (cf. vol. II^{2} IV) prout libri iusserunt. — παραθαρcύνουcιν Asclep. 5 2 (θαρραλεωτέρουc 10 33) θαρcεῖc Onos. 14 1 ABKR (θραcεῖc lect. vulg.) ἀναθάρcηcιc 14 1 A^{1}B (-άρρ- A^{2} cett.), sed θραcυνόμεν[oc fab. Nini 172 3 θραcυτέρα 176 25. De voce θαρcύc cf. etiam Thuc. 7 77 ἐλπίc . . θαρcεῖα C^{2} E^{1} FGM (θραcεῖα ABC^{1} E^{2} Hude) Thesaur. IV 255^{c}.

3) πυρρόc papyri ut BU 467 8 24 (177^{P}), πυρρότητα πυρρόν Agatharch. 113 38 160 10. In Aeliano πυρcόc codicum in πυρρόc mutandum esse I 391 12 26 415 13 Hercher mihi quidem non persuasit.

4) Moeris ὀρροπύγιον Ἀττικοί (ὀρροπύγιο[ν CIA II 742 B 6 s. IV^{a}, cf. Meist.^{3} 100) ὀρθοπύγιον Ἕλληνεc; verum ὀρcοπύγια Sami titulus, Bechtel Inschr. d. jon. Dial. 220 25, cf. Wackernagel KZ 29 127. Saepius dipthongus in auctorum veterum memoriam se insinuavit: τὸ ὀρροπύγιον Aristot. h. a. 825^{a} 12 (οὐρρο- A^{a}) ἀνορροπύγιον 526^{b} 31 (ἀνουρο- A^{a} ἀνουρρο- C^{a}) ὀρροπύγιον Luc. muscae enc. 3 lect. vulg. (οὐρο- F οὐρρο- AB).

cτερεόc θϐ 167 13 Єιϐ VI^2 2 3 6 Iatr 12 27 25 33 (cτερεότηc Є epist. 1 pg. 8 7 Us. ubi cτερότηc P^1Q) ἀπεcτερεῶcθαι ρ II 31 12.[1])

Inde ad consonas geminatas ττ et cc accedo, qua in re Atticam consuetudinem sequuntur Philodemus[2]) Epicurus[3]) Polystratus Chrysippus Carneiscus, volgarem hinc inde Demetrius[4]) et qui papyri 831 auctor habetur Metrodorus.[5]) In Iatricis vero plerumque gemina sibila legitur, nec tamen praeterea ullum inter ττ et cc discrimen statueris. Sed haud inutilem esse existimo singularum vocum laterculum:

ἄιττω (cf. supra pg. 48)	Θράιττηc Aκ 5 1
ἀλλάττω	ἧττον
ἀμυττούcαc πα 18 13	κιττόν p 1384 XI^2 59, 8 8
αἰ]νίττεcθαι μ 17 7	κ[υ]παρίττου θ 38 36
cυνκαταράττω p 986 12 8	λύττηc op 38 28 λυττώ[ντ]ων Aκ 13 22
ἄττα ρ II 257 3 (= Є)	μαλαττομένων μ 33 10
γλῶττα	μελιττ[p 1615 1 6
διττόc	νύττω
δράττομαι	περιττόc sim.
ἐλάττων	πέττειν c 26 9
θάλαττα	πετ[τοῖc β 4 15
θᾶττον	πεπιττωμένοc X p 307 VIII^2 192, 14 15
Θετταλόc	

---

1) cτερεόc sim. acta Aegyptiaca vitae publicae ac privatae: cτερεάν PPetr II 6 3 6 (255^a) cτερεοῦ PGrenf I 52 3 (114^a), Geminus (52^a) Agatharchides (142 23) Strabo (50 810 alibi; pro cτερεόν 730 codex D tradit cτερρεόν et pariter cτερρεώτερον 774, quemadmodum saepius peccatur in codicibus), contra cτερροποιεῖ PLeid X 1 7 s. III—IV^p (continet chymicae quae vocatur artis praecepta) cτερρότερα Onos. 10 5 cτερρότητοc fab. Nini 169 27. Librarios cτερεόc in cτερρόc mutantes non vidi, contrarium autem in Artemidori memoria factum esse arbitror: cτερροῦ 121 20 Laurentianus optimus (cτερεοῦ V) cτερρότερον 199 22 L (cτερεώτερον V). Cf. de tota quaestione Wackernagel KZ 29 135.

2) Sed τεccαρά[κον]τα scripsit Philodemus catalogi Stoicorum auctor 69 1 Stratoclem fontem historiae vel in his minutiis secutus (τετταράκοντα 59 5). Alia incertissima vel prorsus falsa: ἀντιταc[cόμε]νοι ρ II 174 5 non iam examinari potest, quia pagella postea a Neapolitanis deleta est, ὑποτ̣ά[c]cωcι πα fr 48 8 inspecta papyro in ὑποc̣π̣άcωcι abiit, περιc⟨c⟩ομυθεῖ Sudhausius ρ II 101 5 excogitavit formam sane inauditam nec quae memoriae respondeat. Scripserim πλὴν εἰ προcάγεται ταὐθ' ὅμωc διὰ τῆc γραφῆc, καὶ τἄλλ', ἅπερ γε̣ ἐμν[ή]cθη, διοικεῖται. Propria est quaestio de voce κολοccόc. Philodemi scriptura κολοccικ⟨ή⟩ν c 2 7 eadem est ac Strabonis: κολοccόc 13 319 567 652 807 816 bis κολοccικόc 278 637 κολοccουργία 14, neque novi qui ττ scribat praeter Diodorum, cuius forma Attica mihi quidem fucosa videtur. Nam quod attinet ad GMeyeri sententiam Gr. $Gr.^3$ 367 κολοττόc Attice scribi, quo certo argumento nitatur non intelligo.

3) Verum περιccά fr 409 Us. (ex Athen. XII 546^b).

4) γλώccημα Δπ 19^c 7 14. Idem fortasse scripsit vitam Philonidae e papyro 1044 nuper in Actis Acad. Berol. 1900 pg. 942—959 a me editam: διαλλάcc[ον 12 5 ἧc̣c̣ον 16 8.

5) ἀναπλάccει 78, 14 1 ἀναπλάccουcιν 79, 17 5 (ἐλάττον[α] 74, 6 8). Metrodoro haud scio an ascribendum epistulae cuiusdam Epicureae fragmentum Δπ 20^b, in quo legitur τάραc[cε, φυλάc[cων, γλώccη.

πλάττω	τινάττει p 1024 pezzo 10 (ipse legi)[1])
πράττω	τυφλώττω π XI² 157, 4 16
ταράττω	φρίτ[τω πλ p 493 tab. 2 pezzo 2
τάττω	φυλάττω.[2])
τέτταρες sim.	

Protinus ea verba commemorabo, quorum termini inter -ττειν et -ζειν variant:

ἁρμόττειν θ 6 9 μ 4 11 19 6 ρ I 198 20 367 4 II 66 fr 4 127 fr 12 295 fr 25 πρ 6 9 Στ 71 1 πε̄ 28 32 π IV² 128, 20 1 X² 9, 9 5 Єβ II¹ 11 5 ϵ[ἰcαρμ]όττοντα Π 23ᵇ 6 ἐναρμόττειν ρ I 66 27 77 13 202 2 255 17 30 II 28 8 c 12 13 πβ̄ 29 20 ἐφαρμόττειν ευ 32 11 μ 77 10 82 14 84 1 92 34 106 20 ρ I 240 2 244 23 281 12 πε̄ 10 27 π VI² 169, 20 12 cυναρμόττειν ρ II 203 11 Є p 1010 VI² 81, 17 8 π 994 VI² 176, 27 9 13 177, 28 8 178, 29 21 — ἁρ]μοζόμενοι Δϵ 53 4. Dubia sunt ἁρμόζον[τ]α ρ II 19 2 (MO_ON legit Sudhaus) ἁρμοζό[ν]των p 1485 O VI 1278, 33 16 (ΑΡΜΑΖϵ.ΤѠΝ apogr.). Frustra quaeritur hoc verbum in Iatricis.[3])

---

1) Verbum τινάccω (-ττω) Atticis ignotum (τινάccω Aristoph. Ran. 328 340 in melicis), posteri pedestris linguae auctores saepius Atticis dentalibus utuntur, cf. τινάττοντα Plut. Mar. 23 (nititur fide Sangermanensis optima) τινασσομένη Philo II 92 20 UF. Verum tamen hac in voce ττ perinde falso scribi arbitror atque in voce κολοττόc.

2) Philodemi in vitando cc constantiam singularem esse cognovi Gadareno cum eis collato quorum usus una memorandus erat. Nam Onosander scriptum reliquit si libris est fides ἐγκατατάccονται 10 3 φυλαccόντων 10 10 (-ττ- AB) Asclepiodotus τάccουcι 7 7 9 ἐξελίccειν quinquies τέccαρα decies (τεccάρων 7 4), Strabo, qui sane plerumque ττ exhibet, multis locis θάλαcca τέccαρεc τεccαράκοντα, dein ταράccεcθαι 21 ταccομένων 359 etc., et profecto Agatharchides geminatae sibilae magis videtur favisse quam dentali, eademque est observatio in Gemino, qui praebet τέccαρα decies τέτταρα bis ἔλαccον undecies ἔλαττον 22ⁱˢ θάλαcca quinquies θάλαττα nusquam διαϊccομένων 61ᵉ etc. Discrimen inter τέccαρεc et ἔλαττον quantulumcumque sit non praetereundum esse iudico; nam e. g. Cleonides musicus summa constantia scribit τέccαρεc et ἔλαττον, aliaque id genus e papyris volgaribus haurienda, ad quas nunc pervenit disputatio. Etenim chartae aevi Ptolomaeorum in universum cc exhibent, raro ττ et quidem maxime in voce ἔλαττον, cf. Eud. 237 242 421 (-cc- quinquies) ἐλα]ττουμένων PGrenf I 74 12 (IIᵃ) al. (Mays. II 37), paulo saepius ττ in recentioribus papyris reperitur, cf. ἧττον BU 341 11 (IIᵖ) 157 9 (IIIᵖ) ἐλατουμένου (!) 636 21 (20ᵖ) ἐλατουμένηc 155 10 (153ᵖ) et e Byzantinorum aetate πράττουcα BU 319 4 (VIIᵖ) ἔλαττον 308 2 (VI—VIIᵖ) MittER V 87 (Vᵖ) ἐλαττωμένοc W 1889 176 4 (VI—VIIᵖ) al., denique de tota quaestione v. Thumb Koine 79. Et in NT¹ quoque memoria praeter κρεῖττον ἡττᾶcθαι etiam ἔλαττον ἐλαττόω nonnumquam traditur, cf. Westcott-Hort app. 148.

3) Ad Philodemi usum accedit Strabo (ἐφαρμόττειν 31 44 113 266 345 551 bis 637) Dio Chrysostomus (Schmid I 109) Polemo (ib. 52) Aristides (II 83). Nec tamen idem sub iudicium cc et ζ possis vocare. Namque multi eorum, qui vel ubique vel certe plerumque ττ scribunt, illo in verbo Atticam consuetudinem aspernantur, velut Asclepiodotus (ἁρμόζειν 6 1 11 7) Onosander (ἁρμόζειν 15 1 31 1, cf. ἐφαρμόζοι Gemin. 17ᵉ), Polybius (ἁρμοζομένη III 16 1) Diodorus (ἁρμοζομένη 3 15 ἁρμοζούcηc 17 27) Philo (ἁρμοζούcηc II 294 7 ed. Ber.) Sextus Empiricus (cf. Bekker in ind. verb.). Quae e papyris titulisque linguae volgaris innotuerunt, pariter in scribendo ζ sibi constant: ἁρμόζουcαν BCH XVIII 197 (Amorgi i) ἁρμόζουcαν PTor II 69 22 (137ᵃ) -ούcηc I col 3 14 (116ᵃ) -όζουcι PLond II 97 5 (11—15ᵖ); sane Atticorum tituli non nisi dentalem geminatam praebent (Meist.³ 177).

ϛυρίτ[τ]οι (?) π XI^{2} 153, 11 8 CΥΡΙΤΤЄ . . μ 13 22.[1])

cφάττεcθαι ρ II 186 fr 10 ἐπικαταcφάττοντεc ορ 15 15.[2])

Non pauca sunt vocabula, in quibus cμ et δμ secundum dialecti vel temporis consuetudinem inter sese alternant. Ex horum numero notissimum affero exemplum ὀcμή: c 27 1 αι 267 14 277 8 284 6 υ 20 17 μ 42 19 103 8, cf. ὀcμήν Є epist. 1 pg. 14 9 Us. Verum altera scribendi ratio potior deprehenditur in Iatricis: ὀcμήν 38 17 — ὀδμαί 34 38 37 34 ọḍμωμέν[ων 33 19 ὀδ[μ]ώμενον 34 48.[3])

Proximum est, ut de sibila ante consonam aut scripta aut omissa disputetur, cui quaestioni addo quidquid genere consimile est. Scribitur ergo

μικρόc ubique — de μικόc μικκόc sub fine operis verba fiunt —[4]), verum in compositis καταcμικρύ[νειν θδ 167 17 καταζμικρίζοντα υ 21 25[5]),

ἢ cκορακίζ[οντ]εc (c ante κ supra versum addidit corrector ut ipse legi) υ 9 33[6]),

cιττακόc πβ̄ 20 4[7]),

1) de cυρίζω cυρίττω cf. Thes. VII 1509^{d} 1511^{e}; cυρίccω infimorum est ut Ephraemi Syri versionis Graecae II 13^{f}. Verum de voce cυριcμόc (cυριγμόc) infra agam libro VI.

2) cφάττειν Strabo 520 bis 710.

3) Sic Strabonis quoque variat manus: ὀcμήν 346 499 ὀcμαῖc 711 — ὀδμῆc 59 562 ὀδμήν 117 778 809, addo ὀcμή Agatharch. 168 8 188 3 et e papyris ὀcμήν DA 170 10. Veterum grammatici ipsi dissentiebant; sane ὀcμή praescripsit Phrynichus, alii vero, de quibus cf. Lobeck ib. pg. 89, ὀδμή Ionum commendaverunt. Equidem arbitror Iatricorum auctoritate formas per δ scriptas satis a correctorum manu posse defendi neque laudo Hercherum Nauckiumve, quorum ille ὀδμή in Artemidoro 255 5 traditum sustulit, hic Porphyrio script. min. 210 14 contra librorum consensum adtribuit ὀcμάc. Inter Aristotelis libros fere constans est lectionum discrepantia, sed excellit codicis E qui inter optimos numeratur scriptura ὀδμή, eodemque modo apud Antiphontem et Xenophontem fert memoria, cf. GM^{3} 365.

4) cμικρόc non nisi bis in tanta titulorum Atticorum copia legitur et quidem s. a. C. V (Meist.^{3} 89); at ceteris locis sibila desideratur, neque eam ulla praebet Aegyptiorum papyrus. Porro μικρόc fere ubique Strabo, sed τῇ cμικρότητι 514 διότι cμικρὸν ἀπολείπεται 766 teste codice E. Quamquam non desunt loci, in quibus interpolatione nata esse videatur c: οὐ μικρόν 530 codd. οὐ cμικρόν edd. vett., cf. μικρῷ Onos. 12 2 A^{1}B cμικρῷ A^{2} cett. Certam vero hanc interpolationem nego, cum neutrius scriptoris memoria satis diligenter sit promulgata. At profecto nescire me fateor, cur Dioni Chrysostomo nusquam concederit AdeArnim cμικρόc non uno loco traditum velut cμικρόν 52 10 UBH (μικρόν PM). Ille enim philosophus quam diligens fuerit in Platone imitando quis est quin sciat?

5) Cadit ergo Dindorfi ratio qui olim pronuntiavit (Diod. ed. Vog. I IX): „μικρόc tantum non cμικρόc quum dixerit Diodorus, cμικρολογίαν XXX 21 3 corrigendum videtur.“ Etiam homines volgares in derivatis et compositis nonnumquam stirpem vocis augent, velut cμικρύνω et καταcμικρύνω frequens est versionis LXX verbum, καταcμικρύνων Joann. episc. Thessal. mirac. Artemonis Boll. Oct. IV 146^{e} cμικρυνθείcηc Acta Thomae ed. Bonnet 54 8 cμικρότητοc 83 39 cod. R.

6) Raro c omittitur neque a probis codicibus: ἀπὸ κορακιcμῶν LXX Hesai. 46 15 Sinait. ἀπὸ κορακιcμοῦ Sap. Sir. 41 19 C s. V κορακιcθέντα Philo I 170 11 AP ἀποκορακιcτέον Clem. Alex. 273 5 BR (deteriores). Addo cμύραιναι Agatharch. 131 9 Strab. 145 (bis).

7) Hoc scribendi genus (cf. GM^{3} 342) in Thes. L. Gr. VIII 1919^{a} testimonio Aristotelis nititur h. a. VIII 12 597^{b} 27 ubi libri: ψιττάκη P ψιτάκη D^{a} cιτάκη A^{a}

ἐ]ν ἄμμω ευ 77 18.[1])

His expositis ad exitus vocabulorum oculos convertamus ubi amplior quam gravior disputatio institui necesse est de consona ν quae vocatur paragogica. Quam paucissimis utar exemplis, quia et qui plura desideraverit facilem locorum copiam in Sudhausi Kemki Gomperzi operibus inveniet et omnino quaestio illa utique levis ne gravioribus officiat videndum est. Verum cum nonnullius momenti sit qualis sit prima insequentis vocabuli littera, duas in partes ea quae dicenda sunt dirimantur oportet, quarum altera quid factum sit ante consonas, altera mobilis illius nasalis inter vocales fata exponet.

Itaque in libro quem de libertate dicendi Philodemus conscripsit (†πα) adest ν paragogicum sequente consona in formis tertiae singularis numeri personae 7^{ies} (in *Iatricis 8^{ies}) deest 8^{ies} (4er), deinde ponitur quidem in tertia pluralis numeri persona 9^{ies} (14^{ies}) verum omittitur 32^{is} (32^{is}). Raro in plurali numero inter nomina et verba deprehenditur varietas, velut in p *1007 (ρ I 162—225) in nominibus 12^{ies} consona mobilis traditur cum absit bis, contra in verborum exemplis 12^{ies} servata est littera ν, 20^{ies} abiecta. Multae sunt papyri, qui consonae accrescentis admodum tenaces reperiantur veluti Polystrati volumen, siquidem traditur ἐcτὶν cημεῖα et sim. 6^{ies} ἀποτολμήcωcιν κ- et sim. 6^{ies} quaeque e collato archetypo explicari arbitror ЄCTI^{N}XAΛ[KOC 13^{a} 5 ΠΡΑΞ[Є]C^{N}IBΛABЄPAIC 23^{a} 13, verum ἐcτί 5^{b} 9 24^{b} 6 πᾶcι 16^{a} 11 φαcί 2^{a} 8 ἐ[λπ]ίcι 23^{a} 1, neque tamen ullam nanctus sum papyrum, quae certam in his legem sequeretur.

Verum si proximum vocabulum a vocali incipit, plerumque hiatum sublatum vides, paucis locis toleratum: φηcὶ εἶναι ευ 81 7 ἐcτὶ ἀφ' οὗ ρ II 1 10 ἐcτὶ^{v} ὁ 71 μελωδηθῶcι ἐξ μ 98 17 ἐροῦcι ὑπάρχειν ρ II 87 6 κτυποῦcι ἐν 208 24 γονεῦcι ἐκπέμψαι Στ 19 8 ν[ει]κηθῶcι ὑπό θ? XI^{2} 27, 8 11 (περι]έχουcι ὀcτέοιc Iatr 15 25 ἐροῦcι ἀπό 30 46 γυναιξὶ ἀγωγόc 37 11 χωρήcωcι εἰc 39 47 πιcτεύουcι^{v} ἀπὸ 35 8) et in pausa παρίcτη]cι, ἀλλά (?) ρ I 86 2 ἐcτί, ὅταμ Єκη 9 13 ἔξεcτι, ἐπί μ 75 8 ἐcτί· ἔτι

---

cιττακή C^{a}. Huic loco adiungatur Ael. h. n. XVI 15 (cιττακόc) et Zonaras III 438 15 ψιττακόc AD] cιττακόc BCE. Romani duplicem consonam receperunt, cf. psittacus psittacismus, dein psittacior[um] Edict. Diocl. 6 55. Sed et originem et variam huius vocis formam melius intelligimus, si vera tradit Plinius h. n. 10 117 cum dicit avem illam ab Indis siptacen (sic E, septagen cett.) vocari. Nam a voce cιπτακόc facile et ψιτ(τ)ακόc et cιττακόc derivari videtur.

1) Eadem est titulorum papyrorumque ratio: ἄμμου CIA II add. 834^{b} 2 61, τὴν ἄμμον PPetr II 12 5 (255^{a}) τῆc ἄμμου BU 530 20 (I^{p}) ὕφαμμοc PPetr II 17 6 (255^{a}) ^{2}125 3 (245^{a}) PAmh II 85 16 (78^{p}) ἣν (scil. γῆν) ἐφημμίcθαι PTebt I 60 42 (118^{a}) al., porro Agatharchidis (ἄμμοc 111 16 136 9) Theophrasti versionis LXX NT^{1} Aristidis (Schmid Attic. II 75), plerumque etiam Strabonis: ἄμμοc 146 245 299 518 807 836 ἀμμώδηc 95 181 190 243 518 538 759 bis 801 803 807 δίαμμοc 52 133 767 ἑρπετῶν ἀμμοδυτῶν 803 — ψάμμου 274 722 777 ψάμμον 758 et ib. paulo ante ψάμμον F^{2} ἄμμον (deest F^{1}) cett. At plenior consona Aeneae tactico magis videtur fuisse accepta: ψαμμώδη 13 16 ψάμμον 35 9 ψάμμου 76 2 77 10 — ἄμμον ἄμμου 35 3 7.

ρ II 150 4 κατατυγχάνουcι ΄ οἱ πβ̄ 29 7 ὀνομάζωcι ΄ ὅταν 29 21 (sic utrobique interposita virgula) πεποιήκαcι. Εἰ γάρ ρ I 12 18 τιθῶcι, ἀλλά II 170 (προῆλθε. Ὑπέλαβε Iatr 21 25). Fuerunt sane qui una cum consona vocalem quoque, quae illam antecedit, interire iusserint, quorum in numero est, qui Monumenti Ancyrani orationem graecam conflavit: ἱcτόρηc᾽ ἀπὸ Ῥώμηc 6 5. Verum VH similia non committunt nisi semel in voce ἐcτίν: ἔ[c]θ᾽ ὅπωc πα fr 31 10.[1])

Totius quaestionis quae sit ratio quamquam eam neque satis diligenter investigatam neque accurate explicatam video non est cur hoc loco proponam.[2]) Fert tamen animus ab una eaque gravissima parte externis exemplis Voluminum Neapolitanorum usum illustrare scilicet in discrimine illo quod modo inter formas singularis et pluralis numeri constitueram. Itaque hos mihi testes aliunde comparavi:

1) pap. aevi Ptolemaeorum Aegyptiacae: γράψωcι ἐν RevL (258^{a}) 15 16 ὦcι, οἱ 14 1 ποιήcωcι οἱ 25 14 οἰνοποιο]ῦcι ἀ- 26 1 κατοικοῦcι ἀπ- 26 15 (cf. ἔχωcιν κώμαc 43 11 ubi ν a correctore deletum est), εἰλήφαcι ἐγ PPetr I 67, 3 3 εἰcιᾶcι ἐν- II 122 12 ὑπηρετοῦcι ἡμερῶν 113 22 (III^{a}), γραμματεῦcι ἐπιcκεψαμένουc PLond I 9 27 10 7 13 16 PDresd 281 (162^{a}) πολοῦcι (= πωλ.) αὐ- PLond I 26 16 (161^{a}) ἀπέχουcι ἀπό 22 1 5 24 1 2 4 5 (161^{a}) ἅπαcι εὔδηλον 34 22 (161^{a}), λέγουcει (= -cι) αὐτῇ PLeid C II 14 (ca. 160^{a}), καταβῶcι ἐκτόc PPar 42 10 (156^{a}) παραμένουcι ἕωc 62, 8 3 (II^{a}), βαcιλεῦcι ἀργυρίου PTor II 25 26 (126^{a}) PGrenf I 56 4 (109^{a}) II 47 22 49 21 51 20 (103^{a}) ἐνεcτηκόcι ἐπ- PTor II 69 22 (137^{a}) cυγκεχωρήκαcι ἐφ᾽ 61 8 (129^{a}), ἀποδῶcι ἐν PGrenf II 39 13 (113^{a}) ἱερεῦcι ἐτ- I 73 7 (II^{a}), δυνηθῶcι ἀγ[ρε]ύειν RE VII 40 14 ($II—I^{a}$), perraro vero littera ν singularis numeri formae addita ante consonam omittitur (cf. pg. 139 adn. 1).

2) Atticorum papyri: κινδυνεύουcι ἀνδρείουc pap. Lachetis (III^{a}) PPetr II 172 20, τάξεcι ὄνομα alia Platonis pap. (III^{p}) MittER II—III 77 9, προcαποτίcουcι ἀργύριον Hyperid. Eux. 17, ποιοῦcι ἑκατέρωθι pap. Aristotelis 73 3 Bl.[2] ἐξε]ρῶcι ἐ[πί 107 24 (cf. κελεύουcι^{v} οἱ νόμοι 63 13).[3])

1) ἐcτὶν δ᾽ ὅτε c 26 37 υ 24 13 29 30 34 25 fr 1 5 μ 96 8 ρ I 219 4 πα fr 8 2 π XI[2] 161, 8 19 κ I[2] 5, 4 3 ρ O VI 1574, 207 2, ἐcτὶ δ᾽ ὅτε πα fr 59 2 ρ II 5 7 (?), verum ἔcθ᾽ ὅτε BU 388, 2 35 ($II—III^{p}$), ἔcτ᾽ ἀληθήc EOe 61 3 ἔcτ᾽ ἀληθέc 66—67, 3 2 ἔcτ᾽ ἐφ᾽ ἡμεῖν 59, 2 13, ἔcθ᾽ ὁ ἥλιοc Eud. 458 (II^{af}).

2) De Atticorum titulis egit latissime HMaassen in libello de littera ν Graecorum paragogica quaestiones epigraphicae (Leipz. Stud. IV), cf. Meist.[3] 113 sq. Voculam ν Planudae demum aetate ante consonas interiisse volgo creditur, cf. οἱ τῆc νέαc ταύτηc δὴ γραμματικῆc ἐπιcτάται, οἱ χθὲc καὶ πρὸ τρίτηc ἀκμάcαντεc BA 1400, quibus verbis fortasse Tzetzes innuitur, quem minutis in rebus admodum fuisse morosum commentaria ab eo conscripta declarant. Alia docet codicis LXX Vaticani corrector, qui s. X vel XI extitit illumque librum ad sui temporis usum emendavit. Hic et alia permulta et novam illius litterae rationem induxit, addito delendi signo, ubicunque nasalem leviculam alia consona sequebatur. — De pap. aevi Lag. consulendus Mays. II 48—49.

3) Multo etiam facilius consona ν in pausa omittitur, cf. τοῖc Ἴωcι, ὥcτε 35 14 πράττουcι· εἶθ᾽ οὕτω 21 μεταδιδόαcι, ὡc 52 5 cυγκατελθοῦcι, ὧν 57 3 δόξωcι, ἀπέρχονται 60 5 ἀποδιδόαcι. ἔcτι 63 19 λάβωcι, ἀνδριάντα 80 20 τιμῶcι, ἄν 108 2 (cf. λαμβάνουcι^{v}, ἵνα 61 17), porro apud Hyperidem γεγόναcι· ἀδελφαί epitaph. 27, denique ex Isocratis de pace oratione ἐπιθυμοῦcι. οὐκ ἀγνοῶ 113 τολμῶcι, ὡc 127 cκοποῦcι, ἐξ 131 ἐκποριοῦcι, ἀλλά ib.

3) fragm. oratoris aetatis hellenisticae (ed. Rev. arch. 1862 t. 2, 139—152): τριήρεϲι ἐπί 144 23 παντάπαϲι ἀτάφουϲ 8 ἐῶϲι· οὑτοϲί 9 κλέπτουϲι ἐτα[5; addo ἐπακολουθοῦϲει ὡϲ (sic) e fabula Metiochi Herm. XXX 145 (IIᵖ) et ὠϲὶ ἀκούϲαϲ e Philonis papyro 211 11 (ed. Scheil) μυκτῆρϲι ὀϲφρόμενοϲ 211 11 κτήνεϲι ὅϲα 244 12.

4) CI 4957 (decretum Titi Julii Alexandri, 68ᵖ): ἐκέλευεν τά 17 et sim. 24 25 26 27 30 32 36 43 48 55, verum ἔβλαψε τά 11 ἐϲτὶ τούϲ 8 31; contra in dat. plur. et in verborum formis similibus ante consonam bis plenior extat scriptura (21 50), quinquies decurtata, praeterea εἰληφόϲ[ι] ἐκ 21 καθήκουϲι· ἄδικον 31 πράγμαϲι· ὄντων 22.

5) POxy II 237 (186ᵖ): ἀπέγραψεν αὐτῷ 6 39 et sic 13ᵉʳ, γέγονέν μοι 6 40 et sic deinceps 10ⁱᵉˢ, βιβλιοφύλαξι καί 7 4 et sic 7ⁱᵉˢ; contra ἀνδράϲιν μένειν 7 15, πατράϲιν οὐ 7 16 et sic 5ⁱᵉˢ, verum γραφεῖϲι ἐμμένειν 6 37 et similiter 9ⁱᵉˢ.

6) BU 98 (221ᵖ): ἔμεινεν τῇ 22 ἔ[με]ινεν παρά 11 (ἐτελεύτηϲεν ἐπί 5 ἐποίηϲεν οὐ 25) — γεγόναϲι ἐξ 6 ἀφῆλιξι ἐπ- 8 ἀφῆλιξι ἀπ- 13.

7) BU 168 (II—IIIᵖ): ἀπέδωκ[ε]ν τήν 15 et sic quater, at ἀτελέϲι ἔχουϲι τήν 5 ἀφῆλιξι ὑπ- 9 ὑπομνήμαϲι ἀ- 25 δυνηθῶϲι οἱ 29.

8) Codicis NT¹ Bezae (s. VI) corrector B illud ν saepius addit sed non nisi in formis singularis numeri et quidem ante voc. ev. Jo. 4 33, ante cons. ev. Jo. 5 18 (bis) 12 3 Luc. 15 30 17 28 18 13 Act. 4 37 7 45 55 16 15. Atque de Tischendorfi editione NT¹ affirmat Gregory (p. 97 sq.) saepius ab editore in plur. num. ante vocalem omissam esse consonam paragogicam.

Haec si tanti est alii nullo negotio e titulorum papyrorumque copia augebunt, summa vero huius quaestiunculae haec fere est: consona ν singularis numeri formis firmius insedit quam ceteris; illic saepissime, et hinc inde vel constanter, alia sequente consona posita est[1]), hic vero facillime ante vocalem hiatum admiserunt veteres et maxime quidem in pausa. Et nescio an codices quoque recentiores huius, ut ita dicam, consuetudinis vestigia servarint. Veluti in Philonis editione vol. I p. 1—30 codex optimus V (Vindobonensis theol. 29 s. XI) hisce locis nasalem ante vocalem suppressit: ἀποτελέϲμαϲι, ἀλλά 9 2 διαϲτήμαϲι, οἷϲ 10 13 ποιότηϲι, ἀλλά 20 21 κρέαϲι, ἵνα 22 2 πράξεϲι ἀνθρώπου 25 16 εὐτρεπίζουϲι ἀγωνιϲτῶν 26 12. Ex his quoque quantum valeat orationis intermissio ad nasalem tollendam facile apparebit.

Protinus de adverbiis in -θεν exeuntibus dicendum. Praeter ἔμπροϲθε εἶπα Ɛκη col 7 1 ai (at ἔμ]προϲθεν εἶπα Ɛ p 697 VI² 14 1) ante vocalem plenioris ubique scripturae formas deprehendes, quin etiam sequente consona rarissime nasalis abiicitur, cf. ἀλλαχόθεν πβ 28 7 ἄλλοθεν 24 16 ἄνωθεν ευ 46 7 66 fr 5ᵈ δήπουθεν πβ 53 3 ἐκεῖθεν οι 7 40 Ɛ? VII² 71, 3 7 ἔνδοθεν Ɛ p 993 X² 104, 1 5 ἐντεῦθεν κ 9 9 ἔξωθεν πα 14 11 fr 30 5 μ 22 10 ορ 31 12 Χ p 803 VIII² 192, 14 8 Ɛβ II¹ 9 3 Ɛ? VII² 70, 2 7 κάτωθεν Ɛια O I 104, 16 12 πανταχόθεν Ɛια 11 1 c 29 1

1) cf. Mays. II 49: ʻin großen Abschnitten wie Rev. Laws, Pap. Leid., Theb. Bank findet sich kein einziges Beispiel für -ε statt -εν.ʼ

ρ II 188 3 πόθεν οι 22 7 πόρρωθεν ρ I 131 14 πορ[ρω]θέμ ποθεν Єκη̄ 11 5 — ἔνπροcθε παρατεθεῖcι[ν ρ II 242 35 ἔμπροcθε λοɣ[ιζό]μενοc Στ 21 1.[1])

Nusquam vero adverbium ἕνεκεν nasalem abicit.[2])

Πάλιν constans est scriptura ante vocalem (de Iatricis infra videbis), et ante consonam quoque retinent quintam literam Epicurus (ιδ̄ VI^2 8 3 6 10 p 697 VI^2 66, 10 2 Є? VII^2 71, 3 2) Colotes (Κω ευ 13 7) Polystratus (10^b 9 21^a 11 ^{b} 3) Demetrius (O IV 915, 101 6), verum sicut in epigrammatis sic etiam in soluta oratione breviorem formam in deliciis habuisse videtur Philodemus, cuius opera singillatim recensebo: unum πάλι ante consonas reperitur in libris πα (fr 63 9 12 64 1 4 11) ευ (9 15) πλ (fr 3 8) πε̄ (26 9 ex apogr. o) π IV^2 195, 98 7 π VIII^2 164, 2 2 Φ p 57 O I 61, 2 5, cf. π]άλι ταῦτα anon. (Φ?) p 353 IX^2 7, 7 11 καὶ πάλι 8, 8 10, praevalet in voluminibus περὶ μουcικῆc conscriptis (cf. 24 1 40 2 47 13 84 35, sed πάλιν τινά 66 5), raro est in rhetoricis (πάλι δ' II 210 14 πάλι τό 212 15 π[ά]λ[ι] πειcθεῖεν 8 12, sed πάλιν λαβεῖν I 84 3 cf. 90 4 210 18 221 9 249 1 329 6 360 10 II 15 21 277 fr 17 288 2; addo libellum ορ: πάλι καί 30 18 πάλιν θυμο[ῦνται 13 9), spernitur denique hisce in papyris: οι (26 17) πτ (fr 24 8) θ (33 37) c (25 18) π 994 (VI^2 187, 3 2) anon. (Φ?) p 1055 (VI 2^1 18 8) pi 346 (3^b 5) pi 1044 (10 4). Proprio loco affero ἀνάπαλίν̣ τ' ε[ὐθύc ρ II 290 7. His addo Iatrica: πάλιν πᾶν 4 1, πάλιν καθ- 18 23 πάλιν κ- 23 51 — πάλι νόcουc 6 36 18 4 πάλι πρώτη 28 3, quin etiam πάλι ἐνποιεῖτ[αι 17 20.[3])

---

1) Adverbia in -θε terminata praeter ὄπιcθε τοῦ PLond I 79 449 (IV^p) ὄπιcθε μερῶν DPM 8 29 (III—IV^p) τοῦ ἐκεῖθε ἐποικίου PLond I 214 20 (633^p) in Aegyptiorum chartis non repperi (at ἄλλοθεν μη- RevL 52 9 (258^a) ἀλλοθέμ ποθεν 49 18 ἐντεῦθεν διά BU 282 31 (II^p) τῶν ἔμπροcθεν χρόνων 96 13 (III^p) etc.) neque in Atticorum memoria papyracea, cf. ἐκεῖθεν δέ Arist. Rep. 10 19 Bl.^{3} ἐκεῖθέν τινι Hyperid. Eux. 21 ἔξωθεν τῆc 39 al.). Titulorum amplior patet copia Meisterhansii de formis ἔμπροcθε Ἀλωπεκῆθε Μουνιχίαθε verba conferenti (^{3} 146) neque frustra Asiae lapides recentiores perscrutaberis, cf. ἄνωθε καί CI 3833 10 (II^p) ἄνοθε εὐεργέτην BCH XVII 305 (II—III^p) ἔξωθε γῆραc EOe 37—38, 1 4 (κάτωθέν τε 44, 2 6 ἔνε[ρθε]ν δέ 80—81, 2 10). Iam ut ad codices oculos convertam, multis locis servarunt breviorem scripturam libri Platonis (Bodleianus Venetianus alii) a Schanzio nuper philosopho restitutam, similiterque πρόcθε et ἔμπροcθε Demosthenis editores revocant codicum auctoritatem secuti; idem faciendum in Xenophonte recensendo cuius libri vel hiatum tradunt: πρόcθε ἀνδριάνταc Mem. II 6 7 B. Sic in Aristotele quoque frequens est scriptura πρόcθε et ἔμπροcθε (cf. Bonitz ind. Arist. s. v.), sed abest a Bekkeri editione. Neque aliud est iudicium de sequioribus auctoribus, quorum editiones si forte exempla deminuti adverbii non praebent, editorum saepenumero est culpa, uti varia lectio docebit. E Strabone enotavi ὕπερθε τῶν 531 ὕπερθε τούτων 672 CE (-θεν DF) ὕπερθε τό 803 καθύπερθε Κεβρήνιοι 600 ἐκεῖθε δέ 383 ah (-θεν B), et sic in Josephi libris imprimis voces ὕπερθεν et καθύπερθεν ultima consona carent. Belli vero Judaici codex A [s. X] hoc habet singulare quod vocem ἔνθεν quoque deminuit: ἔνθε διά 5 504 ἔνθε ὁ 4 534.

2) cf. supra pg. 115 et ind. verb.

3) Formam πάλι Atticis lapidibus ignotam recentiores demum tituli ostendunt: πάλι μῆνεc tabula Iliaca E (CISic 1290 22) πάλι τειμάc Opramoae decreta ed. Heberdey 8^a 7. Eadem est observatio in papyris. Nam quod abest ab actis aevi Ptolemaeorum (cf. e. g. πάλιν τῶι PPetr II 16 5 πάλιν πρ- 47 4 [III^a] πάλιν φηcίν PLond I 13 19 [162^a]) hinc inde adhibent, qui Romana aetate scripserunt: πάλει ὡcαύτωc BU 424 3 πάλει δαπανήcηc 7 (II^p) πάλι χαίρω (ni est παλιχαίρω) POxy

Sequuntur vocabula composita: παλιλλογε[ῖ]ν πε 26 18 παλιλλογεῖται ρ I 212 10 παλινλογεῖται 252 24 παλινλογεῖν II 75 5.[1])

Procedit εἴκοσιν: κατέπλευσε ἐτῶν ὢν εἴκοσίν τε καὶ [δ]ύο Ακ 31 37 (Apollodori versus) εἴκοσιν καί ευ 64 2 — εἴκοσι τάλαντα πρ 23 15. Gravioris momenti εἰ]κοσιεπτά Ακ pg. 6 7 Mekl.[2])

οὑτοσίν οὑτωσίν ἐκεινοσίν simm. non leguntur.[3])

I 119 7 (II—III^{p}) πάλι τρίβε PLeid X 13 40 πάλι κ⟨ά⟩θες 14 2 (III—IV^{p}). Itaque suo iure dixit Phrynichus p. 284 Lob.: πάλι· οὕτω λέγουσιν οἱ νῦν ῥήτορες καὶ ποιηταί. Haec quo illustraret non invenit olim Lobeck praeter poetarum versus nonnullos; nunc ampla exemplorum copia, uti modo demonstravi, e papyrorum memoria suppetit, neque tacent codices, si acrius intueris: πάλι καταπιεῖν Hippocr. VIII 220 θ πάλι^{v} οὖν (sic) Joseph. A 2 300 A πάλι^{v} περί 2 310 M ἵνα πάλι γένηται Herm. trismeg. ap. Stob. ed. Hense I 440 22 S ΠΑΛΙ . ΝΟΥΝ (sic, = πάλι νοῦν) Anonymi Neoplatonici comment. in Plat. Parm. palimps. s. V (ed. Mus. Rh. vol. XLVII) col 9 5 πάλι ἀποκτείνη Hippolyt. ed. Berol. I 1, 10 14 P[1] s. XIII πάλι^{v} ἄλλος Marci vita Porphyrii 4 19 B s. XI. Scripserit revera Hippocrates πάλι necne non mei est iudicii, aperte vero falsam habeo Hyperidis memoriam: πάλι θα[ρρῶ epitaph. 2 a librario negligentissimo interceptam. Postremo quod ad volgi linguam attinet, retentam esse decurtatam formam ex hodiernorum πάλε apparet, quo explicantur Byzantinorum quoque exempla: πάλι Papadopulos Kerameus Font. hist. imp. Trapez. I 155 153 πάλι εἰς Jo. Canabutzes ed. Lehnerdt 53 19 Vatic. Omisi corruptelas πᾶν et πᾶσι, etsi certa vestigia servant scripturae a Phrynicho notatae, nam de his alio loco verba faciam.

1) cf. παλινδικίαν tab. Heracl. 1 157, παλινπρατ[ο]ῦντας RevL 47 16 (258^{a}) παλινδικοῦντες BU 613 17 (II^{p}) — παλιτραχηλιοῦσι PPetr II 52 (III^{a}). Paulo frequentius in codicibus nasalem omissam vidi: παλιπλαγχθέντας Dionys. Halic. ars rhet. 95 4 Us. cod. P s. X παλιλογεῖν Joseph. A 17 106 P παλιδίωξιν Appian. ed. Mend. I 231 A παλιλογῶν II 873 A ἐπαλιδρόμει II 1143 παλινοστεῖν Theophyl. ed. de Boor 45 23 55 11 100 18 123 19 224 18 289 3. Porro παλίπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι apud Luc. Sat. 9 edidit Jacobitz e libris AB (alii perverse καλλίπαιδας). Ut in illo παλιλλογεῖν (de quo cf. Blass Ausspr.[3] 50 1) sic etiam in voce παλίνσκιον saepius subtrahitur adverbii consona ultima, cf. παλίσκιον Strab. 260 B[2] (παλίνσκιον AB[1]C) ἐν παλισκίῳ τόπῳ Geop. XIII 5 6 al. (Thes. L. Gr. s. v.).

2) Missis titulorum exemplis (Meisterhansii grammatica Attica habet quidem numeri illius rationem [[3] 161], sed de exitu vocis non quaeritur) ad papyros accedo. Nusquam in hac Graecae memoriae parte εἴκοσιν ante consonam repperi, neque praeter εἴκοσιν, ἅ PGrenf II 118 7 (305^{p}) ante vocalem, cf. εἴκοσι ἀπό PGrenf II 94 11 (189^{p}) εἴκοσι ἀριθμῷ BU 267 11 (199^{p}) εἴκοσι ἤ 644 19 (69^{p}) εἴκοσι Ἀθηναίῳ PGrenf I 93 10 (561^{p}) al., dein formas compositas εἰκοσιενός PLeid U 2 14 (II^{a}) εἰκοσιοκτώ PPar 17 18 (154^{p}) BU 458 8 (220^{p}) etc. εἰκοσιεννέα 339 8 (128^{p}) 193, 2 3 (136^{p}) etc. Quam debilis igitur consonae illius adsumptivae in hac voce antiquitus fuerit locus facile ex his cognoscitur. Quapropter nullam video causam, cur libris identidem hiatum tradentibus diffidamus. In uno Strabone consistam. Legitur εἴκοσιν ante vocales 33er, verum εἴκοσι εἰς 266 (similiter 503 702 II 87 Kr.) in pausa εἴκοσι, ἔνθεν 277 (et sic deinceps 13^{ies}) εἰκοσιοκτώ 179 618. His autem exemplis antiquam memoriam servari vel ex eo potest colligi, quod semel tantum si Kramero credis varia lectio in codicibus exstat: εἴκοσι ἀνθρώπων 686 DF εἴκοσιν ἀ- C.

3) Adeo Graeculi consonae novellae faverunt ut etiam formis demonstrativis termino -ί instructis adderent, cf. KB II 293, qui affert Herod. I 509 2 L et Theogn. Anecd. Ox. II 161, sed perperam omisit Apollonii Dyscoli testimonium (de pron. 59 54 Schneid.): καθάπερ καὶ ἡ οὑτοσὶν καὶ ἡ ἐκεινοσὶν παρ' Ἀττικοῖς. Itaque iam huius grammatici temporibus ferebantur Atticorum libri illis formis referti, quemadmodum saepenumero in codicibus legitur velut οὑτοσίν. οὗτος (Xen. Cyr. IV 1 22 A) ἐν οὑτωσὶν ὀλίγῳ χρόνῳ (Plat. apol. 19^{a} E) οὑτοσίν, ὦ ἄνδρες (26^{e} E). Sed recta est Blassi sententia non esse illud ν in probis codicibus (abest e. g. a Platonis

Duae cum sint consonae mobiles in Graecorum vocum exitu, ν et c, commentatione de litera ν peracta ad alteram me converto. Qua in quaestione cum nonnullis solum adverbiis mihi res est, quorum usitatissimum est οὕτωc. Semel hiatum admissum video et quidem ab Epicuro: ο]ὕτω, ἀλλά κη̄ 14 12 (cf. οὕτω ἑρμηνεῦcαι Ͼ ep. 1 pg. 27 16 Us. codd. Gf), ante consonas vero, si recte observavi, legitur οὕτωc 25^{ies} οὕτω 75^{ies}, cf. etiam ΟΥΤΩ^{c}ΠΡΟϹ ρ I 288 14. Itaque non eadem licentia est in retinenda sibilante quam modo in litera ν paragogica repperimus, favitque Philodemus quem certam curam orationi tribuisse ex hiatu vitato constat breviori scribendi rationi, quin non desunt eiusdem libri, in quibus οὕτωc nonnisi ante vocalem extet, cuius generis sunt ευ οι υ μ ρ p 1004 (I 325—385). Verum qui multo indiligentius scribit Iatricorum auctor praebet οὕτωc ante consonam decies sexies οὕτω ter (praeterea saepius illud adverbium compendio traditur) et Epicurus Oenoandensis οὕτωc ter οὕτω bis.[1])

Porro de adverbiis in -άκιc agendum, cuius quaestionis maxima pars in voce πολλάκιc versatur. Sibilantem servasse videtur Epicurus (cf. πολλάκιc προφέρεται κη̄ 14 23 ΠΟΛΛΑΚΙ^{c}ΓΑΡ Ͼ p 995 X^2 166, 6 5) et Demetrius (VII^2 27, 39 11), sed eam non raro ante consonam abicit Philodemus. Sunt quidem volumina quae nusquam a pleniore forma recedant, quibus adnumerandae Rhetorici operis papyri (cf. I 52 11 66 27 121 31 136 11 168 23 191 17 220 9 234 12 248 2 268 2 II 83 14 192 6 220 16 17 19 271 5 IV^2 187, 90 7 XI^2 119, 2 15; ρ I 234 12 habet exemplar Oxoniense ΠΟΛΛΑΚΙΤΗϹ, at Neapolitanum ut videtur ΠΟΛΛΑΚΙϹΤΗϹ), quas etiam in voce πάλιν paullum ab aliis dissentire supra memoravi (pg. 140), deinde libri c (26 36) ευ (28 13) οι (11 29 24 30) θδ (156 32) θᾱ (24 11 23 14) κ (p 1457 fr 17 4). Uterque modus in his libris reperitur: ορ (πολλάκι πολλαί 29 18 sed πολλάκιc δέ 11 12 23 37 26 26 30 21 35 24 fr 2 8 πολλάκιc καί 24 6) μ (πολλάκι τῶν 109 27 — πολλάκιc τ . . 61 2) πα (πολλάκι δέ 6 10 fr 65 8 πολλάκι γά[ρ fr 70 1 — πολλάκιc δέ 11 5 21 4 fr 27 4 61 7), aspernatur sibilam quartus de morte liber (πολλάκι πολλοῖc 13 14) et quidquid ex opere de re poetica servatum est: πολλάκι τά πβ̄ 40 6 πο]λ̣λάκι θέcειc IV^2 127, 19 19 π]ολλάκι

---

libris optimis BT) neque metro flagitari seu hiatus ratione commendari. Aliud est iudicium de Byzantinorum auctoribus, quorum usui formae in -ίν penitus insedent, ut quaevis velut Cinnami pagina docet.

1) Aegyptiorum papyri, nam de titulis adhuc neque ab alio quidquam observatum video neque ipse observavi, sibilantem et retinent et omittunt ante consonas itemque ante vocales (cf. οὕτω· ἀφίλεcαν PLond I 28 14 (161^a) οὕτω ἀπηρτίcθ[η PLond II 153 3 (138^P) οὕτω ὀρθῶc 328 79 (619^P) al. [Mays. II 51]). Plerumque οὕτωc in actis Berolinensibus extare memoria teneo, quocum conspirant duo codicum correctores, scilicet Sinaitici corrector C^a (s. VI—VII), qui multis locis οὕτωc ante consonas reposuit, ut vol. IV (ed. Tisch.) 22^b 6 62 4 94 15, et Claramontani (s. VI) corrector D*** (s. IX), cui οὕτω τρέχετε p. 134 19 ed. Tisch. in οὕτωc τρ. mutandum esse visum est.

μέν X^2 2, 2 3 πολλ]ά̣κι δέ ib. 4 πολλάκι τούς IV^2 195, 98 19 πολλακι̣ ΛΕΓΟ . . π p 994 O II 400, 104 6 πολλάκι θ̣έcειc 401, 105 20. In Iatricis vocem de qua hic quaeritur frustra quaesivi, ex Epicureo Oenoandensi affero πολλάκιc γάρ 65, 2 2 πολλάκιc δ' 65, 3 5.[1])

Eiusdem sunt generis cetera in -άκιc adverbia, quorum tamen clausula a librariis Herculanensibus non diminuitur[2]): πλεονάκιc δέ πβ̄ 24 7 (πλεονά[κι]c. cυνίcταcθαι Iatr 13 24) ὀλιγάκιc δέ op 10 8 πα fr 58 6 ὀλιγάκιc μ[ε]ταδιδόναι οι 9 39 μυριάκιc, μή Εκ̄η̄ 12 6 ὀκ̣τ̣ακιcχίλια Στ 59 1 ἐνακιcχιλίων αι 276 14.[3])

---

1) Etiam ex hac quaestione Phrynichi libellus illustratur, in quo grammaticus scripturam πολλάκι aequalibus suis vitio vertit. Et licet tituli et Aegyptiorum papyri rarissima decurtatae scripturae exempla praebeant — πολλάκ' ἀντέγραψαc DS^2 418 7 (Jasi 238^p) elisione insolenti, πολλάκι δέ BU 417 27 (I^p) — tamen haud pauca e codicum memoria protrahenda, et maxime e Josephi libris: πολλάκι μέν B 2 285 V^1 536 VR^1 4 216 CR^1 6 13 VR^1C πολλάκι δέ 3 222 VR^1 6 87 VR^2C πολλάκι τάc 4 359 V πολλάκι γίνεcθαι 222 VR^1C πολλάκι μέθη 5 23 R πολλάκι γινώcκων 361 R^1 πολλάκι φανταcίαν 6 140 VR^1 πολλάκι λοιδοροῦcα 203 AVR^1 (nusquam πολλάκι servant MLP pariterque deest in Antiquitatum libris XX), cf. deinde πολλάκι παρών Dionys. Halic. Ant. 4 21 Urbin. πολλάκι προλεγόντων de Thucyd. 54 πολλάκι μέν Philo III 100 2 M πολλάκι δ' ἐcτὶ τοὔνομα Harpocrat. s. πρόεδροι C πολλάκι γοῦν Apollonius Dyscolus de coniunctionibus ed. Schneider 243 32 cod. πολλάκι καί Lucian. de luctu 12 πολλάκι δέ Herodianus ed. Mendelss. 124 16 a (de Iamblichi memoria v. infra). His codicum lectionibus excerptis nostrum quorsum tendat iudicium vix animadversione egeat neque fore suspicor, qui infimae Graecitatis exempla a nobis proposita esse contendat. Scripsit sane Theodorus Metochita qui vixit saeculo XIV πολλάκι δεῆcαν Byz. Zeitschr. VIII 24 36, sed hoc consilio fecisse arbitror auctorem, cuius stilum artificiosum et perpolitum esse constat. Restat brevis de Ionum memoria adnotatio. Etenim in Herodoto traditur πολλάκι δέ 1 36 a cod. AB et πολλάκι φοιτέουcι 2 3 πολλάκι μὲν . . πολλάκι δέ 2 91 a codice z. Illi libri inter primarios habentur, hic est minoris pretii, ut communis fert opinio; ipse paulo aliter sentio, cf. Philolog. 1902 106. Recordari iuvat formam πάλι modo ex Hippocrate notatam (pg. 141).

2) Locos qui praebent adverbium ante vocalem positum praetereundos duxi, cf. e. g. ποcάκιc ἑκατέρωι ρ II 164 15.

3) Hic iam plura e titulis (de quibus rursus tacet Meisterhans) papyrisque suppetunt: πεντάκι Τλώεωc Wien. Denkschr. 1897, 38 nr. 51 2 (tit. Lycius i) Διονύcιοc ἑξάκι τοῦ Χρυcογόνου Leb. III 1632 1 (Aphrodisiae i) Κούαλιc ἑπτάκι νέοc Heberdey-Wilhelm Reisen in Kilikien 139 230 (i) etc. πλεονάκι διεcτάλμεθα PPar pg. 276 22 (163^a) πεντακιχίλιαι BU 271, 2 6 (II—III^p) διχειλ̣ί̣ων (= διcχιλ.!) PLond II 152 14 (129^p) al. Permulta tamen e codicibus possunt erui magna ex parte vel ab editoribus recepta: ἑξάκι καταμετρεῖ Hipparch. ed. Manit. 94 17 ἑπτάκι LXX 3 Reg. 10 43 Vatic. 4 Reg. 5 14 Vat. Paroem. 24 16 Vat. Sin. ἑπτάκι διαβαινόμενοc Strab. 603 D ἑκατοντάκι Hero Belopoica ed. Wescher 113 7 M opt. ὀκτάκι πολλαπλαcιαcθεῖcαι Gemin. 37^a Vat. 381 ὁcάκι θέλουcι Joseph. Vit. 31 A ὁcάκι νικηθεῖεν 416 PRA πεντάκι τοcαύταc Appian. ed. Mend. II 1039 11 i δεκακιδέκα ἑνδεκακιδέκα Artemid. 163 9 13 L ἑκατοντακικαιεικοcάκι Ptol. synt. math. I 458 8 τετράκι Theo Smyrn. ed. Hill. 30 25 63 26 104 18 τεccαρακοντάκι 125 1 τετράκι Porphyr. εἰcαγ. 17 16 ALM^1 Philop. in Ar. phys. 812 27 cod. ἑξάκι τετράκι δωδεκάκι ὀκτάκι Hero Byzant. poliorc. ed. Wesch. 265 12, maxime vero huc facit Diophantus (habet illius cod. opt. τετράκι 334 13 382 21 [idem 410 12 ed. pr.] ἑξάκι 340 3 382 21 ὀκτάκι 342 17 πεντάκι 398 3, cf. ἑξακιδεκάκιc in Planudis scholiis 246 16) et Iamblichus, qui scribit in Nicomachi arithm. introductione τετράκι 12^{ies} (-κιc 5^{ies}) πεντάκι 4er (-κιc 8^{ies}) ἑπτάκι semel (-κιc bis) ὀκτάκι bis (-κιc bis) ἐνάκι bis (-κιc semel) οὐδενάκι bis πολλάκι semel (-κιc bis). Haec diligentius exscripsi quo melius de temporum et auctorum ratione possit iudicari. Nam saeculo altero a. C. n. sibilantem detrahi coeptam esse cognovimus (hoc mea sententia Euclidis quoque memoria docet,

Transeo ad praepositiones μέχρι et ἄχρι, inter quas Philodemus propter hiatus rationem hoc facit discrimen, ut illam plerumque post vocalem adhibeat[1]), hanc non nisi post consonam.[2]) Verum quod ad terminum harum vocularum attinet hiatum Philodemo efficit concessum, itaque scribitur μέχρι ἄν πα fr 16 6 θα 15 27 υ 11 37 17 11 π VII^2 159,5 11 ἄχρι ἄν ορ 22 22 μέχρι ὅcου ρ II 47 3. E reliquorum scriptorum papyris enotavi: ἄχρι τῆc Π 12^a 2 μέχρι ποcοῦ 6^a 4 μέχρι ὅcου p 176 13 3 μέχρι εἰc X VIII^2 180, 2 14 20 24, ex Iatricis ἄχρι τούτου 11 32 ἄχρι τοῦ 37 5 ἄχρι τῶν 29.[3])

Observatione dignum arbitror locum Rhetoricorum valde absconditum: ἐφεξῆ περί ρ p 1693 XI^2 183, 2 16.[4])

---

quae unum praebet δωδεκάκι πέντε V 48 25 PB a posteris illatum), inter recentiores vero scriptores imprimis mathematici ad formas decurtatas delabuntur. Propria animadversione digna sunt τετρακιχίλιαι LXX 4 Reg. 12 16 quod cum papyris conferendum, τετραϊ (sic) pro τετράκιc in libris Sophoniae in Ar. de an. 47 25 πεντεκαιδεκάι (sic) Theo Smyrn. ed. Hill. 263 11 cod., denique e novellorum Byzantinorum libris ὀλιγάκι Papadopulos Kerameus Font. hist. imp. Trap. I 152 59.

1) μέχρι post vocalem 25^{ies}, post consonam θ 28 17 οι 17 25 ρ II 43 8 12.

2) cτ 15 18 ορ 22 22 θ 23 6 ρ I 267 6 II 61 8 κ I^2 80, 7 15.

3) Aegyptiorum papyri quinque tantum exempla amplioris scripturae praebuerunt perscrutanti: μέχριc ἄν BU 8, 2 6 (248^p) ἄχριc ἄν WL 984 ἄχριc οὗ 192 μέχριc μηνῶν BU 316 29 bis (359^p), cum communis forma sibila careat, cf. e. g. μέχρι οὗ BU 339 21 (128^p) 101 20 (114^p) ἄχρι ἄν 619 7 (155^p) ἄχρι οὗ 19, 1 5 (135^p) 531, 2 17 (I^p) al., neque inter ἄχρι et μέχρι discernere vidi librarios, cum utrumque vel in eadem papyro legatur: ἄχρι τῆc BU 599 3 μέχρι τῶν 13 (II^p) ἄχρι οὗ POxy I 104 18 μέχρι οὗ 26 (96^p). Alia est res de scriptoribus, quorum memoria codicum auctoritate nititur. Apud Strabonem praeter ἄχρι κορυφῆc 236 ἄχρι καὶ εἰc ἡμᾶc 298 τοῦ ποταμοῦ ἄχρι χείλουc 536 ἄχρι Προποντίδοc 677 ἄχρι τῆc . . θαλάττηc 319 E (μέχρι ABC) unum est in usu illud μέχρι quod sescenties legitur (45^{ies} in libro I). Verum non eadem constantia cernitur in exitu vocis. Repperi ante vocalem μέχρι 72^{ies} (inter hos locos μέχρι ἄν 271 μέχρι οὗ 598 μέχρι εἰc 532 539) sed μέχριc 13er (in his μέχριc ἄν 173 816 μέχριc οὗ 150, porro μέχριc Ἄλβιοc 14 etc.). Sed haec inconstantia haud scio an librariis imputanda, nam septies varia lectio adnotata est quae quam facile sibilans illa paragogica potuerit accrescere declarat: μέχρι Αἰcήπου 525 C (-ριc D) μέχρι Ἕρμου 581 E (-ριc cett.) μέχρι Ἀλεξάνδρου 640 (-ριc C) μέχρι ὀμφαλοῦ 667 (-ριc E) μέχρι Αἰγύπτου 687 DF (-ριc C) μέχρι Ἰωνίαc 494 D (-ριc C) μέχρι Ἅλυοc 541 (-ριc E). Accedit quod saepissime codices minoris pretii μέχριc interpolaverunt, velut μέχρι Ἀμιcοῦ 664 (-ριc xz). Deinde scribit Geminus qui sicut Agatharchides ἄχρι ignorat ante consonas quidem μέχρι, sed μέχριc si proximum verbum a vocali incipit (7^{ies}) duobus exceptis locis: μέχρι ἑcπερίαc 47^e μέχρι ἰcημερίαc 3^a. Similem modum in Asclepiodoto deprehendis: μέχρι μονάδοc 2 7 bis μέχρι τοῦ δ 1 — μέχριc οὐρανοῦ 2 35 10 13 ἄχριc ἄν 10 15 12 9. Ut Iatricorum auctor sic Dio quoque Chrysostomus unum ἄχρι novit (cf. Schmid Attic. I 143) et item, qui testamentum Iob scripsit (Texts and Studies V 1, cf. 106 9 18 116 1 117 11), ab altera parte cum Gemino et Agatharchide facit Alexander Aphrodisiensis in scriptis minoribus (μέχρι novies μέχριc bis, at deest ἄχρι(c), cf. Bruns ind. verb.) et praeter ἄχρι ἐπί 43 Scylax Caryandensis, cf. 4 14 67 107 etc.

4) Praeterea ante consonam constanter ἑξῆc (θδ 165 37 ορ 48 32 35 πβ 26 3 πε 28 4 μ 44 10 Δ VII^2 18, 24 6 p 437 IX^2 117, 1 4 ρ I 136 2 265 2 οι 7 22) sive ἐφεξῆc (πβ 16 10 ρ I 88 20). Sed ἐφεξῆ μή BCH V 108 sqq. A 15 (Mylasis I^a, at ἐφεξῆc μή C 3) ἐφε[ξ]ῆ τέccαρα Wien. Sitz. Ber. 1895 7 8 (tit. Carius aet. ptol.), cf. WSchulze qu. ep. ind. verb. qui addit ἐφεξῆ CI 2693 e et δὶc ἐφεξῆν μή Leb. III 331. In libris scriptum inveni ἑξῆ cυναριθμούμενοι Philo quis heres ed. Scheil 157 7 pap. ἑξῆι (sic) Dio Cass. ed. Boiss. I 346 17 cod. προcθήcει δὲ ταῦτα ἐφεξη (sic) Philop

Neque ὄπιcθεν neque ὄπιθεν in voluminibus Herculanensibus legitur.[1])

Haec fere ex Herculanensi memoria de mobili verborum consona ultima afferenda esse videntur. Hinc ad aspiratae rationes explanandas accedo, quaestionem admodum difficilem tractaturus, cui si iudicium meum non satisfaciet, at locorum copia aliquid novi allaturum me esse spero. Praemonenda autem pauca de voluminum Neapolitanorum condicione. Etenim permultis in papyris sola nobis praesto est apographorum memoria, cum papyrus ipsa aut fere tota perierit aut nondum collata sit. Haec apographa qui confecerunt, literas Π et Φ recte ubique distinxere. Sed cum linguae Graecae admodum essent rudes, haud raro quia sonus idem erat permiscuerunt literas Τ et Θ; sic identidem ΚΑΤΑΠΕΡ et ΑΝΤΡΟΠΟC exaraverunt, et ΕΘΕΡΟΤΗC χ 1 7 vitiose scriptum intellexi cum papyrus ipsa . ΘΕΡΕ . ΤΗC servarit. Saepissime denique literas Κ et Χ confusas esse vidi; exempla qui desiderat, adeat Kemkii editionem operis de musica, ubi permulta hoc genus in varia lectione memorantur (cf. supra pg. 81). Caute igitur procedendum esse cum iam olim cognovissem, nuper Neapoli multos locos diligenter examinavi, quos infra proprio signo notaturus sum. Sed iam satis praefatum.

Maxima huius disputationis pars cum in eo consistat, ut quae formae

---

in Ar. phys. 77 13 K (ἐφεξῆc MLt). Aegyptiorum chartae praebent ἑξῆc MittER V 87 (V^{p}). — Ut Philodemus ita etiam Geminus illud ἑξῆc praefert; legitur 7^{cd} 12^{d} 15^{b} 37^{e} alibi, semel ἐφεξῆc: ταῖc ἐφεξῆc ἡμέραιc 39^{e}.

1) Hac in voce ne omitteretur sibila eidem monendum fuit Phrynicho p. 8. Et Lobeckio quidem nil de hoc vitio innotuerat, minimeque sufficiunt quae in Thesauro linguae Graecae V 2085^{b} de forma ὄπιθεν adnotata invenies: „Recentissimi etiam in prosa: schol. Hom. Ψ 726 Const. Caerem. 279^{b} 343^{d} etc. Chron. Pasch. 701 3 Mauric. Strat. 164 166 167 170 Schol. Ar. vol. II 153 Ox.“ Sed iam altius licet ascendere. Missa enim varia Xenophontis memoriae lectione quamquam a huius viri scribendi indole non abhorret forma epica primus si nostris codicibus standum est sibilam in soluta oratione omisit Philo Byzantius: ἐκ τοῦ ὄπιθεν mech. synt. V p. 95 35 Thev. PV (i. e. memoria). Sequitur Asclepiodotus (I^{a}) qui utramque formam adhibet: ὄπιcθεν 2 1 7 7 εἰc τοὔπιcθεν 10 7 — ὄπιθεν 7 6 10 8 13 14 15 (ὄπιcθεν Strab. 236 238 295 bis 423 465 633 634 771 772 815 Agatharch. 147 5), deinde Polyaenus cuius codex unicus F tuetur ὄπιθεν ed. Melb. 67 3 75 23 150 20 202 4 321 22 335 19 353 6 ἐξόπιθεν 113 12, praeterea praebet ὄπιθεν Apollod. poliorc. ed. Wesch. 155 13 PV Alciphr. epist. III 52 2 Alex. Aphrod. de an. 41 17 Theo Smyrn. ed. Hill. 121 23. Inde latius paullatim sese extendit vocis epicae usus, quemadmodum lapidum quoque papyrorumque contemplatio docet. Nam cum neque aevi vetustioris tituli neque papyri usque ad s. III p. C. ullum offerant exemplum (idem de sacris libris dicendum), traditur ὄπιθεν a lapide Hierocaesarensi recentioris Romanorum aetatis BCH XI 97 idemque PLond I 121 8 (IV—V^{p}) Wess 1889 217 7 (byz). Auctoribus vero aevi Byzantinorum supra allatis permultos addideris velut Synes. calvit. encom. 81^{d} 82^{ab} Theoph. Chron. 206 26 gcd 214 25 cd etc. Leontii vit. Joannis ed. Gelz. 63 6 al. Non tamen illa forma tantopere infima Graecorum aetate valuit ut inde veterum memoriam depravatam esse recte statuas, id quod docent poetarum loci. Nam saepe ubi metro ὄπιθεν flagitatur sibilam videbis additam, veluti in versu Arateo ap. Hipparch. 10 16 Manit.

praeter morem aspiratam abiecerint quaeque insolenti spiritu sint instructae demonstrem, de illa ratione primo loco agendum.[1])

Verbi ἵστημι perf. act. et pass.: ἀφεστήκασιν ρ I 12 28 ἐφ[ε]στήκασι 202 7 καθεστηκώς 84 27 ὑφεστηκ[αι 269 8 (similiter 38[ies]). Aspirata fortasse negligitur ρ II 254 4 (οὐ]χ ἑς[τηκό]τες Sudh.) ubi ΚΕΚ apogr. n, ΚΕϹ apogr. o, sed denuo hic locus inspiciendus videtur. Addo Epicuri testamentum in quo κατεστήκωσιν legitur 168 2 ed. Us. codicum Gf auctoritate.[2])

Ubique εὑρίσκω εὑρεῖν εὑρέθη simm. scribitur (e. g. ο]ὐθ' εὕρο̣[μεν Ἐκη 6 4 οὐχ εὑρ[ίς]κων ρ I 341 10), sed οὐκ εὑρεθησομένων ipse legi οι 15 9.[3])

---

1) Diligenter consului Thumbii libellum: Untersuchungen über den Spiritus asper im Griechischen, diss. Friburg. 1888, qui tamen magis de dialectis quam de posteriorum usu est consulendus, deinde GMeyeri grammaticae ed. tertiae p. 326 sqq. Ab his quae proferuntur, ipse quoque exscripsi, ut omnia una extarent.

2) E titulis attulit KMeister (Sächs. Ber. Phil. hist. Cl. 1896 262): ἐπεστάκοντα ib. 252 (Thessal.) κατεστώσης AM I 337 (Amorgi pt) κατεσταμένοι CD 47 55 115 116 (Andaniae 91[a]), quibus addo κατεσταμένοις Leb. III 421 (Mylasis II—I[a]) BCH XVIII 544 (Alabandae i), tum e papyrorum copia ὑφεστάσθαι τα[ύ]της Πτολεμαῖον καὶ [(τάλαντα) κε̅] κατεστάσθαι RevMél 303 (II[a]) ἀπέστηκα PPar 59 2 (ca. 162[a]) ἀπεστηκότα PGrenf I 21 9 (174[a]) ὑπεστώσης WL 523 (III[p], sed ἐφεστώσης 1306), denique κατεστῶτος Arist. Rep. Ath. 48 24 Bl.[2] m. pr. Alia praebent libri et quidem sacri: κατέστακα LXX Jerem. 1 10 6 17 Alex. Vatic. Sinait. κατεσταμένος Num. 3 32 B etc. (οὐκ ἔστηκεν legit Tischendorf ev. Jo. 8 44 potioribus nisus codicibus, cf. Gregory 70 Blass Gr. 16), plura profani: κατέσταθ' Soph. Trach. 1091 L κατεστάσθαι Polyb. IV 84 1 codd. (ARP) κατεσταμένον X 4 5 F s. XI ἐπεστάσθω Archimed. ed. Heib. I 224 8 cod. ἀποκατεσταμένα Diod. 13 92 P (opt. s. X) A ἀπ[φ]έστηκεν Paus. III 22 6 L[a] οὐκ ἔστηκεν Callisth. Meuselii 1 19 Philop. in Ar. phys. 763 5 K κατέστηκε Anon. Byz. de re mil. 10 3 cod. κατεστήκεσαν Euseb. dem. ev. ed. Gaisf. 282 S κατεστώσης hist. eccl. II 2 V[a] ἀντεστήκαμεν Marci Eremitae contra Nestorianos 'Αναλ. Ἱερ. σταχ. I 97 6 cod. κατεστᾶσθαι (sic) Syncell. ed. Bonn. 582 11 codd. κατεστηκέναι Joannes miracula Artemonis (Boll. Oct. IV) 144[d], postremo e recentiorum Byzantinorum libris: κατεστώση Cinnam. ed. Bonn. 183 18 cod. Si vero apices quoque in iudicium vocare fas est, saepe in libris spiritum lenem in formis ἑστώς ἑστάναι sim. exstare dicendum, cuius rei exemplum sit Aristophanis Ravennas celeberrimus, cf. Equ. ed. Zang. p. VII.

Sed etiam in verbi ἵστημι formis haud rara sunt psiloseos exempla: κατίστατο lex sacra Gortyne inventa Mus. It. II 189 sqq. nr. 24 ἀντίστασθαι BU 747, 2 10 κατιστανομένων verso 1 (139[p]) ἐπίστημει (sic) LXX Jerem. 51 11 Alex. ἀντίστανται NT[1] cod. Claram. s. VI fol. 443 7 ἐπιστάνειν Orig. ed. Berol. II 86 18 cod. (s. XIV) οὐκ ἵσταται (sic) Philop. in Ar. phys. 236 2 691 34 LK ἐπισταμένη Archippi historia ed. MBonnet 2 5 VA ἐπίσταται ὁ ταξιάρχης 4 2 V.

Et hactenus de perfecto et praesenti tempore; verum aoristi primi formae multo fortius aspiratam retinuerunt neque praesto est exemplum nisi recentissimum: κατέστασαν Polyb. I 72 2 C s. XIV.

Contraria vitia haec adnotavit GMeyer[3] 326: ὑφέστη CI 3178 (Smyrnae 200[a]) ἀποκαθέστησεν Inschr. Perg. I 316[f], quae liceat aliis locis augere: ἀποκαθέστησεν Leb. III 626 7 (Sard. i) καθέστησεν Diod. lib. VII—X fr. Vatican. p. 41 Dind. ed. mai. Joseph. A 20 18 E καθέστησαν Paus. VIII 30 8 A[g] X 34 4 V[a]M καθέστη IX 30 5 V[ab] μεθέστη Dio Chrys. 44 28 M opt. καθεστήσατο Euseb. dem. ev. ed. Gaisf. 668 S ὑφεστήσαντο in Marc. 67 v. l. ἐπικαθέστησαν Catena in Act. Ap. ed. Cram. 17 7.

3) Psilosis in hoc verbo recentiore admodum aetate recepta est. Herculanense exemplum longe antiquissimum sequuntur Aegyptiorum papyri: οὐκ εὕρηκα BU 38 12 (186[p]) οὐκ εὐρέθη POxy I 43, 6 18 (295[p]) οὐκ εὐρίσκω PGrenf I 106 3 (VI—VII[p]).

Nusquam vero iustam aspirantem amittunt vocubula haec:

αἱρεῖν εἶλον[1])
ἕκαςτος ἑκάτερος[2])
ἕνεκα[3])
ἑξῆς[4])
ἔξω ἐκτός[5])
ἥςυχος[6])
ἧττον ἥκιςτα (cf. e. g. οὐχ ἧττον op 49 24).[7])

Dein nomina quaedam composita perlustrari libet: κα]χόμιλοι op 25 3 cf. οι 4 8 ομ 1 2, καχυπόνους op 28 24 καχυπόνουν 36 38, καχεξίαν ρ I 188 19 cf. 36 27 189 12 20 192 13.[8])

Superest ut disertis verbis affirmetur praeter ea quae modo attuli

---

Frequentissimus vero et paene constans est hic usus in sacrae memoriae codicibus vetustis, cf. οὐκ εὕρηκα Num. 11 11 BF οὐκ εὑρεθήςεται Deut. 18 10 B al., alibi raro deprehenditur et non nisi apud recentiores auctores: οὐκ εὑριςκομένων Joseph. A 16 102 P οὐκ ευρέθη (sic) 254 P οὐκ εὑρεθήςομαι Callisth. Meuseli 2 39 οὐκ εὗρε Orig. ed. Berol. I 196 23 A^{1} οὐκ ηυριςκον (sic) Hippolyt. ed. Ber. I 1, 116 23 cod. οὐκ εὑρίςκομεν Nicom. Geras. de mus. ed. Jan 297 17 B οὐκ εὑρήςομεν Philop. in Ar. phys. 249 11 K οὐκ εὑρεθήςεται Chron. Pasch. 135 15 cod. οὐκ ηὗρεν (sic) Marci Eremitae contra Nestorianos Ἀνάλ. Ἱεροc. cταχυολ. I 101 28 cod. οὐκ' εὑρίςκο (sic) Paulini vita Ambrosii Mediol. ib. 47 25. Agmen claudat exemplum e medii aevi actis protractum: κατεῦρεν Cusa diplom. I 444 (s. XII).

1) οὐκ αιρεῖται (sic) Philop. in Ar. phys. 268 13 K οὐκ αἱρήςεται Sopat. apud Walzium VIII 217 Ald., οὐκ εἶλεν Aristaenet. ed. Herch. 144 48 cod. οὐκ εἵλατο vita Epiphan. ed. Dind. V xxxiii cod. s. XII et sim. Simplic. in Ar. phys. 1363 22 A s. X Malalas 352 16 411 1 Theoph. Chron. 78 13 codd. 165 28 v. l., οὐκ ἑλεπόλεις Epiphan. ed. Dind. III 113 3 cod. I.

2) κατ' ἕκαςτον ὅλμον RevL 46 16 (258^{a}, de ἐπ' ἕχαςτο[ν RevMél 302 (II^{a}) infra agam) κατ' ἑκάςτου ἔτους MittER II—III 33 16 κατ' ἕκα⟨c⟩τον φόρον 20 (261^{p}) ὥςτ' ἕκαςτον (sic) Asclepiod. 7 6 codd.; ὑπ' ἑκατέρων Inschr. v. Magn. 105 21 (II^{a}; verum ὑφ' ἑκατ. 25 ἀφ' ἑκατέρας 28 etc.).

3) OYKINEKA Past. Herm. vis. 9 10 Sinait., et sic identidem Byzantinorum librarii, cf. οὐκ ἕνεκα Philop. in Ar. phys. 308 8 KM 318 5 K (οὐκενενέκαμεν 314 26 K pro οὐχ ἕνεκα μέν) οὐκ ἕνεκεν Theoph. chron. 392 1 efm.

4) ἐπεξῆς DS^{1} 344 34 (Ephesi 89^{a}), κατεξῆς NT^{1} cod. D ubique in Actis Ap. (3 24 11 4 18 23, cf. Schmied. § 5, 10^{e}), idem Hero Byz. poliorcet. ed. Wesch. 200 13 cod.; εἶτ' ἐξῆς apud Asclepiodotum 2 3 traditur (adsunt libri ABC).

5) λόγον ὑπεξομένους PGrenf I 80 17 (148^{p}) οὐκ ἕξει Philonis mech. synt. lib. V 85 3 codd. (VP) Orig. ed. Berol. I 251 26 cod. m. 1 Philop. in Ar. phys. 628 13 K οὔτ' ἕξει Aspas. in Eth. Nic. 148 10 Z οὐκ ἕξωμεν Epiphan. ed. Dind. II 663 4 v. l. οὐκ ἕξετε Testam. Job Texts and Studies V 1, 135 4 οὐκ ἕξουςι Ignat. ad Philad. 2 2 G^{1} Artemid. 85 4 L, ἐπεκτικαί Epiph. ed. Dind. II 615 32 codicum pars. Nec defuerunt, qui contrarium vitium committerent: οὐχ ἶχον PLond II 300 19 (346^{p}) οὐχ εἶχον Callisth. ed. Meus. 2 37 v. l.

6) ἐπ' ἡςυχίη Kaib. ep. 1038 (Pamphyl.) κατη[c]ύχαςας PLond II 172 14 (150^{p}) ἐπηςύχαςεν I 201 23 (IV^{p}), οὐκ ἡςύχαςαν Joseph. A 7 277 ROM οὐκ ἐπηςυχάζω ςοι Gramm. Lat. IV 569 2 κατηςυχίαν (sic) Paus. IX 1 5 A^{g} 'ἐπηςυχάζη prosiluerit' Gloss. Laod. 78 (π ordine literarum defenditur); cf. e titulis Latinis Esychus CIL X 2518 8059 15 Esichus 3284 al.

7) OYKHTTON Priscian. XVIII 257 cdd. (= Thucyd. 1 8) οὐκ ἧττον Zosim. 19 6 cod. (s. XI) οὐκ ἧςςον Epiphan. ed. Dind. II 678 1 V, ο]ὐκ ἥκιςτα EOe 61, 1 12 οὐκ ἥκιςτα Philo quis heres ed. Scheil 178 4 pap. s. VI^{p} Origen. ed. Berol. II 167 3 codicis m. 1 Hippocr. ed. Kuehl. I 117 8 A (οὐκ ικιςτα scriptum) id. ed. Littré IV 188 codex Apollonii Cit. 15 30 ed. Schoen. Symeonis Acta Artemonis Boll. Oct. IV^{2} 99^{c}, οὐκ ἡττήθην Arrian. in Epictet. ed. Schenkl 306 13 cod. s. XI—XII.

8) Psilosin in eiusmodi formas Byzantini demum videntur introduxisse, cf. κακομιλίαν Diod. 12 14 P^{1} (καχ- P^{2}) κακυπόνους Philo I 215 16 G^{2}H PUFN κακεκτῇ Clem. Alex. Paed. 273 3 N al. (Lob. ad Phryn. 677).

nulla extare in VH^{bus} certa neglecti spiritus testimonia. Erit fortasse qui me refutari dicat apographis. Sed his parum esse fidei iam supra pg. 81 monui, itaque nil valet e. g. O . KωCΠЄP apographi Oxoniensis ρ II 22 3 (. Cω . ΠЄ . n, οὐχ ὥϲπερ Sudh.). Certa autem testimonia dico ea, quae meis ipsius oculis legi, qualia paulo ante memoravi.

Et de insolentis psiloseos ratione iam satis disseruisse mihi videor; multo vero maiore spatio opus est in altera huius quaestionis parte tractanda.

ἴϲοϲ: ἐπ' ἴϲου πα fr 11 9 ἐπ' ἴϲον ορ 5 14 φιλαργ VII^2 125, 2 23 ἐπ' ἴϲηϲ πα 22 22 κατ' ἴϲον Iatr 29 1 2 οὔτ' ἴϲ[ωϲ (?) ευ 20 13 οὐκ ἴϲωϲ οι 2 15 17 5 — οὐχ ἴϲωϲ ρ I *11 28 (legi ipse; perperam οὐκ ἴϲωϲ Sudhaus) οὐ|χ ἴϲου θ? XI^2 30, 11 11 ἀ]φ' Ἰϲοκράτου[ϲ ρ II 57 5, quod idem fortasse latet in vestigiis leviter corruptis . . ΦΙωΚΡΑΤ. . ρ IV^2 191, 94 8.[1])

ἴδιοϲ: κατ' ἰδίαν μ 36 4 ορ 40 28 ευ 142 7 Iatr 35 31 κατ' ἴδια c 34 27 οὔτ' ἴδιον ρ I 243 9 II 25 15 κ I^2 90, 8 28 ἐπ' ἰδ[ί]οιϲ αι 275 11 οὐκ ἰδίαιϲ ρ II 47 15 ἀπ' ἰδίαϲ ἐμπειρίαϲ οι 7 31 ἐπιδιοκευθῶ θ? XI^2 36, 17 9 τὸ τ[ο]ιοῦτ' ἰδίωμα c 26.[2])

---

1) cf. Thumb 71 GM^3 327. Ionum regionibus propria est locutio ἐφ' ἴϲηι καὶ ὁμοίηι s. -οίαι (extat e. g. Ephesi: IMB 447 12 449 7 450 8 451 3 454 4 455 7 456 4 458 4 459 3 462 3 [IV—II^a], Magnesiae: Inschr. 12 7 [IV^a] 101 28 [II^a], Mylasis: Κοντολέων Ἀνεκδ. μικραϲ. ἐπιγρ. I nr. 37 [I^a?], Assi: PAS I 20 17 [II^a]; nusquam adhuc ἐπ' ἴϲηι καὶ ὁμοίαι inveni), quae abest ab Atticorum linguae monumentis (ubique ἴϲοϲ in titulis Atticis: Meist.^{3} 87). Falluntur vero qui in illis tantum verbis titulos aspiratam praebere docent, cf. τὸν hίϲον tab. Heracl. 1 175 (contra τὸν ἴϲον 1 149) ἐφ' ἴϲον BCH XVIII 17 15. Et Aegyptiorum quidem libelli nil in hanc rem conferunt (ἐϲθ' ἴϲωϲ Euripid. fr. papyrac. FTG^2 953 4, οὐκ ἴϲον Herodas 2 32), sed eo plura in codicibus servata: ἐφ' ἴϲηϲ Diod. 15 28 30 P s. X Artemid. 26 17 27 16 35 7 124 8 Laur. opt. (verum ἐπ' ἴϲηϲ 35 21 44 1 etc.) Arrian. in Epict. 271 13—14 cod. s. XI—XII ter Soran. ed. Rose 307 18 cod. Orig. ed. Berol. II 9 22 cod. [Ignat.] ad Philipp. 9 Hesych. s. ἰϲηγορεῖ Philop. in Ar. phys. 267 12 270 30 K [Ammon.] in Ar. Anal. prior. 46 7 47 9 10 cod. s. X Syrian. in Hermog. ed. Rab. II 33 5 V Usener der hl. Theodos. 48 4 Syncell. 330 14 AG Chron. Pasch. 662 5 Cusa diplom. I 398 s. XI, cf. ἴϲωϲ ὅ ἐϲτιν ἐφιϲηϲ (sic) Gloss. Laod. 83, καθ' ἴϲην Ptolem. synt. math. I 539 11 D ante ras. ut vid., οὐχ ἴϲου Orig. in ev. Jo. ed. Brooke II 46 1 cod., οὐχ ἰϲόρροπον Hippocr. ed. Littré IV 166 IJKO. Recentiorum librariorum signa in universum quidem non curo, nec tamen spernendum arbitror codicis Hippocratis primarii θ testimonium qui scribere solet ἰϲημερίη (cf. ed. Kuehl. I vi), cumque papyris Neapolitanis apte coniungitur scriptura Ἰϲοκράτηϲ a codice Palatino 132 in Philostrati sophistis frequentata (Kayser ad 213 14 ed. Tur.). Armenii aspiratam ignorasse videntur, nam „ison" transscripserunt sicut exposuit Brockelmann Zeitschr. d. D. Morg. Ges. 47 (1893) 36, sed aliter sese habet Latina memoria, cf. Hysochryse in pariete Pompeiana CIL IV 1655, hisoceles (= ἰϲοϲκελήϲ) Boet. geom. ed. Friedl. 376 3 codd. hisopleurum 404 9 m hisopleuro 13 e etc.

2) cf. Thumb 71 GM^3 327 Meist.^{3} 87. In titulis κατ' ἰδίαν et καθ' ἰδίαν pariter invenitur, hoc e. g. Tithronii (BCH V 442 7 16 443 16, I^a) Patmi (DS^1 402 4, II—I^a) Troezene (BCH XVIII 109, II—I^a) Teni (IMB 373 7, III—II^a) Alabandis (BCH X 30, II^a), illud Apteris (CD^2 126 43, 193^a) Mylasis (Leb. III 409 5, I^a) Halicarnassi (IMB 893 43, I^p) Prienes (ib. 425 5, II^a). Neutrum in Aegyptiorum papyris legi videtur, at κατ' ἴδιον PPar 25 (165^a), contra καθ' ἰδιόγραφον POxy I 70 6 (III^p). Rursus plura exhibet codicum memoria. Nam καθ' ἰδίαν admodum frequens est in sacris libris scriptura, cf. de NT^o Gregory 91, et aliunde quoque multa mihi exempla comparavi: Artemid. 132 1 165 27 251 21 Laur. Arrian. in Epictet. 44 15 cod.

ἰδεῖν, εἶδος, ὄψις simm.: κατιδεῖν μ 100 19 ἀπεῖ[δ]εν ρ I 372 8 ἐπιδεῖν II 167 35 ἐπιδών θ 37 3 ἀπι[δό]ντι ρ I 474 4 ἀποκατιδεῖν Hippocr. ap. Metrod. X^{2} 72, 2 3, dubium vero ο[ὐ]χ εἶδεν χ 4 4 (Є . ΧЄΙΔЄΝ n, <ЄΙΔЄΝ ipse legi)[1]), μητ' εἴδους αι 298 fr 11 κατ' εἰδώλων Є X^{1} 8 5[2]), ἀποψόμεθα c 38 32 ρ I 29 21 222 18 κατοψόμεθα μ 66 1 ρ I 152 19 κατόψεθ' ό 287 10[3]), αὐτοψίας Iatr 31 10 ὑποψία ευ 119 25 c 21 14 ai κατ' ὄψιν Єια II^{1} 4 2 7 18[4]), ὑποπτεύω Єκη 11 25 θα 11 1 al. ὕποπτος ομ 6 12 al. ἀνύποπτον Δε 60 1 ἐξ ἀπόπτου ευ 147 28 κατοπτεύω c 25 33 33 12[5]),

---

Orig. ed. Berol. I 242 16 A^{1} Acta Thomae ed. Bonnet 34 19 P Epiphan. ed. Dind. II 684 6 V (etiam alibi in hoc codice sic scribi adnotat editor vol. III p. 802) Usener der hl. Theodos. 25 16 Philopon. in Ar. phys. 250 5 K Laur. Lyd. de mag. ed. Bonn. 268 22 cod. — haud paucis igitur in libris et ἐφ' ἴσης et καθ' ἰδίαν scribitur, cf. quae modo de illa scriptura exposui —, deinde habes οὐχ ἴδια Philo I 242 6 A Simplic. in Ar. de cael. 38 1 A Syncell. 223 9 B οὐχ ἰδίων Hippol. ref. haer. 266 78 cod. (ib. 450 74 καθ' ἡδίαν = καθ' ἰδίαν). De aliis linguis cf. Thumb p. 84 (hidilogi = ἰδιολόγοι Latini) 85 (hediot = ἰδιώτης Hebraei) 86 (hediota = ἰδιώτης Syri).

1) cf. e titulis (GM^{3} 326) ἐγκαθιδών DI 3339 66 (Epidauri IV—III^{a}) καθῖδεν Class. Rev. XII 97 (Cotiaei i) καθιδεῖν BCH XV 606 (Amorgi i) καθιδόντες Kaib. ep. 278 (i) Ross. inscr. ined. 123 (Amorgi) ἐφεῖδε CI 3333 (Smyrnae) ὑφιδόμενος BCH X 299 20 (Alabandis II^{a}) Leb. III 419 5 (Mylasis II—I^{a}), e papyris ἐφιδεῖν PPetr II 69 3 (c. 250^{a}) BU 647 6 (143^{p}) [ἐ]φιδοῦσα 733 13 (II^{p}) ἐφιδόντα Oxy I 44 12 (I$^{p\,f}$) ἐφιδεῖν 51 7 (173^{p}, sed ἐπιδών 10) ἐφιδῖν ἐφῖδον 53 7 9 (316^{p}). Codices vero si contemplamur, his quoque in formis sacros libros vetustissimos agmen ducere videmus (cf. Schmied. § 5 10^{a} Gregory 71), quos alii sequuntur permulti: ἐφιδεῖν Diod. 14 52 PA ἀφείδοι (sic) Joseph. A 15 425 P ἔφιδε Acta Pauli et Theclae ed. Lips. 255 10 F Hippol. ref. haer. 136 97 (in fr. Pindari) ἐφεῖδον Hesych. s. ἐπίσκεψαν ἀφίδετε Acta Thomae ed. Bonnet 21 18 codd. 92 9 S ἐφιδεῖν Simplic. in Ar. de caelo 133 28 A (268 15 ὑφείλετο Diels cum libro A, sed ὑφείδετο DE ὑπείδετο E^{2} e [previdit b] quod retinuerim) ἀφιδόντες Philop. in Ar. de gen. et corr. 286 29 ἀφίδοι Laur. Lyd. περὶ διοσημ. ed. Wachsm.^{2} 39 1 MN, neque alia est res de Byzantinis scriptoribus, e quorum numero paucos seligam: ἐφεῖδεν ἐφείδοι Chron. Pasch. 119 12 126 17 καθ' ἰδεῖν (sic) Krumb. Stud. zu Romanos Münch. Sitz. Ber. 1898 186 36 καθιδοῦσα Ed. Kurtz Zwei griech. Texte über die hl. Theophano 6 16 καθεῖδες 9 17 ἐφιδοῦσα 20 22. Proprio loco reservavi οὐχ ἴδεν (sic) Epiphan. ed. Dind. II 683 3 V opt.

2) 'ΚΑΘЄΙΔΟϹ per speciem' (inter καθ' ἑαυτήν et καθ' ἔτος) Gloss. Laod. 33 οὐχ εἶδος Philop. in Ar. phys. K [κατ' εἶδος POxy II 327, 8 42 (186^{p}) BU 316 38 (359^{p}) PLeid V 1 27 (III—IV^{p}) DPM 1 27 ἐπ' εἴδους BU 657, 2 30 3 27 (II^{p})], καθ' εἴδωλον Act. Ap. 17 7 v. l.

3) οὐχ ὄψεσθε ev. Luc. 17 22 A οὐχ ὄψεται (sic) Sophronii Anacreont. Patr. Graec. 87 III 3440^{c}, verum ἐποψόμενον PLond II 162 14 (270^{p}).

4) ὑφοψία in litteris Eumenis II Arch. ep. Mitt. aus Oest. VIII 98 14 (II^{a}, exscripsit GM^{3} 326) αὐθοψίας WL 950 (III—IV^{p}), sed αὐτοψία DA 193 20 (III—IV^{p}) ὑπ[οψία BU 361, 3 6 (184^{p}); ἐφόψεσιν (sic) Vita S. Procopii 'Ανάλ. 'Ιερος. σταχυολ. V 9 21 (s. X) 'conspectus ἄφοψις' Gloss. Laod. 112 — κατ' ὄψιν 'coram' BU 93 5 (II—III^{p}) 451 13 (I—III^{p}) POxy I 117 3 (II—III^{p}).

5) E tit. quodam Syriaco enotavi τὰ κάθοκτρα (sic) Berl. Sitz. Ber. 1887 419 (I^{p} ?), e papyris αὐθοπτικῆς WL 221 ἐφόπτας 1353 (at αὐτόπτης PLond I 67 53 94 319 107 727 119 85 (III—IV^{p}) ἐπόπτης 95 351 355 (IV^{p}) ὕποπτος BU 372, 2 21 (154^{p}) al.), uberior codicum memoria: καθόπτας Herodot. 3 17 R ἐφοπτεύοντας Athen. de mach. ed. Wesch. 23 11 MF εὐκάθοπτον Joseph. B 6 135 PA^{1} ἐφόπτην Artemid. 168 2 L ἐφόπταις Orig. ed. Ber. II 28 4 29 17 cod. καθόπτευεν (sic) Callisth. ed. Meus. 1 33 καθοπτεῦσαι 3 17 καθοπτεύῃ Hephaest. Theban. astrol. ed. Engelbr. (Vindob. 1887) 74 18 codd. ἐφοπτεύσῃ Usen. d. hl. Theod. 17 14 καθοπτεύει καθορᾷ Hesych. κάθοπτρον ἀόρατον id. (aspirata utrobique literarum ordine defenditur) καθοπτεύεται καθοπτεύεσθαι καθοπτεύσομεν Sophron. homil. ed. Usen. Rh. Mus. 41 (1886) 502 17

verum οὐχ ὁρῶ πε̄ 17 9 οὐχ [ὁ]ρῶςι[ν πα 17 26 οὐχ ὁρώμενον ρ I 4 8 καθεωρ[α]κ[έ]ναι ορ fr 2 15 καθεωρᾶτο ρ II 32 6, καθ' ὅραςιν μ 30 9 μηθ' ὁράςει θδ 112 6 ὑφοράςεως ορ 22 30.1)

ἄθροος: οὐκ ἀθρόως ορ 3 12.2)

εἴληφα: ἀπειληφώς θ 38 14 κατειληφώς simm. πα 9 20 fr 57 3 p 1003 O II 433, 136 10 p 176 O I 172, 80 4 μετείληφε[ν c 18 3 μετειλη[φέν]αι μ 104 10 ὑπείληφα simm. μ 96 39 ρ I 109 29 ευ 106 10 πα 9 24 ἀπε[ί]ληπται θ 19 3 — ὑφειλήφεςαν ευ 111 29 ὑφείληπτο Ειδ̄ VI² 18, 5 4.3)

ἔλαττον: οὐκ ἐλαττόνων simm. Ακ 16 36 θᾱ 12 19 ρ II 132 fr 2 οὐκ ἐλαττώματα ορ 24 15 ἐπ' ἔλαττο[ν μ 14 34.4)

ἐλπίζω: ἀπελπίζει θ 38 35 κατηλπίςθη πα fr 57 8 κατέλπιςμα Δε 33 2 — ἀφελπίςαντ[ες Π p 1520 pezzo 11 (ipse legi).5)

---

504 7 509 1 P s. X. Verum usque ad hodiernum diem propagata est consona aspirata in speculi vocis forma, cf. καθρέπτης Syntip. ed. Eberh. 16 12 κάτοπτρα δ λέγονται καθρέπται Wagn. carm. med. aevi 173 928, denique καθρέφθης καθρεύτης καθρέπτης καθέφτρι, quae a lexicographis Neohellenicis afferuntur. Inde etiam ὀφθαλμός explicatur: καθ' ὀφθαλμούς LXX Ezech. 20 14 A (cf. Gregory 91 Schmied. § 5 10a) τοῦθ' ὀφθαλμός Philo I 17 15 V.

1) οὐκ ὁρᾶται Ptolem. math. synt. I 13 3 D. Peculiari vero opus est disputatione in formis praeteritis. Nam ex ἠϝόρων oriri debuisse ἑώρων non ἑώρων statuit WSchulze qu. ep. 265 adn. 2 viditque huic opinioni duos titulos succurrere: οὐκ ἑωρῶμεν DS¹ 126 (304a) οὔποτ' ἑῴρα (ΟΥΠΟΤΕΟΡΑ lapis) Kaib. ep. 317 (Smyrnae i). Possum alia quae librariis debentur adscribere: ΑΙΩΡΩΝ Hyperid. epitaph. 17 m. prim. ΕΩΡΩΝ corrector ἀπεώρα Acta Thomae ed. Bonnet 9 9 codd. ἀπαιώρουν (sic) Joseph. B 5 515 L ἀπεώρουν (sic) 6 233 PA¹ (de termino cf. ἑώρουν Hippolyt. ed. Ber. I 1, 134 12 cod. s. X—XI) οὐκ εωρᾶ (sic) Orig. ed. Ber. II 146 17 cod. Patm. s. X ὑπεώρα Clem. Alex. str. II 275 10 ed. Dind. cod. L (cum dett. ὑπερεώρα editor) οὐκ ἑώρων Paulini vita S. Ambrosii Mediol. Ἀναλ. Ἱεροс. σταχ. I 81 1 ἀπεώρα Ed. Kurtz Zwei griech. Texte über die hl. Theophano 11 23. Tum ex perfecti formis: οὐκ ἑωραμένον Polyaen. ed. Melb. 380 16 cod. οὐκ ἑώρακεν Epiphanii vita ed. Dind. vol. V xvi 6 cod. s. XII οὐκ ἑώρακα Chron. Pasch. 263 6 cod.

2) ἀθροῦς Atticorum esse dicunt veteres grammatici (cf. KB I 112), sed neque tituli neque Aegyptiorum chartae exhibent, quae in hac quaestione diiudicanda possint afferri. In vetustioribus libris illa grammaticorum observatio saepe obtinet, velut in Polybii codice A s. XI, cf. vol. I² xxxvi ed. Hultschii, quem tamen inde quidquam de Polybii sermone eruere posse nego quia solae apices parum valent. Et traditur quidem in Plotini memoria οὐχ ἀθρόα ed. Creuz. 610 13 a cod. Vaticano et Cizensi, sed huic testimonio non multum tribuerim.

3) cf. ἀφειληφότας CIA IV 51e 9 (410a) καθειληφότος II 331 10 (271—265a) καθειληφότων 332 14 (268a) quae exscripit Meist.³ 103 922. Sed ceterarum regionum tituli talia ignorant (veluti habes κατειληφώς IMB 143 36, III—IIa) pariterque papyri ex Aegypto allatae: οὐκ εἴληφα PPetr II 42 7 (258—253a) μετείληφα PLeid vol. I p. 89 (IIa) ἀπείληφεν BU 193 25 (136p) al. Attica fuit consuetudo quemadmodum praeter titulos etiam grammatici declarant (Anecd. Oxon. I 311 21, cf. Schulze qu. ep. 465 adn. 2) et haud scio an εἴληφεν Bodleiani Platonis (Hipparch. 231d) grammaticae recensionis vestigia servarit.

4) Aspiratio in voce ἔλαττον admodum recentis est aetatis: οὐχ ἐλάττους Joseph. in Ap. 1 89 cod. m. 1 οὐχ ἔλαττον Usen. d. hl. Theod. 41 13 Trinchera acta medii aevi nr. 331 (1283p) ἐφέλαττον Philop. in Ar. phys. 265 14 K (ubi adnotat Vitelli 'constanter sic vel ἐφέλλαττον') ἐφέλαττον Syrian. in Hermog. ed. Rab. I 9 5 VS (= codd.) 55 10 V 64 23 S οὐχ ἐλαττωθήςονται Leontii vita Joannis ed. Gelz. 28 7 C (s. XII); οὐχ ἐλαχίςτη Pausan. X 17 8 Vb.

5) cf. Meist.³ 86 (ἐλπίδ' CIA I 442 8 anni 432 a. C.) Thumb 71 sacrisque de

ἐνιαυτός: κατ᾽ ἐνιαυτόν ρ II 301 fr 4 πρ 20 7 (Є) 20 15 (Є).[1]

ἔσταλκα simm.: ἀπεςταλκός αι 284 4 ἀπεςταλμένου p 986 19 3 κατεςταλμένον Ακ 19 3 cυναπε[ςτάλ]θαι ρ I 187 2.[2]

ἔτος: πέντ᾽ ἔτη πρ 21 13 (Є) ἐπ᾽ ἔτη Στ 29 4 ἑξήκοντ᾽ ἔτη Ακ 33 39 — δέχ᾽ ἔτη 25 15 in versu Apollodori.[3]

---

libris Gregory 91 Schmied. § 5 10^{a}. E recentiorum titulorum memoria nova permulta possis depromere exempla, velut ἀφελπιςθοῦςα (sic) Rev. de phil. 1899 385 (Philadelph. i) idemque de codicibus dicendum: ἀφελπίζοντες Joseph. A 15 353 P οὐχ ἤλπιζον A 7 50 M ἀφελπίςας Aristaen. ed. Herch. 158 27 cod. Hippolyt. I 1, 124 18 ἀφελπίζω Ptol. math. synt. I 195 1 ABC ἐφήλπιςε Callinici vit. Hyp. 98 6 Vb ἀφηλπίςθαι Epiphan. ed. Dind. III 485 23 al. Romanorum lapides praebent Helpis Helpidius Helpidianus (cf. Gregory 91), ἐφ᾽ ἐλπίςιν scripsit Ausonius in epigrammate quodam graeco (Mon. Germ. antiqu. p. 170). Aegypti papyri nil praebent, quod tamen fortuito accidisse probat Coptorum ʽhelpis' MittER V 117.

1) Ptolemaeorum aetate huic vocabulo aspiratio praefigi coepta est, cf. καθ᾽ ἐνιαυτόν BCH VIII 24 10 16 (Amorgi II—III^{a}) CI 2448, 6 25 (testam. Epictetae, III^{a}) μεθ᾽ ἐνειαυτόν (sic) PLond I 40 75 (158^{a}), quae in Romanorum quoque saecula migravit, cf. ἐφ᾽ ἐνιαυτόν PLond II 186 12 (94^{p}) καθ᾽ ἐνιαυτόν POxy I 137 17 (VI—VII^{p}), neque tamen unquam ita invaluit, ut iusto pronuntiandi modo potior fieret. Nam permultis et titulorum et papyrorum locis legitur κατ᾽ ἐνιαυτόν, et si codices examinaveris, perrara tibi sese offerent illius rationis exempla: καθ᾽ ἐνιαυτόν LXX Deut. 14 21 B μεθ᾽ ἐνιαυτόν Joseph. A 5 335 R.

2) Aspiratio adhuc solum ex orientis regionum titulis innotuit (cf. GM^{3} 326 DS^{2} ind. gramm.): ἀφεςτάλκαςιν BCH XIV 94 4 ἐξαφέςταλκαν 15 (Halic. pt) ἀφεςτάλκας[ι]ν Inschr. Magn. 87 6 (Pergam. II^{a}) al., alibi vero deest, velut in Cretae insulae titulis: ἀπέςταλκαν CD^{2} 123 4 (Istri 183^{a}) 125 4 (Lato 193^{a}) ἀπεςτάλκαντι 124 5 (Cydoniae 193^{a}) ἀπεςταλμένος 120 26 (Cnosi II^{a}). Et sicut in Atticae linguae monumentis incisis consueta psilosis nusquam tollitur (cf. Lautensach p. 21), sic eam in Aegypti quoque litteris constanter retineri expressis verbis affirmandum videtur, cf. e multis ἀπέςταλκα PPetr I 47 3 II 3 5 17 1 (III^{a}) ἀ]πεςτάλκαμεν RevL 37 6 (258^{a}) ἐπεςτάλθαι BU 8, 2 30 (248^{p}). Propria memoria dignas arbitror Antigoni regis litteras IHSt vol. XIX (1899) p. 330 sqq. editas, in quibus praeter solitas formas ἀφεςτάλκαμεν A 66 ἀφέςταλκ[ε B 4 ἀφεςταλμένοι[ς 33 etiam ἐφέςτειλε[ν legitur B 40 (at ἀπέςτειλεν A 29 B 38 ἀπεςτείλαμεν A 4 47).

3) De titulis cf. GM^{3} 327 Thumb 70; e Kaibelii epigrammatis XI exempla formae aspiratae collegit Wagner p. 91. Saepe καθ᾽ ἔτος legitur (praevalet tamen ni fallor consueta scriptura κατ᾽ ἔτος), tum ἐφέτειοι BCH XI 86 (Magn. ad Sip. I^{p}). In epigrammatum lingua volgares sunt formae δεχέτης, ὀκτωκαιδεχέτης simm. Papyri et ipsae quidem psilosin praeferunt, spiritus vero indicium praeter καθ᾽ ἔτος (PTor II 69 10 (137^{a}) BU 197 13 16 21 25 (17^{p}) PGrenf II 141 12 (VI^{p}) al.) etiam alibi invenies: ἐφ᾽ ἔτη δύω PLond II 119 10 (145^{p}) ἐφ᾽ ἔτη BU 538 (100^{p}) 9 30 (ib. καθ᾽ ἔτος 31 sed κατ᾽ ἔτος 10 28 sicut καθ᾽ ἔτος BU 86 37 (155^{p}) κατ᾽ ἔτος 17). Ex auctorum papyris in Aegypto repertis accedit τριάκονθ᾽ ἔτη Arist. Rep. Ath. Bl.^{2} 5 11. Pergo ad codices: καθ᾽ ἔτος Dio Chrys. 47 19 M opt. Dio Cass. 78 27 Epiphan. II 459 9 492 9 V Gloss. Laod. 83 Theoph. Chron. 175 29 252 34 efm, τὰ ἐφέτεια Aristot. probl. 20 7 923^{a} 33 ^{b} 7 20 13 924^{a} 32 C^{a}Y^{a} 'ЄФЄТΙΟΝ hoc anniv⟨ersari⟩um' Gloss. Laod. 80, cf. v. l. ἐφεςτίων Diod. 19 21 (XY Bas.) pro ἐπετείων. In Strabone est κατ᾽ ἔτος 362 366 402 etc., verum 246 πεντετηρικὸς ἀγών restituerunt editores e codicum lectione πενθερικὸς ἀγών unde πενθετερικὸς ἀγών scriptum fuisse statuendum est. Attamen in medii aevi actis rursus κατ᾽ ἔτος scribitur (cf. Cusa I 369 460 al.), quam observationem si cum Theophanis codicibus coniunxeris saeculo fere octavo vel nono interiisse iudicabis spiritum. E Latinis libris cf. ʽefetos hoc anno' CGL III 517 (et sic ἐφέτος usque ad hodiernos pervenit, cf. Dieterich 85). Paullum in Censorini memoria morari iuvat; tetraheterida ed. Hultsch 37 3 codd. (DV) pentahaeteridas 39 7 D (patahaeteridas V) triheterida 41 18 D, quamquam multis aliis locis spiritum neglectum esse vidi. — Addo τῶν ἐπετείων γενημάτων PTebt I 27 33 (113^{a}).

ἦχος simm.: συνεφηχεῖται πβ̄ 16 14.[1])

ἰσχύς simm.: κ]ατισχῦσαι ρ I 189 5 ἀπισχυρ[ί]ζεσθαι μ 104 28.[2])

ὄκνος simm.: οὐκ ὀκνή[σο]μεν ρ I 91 29 κατοκνε[ῖ μ 30 15 κα]τοκνεῖν β 8 17.[3])

ὀλίγος: οὐκ ὀλίγοι ρ I 155 12 θ 20 30 οὐκ ὀλίγοις θᾱ 23 15 κατ' ὀλίγον p 862 Scott Herc. 322 6 Iatr 3 15 24 etc.[4])

ὀπώρα: μεθόπωρον *ευ 69 fr 5^d 3 ipse legi (φθινόπω̣[ρον Δε̄ 25 5).[5])

Varia spiritus in Graecorum lingua fata magnam partem ex assimilandi studio nata esse iure statuerunt viri docti (cf. Kretschmer

---

1) Spiritum vocis ἦχος a veterum temporum usu derivari documento sunt nomina propria Ϝᾶχος (DI 1181 A 36, tit. Arcad.) et Ϝᾶχυς (DI 3139 in amphora Caeritana originis Corinthiaci et in vasculo quodam Chalcidico Löschcke Arch. Zeit. 1881 36). Alia exempla ex aevi recentioris scriptis emergunt: ὑφηχήσεις Philo ed. Berol. II 284 1 MA optimi (ὑπ- H, ἐπ- P) ὑφηχεῖ 290 18 M (ὑφηχῇ A ὑπηχεῖ HP) III 85 17 MAG 240 4 MA ὑφηχοῦντος III 59 12 papyr. s. VI ἐφηχεῖται Aristid. II 177 10 A^1S ὑφηχεῖ Hippolyt. ed. Berol. I 2, 140 26 V.

2) Notum est vasculorum pictoris nomen Ἥσχυλος quemadmodum opus suum ter ipse signavit (Meist.[3] 87). Perpauca habeo quae addam: οὐχ ἰσχυραί LXX Esdr. I 4 32 Vat. (enotavit Schmied. § 5 10^b) οὐχ ἰσχύοντες (sic) Zonar. II 312 5 PW, cf. ʽΙΣΧΥΡΑΣ PLond I 233 24 (VII^p). Nil e titulis lucramur.

3) ο[ὐ]χ ὀκνῶ BU 632 12 (II^p) καθοκνήσης Vita Euthymii ed. de Boor 33 22 Ed. Kurtz Zwei griech. Leb. d. hl. Theophano 22 5.

4) Huius vocis spiritum non recte inter codicum vitia enumerat Schmiedel (cf. § 5 10^b ubi vide exempla e sacris libris, Gregory 91), nam certa huius consuetudinis testimonia iam papyri praebent inde a saeculo altero p. C.: οὐχ ὀλίγων BU 747, 2 16 (139^p) οὐχ ὀλίγην PLond II 173 11 (169^p) μεθ' ὀλίγον BU 388 11 ($II^{p?}$) οὐχ ὀλίκην (sic) 72 11 (191^p) οὐχ [ὀ]λ[ί]γην 146 10 (II—III^p) οὐχ ὀλίγ[ον POxy I 71, 2 6 (303^p) οὐχ ὀλίγας PLond II 282 11 (346^p), verum οὐκ ὀλίον PPetr II 2 16 (260^a) οὐκ ὀλίγη BU 2 13 (209^p) μετ' ὀλίγον CPR I 18 38 (124^p) etc. Addam e libris manu scriptis: οὐχ ολίγας (sic) Joseph. A 15 257 P οὐχ ὀλίγον Orig. ed. Berol. I 144 1 A s. XIV οὐχ ολίγοι (sic) Artemid. 27 7 L οὐχ ὀλίγα Hermog. ap. Walz Rh. III 361 12 v. l.

5) cf. Thumb 5 (Ἡοπωρίς in titulo Laconico) 71 Blass Ausspr.[3] 78, tum WSchulze qu. ep. 474 adn. 4: ὁπίσθιον tit. Attic. BCH XII 284 μεθόπωρον Hesych. μεθοπώρινον papyr. Quae res sit certius indicabo: μεθοπωρινός constans est scribendi modus in Eudoxi papyro (= Eud, II^{af}) cf. 2 47 515 520 524, μεθοπωρινοί praebet cod. Alexandrinus (s. V) 1 Clem. ad Cor. 20 9, verum μετόπωρον Philo quis heres ed. Scheil 167 7 8 18 174 8 pap. s. VI Gramm. Lat. IV 578 30. Perquam vero frequens illa est scriptura in profanorum scriptorum memoria, quorum ordo a Thucydide incipit: μεθοπωρινοί VII 87 1 E μεθοπώρου Hippocr. ed. Littré VII 134 6 (cf. ed. Kuehl. I 40 6 [μεθοπώρῳ codd.] et I 51 12 52 19 151 10), μεθοπώρου Aristot. probl. 861^a 10 C^a μεθόπωρον 25 C^a μεθοπώρου μεθόπωρον Philo I 14 13 17 10 V μεθοπωρινός Wendland Neu entdeckte Fragmente des Philo 7 22 23 11 8 F (compensatur ergo papyri Philoneae auctoritas) μεθοπωρινήν Hephaest. Theban. ed. Engelbr. 78 10 A ʽἰσημερία μεθοπωρινή' Gloss. Laod. 83 etc. Agmen claudunt Theophanis chronographi codices: μεθοπωρινῆς 286 14 g (μεθοπορ- m). In Strabone est μετοπώρου 420 650 721 μετοπωρινήν 420, deinde φθινόπωρον 692 (Aristobulus excerpitur). Contra Geminus scribit φθινόπωρος 2^d 8^b bis 34^c φθινοπωρινός 14^e 33^c, in stellarum vero indice, qui alius est auctoris, reperitur μετοπώρου 66^d μετοπωρινή 66^d bis. — Addam alia insolentis aspiratae e papyris exempla: τῶν ἐφεικόστων RevL 56 16 (258^a, cf. εἵκοσι Joseph. B 7 229 VR ἡκάδι (sic) Marci vita Porphyr. 30 19 B s. XI, at τὸ ἐπείκοστον PPetr II 156 18 (186^a); veterum digamma (Ϝίκατι) spiritus fuit origo), μεθ' ὅνων BU 699 11 14 (II^p) ἐφ' ὅνῳ PLond II 84 3 (145^p), οὐχ οἴομαι PAmh I 3, 2 8 (III^p); Laconum διhοικέτα (Thumb 6) cum infimae aetatis scriptoribus coniungendum: καθ' οἴκων Theoph. chron. 166 31 f s. XIII καθοίκησιν Zonar. III 647 3 ed. pr. ἐμεθοικήσαμεν Cusa dipl. 394 (s. XI—XII).

Entstehung der Koine 21). Sic voces ἐνιαυτός ἔλαττον ὀλίγος spiritum ex vicinis formis ἕν ἑλεῖν ὅλος[1]) assumpserunt atque psilosis in vocibus ἑξῆς ἕνεκα εἵλατο εὑρίσκω explicatur comparatis ἐξ ἐν εἴληφα εὖρος. Sese invicem mutarunt si quo in verbo asperi et lenis spiritus formae una extabant, cf. ἵστημι ἕστησα ἕστηκα — ἔστην, ὁράω — εἶδον ὄψις.

Haud raro in Graeca lingua accidit, ut spiritus in antecedentem vel sequentem syllabam transiliret. Qua de causa haec adnotanda duxi: ἐ]πιορκίαν ευ 9 25 (ἐ[πι]ορκεῖν 146 1), ὑπεξαίρεσις Δπ 41 1 10 (Epicuri est locus) ὑπεξαιρέσεων ρ I 202 18 ὑπεξαιρέτων ευ 132 11 ὑπεξελόμενος X? VIII² 189, 11 11.

De voce ἐφιορκία simm. cf. Thumb 12 35 37 72 GM³ 327 Kretschmer Vaseninschr. 228. Quidquid ex lapidibus innotuit praeter paucos Dorum titulos (ἐπιορκήσαιμι CD² 116 22 Hierapytnae pt, ἐπιορκόντι 117 17 ib.) formas praebet transposita aspirata insignes, cf. GMeyeri loci et ἐφιορκέοιμι BCH XIX 1 sqq. A 17 ἐ]φιορκέοι C 3 e Labyadarum lege sacra. Et sic etiam papyri vetustiores: ἐφιορκοῦντι PPetr II 150 a 5 (200ª) BU 543 13 (27ª) POxy II 240 8 (37ᵖ) PAmh II 68 35 (IIᵖ) al., verum ἐπιορκ[οῦντι PLond II 147 16 (64ᵖ) ἐπειορκήκαται (= ἐπιωρκήκατε) BU 683 11 (II—IIIᵖ) ἐπιορκίας PLond I 202 55 (VIᵖ) ἐπιορκείας 234 52 (VIIIᵖ). Quod ad codicum memoriam attinet feruntur volgo in grammaticis (cf. Schmiedel § 5 10ᵈ) testimonia haec: ἐφιορκοῦσιν LXX Sap. Sal. 14 28 Alex. (adde ἐφιορκία ib. 25 C) et ἐφιορκήσεις ev. Matth. 5 33 Sin. Excussis autem editionum lectionibus et plura et certiora proferri licet: ἐφιορκήσῃ Stob. Anthol. I 612 10 A¹Mᵈ (in fr. comico) ἐφιορκεῖν ib. 621 14 LM¹ (in Chrysippi loco) ἐφιορκεῖν Aristot. rhet. 3 16 1416ª 31 Aᶜ ἐφιορκίας Joseph. A 5 169 170 M 14 348 P ἐφίορκος Vit. 102 P. Itaque recte olim Phrynichus ἐφίορκος proscripsisse cognoscitur, cf. p. 308 Lob., quem locum quo explicaret non habuit grammaticus acutissimus praeter Hesychii glossam ἐφιορκήσαντες. Novelli litera ι detrita ἐφορκία simm. dixerunt, quaemadmodum iam in papyro magica s. IV p. C. legitur: ἐφορκίζω WL 1043, cf. ἐφορκισμούς Epiphan. ed. Dind. II 98 22 v. l. ἐφορκίζοντες Athanas. ed. Maur. I 152ᵈ ἐφορκιστῶν Cyrill. Hierosol. procatech. 9 cod. Mon. 394 s. X Bodl. 271 s. XI ἐφορκισμούς catech. 1 5 Bodl. 171 (et sic constanter). Novam creavit dipthongum Byzantinorum aetas, cf. ἐφούρκισεν (sive -κησεν) Theoph. Chronogr. 184 5 352 21 374 4 (at ἐπιορκήσας 194 7), alii primam mutaverunt literam: ἀφορκίζω acta Pelagii 10 26 (cf. ib. Us.), ἀφίορκος hodiernorum (Hatzid. Einl. 291). Quintum denique scribendi genus in his conspicies: ἐπορκιστῶν Justin. apol. ad sen. Rom. 6 ἐπορκίζοντες ib. ἐπορκισταί dial. c. Tryph. 85 ἐπορκίῃ Stob. Anthol. I 620 16 (fr. Eusebii) cod. A.

Verbo ἀμπίσχειν recentiores ἀμφίσκειν substituerunt, quae mutatio iam sub Augusti aetatem in linguam recepta esse videtur. Multa enim Philonis feruntur testimonia, velut ἀμφίσκουσιν III 226 1 G ἀπαμφίσκεται 251 21 GFHP¹ ἀπαμφισκόμενος 193 23 AB (i. e. codd.) etc., alia Origenis: ἀμφισκόμενος ed. Berol. II 85 21 ἀμφισκομένης I 237 13 A (ἀμπισκομένης

1) Ab altera parte οὐκ ὁλόκληρα Artemid. 67 9 L οὐκ ὁλόκληρον Rhetor. ed. Walz VIII 253 Ald.

Philocaliae codd. 124 8 ed. Rob.), quibus adde quae praeterea e Cyrillo Zonara Hesychio Suida adnotaverunt Thesauri editores I 2, 261[f] 1167[a] III 1397[c].

Plane idem passum est Hebraicorum vocabulum πάσχα. Nam φάσκα identidem in Josephi libris invenit Niese, velut Ant. 2 313 P^1 3 293 OE 5 20 codd. (praeter Zonaram) Bell. 2 10 LVRC (πάσχα PAM) eademque forma Originis codicibus comm. in ev. Jo. ed. Brooke II 245 5 servatur, cf. etiam ἔφασκον pro ἔπασχον Joseph. Ant. 5 187 RO. Nomen proprium Paschasius Φασχάσιος scribitur CIGSic. 158.

Qua vero de causa modo vocem ὑπεξαίρεσις attulerim ex his velim cognoscas: ὑφεξαιρεῖσθαι BU 840 4 6 (VI^p) ὑφεξήρηται LXX Gen. 39 9 D s. V—VI ὑφεξαιρεῖ Hero geom. ed. Hultsch 59 4 A 90 24 A ὑφεξαιρέσεσιν Diod. 12 21 P (opt. s. X) AF ὑφεξαιρεθέντος Gemin. 36[d] V^2 ὑφεξηρημένον Philo I 30 16 V ὑφεξελόμενος 29 13 V idem Joseph. A 3 258 ML ὑφεξέλονται A 14 201 v. l. ὑφεξηρήσθω Orig. Philoc. ed. Rob. 152 16 AB 190 3 AB ὑφεξηρηκέναι 157 24 AB ὑφεξαιρουμένου ed. Berol. I 256 10 cod. ὑφεξαιρεθῆναι Cram. Cat. in Act. Ap. 199 31 ὑφεξαιρουμένου Epiphan. I 288 32 V ὑφεξαιρούμενος II 674 12 B ὑφεξαίρειν (= ὑπεξαιρεῖν) III 35 6 cod. ὑφεξαιρῶν Philop. in Ar. de an. 140 26 R ὑφεξερεθῇ (sic) in Ar. phys. 678 21 K ὑφεξαιρουμένου Chemici ed. Berthelot 157 17 codd. fere omnes ὑφεξαιρούμενοι Bekk. Anecd. 252 10 cod. ὑφεξαίρειν· ὑφαιρεῖν, ἐπαίρειν Hesych. ὑφεξαιρομένου· ἐπαιρομένου id. ὑφεξαίρειν (sic) Syncell. 331 3 AG ὑφεξαίρουσιν 441 8 'ὑφεξαίρεσις exceptio' 'ὑφεξαιρῶ excipio' Gloss. Laod. 108, porro ὑφεξελόμενος Theodor. h. eccl. V 12 13 AB ὑφέξελε· ἔπαρον Hesych. ὑφεξέλκων Cyrill. Alex. in ev. Joann. I 659 23 B (retinuit Pusey) ὑφεξέλκει 728 26 v. l. ἐφεξεῦρεν Hippolyt. in Dan. 2 27 (intactum reliquit Bonwetsch).

Metathesin aspiratae non Byzantinis imputandam esse docent testimonia e Latinorum libris conquisita: ЄΦЄΞΗΓΗϹΙϹ solemnis est scriptura cod. Monac. (s. IX) Porphyrionis Horatii commentatoris, cf. ed. Mey. 6 21 113 7 131 14 134 12 146 16 151 21 eΦЄΞΝΓΗϹΙϹ 154 4 ЄΦЄΞΗϹΙϹ 166 19, 'afexeresis' (= ὑπεξαίρεσις) tradit Schematum dianoeas codex Halm Rhet. 73 11, 'efexegesis' Serv. ad Georg. 1 3 codd. 'efexegesin' ad Aen. 1 12 libri (praeter M qui 'effexegiesin' praebet) 'efexegesis' 2 260 CLH (at 'epexegesis' E et sic 6 7 libri omnes nisi falsum est Thilonis silentium). Porro 'efexegisis' Schol. Lact. Plac. in Stat. Theb. VI 883 M ('effixigestus' Pa 'effexegesi' Pb) 'ephexegesis' VII 49 L ('epex.' MP ex silentio Jahnkii, cui equidem nil tribuo), cf. ad X 740 ubi ἐξήγησις scribit editor, at ЄΦЄΡЄϹΙϹ M unde revocari debet ἐφεξήγησις. Ab antiquis igitur grammaticis formam similem mutuatus est Eberhardus Bethuniensis, cf. 'eflexegesis' (sic) Graecism. ed. Wrobel 1 89 ('efflexegesis' et 'exfexegesis' v. l.). Perperam 'effexegesis' pro ἐξήγησις habetur a Ducangio GML ed. Faure III 232.

Redeo ad Graecos: τεθευκέναι (= τετευχέναι) *Iatr 14 34 (καθάρρους 8 44 sed κατάρρους 19 32, καθ' εὐθυωρίαν 16 24; illic gemina consona ρ spiritus fuit causa, hic utraque aspirata cernitur), ἀφαυδισάμενοι BU 195 13 (161^p) quo in verbo latet ἀπαυθαδισάμενοι (errat Thumb Koine 177 qui verbum ἀφειδέω subesse dicit), καθ' ἐξαίρετον Usen. d. hl. Theod. 70 7, ἀνθανίσταντο Jo. Lyd. περὶ διοσημ. ed. Wachsm.[2] 10 5 cod. C s. IX, οὐχ

εἰς ἓν σημεῖον Simplic. in Ar. de caelo 177 15 A s. XIII—XIV οὐχ εἰς ὕλην 310 24 A οὐχ ἐν ἑτέροις Trincher. syllab. 35 (1035ᵖ).

Contrarium deprehendis vitium in vetere quadam papyro: ἐπ' ἕχαστο[ν RevMél 302 (IIᵃ). Hic etiam vocum χύτρα (κύθρα) χιτών (κιθών) esset locus, nisi de his iam antea aptius egissem, cf. pg. 82 sq.

Restat certum vitiorum genus quod iam antiquitus extitisse ex testimoniis apparet: οὐκ ὑπακουόντων Aristot. rep. Ath. Bl.² 48 5 in parte operis a negligenti quodam librario conscripta οὐκ ὑπελίφθη LXX Exod. 10 15 Vat. s. IV οὐκ ὑπακούων Deut. 21 19 Vat. (idem etiam οὐκ ὑπολειψόμεθα Exod. 10 15 οὐκ ὑπολείπεται Gen. 47 18), οὐκ ὑπακούει Hippocr. VIII 384 (L) Ald. Frob. οὐκ ὑπακούειν Joseph. A 5 198 M¹ οὐκ ὑπεκρύβη Apocalypsis Baruch Texts and Studies V 1, 91 8 οὐκ ὑπετάγη Hippol. ed Ber. I 1, 166 18 A s. X—XI οὐκ ὑπεδείχθη Orig. ed. Ber. I 242 12 cod. m 1 οὐκ' ὑπεξίσταται (sic) Philop. in Ar. phys. 665 27 K οὐκ ὑπήντησεν Chron. Pasch. 601 10 cod. οὐκ ὑπεξέβη Theoph. Chron. 204 17 y. Vocis φακεψῶν (= φαχεψῶν) PPar *67 16 (IIᵃ) eadem est ratio atque nominum Κράτιππος Φύρκιππος simm.

Etsi latius quam consilium operis patitur de his rebus fluxit oratio, tamen non moleste hoc laturos spero, quorum in usum illa maxime sunt exposita, grammaticos dico veterumque scriptorum editores. Separatim nunc de voce οὐθείς (μηθείς) agendum, qua in disputatione auctores Herculanenses retento more singillatim perlustrabor. Atque qui horum aetate antiquissimus est Epicurus aspiratam magnopere adamasse ne dicam fere ubique adhibuisse videtur. Nam reperitur in eius libris οὐθέν 15ⁱᵉˢ μηθέν bis (πρ 21 8 p 1413 24 4), alterius rationis testimonia (οὐδέν κη 7 2 8 8 12 18 13 24 VII (Є?) 71, 3 2 οὐδένα κη 10 8) fere ad unum omnia e libro de natura duodetrigesimo comparantur, in quo οὐθείς μηθείς non traditur. Unde librarium huius voluminis memoriam immutasse sive immutatam propagasse mea est sententia. Pariter tenui adversantur Colotes (οὐθέν in Plat. Euthyd. 19 7) Polystratus (οὐθέν 7ⁱᵉˢ μηθέν 5ⁱᵉˢ οὐθείς 21ᵇ 8 οὐθενός 2ᵃ 5 οὐθενί 21ᵇ 6 μηθενός 23ᵇ 8 μηθενί 20ᵃ 7 — οὐδείς 11ᵃ 9 οὐδεν[ί 13ᵇ 9) Carneiscus (οὐθέν fr 9 12 col 12 2 7) Chrysippus (οὐθέν p 307 3 23 4 18 12 12 13 13 28 31 μηθέν 5 26)[1]), verum alius est Philodemi Demetriique usus. Nam huius libri nil exhibent nisi μηδενός ε̄ 57 4 οὐδενός 4, atque Gadarenus praeter οὐθενὸς χεῖρον ρ II 49 16 οὐθ[ένα 215 19 οὐ]θενός π XI² 149, 3 18 nusquam praebet aspiratam in casibus obliquis, in scribendis vero formis οὐθείς οὐθέν (μηθείς μηθέν) aliquantum discrepare vidi eius papyros. Etenim aspiratae usus maxime reperitur in pap. rhetorica †1015—832 (ρ I 270—289 II 1—64): οὐθείς II 32 11 οὐθέν 12 11 24 12 27 8 29 4 35 15 50 10 51 2 μηθέν 10 13 31 4 32 7 — οὐδείς

1) PPar 2 (i. e. Chrysippi περὶ καταφατικῶν ut videtur fragmenta) voce οὐθέν vel in versibus tragicis utitur (cf. 2 11 10 28), quam formam inter Chrysippi dictionis vitia perstringit Phrynichus. Quamquam in ea papyro quam de Arnim ad celeberrimum Stoicum reduxit aspirata frustra conspicitur, cf. οὐδείς Herm. XXV 447 2 16 20 479 6 7 25 483 1.

59 1 62 8 οὐδέν I 273 6 II 8 10 22 18 32 11 62 3 et p rhetor. †1004 (ρ I 325—385; utraque papyrus pertinet ad librarium β): οὐθέν 330 13 354 18 351 4 354 1 369 8 ο]ὐθείς 332 2 μηθέν 349 20 353 1 355 13 — οὐδέν 383 2 μηδέν 354 15 371 19, maior tamen librorum pars leniorem usum praefert velut p rhet. †1669 (ρ I 325—270): οὐθέν 239 10 255 34 258 35 μηθέν 259 29 et col 1 9 (non exscripsit Sudhaus) — οὐδέν 228 30 233 23 234 2 238 17 247 15 250 30 253 11 256 7 261 39 263 30 268 16 μηδείς 233 30 et †οι: οὐθείς 6 34 20 32 μηθέν 17 47 20 4 — οὐδέν 12 12 15 36 μηδέν 5 11 9 39 11 10 15 25 18 22 19 8 22 45. Inter ampliores vero papyros nullam fere investigavi in qua aspirata non traderetur. Sed cum conferimus inter sese librarios accuratos quique neglegentius scripserunt illos paullum magis formis aspiratis favere videmus, cf. ρ p †1674 π p †460 †1073 et ex altera parte ρ *1007 *1672 *ευ *c *ορ *μ *θ. Hos ad communem illius temporis usum se applicare ex iis manifestum erit quae deinceps de Aegypti papyris sum expositurus.

De fatis scripturae οὐθείς οὐθέν cum ne in universum quidem recte vidissem iudicari[1]), fusius disserendum esse putavi. Et de titulis quidem Atticis consulendus est Meisterhans (^{3}104 258) qui inde ab anno 378 a. C. aspiratam in usu fuisse deinde solam reperiri intra annos 300 et 60 a. C. rursus rarescere Romanorum temporibus novissima denique exempla ad saec. II vel III p. C. n. docet pertinere. Porro ex Aegyptiorum litteris haec exhauseris: primis Ptolemaeorum temporibus plerumque adhibetur dentalis aspirata, ut in edicto vectigalium Ptolemaei Philadelphi (258^a, semel μηδενί 50 16), cf. etiam de papyris Mahaffianis (s. III a. C.) PPetr I II ind. verb., idemque in papyris insequentis saeculi observatur. De ultima Ptolemaeorum aetate propter papyrorum inopiam nil quidem potest dici, postea vero volgi lingua pristinam consonam δ recuperavit habesque in tanta papyrorum copia formae aspiratae testimonia nonnisi quattuor: οὐθέν PLond II 97 11 (11—15^p) POxy II 237, 7 43 (86^p) μηθέν PLond II 147 15 (64^p) BU 638 15 (143^p). Hic monendum paucis de Epicurei Oenoandensis lingua: scribit ille οὐδέν ter μηδέν quinquies μηδενί semel, quod cum communi illius temporis (s. II p. C.) usu conspirat. Venio ad scriptores. Inde ab anno 378 a. C. aspiratam in titulis apparere paulo antea exposui, unde quanti codicum memoria sit aestimanda mecum recognoscas. Nam Thucydidis Antiphontis Andocidis Lysiae libri a consueto scribendi more nusquam recedunt (idemque de Herodoti libris moneo), at posteriorum auctorum et papyros et codices aspiratam quoque tradere ex variis lectionibus cognoscitur, velut Platonis (οὐθενός Tim. 20^a οὐθέν Phaedonis pap. 21, 3 2 al.) Xenophontis (οὐθέν Cyrop. II 2 19 3 3 A etc. οὐθένα II 6 1 D^1 al.) Isocratis (οὐθείς or. de pace 52 57 95 133 pap. s. I^a οὐθέν 15 etc.) Demosthenis (οὐθένα ep. 3 33 pap. μηθείς 34 pap.) Hyperidis (οὐθενός in Athenog. 7 οὐθένας ep. 39) Aristotelis ('μηθείς μηθέν, οὐθείς οὐθέν admodum saepe apud Aristotelem legitur, sed non minus usitata ei est forma attica μηδείς, οὐδείς, cf. Lob.

1) Veluti falsum est quod dicit Schmid Attic. II 128 'und (man) behielt die lautlich falschen Formen οὐθείς und μηθείς . . . bis man wieder erkannte, dass die attische Sprache dieselben nicht gebraucht hatte'.

Phryn. 182' Bonitz Jnd. Ar. 464 34). Sed ultimi huius auctoris libellus de republica Atheniensium utpote accuratissimo stilo scriptus nusquam praebet formas tunc temporis volgares. Porro Hippocratis libri et quidem potiores aspiratam hinc inde tradunt, cf. I 85 16 92 12 95 18 ed. Kuehl. etc. Atque comica quoque in dictione saepe οὐθείϲ legitur, cf. οὐθέν Chamael. I 636 K al. Inter Ptolemaeorum deinde aetatis scriptores quod ego sciam non extat qui aspiratae formae nulla praebeat testimonia (cf. Teletis Polybii Eudoxi Hipparchi Apollonii Citiensis Antigoni Carystii Agatharchidis Heronis Veteris denique Testamenti editiones). Verum inde a primis Romanorum imperii temporibus rarescit aspirata. Sic in vasto Strabonis opere solum reperitur οὐθέν 140 μηθέν 8, tum οὐθέν 350 BC (οὐδέν A), 448 BDE (οὐδέν C), frustra consulueris Geminum et Asclepiodotum. Permansit tamen forma οὐθείϲ in auctorum lingua usque ad ineuntem Byzantinorum aetatem, quod ne nimis testimoniorum moles accrescat paucis tantum exemplis confirmabo. In Onosandro plerumque οὐδείϲ μηδείϲ traditur, sed οὐθέν praef. 8 cap. 10 27 32 3 38 4 μηθέν 35 3 absque v. l., tum οὐθέν 10 5 20 1 οὐθείϲ 1 17 μηθέν 6 9 invenit in AB et recepit Koechly; οὐθείϲ Sext. Empir. 523 24 699 2 743 27 et cod. C 594 16, μηθέν 289 27; οὐθέν Clem. Alex. Paedag. 234 9 356 2 al.; μηθέν Plotin. ed. Creuz. 311 5 775 12 v. l., οὐθέν 994 libri praeter M[a]; οὐθέν Porphyr. script. min. N[2] 151 5 154 14 156 21 οὐθενόϲ 157 21 μηθέν 138 14; μηθέν Cleom. 6 27 οὐθενόϲ 21 μηθενόϲ 20 10 al.; μηθέν Iambl. protr. 107 27 οὐθέν 34 6 113 14. Sed etiam ultra Constantini aetatem propagata est aspirata, id quod plerumque certo consilio factum esse cognoscimus, uti Iuliani maxime docet memoria. Pro exemplo sit lepidum illud Convivium. In hoc enim libro θ praebent omnes codices 14[ies] et meliores 7[ies], at lenis consona septies tantum sola traditur. Igitur qui Hertleinii editionem redintegrabit aut omnibus aut certe plurimis locis eam formam recipiet, quam Iulianus sine dubio in suis Atticorum libris legerat antiqui fucoris cupidus. Recentissimorum deinde philosophorum exempla Platonis Aristotelisve imitatione explicantur. Sic frequens est in Simplicii libris scriptura μηθέν (ut in Ar. phys. 139 1 9 238 19 789 27, cf. οὐθενί ib. 125 6), μηθέν Philop. in Ar. phys. 478 5 M οὐθέν 750 13 M οὐθέν Eustrat. in Eth. Nic. 77 4 al. Illi vero auctores, quos proprio nomine Byzantinos vocamus, velut Malalas Procopius Syncellus Theophanes, penitus aspiratam ignorant, quam unus resuscitare conatus est Nicephorus Chumnus Plotini imitator, cf. οὐθέν sub calce editionis Plotini Creuzerianae 1416 1420.

Sunt etiam alia vocabula in quibus mutatio dentalis cernitur, quorum pars cum voce modo pertractata arte cohaeret:

οὐδενωτὴϲ ἢ ἐξουδενωτήϲ υ 24 2 ἐξουδεν[ω]τήϲ 24 9 — ἐξουθένωϲιν ρ II 63 17[1]),

---

1) In his vocibus cum ea demum aetate sint creatae qua usus scripturae οὐθείϲ maxime vigebat etiam a posteris acrius retenta est aspirata. Sic Hippolytus qui nusquam οὐθείϲ scriptum reliquit exhibet ἐξουθενηθῆναι ed. Berol. I 2, 28 4 ἐξουθενοῦντεϲ 1, 270 18 I (-δ- AB) ἐξουθενοῦϲιν 214 10 A (-δ- B), et Byzantinorum editiones perquirenti sese offert οὐθενότηϲ Theoph. chronogr. 459 4 ἐξουθενούντων Phot. epist. ed. Balettas 477 ἐξουθενιϲμόν (-ηϲμόν libri) Mich. Akuminat. ed. Lampr. I 139 2 οὐθενότητοϲ Syntip. ed. Eberh. 77 24 οὐθενείαϲ Ed. Kurtz Zwei griech. Texte üb. d. hl. Theophano 20 21 al.

οὐδέτερος ρ II 56 13 59 2 299 fr 6 οι 22 35 al. μηδέτερον ρ II 125 9[1]),

οὐδαμῶς μ 32 8 107 25 ρ I 11 12 51 12 73 29 II 29 fr 15 227 26 μηδαμῶς οι 23 31 μ 48 6 77 30 ρ II 295 fr 3 θα̅ 22 34 — οὐθαμῶς ευ 110 23 ρ II 5 4 (?) 31 18 οὐθαμοῦ p 296 VII[2] 34, 8 5 οὐθαμῆ Ειᾱ II[1] 11 3 οὐθαμεῖ (cf. supra pg. 36 42) Π 3 16[2]),

οὐδ' ὅλως ρ I 214 17 218 23 II 251 9 al.[3])

---

1) cf. Tryphonis papyrus: οὐδετέραις 1 25 οὐδετέρως 2 59 — οὐθετέρου 1 45 οὐθετέρων 2 60 οὐθετέρως 2 51 52; οὐθέτερον Isocr. de pace 133 pap. Plura e codicibus lucramur: μηθ' ἑτέρῳ (sic) Hippocr. ed. Kuehl. I 118 5 MV οὐθετέρα ed. L. V 202 536 libri (praeter θ) Eucl. ed. Heib. III 348 19 350 4 360 11 12 17 18 v. l. μηθέτερον Isae. 7 29 codd. οὐθέτερον Joseph. B 5 307 Ael. h. a. 46 7 113 15 219 31 243 7 (tenuem restituit Hercher) Sext. Emp. 632 21 V οὐθετέρως 633 23 V οὐθετέρων 582 1 codd. οὐθέτερον Galen. ap. Oribas. II 377 8 G Clem. Alex. strom. ed. Dind. II 165 5 302 1 cod. οὐθέτεραι III 200 4 cod. μηθέτερον Al. Aphrod. quaest. 89 33 BSa οὐθετέρων Herodian. hist. ed. Mend. 86 18 codd. οὐθέτερος Iambl. protr. 121 14 οὐθέτερον Greg. Nyss. in Eunom. 390[a] V οὐθετέροις 310[c] V. E Byzantinis nil habeo quod addam.

2) cf. οὐθαμεῖ μηθαμῶς μηθαμόθεν e Dorum titulis (KB I 634) μηθαμῶς PPar 50 8 (c. 150[a]) οὐθαμόθεν PTor II (1827) 2 12 (II[a]) PLond I 38 16 (158[a]). Inter codicum numerum excellunt Diogenis libri: οὐθαμῇ Ε ep 1 p. 23 11 Us. μηθαμῇ ep. 2 p. 53 14 (μηδαμῇ ib. 42 12) οὐθαμοῦ ep. 1 p. 7 12 (e codd. P[1]Q restituendum) οὐθαμόθεν κύρ. δόξ. 10, quos locos cum papyro supra allata coniungi oportet. Praeterea nil habeo nisi haec: οὐθαμῇ Aristot. de cael. 5 272[b] 19 E opt. οὐθαμόθεν Procop. bell. Goth. 3 12 cod. f ante corr. Sed hoc testimonium perquam est dubium, reliqua vero quam artis finibus formae οὐθαμῆι οὐθαμῶς simm. olim fuerint circumscriptae clare demonstrant.

3) μηθ' ὅλως POxy I 68 28 (131[p]) et sic identidem recentiorum auctorum memoria velut οὐθ' ὅλως Clem. Alex. Strom. vol. II 194 15 cod.

LIBER V.

Ad nominum flexionem transit disputatio, cuius rationem paucis aperiam. Etenim cum totius operis consilium in eo consistat, ut memoria Herculanensis cum titulorum papyrorum codicum testimoniis comparetur, in eas fere quaestiones incidet oratio, ad quas tractandas aditum praebent exemplaria Neapolitana. Ultro raro progrediar.

Verum etiam aliud praemonendum videtur. Fugiunt auctores Herculanenses numerum quem vocant dualem illis saeculis (III—I^{a}) intermortuum. Nam de vocabulis δύο et ἄμφω propria res est, sicut infra exponetur.[1])

Sed iam de iis nominibus verba faciam, quae ad primam spectant declinationem. Sunt autem nonnulla, quorum terminationes si ultima stirpis consona est liquida variant inter -α et -η (-αν et -ην etc.)[2]) propterea que notari oportet

πρ[ὸϲ τ]ὴν δίναν Ϲια̅ 2 4[3]),

τόλμα ρ Ι 196 26 τόλμαν 360 14 τόλμαν (subst.?) p 255 O VI 1578, 211^{b} 9[4]),

ἐκ πείραϲ c 15 20 τ]ῆϲ πείραϲ πα fr 85 11.[5])

---

1) 'Philodemus dualem non adhibet' Hermann Schmidt de duali Graecorum et morienti et reviviscenti Bresl. phil. Abh. VI 4, pg. 24 (diss. Vratisl. 1893). Apud Strabonem semel apparet dualis in v. l.: μεταξὺ γὰρ δυεῖν ὁροῖν 356 A (ὁρῶν B et edd.) itemque apud Diodorum: δυοῖν γὰρ ὄντοιν III 37 cod. c deterioris classis (ὄντων cett. et edd.). Et hic et inde quia e nomine numerali orta videtur lectionis discrepantia, librariis potius quam auctoribus illa testimonia tribuenda.

2) cf. KB I 381 Dieterich 172 sq.

3) Fert opem illa papyrus memoriae Diogenis Laertii. Namque in altera Epicuri epistula δίνην edidit Usener p. 53 4 18, sed utroque loco contra optimorum librorum fidem (δίναν BP[1]), adde quod p. 52 14 vocis δίνην litera paenultima super rasuram scripta est in codice B (nil adnotatum video p. 40 5: τὴν δίνην). Forma δίνα adhuc in lexicis desideratur.

4) cf. KB I 382 Hatz. Einl. 86. Phrynichus quidem et τόλμα et τόλμη admittit (cf. BA 66 23), verum scriptores illuc aperte vergunt: τόλμα Plato (Schanz VIII vii ubi vide poetarum recentiumque testimonia) τόλμαν Hyperid. epit. 17 22 Strab. 524 Onos. 1 9 τόλμα 36 5; et sic etiam Iosephus constanter mihi scripsisse videtur, quamquam altera ratio locis haud paucis in libris quibusdam apparet, cf. τόλμην Bell. 1 35 VN 4 158 R τόλμη Ant. 7 236 RO al.

5) Nominum in -ρα propria est quaestio. Hic enim recentiorum temporum usus α in η convertit in casibus genetivi et dativi, cf. GM[3] 95 adn. 2 Schulze

Ob similem causam affero

ἰ]γνύαν Ακ 13 23 [1]),

τῆς γεγονυίας θ 19 8 πα fr 17 10 φιλαργ VII² 192, 3 19 ἐςχηκυίας θ 35 38 ἠνθηκυίας ρ I 191 7 cυνεςτηκυίας p 296 VII² 34, 8 5, γεγονυία (dat.) μ 46 5.[2])

De nominibus propriis quorum clausula est HC coniunctim

---

qu. ep. 486 adn. 3. Papyri in scribendo ἀρούρης sibi constant, cf. BU 376 16 21 (67p) 526 13 30 (86p) 101 22 35 (114p) etc. 349 8 (313p) 319 10 (VIIp) etc., idemque de forma cπείρης dicendum, cf. BU 241 3 (177p) 73 2 (175p) 447 12 (175p) 729 7 (144p) 741 4 (143p) al., cf. etiam ὀλύρης Rend. del Reale Ist. Lomb. 1876, 583 (pap. Aeg. 162a), sed ὀλύρας gen. Transact. of the Roy. Ir. Ac. XXXI (1898) 200 (pap. Aeg. IIIa) PTebt I 61b 86 (118a) al., μοίρης PLond I 134 58 135 80 136 100 113 137 144 (138p) λείτρης BU 781, 6 13 (Ip, at λείτρας ibid. novies) τῇ cφύρῃ PLond I 68 95 (IVp). E libris pauca tantum afferam: cπείρης ex Hipparchi libro eiecit Manitius (cf. 30 22 32 5 46 16, at cπείρας traditur 134 12 162 3 168 2), cπείρης scribunt Iosephi codices plurimi Bell. 3 12 (PAMLVR, cπείρας C), cφαίρης Dio Chrys. 65 13 M opt. ἀρούρης Callisth. ed. Meus. 2 16 cod. μαχαίρῃ Iambl. protr. 107 6 112 24 cod. Porro etiam adiectivis, quorum stirps exit in consonam ρ, sese insinuavit novellorum ratio hic in nominativi quoque et accusativi formis recepta ut φιάλη ἀργυρῆ BU 388, 2 22 (IIp) ἀργυρῆν DA 203 23 (III—IVp) Μικρῇ Ἐπαύλει (fundi nomen) BU 749 3 (VII—VIIIp), cf. ex actis medii aevi graecis τὴν μακρήν Cusa 294 μικρή 465 ἡ μικρὴ πυγή (= πηγή) 622 623 al. (s. XI—XIII), tum e codicibus ἀργυρῆν Aristot. οι 2 1353b 21 Q Artemid. 180 13 L μικρῆς Athen. de mach. ed. Wesch. 13 1 M opt. (cf. ib. 32 10 τῇ ἐςχάρῃ idem M) μικρὴν cκιάν Hero geom. ed. Hultsch 180 7 MG (μικράν N) μικρήν Aen. soph. ep. ed. Herch. p. 25 17 cod. μακρήν Clem. Al. str. ed. Dind. III 94 2 cod. διὰ μακρῆς cυνηθείας Ios. in Ap. 1 3 17 cod. (cιδηρέην Ant. 4 99 libri, -έαν Dind.) μικρῆς Alex. Aphrod. in Ar. de soph. el. a ὑγρῆς Laur. Lyd. περὶ διοc. ed. Wachsm.² 100 19 cod. C s. IX ὑγρήν Philop. in Ar. phys. 224 22 K. In hodiernorum lingua est γέφυρα γεφύρας, μάχαιρα μαχαίρας, at μικρὴ μικρῆς, δροcερὴ δροcερῆς, Hatz. Einl. 84.

1) cf. KB I 382 adn. 6. Et ἰγνύα et ἰγνύη traditur, cf. ἰγνύα Aristot. hist. an. 515b 8 ἰγνύαν Plut. Artox. 11 (-ην ABCD) 14 (-ην PABC) Eum. 7 (-ην M) ἰγνύα Gloss. Laod. 82 ἰγνύην Hippiatr. ed. Mill. Not. et extr. XXI 23. Utrum Atticorum fuerit ignoratur. Aliquoties vero inter formas ἰγνύα (-η) et ἰγνύc diiudicandum fuit editoribus: τὴν ἰγνύν Aristot. h. a. 498a 8 (ἰγνύην P) τὴν ἰγνύν Diod. 3 28 (ἰγνύην D optimus) ἰγνύαν (-ην) Plut. Eum. 7 (ἰγνύν C).

2) cf. KB I 383, qui affert cυνειδυίης Act. Apost. 5 2 ἐπιβεβηκυίης LXX 1 Sam 25 20. Papyri recentiorum temporum — nam desunt vetustiora exempla praeter καθηκυίης PLond I 29 4 (161a) — plerumque ad Ionum morem scribunt. Sic γράμματα μὴ εἰδυίης ubique invenies, velut BU 187 9 (159p) 327 14 (166p) 648 23 (196p) POxy I 76 36 (179p), PGrenf I 100 57 (581p), dein μετηλλαχυίης PLond II 185 10 (91p) BU 55, 2 1 (161p) CPR I 134 10 (II—IIIp) γεγονυίης 578 17 (189p), sed μέρος οἰκίας cυνπεπτωκυίας POxy I 75 27 (129p) τῇ γεγονυίᾳ 104 23 (96p) al. Quin utraque ratio vel in eadem papyro conspicitur: μεμιcθωκυίας POxy I 101 41 — μεμιcθωκυίῃ (dat.) 32 45 47 (142p). Praeter sacros libros similia in Josephi quoque apparatu critico occurrunt: μεμενηκυίης ἀπολωλυίης ἐκβεβληκυίης ἑαλωκυίης Ant. 12 378 13 98 278 421 cod. P s. IX—X κεχωρηκυίηι Bell. 7 234 Lips. s. XI, alibi rarissime: εἰωθυίης Athen. περὶ μηχ. ed. Wesch. 4 8 (sic libri) προτεθηκυίης Orig. comm. in ev. Joann. ed. Brooke II 244 17 v. l. Verum nominativi et accusativi terminos intactos fere reliquit volgaris lingua. Nam τετελ[ευτη]κυίην CPR I 63 17 (IIIp) adhuc singulare est et quod legitur in codice Sinaitico LXX Sap. Sal. 10 7 ἀπιcτούcης ψυχῆς μνημεῖον ἑcτηκυίη cτήλη ἁλόc lectione codicis Alexandrini ἑcτηκυίας explicatur. Scribere mihi voluisse videtur Sinaitici librarius ἑcτηκυίης cτήλη, sed altera sibila sicut saepe factum videmus (cf. supra pg. 92) intercidit. His addas ἐν παλαιῇ οἰκίᾳ PGrenf II 133 3 (Vp) Ἡδίη (= Ἡδείαι) τῇ γλυκυτάτῃ θυγατρί PAS II 238 (tit. Phryg. aet. rom.) Κυρίης III 198 (tit. Cilic. eiusd. aet.).

agendum mihi visum est. Atque primum ea inspiciamus, quae in ΄ηc exeunt. Scribitur Καρνεάδου (Ακ 26 8 30 1 31 6 etc.) Εὐριπίδου πδ̄ 9 6 Αἰ]cχίνου p 495 6 3 Αἵδου ευ 61 9 κ VIII² 139, 3 6 Ξέρξου υ 16 19, verum Δημάδουc Ακ 8 2 Διογένουc I 346 5 347 3 etc. Νι[κο]-μένουc 27 9 Cωκράτουc οι 5 16 6 5 υ 10 26 etc. Ἰcοκράτουc ρ I 127 21 150 8 etc. Δημοcθένουc ρ I 150 10 337 9 etc. Ἀριcτοτέλουc 362 9 370 10 etc. Ναυcιφάνουc II 50 17 — Κλεάνθου (ipse legi) Στ 17 5[1]); tum in dandi casu promiscue Εὐριπίδει et Εὐριπίδηι, Κωλώτει et Κωλώτηι (cf. supra pg. 35 sq.), sed ut par est Διογένει (ρ II 99 201) Κλεάνθει (μ̄ 91 1) Ἀριcτοτέλει (ευ 72 3) etc.; denique Καρνεάδην Ακ 25 4 Εὐριπίδην (π β̄ 28 10 ε̄ 31 9 etc.) Θουκυδίδην (ρ I 188 16) Ἡρακλείδην (πα fr 20 11 49 4) al. — κατ' Ἀπολλων[ί]δη καὶ κατὰ [Ἡcίο]δον ευ 39 1 τὸν Ἀcκληπιάδη Iatr. 34 42 53[2]), ab altera parte Δημάδην (ρ II 113 11 al.) Ἀριάνθην (ευ 85 25) Διογένην (ρ I 358 10 etc.) Ἰcοκράτην (196 1 etc.) Ἀναξιμένην (216 23 etc.) Δημοcθένην (27 13 etc.) Ἀριcτοτέλην (216 22 etc.) Ναυcιφάνην (II 242 33 etc.) Θεοφείδην (I 78 21 II 248 22) — Δημοcθένη τήν ρ II 102 2.[3])

Venio ad nomina composita, quorum altera pars est ΚΛΗC.

---

1) Cum titulis Atticis qui intra a. 300 et 30 a. C. rara tantum legitimae scripturae -ουc exempla (Cωκράτουc, Διογένουc, Ἐπιμένουc) exhibent (Meist.³ 134) comparandi Aegyptiorum illius temporis librarii: Ἀριcτογένου PPar 10 1 Καλλικράτου (145ª) Cωκράτου 5, 11 8 (116ª) Ἑρμοκράτου PGrenf I 18 (132ª) al., sed Καλλιφάνουc PPetr I 62, 2 3 (IIIª) Ἀριcτογένουc II 118 11 (IIIª) Λυκομήδουc PMagd 5 20 (IIIª) Ἀντιγένουc PLond I 46 35 (IIᵖᵐ) etc. Verum inde a Caesaris aetate solum -ουc scribere solebant, sicut testes sunt tituli Attici (Meist. l. c.) et papyri (cf. BU ind. s. Διογένηc, Παμμένηc, Πολυδεύκηc etc.) atque Philodemus et Strabo. Nam in huius opere non extat -ου nisi duobus locis: Ἀριcτοτέλου 608 F (-ουc cett.) Ἀcτυάγου 519 CD (-ουc E). Sed talia haud scio an retinenda sint.

2) cf. accus. Φερεκλείδη CIA II 772 A 2 7 11 (IV—IIIª), Meist.³ 119. Neque e papyris Aegyptiacis neque e codicibus talia mihi innotuerunt, sed cf. Ἄδουc in devotionis tabellis Cypriis (s. II—IIIᵖ) Proceed. of the soc. of bibl. arch. XIII 178 17 180 18 181 24 182 14 186 13 187 13 188 11 15 iuxta Ἄδου 184 17 190 16.

3) Aliter Strabo. Huius enim memoria ita est comparata, ut plerisque locis in legitimum exitum conspiret, cf. Ἀνδροcθένη 766 Δημοcθένη 374 Ἐρατοcθένη 18ᶦᵉˢ Εὐρυcθένη 364 365 389 Μεγαcθένη 69 707 etc. Ἰφικράτη 389 Ἀναξικράτη 768 Διομήδη 284 326 Νικομήδη 624 Cωπείθη 700, raro -ην codicum consensu defendatur (Ἀριcτοτέλην 610 Ἀριcτοκράτην 362 Ἱπποκράτην 657 Ξενοκράτην 610 Γανυμήδην 587 Θραcυάλκην 29 Ἀcτυάγην 730), cum octies fere variam deprehendas lectionem, velut Ἐρατοcθένη 7 BC -ην A. Haec si contemplamur, auctoris manum a codicibus plerumque probe servatam esse apparet, quae consulto pristinam terminationem -η ab Atticis ipsis iam pridem derelictam (Meist.³ 136) resuscitavit. Hoc autem interest inter Δημοcθένου et Δημοcθένην, quod illud sub exeuntem Ptolemaeorum aetatem fere funditus interiit, hoc vero postea quoque in scriptorum lingua vigebat (velut Philostratus in accusandi casu prope constanter -ην scribit, cf. Schmid IV 21). Atque facile explicatur grammaticorum praeceptum: Δημοcθένην Ἀττικῶc. Δημοcθένη τὸ ἀνάλογον Ἑλληνικῶc Moeris 123, τὸν Δημοcθένη καὶ Ἀττικῶc Δημοcθένην Theodos. BA 979, quia vel antiquissima Graecorum auctorum exemplaria terminum -ην demonstrabant, cum alterius usus exempla Romanorum temporibus a nonnullis revocata sint, inter quos Strabonem esse modo exposuimus. Ex Aegyptiorum papyris praesto est Διογένην PPetr II 119 12 Θεογένην 122 5 Ἐπιγένην 145 20 (IIIª) Καλλικράτην Arch. f. Pap. II 83 (IIIª) al.

Flectuntur in hunc modum: nom. -κλῆς[1]), gen. -κλέους[2]), dat. -κλεῖ, acc. -κλέα, sed a consueto more recedit Περικλῆν μή ρ II 227 5 (in utraque papyro)[3]) et ὦ Πυθοκλῆ Δε 73 8 (loquitur Epicurus.)[4])

Inde ad reliqua nomina clausula -ῆς terminata procedit oratio: Ἀπελλέους πε̄ 31 10 Μιθρέους πρ 22 11, Μιθρεῖ libri πρ locis quatuor: 18 16 (o) 22 13 (no) OV 1099, 56 p 310 pezzo 4, Μιθρῆν πρ 19 2 22 18 35 21 (ipse legi) OV 1101, 58 30 32.[5])

---

1) Deest -κλέης sicut in papyris titulisque aevi Romani Atticis (Meist.^{3} 132). Verum μενεκλεῆς (sic) tradit Strabonis codex F p. 661 Cas. in nomine rhetoris Alabandensis. Quae lectio cum e librariorum variis moribus vix explicari possit cumque revera tituli Attici usque ad s. I. a. C. longiorem formam servarint Straboni debetur me quidem iudice.

2) Admodum usitatum fuisse in Aegypto nomen virile Ἡρακλῆς e papyrorum testarumque memoria sumus edocti, cf. e. g. Ἡρακλῆς Στράτωνος PLond II 224 53 (II^{p}) Ἡρακλῆς 23 87 94 32 125 34 191 etc. (I^{p}) PSchow pg. 28 (II^{p}) al. Flexio autem huius nominis haec est: Ἡρακλείους BU 757 2 (12^{p}), Ἡρακλή[ου]ς 135 4 (II^{p}), sed plerumque heteroclitice Ἡρακλέου velut BU 543 15 (27^{a}) 618, 1 17 (213^{p}) PSchow pg. 12 20 26 28 etc. (III^{p}), Ἡρακλείου velut BU 60 6 (187^{p}) PAmh II 139 16 (350^{p}), Ἡρακλήου velut ib. 75 51 57 (161—168^{p}) PFay 62 5 (134^{p}) BU 562 11 (III^{p}) similiterque in dativo casu Ἡ[ρ]ακλέω γεωργῶ PFay 88 2 (III^{p}) et Ἡρακλήωι 109 1 15 (I^{pi}) Ἡρακλή(ω) Ostrac. 15 2 (c. 1^{p}), denique Ἡρακλῆν BU 166 12 (157^{p}). Falso vero nominativum Ἡράκλεος (-ειος, -ηος) in indice posuerunt Angli cum nusquam eiusmodi forma sit tradita. Cum Ἡρακλήου cf. Ἑρμοκλήου BCH IV 163 (Erythris i), sed clausulam -κλῆτος -κλῆτι, qualem in titulo aetatis Romanae inveni: σωτῆρι θεῷ Ἡρακλῆτι CISic 1001, frustra quaesivi in papyris Aegyptiacis. Itemque de formis Ἡρακλέος Ἡρακλέως affirmari oportet, quae haud raro in libris leguntur, illa e. g. Joseph. Ant. 8 146 OV Strab. 653 F 826 E Iambl. vit. Pyth. 222 F s. X Iulian. I 216 10 274 18 281 9 284 2 codd. 17 17 136 24 264 12 V opt. (et sic Iulianum scriptum reliquisse contendo) Schol. Lycophr. 337 652 886 980 etc., haec Antig. Caryst. h. mir. ed. Kell. 33 1 cod. (Pal. s. X) Diod. 15 53 PA Strab. 668 F Joseph. B 4 660 PA (-έους L -έος M ἡρακλεέος VRC) Chron. Pasch. 153 2 al. Singulares sunt scripturae Ἡρακλείου (Diod. 15 79 in optimo Patmiaco) et παιδὸς Ἡρακλείους ἡγουμένου Syncell. 334 9 ed. pr. — Papyri Tebtyniticae nuperrime editae ubique -κλείους praebent, veluti Ἀμφικλείους I 61^{b} 34 111 263 etc. (118^{a}) Ἀγαθοκλείους 79 29 61 (c. 140^{a}) Μεγακλείους 81 21 (II^{af}) Προκλείους 61^{b} 353 (118^{a}).

3) ΚΛΗΝ inde ab anno CCC^{mo} a. C. n. in titulis Atticis recurrere docet Meisterhans^{3} 133 (cf. GM^{3} 429, Καλλικλῆν PPetr II 100 7, s. III^{a}) neque abesse a scriptorum usu praeter Philodemi testimonium et Phrynicho comprobatur (damnat ille formas Ἡρακλῆν Περικλῆν Θεμιστοκλῆν p. 156 Lob.) et librorum locis, quorum pars a Lobeckio e Plutarcho Philostratoque allata est, alii ex Aeliano (Ἡρακλῆν v. h. 32 13 129 5 ed. Herch.) et Callisthene (ed. Meus. 1 15) petendi. Theodosius vero quo iure scripserit Ἡρακλῆ καὶ Ἀττικῶς Ἡρακλῆν BA 780 equidem incompertum habeo, neque intellexi Hercheri rationem qui illud Ἡρακλῆ in Aeliani editionem introduxit (Ἡρακλῆ v. h. 32 13 129 5 pro codd. -κλῆν et 55 10 pro -κλέα).

4) Attici Περίκλεις (KB I 430) parsque recentiorum auctorum Ἥρακλες (ib. 430). E recentiore Arcadum dialecto afferunt vocativi formas Ἀριστοφάνη Πολυκλῆ simm. (ib. 435), verum talia potius linguae volgari attribuenda esse arbitror, cf. etiam Διοκλῆ ἄλυπε χαῖρε in titulo aetatis Romanae AM X 126. Vocativo Στρατοφάνη constanter usum esse Menandrum Photii fertur adnotatio (KB II 583).

5) Atticorum usus -ῆς -οῦ -ῆι -ῆν (Ἀπελλοῦ Strab. 657) multimodis immutatus est a posteris et maxime propter nominum in ΚΛΗΣ exeuntium affinitatem. Scribitur ergo in Asiae insularumque orientalium titulis recentioribus Ἀπελλέους Τιλλέους Βωννέους etc. (cf. Usen. Epic. s. Μιθρῆς, Schulze q. ep. 510, Franz CI II p. 1122^{a}), atque quemadmodum iuxta Ἡρακλέους extabat Ἡρακλείους et Ἡρακλήους (conf. paulo ante) sic ortum etiam Ἀπελλείους (Leb. III 408) Διείους (Rev.

De casibus obliquis nominis ʿЄρμῆc haec dicenda sunt: ὑφ' ʿЄρμοῦc | πα- ευ 31 8[1]), ʿЄρμῆν ὅτι 46 6 ʿЄρμῆν ἄλλ[ω μ 106 9 ʿЄρμῆν ἀπ- Ακ 4 1 ʿЄρμῆν καί ευ 105 32 56 16 — ʿЄρμῆ · | καί ευ 43 23 ʿЄρμῆ Δ[ιόc 16. Quae cum ita sint magnopere dubito quin certum scripturae ʿЄρμῆ testimonium teneamus.[2]) Deest dativus.[3])

Duo restant nomina: Θαλέω p 1788 VIII^2 60, 6 6[4]), Ἄρεωc ευ 48 12

---

arch. XXVIII 109, Mileti, aet. ptol., at Διέουc DS^2 318 50, 118^a) al. et Μιθρήουc IMB 687 2 (Ephesi i) Νεμονήουc Inschr. v. Magn. 273 (pt). Alius genetivus in -ῆ exit, cf. Ἀττῆ BCH XVI 423 (Pisid. i, sed Ἀττέουc 425), rursus alius in -ῆτοc, cf. Ἀπελλῆc [Ἀπελλ]ῆτοc CI 3141 sq (Smyrnae I^a) Μο[λ]ῆτοc Serta Hartel. p. 3 22 (tit. Lyc. 145^p, at Μολέουc 1 15 2 17 3 16 in eiusdem viri nomine). Huic nominum generi sese applicuerunt, quae ab adiectivis in -ήc -οῦc originem ducunt, cf. Єὐτυχέουc CI 4248 5 Νικοcτεφέουc add. 4316^k Ἀcφαλέουc IMB 306 308 etc. (etiam Δαψιλέωc BCH XV 484 5 iuxta Δαψιλέουc 4 8, tit. Bithyn. 109^p), deinde τοῦ Єὐτυχῆ tab. defix. Cypr. s. III^p Proceed. of the soc. of bibl. arch. XIII 182 27 34 Φιλοδήμου καὶ Єὐμενῆ καὶ Μακαρίου 179 15; ob similes Ionum in -ᾶc -ᾶδοc formas (cf. KB I 469) hinc inde scripserunt -ῆδοc, cf. πρόμνημα Єὐτυχῆδοc Ληνᾶδοc BCH VII 503 (Philadelphiae I^a) Πλειcταρχῆδοc XVI 224 27 (Olympi Asiat. s. II—III^p). Ultimum hoc exemplum mutato accentui originem debere (Πλειcταρχήc pro Πλειcτάρχηc) manifestum est. Verum haec recentis admodum aetatis esse recorderis. Titulorum testimonia cum papyrorum conspirant. Nam Graeci qui in transcribendis nominibus Aegyptiacis id maxime curabant ut Graecus exitus evaderet inter omnes potissimam adhibebant clausulam -ῆc, quam sic flectebant Lagidarum aetate: -έουc sive -είουc sive -ήουc: Μανρέουc PPetr. II 79 10 13 90 12 94 12 Ὀρcέουc 79 7 (c. 250^a) etc. Cαλέουc PPar 5, 8 1 Φατρέουc 10 1 etc. (114^a) — Μανρείουc PPetr II 79 10 (c. 250^a) Τμουνείουc PPar 5, 10 6 (114^a) — Τοτοήουc PGrenf I 64 40 42 45 (c. 100^a) Καιήουc 66 7 (c. 102^a), -έου: Ψαμμέου PTor II 69 19 (137^a) Πετέου PPar 5, 11 2 (114^a), -ῆτοc: Πατῆτοc PGrenf I 49 2 (118^a) Φατρῆτι PLond II 15 3 (111^a). Quin vel in eodem nomine varius reperitur flexionis usus: Καιῆτι PGrenf I 23 9 (118^a) — Καιήουc 34 7 (102^a), Βελλέουc PPar 5, 18 6 (114^a) — ʿЄρβελλῆτοc PPar 37 16 (c. 150^a) al. Sed Romanorum tempore qui antea maxime vigebat exitus in -έουc rarescit, cum in primum locum ascendant -είουc -ήουc -ῆτοc, cf. Πετέουc BU 331 4 (158^a), ʿΑτρείουc BU 342 5 (181^p) 330 13 (153^p) etc. Ὀρcείουc 6 3 (158^p) etc. Τιθοείουc 569, 2 9 (II^p) etc., Τιθοήουc PLond II 148 15 (64^p) Μαρρήουc 200 3 (48^p) Πετενεφρήουc 150 5 6 (I—II^p) etc., ʿΑτρῆτοc CPR I 6 11 (238^p) 7 7 (227^p) BU 90 3 (161^p) etc. Κιαλῆτοc BU 358 7 (151^p) Βελλῆτι PLond I 181 390 182 427 (79^p) etc. Dein cf. cum forma Ἀττῆ: Ἀυνῆ PLond II 144 97 (III^p) τοῦ ʿΑτρῆ 284 8 (346^p) διὰ Κιαλῆ 290 18 τοῦ Μουcῆ 298 3 (c. 350^p). Et haec quoque exempla e decrepita Graecae linguae aetate comparata. Restat Πετοῦc PGrenf I 12 29 (383^p) et e Graecorum nominum numero Єὐτυχῆτοc PLond II 254 29 (III^p) Ἀπελλῆτοc POxy I 53 3 (316^p) Ἀννῆc Єὐτυχοῦ PSchow pg. 14 (191^p). Μενέουc PLeid M 17 (135^a) PPar 5, 1 10 8 5 7 (116^a)) quo spectet ignoro. Possis de Graeca voce Μενῆc sive Μενέαc cogitare, sed haud scio an lateat nomen Aegyptiacum. Mireris Χάρην PLond II 185 16 (91^p), cum sit Χάρητοc ib. 109 21 141 326 327 (II^p).

1) Rectius ʿЄρμοῦ Eud 5 10 24 7 (c. 100^a) PLond II 260 30 261 57 62 (I^p) WL 2983 2993 etc., verum horoscopus scriptus a. 95^p: ʿЄρμοῦ PLond I 128 34 129 35 55 59 — ʿЄρμοῦc 128 12 14 15 19 24 25 32 129 50 130 60. ʿЄρμοῦc quod pariter atque Ἀπελλοῦc vituperaverat Herodianus (cf. Anecd. Ox. III 251 23), e codicum lectionibus mihi nondum innotuit.

2) Neque e Graeco Aegyptiorum sermone tibi comparaveris (ʿЄρμῆν WL 2361 PLond I 71 188 s. IV^p), at τὸν ʿЄρμῆ Perrot Galatie et Bithynie I 48 (Claudiop.).

3) ʿЄρμεῖ id quod cum πολίτει τεχνίτει conferendum saepius legitur in titulis aetatis Lagidarum: DS^1 246 62 78 (Sesti 120^a; ibi praeterea nusquam -ει = -ηι) BCH I 284 VI 342 343 (Deli I^a) V 484 12 (Sami II^a). Quodsi etiam in libris extat: ʿЄρμεῖ Pausan. VIII 17 2 La Schol. Hom. A ed. Dind. II 71 31 Euseb. praep. ev. I 36^d A, inter librariorum potius peccata haberi oportet.

4) cf. KB I 387 (affert Θαλέω Plat. rep. X 600^a), addo Θαλέω Arist. Polit.

μ 27 11 (mitto quod traditur .. ΑΡΕΟϹ ευ VIII^{2} 101, 1 14)[1]), Ἄρη ευ 76 16 π IX^{2} 30, 7 13.[2])

Nomina propria quae exeunt in -αϲ praeter ἀπὸ Εἴδα ευ 75[3]) ad unum omnia instruuntur genetivo ΟΥ, cf. Νικαγόρου Στ 41 3 Διαγόρου ευ 85 7 etc. Νικίου ρ I 125 26 etc. Μοιρέου Ακ 17 3 10 Νικήτου Ακ 33 40.[4])

Apte hiscum iungitur nominum in -λαοϲ (-λαϲ) explicatio: Ἀγηϲιλάωι υ 15 9 Ἀρχέλαον 13 7 Κριτόλαοϲ ρ II 102 3 155 3 198 fr 6 279 fr 23 Κρι]τολάου 104 fr 10 Κριτολάωι 101 14 198 10 221 10 277 12 Ἰολάωι (philos.) p 1044 11 6 Φιλόλααϲ Iatr 18 8 20 22 Φιλολάωι 24 — Μναϲίλαϲ p 168 OI 146, 55 10 Φαϲίλαϲ Iatr 12 36[5]), variatur in his: Ἀκουϲίλαοϲ ευ 14 13 34 6 43 26 61 13 — Ἀκουϲίλαϲ ευ 43 20 Ἀκουϲίλαι Στ 22 7[6]), Ἀ[ρκ]εϲίλαοϲ (philos. Acad.) Στ 15 3 — Ἀρ]κεϲίλαι Ακ 16 14 Ἀρ]κεϲίλαν Στ 22 3.[7])

---

1 11 1259^{a} 6 31 (verum Θάλητοϲ 2 29 1274^{a} 29 ad Cretensem illum vetustissimum legum et modorum inventorem pertinet, cuius nomen Θάληϲ Θάλητοϲ non ut vulgo ferebatur Θαλήταϲ Θαλήτου fuisse Herm. vol. XXXVII p. 224 exposui) Aristocl. peripat. ap. Euseb. pr. ev. XI 510^{b} BCFG (Θαλοῦ cett.) Sext. Empir. 208 15 Stob. phys. ed. Wachsm. 131 10 143 10 152 4 155 18 199 10 (in doxographicis) Iambl. vit. Pyth. 3 13 14. At posteri plerumque Θαλοῦ sicut Strabo 7 (sed constanter idem Δαρεῖοϲ ὁ Ὑϲτάϲπεω 305 638 etc.) Clem. Alex. strom. ed. Dind. I 105 7 Diog. Laert. 1 40 42 8 1 sive Θάλητοϲ sicut Porphyr. vit. Pyth. 32 (sed Θαλῆν 14), cf. Θάλητα Timo ap. Diog. L 1 34. Nec defuerunt qui ad nominum in -ήϲ, -οῦϲ, -εῖ, -ή morem flecterent: Θαλοῦϲ Schol. Hom. A ed. Dind. II 171 32 τὸν Θαλῆ Sext. Empir. 538 32.

1) Ἄρεωϲ constanter tituli et papyri, cf. BCH VII 388 (Deli II^{a}) Mon. Ancyr. 7 3 11 10 16 5 18 20 BCH VII 263 (Attaleae i) etc. PPetr II 85 26 (c. 250^{a}) POxy II 235 15 (I^{p}) BU 552, 2 6 (263^{p}) etc. At in libris admodum volgaris est scriptura Ἄρεοϲ, cf. Ἄρεοϲ Strab. 240 C (-ωϲ B) 597 CDE (-ωϲ F, et sic libri omnes 185 229 250 Scyl. 86) Gemin. 4^{c} libri praeter V^{2}. Platonis codices optimi tradunt quidem antiquitus Ἄρεωϲ (cf. Schanz XII xII) sed correctoribus -εοϲ magis placuit quemodmodum Ἄρεοϲ leg. 671^{e} 833^{b} Parisini A corrector a scribi maluit. In scholiis Veneti A saepius Ἄρεοϲ removit Dindorf, cf. I 130 17 190 13 al.

2) Ἄρην interdum sermo epicus (sed vitiose hinc inde in Atticorum libris scribitur, cf. KB II 514); idem extat Agatharch. 116 36 Dio Chrys. 11 87 (sed hic Ἄρη MV quorum fides optima habetur).

3) Haec constans est mythographorum forma, cf. Ἴδα Apollod. 1 69 3 135 Paus. III 13 1 IV 2 7 Plut. Thes. 31.

4) De gen. in -ου et -α (Γοργίου Φειδία simm.) e poetis nonnulla congessit Schulze qu. ep. 298, cf. etiam KB I 386 sq. Meist.^{3} 120. E Strabone notavi Πυθέου 104 sed τοῦ Λαγέτα 478 (-του B). Βραϲίδα Diod. 12 76 a Dindorfio in Βραϲίδου mutatum est. Quod bis e Philoponi memoria emersit Ἀναξαγόρα (in Ar. phys. 87 11 L 101 5 K) philosopho reddendum esse censeo.

5) cf. Meist.^{3} 128 ('in den Eigennamen hingegen treten neben -λεωϲ schon frühzeitig die unattischen Formen -λαοϲ und -λαϲ auf'). Praeter Ἀρκεϲίλαν 15 et μέχρι Ἀναξίλα 25 (Rheginorum est tyrannus) nomina in -λαϲ apud Strabonem frustra quaeruntur, cf. Ἀγηϲίλαοϲ Ἀρχέλαοϲ Δορύλαοϲ Πρωτεϲίλαοϲ (-αον Agath. 115 17) Χαρίλαοϲ. Oblata occasione corrigo locum papyri cuiusdam Berolinensis, qui nunc legitur Προπελᾶϲ Προπελάου, BU 235 18 (II^{p}). Latet enim nomen Πρεπέλαϲ de quo cf. Fick-Bechtel Personennamen p. 342.

6) Ἀκουϲίλαοϲ Strab. 472, sed rectius Cicero: Acusilas de or. II 12 53. Argivorum dialectum -λαϲ non -λαοϲ adhibuisse e titulis docemur, cf. e. g. Ἀρχεϲίλα DI 3260 Νικαϲίλαϲ 3325. Nomen Ἀκουϲίλαοϲ admodum frequens est in Aegypto, cf. Ἀκουϲιλάου PPetr II 128 14 (c. 250^{a}) Ἀκουϲίλαοϲ BU 534 1 19 (27^{a}) etc.

7) Philosophus Pitanaeus Ἀρκεϲίλαϲ ab aequalibus appellatus est, quod

Ad rerum nomina redienti conficienda est de altero flexionum ordine commentatio. Atque Atticum morem inveni in voce νεώc: τὸν νεών Ακ 10 8[1]), sed scribitur Ἀμφιάραοc (Ἀ]μφιάραοc p 1096 VIII^{2} 13 8 Ἀμφιαράου ρ II 74 1)[2]) et -λαοc (-λαc), sicut paulo ante exposui.

Verum illa forma τὸν νεών etiam aliam ob causam memorabilem esse dico. Fuerunt enim haud pauci, qui in eiusmodi accusativo consonam ν omitterent. Propterea etiam (Ἐπίκουρον) ἁγιώτατον κ[αὶ] ἵλεων. Διό κτλ. ευ 96 16 notari debet.[3])

---

praeter Philodemi papyros et Strabo demonstrat (Ἀρκεcίλαc 15 BC -λαον A) et memoria Latina: Arcesilam Cic. Acad. prior. II 24 70 Arcesilas Prop. 3 79 Arcesilan Pomp. Mela I 18 1 Arcesila August. de civ. dei II 349 21 (Arcesilaus Gell. III 5).

1) Usque ad a. 250^{a} Atticorum lapidum usus formam ναόc ignorat (Meist.^{3} 127), quae deinceps paulatim increbrescit solaque in Pergami titulis reperitur (Schweizer 143). Polybium utramque promiscue adhibuisse a Kälkero sumus edocti (Leipz. Stud. III 260) idemque in Plutarchum cadit (Bernard. I LXXIII) et Strabonem: νεώc 179 396 622 637 645 659 750 805 823 (nusquam ναόc) τοῦ νεώ 175 353 381 641 806 815 τῷ νεῴ 805 τὸν νεών 272 308 353 531 593 634 637 640 641 649 τὸν νεώ 814 CD^{1} F (τὸν νεών D^{2}) — ναοῦ 421 647 807 ναῷ 420 421 567 640 ναόν 682 ναοί 236 ναῶν 421 640 ναούc 236, adde πρόναον et προνάου 805. Qui volgarem linguam adhibent, unum norunt illud ναόc, cf. e. g. ναοῦ BU 149 11 (II—III^{p}). Mira scriptura cυννέοc (τοῖc cυννέοιc θεοῖc BU 385 4, III—IV^{p}) eo explicatur, quod inter voces νεωκόροc (νεοκ.) et ναοκόροc illa etiam apud posteros potior est habita, cf. νεωκόροc BU 73 1 (135^{p}) νεοκόρω 455 1 (I^{p}) νεοκόροc 136 21 (135^{p}) etc.

2) Ἀμφιάραοc tituli Attici (Meist.^{3} 128) Ἀμφιαράου Agatharch. 115 21 Ἀμφιαράου Strab. 404 (bis) 642 — Ἀμφιάρεωc 762 Ἀμφιάρεων 762 Ἀμφιάρεω 462, cf. Ἀμφιάρεω Plut. Arat. 4 3 quemadmodum alibi quoque in libris recentiorum auctorum (Pape-Benseler s. v.). Μενελάου Strab. 608 — τοῦ Μενέλεω Scyl. 106 Diog. Laert. 8 4.

3) cf. KB I 404. Inde ab anno 363^{a} a lapicidis Atticis heteroclitice scribi ἅλω ἕω Ἡγηcίλεω Κέω νεώ testis est Meisterhans^{3} 128, cf. etiam τὸν νεώ BCH VI 32 36 38 39 (Deli 180^{a}; ib. τὸν ναόν 35 61 41 109 τῶι ναῶι 48 177 179 τοῦ ναοῦ 53 236) XX 527 (Delphis i) Herm. vol. IV 199 6 (Ephesi i, at ib. ναόν 20) ἐc Κῶ Inscr. of Cos 14 3 εἰc Κῶ 13 13 (II^{a}) — τὸν ἄλλον λεών BCH XI 376 τὸν νεών 389 (tit. sacri Iovis Panamari s. II—III^{p}). E papyris mihi comparavi τὴν ἅλωι BU 698 18 (II^{p}) ἐνεχ[υραcίαν ἀξιό]χρεω 239 5 (160^{p}). De scriptoribus sequioribus cf. imprimis WSchmidt De Joseph. eloc. 493—495, de Plutarcho Bernardakis I LXXX. Strabonis memoriam omnibus fere locis τὸν νεών largiri antecedenti scholio notavi, adde Ἀμφιάρεων 399 Τυνδάρεων 461 bis Κῶν 657 codd. 488 CD (Κῶ B) εὔγεων II 84 ed. Kr. 382 ed. Cas. 517 (εὔγαιον D^{1}) λεπτόγεων 333 ἐcχατόγηρων 477 — Ἄθω II 84 (ed. Kr.) bis 447 (ed. Cas.) 641 Κέω 485 Τέω 633 τὸν Ἑκατόμνω 659 τὸν λαγώ 536; τὸν Τάλων Agatharch. 115 25. Quae multo cum studio attulit Schmidt l. l. ex aliis scriptoribus velut Polybio Dionysio Philone Plutarcho Luciano multis possunt augeri exemplis, sed pauca delibanda propter loci angustias: ψυχὴν ἵλεω κατα- Philo I 141 19 codd. (-ων Cohn) sim. 78 15 143 26 151 25 218 3 5 25 (ante consonam ubique ἵλεω Philo mihi videtur scripsisse; sane de aet. mundi 23 22 ed. Cum. libri perperam ἀγήρω αὐτόν, quod propter hiatum recte sustulit editor) τὸν λαγώ saepius ap. Hipparchum codicum genus A, Ἀμφιάρεω Clem. Alex. protr. 13 9 codd. (-εων Dind.) ἵλεω καὶ πρᾶον Dio Chrys. 1 20 VP (optimi). Adeo vero illud ἵλεω posterorum usui inhaesit, ut vel neutrius generis vice fungeretur: ἵλεω τὸ cῶμα Philo I 218 5 libri et papyrus s. VI ἔμπλεω τὸ ἀγγεῖον Plut. Anton. 85 P ἵλεω καὶ ἡδὺ ὕδωρ Philostr. Ap. Tyr. ed. Tur. 3 11 r τὸ φυτὸν ἀγήρω τε ὄν Iulian. I 228 4 V (opt.), cf. etiam πράξειc .. αἰcχρουργίαc .. ἔμπλεω ἀναγράψαντεc Euseb. pr. ev. III 107^{b} CFG (ἔμπλεωc cett.). Cum formis ἅλωνοc ταῶνοc Τυφῶνοc (KB I 509) cf. τοῦ Ἄθωνοc Strab. II 82 83 (ed. Kr.) epit. Pal. (at τοῦ Ἄθω II 82 epit. Vat.).

Procedunt nomina contracta: νοῦϲ νοῦν νοῦ (ρ II 61 12 etc.) νῶι (ϲὺν νῶι ρ I 247 13 etc.)[1]), τὸν πλοῦν p 1044 45 2[2]) — οἰνο]χόον ευ 33 18[3]); ὀϲτᾶ ευ 50 12 ὀϲτῶν c 2 14, cf. ὀϲτῶν Iatr 15 44 16 8 35 45 — ὀϲτέα 15 47 16 2 17 40 22 1 ὀϲτέων 16 12 17 38 ὀϲτέοιϲ 15 26 EOe 65, 2 9.[4]) Ne quae eiusdem sunt generis distracta videas nomina quaedam adiectiva subsequantur: (τοὺϲ) εὔνουϲ ρ I 371 14 τιϲ[ὶ]ν εὔνοιϲ κ I^{2} 3, 2 28[5]); τὸ ἀθρόον Є? IX^{2} 15, 1 8 ἀ]θρόου πτ 7 3 ἀθρόαι Єκη 14 7 p 225 VIII^{2} 173, 1 2 ἀθρόουϲ ρ I 371 9 II 180 9 ἀθρόοιϲ ρ I 238 14, cf. τὸ ἀθρόον Є ep. 1 pg. 23 27 Us. (τοαθρον P vitiose) τοῦ ἀθρόου ib. 23 20 ep. 2 pg. 47 9 — ἀθροῦϲ (nom. sing.) Iatr. 27 7 29 33 ἀθροῦν (masc.) 26 48 27 38[6]); ὀγ]δόου p 1044 col. 33 (Berl. Sitz. Ber. 1900, 947).[6a])

1) Formam solutam duobus inveni locis: ἐν νόῳ ἔχηϲ BU 385 5 (II—III^{p}) τοῦ νοοῦ (sic) Themist. paraphr. in Aristot. II 162 18 M. Sed multo frequentius est tertium flexionum genus: νοῦϲ νοόϲ νοί etc., de quo cf. KB I 516 Lob. ad Phryn. 453 GM^{3} 419; νοΐ Philo I 86 6 UFL 124 4 codd. Aristid. II 259 8 codd. (praeter U) et Keil Simplic. in Ar. phys. 824 14 CFM, νόαϲ Ammon. in Ar. de int. 243 3 FG 132 14 F. Talia magna ex parte librariis deberi Cusae acta medii aevi (s. XI—XIII^{p}) docent in quibus plerumque scribitur νοΐ, raro νῷ.

2) At fugit contractionem nomen proprium Єὔπλοοϲ: CIA III 1034 27 (c. 200^{p}) 1177 50 (c. 213^{p}) 1229 6, id quod neglexerunt Meisterhans et Schwyzer.

3) Ubique οἰνοχόοϲ -όον etc. tradi affirmat Blass KB I 402 neque habeo quod contra afferam praeter τοῦ . . ἀρχοινοχοῦ PTebt I 72 447 (114^{a}). Verum χρυϲοχόοϲ et χρυϲοχοῦϲ aeque adhibentur in lapidibus (cf. Meist.^{3} 127) neque alia est papyrorum condicio: χρυϲοχοῦϲ PPar 5, 12 2 (114^{a}) MittER V 17 (II—III^{p}) χρυϲοχῶι PTebt I 121 18 (I$^{a?}$) χρυϲοχοῦν BU 115, 1 8 16 (189^{p}) cf. ἐν ὑδροχῷ PPar 19 8 10 (138^{p}) — χρυϲοχόοϲ BU 574 12 (III$^{p?}$) 659, 2 27 (229^{p}) χρυϲοχόου WL 2104. Neque λαξόοϲ neque λαξοῦϲ scribunt papyrorum librarii sed λαξόϲ quod ab Herodiano memoratur I 186 L. (v. KB I 402 de Atticorum forma δορυξόϲ), cf. λαξόϲ PLond II 250 28 45 (c. 200^{p}) 251 8 (II—III^{p}) BU 392 40 693, 1 29 (c. 200^{p}) etc.

4) Utroque modo et tituli (cf. ὀϲτέα BCH VII 310 (Apameae i) ὀϲτέον ὀϲτέα CI 3582 (Assi i) etc. — ὀϲτᾶ BCH IV 200 (Seleuciae Isaur. i) IMB 636 8 (Ephesi i) etc.) et papyri (ὀϲτέα PBer 1 224 (III^{p}) WL 2994 ὀϲτέον 1886 ὀϲτέῳ 2413 — ὀϲτᾶ 1530 PLond I 73 259 80 460 (IV^{p}) ὀϲτοῦν DPM 13 12). Scriptores diligentiores ne ὀϲτέον adhiberent admonuit Moeris, summovitque eiusmodi formas e Diodoro Dindorf, cum utrum Josepho rectius tribuatur diiudicare nollet Schmidt p. 491. Et Agatharchides quidem contractum scribendi genus videtur adhibuisse: ὀϲτοῦ 162 1 ὀϲτᾶ 129 2 ὀϲτῶν 140 8, at certam legem respuunt Apollonius Citiensis (ὀϲτῶν 10 15 — ὀϲτέων 12 10) Strabo (ὀϲτοῦν 772 ὀϲτᾶ 260 726 — ὀϲτέου 774 ὀϲτέων 517 773 775 ὀϲτέοιϲ 720) sicut tituli papyri libri sacri (v. Schmiedel § 8 7) Iatricorum auctor.

5) Formas solutas hinc inde in libris deprehendi Dindorf adnotat Thes. III 2363^{d} qui improbat εὐνόων pro εὔνων in Thucydide VI 64 1 a Bekkero receptum. Sane οἱ εὔνουϲ quod traditur Lys. 8 19 et Philem. fr. 222 K (KB I 140) revera Atticorum fuisse, testimoniis titulorum (quatuor sunt, 302—270^{a}) comprobatur, cf. Meist.^{3} 149; contra οἱ εὔνοεϲ veterum grammaticorum videtur fetus, cf. Thes. III 2363^{c}.

6) In titulis hanc vocem frustra quaesivi; Aegyptiorum memoria mihi praebuit ἀθροῦν (neutr. acc.) PPetr I 89 (c. 250^{a}) II 27 7 (c. 250^{a}) — ἀθρόον ἀργύριον PAmh II 79 64 (II^{p}). De scriptoribus cf. in universum KB I 402 adn. 5 et imprimis Thes. Ling. Gr. I 180, unde perspicitur contractionis usum admodum viguisse in sequiorum sermone, his dumtaxat in formis: ὁ ἄθρουϲ (sic) τὸ ἀθροῦν τὸν ἀθροῦν τοῦϲ ἄθρουϲ (sic), quibus adiungo Hesychii glossam ἐπέχραον· ἀθροὶ ἐπέϲτηϲαν. Similis est Josephi ratio qui alteram in singulari (cf. e. g. ἀθροῦν Bell. 1 81 437 ἀθροῦϲ 5 63) alteram scribendi rationem in plurali adhibuisse videtur, cf. Dindorf Fleck. Jahrb. 1869 847. Magis ad solutas formas sese applicat

Nunc quidquid de tertiae classis nominibus dicendum est secundum singulos casos perlustrabor Meyero duce.

nom. μάρτυς ρ p 1108 VIII^2 69, 11 5 (est ΜΑΡΤΥϹ...).[1])

βρένθυς quae forma firmatur hoc loco: εἶτ' ἀπὸ τοῦ παραδεδομένου θυμιάματος ἢ μύρου τῶν [θ]εῶν βρενθύος υ 2118 in veriloquio verbi βρενθύομαι.[2])

χρέως: καὶ ἐπ[οί]ησαν ἕκαστοι τὸ χρέως [ἀναγ]καῖον πτ O II 463, 164 5 sed χρ̣έ̣ος Iatr 18 23.[3])

πρὸς τὸ ὦς κ VIII^2 1, 2 9.[4])

Strabo: ῥοῦν .. ἀθρόον 725 ἀθρόον (adv.) 824 ἀθρόαν 102 742 ἀθρόων 725 ἀθρόαις 819 ἀθρόους 824 — ἀθροῦν .. πλοῖον 99 ἀθροῦν ὕδωρ 389. Dionem Chrysostomum ubique forma ἀθρόος uti non recte pronuntiavit Schmid Attic. I 104, nam ἄθρουν τὸν λόγον legitur 33 4, id quod forte fortuna mihi occurrit. Perperam autem a quibusdam editoribus contractionis exempla removentur, sicut nil erat cur τοῦ ἀθροῦ Philoni abiudicaret Wendland vol. II 30 17. Tantopere enim ἀθροῦς apud posteros frequentatum est, ut etiam novus comparativus ἀθρούστερος crearetur, cum sit iustior ἀθροώτερος, cf. Lob. ad Phryn. 143 KB I 562 ἀθρουστέρας τὰς προσόδους Cleomed. 52 15. Quod est in Epicuri epistula altera pg. 49 4 Us. ἀθρότητα nunc auctore Godofredo Hermanno in ἀθροότητα mutatum vides, sed cave probes. Nam eadem forma legitur in scholiis ad Od. E 47 (λόγου ἀθρότητα νοητέον) et conferri debet ἁπλότης διπλότης, cum ἀθροότης unius Alexandri Aphrodisiensis memoria nitatur, cf. Thes. I 1, 866^d. — De vario accentu cf. KB I 402.

6^a) Recentiores sicut voci λαξόος alterum subtraxerunt ο (cf. pg. 166) ita ὄγδος ὄγδου haud raro dixisse videntur, cf. ὄγδου Eud 314 (c. 100^a, sed ὀγδόου 105) ὄγδον Ostr 922 (163^p) 923 (165^p) 971 (192^p) 1164 (II—III^p) 1607 (byz) etc. ὄγδου pro ὄγδοον 866 (141^p), ὄγδου Philo mech. synt. ed. Schöne 55 12 P^{1}V (h. e. memoria, ὀγδόου P^2). Philonem revera ὄγδου scripsisse Eudoxi papyrus evincit. Ex ostracorum memoria addo Ἀντίνος (= Ἀντίνοος) 1212 (I—II^p).

1) cf. KB I 510, μάρτυς PPetr I 67, 2 1 II 67 5 (III^a) CPR I 19 14 (330^p), verum in medii aevi actis plerumque μάρτυρ, cf. Trinchera Syll. 8 (981^p) 24 (1032^p) etc. — μάρτοις (sic) 8; μάρτυν Plut. septies, μάρτυρα sexies scribit, cf. Bernard. I LXXIII; μάρτυσι praebent tituli Attici (Meist.^{3} 143) et PGrenf I 17 24 (II^a).

2) Hoc verbum cum explicaret Hemsterhuis ad Luc. I 368 39 (cf. Thes. II 409^a) ex Hesychii glossa βρενός· πυθμήν· τύμβος· καὶ ὄρνεον, ὁ καὶ βρένθον nomen eruit ἡ βρενθύς, quae coniectura egregie firmata est Philodemi loco, quamquam quae res sit de voce βρενός nondum perspicitur.

3) τὸ χρέος Strabo 345 355 et aliquoties papyri: ἴδιον χρέος CPR I 10 10 (321^p) κατὰ χρέος POxy I 128 18 (VI—VII^p) Wess. 1889 148 9 (byz), sed τὸ χρέως Attici (cf. Phryn. 391 Lob. Moer. 403 KB I 521 Solmsen KZ 32, 516 sq.), quae forma una cum χρέος a posteris adhibita est, cf. διὰ χρέως Dionys. Hal. ant. 6 59 AB (χρέος D et edd.) τὸ χρέως Theodoret. gr. aff. cur. 87 4 B s. X, τὸ ἴδιον χρέως PLond II 185 21 (91^p) χρέως 278 7 279 9 (346^p) ἕως ὅτου ἀποδῶ τὸ χρέως PGenf 56 19 (IV^p), et sic Byzantini: ἀναλάβοι τὸ χρέως Basilica ed. Heimb. I 470 τὸ εἰσπραττόμενον χρέως Mich. Psell. Μεσαιων. βιβλ. IV 186 τὸ χρέως Cusa I 369 (s. XIII^p). Scripturae χρεῖος PLeid J 380 (ed. Leem. I 90, s. II^a) et χρῆος PTebt I 111 5 (106^a) pariter explicandae atque -έους -είους -ήους supra pg. 162). — De nom. plur. χρέα (χρέη) infra disputabitur pg. 172.

4) Recte BKeil Herm. XXV 603 formam τὸ ὦς ad linguam κοινή appellatam pertinere statuit, cf. quae allata sunt KB I 463 et e papyris ὦς PPetr I 57 15 (225^a; sed οὖς 43 22 [237^a]) PLond II 3 4 (II^a) PGrenf I 12 29 (148^a) II 15, 2 1 (139^a), verum scriptores magici ad diphthongum redierunt: οὖς PLond I 67 75 PBer 2 39 WL 909 916 2165, et sic est τὸ οὖς in iatrosophio POxy II 234 24 27 40 (s. III^p). Forma diminutiva est ὠτίον: PLond I 80 4 57 (IV^p) WM 312 (s. IV^p) BU 781, 1 3 3 2 (I^p) et ὠτάριον: ib. 2 4 7 etc. (septies) BCH II 325 33 VI 32 27 45 147 (Deli II^a), denique οὐάτιον: PLond I 68 92 (IV^p) quocum cohaeret φτίν mediae Graecitatis vocabulum, cf. e. g. Μεσαιων. βιβλ. II 636.

δοθιών: δοθιόνας Iatr. 19 31.[1])

gen. πόλεως βασιλέως ubique (de Ἡρακλέως cf. supra pg. 162).[2])

Πειραιέως ρ I 181 14.[3])

μέχρι γήρως c 21 11 31 29 34 5 πτ 13 11 θ 38 2 τοῦ γήρως p 1044 57 5.[4])

ἀπ]ὸ Τίγριος Στ 48 6.[5])

---

1) Forma communis est δοθιήν δοθιῆνος, cf. Thes. II 1604^c. At δοθιώ πολλοὶ ἐν τῆι συνηθείαι secundum Herodianum II 923 25 L habetque etiam Suida

2) Hoc ea de causa monendum esse arbitror, quia clausula ЄOC in his similibus vocibus admodum frequens est maxime in volgaris linguae monumenti cf. e titulis δι]αδόcεος CIA II 872 B 2 (341^a, Meist.^{3} 138) βαcιλέος Μακαρέος Ἐρε θέος etc. inde a s. I^a (ib. 140) βαcιλέος BCH VII 348 (Deli II^{af}) Ἀχιλλέος (propr.) XX 186 80 (tit. Aegypt. 114—107^a) κεραμέος VII 235 246 χαλκέος 241 b (Isaur. i), imprimis vero Opramoae decreta (c. 150^p) in quibus semel extat -έω (ἀρχιερέως 4^d 12) 22^{is} -έος (-εος), cf. ἀρχιερέος 1^b 1 2^g 12 etc. γραμματέος 4^d Κορυδαλλέος 7^e 14 βαcιλέος 19^g 7 πόλεος 9^b 14 13^d 6 14^g 4 προαιρέcεος 19^g 2 Νεμε cεος 19^a 4. Alia praebent GMeyer^3 441 Schweizer Gr. d. P. I. 148. Quod vero a papyros attinet, scribitur quidem Lagidarum aetate ЄωC fere constanter (Ἑριέο PPar 9 19 21 (II^{af}); τῆς ὄψειος Eud 19 20 (II^{af}) non est ὄψιος verum ὄψεος inter posita vocali ι, de qua re supra egi pg. 112), sed postea haud raro invenies ЄO cf. Ἑριέος PLond II 33 180 (94^p) προκηρύξεος CPR I 1 5 (83^p) πόλεος 228 2 (205 PLond I 208 15 (VI^p) Μέμφεος BU 712 10 (II^p) etc. receptusque hic usus in re centiorum Byzantinorum quoque linguam: ἱερέος Cusa 75 πόλεος 17 24 33 ἐμβο cεος 14 etc. (s. XI—XIII). Neque carent eiusmodi formis codices: Μενεcθέο Polyb. XXXI 21 1 libri τῆς ὄψεος Joseph. A 15 412 L s. XI πόλεος B 3 470 4 8 Ὀδυccέος Schol. Homeri A ed. Dind. I 311 1 Ἐρεχθέος Schol. Soph. OC 1053 Lau Talia utrum recipienda sint necne hic non quaero. Addo ἄcτεος Strab. 395 40 (bis) Agatharch. 122 25 verum ἄcτεως Attici (Meist.^{3} 138), et sic Platonis quoq codices (Schanz XII x). Denique non praetereunda est contracta clausula ЄΥ quam his locis investigavi: τοῦ ἀνδρὸς Ἀτρεῦς POxy I 107 6 23 (96^p) εἰς λόγ δαπάνης καὶ ὀψ[ω]νίου γραμματεῦς PGenf 41 7 (222^p) τοῦ γραμματεῦς 157 2 (VI ὀνειροπο[μπὸς] Ἀγαθοκλεῦς PLeid V 4 1 (III^p) Cίμων ἦν Ἱεροcολυμίτης υἱὸς Βοήθο τινος Ἀλεξανδρέως Joseph. A 15 320 ubi ἀλεξανδρευς (sic) cod. opt. P s. X, cf. etia Ἀπολλώνιος Τιμόθευ (= Τιμοθέου) PPar 60^b 28 (c. 160^a).

3) cf. Meist.^{3} 142 (ubi nullum scripturae Πειραιέως exemplum affertur, sic dicit Moeris: Πειραιῶς Ἀττικῶς· Πειραιέως μετὰ τοῦ ε̄ Ἑλληνικῶς) et de Thuc dide cuius libri variant Stahl^2 55; Πειραιῶς Strab. 395 A (Πειραιέως B). Veru Πειραιέως constanter Aristotelis papyrus. Quae cum considero perperam Πειραιέω e Diodori verbis mihi eiecisse videtur Dindorf, cf. Vogel I LXV. — Ex recen tioribus Asiae titulis Πολιέως Ἰλιέα Ἰλιέων attulit Schweizer Gr. d. P. I. 150.

4) μέχρι γήρως Strab. 670 711 718. Volgaris forma est γήρους cf. Schmie § 9 2 Blass Gr. d. NT 26, deinde ἐπὶ γήρους Aristot. eth. Nic. 1 10 1100^a 7 L γήρους Agatharch. 155 22 Photii codex Joseph. B 1 633 V^1 4 164 C Ant. 17 66 V Theophan. chron. 74 4 efm (-ρως cdgh) etc. (de forma γήρει paulo post dicetur Similiter χρέους pro χρέως dictum est, cf. KB I 521 („schlecht χρέους Lys. 17 [χρέως Sauppe]") τοῦ χρέους Strab. 342 346 et sic constanter aevi Byzantinoru papyri: PPar 21 43 (616^p) 21^b 24 (590^p) PGrenf II 135 16 (595^p) etc. E Procop memoria cf. κατὰ κέρους bell. Goth. 1 29 altera codicum classis (κέρως z) et ἤρου (= ἦρος) bell. Pers. 2 22 P Leo Diac. ed. Bonn. 56 23 cod.

5) Tria fere sunt huius vocis flexionis genera, quae saepissime in codicibu alternant: Τίγρης Τίγρητος, Τίγρις Τίγριδος, Τίγρις Τίγριος, cf. Pape-Bens. s. v Thes. VII 2159^b. Ultimum genus praeter Philodemum tituli quoque amplectu tur: Cελευκεῦcιν τοῖς πρὸς τῶι Τίγρει Inschr. v. Magn. 61 102 (II^a) τῶ Τίγρει πο ταμῶ BCH IX 81 (tit. Car. i) et fere Strabonis libri: τοῦ Τίγριος 522 526 729 73 746 (bis) libri 521 DE (-ρυος C -ιδος codd. recentt.) 728 CFD^2 (-ητος D^1) 747 lib potiores (-ητος x), Τίγρει 743 747 libri 522 CD (-ιδι E) 738 CDF (-ιδι E) Τίγρ 527 529 (bis) 742, cf. etiam Πασιτίγριος Πασιτίγρει Πασιτίγριν 729, addo τὸν Τίγρ

τοῦ] δεῖνος υ 23 34.[1]

dat. τῆι φειδοῖ sim. non legitur.[2]

ἐν τῶι] γήραι p 1384 XI^{2} 52, 1 4, sed γήρα φιλαργ VII^{2} 128, 5 2 incertum.[3]

accus. νὴ Δίαν in νὴ Δία correctum est X p 307 VIII^{2} 190, 12 23 sicut ipse legi, ceterum nusquam -αν scribitur.[4]

Δήμητρα ευ 63 8 76 12 79 26 82 33 π VII^{2} 90, 12 12 (Δήμ[η]τρος p 1044 31 7; Δημή[τε]ρι ευ 23 12 incertum iudico, cum papyrus illa a Neapolitanis indiligentius descripta esse videatur).[5]

-ην pro -η, cf. supra pg. 161 164.

βασιλέα p 1044 11 4 29 2 etc.[6]

ποταμόν Nicol. Damasc. FHG III 358. Τίγρις Τίγριδος Dio Cassius, cf. Boiss. ad 36, 6 2. De animalis nomine cf. KB I 441, τίγρεις (acc. plur.) Strab. 703.

1) Vocabulum ὁ δεῖνα nonnumquam inter indeclinabilia comparet, cf. KB I 615 τῶ δῖνα WL 2341. Omnia quotquot colligere potuit huius vocis exempla proposuit Baunack Stud. I 46 sqq. sed omisit papyros magicas in quibus saepissime recurrit ὁ δεῖνα (plerumque compendio scribitur ὁ Δ quod est δῖ(να)).

2) In sermone communi interdum adhibetur clausula — ῶι ob vocis ἥρως vicinitatem: παρὰ Καλυψῶ Scyl. 13 cod. (-οῖ ed.) τοὺς δὲ πειθῶ προσήγοντο Joseph. B 2 562 PA^{1}M (πειθοῖ A^{2}VRLC) ἐπ' αἰδῶ 465 PAMRVC (αἰδοῖ L edd.) ἐν φειδῶ Psalt. Salomonis ed. Gebh. 106 13 LC (φειδοῖ R), cf. quae e titulis attulit Dieterich p. 163 (τῇ μητρεὶ Λητῶ IHS IV 385) 168 (τῇ Λατῶ CI 2554, Cretae est urbs). Verum etiam genetivi clausula immutatur: νῆσος Καλυψῶ Scyl. 13 mem. (-οῦς edd.) ἀπὸ Σαρδῶ 7 mem. (-οῦς edd.) τῆς Κλωθῶ Diogenian. ap. Euseb. pr. ev. VI 265^{a} CFG.

3) Posteriorum formae γήρους de qua modo egi respondet γήρει, quae in sacra memoria saepius reperitur, cf. Schmied. § 9 2, deinde Thes. II 609^{a} Timoth. Gaz. de anim. Herm. vol. III 12 14 Chron. Pasch. 373 10 Theoph. chron. 23 32 bdg (-ᾳ c, -αι g) 48 30 b Syncell. 191 19 G 203 3 654 10 libri Usen. d. hl. Theodos. 41 1 80 2 94 25 etc. Alii γήρατι dixerunt: Adamant. physiogn. ed. Foerst. 304 8 F Acta S. Philippi apostoli Anal. Boll. IX 205 15 Theophan. contin. ed. Bonn. 317 13 Cedren. I 369^{d}. Nominativus τὸ γῆρα traditur Artemidori codice Laurentiano 211 19 et τὸ γῆρος Caten. in Act. Apost. ed. Cram. 32 25 cod. Coisl. 25 s. XI, verum πρὸς γήρως ἀφικέσθαι Joseph. Ant. 8 2 O (γῆρας cett.) librarii videtur vitium, nisi tacite supplendum οὐδόν.

4) cf. KB I 414 Meist.^{3} 130 Schweiz. Gramm. d. perg. Inschr. 156 Dieterich 159. Vetustissimae Aegypti chartae ab hoc scribendi modo se abstinent quamquam κυναῖκαν in defixionis tabella quadam Boeotica legitur s. III a. C. scripta, antiquissimumque ni fallor papyrorum exemplum est τὴ⟨ν⟩ ἀριστερὰν χῖραν PPar *50 20 (c. 160^{a}). Eiusmodi formas saepius in codicibus Josephi Pausaniae Polyaeni (F) Arriani (S) tradi ea de causa moneo ut dilucido exemplo quatenus horum auctorum memoria a posteris sit depravata cognoscas.

5) cf. KB I 429, Δήμητραν Plat. Cratyl. 404^{b} codd. Aristot. oec. 2 1349^{a} 15 libri plurimi Demosth. 52 9 ΣΦ Strab. 198 393 (-ρα II 88 ed. Kram.) Philo I 46 4 (at Δημήτεραν M opt.) Artemid. 71 14 etc., quin etiam μήτραν pro μητέρα traditum vides in titulo Claudiopolitano Perrot Galatie et Bithynie I 54. — Δήμητρος Strab. 344 382 395 etc. Agatharch. 116 27 C, sed hic libri AB Δήμητρας quod etiam Diod. V 61 1 in D optimo et Ael. v. h. 131 14 ante Hercherum; Δημήτερος v. l. est apud Cornut. 55 8 Lang. — τῇ Δημήτρᾳ Acta Eulampii etc. Boll. Oct. V^{1} 71^{a} 73^{a}. — Plutarchi libri praebent Δημήτηρ semel Δήμητρος 8^{ies}, Δήμητρι 5^{ies} Δημήτρᾳ bis, Δήμητρα 4er (sed ubique cum v. l. -αν) Δήμητραν 5^{ies}, Δήμητρας plur. Mor. 744^{b}, Bernard. I LXXVII.

6) βασιλῆ γραμματῆ haud raro aetatis recentioris tituli, praesertim ex Asia minore oriundi, cf. KB I 449 Schweiz. Gr. d. P. I. 148. Aegyptiae memoria talia ignorat.

Ἀπόλλω[ι] ευ 33 9 79 25 π VII^{2} 90, 12 14 Ἀπόλλ[ω ευ 82 23 (certum est) — Ποσειδῶνα ευ 32 31.[1]) Φιλ]άμμω scripsit Gomperz ευ 22 3, verum dubito an recte; sequitur enim vocalis (Ἀπόλλω) atque nusquam alibi traditum video Ἄμμω (Ἄμμωνα 22 1 Φ[ιλάμ]μωνα 11 14).[2]) Sed ille aperte falsus est cum scribit καὶ τὸν Ἡρακλ[εί]του συνοικειῶν κ[υκε]ῷ ευ 14 18, nam dilucide adhuc legitur Κ ... Η, unde recte Diels: κ[αὶ δ]ή.[3])

Χαιρήμονα π VII^{2} 95, 17 4, verum Δάμονα μ 7 7 (Δήμωνα Ακ pg. 77 12) et Ἀρίστον[α ευ 140 11 Neapolitanis tribuo.[4])

τὴν κλεῖ[δα (certum est testimonium) ορ fr 2 3.[5])

χάριν (subst.) π β̄ 12 17 μ 46 7 ρ 1 181 1 — τὴν ὀργὴν καὶ χάριτα ορ 43 24.[6])

plur. nom. ἥρωες μ 107 39.[7])

βόες ρ I 235 9 238 5.[8])

---

1) cf. KB I 425 Meist.^{3} 131 (ubique Ἀπόλλω et Ποσειδῶ tituli), de Thuc. Stahl^{2} 56, de Plat. Schanz XII x, de Plut. Bern. I LXXVI, Ἀπόλλω Strab. 257 320 398 — Ἀπόλλωνα 374 422 bis 578 612, Ποσειδῶ 579 F (-ῶνα CDE), Ἀπόλλωνα καὶ Ποσειδῶνα Agatharch. 116 16. Cum Philodemo conferendus Diodorus qui idem Ἀπόλλω et Ποσειδῶνα scribit (Vogel I XLV). — Πυθῶ (acc.) Strab. 374.

2) Ἄμμωνα Strab. 809; Φιλάμμονος (nom. viri) constanter Mahaffii papyri, cf. PPetr^{2} 2 12 4, 2 17 5 5 7 4 etc. (237^{a}), nusquam Φιλάμμωνος.

3) κυκεῶ Ἀττικοί, κυκεῶνα Ἕλληνες Moeris, neque tamen praeter epicum sermonem (κυκεῶ, κυκειῶ) formam trisyllabam servavit linguae memoria.

4) Χαιρήμων -ονι -ονα quidem plerumque papyri, ut Χαιρήμονος PTebt I 61^{a} 37 (118^{a}) sed interdum clausula producitur quod sine dubio nominum Φίλων Δίων simm. comparatione factum est, cf. Χαιρήμωνι PLond I 41 112 113 (158^{a}) Χαιρήμω(νος) PGrenf II 56 20 (104^{a}) Χαιρήμω[ν]ι 48 13 (103^{a}). Similia in titulis quoque exstare memoria teneo: praesto est Χαιρήμωνος BCH XVII 15 (Tegeae sub Aug. aet.); Χαιρήμωνος Anthol. Pal. VII 720 codex a prima manu. — Νικάνωρος BCH XX 248 (Ptolemaide i) Νικάνωρα Anth. Pal. VI 357 in lemmate Νικάνωρι Joseph. A 12 261 MVW Νικάνωρα 12 402 L.

5) κλεῖν Attici, κλεῖδα volgares, cf. Thes. IV 1610^{a} KB I 461; κλεῖν PPetr^{2} 4, 2 7 (237^{a}) — τὴν κλεῖδα POxy I 113 2 (II^{p}). Addo τὰς κλεῖς BU 75, 1 13 (II^{p}, sed κλειδός 2 24) — κλεῖδας ἐπιστήσομαι 253 18 (III^{p}).

6) τὴν χάριν Strab. 427 754. In Viereckii lapidibus (cf. p. 59) hic casus nisi ubi praepositionis vice fungitur tribus syllabis effertur, adde χάριτα Berl. Sitz. Ber. 1895, 893 (Mytil. I^{a}). De Lagidarum aetate cf. χάρειν (sic) PLond I 25 30 (161^{a}) PPar 63, 2 44 (II^{a}), postea vero utrumque in usu fuit: χάριν BU 77 11 (II^{p}) 13 14 (289^{p}) etc. χάριτα PLond II 278 18 (346^{p}) PGrenf II 112 18 (III^{p}) etc. χάριταν BU 596 13 (84^{p}), et vel in eisdem tabellis: χ]άριν BU 48 14 — χάριτα 7 (II^{p}), cf. etiam παίδων θέμιν BCH XVI 433 θέμιν ἀνδρῶν 434 (et sic θέμιν alii quoque tituli velut BCH XVII 255—256) — ἀγῶνα θέμιδα πρῶτον 433 (Ariassi aet. Rom. init.).

7) οἱ ἥρως semel Aristophanes dixisse videtur (ʻβιασθεὶς ὑπὸ τοῦ μέτρουʼ Phryn. 158) cf. KB I 456. Formam vitiosam et Lobeck alibi fustra quaesivit neque mihi prosperius cessit indagatio; ἥρωες WL 1393 1408 1420 1446. — ἥρωος et ἥρω tituli Attici (Meist.^{3} 139, ἥρωος Strab. 445 465 801) τὸν ἥρω bis totidemque locis ἥρωα (ib., ἥρωα Strab. 255 756 788, sed Μίνω 476 611 libri 477 CD (Μίνωα B)). De forma ἥρωας dicam paulo post. — Legitimo more (cf. KB I 439) ἰχθύες Gemin. 7^{b} 8^{a} etc. Strab. 307 823 Agatharch. 131 47 193 29 λιγνύες Strab. 276 μύες 613; ἰχθύες PAnastasy 274 (ἰχθῦς Wess 1893 49 488 incert.). — νῆες Strab. 118.

8) cf. KB I 449 Meist.^{3} 139, τὰς .. βόες (sic) PGenf 48 6 (346^{p}) τοῖς βόες (sic)

γονεῖc θ 26 1 ορ 31 14 πα 11 16 τομεῖc Iatr 24 23.[1])

PAmh II *143 6 (IV^p); de Diodori usu v. Dindorf ap. Vogel I xvii (ille eliminat βοῦc in nom. nusquam probe traditum), οἱ βοῦc Plut. Aem. 33 Artox. 22 mutandum putat Bernardakis I lxxvi cum sit βόεc decies scriptum. Heteroclitice αἱ βοαί Aristot. probl. 25 2 938^a 2 C^a Y^a (αἱ βόεc X^a). — τὰc βοῦc Strab. 143 230 245 586 (Scylax 26) — τὰc βόαc 150 207, et similiter Plutarchus βοῦc octies βόαc bis scriptum reliquit, cf. Bernard. I lxxv; τὰc βοῦc CI 3601 3 3605 31 (Ilii) — τὰc βόαc PGenf 48 32 (346^p).

1) De formis in -ῆc vetustiorum Atticorum libris saepius traditis cf. KB I 449. Ap. Thucyd. 4 124 habet ἱππῆc etiam Prisciani memoria Gramm. Lat. III 331 5, sicut οἱ νομῆc Euseb. pr. ev. 587^d in verbis Platonis. Xenophontis libri quos non ita antiquos esse moneo tamen -ῆc pluribus servant locis, velut ἱππῆc Hell. VII 2 10 22 F[1] Μαντινῆc Anab. VI 1 11 Z ἱππῆc VII 6 25 8 15 bis Z (de iota muto cf. Μαντ]ινῆιc in Xenophontis papyro Oxyrhynchica Hell. VI 5 8 et quae e Thucydidis Dionisque Cassii libris adnotavi Wien. Stud. XXI (1899) 57). Aristotelis papyrum nusquam HC praebere (ἱππεῖc 36 9 καταλογεῖc 71 1 etc.) propterea admonendum arbitror, quia codex E qui inter praestantissimos habetur duobus locis Atticam clausulam servavit a Bekkero scite receptam: οἱ γραφῆc de sensu et sens. 440^a 8 meteor. 3 2 372^a 7. Iam inde ab Alexandri aetate solae volgares formae in usu erant (cf. Meist.[3] 141), sed ad priscam consuetudinem multi redierunt e novellorum numero, in quibus Philo: NOMHC I 245 5 pap. s. VI; Josephus: μύριοι δ' ἱππῆc A 5 64 R ἔνιοι cυγγραφῆc 13 337 W Αἰολῆc 1 127 R τριcχιλίουc ἱππῆc 13 92 A[1] (hoc non valde miror, nam acc. ἱππῆc e Xen. Hell. III 4 14 20 et Πλαταιῆc [sic AAEG, -έαc C -εῖc F] e Thucyd. 2 76 ut var. lect. memorat Blass [KB I 449] et acc. Εὐβοῆc ex Apoll. Caryst. comico [III 282 K] idem I 644, adde ἱππῆc Thuc. II 79 A[1] νομῆc Xen. Cyrop. I 1 2 D); Dio Chrysostomus: ἱππῆc 24 2 32 43 M opt.; Appianus: ἱππῆc I 103 27 'V [opt.] et sic aliis nonnullis locis; ego communem formam ubique tenui' Mendelssohn, verum etiam codex A habet φωνῆc (sic) pro φονεῖc II 932 2; Clemens Alexandrinus: γραφῆc Protrept. 65 9 ed. pr. Victorii (de fide Dindorfi quae qualis sit virorum doctorum de Homeri scholiis querela docet etiam in hoc opere licet dubitari, cum eadem editio princeps in Stromatibus ubi uno codice L memoria constat exhibeat οὐθέν II 187 20 [οὐδέν L sec. Dind.] χρῖμα 101 14 [χρῖcμα L] κελεύματι 24 22 [-εύcμ- L] exquisitae scripturae exempla); Dio Cassius (cf. Boissev. ad XXXVI 5 1); Cyrillus Alexandrinus: οἱ νομῆc in ev. Io. ed. Pusey III 64 23; Zosimus: Δωριῆc ed. Mend. 79 1 cod. m. prim. ἵππηc (sic) 79 4 cod. Quodsi apud Atticos huiuscemodi scripturas anxie tuemur, quid est cur imitatoribus negemus? Nam extitisse olim inter Atticistarum praecepta glossam ut Moeridis sermone utar βαcιλῆc Ἀττικοί· βαcιλεῖc Ἕλληνεc admodum credo probabile est, quin ipsis manibus ut dicunt tenemus cκαφῆc· οἱ cκαφεῖc Phryn. ap. Bekk. Anecd. 62 5. Adhibuisse videtur Iulianus illud -ηc vel in versu: οἱ πρὶν βαcιλῆc I 409 20 quod Cobet restituit metro postulante (βαcιλῆεc libri), cf. τούτω γὰρ δῶκαν βαcιλῆc γέραc κτλ. in titulo Cilic. aet. Rom. BCH VII 326. — Verum etiam aliud h. l. memorandum est. Formae solutae in titulis Atticis s. IV^a identidem comparent (cf. Meist.[3] 140 Ἀθμονέεc Παλληνέεc etc., adde λεοντοειδέεc ib. 150), similia e poetis (τοκέεc Aeschyl. Pr. 63 580 βαcιλέεc Sept. 804) et e Platone (Θηcέεc Theaet. 169^f) adferuntur KB I 449. Eandem rationem nonnumquam a posteris esse adhibitam cum e Lobeckii adnotatione apparet ad Phryn. p. 69 (τοκέεc Philo ed. Mang. 870^d Μυονέεc Pausan. VI 19 5 κακοφραδέεc Adamant. phys. I 3 φονέεc Lesbon. λογ. προτρ. 26) tum titulorum testimoniis: Μήδων βαcιλέεc Mon. Ancyr. 16 22 β[α]cιλέεc Epicur. Oenoand. 48, 4 11 cf. cυγγενέεc AM XIV 89 (Myrinae), quibus addo alia: Αἰολέεc Strab. 534 codd. οἱ cυγγραφέεc 581 D (-εῖc CEF) Ἐγχελέεc Diod. 19 53 F opt. βαcιλέεc Joseph. A 8 314 RO (cf. πήχεεc ib. 3 121 ubi πήχειc Dindorf) ἀμφορέεc Plut. mor. 577e ἡμίcεεc Arrian. anab. V 13 1 υἱέεc Aelian. h. a. 269 29 codd. βαcιλέεc Appian. II 662 20 668 8 ἱππέεc 672 14 698 21 codd. ἱερέεc 793 8 Oi, cf. ἀρειμανέεc Adamant. ed. Foerst. 332 4. Denique in versione Basilii operis Hexaemeron Armeniaca legitur enkélees (i. e. ἐγχελέεc), sicut affirmat Brockelmann Zeitschr. d. Morg. Ges. XLVII 34. — Restat ut ad mirum scribendi genus animum advertam Strabonis maxime in libris conspicuum: Φωκιεῖc Strab. 252 codd. (Φωκαιεῖc Xylander; sed Φωκεῦcιν 179 libri recte) Ἀπαμιεῖc 564 codd. Cτρα-

κρέα Iatr 31 22.[1])
gen. plur. τειχῶν ρ I 222 7 εἰδῶν 49 6 etc. sed ἀνθέων Iatr 31 33 32 45 33 2.[2])
τῶν πηχῶν c 2 12.[3])
dat. plur. γονεῦcι Στ 19 8.[4])

τονικιεῖc 660 DF (-κεῖc cett.) Λαμπριεῖc 398 A^1 (Λαμπυριεῖc A^2 BC Λαμπτριεῖc Casaub.), ἱππιεῖc Ioseph. Vita 213 P s. IX—X (τοὺc ἱππιέαc Procop. bell. Goth. ed. Comparetti I 206 2 D). Harum formarum rationem quaerenti in mentem venit luculenta Schweizeri de scriptura γονεεῖc commentatio Gramm. d. P. I. 83. Saepissime enim in titulis Asiae recentioribus legitur γονέουcιν quam vocem quattuor syllabis constare probat versus λύπην γονέουcιν ἀφῆκεc AM XXI 37, praeterea οἱ γοναιεῖc AM XIV 251 (Bith. i) τοῖc γονέοιcιν IGSept I 1417 1787. In his stirpem γον- in γονε- mutatum esse rectissime statuit Schweizer (βαcιλέιδεc βαcιλέιδων Graecorum qui nunc vivunt dialecti nonnullae), cum essent inter literatos, qui potius ι vocalem interponerent. Plura vero ut innotescant huius usus testimonia in causa tam difficili summopere est exoptandum.

1) κρέα Strab. 706 720 732 733 734 Agatharch. 115 5 CISic. 1046 12 (Romae i), sed κρέη, quod cum γέρεα γέρη conferendum (KB I 431), Galen. scr. min. II 19 7 Euseb. praep. ev. 51^b CG (κρείη F) Hippiatr. Not. et Extr. XXI 2, 23 (at κρέα 136), quae scriptura in Byzantinorum quoque usu propagatur: κρέη Ioannis archiatri iatrosoph. cod. Monac. 288 s. XIV fol. 23^b 58^b etc. Wagn. carm. med. aev. 150 352 151 294 152 323 etc. Plane idem cadit in vocem χρέοc: χρέη Aristot. oec. 2 1347^b 35 U^b (χρέα rep. Ath. 18 15 etc.) Artemid. 117 9 L Schol. Demosth ed. Dind. 106 20 v. l. Dio Cass. fr. libri IV p. 44 5 ed. Boiss. cod. A, Krumbacher Mittelgriech. Sprichwörter Münch. Sitz. Ber. 1893, 99 Theodor. Prodrom. Rev. archéol. XXVIII (1874) 374 Cusa diplom. I 1, 85 86 (s. XII—XIII). Interdum vero vocabulum κρέαc dentali instruitur, cf. κρέατοc in titulo Attico 338^a (Meist.^{3} 143) κρέατα Hippocr. VI 260 D cod. opt. (κρέα vulgo κρέη K minoris pretii) Leb. III 1538 5 (Erythris II^a) Ioseph. A 6 339 SP, κρέατοc Orneosoph. 189 191 τὰ κρέατα Wagn. carm. med. aevi 153 338 341 361 (iuxta κρέη).

2) cf. KB I 432 GM^3 213, ἀνθέων Strab. 343 711 Gemin. 2^d sed ὀρῶν Agatharch. 174 8 Strab. 28 74 79 etc. Quod de Xenophonte dicit Blass l. l. extare in huius scriptoris memoria multis locis κερδέων ὀρέων ἀνθέων τειχέων cum Aristotelis codice optimo E conferendum: ὀρέων meteor. 1 3 341^a 1 (hic etiam cod. F) 1 13 350^a 15^b 5 11 1 14 352^b 10. Recentioribus autem temporibus quantopere fuerit in usu clausula ЄΩΝ e papyris Aegyptiacis cognosces in quibus ΩΝ quod sciam non legitur at ЄΩΝ saepius: τῶν βλαβέων PTur II 67 14 (137^a) ἀνθέων DA 172 17 181 10 25 204 3 (III—IV^p) τῶν ὀρέων PGrenf II 134 5 (V—VI^p). Hoc concinit cum sacrorum librorum usu, cf. Schmiedel § 9 6 (in NT^o ὀρέων et χειλέων, nusquam -ῶν; in VT^o praevalet -έων). Quodsi ad auctorum codices oculos convertemus, tribus in vocibus quasi solemnis apparebit forma bisyllaba, quae sunt ἄνθοc ὄροc χεῖλοc, cf. e. g. ἀνθέων Diod. 5 3 D Lucian. v. h. 2 14 dial. deor. 14 2 etc. ὀρέων Plut. Cam. 34 Polyaen. 15 13 (sed quater ὀρῶν) etc. χειλέων Aristid. II 182 9 Q 208 4 U Ammon. in Ar. de int. 30 14 etc., praeterea rarissime (παθέων Plut. mor. 926^d). Et hercle ἀνθέων commendavit Herodianus in Philetaero (p. 454 Lob.) ne ἀνθῶν et ἀνθ' ὧν inter sese confundantur.

3) Sic Agatharch. 162 11 Strab. 603 698 706 719 767 775 805 806 829 verum Atticorum more (cf. Meist.^{3} 138, sed πηχῶν BCH VI 27 226, Deli 180^a) πήχεων Strab. 703 735 Asclepiodot. 5 1. Forma autem bisyllaba ita non valuit in communi lingua, ut in Aegypti papyris frustra quaeras, cf. πήχεων PPetr II 137 2 3 (c. 250^a) PPar 14 14 (126^a) PTor I 34 16 36 17 (116^a) etc. PLond II 179 9 180 23 (68^p) 265 19 (103^p) BU 456 11 12 (348^p) PLond 330 2 (VI^p) etc. Quo magis retinendum arbitror illud πηχῶν, velut in Josepho, cuius 'optimi libri formae contractae favent' (Schmidt 498) et in Luciano, de quo similia protulit Schmid Att. I 498, neque Dindorfium laudo πήχεων Diodoro restituentem (cf. Vogel I LXII).

4) Inde a nominativo γονεῖc dipthongus ει translata est a posteris in dativum, et maxime quidem ab iis, qui Asiam minorem incolebant, cf. γονεῖcι BCH VIII 247 (Eumeneae i) aliaque ap. Dieter. p. 154. Talia si codicum memoriam perscrutamur

deest dat. plur. vocis ἐcθήc.[1])

acc. plur. βαcιλεῖc β 19 25 κ I² 89, 7 8 θ 35 5 ευ 47 23 ορ 5 21 18 35 ἱερεῖc 14 21 γονεῖc θ 25 3 κ I² 80, 7 4 ὑ[πογραμμα]τεῖc ρ I 276 7, verum antiquioris scripturae exempla adeo sunt incerta ut Philodemum solitam rationem nunquam deseruisse iure dixeris:

βας[ιλέ]αc ρ II 119 13 πρὸ[c βαcιλέ]αc 154 21 ς[υγγραφέ]αc 155 fr 6.[2])

Byzantinorum demum aetate sese offerunt: ἱερεῖcι Petr. Sic. (s. IX—X) histor. Manich. Patr. Graec. 104, 1289ᵃ πρεcβεῖcι Callisth. Meuselii 1 43, cf. cυγγενεῖcι Heimbach Basilica V 752 758 F. Quod ultimo loco posui exemplum si explicare velis, in memoriam revocari oportet vocabulum γονεύc consimilis et formae et sensus. Itaque facile exortum est cυγγενεῦcι, quod et in sacris libris apparet (cf. Blass Gramm. 27) neque alibi deest: cυγγενεῦcιν Hippocr. VII 456 C Strab. 783 DF (-έcι C) Joseph. Vit. 83 PRA (-έcιν MW) Epiph. ed. Dind. II 126 17 V etc., fuitque tam familiare librariis ut vel ultro in libros inferretur, cf. cυγγενέcιν cod. Sinait. ed. Tischend. vol. II 28 3 in cυγγενεῦcιν a correctore Cᵇ mutatum (at cυγγενέcι PPar 15 21 [120ᵃ] PTebt I 61ᵇ 79 [118ᵃ] al.). Inde etiam cυγγενέων qua ratione scriptum sit apparet: οἰκείων τινῶν καὶ cυγγενέων Dio Chrys. 4 91 V (cυγγενῶν PB edd. cυγγενειῶν U).

1) ἐcθῆcι Strab. 699 sed ἐcθήcεcι 155 BC (ἐcθῆcι B), sicut alibi quoque: ἐcθήcεcι Dionys. Halic. de Isocr. 13 (citatur Philonicus philosophus) Joseph. A 11 327 331 FLAVW (ἐcθῆcιν PE) B 2 176 RLC (ἐcθῆcιν VPAM) 255 VRCL¹ (ἐcθῆcιν L² PAM) Diod. 4 4 D opt. (ἐcθῆcιν dett.) fr. Musonii ap. Stob. I 174 6 A¹Mᵈ etc., at Aegyptio cuidam proprium videtur ἐcθήτεcιν: BU 16 12 (159ᵖ). — Data occasione alia proferam quae simili ratione comparata sunt: κτένεcι Aristot. h. a. 547ᵇ 49 PEᵃ Aᵃ (κτεcί cett., verum 529ᵇ 1 7 inter κτεcί et κτειcί variant libri), ῥίψεcιν Aristot. probl. 911ᵇ 4 libri (ῥιψίν edd.), νύκτεcιν Gemin. 42ᶜᵉ 46ᵈ V¹ V² (νυξίν ubique V et edd.), ὀρνίθεcι Physiognom. ed. Foerst. 395 10 Ma (ὄρνιcι cett.), cυρίγγηcι Athen. περὶ μηχ. ed. Wesch. 365 M opt. (-γγῖcι F, cύριγξι cett.), ταῖc βλεφαρίτιcι Philop. in Ar. de an. 595 16 libri (βλεφαρίcι Hayduck). — Alius est generis ἀcτῆρcι Gemin. 45ᵃ V (ἀcτέροιc V¹ ἄcτροιc V² Manitius), cf. γαcτῆρcι, quod ex Hippocr. VII 596 enotavit Blass KB I 428. Haec qui primus finxit vocis θήρ (θηρόc θηρcίν) similitudine turbatus est.

2) De titulis Atticis cf. Meist.³ 141 (-εῖc inde ab anno 307ᵃ scribitur) qui vellem certius indicasset et quatenus uterque scribendi modus esset adhibitus et quando vetustior forma reviviesceret. Nam papyri quidem Lagidarum aetate conscriptae solutas formas ignorant, cf. e. g. τὰc ὑποτελεῖc γραμματεῖc RevL 15 11 36 3 (258ᵃ) PPar 15, 2 38 52 63 (120ᵃ), tum partim hunc, aliae illum modum sequuntur: γονεῖc BU 387 6 (II—IIIᵖ) βαcιλεῖc DPM 5 8 (IVᵖ) etc. — ἱ]ερέαc BU 176 9 (Hadriani aet.) ὑπογραφέαc 77 18 (intra 172—175ᵖ) πωλέαc BU 553, 1 10 2 3 (IIᵖ); similia in titulis recentioribus observari licet, cf. Schweizer Gr. d. P. I. 150. Clausulam -εῖc neque ab Aristotele (ἱππεῖc rep. Ath. 28 18 21 Bl² at Μεγαρέαc 24 19) neque ab Hyperide (ἱππεῖc in Euxen. 6 at ἱππέαc fr. 76 Bl³) abiudicarim propterea quod iam tunc temporis eiusmodi scripturas in linguam receptas esse cum Atticis tum Asiae potissimum titulis docemur, cf. Schweizer l. l. Inter scriptores illos quos singulis in quaestionibus cum VHᵘᵐ auctoribus collaturum me esse promiseram, ad Philodemi partes accedunt Agatharchides (ἱππεῖc 119 8) et Geminus (δρομεῖc 43ᵈ) et fere Onosander (ἱππεῖc 6 1 10 8 16 1 39 4 βαcιλεῖc 10 28 — ἱερέαc 1 1), verum contrariam rationem amplectuntur Asclepiodotus (τοὺc ἱππέαc 10 20 bis) et Strabo. Hic enim si recte memini 86 locis scripsit -έαc, velut βαcιλέαc 23 364 365 etc. Αἰολέαc 423 Δωριέαc 267 etc., contra sexies -εῖc: τοὺc βαcιλεῖc 515 (citatur Posidonius) Δωριεῖc 475 (citatur Staphylus) Ἱcτιαιεῖc 445 Ἐλλοπιεῖc 465 Καβαλεῖc 630. Unde Strabonem ipsum non nisi in nominibus propriis volgarem modum admisisse apparet. Verum et hoc velim animum advertas concordi memoria illa esse tradita.

ἰχθῦϲ θδ 173 23.[1])

ἥρωαϲ ρ II 129 303 fr 5 p 437 IX² 118, 4 1.[2])

Singulorum casuum laterculo ad finem perducto sequitur ut nomina quae variis flectendi modis insignia sunt singillatim examinemus:[3])

δένδρα β 12 13 μ 72 29 δένδρω[ν θ 9 14, verum in Iatricis τοῦ δένδρουϲ 32 53 δένδρει 33 4 9 10 δενδρῶν 32 52 (?) 33 1.[4])

ὄρνιθα Iatr 33 45 θδ 172 24 ὀρνέων β̄π 19 20 21 6 IV² 137 6 VI² 155 7 β 7 31.[5])

---

1) cf. KB I 439, ἰχθύαϲ Gemin. 3ᵉ. Utram in rationem propensior fuerit Strabo nescimus, cf. ἰχθῦϲ 529 562 773 (bis) codd. 346 A (ἰχθύαϲ B) λιγνῦϲ 274 βότρυϲ 716 ἄρκυϲ 734 — ἰχθύαϲ 277 720 721 μύαϲ 604 613 λιγνύαϲ 277, idemque de Agatharchide iudicium ferendum: ἰχθύαϲ 129 13 — cῦϲ 114 20. Maiore cum studio ad has formas attendisse videtur Plutarchus, qui scribit ἰχθῦϲ 24ᵉʳ (ἰχθύαϲ Alex. 28) μῦϲ 5ⁱᵉˢ δρῦϲ cῦϲ ὗϲ βότρυϲ, cf. Bernardakis I ʟxxv. In Aegypti papyris est τοὺϲ ἰχθύαϲ PLond I 73 269 (III—IVᵖ) νέκυαϲ WL 227, et hic etiam NTⁱ usus, cf. Blass Gr. 26; verum ἰ]χθῦϲ DS¹ 364 1 (Smyrnae pt) ὗϲ 373 14 (Myconi pt).

2) cf. KB I 456; formam ἥρωαϲ a Phrynicho proscriptam (158 Lob.) etiam Hyperides usurpavit (epitaph. 21) et Strabo (72 551 728).

3) Haud pauca ex iis quae in hunc ordinem cadunt iam antea attigi et quidem generatim (cf. cummaxime quae de nominibus propriis in -HC dixi pg. 160, dein τὸν νεώ λαγώ simm. pg. 165) et nominatim (cf. νοῦϲ νοόϲ πλοῦϲ πλοόϲ pg. 166, Δήμητρα Δημήτραϲ pg. 169, αἱ βοαί pg. 178).

4) cf. KB I 505. Linguae volgaris formae sunt haecine: δένδρον δένδρου δένδρωι δένδρον δένδρα δένδρων δένδρεcι δένδρα, cf. δένδρεcιν BCH V 108 sqq. A 9 11 B 1 XII 27 4 3 13 (Mylasis Iᵃ) at δένδρων PGrenf II 51 8 (103ᵃ) δένδρα BU 362, 1 6 7 2 etc. (215ᵖ) δένδρον δένδρου δένδρων WL cf. ind. verb. Eadem scribendi ratione iam Aristoteles usus esse videtur, cf. Bonitz ind. Ar. 169ᵇ 42 nisi quod δένδρεα scripsit de part. an. 731ᵃ 4 et δένδρη ib. 659 1 si codici Z est fides; cum illo bene coniungitur Scylax: δένδρα 108 δένδρεcιν ib. et Strabo: δένδρον 11ⁱᵉˢ δένδρου ter δένδρωι bis δένδρα 13ⁱᵉˢ δένδρων 20ⁱᵉˢ δένδρεcι 73 200 509 etc. (octies) at δένδροιϲ 535. Consimilis est Agatharchidis condicio: δένδρου 145 2 147 5 δένδρα 143 5 δένδρων ter δένδρεcι 144 2 146 12 verum τὰ δένδρη 186 17 AC (δένδρα B). Ad ἀνδράcιν πατράcιν sese applicavit δένδραcιν, cf. δένδραcι Joseph. B 6 6 M (δένδρεcι PALVRC) δενδρὰcι (sic) Callisth. ed. Meus. p. 809 cod. Ox. 23. Byzantini et δένδρα et δένδρη scripserunt, cf. δένδρα Cusa dipl. II 623 δένδρη I 453 454 II 677 etc. (s. XI—XIIIᵖ); sed in Trincherae actis huius vocis pluralis ita formatur: τὰ δενδρία, τῶν δένδρων, τοῖϲ δένδροιϲ, cf. nr. 90 (1121ᵖ) 91 (1122ᵖ) 103 (1229ᵖ) etc. Itaque in nominativo et accusativo assumptum est vocabulum δενδρίον quod uno tantum veterum scriptorum loco traditum est (Athen. XIV 649ᶠ).

5) In recentiore Graecorum sermone formandi rationes deprehenduntur tres, quorum una est ὄρνιϲ ὄρνιθοϲ ὄρνιθι ὄρνιθα (sive ὄρνιν) ὄρνιθεϲ (ὄρνιϲ) ὀρνίθων ὄρνιcι ὄρνιθαϲ (ὄρνιϲ), altera gutturalem demonstrat dentalis in locum receptam (ὄρνιξ ὄρνιχοϲ etc.), qui usus e Dorum dialecto manavit (cf. KB I 510), tertia denique in alium nominum ordinem transit: ὄρνεον ὀρνέου etc. Primum et tertium genus in Strabonis libris una extare videmus: τὸν ὄρνιν Strab. 240 652 ὄρνειϲ nom. (sic) 772 τὰϲ ὄρνιϲ (scil. Cτυμφαλίδαϲ) 371 τὰϲ ὄρνειϲ 198 codd. 244 A (ὄρνιϲ BCE) ὀρνίθων 520 Agatharch. 149 3 — ὄρνεον 818 ὄρνεα II 73 ed. Kr. 568 768 Cas. ὀρνέων 196 221 452 704 718 bis 804 823 Agatharch. 174 12, Aegypti vero papyri uniuscuiusque rationis praebent testimonia: ὄρνιθεϲ ὄρνιθαϲ PGrenf II 28 3 4 (264 vel 227ᵃ) ὄρνιθεϲ PPetr II 113 36 (c. 250ᵃ) PPar 61 in parte aversa (158ᵃ) ὄρνιθοϲ PTebt I 120 86 (Iᵃⁱ) ὄρνιθα 122 3 (Iᵃⁱ) ὀρνίθων 117 65 (99ᵃ) ὄρνιθαϲ 5 184 (118ᵃ) 112 27 (112ᵃ) ὄρνιθοϲ DPM 3 28 — ὄρνεον PBer 2 104 WL 195 198 201 DPM 7 20 (III—IVᵖ) ὀρνέου 4 21 ὄρ]νεα 1 31 ὀρνέοιϲ 7 3 ὀρνέων WL 796 (Edict. Dioclet. 18 2 3) — ὄρνιξι PLond I 175 202 177 254 179 305 181 381 182 423 (78ᵖ). Ultimum hoc genus cum parum adhuc notum vidissem alia quoque testimonia afferenda duxi: ὄρνιξ ev. Luc. 13 34 D (recepit Tischendorf) Athen. VIII 353ᶠ (in sermone Athenaei) ὄρνιχα

υἱός ευ 80 29 Στ 52 1 etc. υἱόν ρ I 332 9 ευ 46 23 υἱῶν πρ 21 16 (= Є) υἱοῖc οp 14 10 ρ I 39 23 υἱούc ρ I 38 7 16 39 9 261 15 ευ 39 18 πα fr 29 11 52 4.[1])

Et forma et genus mutatur in his:

τ]ῆc πλάνηc Є p 1619 WS I 30 87 πλάνηc 1577—1579 VIII^2 33, 8 35 πλάνην Єκη 7 9 Π p 1520 V^2 199, 3 7 (ipse legi) πλάναc Єκη 10 19 — τ]ὸν πλάνον πτ fr 13 6 (ipse legi), cf. τ]ὴν πλάνην EOe 80—81, 1 6 — τὸν πλάνον 69 1.[2])

τῆc Κίρκ]ηc δεcμούc ρ II 77 10.[3])

cτάδια οp 8 29.[4])

θεμέλια καταβαλλόμενοc θ 38 37 τὰ . . θεμέλια Є ep. 2 pg. 38 6 Us.[5])

βλάβη βλάβηc etc. ευ 86 14 97 25 οp 41 28 etc. (14^{ies}), cf. e fragmento philosophi cuiusdam Epicurei βλάβην POxy II 215, 3 3 τῆc βλά[βηc 3 12.[6])

Simplic. in Ar. de cael. 42 18 BDE (-ιθα A) ὄρνιξ gallina CGL III 17 34 ornex gallina III 89; ὄρνιξ Babr. 121 3 in tabula cerata T.

1) cf. Meist.^{3} 144: υἱύc una cum υἱόc usque ad a. 350^a, deinde sola forma υἱόc (υἱοῦ υἱῶι etc.). Sed quamquam inde a prima Lagidarum aetate neque tituli neque papyri prisco flexionis genere utuntur, scriptorum sermo in quibusdam casibus obliquis interdum a volgari lingua recedit id quod e Strabonis opere velim discas: υἱόc υἱοῦ υἱόν υἱοί υἱῶν, sed in dandi casu singulari υἱῶι 624 — υἱέι (sic) 345 B^2 (ῦι A υἱουν B^1), tum δύο υἱεῖc (acc.) 477 796 υἱεῖc τέτταραc 748 υἱεῖc . . δύο 452 CDE (υἱούc B) υἱεῖc 765 D (υἱούc CF) — υἱούc 624. Haec si reputasset Dindorf non reiecisset τοὺc υἱεῖc ap. Diod. XII 12 4 traditum, recipiendumque τοὺc υἱεῖc in verba Plutarchi Aem. Paull. 39 e codice M. Ornatior Byzantinorum quoque sermo talia adhibuisse videtur, cf. υἱέcιν Petr. Sicul. (c. 900^p) Patr. Graec. 104, 1242^a υἱέων Cusa dipl. 300 (s. XIII^p).

2) πλάνην Gemin. 53^b πλάνη Strab. 18 20 bis 21 etc., sed πλάνοc Dionys. anapl. ed. Wesch. 14 13. Forma masculina hiatus vitandi causa utitur Plutarchus, cf. Bernard. I LXIX.

3) cf. KB I 500; ex Atticorum titulis (s. IV^a) et δεcμοί et δεcμά innotuit, cf. Meist.^{3} 143 (τὰ δεcμά DPM 5 30 8 32). Verum grammatici velut Moeris Thomasque Magister τὰ δεcμά inter Atticismi flores enumerant alteram formam reiciunt, quibus obtemperantur Dio Chrysostomus (Schmid I 84) Aristides Philostratus (id. II 17). — χόρτου δέcμαc ('fasciculos' PPetr II, XXV g (III^a) PTebt I 122 8 (I^{ia}; sed δεcζμοῦ 70) τῆc δέcμηc RevMél 322 (II^a) δέcμαc PGenf 59 20 (IV^p) etc.

4) Quemadmodum Thucydides edidit cτάδιοι paene omnibus locis (cf. KB I 500), sic Strabo quoque neutrum quod vocamus genus neglexit, nam vix duobus tribusve locis extat: κατὰ δέκα cτάδια cτήλην τιθέαcι 708 codd. cτάδια 435 B 750 D^1; ex Aegypti papyris mihi comparavi cτάδια PTebt I 92 5 (III^{af}).

5) cf. KB I 499. Utraque forma recurrit in titulis, cf. τὰ θεμέλια CD^2 62 36 (Troez.) BCH II 289 (Bithyn. aet. christ.) — θεμελίουc DS^2 418 55 70 (Iasi 238^p), verum qui papyros magicas conscripserunt illam tantum asciscunt: θεμέλια DPM 2 20 WL 3076 PLond I 102 553 (quod paulo ante extat θεμείλια 101 519 ad epicum spectat sermonem cuius multae extant reliquiae in illis magicorum libellis), contra τὸν θεμέλιον Onos. 4 4 τοὺc θεμελίουc Joseph. B 6 93 etc. Nec deest lectionis discrepantia: θεμέλια Lucian. de salt. 34 AHarl. θεμέλιοι Ω𝔄ΓΦ, θεμέλιοc Sext. Emp. 238 20 codd. -ιον edd. vett.

6) ἡ βλάβη Asclepiodot. 7 4 Strab. 127 168 539 — τὸ βλάβοc Onos. 42 22 (et sic Aristides, Schmid II 91). In titulis Atticis quae res sit nescimus (τὸ βλάβοc BCH XVI 266 43, Amorgi I^a), quo magis laetamur papyrorum Aegyptiacarum testimoniis admodum copiosis. Atque Lagidarum quidem aetate illud τὸ βλάβοc fere unice fuit in usu: τὸ βλάβοc RevL 11 6 26 10 etc. (258^a) PPetr II 68 9 (c. 250^a) PLeid O 23 (89^a) τῶν βλαβέων PTor II 67 14 (137^a) etc. (cf. etiam PTebt I ind.

ἔλεον p 1044 61 4 ρ I 65 17 ἐλέου 264 7.[1])

ὁ ἦχος τοῦ ἤχου etc. πβ 1 14 2 3 3 20 etc. (saepissime in papyris operis de re poetica) ἦχον (acc.) Iatr 12 26.[2])

πολὺς . . ζῆλος ρ I 283 10.[3])

ὁ πλοῦτος ρ I 236 10 etc.[4])

Alia sunt nomina in quibus aut flexionem tantummodo variare videmus aut genus, scilicet:

ἀδ]ό̣λεσχοι ρ I 207 20.[5])

ἐν σπάνει πα 5 8.[6])

αἱ Βακτριαναὶ κ[άμ]ηλοι Iatr 39 24.[7])

---

verb.) — εἰς βλαβάς PPar 15 37 (120[a]), postea vero altera forma paulatim firmiorem recuperat sedem: τὸ βλάβος BU 548 17 (100[a]) 661 15 (140[p]) 316 32 (359[p]) PLond II 317 5 (350[p]) etc. — ἡ βλάβη BU 72 12 (191[p]) 253 21 (III[p]) Wien. Stud. V 4 13 (487[p]) POxy I 125 13 16 (560[p]). Itaque infima aetas unum femininum genus usurpavit, quocum conspirat οὐδεμία βλάβη et βλάβην Trinch. syll. 55 (1054[p]).

1) τὸν ἔλεον Agatharch. 139 19 πολὺν ἔλεον 171 22, sed τὸ ἔλεος e NT[o] notum (Schmiedel § 8 11). Utroque modo lingua Aegyptiorum Graeca: ὁ ἔλεος POxy I 130 16 (VI[p]) ἐλέου PMagd 18 6 (III[a]) BU 86 37 (155[p]) — ἐλέους τυχεῖν PGenf 14 5 (s. VI—VII[p]). Philonis libri interdum discrepant inter se velut II 73 9 (ἐλέους U ἐλέου cett.) 15 (τὸ ἔλεος UF ὁ ἔλεος cett.).

2) Idem est Strabonis usus (τὸν ἦχον 816 τοῦ ἤχου 248 ἦχοι II 74 ed. Kr.) et Agatharchidis (τὸν ἦχον 142 13 ἤχοις 134 11), verum sacri libri τὸ ἦχος tradunt ev. Luc. 21 25 (cf. Schmiedel § 8 10 ubi alia quoque huius formae testimonia extant), utrumque denique magicorum libellorum auctores: τοῦ ἤχους DA 14 5 16 17 174 4 184 100 107 — ἦχον (acc.) 174 9 11 12 184 86 ἤχους (acc.) 183 4 ἦχος PLond I 109 776. Vocabulo poetico ἠχή utitur Plato Tim. 37[b], unde fluxisse videtur Moeridis praeceptum: ἠχὴ Ἀττικοί· ἦχος Ἕλληνες, neque defuerunt inter recentiores auctores qui hanc rem animum adverterent, cf. Aristidis loci Thes. IV 220[e] βαρβάροις ἤχαις (sic) Euseb. pr. evang. V 196[d] H (ἤχοις cett.) ἠχῆς Caten. in Act. Ap. ed. Cram. 17 6.

3) τὸ ζῆλος bis terve in libris NT[i] cf. Schmiedel § 8 10, at saepius ὁ ζῆλος; utroque modo etiam in psalmis Salomonis scribitur, cf. Gebhardt Text u. Unters. XIII 31.

4) τὸ πλοῦτος saepe in NT[o], cf. Schmied. § 8 10, addatur Pastoris Hermae papyrus s. V Berl. Sitz. Ber. 1891, 1 19 et πλοῦτος πολύ Origenes ap. Tischend. notit. cod. Sinait. p. 104. Sed Strabo ceterique ut consentaneum est ὁ πλοῦτος, cf. 149 218 etc. — Addo e papyris τὸ φόβος PLond II 303 4 5 (346[p]).

5) cf. Moeris ἀδολέσχης Ἀττικῶς, ἀδόλεσχος Ἑλληνικῶς, KB I 501. Plutarchus septies ἀδολέσχης octies ἀδόλεσχος usurpavit cf. Bernard. I LXX, variam vero lectionem ex Aristotelis memoria notavi: ἀδολέσχας eth. Nic. 3 13 1117[b] 35 plerique libri sed ἀδολέσχους O[b].

6) ἡ σπάνις simm. Strab. 101 127 144 etc. Agatharch. 185 19 189 22. Codices saepissime σπάνην et σπάνη praebentes non curo, est enim merum itacismi ut dicimus vitium; at gravioris momenti duco σπάνη nom. Joseph. Antiqu. 2 85 R (σπάνις cett.) 5 212 L Ioann. Lyd. περὶ διοc. ed. Wachsm. 273 3 C s. IX (σπάνις editor cum cod. P s. XV); et forsitan non defuerunt, qui vel vocabulum σπανία fingerent, cf. σπανίαν Joseph. A 13 3 P opt. (σπάνιν cett.). Verum haec utique levia.

7) ἄγριαι κάμηλοι Agatharch. 179 6 τῇ καμήλῳ Strab. 737. Hanc vocem in recentiorum lingua ad masculinum potius inclinasse genus papyri nos docuerunt: λοιπὰς [κ]αμήλους BU 353 13 (140[p]; sunt septem mares tredecim feminae) καμήλους τελείας 378 8 (141[p]) — τοὺς δὲ λοιποὺς καμήλους ἑπτά BU 51 12 (143[p]) καμήλους τελείους 352 11 (137[p]) 266 7 (216[p]) καμ[ήλοις δεσ]ποτικοῖς POxy I 43, 2 1 (295[p]) etc., immo etiam τοῦ καμήλου dicitur BU 153 21 (152[p]) ubi aperte de animali feminino res est et τὸν κάμηλον θήλιαν 427 29 (159[p]). In codicum memoria unum solum testimonium mutati generis licuit invenire idque non ita certum: αἱ κάμηλοι γε-

τῆς λε[ιμοῦ Iatr 37 46.[1])

τὸν λίθον Iatr 26 14 τοὺς λίθους ευ 77 23 μ 72 29 τοῖς ὑπ' ἐνίων θαυμαζομένοις λίθοις (lap. pretiosi) ρ I 151 1 — ἣν [κ]αλοῦσιν [μ]αγνῆτιν λίθον c 1 27 (cf. 11 10) τὴν σιδηρῖτιν λ[ί]θ[ον 9 36 (cf. 15 1 12). Sequitur Philodemus Epicurum qui ipse quoque de magnete verba fecerat: τῆς Ἡρακλείας λίθου pg. 208 18 Us. (cf. etiam Lucret. 5 908 6 1045).[2])

γομωμένοι (sic) auctor testamenti Iob Texts and Studies V 1, 118 13 (τὰς καμήλους 113 8).

1) Sic scripsit Diels de papyris et Theodosii vita pauca breviter admonens; τοῦ λιμοῦ Agatharch. 172 3 at λιμοῦ οὔσης Alex. Polyhist. FHG III 216 (ib. sane etiam τοῦ λιμοῦ). Ptolemaeus Glauciae filius cuius manus tot reliquiae extant inter papyros Parisinas Londinenses Leidenses alias utrumque genus in libellis (a. 165—161[a]) expressit, cf. τῶι λιμῶι PPar 22 21 27 14 28 13 38 27 τῶι λειμῶι PLeid E 14 — τῆι λιμῶι PLond I 25 26 27 18 τῆς λιμοῦ PPar 12 33 26 9, praeterea non inveni alterum in papyris testimonium nisi hoc: τῶι λιμῶι PPetr[2] 36 verso 29 (III[a]). Ut Ptolemaeus Macedo ita etiam NT[1] auctores diversa genera adhibent, cf. ὁ λιμός ev. Lc. 4 25 — ἡ λιμός 15 14 Act. 11 28 (Schmiedel § 8 10), dein habes λιμὸν βαρεῖαν Ioann Lyd. περὶ διοσημειῶν ed. Wachsm.[2] 70 21 C s. IX τῆς λιμοῦ Usen. Der hl. Theod. 36 16 τῆς λιμοῦ Syncell. 219 9.

2) cf. KB I 408 Meist.[3] 129 (χρυσῖτις λίθος duobus locis s. IV[a]) quaeque ad Aelii Dionysii et Pausaniae fragmenta adnotat Schwabe p. 169. Inter masculinum et femininum genus hoc est potissimum discrimen, quod illud de quolibet lapide sive opere e lapidibus confecto adhibetur, hoc certum lapidum genus et maxime cui aliquod pretium tribuitur significat, id quod e. g. e Strabonis memoria perspicuum est, cf. οἱ λίθοι (urbis) 599 τοῦ λίθου (i. e. τείχους) 763 λίθους γλυκυτέρους σύκων 783 ἀφ' ἑνὸς λίθου 566 τοῖς μυλίταις λίθοις 277 τοῦ μυλίου λίθου 488, deinde ὀνυχίτου λίθου 540 οἱ Καρχηδόνιοι λίθοι 835 λίθος ὅς κτλ. 610 (de aere ferreo) τῷ ἀλαβαστρίτῃ λίθῳ 577 — ἡ σιδηρῖτις (scil. λίθος) 703 ἡ λίθος ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη 466 (de asbesto) τὴν Καδμίαν λίθον 163 τὴν γαγγῖτιν λίθον 747. Porro si quoddam marmoris genus significatur, duae illae rationes plerumque promiscue adhibentur, cf. μέταλλα λίθου λευκοῦ τε καὶ ποικίλου γλαυκίζοντος et paullo post καὶ γὰρ εὐεξάγωγός ἐστιν ἡ λίθος 222, ὁ λίθος de lapide Proconnesio 588 verum de eodem τῆς λίθου 589, τὰ μέταλλα τοῦ λίθου τοῦ Τιβουρτίνου 238 Συνναδικοῦ λίθου 577 μέλανος λίθου 808 μέλανος καὶ σκληροῦ λίθου 818 (ubique λευκὸς λίθος, qui etiam λευκόλιθος appellatur) — τῆς ποικίλου λίθου τῆς Σκυρίας 437 ἡ Παρία λεγομένη λίθος 487, adde λίθου πωρείας 808. Aeque Agatharchidis variat sermo: τὸν λίθον 128 7 sed mox τῆς χρυσίτιδος λίθου 123 15 (idem lapidum genus significatur), τοῦτον τὸν λίθον (scil. τοπάζιον) 170 3 sed vel in eodem versu τὴν λίθον βασιλικῇ φυλάσσοντες. Opus marmoreum ab Heronda quoque ἡ λίθος appellatur, cf. 4 21 (KB II 582). Aegyptiorum vero papyri unum prorsus genus norunt (nam λίθους μεγάλους διακοσίας POxy I 334 26 (569[p]) nil valet): τοὺς λίθους (de saxis quadratis) PPetr II 37 6 (258—253[a]) τὸν λίθον (de lap. molari) BU 405 9 (348[p]) τοῦ λίθου (iaspis est) DPM 6 31 8 20 29 λίθον σιδηρίτην WL 2878 λίθον [κερ]αμίτην WM 198 etc. λίθω μάγνητι WL 2162 λίθον μάγνητα 1723 (μάγνητα 2631), quas consentire in hac re vides cum NT[1] scriptoribus, qui masculinum genus etiam in pretiosis adhibent lapidibus, cf. Blass Gr. 26 Schmiedel § 8 10. — Lapis ille celeber qui ferrum attrahit (σιδηρίτης [-ῖτις] μάγνης [-ῆτις] Ἡράκλειος [-εία] Ἡρακλεώτης [-ῶτις] λίθος) in vetustiore lingua plerumque feminini est generis cf. praeter Epicuri Philodemi Strabonis locos ἡ μαγνῆτις λίθος Philo I 49 17 Galen. πῶς ἐμψ. 48 28 Kalbfl. (τῆς Μαγνησίης λίθου Hippocr. VII 218 L) ἡ καλουμένη λίθος Ἡρακλεία Theophr. de lap. 4 al., postea autem alterum potissimum genus est adhibitum, sicut modo e papyris didicimus, adde τῷ μάγνητι λίθῳ Laur. Lyd. de mens. 77 2 ὁ μαγνήτης λίθος (sic μαγνήτης plerumque Byzantini) Wien. Stud. 1898, 319 26 in dissertatione quadam de lapidibus περὶ τοῦ μαγνήτου λίθου Physiologi auctor Studi Ital. V 207 τὸν λεγόμενον μαγνῆτιν (sic) λίθον Ioann. archiat. iatrosoph. cod. Monac. 288 (s. XIV) 42[b] etc.

κίων πεπιττωμένος X p 307 VIII^3 192, 14 15 τὸν κείονα Δε 76 7.[1])

Hinc ad nomina adiectiva lubet transire[2]):

χρυcοῦ cτεφάν[ου Ακ 8 41 χρυcῶι cτ[εφ]ά[νωι 6 19 χρυcοῦ [γέ]νουc 15 9 χρυco[ῦ]ν ὄ[φ]ιν Π 3^a 11.[3])

κεραμεᾶ cκεύη θ 30 3.[4])

δαψιλῆ . . ψευδολογίαν c 16 3 ὀ[λ]ocχερῆ παρατήρηc[ιν ρ I 53 11 ἀφελῆ γενναῖον ἀνδρεῖον υ 22 31 etc. — τὴν ἀτελὴν ἀπόφαcιν Ειᾱ VI^2 7 4 τὴν ἀτε[λὴ]ν ib. 12 1.[5])

---

1) ἡ κίων Thessalorum dialecto fuit proprium, cf. τὰν κίοναν (sic) tit. Thessal. Hoffm. II nr. 7 εἰc κίονα λιθίνη[ν BCH X 432 (Larisae II^a), conspirantque cum volgari titulorum usu papyri: τοῦ καθελκομένου κίονοc BU 762 17 (162^p) cf. PLond II 75 20 (163^p).

2) cf. de formis ἵλεω(ν) εὔγεω(ν) etc. pg. 165, de εὔνουc ἀθρόοc pg. 166.

3) Atticorum quidem tituli diductam ignorant clausulam, cf. Meist.^{3} 149, quae frequentissima est in lapidibus in Asia repertis, cf. quae attulit Schweizer Gr. d. P. I. 141. Atque hunc etiam in hoc laudo quod Schmidtio oblocutus est cum in Josephi recensione formas solutas librariorum lubidini tribuit. Discriminis autem inter Asiae et Aegypti linguam manifestum lucramur exemplum papyrorum editiones collustrantes. Illic soluta ratio fuit potior, at hic fere constans cernitur clausulae contractio, cf. κῶνον cιδηροῦν PGrenf II 34 3 (136^a) cιδηρᾶc BU 544 8 (II^p) χαλκᾶ 590 13 (177^p) δέλτον χαλκῆν 265 21 (148^p) ξέcται χαλκοῖ POxy I 109 29 (III—IV) etc. μαμπ(άρια) ἐρεινᾶ PGrenf II 161 13 (VI—VII^p) λινᾶ ib. 12 etc. — εἶδοc χάλκεον CPR I 232 12 (II—III^p) θαλλοὺ⟨c⟩ χοινικέουc (= φοιν.) PLond II 192 17 (II^p). Quodsi in magicis libellis atque in papyro disciplinae metallurgicae PLeid X (s. III—IV) utriusque scribendi generis permulta extant testimonia (cf. e. g. Wess. 1888 et 1893 ind. verb.), diligentiore stilo horum papyrorum auctores usos esse tecum velim reputes. Inde ad scriptorum memoriam oculos cum convertimus, Agatharchidem quidem abhorrere videmus a volgari titulorum Asianorum usu (χρυcοῦν ἀργυροῦν χαλκοῦν 114 14 φοινικοῦν 187 20 χρυcᾶ 114 28 etc.), quem a Strabone duobus locis admissum esse testes sunt codices: ἐπιδορατίδεc χαλκέαι 154 Ποcειδῶν χάλκεοc 384. Verum haec prae ampla eorum locorum copia, in quibus consueta apparet ratio, indiligentiae potius auctoris quam consilio attribuas. Josephi memoriam, quae multo plura scripturae solutae servavit exempla, perperam a Schmidtio esse improbatam iam supra exposui, iuvatque alius quoque auctoris codices a corruptionis suspicione vindicare. Artemidori enim libris (LV) perquam familiaris est clausula in duas syllabas diducta velut χρύcεον 12 28 71 21 cιδήρεον 24 24 χάλκεον 47 19 χρυcέῳ 33 5 73 11 etc. Recte talia ab Herchero esse immutata non concedendum est cum propter codicum mirum consensum tum Artemidori nationis ratione habita. Fuit enim Lydus ab urbe Dalde oriundus, neque est cur quod tituli sequuntur auctores eiusdem regionis reformidasse statuamus. — χάλκειοc χρύcειοc simm. locis aliquot Josephi parte traditur codicum, cf. Schmidt 492 sq. qui negat his fidem esse habendam. A quo dissentire me fateor cum illa e volgari usu explicare neminem liceat. In tot enim papyrorum farragine unum extat πτέρυξιν χρυcίαιc WL 1152 idque in libro non in tabella quadam cottidianae vitae recurrit. Item χρύcεια καὶ ἀργύρεια μέταλλα Strab. ed. Kram. II 83 epit. Pal. χάλκεια ἱμάτια Artemid. 224 20 L (χαλκᾶ V minoris ille pretii) cιδήριον αἰδοῖον 257 3 idem (cιδηροῦν V) incorruptam praebent auctoris manum.

4) cf. Lob. ad Phryn. 147; κεραμεοῦν Agatharch. 128 4 ἐν κεραμεῷ ἀγγείῳ PLeid X 5 1 (s. IV^p) verum ἐν κεραμίαιc (l. κεραμείαιc) copoῖc Strab. 822. Utrumque Plutarchi libri, cf. Bernard. I LXXXVI.

5) cf. GM^3 429 Dieterich 175. In Aegypto quae obtinuerit aetate Lagidarum ratio alius explicabit (at cf. pg. 179), posteri aliquoties in vitiosum flexionis genus inclinabant: ὑγιῆν καὶ ἀcινήν BU 13 18 (289^p) τὸν μελανφαήν WL 1774 παραμήκην 29 42 (IV^p) τὴν κατακορήν PLeid X 14 27 (IV^p) — ὑγιῆ καὶ ἀcινῆ (sing.) WL 1063 1079 (ὑγιῆ sing. 534) POxy II 278 18 (17^p) κλεινήρη (masc.) BU 45 14 (203^p) cυνήθη PGrenf II 112 26 (III^p) ὁλocχερῆ BU 86 24 (155^p) PLond II 220 13 (149^p) etc.

ὑγιῆ . . τρόπον c 32 22 ὑ[γ]ιῆι (scil. πίcτιν) ρ II 117 12 τὸν εὐφυῆ ρ II 5 3.[1])

π]λῆρεc (nom. neutr. sing.) Στ 5 6 πλήρε[ιc] εἰcίν c 34 22.[2])

Exemplis e sacra memoria protractis (cf. Blass Gr. d. N. T. 26) addam alia: νωθήν Joseph. Bell. 1 203 LRV[2] βραδὺν καὶ νωθήν A 14 158 PFL λοιμώδην νόcον 15 601 F ἐξώλην B 1 622 L[1]RCT[2] τὴν πανδεχήν διάνοιαν Philo I 256 8 pap. s. VI εὐλάβην (sic) Lucian. Lexiph. 7 A ΑΜЄΤΡΟЄΠΗΝΑΚΡΙΤΟΜΥΘΟΝ Gell. Noct. Att. I 15 11 (sic libri); πεποίηκε τὸν ἄνθρωπον ἐξάντην apud Aelianum I 405 6 usque ad Hercherum incorrectum permansit. In his librariorum plerumque tenemus sermonem, qui maxime uti consentaneum est in feminino genere peccant: τὴν cυνεχήν Philop. in Ar. de gen. et corr. 305 11 Z τὴν προcεχὴν ὕλην in Ar. phys. 231 16 K, verum τὴν εὐλαβήν Leont. vit. Joann. 22 24 (ed. Gelz.) C ipsi auctori tribues.

1) cf. KB I 433 GM[3] 417 Meist.[3] 150 (Εὐφυᾶ 356^{a} ἀκλεᾶ c. 300^{a}, verum ὑγιῆ inde a 350^{a}) Schweizer Perg. 153 (ὑγιῆ ἀνενδεῆ tit. Asiae); e papyris Aegyptiacis praesto est ὑγιῆ (ὑγιήν), cf. quae antecedit adnotatio, dein καιρὸν εὐφυῆι PTebt I 50 12 (112^{a}) cπόρον κακοφυῆι 72 371 (114^{a}). Neque aliter Strabo: τὸν αὐτοφυῆ 548 cῖτον αὐτοφυῆ 694 χώραν εὐφυῆ 829 cυμφυῆ . . καταcκευήν 121. Aelianum constanter -υᾶ -ιᾶ edidisse cum scribit Schmid Att. III 21, Hercheri manum notavit non auctoris. Ille enim sicut praefatio docet ἀδεῆ ὑγιῆ cυμφυῆ etc. in ἀδεᾶ ὑγιᾶ cυμφυᾶ correxit, cf. ad I 134 13 272 11 290 14 II 69 3 al. Ego vero neque Hercheri rationem probo neque Heylblutii qui in Eustratio recensendo cυμφυᾶ 191 14 et ὑγιᾶ cκοπόν 393 1 sustulit aliud forsan agens. — πάνθ' ὑγιῆ (plur.) POxy I 113 8 (II^{p}). Desunt eiusmodi formae in VH.

2) Forma indeclinabilis πλήρηc cum admodum sit mira neque ulla analogiae ratione explicanda, longiore commentatione tractari oportet. Antiquissimum quod sciam testimonium Lagidarum aetate scriptum esse videtur: ἀρειθμοῦcει . . Τάγητει τῇ δυδίμῃ χαλκοὺc cτατηρειήουc μαρcείπειον πλήρηc ('solvunt Tageti gemellae nummos ad staterem signatos plenum marsupium') PLeid C 2 14 (c. 160^{a}, enarratur somnium), sequitur tribus fere saeculis post ἔcχ(ομεν) τὸ τέλ(οc) πλήρηc Ostr. 1071 (185^{p}) (δραχμὰc) υ πλήρηc BU 270 9 (192^{p}) τὰc δαπάναc . . πλήρηc 707 15 (II^{p}). Sed iam undique nova concurrit testium copia: ἅπερ ἐντεῦθεν ἀπέc[χ]αμεν ἀπὸ coῦ πλήρηc BU 13 6 (289^{p}) πέπρακα καὶ ἔcχον τὴν τιμὴν πλήρηc ὡc πρόκειται 373 21 (298^{p}) τοῦ ναύλου δοθέντοc ὑπ' ἐμοῦ πλήρηc PPar 18[2] 9 (II—III^{p}) ἔχω παρὰ coῦ τὸ ἐκφόριον . . πλήρηc PFay 88 8 (III^{p}) ἔcχον τὸ ἐκφόριον πλήρηc BU 411 11 (314^{p}) etc. Ad auctorum memoriam si accedimus, discernendum videtur inter eos qui suo ipsorum more πλήρηc scribunt et quibus librariorum arbitrium talia adlinit. His adnumerandi Aristoteles: νοcακερὰ γίνεται πλήρηc τροφῆc de part. an. 670^{b} 6 EYZ (πλήρη PSU), Polybius: ἀcαφείαc ἀπιcτίαc ἀμιξίαc ἅπαντα πλήρηc I 67 cod. (Vat. s. XI) m. 1, Diodorus: αἱ δὲ λοιπαὶ πλήρηc οὖcαι 14 55 P (opt.) ἃc πλήρηc οὔcαc κατήγαγον 20 52 F, Strabo: δένδρον λοποὺc ἔχον πλήρηc . . μέλιτοc 694 D (-ρειc CFE), Philo: τὸ . . πλήρηc III 69 19 pap. s. VI, Josephus: ὄρη . . πλήρηc παντοίων κτημάτων B 2 504 PA[1] ἱερὸν . . ἀναθημάτων πλήρηc A 12 354 FL τὴν κεφαλὴν cποδοῦ πλήρηc 7 204 M etc. (mitto Plotinum Herodianum Philoponum Damascium alios), illis LXX versionis auctores: θυΐcκην . . πλήρηc θυμιάματοc Num. 7 20 Vat. Sinait. ἀμφότερα πλήρηc cεμιδάλεωc 19 Sin. 61 Vat. Alex. θυΐcκαι . . πλήρηc 86 Vat. Ambros. etc. quibusque NT^{um} debemus: δόξαν . . πλήρηc χάριτοc ev. Io. 1 14 etc. (Blass Gr. d. N. T. 81 Nestle BphW 1900, 252), cf. etiam δένδρα πλήρηc pap. Henoch 31 2 (sane etiam ὄρη πλήρη 32 1 etc.) ὅπου δὲ τῆc διανοίαc μηδέπου πλήρηc οὔcηc ἀναπνεῦcαι χρήζουcιν Dosith. ars gramm. Keil VII 380 13 cod. τὸ πλήρηc Cyrill. Alex. in ev. Io. ed. Pusey I 144 2 B etc. χεῖρα . . πλήρηc ἐλέουc Vita S. Procopii 'Ανάλ. 'Ιεροc. cταχ. 14 13 πλήρηc τὸν ἴδιον κύκλον Chron. Pasch. I 28 15 καὶ ἐθεαcάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ πλήρηc χάριτοc καὶ αἵματοc Theophyl. 185 19 Reiff. ἐν τόποιc ηὐλίζετο ἀναπαύcεωc πλήρηc Theoph. Chron. 305 8 codd. (πλήρεcιν Tafel) τὴν αἵρεcιν . . πλήρηc κατέχων Petr. Sic. (c. 900^{p}) Patr. Gr. 104, 1287^{a} τὰ διδάγματα . . καταγνώcεωc πλήρηc 1268^{b}.

Byzantinorum aetate εἰc πλήρηc dici coeptum est, cf. ἐδεξάμεθα τὸ μέροc cου εἰc πλήρηc PLond II 333 8 (VI—VII^{p}) εἰc πλήρηc καὶ εἰc ὁλόκληρον BU 371 (VI—VII^{p}, sed rectius εἰc πλῆρεc καὶ εἰc ὁλόκληρον PGrenf I 107 4 [VI—VII^{p}]), εἰc

Subsequatur laterculus eorum adiectivorum, quorum genus triplex alii duplex esse voluere[1]), quae antequam exponam de vocabulis in -ειοc terminatis quae a nominibus propriis derivantur generatim[2]) dicendum:

τῆc . . Δημοcθενείου . . δυνάμεωc ρ II 156 17 τὴν Φρύγιο̣[ν ᾠιδήν (?) μ p 1583 4 2 — τῆc Ἡρακλείαc λίθου Є ap. Usen. 208 18.[3])

πλήρηc W 1889 228 5 (byz) Heimbach Basilica VII 117 119, cf. μὴ παρίδῃc εἰc πλήρηc [Epiphan.] Homil. III ed. Dind. IV^2 37 31 εἰc πλήρειc (sic) Socrat. h. eccl. I 13 M; verum etiam simplex illud πλήρηc adverbii loco ponitur: πρὸ ξ̄ εἰδῶν Νοεμβρίων, τουτέcτι πρὸ ἑξήκοντα ἡμερῶν πλήρηc τῆc ἡμέραc τῶν Ἐπιφανείων Epiphan. II 471 s (πλήρηc tollit Dindorf Petavio auctore) ἦcαν τὰ καλίγια μου πλήρηc ἐξεcχιcμένα Theodor. Prodr. Rev. arch. 28 (1874) 370 84. Ubique vero ἐκ πλήρουc dicitur velut BU 409 9 (313^p).

Aliquoties πλήρειc scriptum extat, cf. θυΐcκην . . πλήρειc θυμιάματοc LXX 6 20 25 44 etc. Sarrav. s. V τὰ φλεβία αἵματοc πλήρειc εἰcίν Hippiatr. ed. Miller 135 ἦν γὰρ πλήρειc τὰ δεcμωτήρια τῶν μάτην οἰκούντων αὐτά Zosim. ed. Mend. 170 12 cod. etc., tum etiam πλῆρεc: τάλαντα . . πλῆρεc PLond II 317 17 (350^p) τοῦ πλῆρεc Philop. in Ar. de gen. 166 27 T οἵ τε πόροι πλῆρεc 188 2 GT (πλήρειc RZ) al., alibi rursus πλήρη, ubi πλήρηc (πλῆρεc πλήρειc etc.) scribi oportuit: πλήρη δόξηc κυρίου ὁ οἶκοc LXX Ezech. 43 5 Vat. m. 1 τὸ μὲν πλήρη Apollodor. poliorcet. ed. Wesch. 184 1 M opt. (πλήρεc PV πλῆρεc F) τὰc δύο πλήρη ἔγγιcτα ἡμέραc Ptolem. math. synt. I 206 20 (πλήρειc vulgo) ἐπιcτολὰc . . ὀδυρμῶν πλήρη Julian. I 336 18 codd. (πλήρειc Reiske) al.

Ultra decimum fere post Chr. n. saeculum vix retentus est vocis πλήρηc usus singularis. Nam Theodori Prodromi locus non multum probat, gravissimumque duco argumentum, quod medii aevi acta (Trinch. Cus.) s. X—XIV conscripta nulla iam praebent testimonia. Hac observatione in codicum lectionibus aestimandis utendum esse censeo.

1) cf. Wirth Leipz. St. III 11 sqq. La Roche Zeitschr. f. d. ö. G. 1876 801—810 KB I 535—540.

2) Vocabulorum in -οῦc -οῦν (-εοc -εα -εον) non adest exemplum ad nomen quoddam feminini generis adiunctum, quod propterea dico, quia saepe in eiusmodi adiectivis femininum genus supprimitur, cf. KB II 584 ('Latysch. nr. 6 Νείκην χρύcεον cὺν βάcει ἀργυρέῳ cf. nr. 59 61 etc.') τὴν ἀργύρεον τράπεζαν BCH III 489 (Sillyi i) οἱ περὶ αὐτὴν ἀργύρεοι ἔλαφοι IMB 481 75 (Ephesi 104^p) Τύχην χάλκεον PAS III 238 (Pisid.). Ionum in dialecto orta esse videtur haec consuetudo, cf. ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο Σ 222 (χαλκέην Zenod.) κάμαξι . . ἀργυρέοιcι 563 Zenod. et codd. nonn. ἅλα πορφύρεον μεγάλα κτλ. Π 391 cod. optimus C Aristidis II 347 15, quae alibi quoque memoriae est mandata: cφραγ(ῖδα) ἀργυροῦν POxy I 113 23 (II^p) φιάλαι χρύcεοι . . ἀργύρεοι Joseph. A 11 15 E χρυcοῦν εἰκόνα Dio Cass. 73 31 v. l. ψηφῖδεc . . κυάνεοι Adamant. physiogn. ed. Foerst. 313 21 P (-νεαι C).

3) Ex Atticorum libris unum allatum video τὴν Ἱπποδάμειον ἀγοράν Xen. Hell. II 4 11 (Wirth l. l.), e titulis ἡ Ἁρπάλειοc διάζυξ (Meist.^{3} 148, at omisit κεραμίδεc Κορίνθιαι CIA II add. 834^b 1 71 72 s. IV^a). Gravissimum autem duco testimonium Δαμοκράτεια Δαμοκράτειοc (patronym.) BCH X 451 (Larisae II^a, sed Νι]κομάχα Єἱρακλείδαια in alia inscriptione Thessalica Monum. antichi VIII 34), in templi Apollinis Delii vero monumentis saepe recurrunt φιάλαι Γοργίαιοι Ζακύθειοι Θηρίκλειοι (cf. e. g. catalogi BCH VI et φιάλαι Κονώνειοι Athen. XI 486^c). Et haec quidem antiquiora. Posteriorum autem temporum usum cum nusquam adhuc videam explanatum, plura in medium proferenda esse censeo. Primus procedat Strabo: τὴν Κρατήτειον ὑπόθεcιν 31 (sim. 116) τὴν Πυθαγόρειον φιλοcοφίαν 280 τὴν Ἀπολλοδώρ⟨ε⟩ιον αἵρεcιν 625 ἡ Ἀπολλοδώρ⟨ε⟩ιοc αἵρεcιc καὶ ἡ Θεοδώρ⟨ε⟩ιοc ib. ἡ φράcιc Ἀριcτώνειοc 790; αἱ Διομήδ⟨ε⟩ιοι νῆcοι 215 — νῆcοι Διομήδειαι προcαγορευόμεναι et mox αἱ Διομήδειαι νῆcοι 284, Κάcπιοι πύλαι 81 libri 522 CDE^2 (-αι E^1) τὰc Καcπίουc πύλαc 522 525 (bis) codd. 724 CD (-αc F) Καcπίοιc πύλοιc 525 CD (-αιc E) — ἡ Καcπία θάλαττα 121 491 527 etc. (etiam

Verum etiam illud praemonendum videtur, non legi in VH quod conferre possis cum his: ἐμβριθέςτερον . . φαντασίαν Agatharch. ed. Did. 192 14 αἱ δ' ἐπισημότατοι Str. 434 μορφὴ δ' ἐγγύτατος 474 CF (ἐγγυτάτω Epit.) ἀντιστρατηγήσεις . . θαυμασιώτεροι Onos. 32 9 A^2 rell. (-τεραι A^1B quae tamen genuina esse lectio videtur).[1])

Ipsum vero conspectum quo sit uberior augebo Strabonis reliquorumque testimoniis.[2])

Κασπία velut 529), τὰς Γυμνασίους νήσους 144, ἡ Ἡράκλειος ἄκρα 548 τὰς Ἡρακλείους στήλας 67 121 172 codd. 825 CDF (-ας E) — τὰς Ἡρακλέους (gen.) στήλας 169 codd. 58 AC (-είους B), μαρμάρου τῆς Ὑμηττίας 399. Ex his apparet Strabonis in universum quidem esse varium usum, verum si acrius intuearis femininum genus ab eo constanter neglegi in eis vocabulis, quae ab hominum nominibus originem ducunt. Et sic etiam alibi plerumque, cf. τὰς Δημοκριτείους διαφοράς Alex. Aphrod. in Ar. med. 548 9 LF τὰς Πυθαγορείους ἀρχάς Porphyr vit. Plot. 20 τὴν Λυκούργειον πολιτείαν Polyaen. exc. 469 17 Melb. ἡ δ' Ἐπικούρειος (scil. αἵρεσις) Diog. Laert. I praef. 18 19 etc., quae contrariam rationem demonstrant numero multo sunt pauciora: κρίσις Χρυσιππεία Cic. ad fam. 9 4 (περὶ κατασκευῆς Ἀρατείας σφαίρας liber inscribitur Leontii Mechanici quem nuper in comment. in Arat. edidit Maass p. 561—567), et respicere iuvat ad Cratetis ut fertur epistulam, in qua στολὴ Διογένειος et τῆς Καρχηδονίας στολῆς iuxta ponuntur cap. 13. — Aristotelis memoria pariter στῆλαι Ἡράκλειοι et στῆλαι Ἡράκλειαι exhibet (cf. Bonitz ind.), Plato modo Ἡρακλέους modo Ἡρακλείας στήλας (cf. Büttner-Wobst Annal. philol. 1884, 112), Polybius et Ἡρακλέους στήλας et Ἡρακλείους στ. (v. Hultsch I^2 ΙL), sed usitatissima fuit apud posteros masculina clausula, cf. στήλαις Ἡρακλείοις Joseph. B 2 382 τὰς Ἡρακλείους στήλας Euseb. in Hierocl. 71 etc. Formam Ἡρακλείους in certa Graecae memoriae parte idem valere atque Ἡρακλέους (et sic e. g. apud Polybium et Strabonem interpretor) probe memineris, cf. supra pg. 162.

1) cf. KB II 554 ('in der epischen Sprache zuweilen wegen des Versmasses oder des Wohllautes, als: ὀλοώτατος ὀδμή Od. δ, 442. κατὰ πρώτιστον ὀπωπήν h. Cer. 157; aber auch in Prosa, als: βιαιότερον τὴν ἐπίκλυσιν Thuc. 3, 89. ἀπορώτερος ἡ λῆψις 5, 111. δυσεμβολώτατος ἡ Λοκρίς 3, 101. ἐννομωτέρου παιδιᾶς Plat. Civ. 4, 424, e') La Roche ZfdöG 1876 801 809, διὰ τὸ καὶ τὸν νεανίαν πάσης ἀρετῆς τελειότατον ἐσχηκέναι πόλιν BCH XVII 258 (Apollon. Pis. i), συντονώτατοι δ' αἱ διάτονοι Aristox. ed. Marqu. 34 12 τὰς τελεωτάτους εὐφροσύνας Philo III 18 9 G τῆς ἐχθίστου 37 9 pap. s. VI φρόνησιν θαυμασιώτερον 105 1 GF τῇ ὑπερτάτῳ βουλήσει 1 Clem. ad. Cor. 40 3 al. (cf. Reinhard De Graecitate patrum 57) ἀμβλύτερον . . τὴν ἀρχήν Plut. Cleomen. 5 PG αἱ δὲ πλεῖσται καὶ δοκιμώτατοι (scil. γυναῖκες) G. Marc. 33 ἑορταὶ θεοφιλέστεροι Aristid. ed. Keil II 263 21 C (opt.) φωνὰς ὁσιωτάτους 195 10 D δυσφορώτατον . . τὴν ὑπεροχήν Alex. Aphrod. in Ar. top. 243 15 χαριεστέροις ἐφόδοις Ptolem. σύντ. μαθ. I 327 17 C s. X προπετεστέρῳ παρρησίᾳ Dio Cass. 57, 4 2 L (-τέρᾳ M edd.) ὠφελιμώτατον διήγησιν Euseb. pr. ev. 308^a CD σοφώτατον . . ἔννοιάν Cyrill. Alex. in ev. Ioann. ed. Pusey I 310 3 B etc., εὐκρατέστατον τὴν ξάνθωσιν ποιοῦσιν Chemici ed. Berthelot 129 9 A (opt.) KL etc. Pergamus ad Byzantinos: βεβαιότερον . . τὴν ἀρχήν Procop. b. Goth. ed. Comp. I 89 12 y (-τέραν z) ἐπιμαχώτατος μάλιστα μοῖρα II 62 11 y τὰς βολὰς ἀσθενεστέρους ἐποίουν Agath. 150 11 R ἰσχυράν τε καὶ ἐπιμαχώτατον Theoph. Chron. 207 12 ἐκεῖναι παλαίτατοι Eustath. Font. rer. Byz. I 64 25 τὰς μείζους καὶ ἀξιολογωτέρους Cinnam. 207 19 τῆς ἀνωτάτου προνοίας Mich. Akum. ed. L. II 353 17 al. Antiquissimis autem temporibus masculina forma non nisi sequente nomine substantivo admissa esse videtur, cui sententiae non repugnat ἡ . . θάλαττα παμφορώτατός ἐστιν Xen. πόροι 1 3 C. Hic enim codex saepenumero interpolatas exhibet lectiones; accedit quod Byzantinis quoque illum usum notum fuisse probant testimonia modo prolata.

2) E recentiorum auctorum numero praeter communem usum de industria vitasse videntur formas femininas Philo (e cuius libris multa in hunc indicem videbis translata, adde ὀργῇ δικαίῳ χρώμενον III 224 11 GHP (-αίᾳ cett. et edd.)

τὰς ἀ]γοραία[ς . . ἐργας]ίας πρ 22 2.[1]

ἀγρίαν ὀπώραν Strab. 548 (cf. 711).

τὴν ἐπιζήτησιν ἀέρ[ι]ον c 21 6 — ἀερίαν (adi. ut vid.) π VII[2] 93,15 3.[2]

τῆς ἀθλίας ζωῆ[ς θ 36 30 ἀθλίας p 353 IX[2] 3, 3 20.

ἀθρόαι Ǝκη 14 7 p 225 VIII[2] 173, 1 2 ἀθρόαν Strab. 621 τὰς ἀθρόας 187.[3]

ταῖς αἰθρίαις (scil. ἡμέραις) Strab. 538.

ἀρχαὶ αἴτιαί εἰσιν πβ̄ 5 24.[4]

τὰς αἰφνιδίους ἐπιφανείας Onos. 6 3 cf. 8 1 22 4 41 1 Asclep. 12 10.[5]

αἰωνίους ἀνέχοντες συμφοράς ευ 36 12 αἰωνίοις . . συμφορα[ῖς 8 2 αἰωνίους . . [συμ]φοράς θᾱ 17 12 — τῆς αἰωνίας κ[ατὰ τ]ὴν ὄχλ[ησι]ν εὐδαιμονίας ἢ μ[ὴ] αἰωνίας Ǝ X[1] 27 4.[6]

ἀκούσιοι διατριβαί Strab. 38.[7]

ἀλλοτρίαν τὴν ῥητορικήν ρ II 194 11 ἀλλοτρίαις 7 cf. β 4 31 Strab. 234 477.[8]

αἰτίας ἀναγκαίας θ 39 16 cf. ρ I 219 21 II 150 7 Agatharch. 181 11 — ἡδ[ο]νὴν οὐκ ΑΝΑΓΚΑΙΟΝ (Α supra scr.) εἶναι μ 109 30.[9]

τῇ ποικίλῳ III 252 20 HP) Plutarchus (de quo cf. Bernard. I LXVI; ille ea maximum de causa masculinas usurpavit clausulas ut hiulcam orationem fugeret, cf. μέτριος ἀρχή Mor. 575[f] al.) Hippolytus (cf. etiam ποικίλον . . μετάφρασιν ref. haer. 92 38 ἡμέρας διακοσίους ed. Berol. I 2, 30 3 E) Philoponus (v. ἐναντίος) Damascius (qui vel ταῖς ὅλοις scripsit I 241 17 ed. Ruelle). Rursus Euripides contrariae rationi videtur fuisse obnoxius quem tamen Wecklein cum communi usu conspirantem facit correctis formis ὀλεθρίαν Suppl. 116 πατρῴαις 150 ἐνιαυσίαισιν 407 βροτείαν 777 al. Ex Aegyptiorum papyris meum in usum haud pauca exscripsi, uti ex insequenti laterculo apparebit, neque tamen omnia quae ad hanc questionem spectant proponam. Sed cf. etiam ἑτέραις χρείαις ἀντιθέταις PTebt I 24 63 (117[a]) ἀροσίμην γῆν POyx I 137 14 (584[p]; ἡ ἀρώσιμος Sophocles Philo).

1) τὰς ἀγοραίους (scil. ἡμέρας) ποιοῦνται Strab. 629. Plutarchus in feminino genere praeter ἀγοραῖος etiam forma ἀγοραῖα utitur prout iubet hiatus ratio.

2) ἡ ἀέριος vulgo in pedestris linguae libris, sed ἠερίη epici.

3) τὰς ἀθρόους πόσεις Dieuches ap. Athen. III 120[d] Marc. (-όας Epitome) φρόνησιν ἀθρόον Plut. Mor. 75[e] αἱ ἀθρόοι μεταβολαί Procl. in Tim. 824 B (-όαι A) ἀθρόον . . μεταβολήν Philop. in Ar. phys. 368 21 M (-όαν LK).

4) At Plutarchus αἴτιον φύσιν Mor. 746[c] (Bernard I LXVI).

5) ἡ αἰφνίδιος etiam NT (ev. Luc. 21 34) cf. Schmiedel § 11 1.

6) In titulis honorariis frequentissime incisa sunt verba ὑπὲρ σωτηρίας καὶ αἰωνίου διαμονῆς αὐτοκράτορος κτλ. velut Leb. 520 10 (Stratoniceae) BCH IV 22 AM XXI 256, et alibi quoque illud vocabulum eget feminina forma, cf. αἰωνίου ἀρχῆς Leb. 510 3 (Stratoniceae i) αἰωνίῳ . . ἀπολαύσει BCH XX 126 17 (Mantineae II[p]) etc. sed τιμαῖς αἰωνίαις IMB 794 15 (Cnidi i). Contra in papyris si excipis αἰώνιον διάλυσιν PPar 20 4 (598[p]) altera tantum admittitur ratio: αἰωνία διαμονή WM 298 πτέρυξιν . . αἰωνίαις WL 1132 χάριτι αἰωνία PGrenf II 110 11 (244—248[p]) αἰωνία κατοχῇ I 98 20 (581[p]) al. Utrumque praebent sacri libri (cf. Schmiedel § 11 1) neque video cur ταῖς αἰωνίαις βλασφημίαις Diodoro 1 5 abiudicemus cum Dindorfio. — cf. διαιώνιος.

7) ἀκούσιος ἡ μεταβολή Plut. Demetr. 37 ob hiatus fugam.

8) ἀλλότριοι Philo III 113 2 codd. (-αι Wendl.), ξένον με εἶναι καὶ ἀλλότριον femina quaedam scribit in litteris BU 405 13 (348[p]).

9) ἀναγκαίας PLeid H 11 23 J 11 (99[a]), sed τῆς ἀναγκαίου κτήσεως Dio Chrysost. 2 68 BVBW (-αίας U) ἠχὴν ἀναγκαῖον Aristid. II 177 14 AQS[1] (-αίαν ATS[2]) τῆς

τῆς ἀνθρωπίνης διαίτης ρ I 244 2 cf. Φ p 155 O I 108, 19 17 Agatharch. 162 3[1]); altera forma ἀνθρώπειος in VH si recte attendi non legitur, nam ΑΝΘΡΩΠΙΩΝ ευ p 1428 fr. 5^{a} 16 (ipse legi) quomodo sit interpretandum nescimus.[2])

φωνὰς . . ἀνταξίας πρ 16 12.

ἀξίαν υ 21 1 Strab. 474 616 etc.[3])

θάλασσα ἀργός Strab. 509.[4])

ἀπὸ διαθέσεως ἀστείας πα 1 15.

αὐτομάτῳ . . ἐμπτώσει Onos. 1 11 A^2 P^2 cett. (-άτη A^1 B -άτει P^1).

βέβαιος: cum nomine generis feminini non coniungitur.[5])

τὴν βόρειον Gemin. 50^{a} cf.^{d} 53^{a} — τὰς βορείας στάσεις 7^{b}; βορείῳ πλευρᾷ Strab. 72 cf. 74 79 81 111 122 etc. — τῆς βορείας θαλάττης 75 βύρσῃ βορείᾳ 127.[6])

γενναίας μ 10 5.

ἀταραξίας γνησίου μεταλαβεῖν Ε ep. 2 pg. 42 2 Us.[7])

μεταναστάσεις γνώριμοι Str. 165 cf. 293 437 — στρατεῖαι γνώριμαι 519 E (-μοι CD).[8])

δαιμόνιον . . [π]ροκοπήν ευ 125 20 — δαιμο[νί]ας (scil. προθέσεις) μ 81 43.[9])

τὴν δημοσίαν ἔπαυλιν Str. 249.[10])

ἀναγκαίου Cyrill. Alex. in ev. Io. ed. Pusey I 292 26 B^2 D^2 (τὰς) ἀναγκαίους 408 24 B πρότασιν . . ἀναγκαῖον Themist. in Ar. anal. prior. 10 12 (τὴν) ἀναγκαῖον [Ammon.] in Ar. anal. prior. 44 16.

1) ἀνθρώπινος ἀμαθία Plat. Leg. 737^{c} αἱ ἀνθρώπινοι ζωαί Philop. in Ar. phys. 892 9 B (-πιναι cett.).

2) Abest etiam a papyrorum Aegyptiacarum copiis excepto loco PLond II 281 6 κατέλιψαν πάντα τὰ ἀνθρώπια (346^{p}); in illis e. g. frequenter dicitur ἐὰν ἀνθρώπινόν τι πάσχω: PPetr I 43 10 47 15 (237^{a}) 49 9 (III^{a}) etc. Codicum memoria perlustrata saepenumero librarios utrum ἀνθρώπινος an ἀνθρώπειος scribi debeat inter sese dissentire videbis quod hic certius notare non vacat. Feminina forma interdum respuitur: τύχην ἀνθρώπειον Appian. ed. Mend. 271 24 AM (-είαν V) πράξεις . . ἀνθρωπείους Euseb. pr. ev. III 107^{b} (-είας H) τῆς ἀνθρωπείου . . διαμονῆς Dionys. episc. Alex. apud eundem 780^{a}.

3) Josephus ne vocabulum in vocalem exiret adhibuit ἄξιος gen. fem., cf. Schmidt 502.

4) cf. locuples disputatio Lobeckii ad Phryn. 104, de v. l. Josephi librorum Schmidt 502.

5) βεβαίαν CI 4965 25 (49^{p}) κυριείαν . . βεβαίαν PTor I 38 17 (116^{a}), itaque saepissime papyri recentiores, cf. BU 668 5 (byz) PPar 21 16 (616^{p}); βεβαίαν βεβαία Ceb. tab. ed. Praecht. 26 3 9. Apud Josephum A 4 225 dissentiunt libri (ψῆφον βεβαίαν ROENiese βέβαιον MSPL).

6) τὴν βόρειον γωνίαν Joseph. B 4 580 (βορείαν L) τὴν βόρειον πλευράν A 15 403 (-ρίαν P).

7) γνησίου⟨ς⟩ θεραπείας Philo quis heres ed. Scheil 164 19 pap. s. VI.

8) κιθάρα γνωρίμη Plut. Mor. 712^{f}.

9) cf. KB I 537, δαιμο[νί]ωι τε γνώμηι Hum.-Puchst. 371 43 (Commag. I^{a}) δαιμόνιον πρόνοιαν Joseph. A 13 314 $PLVF^2$ (-νίαν $AMWEF^1$) δαιμονίῳ . . συνεργίᾳ B 3 341 (-νίᾳ A) δαιμόνιον φθοράν 6 429 LVRC (-νίαν PAM).

10) τὰς δημοσίους . . δέλτους Joseph. A 14 319 LAMVW (-σίας PF) δημοσίοις ἀναγραφαῖς in Ap. 1 9 Euseb. praep. ev. 477^{c} G (δημοσίαις cett. et Josephi codex) τιμαὶ δημόσιοι Plut. Dio 17 BV^{b} δημοσίους ταφάς Anecd. Paris. I 166 10.

διαιώνιον ἔχειν τὴν τελείαν εὐδαιμονίαν ευ 110 6.[1])

τάξεις . . δραστήριοι Onos. 6 3.

ἑκούσιοι . . συμπτώσεις Str. 235.[2])

ἐναντίαν φύσιν Π 17^b 4 cf. ρ I 119 16 Δε 57 9 Ετα II^1 19 1 Agatharch. 160 20; locus Philodemi μ 66 38 in quo ἐναντίοις in ἐναντίαις correctum videtur ob totius orationis dubiam condicionem censu excluditur.[3])

ἐνεὸν ὄχλησιν οι 14 12.[4])

ἐνιαυσίαι περιβολῆι υ 15 18, τὰς δ' ἐνιαυσίους περιόδους Str. 174 ἐνιαυσίους διαφοράς 174 πρόσοδον ἐνιαύσιον 537 — τὰς ἐνιαυσίας 174 ἐνιαυσίαν 173 E (-σιαίαν cett., cf. de hac seriorum forma Lob. ad Phryn. 362).[5])

ὑπουργ[ί]ας ἑξαισίου vita Philonidis p 1044 9 6.[6])

κτῆσίν τε καὶ χ[ρῆσ]ιν ἐπιτήδ[ει]ον οι 26 19 — ἐπι]τήδειαι π VII^2 93, 15 8, καταγωγὰς ἐπιτηδείους Str. 815 — ἐπιτηδεία 247 491 743 etc.[7])

ἐξ ἐπιχωρίας ὕλης Str. 144.[8])

ταῖς ἐπομβρίαις (νήσοις) Str. 194.[9])

ἐρήμῳ γῇ Str. 130 cf. 131 167 etc. ἡ ἔρημος (scil. γῆ) 721 724 etc., sed praeterea constanter feminina adhibetur forma: ἐρήμην τὴν νῆσον 486 πολίχνη ἐρήμη 680 τῆς ἐρήμης (scil. Ἀραβίας) 767 etc. excepto plurali numero: νησῖδες ἔρημοι 247 cf. 777 826; ἔρημον . . χώραν Agatharch. 151 5 ἐρήμους fem. 113 30 νῆσοι ἔρημοι Scyl. 6 34 πόλις ἔρημος 102 — νῆσος ἐρήμη 7 68 106.

ἐπιτολὴν ἑσπερίαν Str. 721 cf. 80 84 162 583 — γῆς ἑσπερίου 150 ἑσπερίου πλευρᾶς 153 αἱ . . ἑσπέριοι 417; ἑσπέριος ἡ πορεία Agath. 113 19; ἑσπερία (adi.) Gem. 45^d 46^d etc., sed in stellarum indice ὑάδες ἑσπέριοι 69^e πλειάδες ἑσπέριοι 69^a.[10])

---

1) cf. αἰώνιος.

2) ἑκουσίω ἀνάγκη DS^2 414 6 (Smyrnae II—III^p) τῆς ἑκουσίου ἀπαλλ[αγῆς CPR I 27 19 (190^p) κατ' ἑκούσιον βουλήν (sic) PGrenf II 166 7 (auctor christ. s. VI^p) verum ἑκουσία γνώμη (dat.) BU 319 7 320 11 750 6 etc. (VI—VII^p); κακίαι ἑκούσιοι Aristot. eth. Nic. 3 7 1114^b 24 (-σιαι K^b) ἑκουσίῳ φύσει Euseb. pr. ev. VIII 397^a BCDFG (ἑκουσίᾳ cett. et edd.).

3) Forma ἡ ἐναντίος in lingua Graeca paene inaudita, sed τὰς ἐναντίους Philop. de opif. m. 524 16 cod.

4) Hanc vocem terminatione feminina instrui docent quidem lexicographi (Thes. III 1061^c), sed testimonium afferunt nullum neque egomet ipse inveni.

5) ἐνιαυσίας (ἀρχῆς) Aristot. rep. Ath. 3 14 Bl^2, sed ἐν τῆι ἐνιαυσίωι γυμνασιαρχίαι BCH X 307 (Alabandis I^p) ἐνιαύσιον θυσίαν Monum. Ancyr. 6 9 ἐνιαυσίας θυσίας 7 4. — ἐνιαύσιος χρόνος Gemin. 2^d (ἐνιαυσιαῖος MV^2) ἐνιαυσίου χρόνου ib. A et ed. pr. (-σιαίου rell.), contra ἐν στιγμαίῳ χρόνῳ 10^d V^2 P^1 perperam pro στιγμιαίῳ reliquorum codicum.

6) φυγὴ ἑξαισία Xen. Hell. IV 3 8.

7) 'ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα Lucian. somn. 3 (I 5) hiatu defenditur a correctura Iacobitzii' Schmidt de el. Jos. 502, ἐπιτήδειον fem. Simplic. in Ar. de cael. 520 18 F.

8) ὠνὴν ἐγχωρίαν PTor II 25 14 (126^a).

9) τὰς ἐπομβρίους (χώρας) Theophr. c. pl. III 11 5.

10) αἱ δ' ἑσπέριοι apud Theonem Smyrnaeum 137 23 corrigendum putavit

ἑῴαν θάλατταν Str. 118 cf. 129 130 etc.; ἑῴα ἐπιτολή sive δύϲιϲ Gemin. 45^{d} 46^{f} etc. — διαφοραὶ ἑῷαι 46^{d} (ἑῶοι VV[2]) ἑῷαι δύϲειϲ ib. (ἑῶοι VV[1]) λύρα ἑῷοϲ 67^{ce}.[2])

τὴν μὲν ἡμερήϲιον Str. 173 ἡμερήϲιον ὁδόν 292 — τὴν ἡμερηϲίαν 174 BC (-ήϲιον A); ἀνωμαλίαν ἡμερήϲιον Gem. 62^{b} ἡμερηϲίου παραυξήϲεωϲ 26^{c} — ἡμερηϲία παραύξηϲιϲ 26^{c} 64^{a}, ἡμερήϲιον κίνηϲιν 62^{d} (-ϲίαν L).[2])

ψ[υ]χὰϲ . . ἡμέρου[ϲ μ 103 4.[3])

θαλαττίαϲ Agatharch. 139 11.[4])

τῆϲ ἰδίαϲ πα fr. 37 5 cf. ρ I 190 12 II 4 5 151 10 etc.[5])

ἐν καταγείοιϲ οἰκίαιϲ Str. 244.

δωρεὰϲ . . καταξίουϲ Onos. 10 15 ABC primarii (κατ' ἀξίαν cett.).

τὰϲ κρυφαίουϲ ευ 119 7.

ἡ κυρία ubique.[6])

λαθραία βουλ[ῆ ευ p 243 pezzo 3.

λοιπή, non ἡ λοιπόϲ.[7])

μαλακόγειον χώραν Str. 52.

ζωὴν . . μακαρίαν θ 34 36.[8])

ματαίοιϲ ὀργαῖϲ ορ 47 17 cf. κ VIII[2] 1, 2 6 Π fr. 9^{b} 5 col. 6^{b} 5 τῇ ματαίῳ δόξῃ Ε κυρ. δόξ. 24 — ματα[ί]αν δό[ξ]αν ρ I 329 4 ματαία (scil. ῥητορική) 245 11 τὴν ματαίαν ἀϲτρολογίαν Ε ep. 2 pg. 53 12 Us. cf. ib. 42 14 137 15.[9])

τῆϲ μεθορίαϲ Str. 161.[10])

Hiller pariterque falso usus est iudicio Hultsch reiecta lectione ἑϲπέριοι ἀνατολαί Autolyc. 50 8 AC (-ιαι E) 'quam formam edere non dubitavissem si usquam in singulari ἑϲπέριοϲ repperissem.'

1) Feminino genere utitur Aristoteles constanter (cf. Bonitz in ind.), deinde auctor horoscopi PLond I 137 147: ἑῶα ἀνατολή (I—II^{p}), verum (αἱ) ἑῷαι Autolyc. 122 14 C.

2) τῆϲ ἡμερηϲίου Simplic. in Ar. de cael. 372 4 F (-ϲίαϲ AC); addo ἡμερινὸν ὕλην Procl. in Tim. 605 B (-νήν A).

3) γῆϲ τ[ῆ]ϲ ἡμ[έρ]ηϲ ἢ λεία[ϲ Inschr. v. Magn. 8 3 (III^{a}), ἡμέρηϲ ἐλαίηϲ Herod. 5 92 αἰὼν ἁμέρα Pind. Nem. 9 106, ἥμεραι v. l. ap. Aristot. h. an. 16 18 573^{a} 31 Theophr. c. pl. II 71 6.

4) Forma ἡ θαλάϲϲιοϲ unus Euripides videtur usus esse (Iph. Taur. 236).

5) ὑπόκειταί τιϲ ἴδιοϲ οὐϲία Plat. Protag. 349^{c} (KB I 537), unde posterorum usus explicandus: τὰϲ ἰδίουϲ ποιότηταϲ Philo I 19 4 V opt. (-ίαϲ rell. et Cohn) τὰϲ ἰδίουϲ κῆραϲ 241 10 v. l. τῆϲ ἰδίου de sacrif. ed. Scheil 201 pap. s. VI τὴν ἴδιον Philonea ed. Tischend. 142 7, τὰϲ . . ἰδίουϲ ἀναϲκευάϲ Joseph. B 3 119 L[1] (ἰδίαϲ L[2]PAMVRC), τῆϲ ἰδίου οὐϲίαϲ Alex. Aphrod. in Ar. an. pr. 372 18 ἰδίῳ δυνάμει Cyrill. Alex. in ev. Ioann. ed. Pusey II 666 26 E ἰδίου διαθέϲεωϲ Jambl. de vit. Pyth. 208. Plutarchus ob sequentis verbi initium saepius femininum genus suppressit, cf. 'ἥτιϲ ἴδιόϲ ἐϲτιν Moral. 933^{f} ἴδιοϲ ἡ νίκη Marc. cons. 25 ἴδιοϲ ἰϲχύϲ fr. XXIV' Bernard. I LXVI.

6) Et sic tituli Attici Meist.[3] 148.

7) Verum ἡμέραι λοιποί in titulo Attico a. 411^{a} Meist.[3] 148.

8) πάϲηϲ μακαρίου ϲπουδῆϲ Plat. Leg. 803^{c}.

9) μάταιαι . . ἐλπίδεϲ Polyb. XXX 5 16 velim intactum reliquisset Hultsch.

10) ἡ μεθόριοϲ Philo, cf. Thes. V 677^{c}.

τὴν μεcόγαιαν (subst.) Str. 28 48 etc. — ἡ δὲ μεcόγαιοc καὶ ὀρεινή 190.[1])

βλάβηc μετρίαc ρ I 136 12 cf. πα fr. 93 11 μ 98 21; πιθανότητοc μετρίαc Strab. 293 337 etc. — φάραγξι μετρίοιc 142 C (-αιc AB edd.).[2])

μηνιαία Strab. 173 174, μηνιαία ἡμέρα Gem. 23^{d} 34^{a} ἑξαμηνιαία 23^{e} 24^{b} διμηνιαίαν 23^{d}.[3])

τὴν νότιον Str. 78 cf. 79 82 etc. — τὴν νοτίαν (θάλατταν) 130 700 τῆc νοτίαc 121; τὴν νότιον Agath. 129 7, τῇ νοτίῳ ζώνῃ Gem. 50^{b} cf.^{d} 52^{e}.

βαρεῖά ἐcτι καὶ ὀλέθριοc Str. 146 ὀλεθρίουc . . ἀναφοράc 636.[4])

δύνα[μιν] ὁμοίαν πβ 3 11.[5])

ὄρειαι Νύμφαι Str. 471.[6])

ὀρθίαν ἀνάβαcιν Str. 238 cf. 244 536 etc. Asclep. 10 21 etc.

ἀνέcεcιν ὀχληροῖc (sic videtur) Φ p 57 O I 67, 8 7.[7])

παγίοιc ἐπιcτήμα[ιc ρ I 70 31 ἐπιcτήμαc οὐ παγίουc 26 6.[8])

παντ[ο]ίαc p 862 Scott Herc. 313 14 cf. Ειδ VI^{2} 2 8 Str. 586 Agath. 171 3 183 5 186 5.[9])

κειν[ή]cεωc παραιτίαc Iatr 22 34 αὕτη παραιτία Onos. 1 8 — ἐπιπολαὶ . . παραίτιοι Gem. 56^{e}.

αἱ παράλιοι πόλειc Str. 248 τὴν παράλιον (subst.) 145 — πλευρὰ παραλία 429 τὴν παραλίαν (subst.) 8 14 28 33 etc.; τῇ παραλίᾳ (subst.) Agatharch. 115 40.[10])

παραπληcίαν θεωρίαν μ 90 11 cf. ρ I 263 20 c 27 25 — ἡδονὰc παραπληcίουc μ 63 14; παραπληcία Str. 73 119 129 etc. (sing.) — παραπλήcιον τὴν θέcιν 214, in plurali παραπληcίαc ἐφόδουc 511 παραπλήcιαι 513 734 — παραπληcίουc . . ἀμπώτειc 212 αἰτίαιc . . παραπληcίοιc 374 A (-αιc B); παραπληcία Agath. 125 17 151 5 etc. — διάμετρον . . παραπλήcιον 123 10; παραπληcία Onos. 21 9.[11])

---

1) εἰc Cεβέννυτον τὴν μεcόγεον (sic) PLeid *U 3 14 (II^{a}), ἀκταὶ . . μεcόγειοι Aristid. II 116 19 (μεcόγειαι Keil nescio qua ratione).

2) μ]έτριον κόλαcι[ν Anonymus paradoxographus aetatis Lagidarum POxy II 218^{c} 12, μέτριοc ἀρχή Plutarch. Mor. 575^{f} notam ob causam.

3) τὰc μηνιαίουc παραλλαγάc Antyllus ap. Stob. Floril. CI 29.

4) ὀλεθρίαν διδαcκαλίαν Epiphan. II 690 21 (Dind.) V cod. opt. (-ον lect. vulg.).

5) εὐθεῖαι ὅμοιοι Alex. Aphrod. in Ar. met. 616 6 Hayd. LF (-αι M) ὁμοίῳ ψήφῳ Hippol. ref. haer. 112 27 cod.

6) ἡ ὄρειοc et ἡ ὀρεία promiscue Plutarchus sicut iubet verborum concursus.

7) At vulgo ἡ ὀχληρά, cf. Thes. V 2474^{c}.

8) πάγιοc, ία, ιον Thes. VI 5^{d}, sed praeter Gregorii Nazianzeni locum (γῆ παγία) nullum affertur formae femininae testimonium.

9) εἰκαcίαι παντοῖοι Callixenus ap. Ath. V 196e παντοίοιc μηχαναῖc Plotin. 471 10 ed. Creuz.

10) ἡ παραλία e communi Graecae linguae usu, verum etiam Polybius dicit τῆc παραλίου III 39 3 licet plerumque volgarem modum sequatur.

11) παραπλήcιοι . . αἱ τιμωρίαι Hippocr. ed. Kuehl. I 118 3 AV (-cιαι M) αἱ cάρκεc παραπλήcιοι VI 546 ed. Littré παραπλήcιοι (fem.) Apollon. Cit. ed. Schoene 27 3 παραπλήcιοι . . φωναί Euseb. in Marc. 369 τοcαύταc καὶ τούτων παραπληcίουc Theodoret. gr. aff. cur. ed. Gaisf. 128 32 C παραπληcίουc . . αἰτίαc Alex. Trall. ed.

παρομοίαις Agath. 112 13 cf. 157 19.[1])

τὴν δ' ἑξῆς παρόρειον Str. 167 edidit Kramer (τῆς δ' ἑξῆς π. AC τῆς δ' ἑξῆς παρορίας B); παρώρειαν (sic) . . ὀφρύν Onos. 21 3.

τὴν πάτριον θυσίαν Str. 230 cf. 741 797 τῇ πατρίῳ διοικήσει 664 CD (πατρῴα F).[2])

πατρῴᾳ γλώττῃ Str. 517 cf. 585 828.[3])

πελάγιαι νῆσοι Str. 120 cf. 233 etc. νῆσος πελαγία Agatharch. 170 2.[4])

πλαγία (τάξις) Asclep. 10 21 et saepius post.[5])

πολλαπλάσιον οὖσαν Str. 82.[6])

πραεῖ[α (scil. μεταφορά) ρ I 173 20 πραεῖαν Str. 4, sed πρᾷοι (fem.) Agath. 159 20.[7])

τὴν προσάρκτιον Str. 104 cf. 161[8]), τὴν προσεσπέριον (γῆν) 554, τῆς προσεῴας (γῆς) 441.

βοτάνης . . προσομοίας Str. 165.

ῥαιδίου λύσεως Demetr. πρὸς τὰς Πολυαίνου ἀπορίας O VI 1243, 2 10 sed ῥᾳδία Str. 378 570 etc.[9])

ἡ στερέμνιος Iatr. fr. 2 3.

στρογγύλη Str. 488, στρογγύλας γεωγραφίας Gem. 50^{d} — στρογγύλοις γεωγραφίαις 50^{e}.

τὴν τελείαν εὐδαιμονίαν ευ 110 7 etc. — τ̣ὰς τ̣ελε[ίο]υς (scil. ἀρετάς) ρ II 225 20.[10])

Puschm. I 591 MF, verum in singulari numero masculina multo est rarior forma: παραπλήσιος (γραμματική) Sext. Emp. 615 17.

1) sic ubique, cf. de Herodoto Hippocrate Isocrate etc. Lob. Paralip. 470.

2) τὴν πατρίαν οἰκειότητα CD^{2} 118 4 (aetat. hellen.). Frequenter libros inter ἡ πάτριος et ἡ πατρῴα variare e quavis fere editione cognosces, velut e Josephi (πατρίῳ γλώσσῃ B 5 272 APSRVC πατρώᾳ L etc.).

3) ἐκ πατρώας . . διαδοχῆς PGrenf II 132 11 (c. 403^{p}), sed ἱερωσύνη πατρῷος Ἀρτέμιδος Plut. Moral. 768^{c} et citra hiatus rationem πατρῴους εὐεργεσίας Joseph. B 1 284 AMLRC (-ρῴας PV) πατρῴῳ γλώσσῃ 3 92 PAV^{2} quae utique sunt retinenda. — μητρῷαν προῖκα CPR I 115 1 (III^{p}).

4) Verum νῆσοι . . πελάγιοι Diod. 5 12 codd.

5) πλαγίους . . διαδύσεις Diod. 5 36 altera codicum classis (-ίας D opt.) πτώσεσι . . πλαγίοις pap. Tryphonis 76 πλάγιοι (fem.) Joseph. A 3 121 S^{2}; πλάγιοι et πλάγιαι una traduntur in libris Apollonii Dyscoli quamquam optimus A plerumque πλάγιοι praebet, cf. de synt. ed. Bekk. 111 25 116 4 10 128 14 207 27, sed πλαγίᾳ ἀντωνυμίᾳ 151 24 πλαγίᾳ (πτώσει) 299 33 libri omnes.

6) Polybius duplicem sequitur sermonis usum, cum et hic quoque hiatus rationem habeat, cf. Kälker Leipz. Stud. III 238 sq.; τὰς πολλαπλασίους Nicom. Gerasen. intr. arithm. 114 2 ed. Festa (quamquam hoc a voce πολλαπλασίων potest derivari, cf. infra liber VIII).

7) cf. KB I 532; πράῳ δεισιδαιμονίᾳ Plut. Mor. 168^{d}.

8) τὴν προσάρκτιον Polyb. 34, 5 9.

9) ῥαδίας EOe 48, 4 2 ῥαδίαν Hyperid. Philipp. 6, sed ῥαδίους εἶναι τὰς λύσεις Demosth. ep. 2 23 papyr. Londinensis ῥᾴδιοι πίστεις Aristot. probl. 916^{b} 34 ἁρπαγὰς ῥαδίους Joseph. B 2 57 L^{1}VRC (ῥαδίως L^{2}MPANiese) ῥᾴδιον . . τὴν ἀπορίαν Plut. Mor. 1083^{a} τὴν μὲν εὔκολον καὶ ῥάδιον Choric. Rhein. Mus. 49 1 505 27 cod.

10) Aristoteles saepe ἡ τέλειος dicit, cf. Bonitz ind. 751^{b} 56, quem imitati sunt commentatores: ἐσθὴς λέγεται τέλειος Alex. Aphrod. in Ar. met. 417 29 A opt. τὴν τέλειον ἀρετήν quaest. min. 128 11 σφαῖραι . . τέλειοι Simplic. in Ar. phys.

ταῖς ὑπάτοις . . ἐξουσίαις (magistratibus consularibus) Onos. praef. 1.
ἐπιχείρησιν ὑπεναντίαν Str. 300 cf. Gem. 43^{f} 45^{a}.
τῆς ὑπεργείου Onos. 39 1
φαύλης (scil. διαθέσεως) πα 1 14.[1])
δύναμις χρησίμη οι 17 12 cf. c 7 25 etc.[2])
χρόνιον . . πολιορκίαν Onos. 42 23.
πολλὰς . . ὠφελ[ί]μους p 1044 14 4.[3])

Et hactenus de gradu positivo. Inde ad comparationis formas transeunti in primis de vocibus πλείων μείζων ἐλάττων est disserendum.

Scribitur ὁ πλείων (velut πλείων λόγος ορ 33 24) ὁ χείρων τὸ μεῖζον τοῦ πλείονος τῶι πλείονι etc., verum nusquam in adverbii modum ὁ πλείω τοῦ πλείω etc. praeter διὸ καὶ περὶ [τὰς σ]υν[κα]ταθέσεις, ὅπως γίνονται μὴ ἄλλως ἀλλὰ μετὰ καταλήψεως, πλείω (sic ipse legi) γέγονεν ἐ[π]ι[στ]ροφή[4]) X p 1020 1 10 (Herm. XXV 485 10), adde adv. πλείω pro πλεῖον: πλείω δ' ὀχλεῖ μὴ παρόντα (scil. τὰ πράγματα) οι 13 8 πλείω φρονεῖν οι 18 43.[5])

Formae contractae et solutae ita variant: τὸν πλείω χρόνο[ν ορ 9 8 cf. 34 16 etc. (15^{ies}) — καλλίονα φ. πβ̄ 57 1 πλείονα, κ. ρ I 145 24 μίζονα ζ. p 807 X^{2} 43, 2 2 πολλαπλασίονά τε c 9 32 ἐλάττον[α (χρόνον) M X^{2} 74, 6 7, et sic ubique Iatrica: ἥσσ[ον]α 24 28 πλείονα 8 25 etc.

ἐκεῖνα κρείττω ρ I 246 29 etc. (22^{is}) Iatr 20 11 32 35 35 4 6 — μείζονα τά ρ II 159 8 cf. μ 97 3 θ? XI^{2} 28, 9 17 πτ 10 12 πλείον' ἄλλα π IV^{2} 195, 98 13 μ 91 11 τὰ πλείον' ἐπ[ί οι 16 31 πλίονα ἐπιδέχεται πβ̄ 16 16 πλείονα· ἀλλά υ 15 15.

γενόμενοι κρείττους ορ 13 18 etc. (16^{ies}) πλείους Iatr 30 17 31 41 — πλείονες ρ I 18 11 etc. (5^{ies}) μίζονες Iatr 28 25.

οὐδὲ μεγάλας οὐδὲ μείζους θ 28 30 etc. (21^{ei}) — πλείονας ρ I 11 27 etc. (13^{ies}).

---

966 11 M cf. 257 23 in Ar. de cael. 43 6 τέλειοι . . προτάσεις Ammon. in Ar. de int. 176 1 a, dein ἡ τέλειος τέχνη Anon. de subl. ed. Vahl. 37 20 ἡ τέλειος γραμματική Sext. Emp. 609 2 (sed paulo post τὴν τελείαν γραμματικήν 616 13) τέλειον οὖσαν Ignat. ad Philadelph. 1 2 G^{1} ἀποπληξίαν . . τέλειον Artemid. 232 3 ἡ τέλειος ἡμέρα Procop. bell. Goth. IV 2 32. Quod ad titulos attinet, extra Atticae fines (cf. $Meist.^{3}$ 148) forma ἡ τέλειος Delphorum in lapidibus conspicitur, cf. ἐν ἀγορᾶι τελείωι DI 2627 1 2811 2 etc. (II^{a}).

1) φαύλοις διαίταις Clem. Al. Protrept. ed. Dind. 304 14.

2) χρήσιμον οὖσαν Iambl. vit. Pyth. 179 v. l.

3) ἡ ὠφελίμη Plato et Dionys. Halic., cf. Thes. VIII 2145^{b}.

4) cf. πλείονος ἐπιστροφῆς εἶναι τὸ πρᾶγμα Polyb. (Thes. III 1813^{a}).

5) Totam quaestionem et aperui et ut potui absolvi Philolog. vol. LXI (1902) p. 167—192, praecipue p. 168 185; hoc loco quae temere de comici cuiusdam reliquiis sum commentatus delenda sunt. Interim nova testimonia mihi comparavi, maxime e papyris Tebtyniticis petita, quorum accuratum conspectum alio loco publici faciam iuris. Speciminis causa propono μ[ὴ ἀπομ]ετρῆσαι πλείω (= πλεῖον) τοῦ κα[τ]ὰ τὴν συνάλ[λα]ξι[ν] κεφαλαίου I 61^{b} 28 (114^{a}) ἀπὸ τοῦ πλείω (= πλείονος) συναγομένου 67 55 (118^{a}) καὶ ὧι πλείω (= πλείονι) γράφει συναχθήσεσθαι 61^{a} 18 (118^{a}) τὰς πλείωι (= πλείονας, scil. ἀρτάβας) 72 407 (114^{a}).

Strabonis usum cum a Philodemi nonnihil differre vidissem diligentius tractandum esse putavi. Scribit ille in singulari numero plerumque -ω, cf. πλείω 6 23 40 etc. ἐλάττω 36 86 etc., ita vero ut ubique gravior vitetur hiatus praeter τὴν πλείω ἐξ Ἰνδῶν 782[1]), at -ονα tribus exceptis locis (πλείονα φέρει καρπόν 787 κρείττονα τοῦ 818 μείζονα τῶν 169) solum ante vocales: μείζονα ἂν ἔχοιμεν πίϲτιν 39 μείζονα ἐπιϲτώθη παραϲκευὴν 101 cf. 136 (bis) 285 372 69P II 78 ed. Kr.[2]) Constantius etiam contractas formas in numero plurali adhibitas esse cognovi, cf. τὰ πλείω 8 22 etc. μείζω 10 ἐλάττω 60 (hiatus semel admissus est: πλείω ἔθνη 516) — τὰ λοιπὰ τοῦ μὲν ἐλάττονα, τῶν δὲ μείζονα. Ἔφοροϲ κτλ. 305. Eodem modo fere ubique -ουϲ pro -οναϲ reperitur, velut πλείουϲ 2 22 θάττουϲ 51 etc. — χείροναϲ 360 εἰϲ πλείοναϲ μεριϲθῆναι λίθουϲ 182 (Posidonius affertur). Haec omnia quemadmodum ipse scripsit Strabo nobis esse servata eo firmissimo probatur argumento quod codices qui quidem certae sunt auctoritatis ne uno quidem loco de harum vocum scriptura inter sese dissentiunt. Porro Agatharchides et Asclepiodotus constrictam clausulam in singulari omnibus in plurali plerisque adhibent locis, cf. τὴν ἀμείνω Agatharch. 171 27 etc. (4er) Asclep. 7 4, πλείουϲ Ag. 126 13 etc. (8^{ies}) Ascl. 7 1 ἐλάττω plur. Ag. 149 13 cf. Ascl. 10 22 11 7 — μείζονεϲ Ag. 191 17 πλείοναϲ 125 14 Ascl. 2 7. Rursus Onosander plerumque -ονα (πλείονα ἔπαινον praef. 9 cf. 1 17 etc. — κρείττω . . χείρω 23 3), sed ubique -ουϲ (ἀμείνουϲ 1 24 21 4 πλείουϲ 10 11 etc.), nusquam denique ad contractas formas descendit Geminus (velut μείζονα sing. 7^{ies} πλείονα 5^{ies} μείζονεϲ 6^{ies} etc.) et Epicureus Oenoandensis (μείζονα pl. 64, 1 3 πλείονεϲ 58, 3 9 -ναϲ 45, 3 4 58, 2 10 4 9 μείζοναϲ 64, 2 14.

Et haec quidem scriptores. De titulis cf. Meist.^{3} 151 Schweizer Gr. d. P. I. 159. In papyris aevi Lagidarum aeque -ω et -ονα reperitur sed ubique -ουϲ, cf. Mayser I 44, contra posteriorum sermo -ονεϲ et -οναϲ restituit: ἡμέραϲ πλίοναϲ PAmh II 130 14 (70^p) πλείονεϲ POxy I 122 7 (III—IV^p); πλείω (γῆν) PAmh II 32 5 (II^a, πλείονα 5) τὰ πλείω 70 11 (II^p) PLond II 150 3 (I—II^p). Quin etiam pravam ob analogiam πλειόνων in πλείων contrahitur: παραγενομένων δὲ πλέων ἐπὶ τὸν τόπον PPetr II 110 21 (III^a) πλεί̣ων (gen. plur.) ἁπάντων PTebt I 5 40 (118^a), cf. e codice quodam Dionis Chrysostomi ἐκ πλείων ἀρρήτων or. 4 102 (cod. P).

Hinc ad ea adiectiva transeo, quorum comparandi gradus varie formabant veteres.

α[ἰ]ϲχ[ρ]ότε[ρ]οϲ ρ II 58 11 αἰϲχροτε̣[ρ 184 fr 1 — αἴϲχιον κ VIII^2 138, 1 8 αἴϲχιϲτον ρ I 265 8 αἴϲχ[ιϲ]τα 339 3 α]ἰϲ[χί]ϲταϲ 9.[3])

βραδύ[τεροϲ ρ II 30 11 βραδύτερον θ 19 37 Є ep. 2 pg. 53 16 Us.[4])

---

1) Nam μείζω· ἐτύγχανε γάρ 558 μείζω· ὡϲ 640 non curo.

2) Sed praeterea in huius auctoris sermone non fere observatur hiatus fugiendi studium.

3) cf. KB I 556; αἴϲχιον non αἰϲχρότερον scribendum esse pronuntiavit Herodianus Philet. 395 (αἰϲχροτάτη Athen. XIII 587^b).

4) cf. KB I 555; βράδιον Gem. 3^d sed ceteris locis βραδύτερον βραδυτάτη al., βραδύτερα (adv.) BU 69 19 (120^p) 543 17 (27^a).

γ]λυκύτερον Π 17^{a} 4.[1])

ἐ]χθίcτουc ευ 119 25.[2])

ἥδιον πα fr 8 5.[3])

ἐγγ[υ]τ[έ]ρων ρ I 131 14 ἐγ]γυτάτω[ν c 5 25 — ἔνγειον p 1015 Scott Herc. 307 5.[4])

τάχιον μ VII^{2} 188, 8 16 (ut vid.) τὴν ταχίcτην θ 17 1 19 37 τάχιcτα ρ 186 26 190 1 193 11 (adv.) — θᾶττον (adv.) ρ I 279 2 θ 17 7 πα fr 54 8 Iatr 38 48.[5])

Ad haec addo per saturam quae similis sunt generis aut aliam ob causam memoria digna putavi:

κρατίcτωι . . cτοχαcμῶι ρ I 327 8 κράτιcτοc ἄνθ[ρωποc p 1025 tab V fragm 5 (at saepissime βελτίων βέλτιcτοc κρείττων ἄριcτοc).[6])

τὰ χείριcτα u 105 36 θ 35 14 θα̅ 19 31 (saepius χείρων).

κάκ[ιο]ν πα fr 23 1 (deesse videtur κάκιcτοc).

ἐπειδὰν μεῖον γένηται Iatr 20 36 (non utuntur hac voce auctores Herculanenses; nam θ 24 28 legendum οὐ μὴν δὲ καί).[7])

ῥᾶον πα fr 8 5 Π 11^{a} 7 ῥᾶιcτοc ευ 122 18 ρ I 351 13.[8])

ἀμεινοτέρων ρ II 61 14 in versu heroico anonymo.[9])

ὅπωc ἂν ὀλιγώτατον χρόνον . . διατρίβωμεν cτ 8 2 (ipse legi).[10])

θεὰν . . πρωτίcτην ευ 81 21 (exscribitur Chrysippi sententia).[11])

---

1) γλυκυτάτη cύμβιοc, γλυκύτατον παιδίον simm. tituli aevi Romani sescenties.

2) cf. KB I 556.

3) ἥδιcτον Agatharch. 192 27 ἥδιcτα adv. Str. 712, at ἡδυτέραι PLeid C 1 17 (c. 160^{a}).

4) ἔγγιον (adv.) Str. 80 ἔγγιcτα 77 105 209 631 II 75 Kr. — ἐγγυτέρω (adv.) 9 103 109 etc. (25^{ies}) ἐγγύτερον 673 E ἐγγυτάτω 269 etc. (30^{ies}), ἔγγιcτα (adv.) Gem. 19^{a} ὡc ἔγγιcτα 2^{c} 4^{b} etc. (16^{ies}); ἔγγιον damnat Phrynichus p. 296 ubi v. Lobeck., ἔγγιcτα (adv.) BU 69 8 (20^{p}) 235 5 8 (II^{p}).

5) τάχιον Gem. 3^{d} sed Atticorum more θᾶττον Strab. 53 etc. (6^{ies}) Onos. 6 13 39 2 42 23, WL 199 1466, rursus papyri ταχύτερον: BU 615 9 28 (II^{p}); ταχίcτη simm. Gemin. 40^{a} etc. (7^{ies}).

6) Abest ut videtur a libris Strabonis Asclepiodoti Gemini Agatharchidis Onosandri; ignorat etiam Aristoteles (τὰ κράτιcτα [Arist.] rhet. ad Alex. 1432^{b} 28). Aliter tituli: πολειτευόμενον τὰ κράτιcτα Inschr. v. Magn. 133 4 (I^{a}?) etc.

7) Pariter ignotum hoc vocabulum recentiorum titulis (de τοῦ μείου cf. $Meist.^{3}$ 151) papyris libris denique sacris. Aristotelis quae fertur memoria non nisi unum exemplum exhibet: μείων Eth. ad Eud. 1129^{b} 8.

8) cf. KB I 568, qui attulit formas ῥᾳδιώτερον et ῥᾳδιέcτερον ex Hyperide notatas, adde ῥᾳδιέcτεροc Aristot. probl. 2 42 870^{b} 37 Teles ed. Hense 10 5 Polyb. XI 1 1 XVI 20 5 Pappus ed. Hultsch 1070 6, ῥᾳδιώτεροc Muson. Herch. Epistologr. 402 (ῥᾳδιέcτ. maluit editor), ῥᾳδιαίτερον Aristot. top. 112^{a} 22 C (ῥᾷον rell.).

9) cf. de eiusmodi formis KB I 565 sqq. GM^{3} 492 Dieterich 180 sed ante omnes KKrumbacher KZ 27 542 sqq. 29 190 sqq., adde βελτιώτερον Hippocr. ed. L. VIII 440 DFGHIJK (βέλτιόν ἐcτι C ut vid.) βέλτερον Laur. Lyd. περὶ διοc. ed. Wachsm. 117 2 A, τῇ μειζοτέρα ἀδελφῇ POxy I 131 25 ($VI—VII^{p}$) κόμε(τι) μειζοτέ(ρω) 156 8 ($VI—VII^{p}$) etc., μεγιcτότατοc ἥλιοc PLond I 134 49 (horosc. $I—II^{p}$), ἡ δὲ πρεcβυτερωτέρα ἡμ[ῶν] ἀδελφή II 169 15 (14^{p}).

10) ὀλιγώτεροc ὀλιγώτατοc Hippocrates Appianus Aelianus alii, cf. Thes. V 1880^{a}, ὀλιγώτεροc Galen. V 483 17 VI 47 2 ὀλιγώτατοc V 4 5. At deest ὀλίγιcτοc tantopere a Platone et Aristotele frequentatum (quater extat apud Marcum Antoninum: 8 3 15 54 7 85 8 ed. Stich).

11) πρώτιcτα (adv.) Str. 15 18 (bis) BU 665, 2 16 (I^{p}), τῶι ἔτει τῶι πρωτίcτωι

μήκιστος ρ I 270 31 κ VIII^2 1, 2 3 θ? XI^2 35, 16 17 40, 21 17.[1])

λα[λί]στερον ρ II 217 7 (loquitur adversarius).[2])

καὶ τὰς I ..... AC|ΘIAC ταύτας παρ[ίημι] ἐ[π]ιτηδέστ[ε]ρον X περὶ προνοίας V^2 21 3 (Gercke Chrysippea 710).[3])

χ]αριέστε[ρον ρ I 178 18 (οἱ) χαριέστεροι ρ I 284 6 II 238 26 253 29 χαριέστερα Στ 7 3 χαριεστάτους ρ II 133 21.[4])

ἁπλουστέ[ρ]οις κ I^2 4, 2 15 ἀνους̣τέροις ευ 119 25 (ANOHT- n, unica huius locis memoria; sed illud ἀνοητοτέροις Gomperzii non placet).[5])

παλαιότ[εροι π VIII^2 120, 2 5.[6])

προυργιαίτερον c 38 11.[7])

ἰδιώτερον simm. οι 24 41 ευ 116 5 ρ I 166 6 π VI^2 154, 1 13 Iatr 20 17 ἰδιώτατον αι 283 7.[8])

ἡ]συχιωτέρα[ν ρ II 60 9.[9])

ὁ φίλτατος ρ I 64 14 κ I^2 13, 11 5 Δε 47 2 οἱ φίλτατοι ορ 16 25 17 25 27 16.

DS^1 377 7 (Therae in insula aet. hell.) ἔργου πρωτίστου (opus primarium) Edict. Diocl. 20 5, cf. Lob. ad Phryn. 419. Haec forma priore Romanorum aetate maxime videtur fuisse in usu, uti e. g. e Nicomachi Geraseni libris clarum.

1) ἐπὶ μήκιστον Onos. 6 2 (respuit Strabo); ἐπὶ μήκιστον χρόνον PGrenf II 142 2 (VI—VII^p). Formae ἄγχιστος ὕψιστος quas e recentoribus titulis notavit Schweizer Gr. d. P. I. 160 absunt a VH; restat οἴκτιστος Onos. 42 21.

2) λαλίστατοι Str. 166, cf. ψευδίστατος 63, KB I 563.

3) ἐπιτηδέστερον si vere legitur (nam ipse locum non inspexi estque illius papyri scriptura admodum pallida et lacunosa) tamquam ab adverbio ἐπιτηδές derivatur; de ἐπιτηδειέστερος cf. KB I 563 Thes. III 1839^e.

4) οἱ χαριέστεροι Str. 108 sim. 712 714 χαριέστατοι 64 χαριέστατα χωρία 356; cf. πενέστεροι 480 πενεστέροις 824 πενέστατον 420, πενέστεροι Onos. 1 25, KB I 558.

5) ἁπλούστερος Str. 132 200 289 520 ἁπλούστατος 301, εὐνούστερα Onos. 2 4 εὐνουστάτους 3.

6) παλαιότερον Str. 228 243 388 429 460 (μελανώτεροι 772), cf. KB I 559 GM^3 493; παλαίτατος Thucyd. I 4 ABEMF (-αιότ- G) παλαίτερον Xen. Anab. IV 5 35 ABC, et sic e recentiorum numero Dionysius Halic. Aelianus Synesius Damascius, cf. Thes. VI 66^d. Qua vero de causa Hermannus Ziegler in Cleomedis recensione concinnanda σχολαίτερος similesque formas (cf. 30 3 17 etc.) e codice optimo Laurentiano recipere noluerit nemo sanus intelleget, quin etiam παλαίτατοι 200 14 παλαίτεροι 200 18 eiusdem Laurentiani testimonio firmatas aspernatus est. Et profecto multos ratione et studio talia sermoni inseruisse inde perspicuum esse arbitror, quod nonnumquam vel praeter veterum consuetudinem -αίτερος -αίτατος scriptum reliquerunt: σπουδαιτέροις Polyb. XXXIII 16 4 O ἠρεμαιτέρῳ Philo I 284 26 H (-αιοτέρῳ rell.; de ἠρεμέστερος Xenophontis et Theophrasti cf. KB I 562) τὸν βιαίτατον Aristid. ed. Dind. II 68 N τὸ βιαίτερον Theophan. chron. 123 14 v. l.

7) προυργιαίτατον Str. 697.

8) cf. KB I 560, ἰδιώτερον Agatharch. 142 15 ἰδιωτάτη Diog. vita Epicuri 366 2 Us. Satis his exemplis defendi credo scripturam ἰδιώτερος ἰδιώτατος neque ullam esse rationem cur talia improbemus quemadmodum e. g. ἰδιαίτερον apud Antigonum Carystium ed. Kell. 5 6 pro ἰδιώτερον repositum est Bastio auctore. Ubi utraque forma in variis lectionibus apparet (cf. Aristot. met. 4 4 282^a 13 Theophr. h. pl. I 12 3 Diod. 20 92 Aristid. II 131 11 al.) praeferendam esse censeo vocalem ω modo e proborum codicum suffragio fieri possit. — In Strabonis libris neutra forma extat, at cf. τὸ μυχαίτατον II 79 ed. Kr., πλησιαίτερος 40 606 647 727 753 πλησιαίτατα 511 πλησιαίταται 216 — πλησιεστέρα 430.

9) ἡσυχιαίτερα (id quod propter ἡσυχαίτερος facile orire potuit de quo cf.

τὸ [κ]ύντατον ορ 6 21.[1])

αὐτότατα ευ 110 18.[2])

αὐθεκας[τό]τερον ευ 120 14.[3])

ἐξοχώτατον επ 8 2 πα fr 41 9 ἐξοχώτατα κ I² 80, 7 6.[4])

ἐςχατωτάτων β 6 33 ἐν ταῖ[ς ἐ]ςχατωτά[τ]αις ρ I 226 fr 1.[5])

τὸ κεφαλαιωδέ[ςτ]ατον αι 266 7 κεφαλαιωδέςτατα Ε ep. 1 pg. 31 11 Us.[6])

Agmen claudunt ea vocabula in quibus et -ώτερος et -ότερος traditur[7]):

τρανότε[ρον ρ I 336 13 τ]ρανότερα p 1013 Scott Fr. Herc. 307 6.[8])

φανότατα πτ 5 3.[9])

κενότατον ρ I 166 4 κε]νότατον θ 30 8 κενό[τα]τοι ρ II 24 14 κενοτάτων θ p 1636 5 2 κενοτάτας ρ I 67 31.[10])

τ[ῶ]ν ξενοτάτων θ? VI² 24, 5 11 ξε]νοτάτων 29.[11])

μονωτάτους ρ I 350 5 Φ p 300 O II 222, 22 6.[12])

Peracta de adiectivis disputatione procedunt adverbia.

πραέως πε 16 11.[13])

KB I 560) Porphyr. vit. Pyth. 34 11 (sic Porphyrii memoria, sed ἡςυχαίτατα Cyrillus et editor).

1) De formis κυντότατον κυντερώτατα κυντατώτατα, quae omnia ex Atticorum lingua sunt petitae, cf. Thes. IV 2128ᵇ. Et haud scio an Philodemus illo in vocabulo Epicuri sermonem imitetur.

2) cf. KB I 572 (caret hac forma Aristoteles).

3) Aliunde talis scriptura mihi nondum innotuit.

4) ἐξοχώτερος ἐξοχώτατος e poetarum tragicorum Pindarique usu enotant lexici adduntque imitatorem Herodianum illum qui historias conscripsit (Thes. III 1343ᵃ).

5) cf. Thes. III 2113ᵈ ubi praeter Xenophontis Aristotelisque locos (τὰ πάντων ἐςχατώτατα Hell. II 3 49 ἐςχατώτερον methaph. 1055ᵃ 20) Byzantinorum solum extant testimonia.

6) Sic frequenter recentiores, cf. Thes. IV 1494ᵃ, licet Atticistae repugnent (cf. Phrynichus Polemonem sophistam hac in re perstringens p. 271 Lob.), sed papyri -ώτατος: κεφαλαιωτάτου πολυκαίνου PGrenf II 127 6 (402ᵖ) cf. 128 7 24 etc. eiusdem fere temporis).

7) Hac de quaestione cum alias fusius disputandum esse censuissem, in praesens quam brevissime agam.

8) τρανότερον -ότατον plerumque libri, sed e. g. τρανωτάτην Athen. IX 388ᵃ Marcianus τρανώτερον Apollon. Dysc. de pron. ed. Schn. 62 14 cod. s. XII.

9) Recte φανότερον Plat. rep. 734ᶜ φανοτάτοις Synes. calv. enc. 75ᶜ etc. sed φανώτατον Philopon. in Ar. de an. 347 30 codd. φανώτατα Lucian. hist. conscr. 44 Ω al.

10) cf. KB I 558, κενότατορ in decreto Lacedaemoniorum vetusto Boeth. de inst. arithm. ed. Friedl. 182 12, similiter inter codices saepissime optimus quisque.

11) ξενοτάτη Hippocr. ed. L. VI 56 9 BC vulg. (ξεναιτάτη A opt.); ξενοτέρως Tzetz. praef. in Aristoph. Lex. Vindob. 249 11, quam lectionem scite defendit Nauck.

12) μονότερος μονότατος sicut inde a. s. III vel IV p. C. non semel scriptum esse videtur (e. g. μονότατον S. Eustath. in Orig. Texte und Unters. II 42 26 μονοτάτῳ Epiphan. ed. Dind. III 513 21 μονότατος Callisth. ed. Meus. 1 19) a grammatici cuiusdam observatione derivari oportere mea fert opinio. Ille enim sic fere est ratiocinatus: στενός (ep. στεινός) — στενότερος, ξένος (ep. ξεῖνος) — ξενότερος, ergo μόνος (ep. μοῦνος) — μονότερος.

13) cf. Lob. ad Phryn. 403 KB I 532 πραέως PPar 63, 8 6 (165ᵃ) Wess. 1889 145 7 (byz) Moschi prat. spirit. Coteler. Mon. eccles. II 391 392, πρᾴως Philo

μόνως Π 10a 4 20b 3[1]), πρώτως Φ p 862 Scott Hercul. 319 5[2]), ἐκείνως πβ̄ 16 20.[3])

E numero adverbiorum in -δην praebent VH διαρρήδην ρ 173 fr 11 κ I[2] 4, 2 2[4]), desunt quae in -δόν exeunt;[5]) de adverbiis in -α(ι) -η(ι) -ω(ι) cf. pg. 41 sq., quorum clausula est -θε(ν) pg. 139 recensui. Denique quae ex urbium nominibus formantur haec sunt: Ἀθήνηϲιν Ὀλυμπίαϲιν (cf. supra pg. 41, Ἀθή[νη]ϲιν ρ I 97 16) Ἀθήνηθεν Ακ 34 5 ρ I 90 19 προν 31 5 πρ 4 3 Ἀθ̣[ήνα]ζε Ακ 16 4 (εἰ]ϲ Ἀθήναϲ ρ I 186 3 ἐν Ἀθήναιϲ ρ I 91 8 336 8).[6]) His addatur οἴκαδε Ακ pg. 9 35 Mekl.

Comparationis gradus adverbia apud Philodemum plerumque in -ερον, rarius in -έρωϲ exeunt: μουϲικώτερον ρ I 224 10 etc. (29ies) cf. Ειᾱ II[1] 10 3 6 Iatr. 36 22 — ϲφοδ[ρο]τέρωϲ ευ 106 18 ἀδ]εεϲτέρωϲ οι 13 28[7]), in superlativo communis ratio nusquam relinquitur: βέ[λ]τιϲτα ρ I 236 1 etc. (19ies; perperam edidit Mekler ἀπ]ολαῦϲαι τῆϲ δυνατωτάτῳ[ϲ .. ε]ὐετηρ[ία]ϲ θ 18 12).[8]) Propria observatione in his vocibus opus est: μ[ε]ιζόνωϲ οι 27 39[9]), ἐλάϲϲωϲ ἔχη Iatr 5 19.[10])

I 10 20 V (πραέωϲ MABP) Joseph. A 14 46 (-έωϲ E) Galen. ap. Oribas. II 115 2 (-έωϲ G) sed πρᾴωϲ (de iota muto cf. pg. 50) Str. 198 381 705 Joseph. A 1 210 etc. Collatis formis ϲαφεῖϲ ϲαφέων quomodo ἡ πραής (ἡ πρᾶοϲ supra pg. 187) apud Philonem I 71 13 AP (πραεῖα rell.) oriri potuerit apparet (ϲαφεῖϲ: ϲαφήϲ = πραεῖϲ: πραήϲ), etiam πραέον (Aristot. περὶ πνευμ. 483a 2 Z opt. BaP[2] pro πρᾶον) analogice explicandum (πραέα πραέων, inde πραέον). Mirum in modum πραόνωϲ Aelianus h. a. 128 7 (πράωϲ Hercher), quod e forma ῥᾳόνωϲ (cf. Lob. ad Phryn. 403 = ῥᾷον (infra adn. 9) explicaveris.

1) Deest in libris Philodemi Strabonis Agatharchidis aliorum; μόνωϲ in titulis Atticis III p. C. demum saeculo apparet (Meist.[3] 147).

2) cf. Lob. ad Phryn. 311, πρώτωϲ PPar 63 181 (165a) BU 569, 1 2 4 6 etc. (IIp).

3) ἐκείνωϲ Asclepiod. 1 3; octies habet Aristides (Schmid II 103).

4) Talia in deliciis habet Strabo: ἄδην 575 ἄρδην 205 377 etc. (8ies) ἀριϲτίνδην 811 ἐπιδρομάδην 69 προτροπάδην 403 ϲποράδην 240 273 498 ϲυλλήβδην 126 296 ϲυϲτάδην 448 (bis).

5) ἀγεληδόν Str. 24 196 320 ἡβηδόν 206 484 618 642 κωμηδόν 151 etc. (14ies), βοηδόν Agatharch. 133 22, φαλαγγηδόν Onos. 21 7.

6) cf. KB I 369 Meist.[3] 146, Ἀθήνηϲι Str. 221 638 670 686 720 Ὀλυμπίαϲι 356 357 378 Γαργηττοῖ 377.

7) cf. KB I 577. Sibi constant Agatharchides (ἀλκιμώτερον 189 9 cf. 119 28 175 6 193 10) Asclepiodotus (ὀρθότερον 7 4) Geminus (ἐκδηλότερον 43a etc., 5ies) Onosander (δυϲκολώτερον 1 15 etc., 10ies), variat Strabo: καθαρώτερον 37 etc. (27ies) — βεβαιοτέρωϲ 23 689 ἁπλουϲτέρωϲ 255 260 φιλοτιμοτέρωϲ 45, aperte vero insoletae favet rationi Aeneas Tacticus: ῥᾳθυμοτέρωϲ τε καὶ ἀπλαϲτοτέρωϲ ed. Hug 54 17 ἀμελεϲτέρωϲ 55 19 ἐπιϲπερχεϲτέρωϲ 56 8 — ἀθυμότερον 55 21. In Aegyptiorum libellis inveni ὁλοϲχερέϲτ[ε]ρον PPar 63 81 ϲυνεχέϲτερον 188 (165a) ἀκρειβέϲ[τ]ερον BU 388, 2 41 (IIp) al., verum διὰ τὸ βραδύτερα αὐτὸν γράφειν BU 543 17 (27p) 69 19 (120p) cf. Ostr 1027 (IIa), ubi superlativi clausula -α legitimam formam summovit. Alibi eiusdem extare rationis exempla non comperi, sed. cf. ἥϲυχα ἕτοιμα ἐξανάϲτροφα e volgi lingua Dieterich 182, ἐξενίαυτα PAmh II 85 14 (78p) BU 865 14 (IIp).

8) cf. KB I 577 (ἱκανωτάτωϲ ἐλαχίϲτωϲ ἡδίϲτωϲ apud Hippocratem al.), εὐνομώτατα Strabo 179 etc. (12ies); ὡϲ βαθυτάτω δύεται Onos. 19 3 soloece dictum quin ipsi auctori ceteroquin in scribendo admodum exercitato tribuendum sit magnopere dubito (librarius quidam A et Ω confudisse videtur).

9) cf. καλλιόνωϲ βελτιόνωϲ Platonis ἡϲϲόνωϲ Hippocratis (KB I 577); μειζόνωϲ 18ies Aristides (Schmid II 129), πλειόνωϲ Aen. tact. 13 8.

10) Soloecam formam sustulit Diels cum ἐλαϲϲόνωϲ ederet, sed auctor ipse

In comparandis adverbiis quae vocali ω clauduntur triplex usus adhibetur: ἐγγυτέρω (adv.) p 346 6 3 φαινομένου κατωτέρωι Ͼια̅ II^1 1 2 τῆι περαιτέρω τοῦ δέοντος χαρᾶι κ I^2 8, 6 5 πωρρωτέρωι προβαίνου[ϲ]ι επβ̅ OV 1055, 24 6, ἡ [ἐξω]τάτω θέϲιϲ αι 274 5 τὴν] ἐξωτάτω θέϲιν 13 τῶν ἀνωτάτω 279 1 τὰϲ ἀνωτάτωι ευ 111 6 ἀπὸ τῶν ἀνωτ[άτω] ἐπὶ τὰ[ϲ κατωτά]τω ϲ 29 21 — πωρρώτερον ἀφίξεϲθαι θ 27 10 ἐν τοῖϲ ἀνώτε[ρ]ον ρ II 235 22 — τὰ πορρώτερα p 1013 Scott Hercul. 307 7 τῆϲ] ἀνωτάτηϲ p 986 fr 2 4 ἐξωτάτου χιτῶνοϲ Ͼ? X^2 104, 1 2.[1])

Proximum est ut de pronominum usu disputetur. Quae huc spectant maximam partem in rebus orthographicis versantur:

ταὐτὸ[2]) λέγουϲιν ρ I 214 4 cf. 239 13 etc. (27^{ies}) p 168 O I 148, 57 15 Ͼ? p 908 X^2 97, 3 3 Δε 43 5 66 4, ταὐτὸ ἐπιφ. ρ I 75 17 ταὐτὸ ἤ Ͼ X^1 17 2 ταὐτὸ ὁρᾶιϲ p 1413 4 3; τὸ αὐτὸ τῆι ρ I 73 31 cf. Ͼ VI^2 66, 9 7 (ep. 2 pg. 53 7 Us. κύρ. δόξ. 36 bis 37 bis) — τα[ὐ]τὸν ἐπί ρ I 45 7 cf. 151 18 etc. (11^{ies}) Δε 18^c 13 X p 307 VIII^2 183, 5 9, ταὐτὸν δέ θα̅ 24 13 etc. (8^{ies}, etiam ταὐτὸμ μέν π VII^2 159, 4 9) X p 307 VIII^2 189, 11 23 190, 12 10.[3]) Non traditur τὸ αὐτόν neque si recte memini ταὐτοῦ ταὐτῶι (hoc forte fortuna accidit, nam τοῦ αὐτοῦ et τῶι αὐτῶι Philodemus ob hiatum evidare debuit).

---

fortasse somniaverat, cf. καλλίωϲ ἔχειν edict. Heraclii imperat. Zachar. Ius graecorom. III 45.

1) cf. KB I 574. Apud Strabonem adverbia illa naturam suam in comparandi formis plerumque servant; est enim illius memoria huiusmodi: ἀπωτέρω 21^{ies} ἀνωτέρω 6^{ies} ἐγγυτέρω 25^{ies} ἐνδοτέρω 11^{ies} κατωτέρω 5^{ies} περαιτέρω 8^{ies} προϲωτέρω 4er sed πορρώτερον πλευϲάντων 99 cf. 170 ἀνώτερον adv. 255 451 ἐγγύτερον 673 E (ἐγγυτέρω CDF), deinde ἐν δὲ τοῖϲ ἐξωτέροιϲ τόποιϲ 145, tum in superlativo τὰ ἀνωτάτω 332 etc. (4er) ἀπωτάτω 226 685 τὸ ἐξωτάτω 810 ἐγγυτάτω 29^{ies} πορρωτάτω 302, sed ἡ ἀπωτάτη 458 B (-άτω CD) τὴν ἐγγυτάτην 29 A^1BC (-άτω A^2 edd.) μορφὴ δ' ἐγγύτατοϲ ϲυάγρου 774 C(?) F (-άτω D) Addo ceteros: κατωτέρω Agath. 125 13 τὰ ἀνωτέρω 174 2 τὸν ἀνωτέρω 192 11 — ἀνώτερον adv. 188 1, κατωτέρω φέρεται ἡ ϲελήνη Gemin. 4^d ἀνωτάτω ἐϲτὶν ἡ ϲφαῖρα 4^a πορρωτάτω γένηται 2^e (v. l. -τάτη) — κατώτερον .. φέρεται 4^b cf. 4^c 5^a πορρώτατα δὲ κείμεναι 49^e — κατώτεροϲ κεῖται ὁ φωϲφόροϲ 4^c, ἀπωτέρω Onos. 22 2 In papyris vetustioribus una flexionis ratio est conspicua: τὴν ἀνωτάτην BU 242 14 (II^p) ὁ ἐϲώτεροϲ PLond I 101 558 (III^p) τοῦ κατωτέρου (scil. ἀμφόδου) MittER II—III 261 V 96 ($II—III^p$), Byzantini vero librarii adverbium reponunt: ἀνωτέρω PLond II 326 40 328 68 89 (616^p), sicut etiam ex infimae aetatis actis potest disci: ὡϲ ἀνωτέρω ἔφημεν Trinch. syll. 331 (1283^p) τῶν κατωτέρω ὀνομαϲθέντων ib. etc. (alibi τῶν ἀνωτέρων παίδων 328 τοῦ ἀνωτέρου κριτοῦ ib. etc.). — De adverbiis πλείω μείζω ἐλάττω simm. cf. supra pg. 188.

2) De scriptura τἀτό(ν) cf. supra pg. 126.

3) Strabo sic fere scribit: ταὐτὸ πολίτευμα 160 cf. 340 341 etc. (12^{ies}, nusquam ταὐτό ante vocalem), τὸ αὐτὸ τέλοϲ 20 etc. (14^{ies}), τὸ αὐτὸ ὅροϲ 470 etc. (5^{ies}) — ταὐτὸν εἶναι 147 al. (5^{ies}), ταὐτόν τ. 50 cf. 56 108. Librorum discrepantiam in his vidi nullam. Varius scribendi modus usurpatur etiam ab Agatharchide (τὸ αὐτό 140 2 ταὐτό 153 11) Asclepiodoto (τὸ αὐτὸ μέροϲ 10 7 cf. 12 6 11 ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν 10 17) Onosandro (τὸ αὐτὸ ϲτρατήγημα 42 12 ταὐτό 11 3), nil nisi τὸ αὐτό novit Geminus (cf. 2^b 4^e etc., 15^{ies}), hac quoque in re cum Aegyptiorum papyris conspirans: τὸ αὐτὸ μόρ[ιο]ν Eud. 17 21 (II^a) cf. PPetr I 66 4 (III^a) PGrenf II 130 7 132 9 (403^p) etc. τὸ αὐτὸ ὕδωρ Eud 14 16 (II^a) cf. PLeid B 2 15 (164^a) POxy I 235 20 (579^p) etc. Frequentissime dicitur in tabellis aevi Romani ἐπὶ τὸ αὐτό: ὥϲτ' εἶναι ἐπὶ τὸ αὐτὸ δραχμὰϲ ρ̅ 'ex his summa cogitur dr. C' POxy II 267 8

τοιοῦτο νοεῖcθαι c 14 23 cf. 17 11 etc. (20^{ies}) Є κ̄η̄ 8 4 Є? X^2 96, 2 7 X p 307 VIII^2 186, 8 26 190, 12 13 191, 13 7 Iatr 2 5 35 2 τοcοῦτο γάρ ορ 21 23 cf. ρ I 206 26 τηλικοῦτο δέ ορ 47 32 — τοιοῦτον καί ρ I 249 6 cf. II 270 17 etc. (8^{ies}) τοιοῦτόν τι αι 266 8 cf. θᾱ 20 5. Iam vero sequentem vocalem ubique antecedit τοιοῦτον (τοcοῦτον τηλικοῦτον) praeter π[ερὶ] τοῦ ʽκ[αθ]ὸ τοιοῦτό ἐcτιν' ρ II 243 16 (verba sunt Metrodori) τοιοῦτο ἀξίωμα X p 307 VIII^2 191, 13 16 τὸ τ[ο]ιοῦτ' ἰδίωμα c 36 4 τοιοῦτ' εἶναι p 4 XI^2 200, 1 10 τοcοῦτ' εἰπεῖν ρ I 212 10.[1])

In vocis encliticae τίc flexione non sibi constant auctores. Nam praeter τινόc et τινί interdum apparent formae monosyllabae: κατά του λόγον ὡραῖ[ον μ 24 5 ἄχρι του Iatr 37 5 εἴ τωι φίλον πα fr 55 7. Et sic ubique in voce ὅcτιc: ὅτου τιc ἕνεκα ρ II 30 7 ὅτου 11 9 ἐξ ὅτου 33 5 ὅτου δήποτε πβ̄ 275 16 ἐφ' ὅτω ποτέ θ? XI^2 22, 3 11, nisi ὥ]ιτινι supplendum ρ II 89 6.[2])

(37^p), dein BU 354 13 (140^p) MittER IV 54 9 (271^p) etc. Reluctantur perpauca: ταὐτὸ ποεῖν (sic scribendum, non ταυτοποεῖν) PPetr II 45 11 (c. 255^a) ταὐτό DA 179 19 (auctor libelli magici s. IV^p). Egregia igitur Moeridis fuit observatio: ταὐτὸν Ἀττικῶc· τὸ αὐτό Ἑλληνικῶc. De tota quaestione cf. GM^3 519 KB I 608 Index Aristot. 125^b 16 (et ταὐτό ante vocales et ταὐτόν ante consonas scribitur); de Josepho nil dicit Schmidt qui pronominum usum illustrat p. 368—371, tacetque de Atticistis Schmid; τὸ αὐτό Aeneas tact. ed. Hug 12 13 66 7 72 3 4 ταὐτό 4 2 81 14 16, contra ταὐτόν constanter Pollux velut 6 192 193 194. Philosophorum libri praesertim recentiorum scatent variis lectionibus ταὐτό — τὸ αὐτό — ταὐτόν. Addo τὸ αὐτόν: μέγεθοc τὸ αὐτόν et ἀνάλωμα τὸ αὐτόν in titulis Atticis s. V a. C. exeuntis invenit Meisterhans^3 155, quemadmodum Platonis quoque memoria exhibet: τὸ αὐτόν Hipparch. 230^d BD (τὸ αὐτό T) τὸ αὐτόγ γ[ε Phaed. 82^b pap. Mahaff. 24, 2 6 (ταὐτόν libri), τὸ αὐτόν Hippocr. VI 262 θ τὸ αὐτὸν ξίφοc Iulian. I 50 6 M. Alia via haec forma ad Byzantinos pervenit. Nam cum volgaris infimorum hominum lingua τοῦτο in τοῦτον mutaret, cf. τοῦτον τὸ βρέφοc BCH XII 454 (tit. aet. Byz.) τοῦτον τὸ κακόν Leont. Machaer. chron. Μεc. βιβλ. II 74, etiam illi vocabulo addidit consonam, cf. εἰc τὸ αὐτόν θέλημα Cusa dipl. I 379 (s. XI—XIII^p) τὸ αὐτὸν μοναcτήριον Leont. Mach. l. c. 72.

1) Firmiore sede fruitur illud ν in libris Strabonis Gemini aliorum, cf. τοcοῦτον τοιοῦτον ante cons. Str. 6 12 etc. (60^{ies}) τηλικοῦτον τό 353 — τοιοῦτο τῷ 642 etc. (5^{ies}), adde quod octo locis varia deprehenditur lectio velut τοιοῦτον γάρ 329 AC (-το γάρ B). Quod si vero sequente vocali nusquam hiatus admittitur (nam ἐπὶ τοcοῦτο ᾔρητο 478 B nil valet, cum τοcοῦτον sit in aliis libris), ex hac quoque observatione apparere arbitror quadamtenus Strabonem hiulcum sermonem vitasse (cf. etiam τὶ τοιοῦθ' ἕτερον 735). Porro τοιοῦτον ante consonam Geminus quinquies (τοcοῦτο κ. 26^c) Agatharch. quater (τοcοῦτον δ. 158 12 τηλικοῦτον δ. 171 7 cf. 146 17), τοcοῦτον κ. Onos. 42 25 τοcοῦτον προειπὼν praef. 7 (-το πρ. AB). Quaenam ratio apud Aegyptios potior fuerit ex his cognosces si modo pauca haec exempla satis firmum praebent iudicio fundamentum: τὶ τοιοῦτο γ. PPetr II 122 6 (c. 250^a) τοιοῦτό τι PLond II 165 20 (II^a) τοιοῦτο π. POxy I 128 4 (VI—VII^p), τοιοῦτο ἐπιχειρεῖν PTor II 61 17 (129^a) τοιοῦτο ἀν. BU 193, 2 12 (136^p) τοιοῦτο ἐν PLond II 120 106 (IV^p) — τὸ τοιοῦτον π. PPar 64 8 ἐπὶ τοcοῦτον προῆχθαι 10 (164—160^a) τ]οιοῦτον λ. PBer 2 8 (III^p). Et haec quidem papyrorum est condicio. De codicibus hoc unum moneo, persaepe sequente vocali tradi breviores formas velut in libris Thucydidis (7 76) Philonis Josephi Sexti Empirici Aristidis, quae quominus ab editoribus recipiantur nil mea sententia impedit. Quod vero H. de Arnim in Dionis Chrysostomi editione vel contra omnium codicum consensum τοιοῦτον ante consonam scripsit (cf. velut 31 6 72 32 81) quo iudicio fecerit non indicavit.

2) cf. εἴ του Str. 714 ὅτῳ 702 714 716 εἰ δέ τῳ Onos. 42 24; desunt talia

Praeter τινά nonnumquam ex Atticorum more ἄττα comparet, cf. τοιαῦτ' ἄ[τ]τα ρ I 102 33 ὀλίγ' ἄ[τ]τα 379 10 ἐπ' ἄλλ' ἄττα Єκη 10 10 — τοιαῦτά τινα Δε 50 3 καί τιν' ἕτερα μ 84 5 ποῖά τινα ευ 145 12 151 12 etc., porro ἄττα δήποτε ρ II 257 3 (Epicuri est sententia) — ἅτιν[α (?) πα 23 29 ἅτι[να (?) μ 83 28 ἅτ[ιν'] 'Єπίκουρος πα fr 9 3 (sic Neapolitani et Usener) ἅτινα Iatr 23 34.[1])

τὸ ἕτερον [τοῦ] ἑτέρου πβ 31 4 — ἅτερος p 1044 16 13 θάτερον (= τὸ ἕτ.) ρ I 116 19 242 4 II 197 10 etc. (7^{ies}) θατέρου υ 16 20 ρ I 113 6 7 etc. (11^{ies}) ἐπὶ θατέρου πρὸς θάτερον (= τὸ ἕτ.) ορ 46 26 θάτερον θατ[έρωι Iatr 19 7 θάτερα μ 19 8 35 9.[2]) Nusquam igitur τὸν θάτερον invenimus quod Chrysippum dixisse testatur Eustathius 1573 36 auctore Pausania.[3])

ἄμφω nom. sive acc. Δε 53 19 al. ἐξ ἀμφοῖν ρ II 128 9 Ακ 21 40 ἐπ' ἀμ[φο]ῖν (gen.) c 38 6. Saepe praeterea ἀμφότερος, nusquam συνάμφω συναμφότερος legitur nisi bis in Epicuri relliquiis τὸ συναμφότερον ep. 2 pg. 39 1 κύρ. δόξ. 3.[4])

Venio ad pronomen reflexivum (ἑαυτοῦ ∼ αὑτοῦ etc. cf. pg. 131): καθ[ά]περ ἐμαυτὸν ἐγὼ πείθω ρ I 92 6 τὸ δοκοῦν ἐμαυτῶ[ι μ 37 9 οὐκ ἐμαυτὸν μόνον 99 14 αὐτὸς ἐμαυτοῦ (scil. καταφρονῶ) υ 23 15 ἵν' ἐμαυτὸν ὑπέταξα cοί 23 16 (forsan alibi quoque ἐμαυτός legitur), cαυτοῦ ρ II 165 17 Π 24^{b} 3 cαυτόν p 168 O I 148, 57 4 cεα[υτό]ν ρ I 102 37. Et haec cum vetere et usitato more conspirant. Aliter se habet ἵνα τέρπωμεν αὑτούς (= ἡμᾶς αὐτούς) μ 109 33 μαχό[μεθ' οὐδα]μῶς ἑαυ[τοῖς c 27 25 πειcθῆναι

---

in NT^{0} (cf. Blass Gr. 35), sed habemus ἕως ὅτου BU 625 17 ($II—III^{p}$), contra τρόπωι ὥιτινι οὖν RevL 49 17 (258^{a}). Illud quam familiare fuerit in volgari lingua ὅτον probat, quod facile ex ὅτου ὅτωι potuit oriri: ἐφ' ὅτον χρόνον PGrenf I 96 7 ($V—VI^{p}$). Epicorum ὅτις (cf. KB I 613) hinc inde in pedestri recentiorum sermone reperitur, cf. ἔcθ' ὅτις Joseph. A 15 313 P (s. IX—X) W ὅτις Aristid. ed Keil II 372 25 T 393 24 D (ὅτι A ὅcτις ST) 42 13 $A^{1}U$ (ὅcτις $EDTA^{2}$) etc.; ὅτις pap. magica WL 236 238 274 (ὅcτις 347 370), sed eadem ἥδε ἣ ὅcδε (pro ὅδε) 2081.

1) cf. Wackernagel KZ 28 123 sq. KB I 614; ἅττα Onos. 6 12 (ἅτινα δ' ἄν 42 23) saepe Dio Chrysost. (Schmid I 111) Lucian. (I 257) Aristid. (II 88), abest a sermone Strabonis Gemini etc. NT^{1} (Blass Gr. 35) Aegypti denique papyrorum.

2) θάτερον Asclepiod. 10 21 θατέρου 11 1, ἅτερος Str. 239 786 θάτερον 18 etc. (4er) θατέρῳ 18 etc. (5^{ies}) θατέρου 88 ἐπὶ θάτερα 22 (nusquam ὁ ἕτ. τὸ ἕτ.), κατὰ θάτερον κέρας Onos. 21 7 ἐπὶ θατέρου κέρως 21 8 cf. 23 1.

3) θάτερον τὸν τόπον Strab. 77. Semel eiusmodi vitium commisit Dio Chrysostomus (Schmid I 85) bis peccat Polemo (I 48) bis Lucianus (I 227) saepe Clemens Alexandrinus (cf. Dind. ad Paedag. 307 20) nusquam Dionysius Halicarnassensis (Jacoby Über die Spr. d. D. 16 sqq.).

4) Strabo ἄμφω nom. acc. 7^{ies} (velut ἐπ' ἄμφω cχίζονται 208) ἀμφοῖν gen. 42^{ie} (Αἰθιόπων ἀμφοῖν 31 ἀπ' ἀμφοῖν 149 etc.), sed nusquam in dandi casu; praeterea ἀμφότεροι ἀμφοτέρας ἀμφοτέρων tum ἀμφοτέρως 255 282 etc. (12^{ies}); τὸ μῆκος τοῦ cυνάμφω τῆς τε Λιβύης καὶ τῆς 'Αcίας 107 τοῦ cυνάμφω μήκους ib. τὸν cυνάμφω χρόνον 44 174, deest cυναμφότερος. Porro ἀμφοῖν (gen.) Agath. 161 11 192 41 Onos. 13 3 Asclep. 10 15 ἄμφω 11 3 4 φροντίcαι τοῦ cυναμφοτέρου 75, verum Geminus ἀμφότεροι 47^{a} τὸ cυναμφότερον 22^{ac} ὁ cυναμφότερος χρόνος 31^{a}, cf. Hypsiclis liber anaphoricus (ed. Par. 1657) in quo cυναμφότεροι 7 8 11, nusquam ἀμφότερος. Perraro ἀμφοῖν adhibetur, ubi dandi casus requiritur, cf. duo Aristotelis loci Index Ar. 40^{b} 17 ἐν ἀμφο[ῖ]ν ἡμεῖν EOe 16 A^{b} 4 λείπει ἀμφοῖν τὸ ε̄ Phryn. p. 206 Lob.

το[ῖ]c καθ' αὑτῶν (= ἡμῶν αὐτῶν, scil. τῶν φιλοcόφων; Sauppe κατ' αὐτῶν perperam) υ 5 13 [οἷc] τὰ καθ' αὑτοὺc ἐπιτρ[έ]πομεν ρ II 142 3, contra παρ[α]cκευαc[τικ]ὰ τῆc ἡμῶν αὐτῶν ἀτα[ρα]ξίαc ευ 95 18 ἀγνοοῦcι δὲ καὶ πότε χάριν τῶν ἐπαινουμένων ἐνκωμ[ιαc]τέον καὶ πότε [ἄλ]λων καὶ πότε ἡμῶν αὐτῶν ρ I 219 15 τὰc ἡμῶν αὐτῶν βουλήc[ε]ιc ἐμπεδοῦν ἀε[ὶ] πειραcόμεθα (ipse legi) p 1041 X^2 145, 8 10. Itaque primo et secundo loco ne lector haereret ambiguus vetustiorem modum adhibuit Gadarenus.[1])

Verum in tertia pluralis numeri persona constanter scribitur ἑαυτῶν ἑαυτοῖc etc.[2])

Proxima est de nominibus numeralibus quaestio.

οἱ δύο τοὺc δύο simm., velut ἐ[πιcτήμαc] δύο μ 106 39, nusquam δύω.[3])

---

1) ἑαυτοῦ ἑαυτῶν simm. in primae secundaeve personae notione nusquam apparet in titulis Atticorum modo Meisterhansi silentium ita sit interpretandum, sed alibi frequentissime: παρεδώκαμεν τοῖc μεθ' αὑτοὺc ἱεροποιοῖc BCH VI 22 74 75 18 139 etc. ἃc παρελάβομεν ἐπὶ τῆc αὑτῶν ἀρχῆc 45 151 (Deli 180[a]) et sic sescenties in titulis sepulcralibus velut ἐποίηcα τὸ μνημῖον ἡαυτῆ (= ἐμαυτῆι) PAS I 33 (Assi i), cf. Schweizer Gr. d. P. I. 161 Viereck s. Gr. 61. Similis est res de papyris: αὑτοὺc δεδώκαμεν PPar 47 26 (153[a]) ἐθέμεθα πρὸc αὑτοὺc ὁμολογίαν PTor II 45 5 πρὸc ἑαυτοὺc cυνκεχω[ρή]καμεν 46 38 (120[a]) ἑαυτῶν (= ὑμῶν αὐτῶν) ἐπιμελόμενοι PGrenf I 67 (99[a]) similiter 66 10 (102[a]) II 61 10 (95[a]) παρηγορεῖτε οὖν ἑαυτούc POxy I 115 11 (II[p]) c[υ]νεπίcθημεν πρὸc ἑαυτ[ο]ύc PGrenf 11 8 (II—III[p]), sed numero singulari: ἐφρόντιζεc cαυτοῦ Transact. of the Roy. Irish Acad. 1898, 203 46 (pap. Aeg. s. III[a]) μὴ ὑπόcτελλε cεαυτόν DA 177 19 (III—IV[p]) ἐμαυτὸν cυνέκλειcα PVat Mai IV 445 15 (163[a]) — ἐλθὲ πρὸc ἑαυτόν PLond I 111 842 (IV[p]) (cf. etiam Dieterich p. 193). Apud auctores vel inde ab Atticorum temporibus similia in plurali numero occurrunt, cf. KB I 599; sic constanter Polybius (Kälker Leip. Stud. III 277), cf. de Iosepho Schmidt De Flav. Ios. el. 368 de Dione Chrysost. Luciano Schmid I 82 228 de NT[o] Wiener[7] 143, et ut at infimos descendam de Actuario qui vixit s. XIII: ἐπιcτρέφειν καὶ ἀνάγειν ἑαυτοὺc ἐπιτέτακται (scil. ἡμῖν) de spir. an. ed. Ideler Phys. min. I 315 31 πρὸc ἑαυτοὺc (= ἡμᾶc αὐτούc) cυcτραφῆναι 312 3 etc. Veterem grammaticum qui talia vituperaret non inveni, Byzantinus est qui praecipit: περὶ ἑαυτοῦ τι λέγειc· ἄτοπον· ἀλλὰ περὶ cαυτοῦ Etym. Gud. 632 23 (e cod. Darmstad. 2773 s. XIV qui doctrinam exprimit Moschopulianam).

2) Etiam hac in re discretus est Philodemus a Strabone aliisque, cf. ἠλευθέρωcαν cφᾶc Str. 259 περιεῖδον ἅπανταc ἀπολλυμένουc cφᾶc 101 διωμολογήcαντο πρὸc cφᾶc αὐτούc Str. 243 ἐπικουρεῖν cφίcιν αὐτοῖc 358 cφίcιν αὐτοῖc 364 περί τε cφῶν αὐτῶν καὶ περὶ τῶν ὕcτερον 234, cφᾶc αὐτοὺc . . ὀνομάζειν Agath. 113 15 cφᾶc αὐτοὺc ἐπιρρίπτοντεc 173 2, cφῶν αὐτῶν Onos. 1 22 11 2 23 2 cφᾶc αὐτούc 42 8, cum tamen ab iisdem communis quoque forma ἑαυτῶν simm. adhibeatur. Praeterea adiectivo cφέτεροc utuntur et Strabo: ἡ cφετέρα (scil. χώρα) 65 287 etc. διαλέκτου τῆc cφετέραc 151 cf. 432 512 et Onosander: τοῖc cφετέροιc ἐγχειρίcαι βουλόμενοι τὸ cτράτευμα 10 15 cf. 23 2 38 4 42 13 τὴν cφετέραν ἀρχήν praef. 5 τῇ cφετέρᾳ προθυμίᾳ 1 24. Attendas autem nusquam cφέτεροc (-ον etc.) αὐτῶν dici quemadmodum Atticorum usus postulat (Meist.[3] 153). Verum aperte ad poetarum morem (cf. KB I 593) transeunt Strabo et Onosander cum scribunt cφᾶc cφῶν cφίcι pro αὐτούc etc., cf. τὸν παρὰ cφίcιν ἡμαθόεντα πειρῶνται δεικνύναι 339 etc., ἀνέθηκα δὲ πρώτοιc cφίcι τόνδε τὸν λόγον Onos. praef. 2 (et similiter 14[ies]) ἀποκλεῖcαι δὲ τοὺc ἐναντίουc ἐπὶ cφᾶc ἰόνταc 7 2 etc., in primis vero δήcαc αὐτοὺc ἀγέτω, τοῦτο ποιῶν cφίcι φανερόν, ὡc ἐὰν ἀληθεύcωcι, λύcει τε cφᾶc καὶ δωρεὰc δώcει καταξίουc 10 15.

3) δύω quod ex Atticorum libris nunc remotum est titulorum auctoritate

τῶν δυεῖν υ 16 19 cf. θδ 105 5 Ακ 17 1 ρ I 44 13 (v. Suppl. pg. 23) c 10 12 κ I^{2} 91, 10 4 p 391 10 15 p 1647 20 4 Κω ευ 15 7 — δ]υοῖν τὸ [ἕτερον? X p 307 O II 286, 28 1 δ]υοῖν Є[2 (nisi aliter est scribendum) — περὶ δύο χαλκῶν θ 38 37 ὡς δύ' ὄντων . . τρόπων 31 14 ἐτῶν ὧν εἴκοσίν τε καὶ δ̣ύο Ακ 31 38 (Apollodori est versiculus) cf. Iatr 1 26.[1])

(cf. KB I 632), in plebis sermone admodum fuisse videtur usitatum neque prae tanta exemplorum copia de mero orthographico vitio est cogitandum: τάλαντα δύω (acc.) Theb Bank 9 7 (II^{a}) cf. PGrenf II 64 13 (81^{a}) δύω καλάμους PPar 51 39 (160^{a}) δύω γυναῖκες (sic) καθημένας 50 21 (160^{a}) περιστερίδας εἴκοσι δύω BU 594 9 (c. 70—80^{p}) δραχμὰς εἴκοσι δύω BU 535 18 (II^{p}) δύω ἄρτους 274 6 (II—III^{p}) etc., δύω ἄνθρωποι PLeid C 1 21 (c. 160^{a}) οἱ δύω Πέρσαι CPR I 242 28 (40^{p}) δερμάτιναι δύω BU 40 3 (II—III^{p}), δύω χαλκίων PLeid T 1 24 (II^{a}) ὑπὲρ μηνῶν δύω PGrenf I 81 18 (191^{p}) ἀρουρῶν δύω CPR I 22 34 (II^{p}) al. Plerumque vero in accusandi casu productam esse vocem titulis confirmatur: ἐστέφθη δύω (scil. ἀγῶνας) IMB 604 (Ephesi i) τὰ δύω ἔθνη (acc.) CI 4039 55 (Ancyrae Aug. temp.) et codicibus: δύω ἰχθύας ev. Marc. 6 38 cod. Bezae s. VI υἱοὺς δύω Act. 7 29 idem βιβλία δύω (acc.) Past. Herm. vis. 14 4 L^{3} (sane etiam δύω ἄνδρες 11 2 L$^{2\,3}$ δύω εἰσὶν ἄγγελοι 44 4 L^{3}) οἴκους δύω Plut. vit. Popl. 3 libri exceptis ACB^{1} ἐπὶ τὸ ἓν καὶ δύω καὶ τρία Hierocl. ed. Mull. 127 11 libri τοὺς μετ' αὐτὸν δύω Nicol. Damasc. FHG III 351 cod., maxime vero sic scribitur in Polybii Peiresciano, veluti δύω μὲν αὐτάνδρους XVI 15 1 δύω Ἀντιόχους 19 9 etc. Haec autem testimonia praeter sacram memoriam fere ad unum omnia e librariorum consuetudine orta esse vix est quod diserte moneam, sufficit demonstrasse talia iam admodum vetustis temporibus in libros esse illata.

1) De Atticis scriptoribus cummaxime conferendus EHasse Zur Syntax des Zahlwortes δύο Annal. philol. 1892 540 sq. dein Stahl^{2} 59 Plato ed. Schanz VII x KB I 633. Strabo scribit δυεῖν 3 68 73 etc. (49^{ies}) τριῶν ἡμερῶν ἢ δύο 498 δύο μὲν οὖν ἡμερῶν ὁδόν 782, Agatharchides δυεῖν ὀργυιῶν 171 14 cf. 174 4, Asclepiodotus δυεῖν κεράτων 2 10 etc. (5^{ies}) — τῶν δύο τελῶν 7 11, Onosander δυεῖν θάτερον 39 2 ABC optimi (δυοῖν ENR) δυεῖν . . πολεμίων 42 1 ABM (δυοῖν vulg.) τῶν μὲν δυεῖν 26 6 AB (δυοῖν EMNR), verum Geminus μοιρῶν δύο 41° etc. (7^{ies}) sicut Apollonius Citiensis τῶν δύο 10 15 11 5 34 5 δυεῖν nusquam. Hinc Augusti aetate apud scriptores plerumque δυεῖν interdum δύο adhibitum esse apparet. Gemini vero usus cum Aegyptio sermone fere congruit. Nam quae Lagidis regnantibus conscriptae sunt tabellae constanter praebent τῶν δύο (cf. Mays. I 29 adn. 217), idem apud posteros quoque praevalet: ἐτῶν πεν[τ]ήκοντα δύο BU 339 6 (128^{p}) βωμῶν δύο 337 3 (III^{p}) τῶν δύο MittER II—III 33 5 (261^{p}) νομισμά[των] δύο RevEg VI 2 8 (VI—VII^{p}) etc. — εἰς ὄνομα δυεῖν [υἱῶν BU 256 5 (II^{p}) — ἀρουρῶν δυῶν BU 287 25 (II^{p}). Sic τῶν δύο etiam in NT^{1} libris reperitur, cf. Blass Gr. 35. Verum quod attinet ad Atticorum δυοῖν quod in titulis anno fere 329 a. C. disparuit (Meist.^{3} 157) ne temere recte se habere credas moneo, si forte in recentiorum auctorum codicibus una cum δυεῖν traditum inveneris. Quod quo clarius fiat exemplis illustrabo: δυεῖν est apud Polybium I 36 7 in optimis libris AM δυοῖν in deterioribus, δυεῖν κεράτων Asclepiod. 2 10 ABC i. e. praestantior memoriae pars δυοῖν κ. lectio vulgata, δυεῖν Damasc. ed. Ruelle I 25 8 cod. A δυοῖν BC ex illo oriundi, ἐκ δυεῖν 42 11 A ἐκ δυοῖν B ('fere ubique' editor, cf. etiam Onosandri loci supra allati). — Forma δυῶν quam et Dorum et Ionum in dialecto olim extitisse compertum habemus (KB I 635), in posterum quoque licet raro adhibita est: ἐκ σταχύων δυῶν decret. Canopic. vs. 62 (238^{a}) δυῶν τόπον (i. e. τόπων) CISic 153 (i) τῶν δύον (sic) Acta Petri et Pauli 182 1 H τῶν δύων (sic) παίδων Ioseph. A 20 229 epitomes cod. Berol. δυῶν εὐθειῶν Procl. in Euclid. ed. Friedl. 117 4 ed. pr., sed increbruit rursus Byzantinorum aetate: ὑπὸ δύων σιγιλλίων Cusa dipl. I 424 τῶν δύον (sic) βουνῶν 390 (s. XI—XII^{p}) δυῶν Trinch. syll. 30 (1033^{p}) 35 (1035^{p}) etc. τῶν δύων . . ἀδελφάδων Leont. Machaeras Μεσαιων. βιβλ. II 80.

δυcὶν τούτοις ρ I 117 7 cf. 13 II 178 6 c 26 27 Στ 1 12.[1])
τέ[cc]αρα Iatr 2 39 τεccάρων 14 14 28 40 τέccαρας 37 36.[2])
δώδ[εκα πτ 4 17 δωδεκάτωι ευ 112 6 113 23 p 1111 X^2 201, 44 4.[3])
ἐν τῶ[ι] τρε[ιcκαι]δεκάτωι ευ 124 6 κἀν τῶι] τρειcκα[ιδεκάτωι p 1111 X^2 201, 44 5.[4])

---

1) δυcίν Strab. 111 191 202 etc. (22^{ies}) — δυεῖν μάλιcτα ὄρεcι διορίζεται 161, δυcί Asclepiod. 15 1 — δύο γὰρ ἀναcτροφαῖc 10 10, δυcὶν ἔτι μικρὸν ἐπιθέντες Onos. 42 10 AB optimi (δυοῖν A^2 vulgo δυεῖν M), δυcὶν ἔτεcιν Gemin. 4^b etc. (7^{ies}). Lingua autem volgaris maxime quidem forma δυcίν est usa (sic NT^1 libri, Blass Gr. 35, et papyri Aegyptiacae plerumque), raro flexionem respuit, velut τοῖc δύο ὀνόμαcιν PBer 2 70 (magic. III^p). — Intra annos 329 et 229 a. C. n. vocem δυεῖν et genetivi et dativi vice fungi in titulis Atticis docet Meisterhans^3 157, addo e libris πόλεcι δυεῖν Plat. Leg. 638^d cod. (A) ἐπὶ δυεῖν καὶ τριcὶν ἡμέραιc Polyb. III 51 12 (sic AB, δυοῖν R) δυεῖν ἠρειcμένῳ cκέλεcιν Diod. 4 12 D opt. (δυοῖν vulgo; de Strab. cf. supra) ἐν δυεῖν ὀνόμαcιν Aristid. 118 4 SD (δυοῖν UT). Haec invicem sese tueri arbitror.

2) Aetate Lagidarum τέccαρα an τέccερα scriptum fuerit cum nulla adsint testimonia dici non potest, postea utrumque adhibuerunt papyrorum librarii, cf. τέccαραc WL 3066 τέccαρα 3136 τεccαράκοντα MittER V 90 (297^p) etc. — τέccε[ρα BU 133 9 (144^p), τεccαράκοντα 465, 1 9 2 5 10 (139^p) WL 3057; τεccαράκοντα Wess. 1889, 239 3 — τεccεράκ[οντα 4 (byz), τέccαρα 256 6 — τέccερα 5 (byz) τεccέρων PGrenf 15 2 (byz) etc. Τέccερα τεccεράκοντα iam dudum e sacris libris innotuerunt cf. Gregory 80 Buresch Rh. Mus. 46 217, saepiusque ita in Josephi memoria legimus: τεccεράκοντα B 5 189 205 VP 207 V^{1}R etc. τέccερα 5 467 V^1. Mira est Ionum vocalis post Atticorum consonas: τεττεράκοντα Demosth. 45 31 Φ τεττέρων Diod. 13 7 P opt., cf. τέτερτον Wess. 1889, 148 27 (byz.). — τέccαρεc saepissime papyri ubi accusandi casus requiritur, cf. ἀρούραc τέccαρεc BU 301 10 (157^p) ἀρτάβαc εἴκοcι τέccαρεc MittER II 31 5 9 (261^p) etc. — Dativ. τέτραcι, quem Blass e Pindaro solum et Isocratis libris (11 37 12 267) notavit (KB I 636 645) valde familiaris fuisse videtur pedestris linguae auctoribus et quidem inde ab Aristotelis aetate, cf. τέτραcι Aristot. περὶ πορ. ζῴων 704^a 11 S 707^a 5 22 etc. S 707^a 18 SUZ 711^a 6 YUZ Eucl. I 42 3 ed. Heib. LXX Iudic. 9 34, ἐν ἔτεcι τετράcιν (sic) Str. 214 τριcὶν ἢ τετράcιν ἡμέραιc 283 A cf. 486 582 652 (τέτταρcι 229 498 631 636 713 Agatharch. 152 9 τέccαρcι Gemin. 34^a), τέτραcι Philo I 35 14 Diod. 1 26 D 13 59 codd. Joseph. B 4 463 AMLRVC (τέccαρcιν P), deinde ex ultimis Graecorum litterarum temporibus τετράcι Philop. in Ar. phys. 243 26 432 18 etc. Procop. bell. Goth. 1 21 2 10. Alium fuisse plebis formam et Geminus demonstrat quem plerumque cum volgari lingua conspirare cognovimus et papyri quaedam Londinensis: τέccαρcι PLond II 154 5 (165^p) 119 22 (145^p), neque obstat huic sententiae τέτραcιν PLeid X 1 18 (III – IV^p) quod e scriptoris cuiusdam libello petitum est.

3) δυοκαίδεκα vel δεκαδύο haud raro recentiores, cf. δυοκαίδεκα Memno ap. Phot. 226^b 42 Asclepiod. 2 1 (δώδεκα 2 2), δεκαδύο Gemin. 1^a (δώδεκα 1^a 33^c), cf. GM^3 497; δώδεκα plerumque in Aegypti tabellis, velut BU 268 4 (II—III^p), aliquoties δεκαδύο cf. PLeid O 2 11 17 (89^a) μηνῶν δεκαδύο BU 316 29 (359^p) ἀρτάβαc δεκαδύο 411 12 (315^p).

4) De forma legitima τρειcκαίδεκα cf. Meist.^{3} 53 Schulze qu. ep. 466. Testimoniorum copiam magnopere licet augere, velut τρειcκαιδέκατοc BCH VI 31 23 (Deli 180^a) τρειcκαίδεκα XX 204 102 (Delphis IV^a), iustaque ratio etiam apud Aegyptios potior fuit: τρειcκαιδέκατοc PLond I 36 5 (160^a) PPar 38 4 (162^a) τρειcκαιδεκάτηc WL 957 (IV^p) cf. BU 468 18 (150^p) 690 A 1 B 1 (VII—VIII^p) etc. — τριcκαιδεκάτου (-τηc simm.) POxy I 73 1 (94^p) 75 36 (129^p) 95 1 12 (129^p) etc. 140 11 (550^p) etc. Scriptorum memoria permultis locis dipthongum servavit, cf. τρειcκαίδεκα Thucyd. 3 69 6 74 8 88 (Stahl^2 59) Demosth. 34 3 Σ Theophr. h. plant. 5 9 Diod. 16 30 77 19 82 Strab. 764 F 783 D (τριcκ. rell. et sic libri omnes 133 806) Athen. IV 136^{ef} A etc., Simplic. in Ar. de caelo 75 16 496 9 etc. D Procop. b. Goth. 1 11, denique Panareti (qui vixit s. XIII) chronic. Trapezunt. ed. Taf. 362 15. — ἐτῶν δεκατριῶν BU 644 5 (69^p).

τε]τταρεςκαίδεκα p 300 I^2 95, 3 19 δέκα [κ]αὶ τ[έτ]ταρ[α Ακ 33 11.[1])
ἐν τῶι ἑ]κκα[ι]δε[κάτωι p 558 pezzo 11.[2])
(de voce εἴκοςι(ν) cf. supra pg. 141, de ἐνενήκοντα ἐνακιςχιλίων pg. 75).

Rarissime in mediis verbis compendiis utuntur VH librarii: ЄNTꞶI Z ΠЄPITOY[cτ 14 26 (sic apogr. Oxon. II 313, 52 26) TꞶN P̄ KAI Ā ЄTꞶN ib. 4 9 ЄNTꞶI B̄ KAI Λ̄ p 998 1 6.[3])

Subiungam quae de alphabeti notionibus ex VH possunt hauriri: τὴν τοῦ μῦ πρὸς [τὸ ἄ]λφα ςυναφή[ν πβ̄ 4 4 τὸ ἄλφα Δε̄ 44 6 τοῦ ἦτα πβ̄ 6 2 ἰῶτα ib. τὸ] κάππα 7 3 τὸ λάβδα 7 2 τῶι λάβδα 42 16 τοῦ λ]άβδα 41 16 (cf. supra pg. 72) τὸ νῦ 4 4 τοῦ ξεῖ 3 8 τὸ ς[ῖγ]μα 3 11 — ἢ Ξ ἢ C πβ̄ 3 15 τὸ γὰρ A π VI^2 177, 28 24 τὸ Ξ καὶ τὸ Z̄ [καὶ] τὸ[.] καὶ τὸ P̄ p 182, 33 1–3.[4]) Littera digamma servata est in fragmento quodam Alcmanis TONϜONΘAMAΘYMON Δπ col. 31 6.

Sub finem huius commentationis ea collocanda esse putavi, quae de iurandi particulis e VH mihi collegi[5]):

νὴ Δία ρ I 34 18 66 6 69 32 118 11 (antecedit negatio οὐκ) 131 24 152 6 198 8 355 5 II 67 7 136 11 171 9 224 29 (loquitur adversarius) 248 20 ρ XI^2 119, 1 1 θδ 176 6 θ 24 5 27 9 πρ 17 5 (Є?) μ 25 23 πα

---

1) Vario modo Aegyptii: τεςςαρεςκαιδεκάτου MittER II 19 (235^p) τεςςαρακαιδεκάτου II 4 (129^p) τεςςαραςκαιδεκάτης RevEg 181 16 (VII^p) δεκατέςςαρα IV 59 31 (618^p) quae hic acrius persequi non libet. Notari debet τετρακαίδεκα ἐτῶν e fabula Nini Herm. XXXIII 170 7 id quod voce τετρακαιδεκέτης (Thes. VII 2067^b) explicatur.

2) ἑκκαίδεκα Str. 418 etc. (5^{ies}) ἑκκαιδεκαςτάδιος 565 ἑκκαιδεκαπήχεις 706 verum in titulo libri XVI praebent ἑξκαίδεκα codd. CF (ἑξακ. D ἑκκ. Casaub.), ἑξκαιδεκαετηρίδα Gemin. 36^c ἑξκαιεβδομηκονταετηρίδα 38^c. In Aegypti papyris praeter ἑξκαιδεκάτου BU 255 2 (599^p) ubique duplex κ conspicitur: ἑκκαιδεκάτο[υ PPetr I 67 2 4 (II^a) ἑκκαιεικοςτόν PPar 29 21 (163^a) ἑκκαιδέκατος BU 214 1 (152^a) al.

3) Talia multo saepius adhibuit is qui Iatrica conscripsit: δύο 2 25 16 14 28 49 τέςςαρα simm. 2 39 14 14 28 40 37 36 — ἐκ Δ̄ 20 25 26; πρώτην 13 46 etc. (7^{ies}) πρῶτον (adv. in enumeratione adhibitum) 38 54 δευτέρας 24 29 cf. 29 8 δεύτερον (adv.) 29 3 19 38 58 — Ā (= πρῶτον) 21 10 22 54 etc. (8^{ies}) B̄ 27 6 28 23 Γ̄ 17 43 (?) 23 2 28 33; διχῶς 2 39 6 38 τριχῶς 4er — παρὰ δὲ τὰ ἐκτὸς Γ̄ (scil. γίνεςθαι τὰς νόςους) 20 38.

4) In papyris huc spectat posteriorum in notandis camelis consuetudo: καμήλου ἄρρενος . . κεχαραγμένου ἐπὶ δεξιῶ μηρῶ δέλτα ἰῶτα BU 468 10 (150^p) cf. ἐπὶ τῶ δεξιῶ μηρῶ θῆτα ε̃ καὶ νῦ ἦτα καὶ [ἐπὶ] τῆ δεξι[ᾶ ς]εαγόνι κὰκ λὰλ (sic) ἄλφα 153 16 = ἐπὶ τῶ δεξιῶ μηρῶ ΘЄ̄ καὶ NH̄ καὶ ἐπὶ τῆ δεξιᾶ ςεαγόνι KΛĀ ib. 25 (152^p) ῖ νῦ ἦτα 427 15 (159^p) νῦ καὶ ἦτα 87 13 27 (144^p) ςῖμμα 469 5 = ςγῖμα 7 (159^p). Vocalem ε altero loco per ε̃ altero per ῖ (= εῖ) reddi notandum est, de forma ςῖμμα cf. CIMMA Poet. Lat. aev. Karol. III 700 in alphabeto quodam metrico sima Eberh. Bethun. Graecismus ed. Wrobel 8 288. — In Strabone legi τὸ ε γράμμα 597 (sic edd., at codd. potiores CDEF praebent ει̅ i. e. εῖ) τοῦ N γράμματος 618 τοῦ ῖ 648 (τοῦ ἰῶτα E) τὸ ῥῶ γράμμα 650. Vera illa forma εῖ qua littera ε significatur etiam alibi servata est: Plat. Cratyl. 393^d (KB I 39) Hippolyt. ref. haer. 308 69 320 75 (idem 320 76 326 2 recte τὸ οὖ [= o]) Hellad. ap. Phot. bybl. cod. 279 1 διὰ τοῦ εῖ γεγράφθαι Simplic. in Ar. de cael. 701 32 (εῖ = ε).

5) Verba in Epicuri scriptis admodum frequentata νὴ Δία, μὰ Δία, πρὸς θεῶν reprehendit Dionysius episcopus ap. Euseb. pr. ev. XIV 27 18 pg. 783^b (Us. Epic. 259).

fr 86 9 πτ 16 1 p 862 Scott Herc. 319 14 υ 15 5 π VI^{2} 157, 8 12 p 807 X^{2} 48, 7 12 EOe 56, 1 1[1]),

νὴ τὸν Δία ρ I 76 28 II 148 fr 4 271 8 κ p 1457 fr 15 5 πα 12 11 ορ 28 35 θ 33 26 μ 90 21,

νὴ Δία ἀλλά ρ I 196 3 262 1 II 137 7 218 13 (advers.) 275 1, ἀλλὰ νὴ Δία I 355 4,

μὰ Δ[ί' οὐ μ 38 8, μὰ Δία γὰρ [ο]ὐδ' θᾱ 14 27 καὶ μὰ Δία γὰρ [ο]ὐδ' ρ II 13 27 μὰ Δί' [ἀλλ'] οὐδ' μ 45 10,

οὐκ ἂν μὰ [Δία ρ II 248 14 οὐδὲ μὰ Δία I 26 16 II 184 18 οὐ] μὰ Δία μ 4 7[2]),

καὶ δ[ὴ] (sic Sudhaus, sed fortasse leg. οὐ; papyrus ipsa interiit) μὰ τὸν Δία ἐ[ν τ]οῖϲ ἀν[ὰ] λόγον ἐὰν τ[ιθ]ῶϲιν . . . ρ II 284 12[3]),

πρὸϲ Διόϲ auctor inc. (Є?) ap. EOe 23, 2 2[4]),

νὴ τοὺϲ θεούϲ πρ 22 5 (Є)[5]),

οὐδὲ . . μὰ τοὺϲ θ[εούϲ ρ I 99 35 μὰ θεο[ὺ]ϲ γὰρ οὐδ' ἐρεῖ τιϲ II 111 3,

πρὸϲ θεῶν ρ I 107 5 19 II 86 20 p 1413 4 2 p 1696 2 21[6]),

ὦ [πρὸ]ϲ θεῶν 232 13,

νὴ τὸν Ἡρακλέα ρ II 291 fr 16 EOe 1^{a} 2,

νὴ τὸν ['Α]πόλ[λω Κω λυ 8 12,

οὐδὲ γὰρ μὰ τὸν Κύνα ρ I 92 5[7]),

ναὶ τ[ὴν Λ]οξώι(?) ευ 104 27.[8])

---

1) Strab. 16 18 19 39 45 50 56 66 368 468 551 574.

2) οὐ μὰ Δία Strab. 801 οὐ βαϲιλέωϲ, μὰ Δία 802.

3) Perperam Kemke ν]αὶ μὰ Δία μ 62 21 et ν]α[ὶ] μ[ὰ] Δία μ[έ]γα ψεύδετα[ι 71 34. Hic enim τὰ μηδὲ διανοητά legendum esse vidi, illic aliud supplementum desideratur. Verum in papyro quadam scribitur μὰ τὸν γὰρ θεὸν ἤ τούτουϲ ἀπόϲτιλον ἤ . . . PLond II 284 12 (346^{p}), cf. μὰ τοὺϲ θεοὺϲ γοητεία τιϲ προεχώρηϲεν Acta Artemonis Boll. Oct. IV^{2} 93^{a} et quae in Thes. V 379^{a} ex Aristaeneto (1 10) et Achille Tatio (8 5) afferuntur. — Iam veteres pro μὰ τὸν Δία, μὰ τὴν θεάν etc. μὰ τόν, μὰ τήν etc. dixisse notum, quocum usu cf. μὰ (suppl. τὸν θεόν) γὰρ οὐκ ἔ[δει] πρὸϲ αὐτούϲ, ἀλλὰ πρὸϲ τὴν ϲὴν [εὐγένειαν ἐλθεῖν PGenf 57 6 (364^{p}).

4) πρὸϲ Διὸϲ καὶ θεῶν Agatharch. 117 28, πρὸϲ Διόϲ PPetr II 9 2 (255^{a}); τί γὰρ ὦ πρὸϲ Διὸϲ τὸ δὴ λεγόμενον fr. philosophi cuiusdam Epicurei POxy II 215, 2 12 (ibid. ν]ὴ Δία 1 5).

5) PPar 49 30 (164—158^{a}).

6) πρὸϲ θεοῦ PGenf 53 11 (IV^{p}).

7) Iusiurandum Socraticum, cf. Plat. Phaed. 98^{e} Gorg. 461^{a} 466^{c} etc.

8) Sic scripsit Usener Epic. 156 1, cum Gomperz ναὶ τ[ὼ φ]οξώι 'bei den zwei zerbrochenen Töpfen' edidisset. Notat enim Philodemus verba quaedem insolentius dicta.

LIBER VI.

Protinus quae de verbis sunt disputanda duos in libros dividam, quorum alter quae in genera coeunt exhibebit, quae vero singulis magis propria sunt verbis amplissimo inserentur indici secundum litterarum ordinem exstruendo. In his autem quae generatim sum tractaturus magnum utique spatium obtinent de augmento et reduplicatione quaestiones.[1])

Atque primum quidem ea verba inspiciamus, quorum augmentum syllabicum a nonnullis est productum.

ἐβούλετο θδ 133 5 ἐβούλοντο ρ I 147 5 181 20 ἐβουλήθη 377 9 — ἠβούλετ' εἶναι π p 994 38 22 ἠβού[λετο Στ 31 7 ἠβουλόμεθα ρ p 434 2 17.[2])

ἐδυνάμην ρ I 361 7 ἐδύνατο 16 27 25 18 πδ̄ 9 11 πλ 16 4 ai θδ 156 28 (?) p 300 I^2 94, 2 14 ἐδύναντο ρ II 60 4 ἐδυνήθη πε̄ 34 18 — ἠδύναντο πρ 19 12 (= Є) ἠδυνήθ[η]ν θᾱ 10 5 ἠδυνήθη κ I^2 91, 9 2 *π IV^2 143, 35 7 ἠδυνήθηcαν πα fr 20 4.[3])

ἔμελλον ευ 111 8 ρ I 99 36 ἔμ[ελ]λε 247 15 — ἤμελλον ρ I 145 18 Єιε̄ O V 1038, 10 3 ἤ[μελλε (?) ρ I 286 16.[4])

---

1) Nonnulla ad indicem relegi, cf. ἁλίcκω (ἑάλω ἀνηλωκέναι) ἐναντιόω (ὑπηναντίωται) κτάομαι (κέκτημαι) μεταλλεύω (μετηλλεύκαcιν) ὁράω (ἑώρακα ἑώραται) ὠνέομαι (ἐωνημένον).

2) ἐβούλετο Str. 398 423 555 738 ἐβούλοντο 160 ἐβουλήθηcαν 16, Onos. 6 11 A^{1}B (ἠβ. A^2 vulgo). Utrumque et Aristoteles et Hyperides: ἐβούλοντο rep. Ath. 24 1 — ἠβούλετο 14 1, ἐβούλου in Eux. 12 — ἠβούλου in Lyc. 11; ἐβουλόμην Dio Chrysost. (Schmid II 22), ἐβουλόμην ἐβουλήθην Lucianus (I 229) et fere Aristides (II 22, semel ἠβουλόμην). In Aegypto alia ratio Lagidarum aetate viguisse videtur: ἠβουλόμην PPar 63, 11 5 (165^a) PVat Class. Auct. V 601 (c. 160^a) εἰβουλόμην (sic) PLeid C 1 8 (II^{am}), alia posteris temporibus: ἐβουλήθηc PGenf 7 15 (I^p) ἐβουλήθη(ν) CPR I 19 3 (330^p) POxy I 120 18 (IV^p) 128 2 (VI—VII^p) ἐβουλόμην PLond II 255 5 (III^p) ἐβούλετο 289 22 (346^p). De titulis cf. Schweizer Gr. d. P. I. 173.

3) ἐδύναντο Str. 205 — ἠδύναντο 662 (ἐδ. C) 280, ἐδύναντο Gemin. 56^c — ἠδ. 57^a, ἐδυνήθηcαν Onos. 37 4, cf. ἐδύναντο Arist. rep. Ath. 26 16 — ἠδύνα(ν)το 27 1 38, ἐδυνάμην Hyperid. in Eux. 28 in Athenog. 19 fab. Nini Herm. XXVII 169 13 ἐδυνήθη 175 14 — ἠδυνήθ[η rhetor anon. MittER II—III 80 4, deinde ἠδύνατο Polemo ed. Hicks 36 7, ἐδύνατο ἐδυνήθη Dio Chrys. (Schmid II 22), utrumque Lucianus (I 229). Quodsi vero hic grammaticus Aristidem unam productionis rationem sequi dicit (II 22), Dindorfi editionem indiligentius est versatus, alioquin quid codicum quidque editoris esset cognovisset. In Aegypti tabellis inveni ἐδύνατο CPR I 19 18 (330^p) ἐδυνήθημεν POxy I 128 5 (VI—VII^p); de titulis cf. Schweizer l. c.

4) ἔμελλε simm. Strab. 100 101 etc. (17^{ies}) ἤμελλον 337 BE (ἔμ. A), cf. ἔμελλε Aristot. rep. Ath. 37 7 ἔμελλον Hyperid. in Athen. 7, et sic Lucianus (Schmid I 229)

ἀπέλαυ[ε]ν θ 36 16 ἀπελαύcαμεν ρ I 360 5.[1])

διελέχθη Στ 19 4.[2])

De eis verbis quae a vocali ε incipiunt haec dicenda sunt:

εἰακέναι θ 11 8, εἰθιcμένον ρ II 28 21 cf. I 135 27 θ 37 14 Στ 67 2 πα 23 13 εἰθίcθηcαν ρ II 27 10 cf. I 193 8 (ρ I 191 23 est CΕΝΗΘΙCΘΑΙ in apographo n, CΕΝΝ · ΙΘΙCΘΑΙ in o, ita ut cυνηθίcθαι traditum esse suspiceris; sed dubia res est)[3]), εἰλιγμένον Iatr 16 22, εἴπ[οντο μ 85 41.

ἐξηργάζε[το c 29 23 ἠργάζοντο ευ 132 16 ἠργάcατο π VII^{2} 87, 9 25 ἐξηργάcατο Ακ 15 46 κ[α]τηργα[pi 986 11 2 — ἀπειργάζετο ρ IV^{2} 182, 84 8, ἀπειργάcθαι πβ 43 8 cf. ευ 89 18 ρ II 42 10.[4]) Quod habet

---

Aristides (II 22). Utrumque in Aegypto est adhibitum: ἤμελλον PPetr II 146 19 (c. 250^{a}) — ἔμελλον BU 276 14 ($II—III^{p}$) PLond II 282 20 (346^{p}). In NT^{1} codice Claramontano fol. 516 11 primitus extitit ἔμελλεc quod in ἤμελλεc mutavit corrector s. IX sui temporis ni fallor usum secutus.

1) Productio augmenti de qua frustra grammaticos consulueris inde a posteriore Romanorum aetate in linguam est recepta, cf. ἀ]πήλαυcα Leb III 1046 5 (tit. Ilii Novi s. III^{p}) ἀπήλαυcαν Joseph. in Ap. 2 252 270 cod. A 7 381 MP ἀπήλαυον A 11 200 P etc. (ἀπέλαυcαν Str. 394) ἀπήλαυcεν Aristid. ed. Dind. II 187 E ἀπήλαυcε Julian. I 46 9 305 15 libri ἀπήλαυcεν Procop. b. Goth. 1 20 etc. Penitus vero illas formas Byzantinorum usui inhaesisse contemplatione codicum docemur, cf. ἀπηλαύcατε LXX 4 Macc. 16 18 cod. V s. VIII—IX (ἀπελαύcατε codd. vetustissimi Alexandrinus Sinaiticus), ἀπέλαυcα Dion. Hal. A 2 50 B^{1} ἀπήλαυcα corrector, ἀπέλαυcαν Philo II 291 19 M opt. ἀπήλαυcαν AHP al. Et mea quidem sententia ε in η eo consilio mutatum, quo melius verba ἀπέλαβον et ἀπέλαυον qui pronuntiatione plane idem sonabant auribus discernerentur, creata autem forma ἀπήλαυον productio in aoristum est translata.

2) 'Aoristus I διελέχθην frequentissimus in διειλέχθην corruptus est apud medii aevi scriptores quae forma non ferenda ap. antiquiores, quibus διειλέχθην vel διηλέχθην passim illatum ab librariis: vid. var. lect. ad Diodor. Sic. 16, 23 Achill. Tat. p. 189, 30; 193, 4 ed Jac.' Thes. II 1210^{a}. Quo melius quid rei sit perspicias alia subiungam: διελέχθηcαν Strab. 333 AE^{1} διειλ- BE^{2} διηλ- C, διειλέχθηcαν Joseph. A 7 262 $S^{2}E$ Niese (διηλ- RO διελ- $MS^{1}P$) διειλέχθη 13 405 E 14 44 $A^{2}M$ διηλέχθη 8 282 O^{1}, διειλέχθη Plut. Oth. 1 ABW Timol. 26 CPMB Alex. 76 MA (διηλ. C διελέγχθη rell.) etc., διειλέχθημεν Sext. Empir. 210 23 libri, διηλέχθη Asclep. in Metaphys. 1 20 B Chronic. Pasch. 453 12 Epiphan. ed. Dind. II 94 19 etc. Harum formarum origo ex analogia petenda est. Nam e διείλεγμαι formatum διειλέχθην, quemadmodum non defuere, qui εἰλήφθην scribere mallent (εἰλήφθη v. l. in libris sacris, cf. Schmiedel § 12 1; μετειλήφθη Clem. Alex. str. III 361 6 ed. Dind); illud rursus in διηλέχθην abiit propter affinitatem verbi ἐλέγχω. Contra διελεγμένοc Joseph. A 16 135 W, διειλέγχετο B 3 2 A εἰλέγχθη (= ἠλ.) Socrat. h. eccles. I 9 edd.

3) τ]αῖc ἠθιc[μέν]αιc ἡμέραιc Ἀθήναιον III (1874) 533 14 (Syri II^{p}), cf. 'ΗΘΙCΜΕΝΟΝ assuefactus' Gloss. Laod. 81 (sub littera η) cυνηθίcθη Athen. XII 536^{c} Marc. (-ειθ- Epitome) ἠθιcμένην Joseph. A 11 16 P ἠθιcμέναι 14 25 P ἀπηθιcμένῳ B 5 549 LR προcήθιcται Asclepiod. 12 10 codd. ἠθιcμένοι (sic) Epiphan. ed. Dind. II 148 13 al.

4) ἠργαζόμην ἠργαcάμην sed εἴργαcμαι fere Atticae tituli ($Meist.^{3}$ 171) et Asiae (Schweizer Gr. d. P. J. 171); sic papyri quoque: ἐξηργάζετο PPar 23 8 (165^{a}) ἠργ(άcατο) PLond II 103 a 2 b 2 c 2 (49^{p}) cυνηργάcατο BU 530 15 (I^{p}) ἀπηργήcατο (sic) 163 9 (108^{p}) — εἰργ(άcαντο) modo certum sit BU 513 2 (178^{p}), contra ἀπειργαcμένην PPar 66 28 (II^{a}) cf. PPetr II 12 7 (255^{a}) 108 21 (c. 250^{a}) etc. Plerumque ἠργαζόμην simm. in libris sacris (Schmiedel § 12 1) ἠργάcατο Past. Herm. pap. s. V col. 1 (Berl. Sitz. Ber. 1891), sed ab aliis manibus saepenumero dipthongus est illata: Sinaitici corrector C^{a} (s. VII—VIII) εἰργάcατο scripsit pro ἠργ. vol. IV ed. Tisch. 15 10, cf. 16 3 27 6 al., similiter rem administravit diorthota Vaticani s. X (cf. NT ed Costa Luzi 36^{a} 21) LXX codicis Q (cf. Hesai. 44 12 15 17) Clara-

apogr. n]ЄΡΓΑϹΤΑΙ ρ II 66 fr 6 nil valet.[1]) Addo cυνήρτηκεν Є X[1] 16 14 (= VI[2] 62, 2 2).[2])

Verba illa quorum in principio ΑΙ apparet commemoravi supra pg. 38, de ЄΙ in Η(Ι) mutato cf. ind. verb. s. εἶμι et οἶδα (at recte ἐξείργου ρ I 102 35 103 4), de ω(Ι) ex ΟΙ nato pg. 44.[3])

Dipthongus αυ ubi augmentum patitur aut in ηυ abit aut in ευ, cf. ηὔξητο Є p 1191 WS I 29 34 cυνηυξ[ημένον ορ 40 8 — εὔξηcε[ν Ακ 1 10 εὔξετο Iatr 13 33.[4])

---

montani s. VII—IX (cf. fol. 522 6), cf. e profanorum libris ἐνηργάcαντο Polyb. V 64 6 A[1] (-ειρ- A[2]) ἠργαζόμην Lucian. Phal. 1 3 Γ[1] ἠργάcαντο Procop. b. Goth. 2 11 W[1]. Quodsi apud Strabonem et Agatharchidem ubique dipthongus apparet: προκατειργάcατο Agatharch. 118 47 ἀπειργάζετο Str. 258 II 74 Kr. etc. (7[ies]), arbitrio hoc factum videtur eorum, qui memoriam propagaverunt. Et profecto multis locis iustior forma aetatem tulit, exempli causa affero ἠργάζοντο Thuc. 3 50 E ἠργάζετο Plat. Gorg. 91[d] (εἰρ. B) Aristoph. Eq. 1221 Ravennas (adde ἠργάζοντο Aristot. rep. Ath. 1 12 ἠργάζετο Hyp. in Eux. 35) ἐνηργάcατο Polyb. XV 23 7 ἠργάcατο Dio Chrys. 71 6 M opt. προcεξηργάcατο Joseph. A 6 92 O etc. ἐνηργάcατο Aspas. in Eth. Nic. 159 30 LNa ἐξηργάcαντο Procl. in Euclid. 396 25 C ἠργάcατο Syncell. 111 18 524 10 B. — ἠργαcμένων e titulo quodam recentiore affert Meist.[3] 170, adde ἠργαcμ[ένου Edict. Dioclet. 1 35 (at ceteris locis εἰργαcμ.) ἠργαcμένοc Bito ed. Wescher 49 4 F προεξηργάcμεθα Theo Smyrn. ed. Hill. 205 6 cod. al.

1) Interdum augmentum plane negligitur: ἐργαcμένοιc IGSept I 3074 80 (Lebadeae 2[p], at εἰργαcμένοιc ib. 51) κατεργαcμένων CI 4239 5 (tit. Lyc. i), ἀπεργαcμένων Philo mech. synt. ed. Sch. 66 17 libri (PV) ἐργαcμένηc Dio Chrysost. 30 30 M opt. cυνεργαcμένων Diod. 14 18 P opt. ἐξεργαcμένοc Alex. Aphrod. in Ar. top. 25 16 A opt. etc. Sane quod legitur in titulo Oropio ἐξεργαcμένουc IGSept. I 4255 17 (decret. Att. s. IV[a]) dipthongum demonstrat vetustissimo more per simplicem vocalem ϵ redditam, cf. ϵ(ἴ)ργων Meist.[3] 6.

2) cυνήρτηcεν tit. Att. s. III[a] (Meist.[3] 171) cυνήργουν Str. 669 cυνήρτηcε 640 782; dipthongum hinc inde librariorum manus interpolavit, cf. cυνείργει Joseph. B 6 21 L ἐνείργηcεν Acta Thomae ed. Bonnet 23 8 P cυνείργει Porphyr. scr. min. 92 23 v. l. etc. Talia ea demum aetate emerserunt qua ἠργάζετο in εἰργάζετο corrigi coeptum est.

3) cf. KB II 11, cυνδιοίκηcεν Ephesi IMB 449 5 (III[a]), οἰκοδομημένοι PTor I pg. 173 26 (116[a]) οἰκονομήθη DA 183 49 (IV[p]) — ᾠκοδομηκόταc προcωικοδομήκεν PPetr II 28 12 (241[a]) ᾠκονομημέ[νον 27 2 (c. 230[a]) etc. Quod ad auctorum memoriam attinet, οἰκείωται Agatharch. 120 19 nemo adhuc correxit, idem saepius in codice Apollonii Dyscoli legitur (de pronom. 22 14 54 21 ed. Schneid. de adv. 147 8 synt. 171 2 ed. Bekk. etc.) οἰcτρημένον vel οἰcτρημένῳ tradunt Lycophronis libri vs. 818 οἰκοδόμηcεν Acta Nerei et Achillis Text. u. Unt. X 19 16 V opt. etc.

4) Quae e titulis nota sunt (cf. GM[3] 188 Meist[3] 172 Blass Ausspr.[3] 44) liceat in unum locum congregare: ηὔλει CIA II 1234 1235 1239—1244 etc. (IV[a]) ἐπηύξηcεν IV 2, 623[c] 11 (III[a]) cυνεπηύξηcε IV 2, 407[c] 10 (III[a]) ηὐγάcατο Ἐφ. ἀρχ. 1892, 51 (Oropi III[a], tit. metr.) ηὔξη[c]αν BCH XV 204 16 (tit. Car. I—II[p]) — εὔξηcεν CIA IV 2, 630[b] 18 (c. 34[a]) ἐπευξημένον II 628 30 (c. 80[a]) ἐπεύξ[ηc]α Monum. Ancyr. 14 4 εὔξηcα 4 8 εὐχούμην Kaib. Ep. 192 1 (Therae i) εὐξή[θη AM 18, 193 5 (tit. Att. II[p]). Et scriptores quoque ευ adhibuisse Moeridis locus evincit: ηὐξάμην διὰ τοῦ η ⟨Ἀττικῶc⟩· διὰ δὲ τοῦ ε Ἑλληνικῶc pg. 175 Piers., quocum cf. τὰ πρήγματα εὔξετο Herod. 3 19 A[1]B (αὐ- A[2]CP ηὐ- R) εὔξετο 6 63 ABC (ηὐ- PR) εὐξημένω Hippocr. II 145 14 (ed. K.) B opt. ἐπευξήcαμεν Thucyd. 2 36 A (ἐφεύρατο Aristot. Eth. Nic. 1163[a] 20 K[b] pro ἐπηύρατο) cυνευξήθη (sic) Polyb. VI 43 6 F εὔξηται Dion. Halic. de Demosth. 21 cod. ἐπεύξηcαν Pausan. VIII 27 1 L[a] εὔξηκε Aristid. II 87 18 T ἐνευξήθη Simplic. in Ar. phys. 158 15 F (in versu Parmenidis). Papyrus Musei Britannici CXXXVI quae continet libri Iliadis Δ fragmenta ubique exhibet ευ in augmento, cf. εὖδα 312 προcεύδα 369 (etiam νευcί 181 513, quem-

Contra ευ ubique retinetur: εὑρίσκετο ρ II 268 31 εὗρε Δε 23 3 συνεῦρε[ν c 16 3 εὑρέθη ρ II 172 fr 10 εὑρέ[θ]ηcαν p 391 O II 338, 74 2 εὑρη[μέ]να[ι ρ I 91 20 εὑ[ρη]κώc θ 12 28 εὑρῆcθαι simm. pi 1044 16 5 π VI^{2} 161 12 12 ρ XI^{2} 186, 6 37 αι 272 14.[1])

ἀ]π̣εύθυ̣[ν]αν ρ I 383 5 εὐθυνκότας ρ II 207 21 ἀπευθυ[cμέ]νωι Iatr 25 51.[2])

διευκρίνηκεν ρ II 47 18 εὐτρέπιcται πε̄ 21 24 διευλα[βημ]ένον ρ I 185 17[3]) (de verbo εὐεργετεῖν nil observatur).[4])

---

admodum nonnulli Grammatici apud Homerum scripsere, KB I 462; NEYCI (H supra E) traditum est in versu Π 113 apud Philod. πβ̄ 64 6). Aliae papyri praebent: διηύγαζεν PLond I 135 70 (138^{p}) διηύγηcεν DA 183 37 (mag. III—IV^{p}) ηὔξηκ[ε POxy II 221, 26 (Schol. Hom. Φ 65) ηὐξήθηc WL 2981, verum ΔΙΕCΤΗCΕΝ DA 7 10 ex ΔΙΕΥΓΗCΕΝ corruptum esse recte perspexit editor (alio loco in eadem papyro scribitur ΔΙΗCΑCΕΝ (Υ supra H), cf. Η|ΥΞΗCΕΝ in duos versus discissum LXX Jos. 4 11 Vat.). — E nomine feminae cuiusdam Ἐπεύξηcιc (Δίcκοc Ἐπευξήcεωc BCH XVI 217 24 Δίcκω Ἐπευξήcεωc 226 85, tit. sacri Iovis Panamari s. III^{p}) quam familiare olim fuerit augmentum ευ manifestum esse arbitror.

1) Vetusti Atticorum tituli ηὑρέθη ηὕρηται (Meist.^{3} 171), sed εὕρατο simm. inde a III. a. C. saeculo inciditur. Quid sequioribus temporibus in sermone adhibitum sit papyri melius indicant: εὑρίcκομεν (impf.) PPetr II 28 10 (241^{a}) PLond I 16 10 (161^{a}) εὗρεν PPetr II 110 8 (c. 250^{a}) εὕρομεν 21 121 26 (III^{a}) εὑρέθη PPar 19 12 (138^{p}) εὑρηκέναι BU 492 1 5 8 (148^{p}) εὗρον PLond II 276 13 (346^{p}) etc. — ηὕριcκεν PPetr^{2} 41 verso 3 5 (III^{a}) ηὑρέθη PLond I 112 864 (magic. III^{p}) ηὗρεν BU 728 4 (byz). Quodsi inter medii aevi scriptores Leontius Machaeras constanter dicit ηὗρεν ηὗραν at εὑρέθην (Μεc. βιβλ. II 56 68 70 etc. — 56 68 etc.) hoc discrimen iam s. VI p. C. n. extitisse mihi quidem probabile videtur. Sed revertendum ad antiquitatis scriptores: εὗρε Str. 79 510 etc. εὑρηκέναι 696 ἐξεύρηνται 144 etc. — ηὗρεν 594, ἐξηύρηται Asclep. 4 1 (ἐξκύρηται AB levi corruptela, ἐξεύρ- C), εὕρηται Agatharch. 128 11 cf. 113 26 27, Gemin. 53^{e} 54^{c} cf. 51^{a} etc. (at ηὕρηται simm. ubique codex V^{2} velut 53^{c} 54^{e} 62^{e}). In correctores non multum attendi: ηὑρίcκετο in cod. NT^{i} Claramontano fol. 513 13 a manu s. IX in εὑρίcκετο est mutatum. Attamen non esse vidi cur cum Dindorfio in Clementis et Epiphanii libros ΗΥ introducamus, quamquam similis Schanzii ratio in Platonis recensione titulis defendi potest.

2) ηὔθυναν Arist. rep. Ath. 11 10.

3) εὐθήνουν Str. 754 εὐγνωμόνηcε 398 εὐάνδρηcε 281 759 εὐάνδρει 327 εὐτύχηcαν 765 etc. (15^{ies}) — ηὐδοκίμηcεν 383 384 ηὐδοκίμει 376 381 ηὐτύχει 243 325 532 codd. 285 C (εὐτ. AB) ηὐτύχουν 354 ηὐπόρει 53 C (εὐπ. DF); προευχρήcτηκεν CIA IV 2, 624^{b} 16 (c. 170^{a}, cf. Meist.^{3} 172) ἐπευσχημόνηcε DS^{2} 383 4 (Scyri II^{a}) εὐδοκι[μη]κώc Inschr. v. Perg. 224 A 9 (c. 150^{a}) εὐχρηcτηκώc BCH XX 119 3 (Mantineae I^{p}) cυνευcέβηcαν XV 204 9 (sacr. Iovis Panamari III^{p}), ηὐδόκηcαc PLond I 46 6 (162^{a}) ἀπηυδ[όκηc]άc με PLeid P 3 (I^{a}?) ηὐcτάθηcαν DA 14 1 (IV^{p}) ηὐλ[ο]γημένου PAmh II 145 1 (IV—V^{p}) — εὐδοκιμηκότα PLeid B 2 2 (164^{a}) εὐχρηcτηκώς PPar 13 26 (157^{a}) εὐχαρίcτουν PLond I 30 11 (172^{a}) εὐδόκημαι CPR I 154 16 (II—III^{p}) εὐδοκηκέναι PLond I 233 39 (VIII^{p}). Licet ergo Strabonis usus cum Philodemi non plane conspiret, tamen Aegypti papyris eum satis probatum et confirmatum vides.

4) cf. KB II 33. Augmentum neque e titulis neque e papyris mihi innotuit, cf. εὐεργετήκαcι Meist.^{3} 172 (IV^{a}) εὐεργετηκότεc BCH VII 410 10 (Delphis III^{a}) εὐεργέτηκεν CI 4697 9 (tit. Aeg. 196^{a}) εὐεργέτηνται DS^{1} 279 5 (Cyzici c. 40^{p}) εὐεργετηκότα BCH X 411 (Thyatiris i), εὐεργετημένοc BU 46 20 (193^{p}) εὐεργετημέν[οι PLond II 169 26 (40^{p}) etc. Itaque quae formae in libris apparent εὐηργέτηcεν εὐηργετηκώc simm. suspicioni summopere sunt obnoxiae, quam profecto auget Byzantinorum usus. Hi enim ut ex auctoribus medii aevi manifestum est alteram producebant syllabam, cf. εὐηργέτηcε Cusa diplom. I 324 (s. XI—XIII^{p}) εὐηργέτητο Stephanites et Ichnelates ed. Puntoni (Firenze 1889) p. 11 17.

Vitiose neglectum vides augmentum temporale his locis: ὁμοιῶcθαι ρ I *253 5 (no) *θδ 176 2 (no), quos tamen denuo conferendos esse censeo; τ]οῦ διa[κριβ]ωμένου ρ I 298 18 multo etiam magis addubitari licet propter correcturam ibi postea illatam.[1])

Quae a littera ρ incipiunt (ῥαίνω ῥίπτω ῥώννυμι) reduplicationem nusquam admittunt (cf. supra pg. 79).[2])

Aliquoties vero fit, ut in verbis compositis augmentum syllabicum omittatur: καταcκευαcμέναc π VII² 88, 10 14 (n) παραcκευαcμένον π VI² 161, 12 7 (n).[3])

Alii reduplicationem sustulerunt, cf. ὅτι τοιούτο[υ]c οὐδὲ μελλήκαcιν ἀπολείπειν ευ 84 31 (μεμήκαcιν perperam Gomperz) ἐξην[ό]χαcιν 23 10 (hoc postea in ἐξε[ν]ην[ό]χαcιν correctum est), cf. ind. verb. s. ἀλείφω.[4])

---

1) ἐργολαβηκότων Str. 244 libri (ἠργ. edd.) ἐπείγετο 488 libri (ἠπ. edd.) ὁμοιωμένων DPM 7 24 μεθερμηνευμένα 7 17 (alia praebet Dieterich 211). E proborum codicum lectionibus exhausi ὄγκωται Damasc. II 314 25 cod. s. IX—X ὀγκωμένον I 234 4 5 6 II 19 26 κατονομαcμένων Archimed. II 242 18 cod. ὀνομαcμένων Nicom. Gerasen. arithm. 20 3 G s. X, quae tamen diligentius perquirere nil expedit.

2) Sed ῥερυθμιcμένην Onos. 10 3 cod. P antiquissimus quidem sed non optimae notae (ἐρρυθμ- AB praestantissimi). Ad ea quae KB II 23 ex Hippocrate sunt allata (inde Smyth 584 5) permulta adicias velut ex ipso Hippocrate ῥερητινωμένην VIII 268 θ, dein παραρεραθυμηκότεc Diod. 14 116 P opt. ῥερυπωμένον Polyaen. ed. Melb. 418 14 ἐρέριπτο Herodian. ed. Mend. 63 3 Io καταρερῖφθαι Hippolyt. ed. Lagarde 68 18 etc., maxime vero e Josephi libris: προcρεραμμένον A 3 160 ML προcῤέραπται 161 ML προcερέραπτο 171 K καταρεριμμένην B 1 371 PA (καταρερριμμ. M, κατερριμμ. rell.). In actis Aegyptiorum nil fere inveni praeter ἔρρωco ἐρρῶcθαι etc. quae tamen scriptura solemnis fuisse videtur, cum nusquam ῥερῶcθαι ῥέρωco simm. indagaverim; παρὰ τοῦτο ῥαδιουργημέναc (fuerat ΤΟΥΤΟΡΡΑΔ-) PTebt I 42 16 (c. 110ᵃ). At in praeceptis magicorum scriptum legitur ῥέριμμαι WL 194 ἀπορέριπται 2039, id quod cum sacrae memoriae usu conspirat: ῥεριμμένοc περιρεραμμένοc ἀπορεραντιcμένοc (Schmiedel § 12 8).

3) καταcκευαcμένοι CIA II 331 27 (IIIᵃ, cf. Meist.³ 172) καταcκευαcμένου Serta Harteliana p. 2 11 (tit. Lyc. 138—145ᵖ), ἐπιcκευάcθαι PPetr II 43 19 (258—253ᵃ) καταcκευαcμένου DPM 10 19 (IVᵖ). Multo vero saepius in libris hoc vitium apparet: παραcκευάcθαι Polyb. IV 61 4 A¹ καταcκευαcμένων Bito ed. Wesch. 49 1 καταcκευαcμέναι Longin. de subl. 64 10 cod. καταcκευάcθω Archimed. ed. Heib. I 434 15 codd. etc., καταcκεύαcεν Philo Belopoica 60 M (-τεc- R) παραcκευάζετο Zosim. ed. Mend. 20 19 cod. etc. Perinde sunt comparata ἀποcταλμένων CI 2860 19 (Deli IIᵃ) καταφθαρμένου PPetr II 111 8 (IIIᵃ) παραcπονδημένοc PPar 63,8 16 (165ᵃ) ἐπιcκεμμέναc PLond II 149 14 (15ᵖ) ἀποζεῦχθαι PGrenf II 120 4 (305ᵖ), παραλελυθότοc παραλελυθόc Philo ed. Ber. I 221 3 233 9 papyr. s. VI τοὺc ὑποζευγμένουc 80 17 U opt. ἐπιcκέφθαι Alex. Aphrod. in top. 88 20 AD alia, tum ἐπιζεύχθω quod frequenter in mathematicorum libris occurrit: Euclid. I 166 22 236 5 VII 306 20 310 6 etc. Autolyc. de sphaera ed. Hultsch 46 1 A Eutoc. in Apoll. Perg. 198 18 cod. s. X etc. Paulo vero rarius tale quid in aliis temporis praeteriti formis est commissum, cf. ἀπολόγηcα PPetr II 87 18 (250ᵃ) ἀντίγραψαν PLond II 290 19 (346ᵖ) et quae indigesta affert Dieterich p. 213. Inde facile est intellectu qua via haec sint in linguam illata: ἀνανεχθῆναι BCH VI 41 113 (Deli 180ᵃ) ἀνανίκηc (= ἀνενέγκηc) PLond II 272 18 274 15 etc. (c. 346ᵖ) ἀνανέγκωμεν 284 14 μετανέγκαι 291 12 (346ᵖ) ἀνανέγκαντεc Vita Eliae Spelaeotae Boll. Sept. III 860ᵈ μετανεγκεῖν Acta Artemonis Boll. Oct. IV² 94ᵉ (ἐπανεγκών Procl. in Tim. 621 B). — Contrarium vitium cernitur in his: μετῆλθαι PTebt I 34 27 (116ᵃ) ἕωc ἤλθη PPar 23 10 (165ᵃ), cf. Dieterich 214.

4) Breviter quae verba hic maxime in censum veniunt perlustrabor: ἠρ[εκ-

Inde me ad ea verba converto, quae duplici augmento a Graecis Graeculisve instruuntur:

ἠμφιcβή[τηcε p 296 VII^2 30, 2 4.[1]

ἠνείχετο πα fr 74 2 ἠνε[ίχ]οντ[ο ρ II 258 31.[2]

ἀντιπαρετάττετο Є fr 138 (143 19 Us.).[3]

ἐπηνωρθῶcθ[αι (sic legi) μ 104 35 — ἐπηνόρθωcαν ρ I 334 9.[4]

μέν]ουc BCH XX 126 35 (Mantineae I^p) ἀπηρειcμένων PPar 15 32 (150^a) -ένοι PTor I col. 2 19 3 13 (116^a) -ένοc PPar 6 15 (127^p) ὑπηρειcμέναc Strab. 811 cf. KB II 425 (ἐρήρειcμαι non extat in papyris); προ[c]ανηνέχθαι PTebt I 72 263 (114^a) ἐπενηγμένων (sic) POxy II 237, 5 27 (186^p) διηνεγμένουc Philo mech. synt. IV p. 49 11 codd. (PV) προcήνεκται Strab. 484 BC (προcενήνεκται D) cυνηνεγμένων Porphyr. scr. min. N^2 40 24 al.; ἀπηλάcθαι Epiphan. ed. Dind. III 263 23 ἐξηλακέναι Lucian. Gall. 11 A al. (KB II 416); ἐξήλεκται (= ἐξελήλεγκται) Demetr. ed. Walz IX 119 R Hermog. ib. III 78 7 102 22 Monac. Themist. paraphr. in Arist. I 301 23 al.; ἠλεcμένον Hippiatr. Not. et Extr. XXI 67 97 ἠληcμένον (sic) 29; ἐξημεκώc Aristid. II 427 9 A^1 (ἐξεμημεκώc A^2 rell.); κατωρυγμένη Leb. III 1075 (Blaundi i, cf. KB II 506) κατωρύχθαι Str. 421 AB (-ορωρύ- E). In his nonnulla sunt verba, in quibus reduplicata syllaba apud posteros raro tantum adhibita est aut omnino periit, cf. ἀλείφω ἐρείδω. Veterum grammaticorum locos ἤλειπται ὤρυκται ὤμοκε proscribentium notavit Schweizer Gr. d. P. J. 171. — In verbis quae a consonanti incipiunt iteratam syllabam iam ante Philodemi aetatem omitti cognovimus, cf. Dieterich 215.

1) ἠμφεcβ[ήτουν CIA II 1645^a 14 (400—350^a, cf. Meist.^{3} 173) ἀμφεcβάτει IMB 403 99 ἀμφεc[βατήκειc 129 (tit. Prienens. Rhodiorum dialecto scriptus III^a). Seriorum temporum auctores aut priore augmento utuntur (ἠμφιcβήτουν Str. 451 Polem. soph. 22 4 23 9 al.) aut qui diligentius sermonem excoluerunt utroque (ἠμφεcβήτηcεν Dio Chrys. 47 5 M opt. [-ιc-BTU] ἠμφεcβήτει 15 24 M [-ιc- UB] Paus. II 19 3 P^{a}M(A^g) [-ιc- rell.] cf. 18 6 ἠμφεcβήτηcαc Aristid. ed. Dind. II 784). Insolenter scriptum ἀμφεcβήτουν Diod. 15 87 (sic PA i. e. optimi libri, ἠμφιc- rell.). Ceterum cf. quae de hoc verbo dixit Cobet Nov. Lect. 156.

2) cf. KB II 435 ἠνειχόμην Aristot. pol. 1285^a 11. Nec ἠνεχόμην nec ἀνειχόμην adhuc prolatum video (ἀνείχετο Joseph. Vita 392 MW sed ἠνείχ- P (opt.) RA). — ἠνέcχετο Ἀττικοί, ἀνέcχετο Ἕλληνεc Moeris, at illud papyri: ἠνέcχετο POxy I 130 15 (VI^p) PGrenf I 105 2 (VI—VII^p).

3) ἀντεπαρετάccοντο Thucyd. I 48 3 BC id quod Dio Cassius legisse videtur notus Thucydidis imitator: ἀντεπαρετάττετο 37, 24 2, cf. etiam ἀντεπαρετάχθηcαν Diod. XI 13 L ἀντεπαρετάccετο Jos. A 8 275 OMSP (ἀντεπαρατ- R ἀντιπαρετ- Vat.) ἀντεπαρετάξαντο B 3 155 PR (ἀντιπ- AMC^2 ἀντεπαρατ- LVC^1) ἀντεπαρετάττετο Polyaen. excerpta ed. Melb. 520 3 Zonaras ed. Bonn. III 628 4 -τάccοντο II 222 20, deinde ἀντεπαρεξέτεινεν Joseph. B 3 255 PMA^1 ἀντεπαρεχώρηcε Philop. in Ar. phys. 568 11 KS (-τιπ- M) ἀντεπρουπίνετο Gregor. Naz. in Julian. ed. Migne 693^c Colb. 4 Reg. 6 ἀντεκατέcτηcε Dio Cass. 45, 31 2 L (-τικ- M) 43, 51 8 79, 4 v. l. fr. libri VIII p. 97 10 Boiss. (sed ἀντικατέcτην BU 168 18 21 s. II—III^p) ἐνεκατελείφθη Epiphan. ed. Dind. III 218 24 cod., imprimis vero ἀπεκατεcτάcαμεc tab. Heracl. 2 22 ἀπεκατέcτηcαν CI add. 2132^d 10 (tit. Sarmat. 193^a, et sic saepius in lapidibus), ἀπεκατέcτηcεν WL 155, ἀπεκατεcτάθη ev. Marc. 3 5 Matth. 12 23 Luc. 6 10 ἀπεκατέcτη Marc. 8 25 (Schmiedel § 12 adn. 12) ἀπεκατέcτηcαν Polyb. XXI 48 5 codd. XXII 19 3 N (-ποκ- U) -cεν Diod. 11 48 codd. 68 JLM Joseph. A 13 408 PLW Theophil. ad Autolyc. 3 2 -cα Chron. Pasch. 522 6 ἀπεκατέcτη Panareti (s. XIII) chron. Trapez. 367 70 Taf. etc.

4) ἐπηνωρθώθη DS^1 373 4 (aet. Maced.) — ἀνόρθωcεν BCH XVIII 316 (Apameae i), ἐπανώρθωcεν PPetr I 31 4 (fr. rhetoris ignoti s. III a. C.). Libri plurima duplicis augmenti testimonia exhibent: ἐπηνώρθωcε Str. 398 579 ἐπηνώρθωcαν 440 798 -ωcε Dio Cass. 44 48 80 2 -ώcατο Hierocl. ed. Mull. 72 2 etc., sed cf. ἐπηνορθώcαcθε Philo I 275 11 codd. -ώcατο Isocrat. 4 165 Urbin. man. prim. ἐπηνόρθω Zosim. 202 9 (ἐπηνώρθου 90 1), ἀνώρθου Theophyl. ed. de Boor 134 11 (ἠνόρ- dett.), ἀνορθώθη Acta Carpi Papyli Agathonices Text. u. Unters. III 450 2.

ἀπηντήc[α]μεν ρ I 266 39.[1])

δεδιωικῆ[c]θαι ρ II 266 17 (sic in papyro melius exarata, in altera est -ΔΙΟΙΚ- (ω supra Ο)) δεδιωκῆcθαι 21.[2])

ἠνώχλουν Є κύρ. δόξ. 11 (73 20 Us.) ubi cod. F ἠνόχλουν.[3])

μεθώδευεν επβ O V 1054, 23 9 (περιωδευμέν[α Φ p 1003 O II 428, 131 11).[4])

νενεωλκημένον θ 28 1.[5])

---

1) ἀπήντων Str. 419 ἀπήντηcαν 732 ἀπήντηκεν 22 contra ἠπήντηcε Joseph. A 2 279 L (ἀπ- O ὑπ- rell.) ἠπήντηcεν Vita Eliae Spelaeotaę Boll. Sept. III 868ᵇ. Sed erit fortasse qui ἠπήντηcε ex ὑπήντηcε natum putet ob itacismi vitium, cui ego non repugnabo.

2) cf. KB II 401, διώικηcε CD² 429 A 24 (Mytil. IVᵃ) CIA II 314 22 (285ᵃ) διωικήcα[ντο 641 15 (c. 50ᵃ) διωικημ[έ]νων 240ᵇ 22 (307ᵃ) διωικηκέναι IMB 420 24 32 (IIIᵃ), διωικημένων IHSt XIX (1899) 330 sqq. A 36 — διοικημένων A 26 (litterae Antigoni 311ᵃ) διοίκηcεν Opramoae decr. 3ᵍ 2 (IIᵖ), διωικήκαcιν RevL 36 16 (258ᵃ) διώκηται PPetr II 54 8 (c. 240ᵃ), ἐγδιωικημένων PTebt I 89 4 31 69 (113ᵃ) 174 (c. 110ᵃ) μεταδιωικημένων 61ᵃ 9 (118ᵃ), διώικει Arist. rep. 19 14 διωικημένων 37 2 cf. Polyb. XXII 3 1 13 8 Str. 540 (διῴκουν) Diod 16 50 al., verum δεδιοίκηται Macho ap. Athen. VIII 341ᶜ (δεδιῴκ- edd. post Kusterum) δεδιῳκημένα Antiphan. com. fr. 155 K δεδιῳκηκώc Aristot. fr. 429 1549ᵃ 19 denique quod attulit Lobeck ad Phryn. 153: δεδιῴκημαι Aesop. fab. 248. Posteri priore potius augmento sunt usi nisi omnino augendi rationem respuerunt: ἐδιοικήθη Chron. Paschal. 353 15 Symeo Metaphr. 1740ᵇ (hoc Gelzero debeo Leontii vit. Ioannis p. 196) ἐδιοίκει Theophan. chron. (cf. ind. gramm.), διοίκει Joseph. A 16 220 A¹ (διῴκει rell.) διοικηcάμην 15 132 PFA¹ διοικήcαμεν Herodian. ed. Mend. 36 7 Vᵍ (διῳκ. rell.).

3) cf. KB II 420 παρηνωχλήκαμεν PVat Class. auct. V 603 (c. 160ᵃ) ἠνώχληcα CPR I 19 10 (330ᵖ), quae ratio apud scriptores utique potior fuit: ἠνώχλει semel ἠνώχληcε ter Aristides (Schmid II 23) ἠνώχλει Appian. ed. Mend. I 122 15 Alciphr. ep. I 23 2 ἠνωχληκέναι Joseph. A 11 263 ἠνώχληcε Plut. Cic. 6 al. — ἠνόκλει (sic) Mélang. Weil p. 246 4 (pap. rhet. Iᵖ) παρηνόχλουν Usener Der hl. Theod. 29 1 81 4 Val. Rose Leb. d. hl. David 6 32 ἠνόχλει Marci Vita Porphyrii 25 3 παρηνόχληcας S. Eustath. in Orig. Text. u. Unt. II 41 5 42 15 ἠνόχληκα Liban. ep. 583 ἠνόχληcα Ioannis acta Artemonis Boll. Oct. IV 128ᵉ — ἐνώχλουν Aristot. rep. Ath. 13 1 Blass² ἐνωχλεῖτο Aeschin. 3 44 v. l. (ἠνο- ἠνω- alii) παρενώχληcεν LXX Iudic. 14 17 Vat. (-ηνώ- Vat. corr., Alex.) ἐνώχληcε Dio Chrys. 7 63 PH (ἠνώ- UMB optimi) παρενώχληcαν Acta Bonifatii Ruinart Act. Mart. I 185 — ἐνόχληcεν DS¹ 418 61 (238ᵖ Jasi) ἐνόχλουν martyr. Athenogenis Ἀναλ. Ἱεροc. cταχ. I 270 7 παρενόχλουν Usen. Der hl. Theod. 27 18. Quod autem attinet ad augmentum in praepositionem translatum, in quo exeuntis potissimum antiquitatis usum conspicimus, tenemus grammaticos disertis verbis talia docentes, cf. ἤνεπε παρηνοχλήcαcθε ἠναντιούμην Apollon. Dysc. de synt. 323 21 ἤνεπον ἐκάμμυον ἠνόχλουν (sic opt. A, ἠνώχλουν alii male) 326 11 et qui hunc secutus est Priscianus: 'in verbis compositis quando Graeci extrinsecus faciant declinationem ad similitudinem simplicium, ut est ἐνέπω ἤνεπον, καμμύω ἐκάμμυον, κάθημαι ἐκαθήμην, ἐνοχλῶ ἠνόχλουν.' Sic enim libri aut aperte aut leviter corrupte, sed perperam ἠνώχλουν intulerunt editores.

4) In codice Darmstadino nr. 2773 s. XIV referuntur fol. 162ᵇ inter ea verba ἃ διττῶc αὐξάνεται: ἠνώχληcε· ἠνώρθωcεν· ἐμεθώδευcε· ἠμφιcβήτηcεν (l. ἠμφεcβ.) ἐπαρώνηcεν, ad quae alia manus adscripsit: ἐδιακονήθηcεν δεδιακονημένων (cf. KB II 400). Haec quonam ex fonte sint petita nescire me fateor neque duplicis in illo verbo augmenti aliud praesto est testimonium nisi hoc: ἐμεθώδευcεν Schol. in Demosth. ed. Dind. II 488 6 V (μεθωδευμένα Gemin. 58ᵇ, περιωδεύcθω Str. 218 περιωδευμένηc 519 E [-ριοδ- CD] παρωδεύκαcιν 294 al.). Comparare tamen licet ἠνώδευcεν WL 3055 (= ἀνεχώρηcεν 3053). — ἐφώδευcε BU 698 10 (IIᵖ).

5) νεωλκημένον Diod. 14 73 Patmiacus codex praestantissimus (νενεωλκ. rell., sane idem 14 50 νενεώλκηcε ubi alii recte ἐνεώλκηcε) ἐνεωλκήκει Schol. Hom. A

ἑώρων ἑώρ̊ακα ἑώραμαι (cf. ind. verb.).

ἐπαρώνηcαν οp 15 14 παρωνηκότεc θ 38 4 (παρεγ̣ώνει πα fr 74 4?).[1]) παρωνοματοπόηcεν Δπ 17^c 9.[2])

Plusquamperfecti augmentum plerumque observatur: οὕτωc ἐπέπειcτο π IV^2 201, 105 16 γὰρ ἐκέκτητ' ἔτι Ακ 19 15 μὲν ἐκέκτηντο ρ I 218 3 τέ[χνην] ἐγεγόνει ρ II 102 12 ἐπεπόηcο πρ 19 9 (Є) ἀπεδέδεκτο p 1044 49 5 cυ]νεκεχώρητο ρ I 203 25 ἀφε[ιcτ]ήκεcαν ρ II 61 13[3])— διακηκόει Στ 53 1[4]) ἐγγεγόνει Єκη̄ 6 5]ων γεγόνεc[α]ν p 807 X^2 48, 7 22.[5])

---

ed. Dind. I 346 1 (ἐνενεωλκ. Bekker), ἐνεώλκηνται (sic) Apoll. soph. lex. Hom. s. οὖροc (cf. quae de hoc verbo dicentur infra lib. VIII). Addo ἐννενεοccευκέναι Iatr. 3 22.

1) cf. KB I 509 ἐπαρώινηcαν PPetr II 110 16 (c. 250^a). Et prius et alterum augmentum interdum omittitur: ἐπαροίνουν Dem. 54 4 FΦ (ἐπαρώινουν Σ) ἐνεπαροίνηcαν Joseph. in Ap. 1 46 ἐνεπαροίνει A 17 130 FA^{1}Niese (-ων- M -ώιν- A^2) — παρῴνηcαν Xen. An. V 8 4 libri multi (ἐπαρῴν. cett.) παρῴνει Dio Cass. 45 28 L παρῴνηcε 26 L ἐμπαρῳνηκέναι Synes. calv. enc. 77^a ὧν παρῴνηcαν Joseph. A 13 426 FAMVW (παροίνηcαν P opt. atque sic vulgo olim legebatur apud Dionem Cass. 45 26).

2) Verba composita quorum altera pars est ποιεῖν duplici interdum augmento instruuntur, cf. KB II 37 Bonitz ind. Aristot. 640^a, velut ὠνοματοπεποίηται Nicom. de mus. ed. Jan 241 17 ὠνοματοπεποιημένον arithm. 20 4 G (ὀνομ. rell.) cεcωματοπεποίηται Caten. in epist. cathol. ed. Cram. 316 22 cεcωματοπεποιημένον Alex. ap. Walz rhet. IX 333 (cωματοπεπ. Par. cod. opt.) al., contra τεθηκοποημένον BU 757 15 (12^p). Saepenumero vero sola verbi ποιεῖν reduplicatione utuntur scriptores, eo sine dubio consilio, ne prioris vocis natura obscuretur, cf. εἰδοπεποιημένη Philop. in Ar. phys. 212 8 εἰδοπεποιημένων in Ar. de gen. et corr. 276 3 (nusquam ᾐδοπ. legitur quod sciam) εἰδωλοπεποιημένον Gemin. 1^b ἐρωτοπεποιημένῳ Iustin. martyr. epist. ad sen. Rom. 11. At nemo inter Graecos ὠνοματεποίηcα ᾠδεποίηcα simm. videtur scripsisse.

3) ἀφειcτήκει Str. 37 cυνειcτήκει 486 — ἐφεcτήκει 652 CF (-ειcτ- D) ἑcτήκει 384, ὑφειcτήκεcαν EOe 21, 2 9. E Plutarchi libris optimus quisque dipthongum exhibet (cf. Bern. I LXXXII) quem alibi vel probi codices aspernantur, velut Marcianus Athenaei (ἀφεcτήκεcαν XII 539^f). — ἐcχήκειν BU 465, 1 6 2 7 (137^p).

4) cf. KB II 357, ἀκηκόει Aristides (Schmid II 21) et Aristaenetus (150 30 Herch.). E tanta inter Josephi libros discrepantia iusta forma ubique elucet, cf. ἀκηκόει A 7 179 ROM (ἠκ- SP) 14 351 390 445 O (ἠκ- FLAMVW) 345 LV (ἠκ. rell.) 15 110 PF (ἠκ. LAMVW) etc., quae in Vitae cap. 156 ab omnibus codicibus est tradita (ἠκηκόειcαν) et fortasse etiam alibi.

5) Strabo in verborum initio bis terve augmentum omisit: καὶ κεχιονοβόλητο 725 ᾧ κέχρητο 698 CD (ᾧ ἐκ. EF) Βραγχιδῶν cεcύλητο 814, at contra ἐπέπυcτο 30 etc. (29^{ies}), in compositis est paulo negligentior: ἐκβεβήκεcαν 23 cυνβεβήκει 782 καταπεφεύγει 256 καταπεφεύγειcαν 385 διαβέβληντο 487 BC (διεβ. D) ὑπερβέβληντο 218 — ἐξελελοίπεcαν 619 etc. (12^{ies}). Quos tenemus aetatis Lagidarum titulos augmento nusquam carere vidi, cum postea saepius peccatum sit (cf. Schweizer Gr. d. P. J. 169, ἀντιτεθήκει EOe 50, 2 12) similemque modum in papyris deprehendi: ἐπεποήκ[ει PPetr II 139 23 (c. 250^a) ὑπεγέγραπτο 3 2 cυνετετέλεc[το 5 7 (c. 250^a) ὑπετέτακτο PTor I 32 32 (116^a) προcεκέκλητο II 69 19 (137^a) ἐτέτλητο PPar 63, 9 31 (165^a) ἐπεποίητο 64, 1 7 ἐγεγράφειc 1 1 (c. 164^a) PGrenf I 27 7 (157^a) ἐνκατελελοίπει PPar 46 8 (153^a) al. — δεδώκει PTor II 69 8 (139^a), ἐγ[έ]γραπτο BU 19, 2 3 (135^p) — αὐτῶ γεγράφει POxy II 237, 6 3) (186^p) γεγράφειν I 113 19 (II^p) πεπόμφειν 122 5 (III—IV^p). Ceterum Schmidtii in Josepho observatio p. 439 omitti saepe augmentum antecedente vocali (velut μόνοι δεδαπάνηντο A 3 221) conferri debet cum eis, quae de simili Juliani et Zosimi ratione dixit Mendelssohn in Zos. edit. p. 18 1, eademque de Plutarcho monuit Bernardakis I LXIII.

His de initio verborum propositis ad terminos examinandos procedamus. Et primum quidem de quibusdam formis singillatim agendum est, quae si postea tractaveris vereor ne intricatam reddant de verborum generibus disputationem.

De scriptura βούλει οἴει supra egi pg. 37; ne quid praeteriisse videar formas καυχᾶcαι ἀποξενοῦcαι φάγεcαι alia id genus non legi in VH grammaticorum causa moneo.[1]) De verbo ἐπίcταμαι (ἠπίcταcο) cf. ind. verb.

Clausulae imperfecti et aoristi II -ον -εc -ομεν -ετε -ον in lingua volgari urgente aoristi I ratione in -α -αc -αμεν -ατε -αν mutatae sunt, quae perinde in VH desunt[2]) ac formae ἔζηcεc δέδωκεc aliae.[3])

Porro neque ἐλάβοcαν ἤλθοcαν[4]) dicitur neque εἴρηκαν πεποίηκαν.[5])

Verum etiam in plusquamperfecti formis communis vitae usum fugiunt Epicurei: ὑφειλήφεcαν ευ 111 19 ἀνεγνώκεcαν πτ 12 8 ἀφε[ιcτ]ήκεcαν ρ II 61 13 γεγόνεc[α]ν p 807 X^2 48, 7 22 ἤδεcαν ρ I 218 1 Δε 42 5, qua de causa in verbo προcήδε ιcανЄ ep. 1 pg. 29 11 Us. corripiendam esse syllabam paenultimam iure censere mihi videor.[6])

1) cf. de sacris libris Schmiedel § 13 17. Vetustissimum quantum scio exemplum fertur in papyro quadam Aegyptiaca: χαριεῖcαι pro χαριεῖ PGrenf II 29 7 (III^a).

2) Nam de formis εἶδα εἶπα ἦλθα ἤνεγκα al. infra potius disserendum, ubi de linguae usu inter aoristum I et II fluctuanti res erit. Ceterum multum in hanc rem disseruit Dieterich 237 (ἔλεγα ἔcχα ἔcχαμεν etc.), qui tamen exemplorum congeriem vellem melius distinxisset. E Ptolemaeorum aetate nullum adhuc innotuit testimonium. Etenim quae ille affert ἐνέγκαcα ἔcκυλαν iustae sunt formae (iuxta ἤνεγκον extitit ἤνεγκα, ἔcκυλον vero nemo quod sciam dixit) ἥκαμεν PPar 48 5 (153^a) perfecti est forma, cf. ἡκένα[ι PPar 35 30 (163^a).

3) cf. Dieterich 239 qui recte διατάξεcθαι ἐκολάcετο alia adiungit; ἦξεc WL 2934 ἤρηχεc BU 261 14 (II—III^p) δέδωκεc PLond II 292 10 (346^p) etc. (de forma οἶδεc cf. ind. verb. s. οἶδα).

4) cf. Dieterich 242 Schmiedel § 13 14, ex Aegypti papyris ἐλαμβάνοcαν PVat Class. auct. V 603 (c. 160^a) ἐφάcκοcαν PPar 34 13 (162^a) ὑπελαμβάνοcαν PGrenf II 61 16 (95^a) ἐπήλθοcαν BU 35 9 (II^p) 436 8 (II—III^p) al., καθὼc καὶ προεγαμοῦcαν BU 183 6 (85^p), ἐλαμβάνεcαν (sic) PLond I 23 31 (161^a). Tituli Attici talia quidem ignorare videntur, sed in Deli monumentis, quorum sermo ex Atticorum pendet lingua, reperitur παρελάβοcαν BCH VI 41 112 42 124 44 135 140 (180^a, παρέλαβον 42 122).

5) cf. Dieterich 235 Schmiedel § 13 15. In Aegyptiorum papyris -αcιν et -αν promiscue videmus adhiberi Lagidarum aetate: εἰλήφαcιν PLond I 18 14 16 23 3 etc. (162^a) παρειλήφαcιν PGrenf I 22 15 (157^a) etc. — εἴληφαν PLond I 11 23 (162^a) etc. ἐκτέθεικαν PPar 29 16 (163^a) ἐκβέβληκαν 34 21 (162^a) etc., posteris vero temporibus iusta scribendi ratio etiam magis in oblivionem venit: ἀνεληλύθαcιν POxy I 118 34 (III^p) — παρείληφαν BU 538 22 (100^p) γέγοναν 597 19 (75^p) ἀναδέδωκαν PLond II 317 6 (350^p) al. Inter Philodemi aequales non deest qui talia in sermonem receperit ceteroquin diligenter comparatum, Diodorum dico: παραδέδωκαν 1 93 D opt (παρέδωκαν rell.) πεποίηκαν 12 56 P opt. cui favet Vogel δέδωκαν 13 58 PF (optimi) K. Ut -αcι in brevius contractum est sic interdum etiam -ωcι: ἐὰν δὲ ἀντιλέγων PLond I 28 20 (161^a) ἃc ἐὰν μεταξὺ ἀγάγων BU 265 9 (148^p) ἀνταποδίδων LXX Jer. 28 57 v. l. in Sinaitico παραδίδων Joseph. 3 33 R, denique -ουcι: ἐπιτηδεύcουν BCH VII 310 (Apameae i), cf. de his formis Dieterich 247.

6) ὑφειcτήκεcαν EOe 10, 2 9 — ἤδειcαν 41, 3 10 63 1, ἐκβεβήκεcαν Strab. 23 ἐξελελοίπεcαν 619 ἐκεχήνεcαν 652 ᾔδεcαν 279 — καταπεφεύγειcαν 385 κατεcκευάκειcαν 740 ᾔδειcαν 300 735. E titulis Atticis notatum video παρειλήφεcαν CIA II 811 c 89 (323^a, cf. Meist.^{3} 165), Aegyptiorum papyri largiuntur ἐξεπεπτώκειcαν PTebt I 28 7 (II$^{a\,f}$) — παραβεβλήκηcαν (i. e. -ειcαν) 24 39 (117^a) ἐδεκώκηcαν (= ἐδε-

Deesse videtur futurum quod vocatur exactum. Nam ΚЄΚΟΦЄ|ΤΑΙ p 1384 XI² 57, 6 6 modo ne graviora commiserit Neapolitanus ex κεκοφέναι potius quam ex κεκόψεται videtur esse corruptum; neque plus habenda est fidei scripturae με[μν]ήcε[cθαι μ 87 41 (sic Kemke) με[μν]ηcομένουc πα fr 7 10 (sic Ottaviani), cum illic με[τρ]ή[c]ε[ι]ν scribendum esse videatur, hic papyro ipsa denuo examinata evaserit μεταθηcομένουc. In versiculo quodam ex Aristophane desumpto (Eccles. 112) extat πεπαύcε[τα]ι ρ I 348 4.[1])

Sed multo difficilior est de optativi formis quaestio, ad quam nunc pervenimus. In aoristo una adhiberi terminationes quae Aeolicae et quae Atticae nuncupantur in vulgus notum. Verum illae si VH auctores intuemur spernuntur in plurali numero: μαρτυρήcαιεν οι 22 25 φήcαιεν ρ II 35 10, neque certum adest alterius singularis personae exemplum: ЄΙΠЄΙΑC .. p 128 (Є?) VIII² 129, 5 6 — εἴ]παιc ἄν ρ I 44 18 ἂν φήcαιc 102 16 [= Є], sed praeterea admodum sunt frequentes: ὁμολογήcειεν ἀλλά θ 27 7 similiterque ante vocales 33 7 μ 24 1 29 6 etc. (13ies)[2]) ἐπιδείξειε κ[αί ρ I 191 16 cf. 193 4 163 14 etc. (14ies) Єκη 11 21 incertum quid sequatur θα 22 38 — οὐκ ἂν ῥαιδίωc τιc ἀθετήcαι. [T]ά κτλ. ρ I 43 10 εἴ τιc cυγκρίναι, τόν μ 9 7 φήcαι τιc ρ I 118 37 II 169 3[3]) ἄν τιc εἴπαι (proxima littera ubique est consona) ρ I 242 7 II 112 6 230 34 οι 1 16 οὐδένα γὰρ ἄν τ[ιc φ]ωράcαι τῶν 247 12, εἰ .. δόξαι Єιδ IV² 3 7 μᾶλλ[ο]ν ἄ[ν] δόξαι ρ I 103 11 (= Є).

Philodemi in hac re socius est Strabo: δόξειεν ἥν 11 etc. (28ies) ἂν θηρεύcειέ τιc 10 etc. (28ies) — οὐκ ἂν ὀκνήcαι τιc εἰπεῖν 48 εἰκάcαι δ' ἄν τιc 210 οὐδ' οὕτωc ἂν cυμμείναι γλυκύ 271 κτίcαι τήν 392,[4])

δώκειcαν) PFay 12 23 (c. 100a). De numero singulari cf. supra pg. 209 adn. 5, dein ἐγεγρ[ά]φειc PTebt I 18 10 (114a), sed ἃ ἐγεγράφην cοι 27 28 (113a) δ ἐcχήκη (3. pers.) 116 21 (IIaf) ἃc αὐτὸc ἐξειλήφη PMagd 10 3 (IIIa) e formis ἐγεγράφηcαν ἐξειλήφηcαν explicari oportet. Atticorum fuere termini -η, -ηc, -ει, posteriorum -ειν, -ειc, -ει (KB II 113), qui apud nonnullos in -ην, -ηc, -η abierunt, uti papyri Aegyptiacae docent.

1) Pariter ignorant has formas Agatharchides Apollonius Citiensis Geminus alii, sed κεκλήcεται habet Asclepiodotus 9 κεκλήcονται 2 4 (deest κληθήcεται) ἐρηcόμεθα Strabo 456 τεθνήξεται Onos. 33 3 -ονται 32 7 -εcθαι 42 19 ἑcτήξονται 21 6, cf. de tota quaestione Schmid Att. I 95, cuius testimoniis adde πεπωλήcεται Aen. tact. ed. Hug 18 13 πεπαύcομαι fab. Nini Herm. XXVIII 177 36 πεπαύcεται Marc. Anton. ed. Stich 149 11 τεθνηξομένουc 18 14 etc. παρεcτήξονται 141 16 μεμνηcόμενοι 36 9 παρεcτήξεται CI 4697 39 (tit. Aegypt. 196a) κεκράξομαι PLond I 73 259 (mag. IIIp) πάλιν θεὸc ἐνδεδύ[cετ]ε (sic) τὸ ἑαυτῆc κάλλοc 124 19 (mag. Vp) ἑcτήκειc WL 728 pro ἑcτήξειc (inter ἀπελεύcεται χωρήcειc etc.). Josephus scribit ἐφεcτηξομένου A 18 203 et saepissime τεθνήξεcθαι (Schmidt 446). Verum id quod vix diserta eget affirmatione Aegyptiorum papyris illa penitus sunt ignota (nam istos magicorum libellos iure omittas), in quibus tamen saepissime legitur ἔcομαι βεβοηθημένοc, ἔcομαι τετευχώc, quemadmodum scribit Philodemus ἔcονται διημαρτημένοι ρ I 8 37 ἔcται δεδειχ[ώc 7 7.

2) εἴπει[εν] legendum μ 104 18 sublato hiatu.

3) φήcαι ἄν τιc in φήcειεν ἄν τιc correctum videtur μ 67 1, nam haec signa exscripserunt Neopolitani: ΦΗCΑ (ЄΙ supra Α) .. ΤΙC.

4) Et hi quoque loci documento sunt aliquantum Strabonem ab hiulca se abstinuisse oratione.

οὐκ ἂν ὀκνήσειας 90, ἀκούσαιεν 62 συμπνεύσαιεν 219 δόξαιεν 236 τειχίσαιεν 254 ἐπιπηδήσαιεν 264 ἀναγκάσαιεν 710 κομίσαιεν 814. Porro nil praebet Gemini libellus, duo feruntur Asclepiodoti loci: δόξειεν ἄν 10 13 14, sed declinasse videtur Aeolicam scripturam Agatharchides (ἐπιτρέψαις 114 4 εἰ μή τις .. καταχέαι 115 29), cum medius sit Onosander. Hic enim in singulari numero scribit fere -αι si sequitur consona ceterisque locis -ειεν: ἐλπίσαι δ' ἄν τις 1 24 δόξαι συμφέρειν 30 cf. 2 3 — δόξειεν ἁμαρτάνειν 31 5 cf. 32 2 34 4 42 (4) 24, sed μέγα δ' ἂν ὀνήσειε καί τι τοιόνδε 42 17, pluralis formae sunt Atticae: ὁρμήσαιεν 22 2 etc. (6^{ies}).

Subscribam breviter quae e titulis papyrisque mihi innotuerunt. Atticorum lapidum testimonia cum de industria collegisset Lautensach progr. Gothan. 1887 p. 24 reticuit rursus Meisterhans quique eius operam renovavit. At ille haec praebet: δήσειε CIA IV 116^a 10 (450—400^a) ἱ]πποτροφήσ[ε]ι[ε II 167 93 (IV^a) προστάξειεν ἄρξειεν Ἀθήναιον X 451 22 (II^p) — στήσαιεν Kaib. ep. 24 (IV^a), addo τολ[μή]σειεν Ἐφ. ἀρχ. 1894, 178 13 (Eleusine i), tum ex aliis regionibus ἐξ[αλύξαι]εν DS[1] 432 6 (Cnidi III—II^a) κ]ι[ν]ήσειεν .. καταχωρίσειεν BCH IV 113 sqq. vs. 63 (Tei III^a) ἀρκέσειεν IV 128 33 (Nysae II^p), denique ex Aegyptiorum libellis καλῶς ἂν ποιήσαις PPetr II 7 8 (255^a) 34 3 (258—253^a) καλῶς οὖν ποιήσαις 7 7 23 6 50 1 (255—240^a)[1]) χρηματίσαις 47 6 ἐπερωτήσαις 56 20 (c. 250^a) ποιήσαις DA 196 15 (III—IV^p), εἰ καί τις .. ἐπιχωρήσαι PTor I 38 24 (116^a) — δόξειεν POxy I 71, 1 18 (303^p) ποιήσιεν CPR I 19 24 (330^p) συρίσειεν WL 1903 (IV^p) ἐπιχειρήσειεν PLond I 202 53 (VI^p). Ieiunam hanc esse segetem concedo, sed haud scio an illud ex his paucis locis probari possit ignotam fuisse Romanorum aetate terminationem -αι. Et hoc gravissimi esse momenti ex iis apparebit, quae deinceps in universum de auctorum memoria sum dicturus.

Atticorum qui fuerit usus plurimis exposuit WRoeder Zeitschr. f. d. G.W. 1882, 662 sq., quem tamen vera falsis miscuisse dicit de Bamberg. Errat quoque, cum nusquam traditas esse affirmat formas in -αις, cf. KB II 74 ὀνήσαις Xen. Anab. VII 1 21 ἀκούσαις Plat. Phaedr. 241^d etc. De posteriorum temporum auctoribus sat multa iam acta sunt nec tamen pari successu. Veluti quae Schmid Att. III 30 sq. de Aeliani usu protulit neque vera sunt neque diligenter conquisita.[2]) Sunt qui plurimi aestiment formas aeolicas quaeque obstant sedulo corrigant sicuti Dindorf[3]) Hercher[4]) Hert-

---

1) Idem valet καλῶς οὖν ποιήσεις PPetr II 60, 2 2 (c. 250^a) PVat Class. auct. V 601 (c. 160^a).

2) Etenim altera singularis numeri persona etiam I 20 31 101 31 164 5 319 11 340 26 383 17 legitur, tertia I 24 24 85 30 92 27 etc., quos locos omisit Schmid. Porro Hercheri editionem cum festinanter percurreret, perincommode accidit ut quae ille olim edere mallet hic neglectis codicum formis pro genuino Aeliani sermone haberet. Sed non est dubium quin formae in -αις et -αι quas Hercher constanter in -ειας -ειεν mutavit ex ipsius auctoris manu sint profectae.

3) ἐθελήσαιεν Dio Cass. XXXVIII 45 3 in ἐθελήσειαν mutavit.

4) Aeneae tactici codex scribit ἀποδείξειεν ed. Hug 7 13, sed γράψαι 39 8 ποιήσαι 66 5 καταστήσαιεν 4 2 παρακελεύσαιεν 11 6 φθάσαιεν 30 2 quae omnia ab Herchero correcta sunt; idem in Artemidorum intulit προσδοκήσειεν δ' ἄν τις 92 8 (-ήσαι libri), parique iudicio in Aeliano edendo est usus, cf. adn. 2.

lein[1]), neque desunt qui vel in errores incidant.[2]) Diligentissimus sed non felicissimus Guilelmus Schmidt Josephi commentator p. 444 sqq. Nam etsi nusquam ante vocales Atticam terminationem esse traditam cognoverat tamen eorum locorum qui alteram rationem demostrant 'infinita quadam copia' oppressus scripturam -αι emendandam esse duxit; idem propter plurima codicum suffragia ubique -ειαν restitui vult cum saepe -αιεν variis lectionibus nonnumquam vel omnium librorum consensu nitatur. Auget sane iudicii difficultatem quod frequentissime memoriae testes alii hanc illam alii rationem sequuntur, quemadmodum in Josephi libris usu venire modo memoravi. Haud tamen inutilis sit volgaris usus recordatio, qui sicut paulo ante sumus commentati Atticas formas ignorasse videtur, id quod examinatis quoque codicibus apparet.[3])

Quae cum ita sint hanc fere de tota quaestione sententiam protuleris. Maxime in usu fuerunt formae aeolicae in tertia singularis persona. Verumtamen qui huius rationis fautores reperiuntur plerumque alteram quoque terminationem licet raro usurpant. Hoc cadit in Philodemum Strabonem Josephum Plutarchum[4]) Aristidem[5]) Philostratum[6]) Phrynichum[7]) Artemidorum Dionem Cassium[8]) Procopium.[9]) Qui sola Attica forma utantur non extare videntur praeter NT[i] auctores (cf. Schmiedel § 13 19), sed plane interiit ni fallor sub initium aetatis Byzantinae.[10])

Porro pluralis numeri terminatio plurimis locis est Aeolica paucis Attica apud Polybium Diodorum Dionysium Halic. Josephum (Schmidt 445) Philostratum (Schmid IV 26). Contra sunt qui fere scribant -αιεν veluti Philodemus Strabo Aristides[11]) Aelianus Iustinianus[12]) Actuarius.[13]) In altera singularis persona alii praebent -αις ut Philodemus Agatharchides

1) Summovit ποθήσαις Julian. I 327 13 πταίσαιεν 45 10 alia.

2) Sic soloece scripsit Heylblut in Aspasii comm. in Ar. eth. Nic. 169 7 οὐδέποτε ἂν ἀδικήσειεν ἀλλήλους cum libris Na cum genuina esset lectio ἀδικήσαιεν a codicibus ZB tradita.

3) ὡς δ' ἄν τῳ δόξαιε Simplic. in Ar. de cael. 294 19 A (-αι rell.) οὐκ ἄν τις ἀπορήσαιε Alex. Aphrod. de fato 171 23 V^2 (-σαι V^1O). His locis librarium memoria clausulae -ειε turbavit id quod paene manibus tenemus.

4) -σαι 21ies, inter quos locos octies φήσαι τις ἂν legitur (Bernard. I LXXIV).

5) -ειε 73er -αι 15ies (Schmid Att. III 40).

6) -ειε 25ies -αι semel (Schmid IV 26).

7) οὐκ ἄν τις εἰκάσειεν ed. Lob. 271 πταίσειε 273 τοπάσειεν 303 — θαυμάσαι δ' ἄν τις 79.

8) Rarissime -αι: ἀπαντήσαι 72, 9 προσαμύναι 41, 63 4 (Wien. Stud. XXI 71).

9) -ειεν fere ubique, sed τεκμηριώσαι δ' ἄν τις de aed. 2 4 P recte. In plurali vero scribit et -ειαν (velut b. Goth. ed. Compar. I 180 14 εὑρήσειαν) et -αιεν (χωρήσαιεν ib. III 237 4 ἐπισκέψαιεν 250 5 etc.) differtque nonnihil ab Agathia aequali suo, qui constanter -ειεν et -αιεν edidisse videtur, cf. δράσειεν ed. Bonn. 42 3 αὐτουργήσειε 43 14 al. δράσαιεν 4 13 φήσαιεν 9 17 φθάσαιεν 39 8 al., qualis Iustiniani quoque est ratio (adnot. 10 12).

10) Exempli causa Iustinianum nomino: ὁμιλήσειε Novell. ed. Zachariae I 32 φοιτήσειεν ib. παραλείψειεν 33 τελευτήσειεν 33 34 δανείσειεν 39 42 etc., e posteris Actuarium: δόξειεν de spir. anim. Phys. et med. min. ed. Idel. I 313 26 κατασκευάσειεν 316 5 θαυμάσειε 317 19 διδάξειεν 319 7 al. Iam Synesius constanter scribit -ειεν, cf. WFritz Die Briefe des Bischofs Synesius 51.

11) -αιεν 7ies -ειαν semel (Schmid III 40).

12) μείναιεν Novell. I 32 τελευτήσαιεν 33 35 37 θαρρήσαιεν 55 al.

13) ἐκπέμψαιεν de spir. anim. 314 29 313 14 ἐπανασώσαιεν 313 15 διαλλάξαιεν 325 17 al.

Fronto[1]) Aristides[2]) Philostratus[3]) Actuarius[4]), alii -ειας ut Strabo Josephus.[5])

His editorum potissimum in usum disputatis ad propositam redeo quaestionem.

In forma γαμώιη olim haeserat Phrynichus cui si praesto habuisset prope universa VH memoria fuisset damnanda. Legimus enim ἀ]γανακτώ[ημεν ρ II 193 fr 2 ἀγνοώη Φ p 67 O I 68, 9 11 παρακολουθώ[ι]ηι p 391 O II 336, 72 4 εὐπορώιηι ρ II 52 11 ἐ[πιζ]ητώιηι πα 2 8 ἀνακαλώ[η π VII² 88, 10 24 ὁμολογώιην μ 42 3 ὁμολογώη ρ II 169 6 ποιώιης Εκη 8 2 9 15 ποιώη μ 110 19 ρ II 144 10 ἐπιτελώηι οι 17 20 ὑς]τερώιη πρoν 19ª 11 φρονώη ρ II 285 5. Alterius rationis testimonia aut incerta aut plane nulla sunt. Nam ἀναιςχυντο[ῖ]μεν ρ II 88 8 (sic n) propter lacunam nullius est pretii pariterque inane εἰ δὲ ἐπιζητοί[η Φ p 57 O I 68, 8 8.[6])

Et sicut ποιοίη posteri similitudine formarum τιμώιη ἀγαπώιη in ποιώιη mutaverunt, ita verborum in -όω quoque terminationes eos inflexisse constat: ἀ]ξιώιηι θ 9 30.[7])

---

1) φῄςαις ed. Nab. 248 ὁμολογῄςαις 250 ἐπιτρέψαις 258.

2) -αις 16ies -ειας semel (Schmid III 40).

3) -αις ter -ειας semel (Schmid IV 26).

4) παύςαις de spir. an. 314 29 δουλώςαις 315 16 τονώςαις 319 32 etc. Byzantinorum ergo flexio haec fere est: -αις, -ειε, -αιεν.

5) Schmidt 445.

6) εὐτυχοίην Onos. praef. 3 πλεονεκτοῖεν 20 1, κατηγοροίη Str. 16 δοκοίη 55 κινοίη 71 etc. — διαπορῴη 248 AC (-οίη B). Verum etiam alibi similia asservari Schmidtii imprimis de Josepho commentatio nos certiores fecit p. 478. In huius enim scriptoris libris XX si recte attendi locis formae a Phrynicho proscriptae ad nostram aetatem pervenerunt nonnumquam cunctis memoriae testibus confirmatae, veluti πολεμῷεν B 6 240 ἐκπολεμῷεν A 18 176. Sed quia huius usus notitiam parum vulgatam esse cognovi (brevissimus est Blass KB II 134), plura e schedis meis depromam: σκηνῷεν Xen. Anab. VII 4 12 v. l. (-οῖεν HLT -οῖμεν ABC) ἀπώςαιτο .. διατελῶι . . στερηθείη Plat. Phaed. 90ᵈ Clarkianus (διατελῶι pro διατελώιη sicut ἐῶι τελευτῶι pro ἐώιη τελευτώιη KB II 72) ὅτι ἂν . . ποιοιῶμεν (sic) Phaedo 115ᵇ E, φιλοσοφώη Aristocl. ap. Euseb. pr. ev. 511ᵇ CDFG γαμῷεν Antipater ἐν τοῖς περὶ γάμων Stob. Flor. ed. Gaisf. IV 16 A (γαμοῖεν B) φθονώη Arrian. in Epictet. 138 21 cod. πολεμώη Appian. ed. Mend. II 1102 6 i κινώιηι Alex. Aphrod. de an. 15 17 V opt. παραλυπῴη Clem. Alex. paedag. 304 3 κοςμῴη 326 6 (sic utrobique libri optimi) εἰ . . θεωρῶμεν Plotin. ed. Oxon. 837 3 Vat. εἰ . . σκοπῶμεν Orig. ed. Berol. I 4 11 P (-οῖ- M) διοικῷεν Hierocl. ap. Stob. phys. ed. Wachsm. 63 18 ἐπιχειρώη id. ap. Stob. Flor. I 753 13 A συναριθμώη 732 9 libri καλῷιεν (sic) Anton. Lib. ed. Mart. 90 18 cod. συναριθμῴη Themist. or. 1 (21ᶜ) A αἰτώη in Ar. anal. prior. 85 25. Ultra saeculi quarti p. C. n. fines haud propagata est illa scriptura. Neque enim Proclus neque Aristotelis commentatores Simplicius Philoponus Eustratius alii eiusmodi formas videntur memoriae mandasse neque me redarguunt rarissimi Byzantinorum loci: τηρῷεν Procop. b. Goth. 1 23 ἠρεμώη (sic) Theophyl. histor. 230 19 cod. Interdum vero clausulam -ώιη levi corruptela videmus obscuratam, cf. συντελώνη Philo III 377 20 cod. (-οίη Wendl.) φιλοσοφῷν Aristocl. l. c. B ἐπιχειρῷν Hierocl. l. c. MS (H~N). — Quodsi neque tituli neque papyri similes adhuc formas exhibent, cf. KB II 72 Meist.³ 160 συντελοίη DS¹ 349 63 (Tei IIIᵃ) ἀδικοίη CD² 119 47 (Hierapytnae IIIᵃ) μετακεινοίη BCH XVII 630 (Carysti i) ἐπιχειροίη IV 128 (Nysae IIᵖ) PPar 63 112 (165ᵃ), hoc prae paucis his exemplis casu fieri arbitror.

7) μαςτιγῴη Xen. Hipparch. 11 6 βιώη Plat. Gorg. 513ᵃ BT ἀξιώιηι Aristot. eth. Eud. 1232ᵇ 36 Mᵇ (-οίη Pᵇ) ῥιγώη Fronto ed. Nab. 249 (sed idem ἀξιοίη 249

Atque etiam in aliis verbis clausulae -οίη substituta est -ώιη, cf. γνώιη πβ 13 2 (= Eurip. Ion 240 ubi libri γνοίη) cυγ(γνώη ευ 97 8 — γ]νοίηc ρ I 280 13 γνοί[η II 78 16 γν]ọί[η (?) 14 7 [1]), διδώιη θᾱ 1 19 δώη Στ 5 2 ἀποδώη μ 68 41 δώιηcαν p 1670 O VI 1422, 135 27 — ἀποδιδοịηcαν ρ II 8 7 (-ΔΟΡΗ- no, qua re incertum esse iudico hoc testimonium) [2]), CXωH ... προν 7 11 κἂν πράγματά [πο]τε [c]χώημεν οι 13 7 — cχοịη Στ 40 5 (et hoc incertum). [3])

Semel -οίη pro -ώιη in varia lectione apparet: CYNOPOIN (ω supra O) ρ I 121 18 n CYNOPONI o, ubi cυνοροίη in -ώιη correctum esse videtur. [4])

Postremo memorare iuvat ἐὰν δὲ μὴ μ[ε]ταδιδῶ (3. pers.) πα fr 50 11 μ]ήποτε .. διδῶ (3 ps.) μ 70 19 ὅπωc . . ἀποδῶι (3 ps.) αι 271 11 ἐὰν παραδῶ (incert.) υ 1 5.

In Ionum dialecto verbum δίδωμι flexioni eorum, qui in -όω exeunt, adsimulatum esse constat. Sic pro δίδωc δίδωcιν διδόαcιν dictum est διδοῖc διδοῖ διδοῦcιν, cuius usus testes sunt auctores prosaici poetae tituli, cf. Smyth 691 KB II 209. Et quemadmodum fertur ἐὰν μιcθοῖc, ἐὰν μιcθοῖ (cf. etiam παραβῇ . . βεβαιοῖ BU 709 19 [II^{p}] ἐὰν δὲ μὴ βεβαιοῖ PLond II 179 6 [68^{p}]), sic idem in verbo δίδωμι quoque usu venisse conicias. Verum diserte exponitur KB II 209: 'der Konjunkt. erscheint immer kontrahiert, als: ἐπιδιδῶ, παραδιδῶcι, παραδῶ, δῶμεν, παραδῶτε, δῶcι, μεταδῶcι, μεταδιδῶται'. Sed haec mihi non probantur. Nam talem quoque in Ionum lingua flexionem extitisse contendo: διδῶ διδοῖc διδοῖ διδῶμεν διδῶτε διδῶcιν, atque inde etiam ἐὰν δοῖc, ἐὰν δοῖ

ἀποcτεροίη 251 al.) ἀξιῴη Oenom. ap. Theodoret. Gr. aff. cur. ed. Gaisf. 86 28 Alex. Aphrod. in Anal. prior. 225 19 B opt. Themist. in Anal. prior. 83 3 ὑψῴηc Anth. Pal. VI 355 3 (Leonid.) ζηλῷιεν καὶ ἐπιθυμοῖεν Bekk. Anecd. 286 14.

1) γνοίη Str. 724 793 γνοίηc 455 ἀπογνοίη 344 al. (γνοίηc WL 2108), sed γνώηc Onos. 35 3 A[1]B διαγνῷεν Aristot. de sens. 434^{a} 24 SU ἀναγνώιη Arrian. in Epict. 191 2 cod. καταγνῴη Clem. Alex. ed. Dind. III 262 4 γνῴηc Apsin. 268 1 ed. Hamm. Epiphan. II 592 2 III 268 15 al. De Josepho cf. Schmidt p. 478 (cυγγνῷεν A 13 413 ἐπιγνῴη 20 128), sed perperam similem in Dionis Chrysostomi recensione observationem omisit Schmid, qui si melius attendisset formas γνῴη γνῷεν a Dindorfio sublatas esse vidisset, cf. 31 8 32 68 38 23 67 2 78 13. — ἁλῴη Dio Chrysost. 7 17 libri ἁλώηι Dio Cass. 42, 4 1 L s. XI.

2) διδοίη PLeid B 3 18 (164^{a}) δοίη PLond I 201 21 (VI^{p}), δοίη Wien. Denkschr. 1897, 27 nr. 23 13 (tit. Lyc. i) — παραδιδώη DS[1] 401 6 (Syri i) δώη CIA III 2, 3509 11 12 (IV—V^{p}); δοίη Str. 29 93 ἀποδοίη 265 al. Sed παραδῴη Plat. Phaedr. 273^{c} B ἀποδῴην Demosth. 28 17 δῴη 2 22 Σ attulit Schanz ad Phaedonem 63^{d} ubi μεταδώιηc B, adde δῴην Herod. IX 111 v. l. (KB II 209) ἐνδιδῴη Philo II 202 1 δῴη Dio Chrysost. 31 90 40 14 ἐνδῴη 33 57 δῴη Sext. Empir. 142 28 248 32 ἐνδιδῴη Soran. ed. Rose 306 24 al. Persaepe talia in Josephi libris reperta (cf. Schmidt 478 qui multa aliunde quoque sibi comparavit testimonia) bis in Luciano (Schmid I 231). Neque sprevit illum usum Byzantinorum sermo, cf. δώη Trinch. syll. 15 (1015^{p}) 129 (1141^{p}) Cusa dipl. I 324 II 637 al.

3) Quamquam alias cχώιη frustra me quaesivisse fateor tamen nulla est causa cur illis testimoniis fidem non habeamus.

4) Sic alibi quoque haud raro peccaverunt librarii, cf. ἀντοίη Soph. Trach. 902 Laurent. διερευνοῖεν Joseph. B 3 146 PAM (-ῷεν LVRC) ἐξαπατοίη Schol. Hom. B ad B 82 τιμοίμεθα Lucian. Jup. ref. 12 v. l. ἐρωτοίηc Philop. de opif. mundi 187 8 cod. ἐπιτιμοίηι Schol. Euclid. Y 93 22 P s. X al.; cf. etiam infra pg. 222.

dictum, id quod multis comprobari potest testimoniis. Atque est quidem in Herodoto (3 53) μὴ δῷς, verum ἢν . . ἐπιδιδοῖ καὶ . . ἀποδιδοῖ 2 13 ab omnibus traditur libris (-διδῷ utrobique editores Reiskium secuti). Sed plura praebet Hippocrates. Scribit enim illius codex optimus A (Par. 2253 s. XI) ἢν διδοῖς I 139 11 ed. Kühl. (-ῷς MV) ἢν . . ἐπιδίδα 155 20 (-διδῷ MV) ἢν . . δίδοις VI 42 ed. Littr. [et ibid. ἢν . . δοίης ubi Littré ἢν . . διδῷς cum vulgata] ὅταν . . διδοῖ 98. Deinde celeberrimus Vindobonensis (θ s. X) ἢν . . ἀναδίδοι VI 182 (-διδοῖ cett. -διδῷ edd.) ἂν . . διδοῖς VII 56 (sic etiam cett., διδῷς Littré) μήτε φάρμακον δοῖς μήτε κλύσης 124 (δῷς vulgo) ἢν γὰρ δοῖς 146 (δῷς v.) ἵνα . . θᾶσσον ἀποδιδοῖ 148 (-διδῷ v.) ὅτι ἂν διδοῖς 266 (et P^I, διδῷς v.) ἤν τις πλείονα δοῖ VIII 282 (δῷ v.), verum ἢν ἀναδίδω VI 174 ubi ceteri libri ἀναδιδοῖ. Praeterea tradi vidi ἢν διδοῖ III 288 D^1FG etc. (διδῇ B opt. διδῶ alii) ἢν γοῦν ἐνδίδοι codd. (ἐνδιδῷ Littré) ἐπήν τις . . διδοῖ VII 598 codd. (διδῷ L.) ἢν . . διδοῖς VIII 418 codd. ἵνα . . ἐνδίδοι 480 (ἐν αἰδοίῃ C) ἢν δὲ ἀποδιδοῖ 490 vulg. (ἀποδοίῃ C) ἢν . . διδοῖς 494 codd. Nonnumquam igitur -δοῖ in -δοίῃ corruptum est, sicut etiam hoc loco factum arbitror: ἢν . . ἐνδοίῃ I 200 2 (ed. Kühl.) C^I opt. (ἐνδιδῶ M ἐνδιδῶ V ἐνδῶι Vat. 2254 s. X atque editor). Mea quidem sententia Hippocrates ἢν [ἵνα etc.] (δι)δοῖς sive (δι)δοῖ aut unice scriptum reliquit aut locis plurimis, neque parvi aestimo Herondae papyri suffragium: ἤν σοι ναῦλον διδοῖ τις 2 59. Ceterum Bechteli titulos Ionicos hac de re frustra sum perscrutatus.

Ionum usus quemadmodum saepissime factum videmus in volgarem linguam migravit ibique per longum temporis spatium vivus ac vigens est habitus. De qua re papyrorum primum examinemus testimonia: γράψας Θεοδώρωι . . ὅπως δοῖ ἡμῖν PPetr II 24, 5 5 (c. 240^a; non est optativus) ὅπως αὐτῷ δοῖ BU 246 16 (II—III^p) ἐὰν δὲ μὴ ἀποδοῖ BU 741 27 (143^p) MittER II—III 31 111 (238^p) al. ἵνα μοι δοῖ WL 1809 (mag. IV^p) ἵν' ἀποδοῖς DPM 3 3 (IV^p). Sane altera ratio utique potior deprehenditur, vetustioribus praesertim temporibus: ἐὰν δὲ μὴ (ἀποδι)δῶι RevL 19 14 20 9 35 4 al. (258^a) PGrenf I 50 15 (118^a) 59 9 (105^a) PPar 7 11 (99^a) al. BU 183 8 (85^p) 339 16 (128^p) al. ἵνα δῶι 531, 2 5 (I^{pf}) al. ὅπως δῶς DPM 9 22 (IV^p). Sic tituli quoque sueto more tradunt: ὃς δ' ἂν δῶι BCH III 49 32 (tit. Chius s. III^a lingua volgari scriptus) ἐὰν δὲ μὴ ἀποδῶι VIII 24 15 (Amorgi III—II^a). Verum in tabellis defixionum Cnidiis (dial. doric. s. II—I^a) repperi καὶ εἴ κα τὸ ἱμάτιον ὃ ἀπώλεσεν [ἀ]ποδοῖ, ὅσια, εἴ κα δὲ μὴ ἀποδοῖ, ἀν[όσια Newton Halicarnassus, Cnidus and Branchidae vol. II 740 nr. 89 una cum εἴ κα μὲν ἀποδῶι et εἰ δέ κα μὴ ἀπ[ο]δῶι nr. 88.

Cum papyris memoria sacra aptissime coniungitur: καὶ ἐνεχύρασμα ἀποδοῖ καὶ ἁρπάγματα ἀποτίσῃ LXX Ezech. 33 15 (sic Vaticanus ac Swete, ἀποδῷ Q) ὅπως παραδοῖ 1 Macc. 11 40 (sic Alex. et Sinait., παραδῷ Vat.); in NT^o identidem tradi παραδιδοῖ, dein ἀποδοῖ 1 Thess. 5 15 παραδοῖ ev. Io. 13 2, tum ubique (παρα)δοῖ in ev. Marci adnotat Schmiedel § 14 12.

Verum non recepta est flexio illa a doctioribus, neque praesto sunt testimonia e scriptoribus aetatis Lagidarum Romanorumque, tum unus exsurgit Procopius, Ionum usum ni fallor in his formis sese sequi ratus:

ὅςα ἂν ὁ θεὸς διδοῖ ἐργάςαςθαι bell. Goth. ed. Comparetti I 204 4 y (διδῷ z) ὅςα ἂν ὁ θεὸς διδοῖ πράξοντας II 120 1 (verum alibi ὅςα ἂν μὴ ἀποδιδῷ II 44 5 ἣν μὴ ἀποδιδῷ 51 11).

Verborum δοῦναι et γνῶναι cum maxima sit familiaritas (sic e. g. δῶναι dictum est sequioribus temporibus), γνῷς γνῷ in γνοῖς γνοῖ mutari videmus in libris sacris: γνοῖ coniunct. in NT^{o} ter (ev. Marc. 5 43 9 30 Lc. 19 15), cf. Schmied. § 13 22, qui (ἐπι)γνῷ (coni.) affert ex ev. Io. 7 51 11 57 14 31 act. Ap. 22 24 [verum ev. Io. 7 51 ἵνα ἄν τις γνοῖ cod. Bezae manu prima] praetereaque indicat γνοῖ Herm. mand. IV 1 5 (Sinait.). Quamquam in papyris adhuc editis solitum morem nusquam relictum vidi: ἕως ἂν διαγνῶι (3. ps.) RevL 14 1 (258^{a}) ἐὰν μὴ γνῶ PLond I 73 245 248 250 (mag. s. IV^{p}), cf. etiam ἵνα . . ἐπιγνῶ Opram. decret. 13^{b} 6 14^{b} 4 (II^{p}).

Mireris ἵνα ἐγὼ ἀναγνοῖ αὐτοῖς in papyro Henoch 13 4, cum nusquam sit dictum ἵνα ἐγὼ μιςθοῖ, sed plane monstruosa haece: ἔγνοι (i. a. ἔγνω) LXX 1 Macc. 1 5 ἔγνοις Hesai. 48 8 ἀνέγνοι 37 14 (sic ubique Sinaiticus) ἀνέγνοι 4 Reg. 22 8 (Vaticanus) ἔγνοιν ev. Io. 16 4 (cod. Bezae). Sic ἔγνοι quinquies legitur in subscriptione testium BU †326, 2 5 6 13 19 20 (189^{p}).

Desunt optativi formae in -οῖμι -οῖς -οῖ[1]) neque -ῶι scribitur pro -ώιη.[2])

---

1) Formae in -οῖς -οῖ frequentissimae sunt in Platonis dialogis (cf. KB I 72), quique illum multo cum studio legerat Dio Chrysostomus scribit -οῖ novies (-οίη bis tantum), cf. Schmid I 83. Etiam Xenophontis sermo utitur clausula -οῖ (cf. e. g. λυποῖ Venat. 5 6 9 3), quamquam Dindorf aliter iudicat. Deinde Lucianus habet -οῖμι -οῖς -οῖ (cf. Schmid I 228) et Aristides semel -οῖς et οῖ scriptum reliquit (at saepe -οίης -οίη, cf. Schmid II 21). Horum in societatem multos vocaveris, cf. εἰ δ' ἐπινοοῖ Strab. 66 ἐπιςκοποῖ μὲν ἄν τι 110 C (-εῖ A) εἰ ςτρατηγοῖ τις Onos. 2 5 ἀδικοῖς Joseph. A 18 175 A (-οίης F -ώης MW) ποιοῖ simm. Plotin. ed. Creuz. 84 11 86 16 251 13 etc. ζητοῖς 1004 14 (et sic Nicephorus Chumnus illius sectator ἐγκοτοῖ p. 1434 Creuz., qui etiam ςχοῖ formare ausus est p. 1433 quod nemo antea dixerat), μειοῖ . . ἀλλοιοῖ Alex. Aphrod. in Ar. top. 112 18 ποιοῖ 140 28 etc. ἀξιοῖ Ammon. in Ar. de interpr. 148 6 G (-οίη vulgo) 174 15 Aa 228 16 AMa ςυνεργοῖ ἄν Simplic. in Ar. de caelo 170 10 AP ἐπιχειροῖ 172 10 P^{1} etc. ἐπιζητοῖ Philop. in Ar. de an. 198 7 R εἰδοποιοῖ in Ar. phys. 245 11 al. Quod legitur in papyro quadam εἴ ςοι δοκοῖ POxy I 71, 1 17 (303^{p}) alio spectare videtur, nam indicativus desideratur ignoratque omnino lingua volgaris illius temporis optativi usum.

Similiter comparata sunt διδοῖ δοῖ, cf. ὁ Cάραπις διδοῖ ςοι χάρειν (sic) PLond I 26 26 (161^{a}) περὶ μὲν τούτων . . διδοῖ ςοι ὁ Cάραπις ἐπαφροδιςίαν PPar 30 12 (162^{a}), v. PLeid E 1 11, δοῖ ςοι ὁ Ὄςιρις CISic 1488 (Romae i), παραδοῖ κύριος ὁ θεός ςου τοὺς ἐχθρούς ςου LXX Deut. 28 7 F (παραδῷ Vat. Alex., cf. sequens adnotatio) κύριος φυλάξαι ςε καὶ μὴ παραδοῖ Psalm. 40 3 Vat. (-δῶ T -δώη Sin. Al. R) εἴ τις κομίςειε . . ἢ εἰ . . διδοῖ Joseph. A 7 312 edd. (δίδοι RO διδοίη M δοίη SPE). De formis ἐὰν διδοῖς ἐὰν διδοῖ cf. pg. 215.

2) ἐῷ τελευτῷ pro ἐῴη τελευτῴη Plato Tim. 70^{c} 72^{e} (cf. KB II 72, supra pg. 214 adn. 6) εἴ ποθεν ἀςφάλειάν τινα ὁρῶι Thucyd. 6 59 F (-ώιη rell.). Sic posteri saepissime διδώιη δώιη in διδῶι δῶι mutaverunt, cf. δῶ κύριος ὑμῖν καὶ εὕροιτε ἀνάπαυςιν LXX Ruth 1 9 Alex. (δώη Vat.) ὁ κύριος δῶ ςοι χαράν Tobit 7 17 Alex. (δώη Vat.) al. εἰ μὴ καταλειφθείη καὶ δῶ δίκην Jos. A 12 401 codd. εἰ μὴ παραδῶ 12 406 PFV (-δοίη rell.) εἰ οὕτως ἀποδῶ τις Al. Aphr. in Ar. top. 483 23 codd. εἰ μὲν ἐνδιδῶ Ruf. Ephes. 100 2 UV, εἰ μὴ μέντοι τις προδῶ Apoll. Dysc. de synt. ed. Bekk. 86 1 etc.

Illum qui ποιώιην τελώιην dixit aeque ποιώιμην τελώιμην dixisse verisimile est, sed alia fuit Philodemi ratio: ἀποτελοῖτο πτ fr 16 8 ἀρνοῖτ᾽ ἄν τις ρ II 101 fr 5 [δημο]κοποῖτο I 380 11 ποιοῖτο πα fr 68 9 ὀχλοῖτο Φ p 57 O I 66, 7 14, κἀνοχλοίμεθ᾽ εἰ ρ II 139 12.[1])

Deinceps disserendum de clausulis -είημεν ∼ -εῖμεν, -οίημεν ∼ -οῖμεν etc.: βιασθείημεν θδ 178 8 εἰδείημεν ρ II 12 8 βουληθείημεν Φ p 155 tab. 3 pezzo 2, πεισ]θείησαν ρ II 7 5 λυμανθείησαν 8 cf. I 141 21 II 291 8 Ακ 15 5 πα fr 54 9 εἴησαν 15 10 261 21 πα 8 11 — πεισθεῖεν ρ II 8 12 αἰσχυνθεῖεν μ 56 2 εἰδεῖ[εν] ἄν 95 6 τ[ρ]αφεῖεν Iatr 39 25[2]), φαῖμεν θ 11 6 κ I^2 92, 11 13[3]), ἀναισχυντο[ῖ]μεν sive ἀναισχυντῷμεν ρ II 88 8 — τελ]ευτώημεν θ 26 15 σ]χώημεν οι 13 7.[4])

Ex optativi formis verborum in -μι (cf. supra pg. 215) restant pauca: εἰ μὴ . . προεῖντο ρ II 135 17 καταθοῖτο Iatr 33 46.[5]) In Epi-

---

1) Non defuerunt qui contraria paene via procederent. Nam Aristotelis commentatores, quos ποιοῖ εἰδοποιοῖ similia edidisse modo exposuimus, κινῶιτο quam κινοῖτο scribere maluerunt: κινῷτο Simplic. in Ar. de cael. 27 1 D (-οῖτο ABE^2 κενώτω E^1) 218 2 A (-οῖτο BDE) Philop. in Ar. de an. 136 32 137 4 RD (-οῖτο a) in Ar. phys. 445 16 L (-οῖτο M -είτω K) 566 16 KG (-οῖτο M), cf. κινοῖτο 51 15 ubi κοινῶτο M (κοινοῖτο t), κινῷντο 677 19 GKM (retinuit Vitelli, κινῶνται a). Deinde repperi φοβῶτ᾽ ἄνθρωπος ap. Soph. OR 977 in cod. Stobaei (phys. 94 4 Wachsm.) F ubi vulgo φοβοῖτ᾽ ἄ. legitur. Et haec quidem de verbis in -έω dicenda sunt. Verum etiam alibi mutatam videmus linguae rationem: ὅπως . . καρπῷτο Dio Cass. 53, 12 3 διορθῷτο Plotin. ed. Creuz. 498 16 Vatic. ἐκκενῶιτο Galen. scr. min. III 202 15 O ἐλαττῷτο Euseb. pr. ev. 2^d codd. plerique (-οῖτο EH), διδῶιτο Joseph. B 2 438 MVRC (διδώτο P δίδωτο A διδοῖτο L et Niese) εἰ διδῷτο Themist. or. 16 203^c εἰ καὶ διδῷτο Orig. ed. Berol. II 209 5 cod. (διδότω Philocalia perperam) ἀποδιδῶιτο 387 30 cod.

2) -εῖεν ubique Strabo (εἶεν 72 74 75 100 etc. παρεῖεν 716 σωθεῖεν εἰδείεν 817 etc.) sed θείημεν 25, κριθεῖεν Agatharch. 116 49 εὑρεθεῖεν 136 7. In Aegypti papyris legi εἴησαν PPar 35 39 (165^a) et εἶεν BU 113 4 (143^p).

3) cf. KB II 210, φα[ῖ]μ[εν EOe 58, 5 2 φαῖεν Str. 206.

4) εἰ . . σκοπῶμεν Orig. ed. Berol. I 4 11 P εἰ . . θεωρῶμεν Plotin. ed. Creuz. 837 3 Vat. διοικῶεν Hierocl. ap. Stob. ed. Wachsm. 63 18 etc., cf. supra pg. 217 adn. 2.

5) Apud Atticorum auctores pro (τι)θεῖτο ἱεῖτο εἶτο interdum scribi (τι)θοῖτο etc. sed constanter τιθείμην τιθεῖντο simm. nostrates observarunt grammatici (cf. KB II 194 215), multo vero magis posteriorum lingua ad dipthongum οι deflexisse videtur. Iam Josephi sermonem examinemus: ἀποθοῖτο A 14 29 ἐκθοῖτο 10 196 al. (et sic ὑποθοῖτο Strab. 351 A [-θεῖτο B]) ἐπιθοῖεν A 16 365 τιθοῖο 18 201 (τίθειο A in marg., v. l. perquam debilis) ὑποθοίμην 19 45 AE (-εί- MW) καταθοίμην Vit. 202 M (-εί- PRAW) καταπροοῖντο B 4 594. Et Plutarchus habet ille quidem θοῖτο et θεῖτο in promiscuo at προείμην προεῖτο (Bernard. I LXXXV), contra Aristidis libri praebent cum τιθοῖτο θοῖτο tum ἀφίοι συνίοι προοῖντο (cf. Keil ad II 446 20 ubi est ἀφίοι). Hiscum iungatur παροῖεν Schol. Aristoph. Pac. 207 Venet. τιθοῖεν Plotin. ed. Oxon. 1250 4 Ma^a Mo^c (-εῖεν rell.) θοίμεθα 838 4 v. l. ἀποθοῖο λύχνον Sophoniae paraphr. in Ar. de an. 74 15 Hayd. προσθοίη Zosim. ed. Mend. 254 1 V^1. Philoponi in Ar. de gen. et corr. codicis T corrector saepissime ει reposuit, velut ὑπόθοιτο 30 17 GRZT^1 ὑπόθειτο T^2 (cf. 76 23 87 21 105 2 etc.). Atque tantopere in veterum sermone ille usus invaluit, ut etiam in verbo ἵστημι hinc inde reciperetur, cf. καθιστοίμην Dio Cass. 44, 38 3 libri (LM) ἀποκαθίστοιτο (sic) Philop. in Ar. cat. 147 30 148 3 F. Unde qua de causa in similibus formis frequenter titubaverint librarii manifestum est: κρατεῖτο Strab. 127 BC (-οῖ- A) ποιεῖτο 66 BC^1 (-οῖ- A) 598 F (-οῖ- DC) κινεῖτο Themist. paraphr. in Ar. I 438 28 Speng. etc. — καταπλαγοῖεν Joseph. B 3 259 PAM βουληθοίημεν Plotin. ed. Ox. 1344 18 codd. dett. εἰδοῖεν 1336 16 v. l. διαρραγοῖεν Agathias ed. Bonn. 221 22 K.

cureis pg. 209 30 (est locus Galeni) cκεδάννυται propter verbum antecedens κέοιτο et sequens ὑπάρχοι in cκεδαννῦτο mutavit Usener.[1])

Atticorum imperativi -όντων -άντων -έcθων etc. a VH auctoribus plane ignorantur: ἐχέτωcαν θ 5 7 (παρεχέτωcαν Ε in testamento 16 15 Us.) ἀναcτελλέτωc[α]ν οι 27 30 cυνειρέτωcαν ρ IV^2 205, 109 4 cυγκαταγαπάτωcαν ρ I 135 26, ὑ]πο[γ]ραψάτωcα[ν ευ 129 22; ἐπιδεικ[ν]ύcθωcαν ευ 84 20 (μεριζέcθωcαν Ε testam. 166 4 Us.), παυcάcθωcαν Δ p 1429 O VI 1243, 2 15, ἐ[πι]cημανθή[τ]ωcαν ρ I 58 33 ὑ]πομν[η]cθήτωcαν ib. 35.[2])

Infinitivi terminatio saepe -ЄN est in apographis (no), verum ubi papyrum consulueris neglegenter esse descriptam cognosces, velut ΑΝΑΛΙCΚЄΝ legis οι 25 23 in utroque apographo ΑΝΑΛΙCΚЄΙΝ in papyro, ΥΠΑΡ[Χ]ЄΝ c 13 17 praebent no ΥΠΑΡΧЄ · Ν papyrus, ἀρέ]cκε⟨ι⟩ν quod edidit Sudhaus ρ I 342 17 pugnat cum memoriae vestigiis: -ΑCΚЄΨΑ, pro δει[κνύ]εν c 4 11 (no) scribendum δεί[κνυ]μεν. Quodsi ΠΡΟCΗΚЄΝ clare apparet ρ I 369 9 facile a librario προcήκειν et προcῆκεν confundi potuisse examinata verborum structura concedes nihilque moror ἐνεγκέν πα fr 36 12 (sic pap. ut ipse legi, ЄΝЄ · ΚЄΝ n).[3]) Sed ЄΝΑΙ

1) Attulit quo emendationem probaret πταρνῦντο Aristot. probl. 10 18 892^b 29 (= Al. Aphrod. 4 51) 33 10 962^b 15 ὡc μὴ ἐπιμιγνῦντο Aristid. ed. Keil. II 366 18, tum Choerob. dict. 898 22 Gaisf., adde εἰ κεραννῦντο Ruf. ap. Oribas. II 199 3 οὐδ' ἂν μιγνῦτο Themist. paraphr. in Arist. II 179 28 (μίγνυτο M μίγνοιτο ed. pr.). Similem rationem vel in activo Alexander ille ausus est adhibere: δεικνύεν (l. δεικνῦεν) ἄν in Ar. analyt. pr. 344 5 B (δεικνύοιεν Aldina).

2) Sic Asclepiodotus προαγέτωcαν 12 3 8 κλινέτωcαν 12 3 etc. μεταβαλλέcθωcαν 12 3 atque Strabo λεγέτωcαν 463 λεγέcθωcαν 679 ἐάcθωcαν 295, sed iam ad veteres rediit Onosander: καιόντων 10 12 προcαγόντων 42 10 etc. κολαζέcθων 10 8 AB optimi (-έcθωcαν vulgo) πορευέcθων 20 1 AB (-έcθωcαν vulgo) etc. ἀριcτοποιείcθων 42 10 (at ἔcτωcαν 34 2). De recentiorum usu cf. qui sicut asssolet diligentissimus est Schmidt De Fl. Ios. eloc. 443 sq. (semel apud Josephum ἔcτων in v. l. [A 18 186] praeterea constanter -ωcαν); Atticas formas adhibet Aristides (Schmid II 26) et Lucianus licet rarius (I 229), quos ab hac parte comitatur Pollux: ἐκπλυνόντων κλυζόντων etc. VI 95 καθηράντων 93 (sed ὀχείτωcαν 95). In Aegypti papyris invenitur ἔcτ[ω]cαν PPetr I 45 20 (237^a), et sic saepissime -ωcαν RevL (258^a), neque novi inter sescentos librarios, qui Atticam rationem sequatur nisi unum: παραχειρογραφηcάντων ὑπακουcάντων κρατείcθωcαν in magistratus cuiusdam rescripto PLond II 150 1 5 6 (I—II^p). Extitit ergo discrimen quoddam inter verborum genera, sicuti ex celeberrimo Andaniae titulo quoque apparet: ὀμοcάντω 11 13 14 etc. (65^{ies}, sed ἔcτωcαν 15 41 51 58) — ἀποθέcθωcαν 14 cτεφανούcθωcαν 15 etc. (7^{ies}, sed ἐπιτελείcθω 176 ἀποκαθιcτάcθω 58). Barbaram formam μιcθωcάντωcαν CIA II 600 52 (299^a, cf. Meist.^{3} 168) attulit Schmid Att. II 27, adde ποιηcάντωcαν IMB 896 42 (Halic. III—II^a) καθελόντωcαν CIA IV 2, 204^a 47 (352^a), ἡκέcτωcαν BU 361 (184^p).

3) Bybliothecae Herculanensis librarii si revera ЄΝ pro ЄΙΝ aliquoties chartae mandarunt non tam usum Atticorum vetustum cuius ultimum quod quidem certum est testimonium a. 334 a. C. exemplum fertur ΑΠΟΔΩΣΕΝ CIA II 804 A 33 (Meist.^{3} 6) expresserunt quam pravi sermonis vitio sunt turbati. Siquidem admodum cognatas fuisse vocales ε et ι — nam ει tunc temporis idem atque ι sonabat — identidem docuerunt recentiorum et recentissimorum linguae grammatici velut Dieterich p. 11 seq. (cf. e. g. hodiernorum πάλε = πάλιν). Et adsunt profecto ex Aegypti papyris testes haud pauci, qui huic sententiae suffragantur: λαβέν PMagd 12 11 (BCH XXVI 117) s. III^a προcάξεν PPetr II 81, 6 6 (c. 260^a) χαίρεν PPetr^2 110 1 (c. 255^a) ἐλλείπεν *Eud. 3 19 (II^p, ib. 11 16 ЄΧЄΝ = εἶχεν) ὑγιένεν BU 27 3 in papyro pessime conscripta (II^p) χαίρεν Ostr 1155 3 (II—III^p) κελεύεν PLond II 295 14

in ipsa papyro legit Sudhaus ρ I †380 16 et quinquies ЄNAI in ЄINAI correctum est littera ι supra versum addita: ρ VIII² *55, 3 4 IX² *57, 5 6 μ VII² *186, 3 9 IX² *68, 6 6 *Iatr 7 8. Ecquidnam hinc de pronuntiatione disci posse censeamus? An casu potius haec facta esse dicas? Litem aliis iudicandam relinquo, qui cuius generis isti sint librarii e signis appositis facile cognoscent.[1])

Superest ut de duobus infinitivi modis agam, quorum alter (καρποῖν δουλοῖν)[2]) in volgari lingua est ortus[2]), alter (πεπιcτεῦθαι ἐcτρατεῦθαι) grammaticorum rectius fetus appellatur[3]): utroque carere VH minime mirum.[4])

κατηχεύcεν (= κατηχήcειν) 297 9 ἀντιλαβέν 298 83 (346ᵖ). Sacrae memoriae libris vetustissimis exemplorum ordo continuatur. LXX versionis Vaticanus s. IV scribit εἰπέν 1 Paral. 21 18 (ib. 31 2 βαδιέται), Sinaiticus (IVᵖ) ἐξελθέν Ps. 80 6 (ἐξερέcθαι pro ἐξαιρε'cθαι Ierem. 1 19), Alexandrinus (Vᵖ) διαφθείρεν 1 Reg. 23 10 ἐκκλείνεν 2 Reg. 2 21 (ι postmodo sscr.) ἀντειπέν Iob 23 10 al., Psalterium Turicense (s. IV) ἐξαγαγέν Ps. 103 14, Venetus (VIII—IXᵖ) ποιήcεν 2 Macc. 7 24, deinde NT¹ Claramontanus (s. IV) ἀναζωπυρέν fol. 433 5, Ephraemi Syri codex (s. V) ἔχεν (ι sscr.) Mt. 14 4, cod. Bezae (IVᵖ) εἰcενεγκέν Lc. 5 15. De Laudiensi denique (s. VIII) haec protulit Tischendorf (Mon. sacr. ined. Lips. 1846 praef. 18) ʽεν pro ειν, saepe, ut in ιcχυεν 18 r 1 ειπεν 18 v 2 ονιδιζεν 24 v 2'. Porro Philonis *pap. s. VI (Mémoires de la mission arch. franç. au Caire IX 1892) praebet λέγε (= λέγει) 181 3 μηνύε 6 ἀλλ' ἔδε γάρ 184 9 ἀπεικάζε ed. Berol. I 245 2, ἐποίε ev. Lc. 7 22 cod. Bezae (s. VI) ποίε ev. Io. 14 11, γινώcκεc legitur in codice quodam sacro s. VIII—IX (Tischend. Mon. sacr. ined. nov. coll. VI 129 24). Quin etiam in recentiores Byzantinorum codices talia pervenerunt. Etenim καταcκευάζεν exhibet Originis in Cels. cod. A (s. XIII) ed. Berol. I 280 21 (-ζειν corr.) τυγχάνεν 263 20 (ι sscr.) φυλάττεν II 26 7 (ι sscr.) λέγεν 70 14, unde librario codicem uncialibus ut aiunt litteris exaratum praesto fuisse in propinquo est suspicio.

1) ЄNAI NT¹ cod. Claramont. (s. VI) ed. Tisch. 458 14 ЄN (ι suprascr.) addito compendio in cod. palimps. s. V Anon. comm. in Plat. Parmen. col. 12 35 (Rh. M. 47) εναι (sic) Damasc. ed. Ruelle I 321 3 Venetus s. IX—X. Verum his non multum efficitur.

2) Talia in sacris primum sunt observata libris, cf. Schmiedel § 5 11ᵈ 13 25 (Gregory 123) qui fallitur in explicando origine verbo μιcθοῖν ex μιcθόειν derivato. At quemadmodum infinitivi τιμᾶν ποιεῖν respondent indicativis τιμᾶι ποιεῖ, sic inde a μιcθοῖ procedit μιcθοῖν. Ceterum Aegyptiorum papyri ab hoc usu sese abstinent praeter δηλοῖν PLond II 285 13 (346ᵖ), sed frequens vagatur per codicum memoriam infimorum praecipue auctorum: ἐλευθεροῖν Artemid. 241 23 L ἐκπληροῖν Callin. vit. Hypatii 96 8 V πληροῖν Marci Vita Porphyr. 87 25 ἐκτυφλοῖν Acta Philippi apostoli Anal. Boll. IX 299 19 etc. Pro ζυμοῦν τοίνυν χρή Chemic. ed. Berthelot 248 6 traditum est ζυμοί τ. χ. Mox ex aliis quoque formis expulsa est dipthongus ου: ἐγχυμάτιζε καὶ κατόρθοι (imperat.) καυτηρίοιc Hippiatr. ed. Miller Not. et extr. XXI 94, περιεκύκλοι LXX Ierem. 52 21 Sinait. μετεμόρφοι Malal. ed Bonn. 120 2 ἀντεδήλοι Theoph. Chron. 169 6 f (s. XII) etc. ἐδήλοι Cusa dipl. I 328, δηλοῖται 33 (βελτιοῖν Trinch. syll. 30 (1033ᵖ) 37 (1039ᵖ) etc.), cf. etiam supra pg. 217 (ἔγνω ∼ ἔγνοι).

3) Qui primus haec finxit in hunc modum est ratiocinatus: γράφω — γεγράφθαι, ἄρχω — ἦρχθαι, ergo βουλεύω — βεβουλεῦθαι. Eiusmodi formae s. IV et V p. C. n. a grammaticis commendatae esse videntur. Sunt enim admodum frequentes in Epiphanii libris: πεπροφητεῦθαι II 16 27 βεβουλεῦθαι 24 17 al. πεπαῦθαι 422 15, cf. Dind. ad II 24 17, alia praebet exempla Cleomedes (s. IV): διακεκαῦθαι ed. Ziegl. 58 8 M, Iulianus (s. IV): βεβουλεῦθαι ed. Hertl. I 419 19 v. l., Eusebius (s. IV): ἀνηγορεῦθαι pr. ev. 90ᵈ 95ᵇ 182ᵈ v. l., Proclus (s. V): πεπαιδεῦθαι in Tim. ed. Schn. 144, Anonymus Byzantinus de re tactica (s. VI): ἐμπεπιcτεῦθαι Kriegsschriftsteller III 28 6. Quodsi in vetustiorum quoque libris reperiuntur (de

Prima de verborum generibus commentatio, quae est de contractione [1]), exordiatur ab iis verbis, quae posteri contra Atticorum usum haud raro dissoluta efferebant.

c]υνδεῖν ρ I 43 6 cυνδεῖται ευ 39 10 cυνδούμενον β 19 17. [2])

δεῖ ('opus est') sescenties δεῖται ρ I 326 13 etc. προcδεῖται μ 66 8 etc. προcδεῖcθαι ευ 123 26 etc. [3])

θεῖν μ 67 2 5 ἐκθεῖ Iatr 19 30 διεκθεῖ 23 22. [4])

πλεῖν ρ I 369 14 ἐκπλεῖν pi 176 3 3. [5])

ἀναπνεῖ ρ II 4 11 -εῖν Δε 67 6 cυνενέπνει Στ 35 1 ἐκπνεῖται -εῖcθαι Iatr. [6])

ῥεῖ Iatr 7 35 ἀ]πορεῖν 26 48. [7])

ἐκχεῖν ορ 15 30 οι 23 43 c]υγχεῖν ρ I 282 5. [8])

Verborum contractorum cum tres essent ordines, haud raro factum est, ut in finitimum genus transiret linguae usus, quam ob causam affero:

μεταιονᾶι Iatr 27 53. [9])

Josepho cf. Wien. Stud. XXI (1899) 73 ubi adde πεπιcτεῦθαι Ant. 13 167 PL et Vit. 72 RAM, πεπαιδεῦθαι [Aristot.] metaph. α 995ᵃ 12 E, ἀναπεπαῦθαι Lucian. de merc. cond. 13 M, πεπιcτεύθω Ptolem. geogr. ed. Didot 31 12 v. l.) nil impedit quominus haec scribarum manu illata esse statuamus. Proprio loco sunt notanda κεκυνώθω (= κεκοινώcθω) Philo Belopoica 31 M κεκήδευθον (= κεκήδευcθον) Euseb. pr. ev. 71ᶜ C.

4) cf. e. g. προcηγορεῦcθαι μ 67 12 ρ I 188 7 (ἀνηγ[ο]ρ[ε]ῦcθαι BU 362, 11 15 [215ᵖ]).

1) De optativi formis (ἀγνώιη ἀξιώιη ποιοῖτο) cf. supra pg. 214 218, de infinitivo -οῖν pg. 220.

2) Plutarchus constanter contrahit εει (cυνδεῖc cυνδεῖν al.), verum εο aut in ου mutat aut intactum relinquit (ἀνέδουν — cυνέδεον, cυνδέοντοc — ἀναδούντων) praeter quod constanter scribit -δούμενοc -δούμενοι etc., εου servat ubique (καταδέουcα cυνδέουcιν), cf. Bernardakis I LXXXV.

3) δεῖ δεῖται ubique Strabo, sed δέεται WL 650 ἀποδέει Philo I 49 15 M opt. Plut. Mor. 698ᶠ δέεται Aelian. h. n. 53 27 ἐδέετο Dio Cass. 40, 41 2 cod. δέεcθαι ἐδέετο Marci Diac. vita Porphyrii 66 10.

4) ἔθεεν vel ἐνέθεεν Diod. 16 94 codd. ἔθεε Plut. Marc. 20 θέει Lucian. Timo 22 Ω𝔄.

5) πλεῖν πλεῖcθαι etc. Strabo, sed ἀπέπλεεν papyr. oratoris ignoti Rev. Arch. 1852, 145 23 πλέεν Plut. Cim. 13 πλεέτω Alcib. 19.

6) πνεῖν Strabo et Geminus, at πνεέτω WL 2117 ἀναπνέειν Aristot. de sens. 456ᵃ 8 L ἀναπνέειν καὶ ἐκπνέειν 471ᵃ 17 Z ἀναπνέει Galen. πῶc ἐμψ. τὰ ἔμβρυα 44 27 Kalbfl.

7) ἀπορρεῖ Agatharch. 131 3 ῥεῖν Str. 73 87 etc.; παραρρέει Lucian. v. h. 2 33 v. lect. ῥέειν Artemid. 45 14 V etc.

8) cυγχεῖν Str. 103 etc. (addo ζεῖν 57); ἐκχεῖται CPR I 1 8 10 (83ᵖ) — ἀποχέεται 22 19 (IIᵖ) προcχέεται PLond I 92 235 (magic. III—IVᵖ). E Plutarcho exscripsit διαχέει (Mor. 715ᵈ 733ᵈ) Bern. I LXXXV, Josepho καταχέει cυγχέειν abiudicat Schmidt 472; Philonis papyrus exhibet cυγχεῖται ed. Scheil 185 3 χεῖτ[αι 175 6 — ἐνέχεεν προcέχεεν 171 8.

9) αἰονέω interdum Hippocratis memoria: ἐπαιονεῖν VI 426 E καταιονεῖν VIII 80 CDQ¹ 140 D 278 C προcαιονῆν 316 C etc. (at nusquam θ praestantissimus, cf. αἰονῆν VIII 342 libri plurimi αἰονᾶν θ), καταιονούμενοι Philo ap. Euseb. pr. ev. VIII 395ᵃ καταιονεῖcθαι Clem. Alex. Paedag. 364 25 καταιονεῖ Athen. II 41ᵇ C² D¹ (-νᾷ C¹ D²) καταιονεῖν Alex. Trall. ed. Puschm. II 381 v. l.

κακοδαιμονεῖν ('infelicem esse') κ I² 86, 5 8 υ 19 31 (-εῖ Є ap. Us. 305 33.[1])

πεινῆν . . διψῆν Є ap. Us. 161 8.[2])

προcδοκῶντες Iatr 3 4.[3])

ῥοφο[υ]μένην Κω λυ O II 263, 7 3 ῥοφοῦντι 5.[4])

φληναφᾶν π VI² 160, 11 7 (o) ἐφληναφᾶτο ρ I 246 18 al.[5])

οὐδενόω dixit Philodemus, cf. οὐδενωτής ἐξουδενωτής ἐξουθένωcις supra pg. 157.[6])

Verba προcδοκέω et φληναφέω cum eadem ratione atque via in linguam sint recepta, paullum hoc loco commorari liceat, scilicet ut universa eiusmodi formarum condicio clarior fiat. Etenim inde a Romanorum aetate verborum quae exeunt in -έω usus paulatim ita invaluit, ut etiam qui in -άω terminantur in illorum ordinem transirent, cuius rei optimi sunt testes papyri illae ad Abinnaeum praepositum castrorum Dionysiadis spectantes (PLond II 271—321, PGenf 45 sqq.), qui vixit circiter annum 346 p. Chr. n. Iam haec velim examines: τολμοῦντες PLond II 272 19 274 15 279 19 al. ἀπαντοῦντι 273 6 ἐνγυοῦμε 277 6 al., dein cf. τρυγουμένου RevEg III 165 14 (486ᵖ) ἐγ]γυοῦντι Wess 1889, 126 ἐγγυούμεθα 121 γεννούcη 189 (VIIᵖ). Et sic codices saepissime inde a Josephi aetate: ἀπήντουν Jos. B 1 305 A ὑπήντουν 1 162 A κατεβόουν 2 225 C ἑώρουν 3 185 Exc. ἐφεώρουν 5 515 PA¹L διηρεύνουν 3 340 PA¹ al. Similiter NTⁱ codices (cf. ἠρώτουν νικοῦντι ἐνεβριμοῦντο etc. Schmiedel § 13 26), cum LXX versio ab his formis libera esse videatur, tum patrum apostolicorum libri (cf. Reinhold pg. 85 sq. ubi adde ἐπεβόουν καὶ ἠρώτουν Martyr. Polycarpi 12 2 m), dein ἑώρουν Cyrill. Alex. in ev. Io. ed. Pusey III 562 14 c ἀπατουcῶν Epiphan. ed. Dind. II 501 15 VB al. ὑπήντουν Theoph. Chron. 206 23 274 23 al. Haec sine dubio ex Ionum dialecto pendent, de qua cf. KB II 149 (ὁρέω φοιτέουcι εἰρώτεον etc. Herod.),

---

1) Phrynichus cum damnasset κακοδαιμονεῖν, Lobeck pg. 81 docuit esse distinguendum inter κακοδαιμονᾶν 'mentis aegritudine affectum esse' (cf. θεοβλάβεια) et κακοδαιμονεῖν 'infelicem esse'. Κακοδαιμονεῖν recte Joseph. B 1 431 ubi -νᾶν RCLips².

2) De seriorum verbis διψᾶν πεινᾶν cf. KB II 401 511, διψᾶν Cass. Fel. probl. 146 29 Idel. Galen. πῶς ἐμψυχ. 43 29 Kalbfl.; διψᾶν πεινᾶν libri sacri (etiam πεινάcω ἐπείναcα sed διψήcω ἐδίψηcα) Schmiedel § 13 24.

3) 'προcδοκέω forma vitiosa ab librariis verbi δοκεῖν similitudine inductis interdum pro προcδοκᾶν posita. Sic προcεδόκουν pro προcεδόκων olim ap. Polyb. 1, 53, 11; 2, 27, 8; 24, 7, 3; ἐὰν προcδοκοῖ Galen. vol. 12, p. 231, pro προcδοκᾷ' etc. GDindorf Thes. VI 1887ᵇ, adeas quoque Dindorfium ad Epiphan. IV xii; προcδοκοίη Xenoph. Ven. 8 14 v. l., προcδοκουμένη Kurtz Leben der hl. Theophano 3 1 etc.

4) cf. ἀπορoφᾶν DA 181 20, ῥοφᾶν Galen. ap. Orib. II 122 10 C¹ ἐπιροφᾶν Soran. ed. Rose 231 26 ἐκροφῶcι Aelian. h. a. 375 23 Herch. ἀναρροφώντων Philop. in Ar. phys. 570 16 M (-ούν- G) ῥοφᾶcθαι Procop. b. Goth. 4 6 y (-εῖcθαι z), Thes. VI 2427ᵈ. Librariorum sermoni -άω familiarius fuisse docent variae lectiones, cf. καταρροφοῦcι Xen. Cyr. I 3 9 libri inter quos G¹ καταρροφῶcι G², attamen iam Philodemi aetate verbi ratio fluctuasse videtur.

5) φληναφεῖν infimi (Eusebius Epiphanius Proclus al.) cf. Thes. III 941ᶜ.

6) ἐξουθενέω saepe et aliquoties ἐξουθενόω (-δενόω) libri sacri, Schmiedel § 5 27 f.

quamquam antiquissimum papyrorum exemplum quod equidem noverim Septimii Severi aetati adscribitur.[1])

Addatur χρῆται ρ I 334 4 II 37 17 etc. (8^{ies}) Π 8^{a} Iatr 18 20 χρῆcθαι ρ I 66 19 etc. (37^{ies}) ἐχρῆτο c 19 9 — χρᾶται c 10 3 Δε 40 14 χρᾶcθαι c 8 3 27 39 31 21 πε̄ 18 19 29 ρ I 66 25 120 37 (?) 328 14 II 75 32 297 fr 3.[2])

Transeo ad ea verba, quae et simplicia habentur in Graecorum lingua et contracta.

cυναύξει p 346 7 7 μήποτε . . μᾶλλον αὔξῃ ρ I 177 19 αὔξεται αὔξεcθαι simm. ορ 34 29 οι 19 6 17 etc. (19^{ies}) M? X^{2} 80, 18 8 Є p 1191 WS I 31 128 (Є κύρ. δόξ. 18 ep. 2 pg. 32 9 Us.) Iatr 13 33 26 12.[3])

ἐπιμέλεται ρ I 332 8 ἐπιμελόμενον -ομένουc οι 20 20 ορ I 36 21 ἐπιμέλεcθαι Π fr 8^{b} 7 — ἐπιμελεῖc[θ]αι Π col. 1^{b} 6.[4])

---

1) ὑφωροῦμε pro ὑφορῶμαι PGenf *17 14, quae litterae circiter annum ducentesimum p. C. n. scriptae esse videntur editori. Verum illud OPOYCA PPar *51 21 (160^{a}) melius per οὐροῦcα interpretamur, cf. Archiv f. Pap. I 213. — De opt. -οῖεν pro -ῷιεν cf. supra 215 adn. 4.

2) cf. KB II 572, χρῆται BCH IX 133 (tit. Aeg. aet. Ptol.) 125 19 (Nysae II^{a}) — χρᾶcθαι CIA IV 2, 623^{d} 24 (II^{a}, cf. Meist.^{3} 175) χράcθωcαν BCH IX 448 H 5 (Laginis I^{a}) χρᾶcθαι PAS III 167 (Isaur. i), χρῆcθαι PPetr II 66 3 (c. 250^{a}) POxy II 237, 5 48 (136^{p}) BU 614 19 (217^{p}) PLond II 326 45 (616^{p}) — καταχράcθωcαν RevL 50 14 (258^{a}) καταχρᾶcθαι PPetr II 107 20 (c. 250^{a}) χρᾶcθαι POxy I 104 8 (96^{p}) WL 794 796 ($III—IV^{p}$) ἐχρᾶτο DPM 4 15 10 6. Auctorum editiones perlustranti primum obviam veniunt volgares formae in Aristotelis libris: χρᾶcθαι top. 4 124^{a} 33 AB χρᾶται de an. 3 2 427^{a} 12 X, tum reperiet χρᾶcθαι Teles ed. Hense 28 10 Philo Belop. 10 12 M Hero belop. 102 5 Chamael. ap. Athen. I 22^{e} Diod. 18 89 FTBas. Strab. 725 C (χρῆcθαι DF et sic 19 76 109 etc. libri omnes, adde χρῆται 40 77 etc. χρῆται Gemin. 64^{e} Asclepiod. 1 1 χρῆcθαι Apollon. Cit. 6 29 14 26 Onos. 10 7 20 16 34 1) Philo III 134 18 F Dio Chrys. 80 6 codd. ἀποχρᾶcθαι 31 141 UBM χρᾶcθαι 2 Clem. ad. Cor. 6 5 etc. Receperunt hunc usum Byzantini: χρᾶται Anon. Byzant. in Ar. rhet. 175 30 251 7 etc. χρᾶcθαι 84 4 etc. ἐχρᾶτο 176 7 χρᾶται Wagner carm. med. aevi 159 514 518 χρᾶcθαι Cusa dipl. 342 443 444 ἐχρᾶτο 439 al.

3) ʽαὐξοῦνται Plut. Mor. 724 ηὔξουν Dio Cass. fr. 89 3 B' KB II 378, adde αὐξουμένη Hippocr. VII 496 V (opt.) Jε ηὐξεῖτο Joseph. A 5 351 E (ηὔξετο rell.) B 1 291 PA αὐξουμένην Aristid. apol. ed. Harries Texts and Studies I 103 3 P (-ομ- WM) 103 18 PWM Geopon. VII 6 4 αὐξουμένοιc Plut. Alex. 5 P -ένων 39 C cυναυξουμένη Philostr. Apoll. Tyan. ed. Tur. 46 18 cod. Photii B -ένου Philop. in Ar. de gen. et corr. 78 7 R 15 Z etc. ὑπεραυξούμενον Manass. chron. vs. 1000 A. Itaque praeter Dionem Cassium non videntur fuisse qui dicerent αὐξῶ αὐξεῖν.

4) Philodemus cum Aegyptiorum papyris consentit (ἐπιμελόμενοc ἵν' ὑγιαίνηιc PPetr II 4 8 (c. 250^{a}) PPar 42 15 (156^{a}) 63 18 (165^{a}) ἐπιμελόμενοι PGrenf I 62 10 (102^{a}) 67 (99^{a}) II 61 19 (95^{a}) al. — ἐπιμελού[μενοc PPar 63, 12 100 (165^{a}) si editoribus est fides), cum Atticorum lapidibus Strabo (ἐπιμελοῦνται 232 ἐπιμελουμένουc 575 ἐπεμελοῦντο 486). Atticum usum quem Dindorf in Xenophontis editione nondum perspexerat (legi enim maluit ἐπιμέλεται ἐπιμέλεcθαι al. spretis codicum suffragiis) optime ex Aristotelis quoque papyro cognoscimus in quo est ἐπιμελεῖται 6^{ies} ἐπιμελοῦνται 4er ἐπιμελεῖcθαι 5^{ies}; unum est contrarium ἐπιμέλονται 72 44 quod nolim corrigatur. Nam similiter lapides 34^{ies} contractas formas exhibent, 4er simplici utuntur verbo (Meist.^{3} 175; Pergami quoque lapides contractis formis magis favent [Schweizer 174]). Una cum Dindorfio damnandus Bernardakis qui Plutarcho abiudicavit ἐπεμελεῖτο Mor. 678^{a} et Hercher qui Artemidori libris ἐπιμελεῖcθαι praebentibus 22 16 30 9 fidem non habuit.

φακῆ[ν] ἕψ[ο]ντας Κω λυ O II 264, 6 12 (unius tantum litterae spatium intercidit ut ipse vidi).[1])

τὸ cυγκυρο[ῦν (cert. vid.) ρ II 64 13 cυνεκύρηcεν I 132 6 cυνκυρῆcαι θ 34 11.[2])

cυμπιεζούμενοι πτ 15 8.[3])

ἀποριπτοῦμεν π XI² 162, 9 21 ῥιπτοῦντας p 999 8 8 ἀπορριπτ[ο]υμένουc υ 8 10.[4])

ἀπο[cτερ]ούμενοc (ipse legi) πα 13 24.[5])

Ob similem rationem affero ἀποφεύξεται ρ II 76 1 (= 128 14).[6])

Quae vulgo in -ήcω -ηcα exeunt, ex parte in -έcω -εcα quoque sunt declinata, cuius consuetudinis fines infra certius indicabimus. Sed VH a communi usu non deflectunt:

ἐπονήcαμεν ρ I 152 7 διαπονήcα[ντεc 185 5 cf. II 102 9 τὰ πονηθέντα θ 24 8.[7])

---

1) De verbo ἑψέω cf. KB II 435. Servilii Damocratis senarius ἕψε δὲ ἔλαιον καὶ τὰ λοιπὰ λεῖ' ὅμωc pg. 110 47 Bussem. unius hastae accessione sanatur, cf. etiam λαβὼν ἔλαιον . . ἕψει (imperat.) μετὰ γαμψούχου WL 3009.

2) cυγκύρω quod verbum olim unus Hesychius suppeditabat (cυγκύρεται· cυντεύξεται) vulgo pro corrupto habitum (Thes. VII 996ᵃ) nunc ab Aegyptiorum libellis resuscitatum videmus, in quibus τὰ cυγκύροντα constantissima et frequentissima reperitur dicendi forma: περὶ τῶν . . cυγκυρόντων RevL 20 16 μηθὲν τῶν τῆι ἐρ[γαcίαι] ταύτηι cυγκυρόντων 49 7 etc. (258ᵃ) τὰ cυνκύροντα PPetr² 164 12 (IIIᵃ) καὶ τῶν cυνκυρόντων πάντων PLond II 14 14 (c. 116ᵃ) τὰ ἄλλα cυνκύροντα PGrenf I 21 8 (126ᵃ) τῶν εἰcόδων παcῶν καὶ ἐξόδων καὶ τῶν cυνκυρόντων POxy I 99 6 (55ᵖ) τὰ cυνκύροντα BU 251 14 (81ᵖ) etc.

3) πιεζόμενοι Agath. 143 18 πιεζόμενοc 162 13 πιεζομένου Str. 776. Veitch⁴ 534 affert πιεζούμενοι Polyb. III 74 2 (sic A¹FC, -όμ- A²R) ἐπιεζοῦντο XI 33 3 πιεζούμενοc Plut. Alc. 2 πιεζοῦντεc Thes. 1, sed multo amplior extat testimoniorum copia: πιεζείcθω DS² 422 7 (Corinthi IVᵖ) πιεζούμενοι Thucyd. 8 61 EF Xen. Cyrop. V 4 6 A πιεζοῦντοc Mem. III 10 13 B τὸ πιεζοῦν Aristot. mech. 19 853ᵇ 18 libri de mot. an. 705ᵃ 15 Z πιεζοῦντα rhet. 1 5 1362ᵇ 7 Aᶜ πιεζούμενοc probl. 16 8 915ᵃ 9 etc. πιεζοῦντεc Aen. tact. ed. Hug 31 2 ἐκπιεζοῦντεc LXX Ezech. 22 29 Alex. Vat. Plura tibi memoria Diodori (cf. Vogel I ʟxᴠɪ) Philonis Josephi (A 20 51) Dionis Chrysostomi (80 10) Arriani Pausaniae Galeni Sorani aliorum exhibebit, quem ordinem claudit Zosimus s. VI p. C. auctor: πιεζούμενοι ed. Mend. 39 19 (πιεζόμενοι 32 19).

4) ῥειπτουμένων BCH VI 441 (Palmyris 173ᵖ), ῥῖπτε WL 1395 1441; ἐπιρρίπτοντεc Agatharch. 172 3 — ῥιπτουμένων 126 3 ἐκριπτουμένων 140 6, ῥίπτεται Str. 733 ῥίπτεcθαι 714 — παραριπτοῦντεc 773 ῥιπτεῖcθαι 452.

5) ἀπεcτέρουν Str. 353 cτερουμένουc 205 BC (-ομ- A); in hoc verbo codices saepe dissentiunt, velut Josephi: cτέρεcθαι A 10 27 (cτερεῖcθαι v. l.) cτερόμενοι A 14 404 PAM (-ούμ- FLVWE) cτερομένη 15 44 (-ουμ- W) al., sed cτέρεcθαι 15 101 libri omnes.

6) φευξόμεθα DS² 418 85 (238ᵖ). Plato et φεύξομαι et φευξοῦμαι scripsisse videtur, sed illud saepius, cf. Schanz XII xv. Hoc habet praeterea ut taceam de poetis Demosthenes (KB II 561) Diodorus (φευξοῦνται 11 6 P opt.) Dio Cassius (tribus locis, cf. Boissevain ad XXXIX 7 3).

7) πονήcαντεc Str. 263, sed πεπονεκέναι PPetr II 14, 1ᵇ 3 (c. 250ᵃ) πεπονεκέναι PMagd 9 3 πονέcαι 11 1 (IIIᵃ), ἐκπ[ο]νέcαc BCH VIII 240 (Eumeniae i), ἐπόνεcαν Thucyd. VI 104 2 C s. X G¹ s. XII πονέcαι Aen. tact. ed. Hug 7 17 cod. ἐπόνεcεν LXX Ierem. 28 29 πονέcαcιν Joseph. A 8 14 MSP (-ήc- ROE) πονέcαντεc 11 46 W πονέcη Hippiatr. ed. Mill. Not. et extr. XXI 90 al., deinde ex Byzantinorum sermone ἐπόνεcαν Theoph. Chron. 52 28.

c[τ]ερῆcαι θδ 111 4.[1])
φθονήcαι τιc οι 1 16.[2])
φορήcαντο[c προν 31 6.[3])

Futurum atticum constanter adhibetur in iis verbis, quae in -ίζω terminantur: ἐλπιεῖν p 1044 31 1 ἡ]cυχιεῖ Є p 1191 WS I 29 28 μ[α]καριοῦμεν π VI^{2} 170, 21 13 νομιοῦ[ν]τα θᾱ 25 29 ποριεῖ οι 24 19 φροντιεῖ Δε 44 1 4 (= Є) φροντιεῖν ρ I 331 6 χαριοῦντα[c 381 12, βαδιεῖται Єκη̄ 14 16 ρ II 14 3 διcχυ[ρ]ιεῖται c 27 3 ἀναλ[ο]γιεῖται πα 10 24 παραλογιού[μ]ενον ρ II 6 6 ἐ]ποργιεῖτα[ι πα fr 92 10 (falso πορίcει τε Ottaviani)[4]); apparet etiam in verbis μάχομαι et πίπτω: μαχεῖται . . καὶ καταλύcει p 1158 6 2]καὶ μαχεῖται[ρ XI^{2} 141, 2 2 τὸ γὰρ αὖ μαχεῖcθαί με

---

1) cτερέcαc AP IX 174 12 (Palladas) ἐcτέρεcεν XI 124 2 (Nicarchus) cτερέcαι ν 262 affert KB II 541, adde μοῖρα βίου cτέρεcεν BCH XVII 267 (tit. Phryg. s. II—III^{p}) cτερέcιμον BCH XX 527 (Mylasis i), ἀποc]τερέcαι PMagd 8 12 (III^{a}) cτέρεcιc RevL 54 13 (258^{a}, sed cτέρηcιc 97 3) cτέρεcιν PTebt I 27 75 (113^{a}), ἀποcτερέcαι PGrenf I 68 (II^{a}) ἐπὶ ἀποcτερέcι POxy I 71, 1 11 (303^{p}), ἐcτέρεcεν cod. Sinait. ed. Tisch. IV 139 15 cτερέcαι idem LXX Esth. 8 12.

2) ʽμὴ φθονέcῃc AP V 304 2 (epigr. anon.) φθονέcαcα VII 607 1 (Pallad.) φθονέcειε Nonn. 3 159ʼ KB II 564, φθονέcῃc Dio Chrys. 45 2 MU^{1} ut vid. (optimi) φθονέcαι Joseph. A 15 18 LWA^{1} φθονεcάντων B 7 207 PA φθονέcαι Epiphan. II 443 13 φθονέcαντεc Theoph. Chron. 69 7 f.

3) ἐφόρεcα ep. ad Cor. I 15 49 (Schmiedel § 13 3) φορέcαι Callin. vit. Hyp. 84 15 φορέcῃ Theoph. Chron. 123 6, πεφόρεκε Cyrill. Alex. in ev. Ioann. ed. Pusey II 139 19 339 24 III 585 4 598 6 599 5 πεφορεκώc Euseb. h. eccl. III 31 3 libri plerique V 24 3 fere omnes, ἐμφορεθῆναι Walz Rhetor. II 81 8 v. l. (sed διαφόρηcιν PTebt I 64^{b} 16 [116^{a}] al.). Lubet alia quoque proferre quo melius de his formis possit iudicari: ἐάν τι ἀφαιρέcῃc Hippiatr. Not. et extr. XXI 2, 87 ἀφαιρέcειc (fut.) 113 καθαιρέcειν Joseph. A 15 389 P s. IX—X, ἐβάρεcα POxy I 126 8 (572^{p}) ἐβαρέθην Acta Thomae ed. Bonnet 16 31 P s. XI, ἐψέθη LXX Lev. 6 28 Vat. Sin. Alex. ἐψεθεῖcαν Joseph. A 3 235 ML, κακουργέcι BCH XIII 279 (tit. Phryg. i), οἰκοδόμεcεν Leb. III 2005 (tit. Syr. i), ἐπλάνεcαc Callisth. ed. Meusel 1 10, ὀφειλέcει Eranos Vindob. 100 (tit. Lyc. i) BCH XVIII 327 547 (Aperlis i) AM XVI 298 (i) προcοφειλέcῃ POxy I 101 42 (142^{p}), ἐπεcκόπεcαν Theoph. Chron. 125 13 d s. X, φρονέcαι Apollon. Dyscol. de adv. ed. Schneid. 123 23 cod. s. XII, ἐχόλεcεν Theoph. Chron. 97 3 v. l. χολέcαc Anal. Bolland. I 125 4 140 15 (Acta S. Christophori) Vita S. Euthymii ed. de Boor 16 5 Acta Acindyni Boll. Nov. I 484 v. l., ὠφελέcαι ὠφελέθην AWirth Aus orientalischen Chroniken (Frankf. 1894) 160 R s. XII ὠφελέθηcαν Leontii Vita Ioannis ed. Gelz. 75 19 A s. XI ὠφελεθείc Vita Eliae Spelaeotae Boll. Sept. III 872^{d} al. His formis saepe respondent nomina eodem pacto correpta: ἐψέματοc Edict. Diocl. 2 16 Geopon. ed. Beckh 222 11 FM ἔψεμα Charis. I 34 30 ed. Keil Athen. I 31^{e} Epiphan. II 424 29 30 ἐψέματα Clem. Alex. paedag. 223 25 codd. PM (opt.) V, ὀφίλεμα NT^{i} cod. Claramont. fol. 20 15, φόρεμα v. l. Schol. Aristoph. Ran. 46 Vesp. 1132 Artemid. IV 75 (ceterum cf. de nominibus in -ημα -εμα infra lib. VIII init.). Latissime autem hic usus vagatus esse videtur ultimis antiquitatis primisque aevi Byzantinorum saeculis. De verbo ἐρρέθη cf. ind. verb. s. εἴρω, de adi. verb. μενετικόc ib. s. μένω; de contrario usu in verbo μάχομαι (μαχέcαcθαι — μαχήcαcθαι) conspicuo paulo infra agendum (pg. 226 adn. 1).

4) ποριούμενοι EOe 61, 1 4 cυνοικιοῦντα Str. 269 cf. 601 II 73 Kr. χαριεῖcθαι 505 cf. 345, (ἐπι)μεριοῦμεν Gemin. 63^{a} 64^{e}. Item tituli Attici (Meist.^{3} 179), tum aevi Lagidarum papyri: παρακομιεῖν PPetr II 50 18 (c. 150^{a}) παλιντραχηλιοῦcι 52 2 (241—239^{a}) χρηματιεῖ RevL 77 1 (258^{a}) ἀπολογιούμενον PPar 35 35 (163^{a}) al., φροντιοῦντα BU 300 4 (148^{p}) cυνcφραγιῶ 86 40—42 (155^{p}) — καταρτιcόμεθα PTebt I *24 48 (117^{a}) κομίcε[c]θαι PLond II 167 15 (14^{p}). Auctorum sive librariorum vitia diligenter perpendit Schmidt De Fl. Jos. eloc. 447 sqq.

τἀληθεῖ . . πολλοῦ δεῖ (μάχεcθαι aptius videtur) μ 37 10[1]), πεcοῦμαι θ 32 10 ρ I 15 6 176 9 etc. (10^{ies})[2]), sed alioquin desideratur: δια]-τελέcου[cι θ 3 12.[3])

Verborum in -άζω flexio est solita, cf. ἐξετάcε[ιν ρ I 335 3 κολάcειν ορ 42 38.[4])

Verborum in -αίνω aoristus est -ηνα: ἐπεcημηνάμεθα ορ 46 6 πα fr 68 2 ἐπ[ε]cημήνατο ρ I 58 33 ἐπιc]ημηνάμεν[ο]c π VI^2 171, 22 11, τεκτήναcθαι ρ II 49 2, ἐμφῆναι Δε 39 5 ἀπεφήναντο ρ I 65 8 μ 91 25 ἀπο]φηναμένου πβ 67 19[5]), at recte περάναc πα fr 64 7 περ]ᾶνα[ι ρ I 67 23.[6])

Cognatae formae verborum in -αίρω praeter καθᾶραι ρ II 36 8 non feruntur in Pisonis libris.[7])

Inde ad ea verba examinanda accingor, quae in praeteritis sibilanti instruuntur sive probo linguae usu sive posteriorum consuetudine.[8])

ἀνύω: ἀνυτήν (?) ευ 133 10.[9])

---

1) cf. KB II 481, μαχηcόμενοc Joseph. A 11 314 PVWEF (μαχεcό- LA) 18 354 WA (-εc- M). Forma μαχέcομαι aoristo ἐμαχεcάμην respondet (μαχεcάμενοc EOe 50, 21), contra apud posteros etiam epicorum ἐμαχηcάμην (ἀναμαχέcαcθαι θ 37 2) in usu fuit, e. g. προcμαχηcάμενοc Joseph. A 20 80 MW (-εc- A); μαχετέον Plato (KB II 482) et Aristoteles soph. el. 175^a 34 177^a 30 (-ητ- v. l.). — Quodsi Philodemus verbo contracto est usus, Ionum dialecti deprehenditur sectator (cf. μαχέοιτο Il. A 272 etc., Thes. V 627^a).

2) cὺν τοῖc ἐμπεcουμένοιc φορτίοιc POxy II 243 26 33 (79^p).

3) Non extant aliorum verborum velut ἐλαύνω καλέω formae similes (de ἐλοῦμαι cf. ind. verb. s. αἱρέω): ceterum v. KB II 109 Meist.[3] 180. In Aegypti papyris est τελέcει PTebt I 105 24 (103^a).

4) Inde ab anno fere 300 a. Chr. in titulis Atticis cκευῶ cκευεῖν dicitur pro cκευάcω cκευάcειν (Meist.[3] 180), similisque usus etiam in tragicis comicis Isocrate Herodoto aliis conspicitur (KB II 109); καταβιβῶ LXX Ezech. 26 20 habet Alexandrinus pro καταβιβάcω Vaticani, ἐνεχυρᾷc Deut. 24 6 17 Alex. Frideric., ἐφ' ὧι κατεργᾶται PTebt I 10 2 (119^a) ἐφ' ὧι κατωργώμεθα (leg. κατεργ.) PMagd 10 3 (III^a).

5) ἐcήμηνα Atticae lapides (Meist.[3] 182), sed papyri utroque modo: cυνcημηνάμενοι PPetr II 67, 2 2 (c. 250^a) (ἐπι)cημῆναι PTor II 69 8 (II^a) PGrenf I 59 6 (104^a) ὑπεcημην[άμην Wess. 1889 253 4 (byz) — ἐπιcημανάcθωcαν RevL 44 1 (258^a) ἐcήμανεν PTor II 69 8 (II^a), λοιμανάμενοι (sic) PGrenf I 37 15 (II^a). Quod evitavit Philodemus, Strabo aequalis eius uno loco admisit: cημάνῃ 622 — cημήναντοc 24 30 διαcημῆναι 303 διελυμήνατο 402 447 etc., ἐπεcήμηνε Gemin. 58^a, cημήναc Agatharch. 122 3, ὑποcημῆναι Onos. 32 9 AB optimi (ἐπιcημᾶναι vulgo). In universum vero de hac quoque quaestione Schmidtii expositio est consulenda p. 460 sqq. (ἐcήμανε cημάναc aliquoties in omnibus Josephi libris apparent), de sacris libris in quibus unum -ανα reperitur Schmiedel § 13 12. Formam φάνῃ ex Apocal. Io. 18 23 allatam (KB II 558) hiscum comparabis: ἐνέφανε Callisth. ed. Meus. 1 13 ἐξέφανεν Zosim. ed. Mend. 11 22.

6) λειᾶναι τετρᾶναι ξηράνωcι CIA (Meist.[3] 182).

7) ἐκάθηρα septem lapidum Atticorum loci (inde a s. IV^a usque ad aet. Rom.) semel (347^a) ἀνακαθαράμενοc (Meist.[3] 182), ἀνακαθᾶραι PPetr II 12 5 (c. 255^a) καθᾶραι PLeid X 7 13 (IV^p) etc., ἐξεκάθαρα NT (Schmiedel § 13 12); cf. Solmsen KZ 29 356 Schmidt De Fl. Jos. el. 459 sqq., διακαθάραντεc Apollon. Perg. ed. Heib. 2 16 ἐκκαθάραντεc Aelian. hist. 91 31 etc.

8) De forma ἐcχέcθη cf. ind. verb. s. ἔχω.

9) ἤνυcμαι ἠνύcθη (KB II 370; ἔργων ἐκεῖ ἀνειcθέντων [sic] Wess 1889, 138 19 s. VI—VII^p, ἀνύcθη [sic] 234 6 s. VI—VII^p) sed interdum ἀνυτόc, cf. ἀνυτόν Sext. Emp. 617 16 (ἀνυcτόν Lobeck) διανυτέον Eust. opusc. 220 78 ed. Taf. ἀνυτικόν

ἐλαύνω: ἐξε]λαςθέντων ευ 25 4 ςυνελαςθέντες Φ? p 862 Scott Fr. Herc. 317 7 — ЄΞΗΛΑ(c)Θ[HCAN ρ II 148 fr 4^{b}, cf. ςυνελαςθέντα Є ep. 2 pg. 50 18 Us. (ἐξελατέον ep. 1 pg. 24 3).[1])

ζώννυμι: ὑποζώμ[ατα ευ 129 5.[2])

(θραύω: θραύςματα Agath. 125 21.)[3])

καίω: καυςτικόν μ 71 31 καυςτικήν 32 — κεκαυμένους φιλαργ IX^{2} 191, 5 11.[4])

κελεύω: κελευς[θέ]ντας μ 86 21 κελευςτοῦ ρ I 361 13.[5])

κλείω: κατακέκλειται M X^{2} 75, 8 5.[6])

Marc. Anton. IV 50 (sic vulgo legebatur) ἀνυτικώτερον Joseph. B 5 361 PRVLSM (-υςτ- C et Dind.) ἀνυτικωτάτους B 1 344; nominis Ἄνυτος opportune meminit Blass.

1) Illo loco qui sibilam addidit, in volgaris linguae usum (cf. KB II 416 ἀπελάςθηςαν [sic] PLond II 274 5 [346^{p}]) descendit a Strabone de industria evitatum: ἐξελαθέντες 171 247 ἐξελαθέντων 216 ἐξελαθῆναι 61 etc. (sic 14^{ies}) — ἐξελαςθεῖεν 292 AB (-αθ- C?). De Josepho cf. Schmidt 463, in cuius disputatione hoc corrigendum quod ἀπελαθείς B I 2 1 consensu codicum traditum dicit; ἀπελαςθείς enim in libris L^{1}N reperitur quod sane tunc temporis nondum scire potuit Schmidt (de ἐλήλα(ς)μαι cf. ibid. 471). Byzantini vero ad Atticorum consuetudinem redierunt, cf. ἀπελαθῆναι Leo Diac. ed. Bonn. 123 20 ἀπηλάθην Heimbach Basilica V 577 ςυνηλάθη Miklosich et Müller IV 1, 2 1 (XIII^{p}). — Verum etiam vocabulum ἐλατός a nonnullis sibila amplificatur, cf. πέταλα ἐλαςτά PLeid X 9 40 ἐλαςτόν 6 10 (III--IV^{p}) ἅρμα τετραέλαςτον (τετραςέλαςτον cod.) Apocalyps. Baruch Texts and studies V 1, 88 9 ἐξελαςτικήν Ioann. Thess. Mirac. Artem. Boll. Oct. IV^{2} 119^{a}.

2) περιζώματι Str. 720 -αςιν 719 784; inde corrigendum videtur περιζῶςμα (sic legitur) 294 praesertim cum illud c neque a titulis defendatur neque in Aegypti libellis sit repertum: ὑποζώματα CIA II 728 B 12 20 (c. 300^{a}, cf. Meist.^{3} 185) περιζωμάτων Edict. Diocl. 27 2 5, περιζώματ[ος RevL 94 7 (258^{a}) περίζωμα PPar 10 12 (145^{a}) DA 195 15 DPM 7 32 WL 674 2384. Librarios saepe alternare vidi, velut διαζώςματος Joseph. A 12 78 PFLV (-ώμ- AW) περίζωμα B 2 137 LVRCM (-ωςμ- PA). — διέζωται διεζωμέναι tituli Attici (Meist.^{3} 185) ὑπέζωμαι Joseph. A 19 55 AW recte sine dubio (-ωςμ- ME), sed ἐζωςμέναι Agatharch. 126 15 διεζωςμένον -ένοι 183 5 154 11 περιεζωςμένος WL 2113 -ένη PLond I 70 157 (IV^{p}).

3) cf. KB II 444 (τέθραυμαι τέθραυςμαι).

4) κεκαυμένης WL 2143; τὸ καυτήριον Str. 215 ABC (-ςτή- edd.) καυτηριάςαι ib. A (-ςτη- BC) ἀκαυτηριάςτων ib. A (-ςτη- BC), καυτή[ρ]ιον BU 469 7 (167^{p}) — καυςτήριον PLond II 330 7 10 11 (VI^{p}). In Hippiatricis (Notices et extr. XXI) est καυτήρ καυτήριον καυτηριάςαι, sed καυςτικόν 32 42. — ὁλοκαυςτήςας WL 2396 ὁλοκαυςτῶν DPM 7 3 ὁλοκαυςτώματα Epiphan. homil. ed. Dind. IV 2, 69 9.

5) κεκέλευςται ἐκελεύςθη frequenter Aegypti papyri, at ἐκελεύθη BU 12 35 (182^{p}) κελευθεῖς[ι POxy I 87 8 (342^{p}), cf. κελευθείς Herod. 7 9 R (-ςθ- ABCP) κεκέλευται Appian. ed. Mend. II 1179 25 AB κελευθῆναι Procl. Studem. Anecd. II 64 1 [Ignat.] epist. ad Mariam 3 a b (-ςθ- n G^{1}) al., αὐτοκέλευτος Dion. Hal. AR VI 31 v. l. Et in his quidem sibila praeter communem morem omittitur, cum κέλευμα legitima fuisse videatur scriptura, cf. κελεύματι Herodot. 4 141 BC κελεύμαςιν Xen. Cyrop. 6 20 dein Eurip. Suppl. 761 Hec. 929 Plat. Phaedr. 253^{d} Leg. 688^{a} etc. (KB II 456), παρακέλευμα Joseph. B 4 110 PA^{1} κελεύματι Clem. Alex. str. ed. Dind. II 247 22 ed. pr. κελεύματος Chron. Pasch. 133 1 -αςιν Theoph. Chron. 309 17 c e m, celeuma Schmitz Comm. Not. Tir. 107 46 procelleumaticus (sic) Eberh. Beth. graec. ed. Wrob. 4 13 al.

6) ςυγκεκλειςμένους Agatharch. 114 21 περι- Onos. 11 3, ἐκέκλειςτο Strab. 56 cf. 101 500 529 — ἀποκεκλειμένων 801 D (-λιμ- rell., -λειςμ- edd.) περικεκλειμένον 246 A (-λιμ- BC -λειςμ- edd.). Sibilantem Aegyptiorum quoque papyri ignorant: κεκλιμένας (sic) PPetr II 38, 8 1 (III^{a}) ςυνκεκλειμένο[ς PPar 11 2 (157^{a}) ἐγκεκλειμένον 37 48 (163^{a}) κεκλειμ[έναι 51 6 (c. 160^{a}), sed non aeque scribunt magicorum librorum auctores: κεκλειςμένη DPM 4 22 ἀποκεκλιςμένας WL 584. Abiudicavit

κρούω: κέκρ]ουcṭαι Δπ 15ᵃ 7 — κρο[ῦ]μα 15ᵃ 2 κροῦμα πβ̄ 53 5 π IV² 171, 73 8 κρουματοποιός μ 95 28 99 13.¹)

cώζω: cεςῳcμένοc (ipse legi) πα 6 24, ἐcώθη cωθήcεcθαι ρ I 258 6 9 361 4 etc.²)

χρίω: περιχρ[ί]cματα μ 96 20.³)

De sibila cum nasali sive gutturali alternanti haec extant testimonia in VH:

διcτάζω: ἀδίcταcτα μ 80 32.⁴)

ὀνειρώττω: ὀν[ε]ιρωγμοῖc Φ p 300 O II 106, 14 25.⁵)

παίζω: ἔπαιξεν ευ 85 9 παραπεπαιχένα[ι p 1670 O IV 1425, 137 6 πεπαίχθωι μ 106 12 πεπαιγμένας ρ I 272 1 — ποικίλαις φιλοφροcύναιc κατẹ́παιcạ[ν (ipse legi) πα fr 60 13.⁶)

cτηρίζω: cτηριγμοῦ Δε 66 1.⁷)

Schmidt Josepho formas cυνεκέκλειτο ἐγκέκλειτο, at illum redarguunt cum alia multa tum κατεκέκλειντο B 5 233 (-ηντο scripserat Josephus cum codice C sicut supra ostendi pg. 39) quod is profecto non potuit dicere qui sibilam perfecti terminationibus addere solebat. Perinde vero fallitur Cobet qui in Alciphrone II 70 ἀπεκέκλειντο in ἀπεκέκληντο corrigit aut ἔκληιcα, κέκληιμαι aut ἔκλειcα κέκλειcμαι in usu fuisse autumans; illa Atticis haec 'Graeculis' propria. Verum de his iam satis dictum.

1) Inter κροῦμα et κροῦcμα saepe variat codicum memoria, e. g. προcκρούμαcιν Joseph. A 16 201 AM (-cμ- PW) προcκρουcμάτων B 1 527 PAMLT¹R (-ουμ- T²C) κρουcμάτων A 7 80 ROS¹E (-ουμ- MS²P), πρόcκρουcμα Plutarch. Sull. 6 Sangerm (opt.) AC (-ουμ- l. vulg.) al.

2) De Atticorum cέcωμαι cf. KB II 544 διαcεcωιμένουc (sic, cf. supra pg. 51) CIA II 225 11 (c. 300ᵃ) Meist.³ 186, cέcωμαι PPar 12 18 (157ᵃ). Mirum διέcωcτο fab. Nini Herm. vol. XXVIII 176 26 quod aeque vitiose scriptum atque ἔcωcτο Dio Cass. fr. libri VIII p. 82 4 (Boiss.) cod. A (ἐcέcωcτο BCᶜ). — cωθείc Str. 141 etc. ἀναcωθένταc Onos. 36 3 (ἐcώcθη nusquam adhuc scriptum inveni).

3) κέχρῑμαι Attici, cf. KB II 574 (adde ἐκέχριντο Callixenus Rhod. Ath. V 198ᵃ) — κεχριcμένουc Agath. 146 10; χρεῖμα PLond I 72 224 (IVᵖ) — χρίcματι χρίcματοc 112 874 879 (IIIᵖ) χρῖcμα WL 770 793 (IVᵖ) ἔγχριcμα Hippiatr. Not. et extr. XXI 61.

4) ἀδιcτάκτωc edidit Kemke vocabuli ratione non perspecta. Nam ἐδίcταcα διcταcμόc dixere veteres (cf. Thes. II 1565ᵇᶜ), posteri sane gutturalem intulerunt, cf. e. g. Plutarchi διcταγμόν Moral. 214ᵉ. Et profecto novellorum usus in vocibus διcτακτικόc ἀδίcτακτοc unice adhibitus esse olim videbatur; nunc meliora nos docuit Philodemi liber, cui succurrit papyrus quaedam aevi Lagidarum: ἀcυκοφαντή(τουc) καὶ ἀδιcτάcτουc ὄνταc πάcηc αἰ[τ]ίαc PTebt I 124 26 (c. 110ᵃ).

5) ὀνειρωcτικόc ὀνειρωcμόc, quas formas facile suboriri potuisse collatis μύcαcμα WL 2576 (μύcαγμα 2645) αἱμαcθῆναι Joseph. B 3 426 L¹ aliis id genus apparet, equidem nondum legi; de ὀνείρωμα ὀνειρωτικόc cf. Thes. V 2017ᵃ.

6) Martinus Schanz in Platonis dialogis παῖcαι φιλοπαίcμων et potiore codicum suffragio et grammaticorum testimonio nisus retinuit, cf. VII vii sq. Lob. ad Phryn. 241, verum cύνπαιγμον legitur PTor I 36 15 (116ᵃ), ἐμπαίξω ἐπαίξα παιχθήcονται in NT¹ libris (Schmiedel § 13 4) idemque in LXX versione nisi quod ἔπαιcεν tradit cod. C Sap. Sir. 47 3. E Josepho notavi εἰcπεπαικότων B 4 67 LPA (εἰcπεπτωκότων MVRC) εἰcπεπαικόταc 309 APLVR (εἰcπεπτωκ- MC). — Nonnulli πέπαιχα scripserunt (KB II 153): πέπαιχε Plut. Dem. 9 διαπεπαιχώc Moral. 79ᵃ πέπαιχε Schol. Av. 79, quam scribendi rationem Pisonis papyris videmus confirmatam.

7) ἐcτήριcα recentiores, cf. KB II 542 cτηρίcαc WL 1154, sed ὑποcτηρίξαc Joseph. B 5 36 ὑπεcτηριγμένοι 1 413 -ένηc 3 215 ὑποcτήριγμα A 8 176, cτηριγμοθέταc WL 1356.

cυρίζω: ὑποcυριγμόν Δπ 16a 10.1)

λυμαίνω: λυμαcμόν (add. lex.) φιλαργ VII² 131, 9 8.2)

μαραίνω: μαραντέον p 176 fr 13 6.3)

μηκύνω: με]μηκυcμένον πε̄ 26 21 — εἰ καὶ μεμήκυντ[αι] τὸ βιβλίον ρ I 360 6.4)

περαίνω: πεπεραcμένου θ 3 8 — πεπεράνθαι ευ 108 1 θ? XI² 23, 4 7.5)

ῥαίνω: κατεραμμένον Iatr 22 29.6)

cημαίνω: cεcημαcμένων π VI² 187, 38 4 cf. ρ I 7 15 58 30 — ἐπιcεcήμανται (3. sing.) οι 12 3 μ 82 20 ρ II 287 fr 11 p 1044 25 3 ἐπιcεcημάνθω Φ? p 862 Scott Herc. 324 4 ἐπιcεcημάνθαι οp fr 1 9 πβ̄ 17 26 παρα- Χ p 307 VIII² 189, 11 16, ἐπιcημανθέντα οp 45 19 cf. ρ I 58 33, ἀcήμαντα μ 95 30 99 18 ἀνεπιc[ή]μαντοc c 34 32 ἐπιcημαντέον θδ 131 3 etc.7)

ὑφαίνω: ὑφαcμένων ρ I 246 27.8)

Sunt quaedam verborum stirpes monosyllabae muta consona terminatae quarum vocalis ε commutatur quidem in α in aoristo passivo secundo et plerumque etiam in perfecto passivo, sed a nonnullis posteriorum praesertim temporum retinetur. Ita ut verbi κλέπτω exemplo utar ἐκλέπην in volgus dictum esse videtur.9) Sed VH auctores unum si excipis Epicurum ab hac parte a consueta via non declinant.

---

1) cυριγμόc Aen. tact. ed. Hug 53 2 5 8, sed cυριγμούc Strab. 422 A²BC cυριcμούc A¹ quemadmodum alibi quoque librarii secum dissentiunt, velut cυριγμόν Ammon. in Ar. de int. 31 16 Fa cυριcμόν AM. In libris magicorum utrumque invenies: cυριcμόc PLond I 109 768 — cιυριγμόc (sic) 94 323. Adde cύριcον WL 561 578 cυρίcειεν 1903.

2) λελύμαcμαι vulgo, sed λελύμανται -μάνθαι Demosth. (KB II 479), cf. adn. 4.

3) μεμάραμμαι et μεμάραcμαι auctores (Attici quid scripserint ignoratur), cf. KB II 481.

4) μεμήκυcμαι vulgo, cf. KB II 168. Flectitur ergo illud verbum perinde atque φαίνω (πεφαcμένοc — πέφανται, KB II 169).

5) cf. KB II 513, πεπέρανται (3. sing.) Plat. Rep. 502e πεπεράνθαι Gorg. 472b Men. 75e πεπεραcμένοc Parm. 144a 145a, πεπεράνθαι constanter Aristoteles πεπεράcθαι [Arist.] de Xen. 3 977b 4 (cf. Bonitz ind. 577b 29); πεπέραcται et πεπέρανται in recentiorum philosophorum libris variant locis fere sescentis.

6) ἐρραμμένα Persaeus ap. Ath. IV 140f A (-αμένα Kaib., ex Epitoma ut videtur) ἔρρανται, οὐ ῥέρανται Thom. Mag. 366, cf. KB II 530 (corrigendum ἐρραμένοc Xenocr. Aquat. 27) — ἔρραcμαι Schol. ad Il. M 431 καταρεραcμένοc Galenus (KB II 23).

7) cf. KB II 535. Nec cεcημαμμένοc nec cεcημάcθαι adhuc repertum.

8) cf. KB II 557 Meist.³ 185 (ὑφάμματα tit. Atticus s. IV a. C., unde ὕφαμμαι elicuerunt.)

9) τῶν κλεπέντων BU 322 27 (216 p) τὰ [κλ]επέντα 454 19 (193 p) — κλαπέντ[ων 675 37 (VII p). Rursus κέκλαμμαι quod Blassio e Crameri Anecdotis innotuit legitur Ath. IX 409c. Fuerunt quoque, qui vocalem ο, qua perfectum κέκλοφα est instructa, in alias transferrent formas: κέκλοπται Anon. Schol. in Ar. rhet. 169 20 ed. Rabe (κέκλεμμαι Attici, cf. KB II 461 ubi adde κέκλεπται Arist. rhet. 1405a 31) κλοπῆναι Senec. Controv. X 5 28 διεκλόπη Greg. Nyssen. in Eunom. 589d ed. pr. Simili modo forma πεπόμφθαι Joseph. Vit. 65 P (πεπέμφθαι rell. sicut μεταπεπέμφθαι Philodemus μ 28 9) exorta, quam Schmidt 472 ut nusquam alibi traditam reiecit, nos vero papyro quadam Aegyptiaca confirmatam videmus: ἀν]α-

πλέκω: cυμπλακείη ρ I 11 25.[1])

cτρέφω: ἀνέcτραπτα[ι p 986 tab. 6 pezzo 1 ἀνεcτραμμένοc ρ I 66 5 100 6 etc. ἀνεcτράφη ρ II 55 2 κ I^2 90, 8 15 p 1044 26 6 ἀνεcτράφηcαν ρ I 188 22 ἀναcτραφῆναι II 166 fr 32 cυcτραφείc 150 fr 6 etc. — κατεcτρέφθω Ειδ̄ VI^2 6 10.[2])

τρέπω: ἐπι[τ]ετραμ[μένων ρ II 288 fr 12 προτετράφ[θ]αι θᾱ 25 24 δ[ι]ετ[ρ]άπ[η ρ I 353 12 τραπέντεc Ακ 19 7 ἀνατραπή[cεται c 10 23 προτραπήcεcθαι μ 87 38.[3])

τρέφω: cυνε[τ]ράφηcαν πα 4 21 τραφῆναι ευ 46 5 θ 13 17 τ[ρ]αφεῖεν Iatr 39 25.[4])

De futuro medio haece e VH exhausta.

ἀκούω: ἀκούcομαι simm. πα fr 28 9 66 7 ρ I 212 18 II 15 14 X p 1020 Herm. XXV 479 6.[5])

ἁμαρτάνω: ἁμαρτήcεcθαι υ 17 25.

ἀπαντάω: ἀπα[ντ]ηc[ό]με[θ]α ρ I 177 19 — ἀπαντήcω EOe 5 5, καταντήcω c 22 37 καταντήcειν ορ 41 25.[6])

βαίνω: ἀποβηcομένων ρ I 373 6 cf. c 22 4 πα fr 15 5 80 9 ρ I 358 16 μ 43 11.[7])

πεπόμφθαι BU 5, 2 19 (138^p; sed ἀποπεπεμμένηc PGenf 19 2 a. 148^p). Contrario modo mutatum προπεπεμφότεc Joseph. B 1 380 M. — Adde ἐκεκλόπει Joseph. A 18 169 A s. XI (ἐκεκλόφει rell.).

1) In Herodoti memoria extare et ἐπλάκη et ἐπλέκη dudum Bredow monuit p. 349, sed permulta adhuc latent exempla: διαπλεκεῖcα Hippocr. IX 100 A^1 et Littré Plat. Tim. 36e ΑΘ ξυμπλεκεῖcαν 83^d v. l. ἐμπλεκέντων Leg. 814e cod. — coniunctis Herodoti Hippocratis testimoniis Ionum nos tenere usum apparet —, ἐμπλεκέντεc PTebt I 39 17 (114^a), cυνεπλέκηcαν Polyb. III 73 1 LXX θρῆνοι 1 14 Q cυμπλεκῆναι Appian. ed. Mend. I 154 8 V cυνεπλέκη 156 23 V cυμπλεκείc Lucian Anach. 24 E Pollux 2 211 C 5 44 C διαπλεκεῖcα Plotin. ed. Oxon. 203 17 v. l. Procl in Tim. 549 διαπλεκεῖcαι Simplic. in Ar. de caelo 376 35 A al.

2) Hic quoque unus Epicurus volgarem scripturam sibi vindicat quam Herodianus reprehendit (II 356 20 L) librisque sacris saepe mandatam esse dicit Schmiedel § 13 1. At multo latius est vagata: ἀνεcτρεμμέ[νοι CD^2 30 9 (tit. lacon. Geronthris inv., III^a) ἀνεcτρέφηcαν 32 6 (prope Spartam urbem, III—II^a), ἐcτρεμμένα Eud 12 10 (II^{af}) — sed ἀναcτραφέντων PLond II 172 12 (150^p) ἀναcτραφέντεc POxy I 71, 2 12 (303^p) cf. II 237, 7 23 (186^p) ἐπέcτραπται PFay 285 2 (III^p) —, ἀπεcτρέφατο Herodot. 1 166 AB ἀνεcτρεμμένον 6 47 B^1 ἀπεcτρεμμένουc 7 160 C ἐcτρεμμένα Aristot. h. a. 2 498^a 8 P -ένοι 8 606^a 4 E^a ἀποcτρεφήcονμαι (sic) LXX Ps 17 38 U κατεcτρεμμένοc Joseph. B 1 166 A al. ἀνεcτρέφθαι Apollon. Dysc. de synt ed. Bekk. 229 5 A opt. ἀνεcτρεμμένοc Apollod. myth. II 41 45 ἀναcτρεφέντα Hippolyt ref. haer. 450 58 cυναναcτρεφείc Cyrill. Alex. in ev. Io. ed. Pusey III 81 22 A etc., κατεcτρεμμένα Theoph. Chron. 268 4 c. At ξυcτραφθέντεc Thucyd. 6 91 B ἐπιcτράφεται (pro ἐπιcτρέφετε) BU 15, 2 16 (197^p) ἀπέcτραψαν LXX Ierem. 49 17 Sin., ἀναcτροφῆναι Iob 15 22 Sin.

3) ἐντρεπέντοc PPar 37 24 (163^a), τέτρεπται Epiphan. ed. Dind. II 458 26 V (opt.) τετρεμμένουc -ένον -ένοι Anna Comnena ed. Reiff. I 250 29 255 4 II 51 19.

4) τεθρεμμένη Class. Rev. XII 97 (tit. Cotyaei i), τεθερμμένω (sic) BCH XVII 259 (Phryg. i) τεθρεμμένοι Demosth. epist. 4 Σ cυντεθρεμμένοι Diod. 11 72 P τεθρεμμένων Hippiatr. Not. et extr. XXI 2, 112; θρεμμένοc hodierni (Iannaris 278).

5) ἀκούcει (2. pers.) WL 621 ἀκούcεαι (2. pers.) 2156 ἐπακούcεται 786 ἀκούcεcθαι 572, sed ἀκούcει (3. pers.) PBer 1 187 (IV^p).

6) καταντήcει Polyb. VI 4 12 καταντήcειν BU 5, 2 14 (138^p); futuro καταντήcομαι nemo usus esse videtur (de ἀπαντήcομαι cυναντήcομαι cf. KB II 368).

7) ἀποβήcεται PLeid X 11 43 ἀνα- 13 2 (III—IV^p).

βιόω: βιώcομαι simm. θ 35 16 θ? XI² 37, 18 10 42, 23 6 οι 13 27.

γελάω: κατα[γ]ελαcό[μ]εθα ρ I 227 9.

γιγνώcκω: ἐπιγνώcομαι πα fr 94 6 κατα- ρ I 7 35 331 10 κ I² 77, 3 10.[1]) Incertum quid sit ΑΝΑΓΝΩCΟΜΕΝ[ρ XI² 119, 1 3, sed falso praebet n ΝΑΓΝΩCΕΙΝ πτ 17 1 (καὶ τῆc ἀναγνώcεωc rectius o).

διώκω: διώξειν ρ II 128 fr 15.[2])

ΕΙΔ: εἴcεται ρ I 89 5 εἰcομένων 83 32 (cf. ind. verb. s. οἶδα).

εἰμί: ἔcται ρ I 6 26 θᾱ 12 30 μ 89 38 etc. ἔcονται πα 3 13 etc. ἐcόμενοc μ 77 34 etc. ἔcεcθαι ρ I 268 17 θᾱ 7 6 etc.

ΕΛΕΥΘ: προελεύcεται ρ I 92 12 προελεύcεcθαι αι 260 9.[3])

θαυμάζω: θαυμαcόμεθα πλ 27 3 ai θαυμάcεcθαι μ 106 24.[4])

κλαίω: κλαυcομ[έ]νουc θ 36 36.

λαμβάνω: λήψομαι πβ̄ 34 16 ρ I 172 14 II 17 4 etc. (de forma λήμψομαι cf. pg. 65 sqq.).

λανθάνω: νομίζουcιν . . λήcεcθ' ἄν ('fore ut lateant') πα 17 23 διαλήcετα[ι fr 61 11 cf. 65 11 ἐπιλήcεται 14 10.[5])

μανθάνω: μαθήc[εται οι 6 13 μαθη[c]ομέν[ουc ρ I 38 8.

οἰμώττω: οἰμώξῃ ('lamentaberis') υ 13 19.

ὁράω: ὄψομαι ρ II 40 14 ἀποψόμεθα c 38 32 etc.

πάcχω: πείcομαι c 13 5 θᾱ 22 11 θ 17 10 33 19 Φ? p 1055 VI 2¹, 14 7 Ε? IX² 15, 1 1.

πίπτω: πεcοῦμαι cf. supra pg. 226.

τυγχάνω: τεύξομαι πα fr 66 10 76 3 ορ 39 19 θ 37 11 ρ I 210 20 ομ 10 1? χ 13 7 Εκη̄ 12 20.

De aoristi primi et secundi activi medii passivi vicissitudine protinus agendum.[6])

ἀγγέλλω: ἐπηγγειλάμην ευ 145 2 ἐπαγγειλάμενοc πβ̄ 1 10 ἐπαγγ]είλαcθαι ρ II 138 fr 8[7]), ἀνηγγέλη Στ 24 3.[8])

---

1) ἐπιγνώcεται BU 245, 2 3 (IIᵖ).

2) cf. KB II 403 (διώξω iuxta διώξομαι iam Atticorum in lingua videtur extitisse).

3) Desunt talia in Strabonis opere, sed ἐπελεύcομαι Agatharch. 166 2 ἐλεύcεται Sext. Emp. 614 24, adde Aegyptiorum testimonia: εἰcελεύcεται POxy II 237, 8 17 (186ᵖ) ἐλεύcεται WL 254 656 2494 ἐλευcόμενον 449 1969. Singulare videtur ἐπ]ελεύcοντεc PGrenf I 47 21 (126ᵃ).

4) θαυμάcειc WL 171 233 2298 3170.

5) De Josephi cuius libri minime eandem secuntur rationem cf. Schmidt 447; ἔμελλον λήcειν Str. 468.

6) cf. quae pg. 210 breviter de accrescenti aoristi I formarum usu disserui.

7) De ἤγγελον ἠγγελόμην cf. KB II 344.

8) Praeter ἐπαγγελῆι CIA IV 1ᵇ, 27ᵇ 19 (439ᵃ) in titulis Atticis aor. I scribitur (Meist.³ 187), Asiae vero lapides magnopere fluctuant, veluti ἀναγγελθῶcιν scribitur IMB 420 33 sed paulo post ἀναγγελῶcιν 58 (Prienes III—IIᵃ). In Josephi memoria utraque forma est reperta (cf. Schmidt 466 ubi multa ex aliis scriptoribus sunt congesta exempla), pleniorem scribendi modum sequitur Strabo λἀπαγγελθείη 261) et Asclepiodotus (τὸ παραγγελθέν 12 4), alterum NT¹ auctores (ἠγγέλην ev. Lc. 8 20 etc., cf. Schmiedel § 13 10) et Aegypti papyri: προcαγγε(έντων RevL 56 9 (258ᵃ) παραγγελέντοc PPar 15 21 28 (120ᵃ) PTor I 28 29 4 (116ᵃ)

ἄγνυμι: καταχθέντας Iatr 26 52.[1])

ἄγω: ἤγαγον μ 105 16 34 ρ I 64 1 etc. — ἄξωσιν (sic videtur) Єια II[1] 2 3 (at falso τὴν φιλίαν συνάξαι πρ 16 6 n, ubi συνάψαι ο)[2]), προσαγαγέσθ[αι p 215 O VI 1578, 211 13.

αἱρέω: εἷλον Ακ 6 6 ρ I 114 21 etc., εἵλετο ρ II 163 7 164 13 διειλό[με]θ[α I 54 16 εἵλοντο 237 6 Ακ 6 43 ἑλομένους ρ II 213 24 ἀνελέσθαι οι 22 6 etc.[3])

ἀλλάττω: ἀπηλλάγ[η ('diem obiit') Στ 28 10, cf. ἀπαλλαγήσεσθαι ('liberatum iri') πα fr 69 6 sim. θα 25 26 θ 17 7 28 24.[4])

βλάπτω: βλαβείς ορ 40 33 βλαβῶσ[ι 47 11, cf. βλαβήσεσθαι ορ 40 36 et POxy II 215, 2 30 in fr. Epicurei ignoti.[5])

γίνομαι: ἐγενόμην γενέσθαι sescenties (de aor. pass. paulo post agam).[6])

γράφω: ἐγράφη ρ II 240 12 cf. 260 14 π]εριγραφῆναι ορ 29 30.[7])

II 173 10 (116^a) προσ- PTebt I 38 13 (113^a) etc. εἰσαγγελέντος BU 14 10 (159^p) παρηνγέλη 647 5 (130^p).

1) κατεάγην vulgo, sed καταχθῆναι iam Aristoteles dixit de part. an. 640^a 22, cf. KB II 346.

2) ἦξα et ἤγαγον NT[i] libri (Schmiedel § 13 10, de ἦξα cf. etiam KB II 347), ex Aegypti vero chartis tertia accedit forma ἠγάγησα, cf. μ]ετήγαγον BU 614 18 (217^p) παραγαγεῖν 92 5 (187^p) παραγαγεῖν Wessely 1889 121 15 (byz.) etc. — ἀγαγῆσαι PPar 36 12 = PVat Class. auct. IV 445 12 (163^a), PGrenf 61 15 (c. 346^p) — κατῆξαν PGrenf II 71 11 (101^p) BU 606 15 (163^p) κατήξαμεν BU 81 29 (189^p) ἀνάξαι PLond II 326 43 (616^p), quemadmodum constanter in magorum praeceptis scriptum extat, cf. ἦξες (sic) WL 2934 ἦξεν 2449 2942 ἵνα μοι ἄξης 1510 ἄξον 2091 2491 2908 2937 ἄξατε PLond I 103 611 ἄξαι 112 887 ($III-IV^p$). — ἀγαγῆναι perperam editur PLond II 162 23, nam papyro denuo collata apparuit ἀποταγῆναι (Class. Rev. 1898, 435).

3) εἵλοντο Str. 180 320 etc. ἀφείλοντο 220 251 etc. προειλόμεθα 109, ἀφείλετο Onos. 25 1 εἵλετο praef. 9 (εἵλατο v. l. in libris minoris auctoritatis); de Josepho cf. Schmidt 455 (ἐπανείλω A 17 111 codd. omnes, ceteroquin aoristi I formae in varia tantum lectione deprehenduntur ubique a Schmidtio damnatae). In Aegypto altera quoque uti consentaneum est in usu erat ratio: ἀφείλετο PPetr II 111 7 (III^a) διίλοντο PGrenf I 71, 1 8 ($II-I^a$) — ἀνείλα[ν]το BU 140 11 (c. 100^p) ὑφίλαντο PGenf 3 18 ($175-180^p$) εἱλάμεθα BU 362, 5 6 (215^p), cf. etiam ὑφελόμενοι BU 388, 1 35 — ὑφείλαν[το ib. 42 (II^p). Libri sacri praebent ἀνείλατε ἀνεῖλαν ἐξειλάμην ἐξείλατο simm. (Schmiedel § 13 13).

4) ἀλλαγῆναι tituli Attici (Lautensach 1887, 15) ἀπηλλάγη PLond I 61 12 (II^a) ἠλλάγη BU 361, 3 24 (184^p) sed καταλλαχθέν Ἐφ. ἀρχ. 1892, 72 22 (Epidaur. IV^a) ἀλλαχθήσῃ ('liberaberis') WL 2173, cf. KB II 362.

5) Aoristus II a Moeride vituperatus et titulis confirmatur: βλαβῆι Berl. Sitz. Ber. 1894, 476 8 (Novi Ilii 281^a) τὸ βλαβὲν περιτείχισμα BCH X 94 (Ephesi I^p) et Aegypti libellis: μὴ βλαβῆς PPetr II 11 6 (255^a) καταβλαβῆι RevL 45 11 15 (258^a); sed τῶι βλαφθέντι PPetr II 68 9 (c. 250^a).

6) Neque aliter Strabo, sed γενάμενος saepe Josephi codices (παραγενάμενος A 2 291 ML γενάμενα 3 125 R etc.) pariterque papyri Aegyptiacae aevi Romani et Byzantini: παραγενάμενος BU 531, 2 17 (I^p) -ένω 300 (148^p) γενάμενα 464 7 (132^p) etc. παρεγενάμην POxy I 131 17 ($VI-VII^p$), sed παραγενόμενος PPetr II 116 6 (III^a) al.

7) Deest ἐγράφθη sicut in titulis Atticis (Meist.[3] 187) et in Aegypti papyris (cf. e. g. PPetr II ind. verb.) et apud Aristidem (Schmid II 27), sed utitur hac forma aetas Byzantinorum recentior, cf. προγραφθέντες Trinch. 104 (1116^p) ἐγράφθη Mikl. et Müll. III 2, 16 (1478^p).

δάκνω: δ[η]χθείc θ 34 25 δηχθεῖcα[ν Ακ 10 10.[1])

διαλέγομαι: διελέχθην ρ I 109 16 189 6 350 13 II 39 13 48 12 220 18 278 fr 20 πβ̄ 25 2 Στ 19 4 Ϲιδ VI^{2} 6 20 (διαλέξαcθαι Στ 22 2 certum esse vidi), verum fallitur Hausrath cum scribit διαλεγείc πβ̄ 20 5 (ΔΙΑCΛΕCΕΙC apogr.).[2]) De forma διειλέχθην (διηλέχθην) cf. supra pg. 203, deest aor. passivus verborum ἐγλέγω καταλέγω.[3])

ΕΙΔΩ: εἶδεν Στ 24 10 etc. cυνεῖδον ευ 147 30 ἰδεῖν πβ̄ 19 20 ρ I 155 18 etc. cυνιδών πρ 17 6 etc. — πάντωc γὰρ ἂν εἶδαν p 1055 (Φ?) VI 2^{1}, 21 3.[4])

ΕΠΩ: εἶπον (1. sing.) μ 35 11 προεῖπον (1. sing.) Π 19^{a} 24 εἴπομεν πτ 14 11 εἴποι ρ I 58 4 θδ 141 8 Ακ 14 12 εἴποιμεν αι 280 8 εἰπών Φ p 57 O I 64, 5 15 Στ 27 3 ἀ]πειπών 34 4 εἰπόντοc 31 4 ρ I 115 8 334 9 πβ̄ 49 20 εἰπεῖν πα 6 14 fr 15 9 48 10 cτ 18 7 etc. Ϲιᾱ II^{1} 12 1 — εἶπα Ϲ p 687 VI^{2} 14 1 X V^{2} 25, 7 8 εἴπαμεν c 1 14 ευ 13 34 οι 16 20 etc. (25^{ies}) εἶπαν c 38 27 εἴπαιμι ευ 85 6 ορ 44 8 εἴ]παιc ρ I 44 18 εἴπειαc (?) π? VIII^{2} 129, 5 6 εἴπειε(ν) θ 39 2 πλ 9 6 ρ I 163 14 263 30 π 205 16 μ 104 18 πε̄ 17 23 π IV^{2} 172, 74 17 πβ̄ 275 19 εἶπαι ρ I 242 27 II 112 6 230 34 εἴπαιμεν ρ II 18 4 ορ 40 17 Ϲ X^{1} 5 4. Accedit Iatricorum auctor, qui unam tantum rationem sequitur: εἶπον (1. s.) 38 4 (3. pl.) 4 26 εἴπομεν 7 32 εἴποι 36 26 εἴποιμεν 27 17 37 47 εἰπεῖν 20 32 22 7 30 32 36 29.[5])

ΕΛΘΩ: δι]ῆλθον (1. s.) p 1055 VI 2^{1}, 20 11 προδιήλθομεν αι 279 3 ἀ[π]έλθοι οι 41 6 ἐλθόντεc θ 17 8 μετελθόνταc ορ 26 31 ἐλθεῖν πα fr 56 9 ορ 8 15 etc. — ΕΙCΗΛΘΑC[(εἰcῆλθαν?) Ϲ p 993 X^{2} 107, 8 4.[6])

---

1) δηχθέν Str. 703 δηχθείc BCH VII 234 (Isaur. i). Medium tenet inter ἐδήχθη et ἐδάκη (cf. KB II 394) recentissimae linguae forma ἐδάχθην, cf. δαχθένταc Callinic. vit. Hypat. 116 21 δαχθέντων Petr. Monach. (s. IX—X) Acta Ioannicii Boll. Nov. I 390.

2) διαλεχθῆναι Str. 715 cf. 333, sed διελέγην PPetr II 23 4 (c. 240^{a}). Atticae lapides quidem nusquam alterum exhibent aoristum (semel διελέχθη et διαλεχθείc: CIA II 314 14 11 [248^{a}], cf. Meist.^{3} 187), verum in titulis Ionum Dorumque dialecti perquam est vulgaris, cf. Schweizer Gr. d. P. I. 190, rarissima in auctorum memoria: διαλεγῆναι Aristot. top. 2 110^{b} 2 C 5 154^{a} 34 codd. mir. ausc. 3 159^{a} 5 codd.

3) ἐγλεχθῆι ἐγλεγήcεcθαι CIA IV 1^{b}, 27^{b} 16 (439^{a}, Meist.^{3} 187), cυγκαταλεχθεῖcαι Str. 479 cf. 520, καταλε[γ]είcηc CIA II 420 9 (II^{a}, Meist.^{3} l. c.); καταλεγείc Atticis καταλεχθείc volgari linguae tribuit Moeris.

4) εἶδα Orph. Argon. 119 εἶδα εἴδαμεν εἴδατε NT (Schmiedel § 13) cυνείδαμεν Wess. 1889 127 19 139 1 (byz.) Apoll. Perg. ed. Heib. I 4 13 cod. ἴδαμεν Str. 706 D^{1} (εἴδομεν D^{2} rell.).

5) Praeter προείπαμεν 591 F (-ομ- rell.) universa Strabonis memoria cum Iatricis facit: εἶπον (1. s.) 122 128 etc. (3. plur.) 123 166 etc. προείπομεν 133 165 εἴποι 756 al., cf. etiam εἶπον (1. s.) Agatharch. 138 6 ὡc ἄν τιc εἴποι 152 3, εἴπομεν Gemin. 56^{a} προείπομεν 57^{d} ὡc ἂν εἴποι τιc 7^{a}, Josephi vero haec est ratio, ut scribat fere εἶπον (1. s. et 3. pl.) εἴπομεν εἴποιμι εἰπεῖν sed aliquoties εἴπαμεν εἴπαc (ptc.) εἰπάτω ἀπείπαcθαι (Schmidt 454 sq.). E Lagidarum aetatis papyris mihi suppetit ἀνεῖπαι PPetr II 111 3 (III^{a}), e recentioribus tabellis εἶπα POxy I 121 3 (III^{p}) προεῖπα PLond II 281 11 (346^{p}) εἶπαν 292 13 (346^{p}) προείπαμεν Wess. 1889 139 1 (byz) εἶπον (imper.) PLond II 299 18 (346^{p}) — εἶπον (1. s.) BU 451 13 (I—II^{p}) al. προεῖπον 388, 2 37 (II^{p}) al. εἰπέ 388, 2 20 (II^{p}) πρόcειπε PLond II 289 27 (346^{p}) προcειπεῖν 288 3 (346^{p}) εἰποῦcα WL 2478 2479 al.

6) ἦλθα semel ἤλθαμεν ἦλθαν ἐλθάτω ἔλθατε NT (Schmiedel § 13 13), ἐξῆλθα

εὑρίςκω: εὑρέςθαι οι 16 7 ρ I 267 4.[1]

θάπτω: ταφῶςιν θ 31 14 ταφέ[ντ]ας 30 32 τα]φῆναι ευ 25 12.[2]

καίω: κατακ]ạέγṭα Iatr 39 18 (.. ÇЄΚΚΑѠCΙΝΥΠΟ .. ρ II 160 fr 21 quid sibi velit dici nequit).[3]

κόπτω: κατεκόπηςαν ρ I 235 10.[4]

κρύπτω: κρυφθῆναι Ακ pg. 61 2 Mekl.[5]

λείπω: κατέλιπε ρ II 2 6 Ακ 16 3 etc. λίπωμεν θδ 157 12 ἐγλιπόντος Ακ 18 1 ἀπολιπόντες β 4 32 etc. — διαλείψạν[τ]α (sic legi) p 1041 X^2 141, 3 13.[6]

μείγνυμι: μειχθέντα ευ 11 8 πβ̄ 12 20 μειχθεῖςαι μ 11 16 ἐπιμειχθ̣[έντος Iatr 12 31, cf. μειχθήςεται p 1577—1579 VIII^2 34, 9 9.[7]

πέμπω: π]αραπεμφθέντος ορ 18 18.[8]

PLond II 305 4 (350^p) ἦλθας BU 530 11 (I^p) εἰςῆλθαν PGenf 3 17 (c. 175^p) ἐπῆλθαν 16 23 (207^p, sed κατειςελθεῖν 20) BU 72 6 (191^p) etc. ἦλθαν PLond II 291 17 292 30 (346^p) εἰςῆλθαν ἐλθάτω POxy I 123 14 20 ($III—IV^p$), εἰςῆλθας WL 2340 ἔλθατε DPM 7 15 25 — κατῆλθον (1. s.) BU 388, 1 6 (II^p) ἐλθέ PLond II 301 27 (350^p) ἀπελθεῖν Wess. 1889 141 2 (byz) al. E papyris Ptolemaeorum aetate conscriptis unum mihi praesto est μετῆλθαι PTor I 34 27 (116^a) id quod librarius edidit alioquin diligentissimus, ceterum aor. I infinitivus mihi non innotuit. Infimis temporibus vel ἤλθω fictum est, cf. πρ[οςπί]πτω καὶ προςήλθω ὅτι ἀδικοῦμ[αι κτλ. BU 670 6 (byz).

1) εὕρετο Str. 414 ἐξεύροντο 470 εὑρομένων 644 εὑρέςθαι 641 sed εὕρατο 558 D (-ετ- C); de Josepho cf. Schmidt p. 456 qui in huius auctoris memoria aoristum I praevalere dicit, de sacra memoria Schmiedel § 13 13 (εὕραμεν ἀνεῦραν εὑράμενος, praeterea aor. II). In Aegypti libellis plerumque vetusto more scribitur, velut εὕρομεν PPetr II 110 21 121 26 (III^a) εὗρον PPar 37 11 40 (163^a) PLond II 276 13 (346^p), sed ἐνεύρα[μεν PGrenf 3 19 (175^p). De tota quaestione cf. inprimis WFritz Die Briefe des Bischofs Synesius p. 53 sq. (εὕρατο εὕραιο εὑράμενος εὕραςθαι Synesii memoria).

2) cf. ταφηςόμενος Onos. 36 2; Ionum forma ἐθάφθη (KB II 439) in volgarem transiit linguam: θαφθείς BCH XVIII 438 (Argili i) θαφθῆναι X 420 (Thyatiris i).

3) cf. KB II 452, κατακαήςεται DPM 2 17; ἐκάη et ἐκαύθη libri sacri (Schmiedel § 13 10).

4) κοπῆναι tituli Attici (Lautensach 1887, 15) ἐκόπη Str. 374 cf. 246 513 etc. κοπεῖςαν BU 14, 3 12 (255^p) κοπῆναι PLeid X 12 43 ($III—IV^p$) ἀπεκόπη PLond I 103 607 (III^p) — ἐκόφθηςαν II 275 4 (346^p).

5) cf. KB II 467; ἐκρύβην ubique NT^1 auctores (Schmiedel § 13 10).

6) ἔλιπον et ἔλειψα NT (Schmiedel § 13 10), κατέλειψεν PLond II 168 6 (40^p) CPR I 102 11 ($I—II^p$) POxy I 131 23 ($VI—VII^p$) κατέλιψαν PLond II 281 6 (346^p) καταλείψας BU 467 6 (177^p) καταλεῖψαι 164 13 175 10 ($II—III^p$) POxy I 135 30 (579^p) etc. De saec. III—I a. C. usu nil habeo, ἀπελίπομεν Str. 332 391 (de Josepho cf. Schmidt 458). — ἀπελίπαμεν Polybius si libris fides est habenda, cf. Stich Act. Sem. Erlang. II 150.

7) ἐμίχθηςαν Str. 333 cf. 662 679 ἐπιμιχθέντων 372 cυμ- 464 μιχθῶςιν 745 cυγκαταμιχθῆναι 570, at cυμμιγέντες Agatharch. 131 17, μιγῇ PLeid X 2 28 30 3 45 μιγέντων 12 19 etc. ($III—IV^p$); cf. KB II 483.

8) πεμφθῆναι PLond II 254 17 (III^p) etc., sed τοῦ πεμφέντος BU 646 2 (193^p), ὑπεξεπέμφην Sophocl. Electr. 1350 A καταπεμφείςης Xen. Hell. V 1 36 F πεμφείς Arrian. Anab. ed. Didot. 28 5 A (cod. opt.) πεμφείη 89 9 A πεμφέντες Paus. IX 12 1 M πεμφέντων X 20 5 V^b etc. ἐπέμφη Harpocrat. s. Ἀλέξανδρος FK ἐπέμφη Orig. ed Berol. I 256 14 A ἐπέμφην Callisth. ed. Meus. 2 7 etc. (de Synesii codd. cf. WFritz Die Briefe d. Syn. 54). Quamquam in his librariorum plerumque intuemur manum (cf. etiam πεπέμφαι pro πεπέμφθαι Orig. ed. Berol. I 291 20 A), tamen id genus scripturas iam antiquitus in libris extare potuisse papyro illa Aegyptiaca probatur.

πλήττω: ἐπλήγη θᾱ 17 21 (dub.) πληγείς Ακ 10 4 πληγῆ[ναι π IX^2 30, 7 8[1]), at recte ἐκπλαγέντα Ακ 3 15 καταπλαγῆναι 15 42.

πνίγω: ἀπο]πνιγῶcιν ευ 54 4 ἀποπνιγῆναι θ 33 8.[2])

cτέλλω: cf. ἀναcταλήcεται ορ 41 4.[3])

cτρέφω: cf. supra pg. 230.

cφάττω: καταcφαγέν[τοc ρ II 148 34.[4])

ταράττω: τα[ρ]αχθέντοc ρ I 136 16 (ταραχθήcεται Δε 69 5 71 9).[5])

τάττω: προcταχθέν Στ 19 2 cυνταχθέν p 1041 X^2 145, 8 8 προcταχθεῖcιν ρ I 117 14 cυνταχθῆναι μ 13 11 ταχθέντα Iatr 17 22 — cυντα[γ]ῆ[ν]αι πβ 43 1 (incertum esse iudico).[6])

τρέπω, τρέφω: cf. supra pg. 230.

τρίβω: cυνετρίβη Ακ 10 4.[7])

φαίνομαι: ἐφάνη (sensu medii) ευ 115 24, cf. πα 24 22 οι 25 9 etc. (15^{ies}).[8])

φέρω: ἐνεγκεῖν πτ 5 7 ἐξενεγκεῖν ρ I 372 12 μετενεγκεῖν 370 11 al. (9^{ies}) — ἐπενέγκαc p 418 IX^2 74, 1 4 ἐνέγκαντα π IV^2 201, 105 24 ἐ]νέγκαντοc pi 986 fr 15 2 δι[εν]έγκαντεc Є X^1 25 5[9]); ἐπειcηνέγκατο Ακ 1 6 εἰcενεγκαμέν[ου]c ρ I 48 21 προє[ν]έγκαcθαι Єκη 9 4.[10])

---

1) cf. Strab. 706 723, πληγέντεc BU 163 7 (108^{p}); de forma ἐπλήχθη v. KB II 523.

2) cf. KB I 525, ἀποπνιγῆ DPM 1 93.

3) ἐcτάλθην Cretae titulus (KB II 540) quam formam resuscitaverunt Byzantini: ἀποcταλθείc Cusa dipl. 302 cταλθέντεc 357 ($XI-XIII^{p}$), qui etiam ἐγράφθην dixerunt, cf. supra pg. 232.

4) cφαγεῖcαν Agatharch. 115 38 ἐcφάγη ἀποcφαγῆναι Str. 760 618, ἐcφάγηcαν WL 94 cφαγέντι 2164 (ἐcφάχθη poet. ep. et Iones, KB II 544).

5) ἐταράχθην vulgo, sed ἐταράγην Artemid. 150 6 L (opt.).

6) In titulis Atticis ubique reperitur ἐτάχθη (Meist.[3] 187), verum alibi altera quoque forma in usu fuit, cf. ἀποταγέν BCH VI 13 87 (Deli 180^{a}) quaeque Schweizer congessit Gr. d. P. I. 190. Utrumque praebent Josephus (Schmidt 465) Asclepiodotus (μεταταχθέν 10 11 — [παρα]ταγήcονται 6 1 11 4) NT[1] libri (Schmiedel § 13 10) Aegypti denique papyri: cυνταχθє[ῖcαν RevL 32 10 καταταχθέντεc 44 9 (258^{a}) προcταγχθῆ (sic) PLond II 40 75 (158^{a}) ὑποταχθῆναι POxy II 237, 6 34 (186^{p}) ταχθείc DA 182 4 ($III-IV^{p}$) — cυνετάγη PLeid B 2 14 3 12 (164^{a}), ἐπιταγείcαc PGrenf II 71 8 (101^{p}) διαταγεῖcαν POxy I 75 20 (129^{p}) ταγῆναι BU 79 17 (175^{p}) 254 18 (160^{p}) ὑποταγῆναι BU 646 4 (193^{p}) ὑποταγήcεται WL 3079 al.

7) cυντριβῆναι Str. 404 ἀποτριβέντα 721 sed τριφθέντεc 155, cf. κατετρίβην cυντριβέντων — τριφθέντι Aristid. (Schmid II 27).

8) ἅπαντα .. ἐφάνη μῦθοc Str. 245, Aristides ἐφάνθην 17^{ies} sensu plerumque medii, ἐφάνη 18^{ies} (Schmid II 27); τὰ ἀποφανθέντα (pass.) CPR I 233 10 (314^{p}).

9) μετενεγκών Agatharch. 113 29 — μετενέγκαc 122 5 μετενέγκαντεc 131 11; διενεγκεῖν Str. 191 μετενεγκεῖν 505 cf. 157 719 — ἐξήνεγκαν 596 μετήνεγκαν 259 658 etc. ἐπενέγκαc 87 μετενέγκαντεc 451 452 etc. προcενέγκαcαι 775. Eodem fere modo in Aegypti papyris duae illae rationes sunt distinctae: ἀνενεγκεῖν PLond I 9 28 10 8 16 10 (162^{a}) etc. προcενεγκεῖν PGrenf I 112 9 (III^{a}) προcανενεγκεῖν 106 3 ($VI-VII^{p}$) etc. ἔνεγκε PLond II 155 6 (II^{p}) ἐνεγκών PBer 1 83 ἀνενεγκών 2 38 (III^{p}) — εἰcήνεγκα PLond I 61 25 (II^{a}) ἀπήνεγκα PGrenf II 109 21 (269^{p}) etc. κατηνέγκατε POxy I 65 3 (IV^{p}) ἐξήνεγκαν PPar 37 40 (163^{a}) ἐπήνεγκαν BU 36 10 (II^{p}) etc. ἔνεγκον WL 372 PLond I 104 636 (IV^{p}) εἰcένεγκον PGenf 2 5 (II^{p}) etc. μετε[νεγ]κάτωcαν RevL 49 15 (258^{a}) ἐξενέγκαντεc PPar 37 45 (163^{a}) ἀπενέγκαc PLond I 75 332 (IV^{p}) etc. ἐξενέγκαι PPar 37 22 (163^{a}) ἐπενέγκαι BU 250 8 (122^{p}) μετανέγκαι (sic) PLond II 291 12 (346^{p}) ἐνέγκαι BU 396 10 (arab). De Josepho

φράττω: ἀποφρα[γ]ῶϲιν Iatr 8 19.[1])

Proxima est de familiaritate inter futurum atque aoristum medii et passivi quaestio.

ἄγαμαι: ἀγαϲθέντε[ϲ Ακ 7 13.[2])

αἱροῦμαι: ἀναιρήϲομαι πβ 1 16 ἀφαι]ρήϲετα[ι(?) ρ II 251 15 πρ[ο]αιρήϲεϲ[θ]αι ρ II 5 1 — ἀνελεῖτα[ι π XI² 165, 12 4 ἀφελούμεθα οι 18 10, passive περ[ι]αιρεθήϲεϲθαι Εις Ο V 1038, 10 3 ἀναιρεθήϲεται Iatr 28 9. Addo ϲυναναιρήϲω μ 37 10 καθαιρήϲ[ει υ 14 38 περιαιρήϲομεν οι 18 8.[3])

αἰϲθάνομαι: ἐ[παι]ϲθήϲονται θ 20 4 cf. 26 9 28 35 ρ II 18 10 πα fr 1 3.[4])

αἰϲχύνομαι: α[ἰϲχυ]νθηϲόμεθα ρ I 140 13.[5])

ἀποκρίνομαι: ἀποκρίναϲθαι Ακ 7 36 — ἀποκριθῆναι ρ II 263 8.[6])

ἀρνοῦμαι: ἀπαρν[ή]ϲονται ρ I 359 12 — ἀρν]ηθηϲό[με]θα Εκη 13 1, ἀρνηϲαίμη[ν πδ 15 5 — ἀρνηθείη Εκη 12 7 ἀ[ρν]ηθέντοϲ 13 26.[7])

βούλομαι: βο[υ]λήϲεϲθαι ρ II 25 19.

γίνομαι: γενήϲομαι πα 15 6 πβ 46 18 etc. (11^ies) Iatr 5 20 etc. (9^ies)[8]); ἐγένετο γενέϲθαι saepissime — γενηθείϲ ρ II 199 fr 11 γενηθέντοϲ πα 5 10 fr 45 11 δια]γενηθέντοϲ ευ 9 9 (sic in Iatricis ἐγένετο γενέϲθαι sed γενηθέντοϲ 35 16 38 41 γενηθείϲηϲ δὲ τῆϲ [πέ]ψεωϲ 13 42)[9]), π]αρε-

---

cf. Schmidt 456 (aor. I in indicativo et optativo, aor. II in infinitivo et participio praevalet), qui de aliis quoque scriptoribus scite ac diligenter disserit.

10) cf. Veitch⁴ 670 cuius locis adde προϲενεγκέϲθαι Galen. ap. Oribas. V 491 6 v. l. (Josephus constanter aoristo I utitur, Schmidt 457 adn. 4).

1) cf. KB II 566 (ἐφράγην recentiores).

2) Josephus saepius utitur forma epica ἠγάϲατο quam volgari ἠγάϲθη, Schmidt 462.

3) cf. KB II 353 sq.; αἱρήϲω propterea erat notandum quia alii e sequiorum numero ἑλῶ ἑλῶν dixerunt (Cobet Var. Lect.² 34), velut Dion. Halicarn.: ἐξελεῖ Ant. Rom. 7 56 ἀνελοῦμεν 11 18 καθελοῦντεϲ 9 26 etc.

4) αἰϲθηθήϲομαι et αἰϲθανθήϲομαι nonnulli (KB II 354), αἰϲθηθήϲει ('senties') WL 622.

5) αἰϲχυνοῦμαι poetae Attici ac Plato (KB II 355).

6) ἀπεκρίθην semel Josephus qui ceteris locis ἀπεκρίνατο scribit (Schmidt 467) bis Lucianus (Schmid I 231) saepe NT¹ libri (Schmiedel § 13 9). Ex Aegypti papyris mihi comparavi ἀπεκρίθην PPar 34 10 (162ᵃ) -ηϲαν 35 30 (163ᵃ) ἀποκριθῆναι PLeid U 3 11 (IIᵃ) ἀποκρίθητι WL 1032 — ἀπεκρίνατο BU 388, 2 7 (IIᵖ) POxy II 237, 7 25 (186ᵖ, utrumque e causae forensis actione petitum).

7) cf. KB II 374 ἀρνήϲομαι fab. Nini Herm. XXVIII 169 31, ἠρνήϲαντο IGSept I 2711 19 103 (Acraephiae 37ᵖ) ἀρνήϲαϲθαι BU 195 22 (161ᵖ) ἀρνηϲάμενοϲ POxy II 237, 8 14 (186ᵖ); de vario Aristotelis Josephi aliorum usu cf. Schmidt 461.

8) γενήϲεται PLeid X 1 19 (III—IVᵖ), γενηϲομένην PAmh II 154 9 (VI—VIIᵖ).

9) Passivi aoristus in quem Phrynichus olim invexerat (ἀλλ' ὁ 'Αττικίζων γενέϲθαι λεγέτω 108 Lob.) longe lateque per cunctam recentiorum temporum memoriam vagatur (cf. e. g. Schweizer Gr. d. P. I. 181 Schmidt 462 Schmiedel § 13 9), maxime vero adhibitus esse videtur in participio. Sic in fabulis curationum Epidauricis plerumque legitur ἁμέραϲ δὲ γενομέναϲ (DI 3339 33 40 3340 49 etc.) sed ἁμέραϲ δὲ γενηθείϲηϲ 3340 54 atque quod unum e titulis Atticis accedit exemplum participium est: γενηθείϲ CIA IV 2, 630ᵇ 10 (34ᵃ, cf. Meist.³ 193). Strabo fere ubique ἐγένετο γενέϲθαι scribit (ἀγὼν . . ἐγενήθη 421) sed γενηθεῖϲα πλάνη 45 148 149 ἀφορίαϲ γενηθείϲηϲ 250 τὸν τότε γενηθέντα μεριϲμόν 359 ϲειϲμοῦ γενηθέντοϲ 816 cf. 278 406 420 424 446 640 698 750 780 789 819. Multo

γένε[το Ακ 33 4 παραγενόμενος 16 4 παραγενομένου μ 85 38 — παραγενη[θῶ]μεν ρ II 296 12 παραγενηθέντες c 32 20 πλ? X² 132, 21 9 παραγεν[η]θέντας ρ I 66 30.[1])

δέομαι: δεηcόμεθα ρ II 154 18 δεήcεcθαι Ειᾱ II¹ 11 1 προcδεήcομ[αι Π 2ᵃ 6 προcδεήcεcθαι ρ I 235 7.[2])

διαλέγομαι: διαλεξόμεθα οι 12 5 διαλέξεcθαι πβ̄ 1 24[3]), διελέχθην ac semel διελεξάμην (cf. supra pg. 233).[4])

δύναμαι: δυνήcομαι υ 18 10 ορ 8 16 etc. (23ⁱᵉˢ) Ειᾱ II¹ 11 4 Π fr 8ᵃ 1.[5])

ἐνθυμοῦμαι: μ]έλλει τις ἐνθυμήcεcθαι ρ II 37 8.[6])

ἐνοχλοῦμαι: ἐνοχληcομέ[νους Π fr 8ᵇ 4 — ἐνοχληθήcεται col. 1ᵇ 7.[7])

ἐπιμέλομαι: ἐπιμεληcομένους θ 25 29[8]), ἐπ]εμελή[θ]ηcα[ν ρ II 216 23 ἐπιμεληθῆναι 62 8[9]); cf. μ[εταμελή]cονται ρ II 16 9 με]ταμεληcομέ-ν[οι]c 3.[10])

κενόω: κενώcεται (pass.) Iatr 27 52 — κενωθήcεται 4.[11])

κινέω: κινηθήc[ονται μ 12 5.[12])

λυπέω: λυπήcετ[αι ('dolore afficietur') θ 19 30 cf. 21 5 31 37.[13])

μάχομαι: ἀναμαχέcαcθαι θ 37 2 (de futuro cf. supra pg. 226).[14])

μιμνήιcκομαι: ἐπιμνη[c]όμεθα ρ I 1 3 ὑ]πο[μν]ηcθηcόμεθα 92 1 ὑπομνη[c]θήcονται πα 8 22.[15])

---

etiam magis ille aoristus in Aegypti papyris adhibetur: τὸ πένθος ἐπεγένετο PPar 25 9 (165ᵃ) al. sed ἐπιγενηθέντος δὲ τοῦ πένθους 22 23 (165ᵃ). τούτου γενηθέντος 26 γενηθέντων δὲ cυμφώνων 16 19 (141ᵃ) γενηθείcης γενηθῆναι 63 68 71 (165ᵃ) τὴν ἀποκατάcταcιν ἡμῖν γενηθῆναι PLeid B 3 15 (164ᵃ); nulla tamen novi exempla Romanorum temporibus scripta nisi quae praebent auctores magici: γε]νηθήτω WM 35 μεταγενηθῶ WL 508.

1) παρεγενήθη ὑπηρέτης PPetr II 26 (c. 250ᵃ, sed παραγενομέ[ν]ου μου εἰc τὸ λογιcτήριον 3 παραγενόμενος 116 6 [IIIᵃ]) παρεγενήθην PTor I 26 2 (116ᵃ) παραγενηθείc 42 11 (156ᵃ); παραγενηθεὶc εἰc Ἀλεξάνδρειαν Apoll. Perg. ed. Heib. I 2 12.

2) δεηθήcεταί cου WL 2053.

3) διαλεξόμενος Str. 715.

4) διαλέξαcθαι, οὐ μόνον διαλεχθῆναι Phryn. p. 37.

5) δυνηθήcεcθαι recentiores, cf. Veitch⁴ 204, δυνηθήcεcθαι Dio Cass. 44, 16 1 δυνηθήcῃ 57, 37 4; δυνήcεται PPar 63 97 (165ᵃ).

6) ἐνθυμήcομαι Lysias 12 45 (KB II 419).

7) Futuri medii sive passivi nulla adhuc video exempla esse prolata.

8) ἐπιμεληcόμενον Str. 384 cf. 840, neque aliter tituli Attici, sed ἐπιμεληθήcομαι CD² 156 25 (Astypalaeae IIᵃ), cf. Meist.³ 193.

9) ἐπεμελήθηcαν Strab. 316 CIA II 872 B 2 (341ᵃ, Meist. l. c.), sed alibi altera quoque forma reperitur, velut ἐπιμεληcαμένου BCH VII 449 (Sebastae i), cf. Schweizer Gr. d. P. I. 189.

10) 'μεταμεληθήcομαι LXX et Schol. Eur. Phoen. 899' KB II 485.

11) κενώcεται singulare esse videtur.

12) κινηθήcεται Pappus quinquies at κινήcεται 1068 17 (cf. ind. verb.), saepe κινήcομαι in recentiorum philosophorum libris, velut κινήcεται Philop. in Ar. phys. 420 16 437 7 K; etiam ἐκίνην fuerunt qui dicerent: ἐκίνηcαν NTApoc. 6 14 Sinait. (ἐκινήθηcαν vulgo) ἐκίνηcαν (οἱ λαοί) Theoph. Chron. 424 12 efm (ἐκινήθηcαν rell.).

13) λυπηθήcομαι extitit in recentiorum lingua, cf. KB II 479.

14) Deest ἐμαχέcθην (KB II 481).

15) μνηcθηcόμεθα Str. 48 316 345 (epicorum μνήcομαι in pedestrem orationem non videtur migrasse.

ὀδυνῶμαι: ὀδυνήcεcθαι θ 35 39.[1])
πείθομαι: πειcθήcονται ρ II 15 17 c 31 35 πειcθήcεcθαι θᾱ 7 4.[2])
πορεύομαι: ἐπιπορεύcονται X? p 1020 Herm. XXV 487 12.[3])
προcποιοῦμαι: προcεποιήθη ρ I 64 26.[4])
cτεροῦμαι: cτερηθήcεcθαι π VI² 178, 29 6 ἀπο[cτ]ερηθήcεται πβ̄ 19 9.[5])
τιμῶμαι: προτιμηθηcόμενοι θ 28 6.
φαίνομαι: φανήcομαι μ 4 10 ρ I 135 20 210 19 etc. (10ies) Δε 52 9 Iatr 28 26 — φανεῖται υ 14 40 φανεῖcθαι Στ 10 1 36 2.[6])
φοβοῦμαι: φοβήcεται πα fr 86 10.[7])

Verba quae exeunt in -μι licet maximam partem in indice sim recensurus tamen sunt quae de his antea generatim commentata velim atque maxime quidem de eis, quorum terminatio est -νυμι.[8]) Etenim -νυμι et -νύω hoc modo in VH variant:

δείκνυcιν πβ̄ 22 5 π IV² 165, 67 3 π VI² 168, 19 10 ρ I 28 7 II 129 fr 15 φιλαργ VII² 128, 5 9 θ? X² 46, 5 24 ομ 4 15 διαζεύγνυcιν πε̄ 30 21 ῥώννυcι(ν) Iatr 37 52 38 2 5 — ἀποδεικνύει π VII² 158, 3 2 cυγπηγνύει Ειδ̄ VI² 18, 5 9.

δείκνυμεν c 4 11 κ I² 10, 8 5 πα fr 78 5 ρ I 98 13 II 22 8 p 300 I² 95, 3 6 — προδ[εικν]ύομεν θᾱ 13 3.

δεικνύαcι deest — δ[εικνύ]ουcιν c 2 16 δει]κνύουc[ι Δε 53 9 ἀποδ]εικ[ν]ύουcιν ρ I 62 22 ἐπα[πολλύο]υcιν II 140 16.

(δεικνύηι Εβ̄ II¹ 10 5 pi 1413 7 10 π[ε]ριδεικνύωμεν πα fr 28 3 δ]εικνύωc[ι]ν ρ I 15 12 μ[ε]ιγνύωcι ορ 18 27).

δ]εικνύc p 986 20 9 δει]κνύντοc an. p 1380 O V 1061, 29 ἐπιδεικνύνταc αι 275 16 μειγνύc μ 31 1 παραζευ[γνύν]τα 24 4 — ἀποδεικνύων ρ I 92 14 101 36 παραδ[εικ]νύων 87 22 δεικνύοντοc II 285 11 δεικνύοντεc 180 3 ἀ]πολλύοντεc ορ 87 22 δει]κνυούcηc οι 19 17 δεικ]νυούcαιc p 986 5 8.

δ[ει]κνύν[αι θᾱ 25 2 incertissimum (si revera Δ . . ΚΝΥΝ exhibet papyrus, satius est de participio cogitare) — δεικνύειν c 4 11 πβ̄ 68 21 ευ 110 21 etc. (15ies) Π 11a 4 ζευγνύειν υ 16 20 μ 71 12 ὀμνύειν ρ I 251 17 19.

ἐδείκνυμεν ορ 40 21 Ε ep. 2 pg. 39 10 Us. ἐδεί[κνυ]μεν μ 45 9 ὑπε-

---

1) ὀδυνηθήcομαι KB II 496.
2) Deest ergo fut. praes. πείcομαι (KB II 511).
3) πορευθήcονται CIA II 86 2 (IVa, cf. Meist.³ 193 KB II 526).
4) προcεποιηcάμην communis linguae usus, sed προcποιηθείc Polyb. V 25 1 (Thes. VI 1990b).
5) cτερήcομαι fut. pass. KB II 541.
6) cf. KB II 558; utrumque libri sacri (Schmiedel § 13 9), sed una solum est Aegypti papyrorum ratio: φανήcεται POxy II 237, 5 16 (186p) PLeid X 5 17 (III—IVp) WL 3253 φανηcομένουc BU 641 9 (192p) etc.
7) cf. KB II 565, φοβηθήcεταί cε πᾶc WL 2170 φοβηθήcονται 359, φοβηθήcομαι ep. ad Hebr. 13 6 (Schmiedel § 13 9).
8) De formis θείην θείμην θοίμην προοῖτο simm. cf. supra pg. 218.

δεί]κνυμεν p 1577—1579 VIII^{2} 26, 1 36 — παρεδείκνυον (1. sing.) μ 23 6 ἐδείκνυε 35 6 ἐπεδείκνυε ρ II 180 3 κ I^{2} 90, 8 11 ἀπεδείκνυε ρ I 261 11 ἐδει]κνύ[ο]μεν(?) π VI^{2} 155, 6 20 ἀπεδείκνυον οp 45 22.[1])

Verum in passivi formis altera flexio nusquam apparet: δείκνυται θᾱ 10 20 μ 73 7 etc. (7^{ies}) ῥώννυται Iatr 37 44 ῥώννυνται 37 34 57 38 20 ἀπόλλυνται θ 29 1 δεικνύμενος simm. πβ̄ 54 6 μ 16 10 etc. πα[ρ]απολ-

1) De Atticorum titulis cf. Meist.^{3} 191 (ὀμνυόντων iam s. V^{a} ὤμνυον s. IV^{a} traditum est, -ύειν s. II^{a} scribi coeptum), sed Aegyptiorum papyri in hoc fere consentiunt, ut plerumque -νυμι in -νύω commutent, interdum vero retineant in formis cummaxime participii: ὀμνύω ThebBank 11 3 19 (II^{a}) PPar 47 2 (153^{a}) BU 581 5 (133^{p}) etc. παραδεικνύω PTor I 173 42 (116^{a}) καταστροννύει (sic) PLeid C 2 28 (c. 160^{a}) ὀμνύομεν POxy I 85, 2 13 4 14 (338^{p}) παραδεικνύοντος PPetr II 11 6 (255^{a}) ὀμνύωντας (sic) PPar 50 22 (c. 160^{a}) ὀμνύων BU 250 17 (122^{p}) κα[ταδει]-κνυόντων 12 25 (182^{p}) etc. συνομνυέτωσαν Rev. Ég. VI 11 8 (II—III^{p}) παραδεικνύειν PGrenf I 27 1 (157^{a}) ἐπιδεικνύειν PTor I 38 4 καταστρωννύειν 40 17 (116^{a}) δεικνύειν WL 772 ἐπεδίκνυον PPetr II 110 4 (c. 250^{a}) ὑπεδείκνυεν PPar 15, 2 36 (120^{a}) — ὄμνυμι BU 248 13 (I^{p}) 543 2 (27^{a}) WL 851 ἐ[ν]δείκνυμι POxy I 136 24 (583^{p}) ἐπι-δεικνύς PGrenf II 62 7 (II—I^{a}) προσυποδεικνύς PTor I 36 19 38 2 (116^{a}) ὑποδικνύς BU 361, 2 29 (184^{p}) δεικνύντι CPR I 232 33 (II—III^{p}) ὀμνύς PGrenf II 126, 1 5 2 7 (III^{p}) POxy I 83 5 (327^{p}) ὀμνύντες BU 647 8 (130^{p}) 21, 1 7 (340^{p}) ἐπιδεικνύτωσαν RevL 25 2 26 16 49 12 89 14 (258^{a}) ὀμνύναι CPR I 232 26 (II—III^{p}). Paulo fortius servarunt vetustam scribendi rationem NT^{1} auctores (cf. Schmiedel § 14 18), magisque etiam Strabo qui a Philodemo nonnihil differt: δείκνυσι 5 36 etc. συζεύγνυσι 431 613, ἐπιδείκνυμεν 44 74, δεικνύασι 676 F (-ύσυσι CD) — δεικνύουσι 11 342 356 etc. (9^{ies}) ζευγνύουσιν 520 ζωννύουσιν 530, δεικνύς 62 101 δεικνύντες 340 650 μιγνύντι 708 etc. — ἐπιζευγνυούσας 119, δεικνύναι 15 99 349 688, ἐδείκνυε 89 ἐπεδείκνυον 198; porro κατάγνυσιν Agath. 162 1 ὑποδείκνυσι 176 6, ὑποδεικνύων 185 2 -ύον 167 7 δεικνυούσης 128 16, δεικνύναι 194 17 — δεικνύειν 122 4; ὑποδεικνύτω Onos. 32 6 προδεικνύειν 42 6; ἐπιζευγνύουσαν Gemin. 38^{e} -σῶν 5^{a} ἐδείκνυον (3. pl.) 22^{e}. Plura de recentiorum temporum scriptoribus dilucide exposita videbis in Schmidtii commentatione De Fl. Jos. el. 475—477, quibus nil habeo quod addi velim nisi quod ne severius simus in aestimanda duplici scribendi ratione monet Philodemi varius in nonnullis formis usus. Quodsi vero Polybius Dionysius Halicarnassensis Plutarchus Aristides consilio adhibuerunt alternas formas hiatus vitandi studio commoti (cf. Schmidt 476), neque Philodemi fuisse videtur haec ratio neque Strabonis. — 'Quaedam verba extrita vocali υ stirpi sic decurtatae terminationes adiungunt. Praecipue ἀπόλλυμι hac ratione ad ἀπόλλω deductum est, quod verbum his exemplis probatur: Proch(ori Acta Ioannis) 119 18 ἄπολλον ptc. ntr. A(cta) Th(omae) 53 30 P ἀπόλλουσιν Herm(ae) M(and.) II 1 ἀπόλλουσαν XI 1 ἀπόλλων. Accedunt κορένων A(cta) Th(omae) 81 10 K (-ννύων P). ἀναζεύγνομεν P(seudo-)C(allisth.) 265 b' HReinhold De Graecitate patrum apostolicorum (diss. phil. Hal. XIV) 96, adde κεράννοντες Sinait. ed. Tischend. II 44 3 κορρέννειν (sic) Epiphan. ed. Dind. II 682 2 V πήγνεσθαι Alex. Aphrod. quaest. 112 30 115 18 cod. (V s. X) πήγνεται 113 33 cod. ἐγκαταμίγνεσθαι Philop. in Ar. de gen. et corr. 231 12 a. — Epicorum Ionumque sermoni peculiare fuit -ῦσι pro -ύασι in tertia pluralis persona, quales formas Xenophontis quoque in libris repertas esse admonet Blass KB II 192 (δείκνυσιν pro δεικνύασιν Anab. VI 2, 2 v. l. ἀναπετάννυσι VII 1 17 AC [-ύασι rell.]). Immo plane in communem scriptorum linguam receptus est hic usus, id quod pluribus verbis docebo: οἱ μόνοι . . ἐπιδεικνῦσι Demosth. or. 29 21 Σ et Sauppe ἀπορρήγνυσι Aristot. probl. 11 46 804^{b} 2 codd. pro -ύασι (-ύουσι vulg.) οἱ δὲ . . ἀνοίγνυσιν Joseph. B 3 459 V (ἀνοίγουσιν rell.) δεικνῦσιν Alex. Aphrod. in Ar. anal. pr. 220 12 codd. in Ar. soph. elench. 19 27 a quaest. nat. 105 12 probl. ed. Us. 6 25 ἀπορρηγνῦσι ib. 20 25 ἀποδείξαντες . . δεικνῦσι Procl. in Tim. 384 οἱ δὲ δείκνυσι Theodoret. gr. aff. cur. ed. Gaisf. 101 49 C ἀναδεικνῦσι Epiphan. ed. Dind. II 143 1 v. l. συμπαραμίγνυσι Anon. in Eth. Nicom. 453 32 (-μιγνύουσι Heylblut) μίγνυσιν οἱ γεωργοί Philop. in Ar. de gen. et corr. 280 8 GT^{1} δεικνῦσιν in Ar. phys. 697 26 GMK 608 1 KM 627 10 K etc., cf. etiam Lob. ad Phryn. 244.

λύμεν[ον οι 14 24 κεραννυμένης πα fr 68 3 cυναναμιγνύμενα θδ 162 39 ῥωννύμεναι Iatr 38 16 18.[1])

Inspiciamus deinceps aoristi activi formas verborum δίδωμι τίθημι ἵημι: ἀπεδώκα[μ]εν μ 105 28 παρεδώκαμεν οι 12 19 π VI^2 141, 16 11 — ἔδοcαν θ? XI 22, 3 11 παρέδοcαν ευ 146 10 ρ I 195 23 202 6 331 3 ἀπέδοcαν μ 106 1 Iatr 2 26, ἐ]ξεθήκαμεν c 27 38 παρεθήκαμεν ρ I 99 30 π VI^2 171, 16 11 ἐ]ξέθηκαν ευ 134 25 προέθηκαν οι 7 46 προcέθηκαν πε̄ 22 22, παρῆκαν θᾱ 23 9.[2])

Superest ut proponatur adverbiorum verbalium laterculus.

ἀποχρώντωc ευ 89 17 μ 67 13 ρ I 29 16 173 6 231 26 π VI^2 170, 21 12[3]), δεόντωc πα 18 26 μ 82 20 110 33 ρ I 23 13 47 24 Iatr 4 38 13 33 24 39 29 16 32 17 Є ep. 2 pg. 36 19 Us.[4]), διαφερόντωc ('eximie') θ 25 31[5]), ἐλλε[ι]πόντωc πα 3 22, θαρρούντωc πλ 9 7 ρ I 325 5, καθηκόντωc p 999 7 3 Є ep. 2 pg. 53 11 Us.[6]), ὄντωc ορ 44 24 θᾱ 24 28 υ 20 7 ρ I 210 25 244 5 257 9 356 14[7]), π[αρα]λλαττόντωc ρ I 196 12, πλεοναζόντωc πα 2 20, πρεπόντωc πε̄ 32 31 36 7 10[8]), προεχόντωc μ 52 13, προ[c]ηκόντωc πτ 17 10 μ 16 30 ρ I 194 3 269 3 p 1485 O VI 1271,

1) Ubique δείκνυται δείκνυcθαι similia Strabo ceterique, sed κτιννύεcθαι e Josepho (A 18 291) nobiscum communicavit Schmidt 477, quae forma ne corrigatur vetant alia eiusmodi exempla: πηγνύεται Aristot. meteor. 4 8 385^a 23 FH (-υται EN) ὀμνυομένων LXX Sap. Sal. 14 31 C μιγνυέcθω Lycus ap. Oribas. II 355 B cυμμιγνύονται ib. 364 AC^{2}MN παρερρηγνύετο Plut. Fab. Max. 9 ἀποδεικνυόμενον Sext. Empir. 120 25 V δεικνύεcθαι Alex. Aphrod. in Ar. top. 313 27 ABa δεικνύεται 497 7 D in Ar. an. prior. 103 2 M (παραδεικνυτέον 343 20 a) ἀνεδεικνύετο Cyrill. Alex. in ev. Jo. ed. Pusey I 95 19 B etc., adde Byzantinos: ἀποδεικνύονται in carmine Romani Münch. Sitz. Ber. 1898, 194 250 ὁ νοῦc γὰρ προπηγνύεται Theod. Prodr. Rev. arch. XXVI (1874) 156 101.

2) cf. Meist.^{3} 188: anno 382 a. C. reviviscunt in verbis δίδωμι τίθημι formae consona κ instructae, potiores vero inde ab anno 330 fuisse cognoscuntur, Schmiedel § 14 8: ἐδώκαμεν ἐθήκαμεν etc. ubique in libris sacris, sed παρέδοcαν ev. Lc. 1 2 (de Asiae titulis v. Schweizer 184). Cum NT^1 usu congruit fere papyrorum Aegyptiacarum sermo: ἐδώκαμεν PGrenf I 37 12 (II^a) PLeid E 6 (163^a) ἐπεδώκαμεν PLond I 28 2 (161^a) PPar 27 5 28 4 (163^a) ἔδωκαν BU 415 16 (c. 100^p) ἀπέδωκαν PPetr II 105 6 (c. 250^a) BU 613 18 (II^p) ἐπέδωκαν PGrenf II 37 13 (II^a) Hac quoque in re discrimen est inter Philodemi et Strabonis linguam: ἔδοcαν Str. 260 792 833 etc. (17^{ies}) — ἔδωκαν 646 παρέδωκαν 669 737, ἔθεcαν 518 ἀνέθεcαν 180 etc. (11^{ies}) — ἔθηκαν 421 ἀνέθηκαν 200 διέθηκαν 253 638 ἐπέθηκαν 512 μετέθηκαν 263 754; ἀπέδοcαν Asclepiod. 7 4, ἔθεcαν Onos. 10 3. De Josepho qui eadem fere utitur ratione ac Strabo cf. Schmidt 579 sq. — Atticae poeseos formae quales sunt ἀνεῖμεν ἀφεῖτε ἀφεῖcαν non pervenerunt in pedestris orationis sermonem unum si excipis Plutarchi locum: εἶcαν Moral. 448^a (Schmidt l. c. KB II 214).

3) Strab. 480 510 655.

4) Apollon. Cit. ed. Schoene 1 7 14 17 26 28 10 EOe 59, 1 3 (deest apud Strabonem), PPar 63 167 (165^a) POxy I 68 4 32 (131^p) II 237, 6 39 40 (186^p) PGrenf I 80 17 (148^p) CPR I 20, 2 6 (250^p).

5) Hoc adverbium in deliciis habet Strabo, cf. 9 70 145 164 167 179 etc. (42^{ies}); Opram. decret. 5^b 15 (II^p), POxy I 136 28 (583^p).

6) BCH XIV 97 4 (Halicarn. i).

7) Str. 6 467 506 583 713, PPar 63 138 (165^a).

8) Agatharch. 119 17, PPar 63 77 (165^a).

26 4, συμφερόντως θδ 154 4 Δε 70 6[1]), συνεχόντως ρ I 47 5 II 141 13, ὑπερβαλλόντως Єιᾱ II^{1} 2 1 3 πα fr 10 9 p 986 21 2.[2])

εἰκότως μ 79 34 ορ 25 14 ρ I 132 4 Єιᾱ II^{1} 5 21 6 17 Iatr 34 50 ἀ[π]εικότως ρ I 32 29, ἑστηκότως ρ I 70 13 II 126 9, τεθαρρηκότως πα fr 27 6.[3])

ἐπισταμένως Єιδ̄ VI^{2} 4 15, ἑπομένως Iatr 35 39 38 22[4]), ἐχομένως 38 32 Є ep. 2 pg. 40 12 Us.[5]), ὁμολογουμένως θδ 173 3 μ 19 8 pi 999 8 4 Iatr 29 23 26 31[6]), σαλευομένως ρ I 260 10.[7])

ἀπηρτημένως X p 307 VIII^{2} 189, 11 14, ἀποκε[κα]λυμμένως στ 8 7, διειλημμένως πα 20 23 θᾱ 14 10 μ 32 7 ρ I 158 12 II 2 7 122 fr 3 ορ 41 22 p 1678 12 2 15 3, διηκριβω[μέ]νως ρ I 183 22, διωργισμένως ρ I 200 14, ἐνηλλαγμένως c fr 2 10 Iatr 17 42, ἐπιλελογισμένως ρ I 218 12, ἐρρωμένως ρ I 228 11 θ? X^{2} 48, 7 1[8]), ἐψ]ειλωμένως ρ I 200 12, ἠναντιωμένω[ς μ 103 4, κατηναγκασμένως Δε 70 3 71 1[9]), κεκρατημένως πε̄ 27 25 29 23, με]μειωμένως πα 4 6, παρακειμένως π XI^{2} 162, 9 23, πεπαιδευμένως ρ I 189 3 190 20, π[επι]στευμένω[ς ρ I 352 5, πεπλασμένως ρ I 200 17, πεποικι[λ]μένως πε̄ 29 32, περιωδευμένως ρ I 248 7 p 986 37 5, πεφεισμένως ρ II 140 8, πεφραγμένως X? p 1020 Herm. XXV 487 26, συντετελεσμένως ορ 35 27, ὡρισμένως X p 307 VIII^{2} 182, 5 14 17.[10])

---

1) BCH X 301 (Alabandis II^{a}).

2) Agath. 193 21 Str. 293 503 826. His adde e papyris ἁρμοζόντως PPar 63 77 (165^{a}) ἀναλογούντως BU 248 21 (I^{p}), dein ἐθελόντ[ω]ς Opram. decr. IV^{b} 9 (II^{p}).

3) ἀραρότως Agatharch. 160 19 Bito construct. ed. Wesch. 50 12 54 9, λεληθότως Str. 293 (τὸ λεληθότως οὐ γέγραπται· κρύφα οὖν χρὴ λέγειν Herodian. Philetaer. 319 ed. Piers.).

4) Apollon. Cit. 12 4 13 9 16 26 27 22.

5) Apollon. Cit. 2 14 10 11 etc. (10^{ies}), WL 592.

6) Strab. 77 395 448 460 623, PPar 15, 2 66 (120^{a}) PTor I 34 32 (116^{a}).

7) Adde ἐνδεχομένως PPetr II 53 4 (c. 240^{a}), μαχομένως Str. 92, προηγουμένος (sic) εὔχομέ σου τὸν ἀβάσκατον ὗκων (scil. ὑγιαίνειν) PGenf 56 3 (IV^{p}).

8) Str. 745 Onos. 42 18.

9) EOe 80—81, 2 11.

10) Adde ἀνεστραμμένως PTebt I 25 16 (117^{a}), διηλλαγμένως Str. 582, ἐπιτετιμημένως 368, ἐσπουδασμένως 465 761, ἡρμοσμένως 761, κεχαρισμένως 78, κεχωρισμένως BU 448 13 (II^{p}), πεπεισμένως Str. 696, συγκεχυμένως 470 719, συντετηρημένως PLeid B 1 7 (c. 160^{a}).

LIBER VII.

Procedat nunc verborum in VH traditorum index ad litterarum ordinem compositus. Et cum omnibus satisfacere vix possis largior esse malui quam brevitatem secutus in multorum incurrere reprehensionem. Accedit quod thesaurus totius VH Graecitatis magnum utique virorum doctorum desiderium nondum inchoatus nedum in publicum est emissus. Retento autem more saepius aliunde quoque assumam animadversionis materiem communi grammaticorum utilitati provisurus.

ἄγαμαι: de aor. cf. 236.

ἀγγέλλω: de aor. med. pass. cf. 231, ἀπαγγελεῖν π XI² 149, 5 5, παρήγγελκεν ρ II 99 fr 1 ἀνη[γγε]λκ[ότω]ν 106 9, ἐπ[ήγγ]ελται I 106 22, ἐπαγγε[λ]τικός II 2 36.

ἄγνυμι: de aor. pass. cf. 232, καταγνυ[μένας ρ II 99 fr 1 κατεάγνυτο ϵ WS I 31 113[1]), κατ[εα]γμέ[νος(?) ρ I 96 4, ἀκάτακτα θ 39 5.

ἀγορεύω: praeter κα[τη]γορευτέον οι 20 14 συνηγόρευσεν Iatr 20 24 solum προσαγορεύω in usu est: πρ[οσ]ηγόρευσεν β 14 16 cf. ρ II 16 5 ϵ X¹ 6 2, προσ]ηγ[ο]ρεύκασιν ρ II 72 fr 9, προσηγορεῦσθαι μ 67 12 ρ I 188 7, προσαγο[ρ]ευθῆ[ν]α[ι 132 37 cf. II 238 27, προσ]αγορ[ε]υθήσεσ[θ]αι I 188 5.

ἄγω: de aor. act. med. cf. 232, imperfectum uno tantum loco

1) Augmentum tanta vi in hoc verbo erat praeditum, ut iam temporibus admodum antiquis in eas formas migraret, in quibus ei prorsus locus esset nullus. Hoc autem maxime in verbo κατάγνυμι factum: κατεάξαντες Lys. or. 3 42 (sic codd.) κατεαγῇ Hippocr. ed. L. IV 220 κατεαγείς 172 346 κατεάξει NT κατεαγῶσιν LXX Ier. 48 25 (hucusque KB II 345 Schmiedel § 15) κατεά[ξ]ας BCH XVII 539 (Bithyn. i) κατεάξει Wien. Denkschr. 1897, 20 (tit. Cibyrat. i) κατεάξαντες Joseph. A 5 225 codd. κατεάξαι v. l. ap. Plutarch. cf. Bernard. I LXXVI (sed κατάξας PLond I 101 523 [mag. IIIᵖ]), κατεάγνυνται [Al. Aphrod.] probl. II 23 p. 60 34 Idel. κατεάγνυται Euseb. h. eccl. V 21 3 codd. plerique κατεαγνυμένων VIII 12 1 CFᵃGH, κατεάσσειν Artemid. 61 8 κατεασσόμενα 12 codd. etc., unde etiam nomina hinc inde amplificata sunt: κατέαγμα BU 647 12 15 κατεάγματα 13 25 (130ᵖ) κατέαγμα Hippiatr. Not. et extr. XXI 2, 34 119 (deest κάταγμα) εὐκατέακτον Artemid. 61 3 codd.; proprio loco notari debet ἐσεαγεῖσα Apoll. Rhod. 4 1686 Laurent. — Ceterum cf. Dieterich 214, ἀνεωχθῆναι NT (Schmiedel § 12 7), ἐξεώσαντος [Ignat.] ad Smyrn. 7 v. l. ἐξεώσω ἐξεώσας ἐξεωθῆναι vita Euthymii (cf. de Boor in indice) ἐξεώσας Vita Eliae Spelaeotae Boll. Sept. III 874ᵉ, ἀνεῶξε (infin.) BCH XVII 637 (Nicomediae i), συνεωραθέντες Miracula S. Artemonis Boll. Oct. IV² 164ᵈ, τῶν ἑαυτοῦ ἐπταισμάτων Cusa 324 ἐπταισμάτων ἡμῶν 464 (ἔπταισμα = πταῖσμα) quaeque infra in libro VIII de verbo ἀνηλίσκειν dicentur.

extat: ἦγεν Є p 1619 WS I 31 134, ἄξω ρ I 9 23 etc., ἦχα (deest ἀγήοχα[1])) ευ 5 9 30 17 57 9 125 7 (= Є pg. 132 22 Us.) μ 55 23 ρ I 56 17 57 1 II 264 28 π 158, 5 25 p 1577—1579 VIII^2 30, 5 34, προcαγαγέcθ[αι p 225 O VI 1578, 211 13, ἦγμαι μ 14 5 70 23 etc., ἤχθην πτ 15 5 οι 25 6 etc. Єια̅ II^1 12 20 Π 22^b 13[2]), cυναχθήcεται ρ I 261 17 εἰcαχθήcονται X? p 1020 Herm. XXV 487 15 μετακτέον p 1457 11 2ai cυνακτέον ρ II 94 8.

ἄιδω: cf. supra 47.

αἰνέω: παρα[ι]νέcομε[ν ορ 37 8, παραινέcαc p 1044 19 1ai ἐπαι-

---

1) Neque ἦχα neque ἀγήοχα Strabo Agatharchides reliqui. Forma primaria ἀγήγοχα — cf. KB II 347 ubi affertur cυναγάγοχα DI 2448, 1 28 2 10 6 13 (Therae II^a) ἀγήγοχα DS^1 156 15 (Sigei pt), adde ἀγηγοχότων Inschr. v. Perg. 18 12 (III^a, cf. Schweizer 186) ἐξαγηγοχέναι BCH X 432 21 (Larisae II^a) ἀγηγοχώc διεξαγηγοχώc CI 2139^b (Aeginae pt) — etiam a librariis scripta tenetur: εἰcαγηγοχότεc RevL 84 8 9 (258^a) ἀναγήγοχα (sic leg. vid) PPetr II 9 3 (255^a), cf. εἰcῆχεν Ἀττικῶc· εἰcαγήγοχεν Ἑλληνικῶc Moeris. Altero vero a. C. saeculo et gutturalis tollitur in papyris et η in ει mutatur: ἀγειοχότων PPar B 1 4 (164^a) PLond I 9 20 (162^a, sic legit Wilcken) ἐπαγειοχό[τοc PPar 15 67 (120^a) προcαγειοχόταc PTebt I 19 6 (114^a). Haec commutatio cum qua Boeotorum ἀγείοχα (KB II 347) conferendum est si quid video verborum τέθεικα (τέθηκα) εἴληφα εἴλοχα aliorum explicatur similitudine; eadem fere aetate ἔcχηκα ἔcχημαι in εἴcχηκα εἴcχημαι convertit Graecorum lingua volgaris. At multo plura extant dipthongi testimonia: ἀγείοχα POxy II 283 14 (45^p) ἀπηγειοχότα (sic) PAS III 103 (Isaur. i) εἰcαγειωκχότα (sic) BCH XIII 87 25 88 10 ἀπαγείωκχεν 85 9 (tit. Lyc. I—II^p). E codicum turba excellit LXX versionis memoria: προcαγειόχαcιν Lev. 10 19 Alex. (προcαγιόχαcιν Vat.^{1} Sin. Sarrav., -γηόχ- Vat.^{2}) εἰcαγειόχατε 1 Reg. 21 15 Vat. (-γιόχ- Al.) cυναγείοχαc Sap. Sir. 24 3 Sin. (-γίοχ- Al. Vat.). Vaticani corrector (s. X—XI) pro ι vel ει constanter intulit η, in NT^o vero perfectum omnino deesse videtur. E Josephi libris quattuor locos notavit Schmidt 469 in quibus ἀγήοχα occurreret, verum ubique dissentiunt libri: cυναγηοχώc B 1 290 APMCV (-γειοχ- LR) ἀγηοχέναι 583 MCV (ἀγειο- LR ἀγιο- P) cυναγηοχώc A 14 394 A^{2}FMVWE (-γειο- L -γιο- PA^1) ἀγηοχέναι 15 383 FAWMVE (-γειο- L -γιο- P), cf. deinceps cυναγιόχαμεν Aristot. oec. 7 1346^a 28 S^{b}T^b (-γιώχ- U^b -γεόχ- rell.) εἰcαγειοχέναι Polyb. XXIII 3 1 Urb. (-γηο- O) παραγειόχαcιν Philo de vita cont. ed. Conyb. 37 A opt. (-γηό- MPQ -γηώ- BDEI^{mg} παραγνώκαcιν [N ~ H] CGHIKLKU), ἀγειόχαcι Dio Chrys. 32 12 U (-γιό- M -γηό- BT) προcαγειόχαcιν 33 51 U (-γιό- B -γηό- MT) προαγείοχε Athen. XIII 592^e Marc. (-γήοχ- Epit.) Theo Smyrn. ed. Hill. 65 7 codicis m. 1 παραγείοχεν Schol. A Hom. I 93 23 242 4 ed. Dind. ἀπαγίοχεν Euseb. h. eccl. VII 11 4 E^a (-γέω- G^1 ἀπηγείοχεν G^2 ἀπαγήο- rell.) ἀπηγείοχεν Epiphan. ed. Dind. II 219 14 V (opt.) B. — Alia est forma ἀγέωχα (ἀγείωχα) quam testantur lapides Lycii Aristotelis cod. U^b Philonis libri Eusebii cod. G titulus denique Philarum in insula repertus: ἀγέωχα CI III add. 4897^d. E papyris cf. παραγεωχόταc PTebt I 5 198 (118^a), verum ἀγεοχότ[αc 124 6 (c. 110^a) ex ἀγειοχόταc potius ortum esse dixeris. — Quartam Romanorum aetas tulisse videtur formam ἠγείοχα (ἠγήοχα), cuius testes feruntur hi: ἀπηγειοχότα PAS III 103 (Isaur. i) ἠγιοχέναι LXX 3 Macc. 5 19 Alex. (ἠγηοχέναι Ven.) παρηγηόχαcι Plut. Phoc. 17 MV^{b}F^a (-ραγ- rell.) εἰcηγηοχέναι Euseb. h. eccl. 2 6 CF^a (cf. supra h. eccl. VII 11 14 G^2) εἰcηγήοχεν Cyrill. Alex. in ev. Jo. ed. Pusey II 237 4 B cυνηγήοχεν Iambl. vit. Pyth. ed. Kiessl. 254 F (opt. s. X) rell. cυνηγήοχε Epiphan. III 100 13 (cf. supra II 219 14 cυνηγείοχεν BV, ubi cυνηγήοχεν P), προcηγηόχαcι Anna Comn. ed. Reiff. II 197 14 cod. Hic quoque ecquidnam in explicatione e similibus formis peti possit quaerimus, unde in hunc ordinem incidat quispiam: ἀλείφω ἤλειμμαι, ὄμνυμι ὤμοκα, ἄγω ἠγήοχα. Non enim infimis temporibus ἀγήοχα ex ἀγήγοχα ortum esse sentiebant homines. Porro cf. ἐξηνηνόχαcιν Lucian. imag. 12 A. Scripturae ἀγέωχα rationem alius explanabit.

2) ἀχηθῆ pro ἀχθῆ BU 73 (135^p).

νέcαc ρ I 47 10 cf. 79 8 ομ 7 10 αι 262 8, ἐπαινετόc ρ I 214 8 13 215 26 218 6 πβ̄ 26 4 11 πε̄ 17 17 30 19 παραι]νετικ[ο]ί πε̄ fr 1 29, ἐπ[αι]νε-[τέο]ν πβ̄ 62 4.

αἱρέω: de fut. act. med. pass. cf. 236, de aor. act. med. 232, de perf. act. pass. 38, ἀφαιρεθῆναι ρ I 235 9 ευ 45 20 etc. Iatr 17 30 26 46 etc., τῶν αἱρετῶν θ? XI^2 32, 13 12, αἱρετικόν μ 40 1, αἱρετέον ρ I 287 5 π XI^2 184, 35 19.

αἴρω: ἀπῆρεν Ακ 7 7 et Mekl. pg. 6 7, ἠ[ρμ]ένο[ι θ 20 7 cυνηρ-μένου π VI^3 182, 33 23, ἀρθέντοc πβ̄ 68 10 ἐπα[ρ]θείcηc(?) ρ I 199 11, ἀρτέον Π 16^a 10.[1])

αἰcθάνομαι: de fut. cf. 236, αἰcθάνομαι μ 1 8 ρ I 149 4, καταιc-θάνεται sensu passivo Iatr 32 35[2]), ἐπηcθημένουc ρ I 209 3.

αἰcχύνω: de fut. pass. cf. 236, α]ἰcχυνθείη πα fr 71 4 αἰcχυν-θεῖεν μ 56 2.

ἀκούω: de fut. cf. 230, de plusquamperf. act. 209, ἤκουcα πα fr 64 3 μ 20 29 77 13 etc., ἀκήκοα ρ I 334 10 Ακ 2 36 26 9 Στ 78 4 etc.[3]), ἀκουcθεῖcι μ 47 12, ἀκουcτόc ρ I 93 19 μ 67 9 αι 284 3 Χ p 307 VIII^2 181, 3 29 p 696 20 3, ἀκουcτέον αι 268 10 π XI^2 151, 8 8 ὑπ- θ 30 5 ρ I 115 11 II 270 3 μ 93 1 Φ p 57 O I 66, 7 7 προcυπ- πε̄ 32 21.

ἀλείφω: ἀλείψαc Φ? p 176 O I 156, 64 20 cυναλείψαντα ορ 17 6[4]), ἀλείψαcθαι p 1041 X^2 141, 3 17, ἐξαλήλε[ι]πται ομ 10 5 ἐξαληλειμμένοc Χ p 307 VIII^2 112, 14 14 ἀληλειμμένοc 18 — ἠλειμμένα[c π XI^2 164, 11 22.[5])

ἁλίcκω: ἑάλω Ακ 3 6 — ἧλω 16 39[6]), ἁλίcκετ᾿ ἀλ[λά c 29 12 ἁ]λί-cκεc[θαι θᾱ 25 18, ἁλώcονται Єκη̄ 12 20; ἀναλίcκειν ρ I 332 17 ἐξανα-λίcκ[ο]ντεc ορ 23 28, ἀναλώcαc ευ 64 5 ἀνηλωκέναι ρ II 259 20 ἀνα-λωθῆ οι 15 8 ἀναλωθῆναι 16 29. Deest ἀναλίcκω in Iatricis cuius in locum cessit ἀναλόω a Philodemo ignoratum[7]): ἀναλοῖ 33 45 ἀναλου-μένου 23 29 ἀν[α]λουμέν[ηc 24 3.

---

1) κἀγὼ τὸν λίθον ἦρκα BU 405 9 (348^p), τῶν ἠρκότων PTebt I 120 37 (I^{a}).

2) Nusquam famosum illud αἴcθομαι extat quo vel Fronto utitur ep. 3 pg. 255 Nab.; itaque αἴcθονται Aeliani codicum (ed. Herch. I 323 28) intactum relinquamus.

3) ἠκουκέναι POxy II 237, 7 23 (186^p), quod cum Dorum ἄκουκα Ionumque ἀκήκουκα (KB II 357) coniungendum. — ἀκουθηcόμεθα (sic) PAmh II 135 13 (II^p).

4) Perf. ἤλιπα in volgari sermone extitisse videtur, cf. ἐνήλεπα (sic) POxy II 294 15 (22^p). An aoristum tenemus (ἤλιπα pro ἤλιπον)?

5) cf. Lob. ad Phryn. 32, qui primos decurtatae scripturae testes excitat Aquilae versionem et Plutarchum. Sed ἐξήλειπται est in Demosthenis Monacensi 25 70 (ἐξαλή- Σ, KB II 359), cf. ἀπήλειπται Philo I 87 20 UF (ἀπαλήλειπται M) ὑπηλιμμένοc Diod. 17 10 F^1. In LXX ἀλήλειμμαι non legi, verum ἠλειμμένοι Num. 3 3 Vat. (ἠλιμμ- Alex. Sarav.). De syllaba reduplicationis suppressa cf. supra 207.

6) ἑάλω Str. 181 545 546 etc. ἑάλωcαν 546 627 745 cυνεάλω 670, ἑαλωκόcι 820; cf. KB 361 367.

7) Pariterque ab Agatharchida (καταναλίcκειν 193 25 ἀναλίcκονται 'pereunt' 172 3) Strabone (ἐπαναλίcκει 146 cf. 155 223 273 520 755 768 780) Gemino (πολὺν χρόνον ἀναλίcκεcθαι 28^d) Onosandro (ἀναλίcκοντεc 10 1 ἀναλίcκεται 25 1). Verum Philo ἐξαναλόω non ἐξαναλίcκω dicit, cf. de aet. mundi ed. Cumont XVIII.

ἀλλάττω: de simplici λ cf. 76, de aor. fut. pass. 232, παραλλάξουcιν πα 3 9 7 14 cf. Φ? p 1055 VI 2^1, 4 2, μετήλλαξε Ακ 13 12 cf. 27 37 ρ I 374 3 ορ 40 40 μ 50 13, ἐνηλλ[α]χέναι μ 7 25 ἀπηλλαχέναι (-ACENAI apogr.) p 1577—1579 VIII^2 33, 8 35, ἐνηλλαγμένοις ρ II 72 41 cf. Εκη 9 9 υ 9 7 -ένως c fr 2 10 Iatr 17 42, ἀλλα[κ]τόν ευ 21 2 ἀλλακτούς 15 37 [εὐ]κατάλλακτ[ος p 1044 4 3.

ἁμαρτάνω: de fut. cf. 230, ἡμαρτήκαcι ρ I 22 21 cf. π 9 25 17 14 18 29 etc., ἡμάρτηται ρ II 94 1 cf. cτ 16 7 διημαρτημένον Εκη 14 18 cf. 11 1 13 3 14 25 ρ I 8 38 II 125 3.

ἀναγκάζω: de adv. verb. cf. 241, ἀναγ]κάcωcιν ορ 24 5, ἠναγκαcμένην κ I^2 14, 12 17 cf. ορ fr 4 8 6 13 p 1670 O VI 1424, 137 18.

ἀναλίcκω: cf. ἁλίcκω.

ἀντάω: de fut. verb. ἀπ- κατ- cf. 230, ἀπαντηθήcεcθαι ρ I 356 10.[1])

ἀνύω: de forma ἀνυ(c)τός cf. 226, ἀνύει c 10 15 Δ p 1258 1 4[2]), ἀ]νύcει πα fr 12 7 ἀ[ν]ύcειν cτ 2 16, ἤνυcε πα fr 64 10; de aspiratione nil liquet.[3])

ἀπολαύω: de augm. cf. 203, ἀπολαῦcαι θ 13 5 18 11, ἀπολε[λ]αυκέν[αι θ 39 21, ἀπολαυcτός ορ 42 22 44 7.

ἅπτω: cυνάψειν μ 9 9 ἐπιcυνάψομεν υ 24 24, cυνάψαντος Ειδ VI^2 7 3 cυνάψαι ια II^1 9 3 πρ 16 6, ἀψόμεθα ρ I 120 4, ἐφήψαντο Π 8^a 6 ἅψαcθαι μ 10 7 επ 5 4, ἀνῆφθαι Iatr 14 43 cf. 32 34 33 2 ρ I 120 2 θδ 157 9 Εια O I 101, 13 3, τὰ cυναφθέ[ντα p 1025 X^2 125, 13 6, cυναφθηcόμενα πα fr 11 7 ορ fr 7 19 ρ IV^2 204, 108 14 -ένην π VI^2 141, 16 6 cf. Ε Wien. Stud. I 31 146, ἁπτόν αι 287 12.

ἀρέcκω: ἀρέcαν ρ II 169 10 ἀρέcαντες κ I^2 78, 5 2, ἀρεcτός ρ I 285 9 p 346 4 11 -ά[c π XI^2 154, 1 3.

ἀρκέω: ἀρκέcει ρ I 121 5 μ 13 6 cf. 7 32 θ? X^2 48, 7 24, διαρκέcη θ? XI^2 38, 19 14.

ἁρμόττω: de forma ἁρμόζω cf. 135, ἐφαρμόcει ρ I 44 13 (=II 78 2) cf. I 148 13 II 30 17 46 4 π VI^2 140, 15 6 Π fr 2 2 Εκη 10 10, ἐναρ[μ]όcαντες ρ I 3 3 cf. οι 21 5 πα 7 15 fr 84 9, ἁρμοcώμεθα ρ I 152 3, ἐφήρμοcται ρ I 206 17 cf. μ 11 7 π VI^2 175, 26 14 182, 32 16 184, 35 1 μ 33 6 34 8 51 11 53 19, ἐφαρμοcθέν Εκη 12 24 -ῆναι π XI^2 162, 9 13.

ἀρτύω: ἠρτυμένου μ 53 26.

ἄρχω: ὑπάρξο[υcιν ρ I 168 4 ὑπάρξειν μ 10 11, ὑ]πῆρξε θδ 176 18 ὑπάρξαcα[ν ρ I 381 9, ἄρξαcθαι II 112 5 κατ- I 326 6 ἀρξ[ά]μενος II 286 1, κατῆρχθαι I 188 22.

ἀcπάζομαι: ἀcπ[α]cάμενος Στ 33 1.

---

1) καὶ ἀπάντηκα αὐτοῖς PGenf 49 16 (c. 346^p).

2) διανύειν Gemin. 4^e 5^e Strab. 742 ἀνύειν Onos. 6 1; sic Dio Chrys. Plut. Luc. Sext. Emp., sed ἀνύτειν Aristides (5^{ies}) Arrianus Libanius, cf. Schmid Att. II 79 (Meist.^{3} 177).

3) cf. KB II 369.

αὐξάνω: εὖ [τις ἂν] αὐξάν[οι (?) ρ II 213 21, αὐξαν]όμεθα (?) Iatr 26 8; . . CΥΝΑΥΞΑ . . θᾱ 21 8 potest esse cυναύξαcθαι).[1]

αὔξω: de praes. cf. 223[2]), de augm. 204, αὐξηθῆν[αι θ 18 11, αὐξητ[ι]κῆc ρ I 247 7.

ἀφανίζω: ἀφανιcθῇ Iatr 32 19.

βαίνω: de fut. cf. 230, cυνέβη β 19 11 Ακ 10 7 μετέβημεν Ειᾱ II^1 5 1 προβῆc c 20 3 ἀ[π]οβῆι ρ II 17 16 cυνβῇ πα fr 58 13 μ]εταβῶμεν ρ II 113 1 ὑπερβῶcι I 208 6 προβάc πρ 17 5 21 16 κ I^2 90, 8 8 ρ I 87 2 122 20 μ 61 9 καταβάc κ VIII^2 139, 3 6 μεταβάc μ 70 22 προβά[ν]τα cτ 15 11 ἐγ- Iatr 17 19 ὑπερβάντεc μ 78 13 μετα- μ 88 29 πα 14 23 ρ II 234 3 προ- πα 13 7 fr 70 2 cυμβάcηc 26 5 ἐπ[ι]βῆ̣ν[αι Ακ 10 9[3]), cυμβέβηκεν ρ I 9 17 79 32 208 13 etc. Δπ 10^e 2 Π 15^b 5 Εβ̄ II^1 11 1 Ε? X 111, 15 5 Κω λυ fr 1 7 Iatr 4 8 23 46 cυμβεβηκόc -κότα simm. υ 16 38 Ε X^1 5 1 etc. ἐκβέβηκεν θᾱ 12 11 ρ II 158 9 -ηκόc ρ I 166 4 -ηκυίαc 7 13 με[ταβ]εβηκόcιν Ειᾱ II^1 5 7 προβεβηκώc Ακ 29 8 (Apollod.) ὑποβεβη[κ . . π O I 114, 24 6, μεταβ[α]τέον c 13 4 (ΜΕΤᾹΒΛΗΤΕΟΝ no).

βάλλω: cυμβαλοῦμεν πβ̄ 28 18, βάλωcι ορ 23 28 ρ I 10 7 παραβάλοι p 1044 22 5 ἀποβαλών ορ 15 22 προ- πα 14 17 ὑποβαλόν πβ̄ 2 18 κατ]αβαλόντοc πα fr 50 1 μεταβαλοῦcα πβ̄ 2 21 -βαλεῖν πα fr 2 8 ἐκ- θ 14 7 παρ[εμ- ρ I 4 4, ἐκβε[βλή]καc[ι ρ I 15 11 ἀποβεβληκέναι 198 7 κατα- 88 33 παρα- 38 3 II 206 10 προc- β 9 28 cυμ- πτ 9 11, cυμβαλε[ῖ]ται μ 94 15,

---

1) Quae cum ita sint deesse in VH verbum αὐξάνω tuo iure dixeris; idem cadit in Asclepiodotum (αὔξουcιν 5 2) Agatharchidem (αὔξων 117 39) Geminum (παραύξει 26^c) Strabonem (αὔξειν 691 αὔξουcι 800 ἐπαύξειν 800 παραύξωcι 724, αὔξεται 123 641 αὔξονται 174 etc.; αὐξομένων 145 AC, αὐξανομένων B cui fides nulla habenda est). Altera forma abest etiam a titulis aetatis Lagidarum (velut αὔξειν IHSt XI 115 sqq. vs. 9 (Cerami II^a) cυναύξειν CD^2 124 12 (193^a) cυνεπαύξειν 122 11 (Oaxi 193^a) etc.), posteris vero temporibus illam usitatissimam fuisse docet nomen Αὐξάνων in Asia minore frequentatum inde a s. I^p: PAS III 195 235 236 260 etc. (Pisid.) BCH VII 310 (Apameae) XVII 249 (Phryg.) etc. (sane etiam nomen Αὔξων saepe recurrit, unde Αὐξέντιοc derivatum, sicut ab Αὐξάνων Αὐξάνιοc), cf. etiam αὐξανέτω CIA III 23 29 (i). Iam Aegypti papyros collustremus: αὔξειν αὔξει αὐξήcει DA 176 6 183 43 184 77 αὔξων DPM 7 33 αὔξεται αὐξόμενοc WL 347 719 2347 (III—IV^p) — αὐξάνεcθαι PLeid B 1 8 (164^a) αὐξανομένη PLond I 108 763 (IV^p) αὐξανέτω WM 276 (mag. III—IV^p). Utrumque est in libris sacris, cf. Schmiedel § 15, infima autem aetate verbum simplex plane abiectum esse videtur: αὐξανόμενα Cusa diplom. I 17 αὐξάνεcθαι 55 etc. (XI—XIII^p) αὐξένην Mikl. Müll. III 2, 12 (1428^p) etc.

2) Utrum transitiva sit harum formarum vis an intransitiva non potest erui, certius iam iudicabis in illo Epicuri loco: τῆc φύcεωc αὐξούcηc τὸ ἡδύ p. 231 20 Us. Eadem est Strabonis atque Asclepiodoti ratio, sed Geminus scribit ὅcον ἡ ἡμέρα παραύξει τοcοῦτο καὶ ἡ νὺξ μειοῦται 26^c, quemadmodum saepius in sacris libris legitur (Schmiedel § 15), cf. verba αὔξειν DA 176 6 αὔξει 183 43 intransitive posita (verum ὁ κόcμοc αὔξεταί τε καὶ λείπεται WL 2347). Apud Aristidem uterque usus semel reperitur (Schmid Att. II 29) nec recte Hercher cυναύξει in cυναύξεται mutavit Ael. h. a. 299 19, tituli vero in quibus latissime vagatur usus verbi αὔξω a consueto more nusquam recedunt.

3) ἀνάβα ἀνάβατε καταβάτω in formis imperativi libri sacri (Schmiedel § 13 22), cf. ἀνάβα PLond I 98 441 (mag. IV^p) καταβάτω WL 3023 (at καταβήθι 2493); ἐπὰν κατάβατε (sic) PLond II 97 389.

ὑπεβάλετο Iatr 22 50 περιβάλωνται ρ I 8 25 cυμβαλέcθα[ι μ 81 16 ὑπε[ρ]- ρ I 69 34, ὑποβέβληται Iatr 23 8 δι[α]βεβλήμεθα p 1020 X^2 117, 4 4 β]εβλῆcθαι μ 55 9 δια- πα fr 35 9 κατα- ρ I 9 11 παρα- θδ 106 17 18 . . βε]βλημένοc ορ fr 5 11 ἐ[κ]βε[βλ]ημένουc ρ I 382 15 καταβεβλημένων ρ I 27 14 -έναι 138 20 -έναc 243 13 προβεβλημένοc κ I^2 6, 5 11 -ένων μ 47 9[1]), διαβληθῶcιν πα fr 51 7 -θείc ρ I 264 3 πτ fr 15 11(?) Ακ pg. 10 38 Mekl. καταβληθῆναι ρ I 27 7, καταβληθήcεται ορ 48 4 παρα- ρ II 65 3 116 4 285 5, cυμβλητόν Π 21^b 6.

βαρύνω.[2])

βιάζομαι: παραβιάcηται πβ̄ 16 12 -αcάμενοι Π 14^b 3, βεβιαc[p 1670 O VI 1422, 135 8, βιαcθείημεν θδ̄ 173 8 βιαcθέ[ντεc μ 30 3, βια[cτ]έον οι 20 2.

βιβάζω: ἐκβιβάcηι π XI^2 165, 12 3.

βιβρώcκω: κ]α[ταβ]ρ[ωθ]ῆναι θ 32 37.[3])

βιόω: de fut. cf. 231, οἱ] γὰρ κ[ινη]τικώτερον βιοῦντεc [θερμ]ότερα ἔχουcιν τὰ cώματα (ptc. praes.) Iatr 36 32 βιοῦν θ 39 8 οι 12 7 κ VIII^2 140, 6 9 καταβιοῦν ρ II 147 22, ἀνεβίωι ευ 16 8 προc[βιῶ]ναι θ 14 5 — κατεβίωcαν ρ II 166 32 βιώcαc θ 35 39 Ακ 33 38 cυνβιώcαcι[ν ευ 93 21 βιῶcαι M X^2 74, 6 7 ἐ]π̣ιβιῶcα[ι θ 19 13[4]), βεβιωκώc θ 32 2 -κότων Ακ 15 40 -κότα[c ρ II 285 10 -κέναι θ 13 32 351 5.[5])

βλάπτω: de fut. et aor. pass. cf. 232, βλάψει ορ 42 1 βλάψουcιν ρ I 64 2 βλάψειν π VII^2 89, 11 16, βλάψαcιν ορ 46 21, βέβλαπται 47 33 βεβ[λ]αμμένουc υ 7 36 βεβλάφθαι ορ 47 21 49 29 40.[6])

βλέπω: ἐ]πιβλέψω θᾱ 20 15, ἐπεβ[λέ]ψαμεν θδ 119 5 ἐμβλέψαντοc ορ 40 38 -αcιν p 253 O VI 1578, 211 2 ἐπιβλέψαι πε̄ 36 13, βε]βλέφθαι ρ I 188 10 καὶ κατ᾽ ἰδίαν τοῦ θαυμαcτικῶc ἐπεβλέφ[θαι . . . μ 36 5 (dubito an vere sit traditum; papyrus ipsa periit), βλεπτέον p 346 7^b 1.[7])

βουλεύω: cυμβουλεύcων p 1044 16 1, cυμβεβουλευκέναι ρ I 144 3.

βούλομαι: de fut. cf. 236, de augm. (ἐβουλ- ~ ἠβουλ-) 202, βεβούληται ρ I 263 16 cf. 70 28 φιλαργ VII^2 197, 12 7 IX^2 198, 12 8[8]), βουλητόν ρ I 185 2.

γαμέω: γήμωcι ορ 22 32[9]), τοὺc γεγαμ[η]κόταc cτ 9 7, τὰ]c γεγαμημέναc ib. 8.

γανόω: γεγανωμένοc θ 13 11.[10])

---

1) περιεβεβλήμην PMagd 6 5 (III^a) περιεβέβλητο PTebt I 230 (II^{af}), verum περιεβλήμην PGrenf I 70 14 (II—I^a).

2) βεβαρυμμένοι PTebt I 23 5 (c. 115^a).

3) καταβεβρωκέναι PPetr II 11 5 (255^p).

4) cυνεβίωcεν Str. 638 674 sed ἐπιβιούc 670; de Josepho cf. Schmidt 453 sq. (saepius ille ἐβίωcα βιώcαc quam ἐβίω βιούc, βιῶναι bis).

5) Frustra perfectum quaeritur in Strabonis libris.

6) ἐβλαμμένοιc DS^1 344 84 (Ephesi c. 80^a) ἐβλαμμένοc PGrenf I 63 13 (c. 100^a).

7) ἐνβεβλοφέναι PLond I 30 21 (172^a).

8) βεβουλῆcθαι BU 464 7 (132^p).

9) ἔγημα et ἐγάμηcα Josephus (cf. Schmidt 459) NT (Schmiedel § 15).

10) cf. Veitch^4 148.

γελάω: de fut. cf. 231, ἐκγελάcειε θδ 128 6 κ]ατα- Π 2^a 10 διαγελάcαc ρ II 45 7 -αντοc υ 23 12.

γηράcκω: γηράcαc θ? XI^2 35, 16 5, γεγηρακώc Ακ 3 39 -όcιν πλ? X^2 118, 1 4 ἐνγεγηρακότων ρ I 190 15.

γίγνομαι: de forma γίνομαι cf. 91, de fut. 236, de aor. pass. 236. de plusquamp. 209, ἐγένετο γενόμενοc γενέcθαι passim, πονηροὺc γεγονέν[αι μ 78 1 εὐδαιμονίαc .. γεγονυίαc θ 19 8 γέγονε .. [δῆ]λον πα 7 9 cf. μ 99 28 29 θδ 131 5 143 26 176 12 cτ 17 22 πτ 12 13 al. coφὸν γεγονέναι πτ 12 20 sed γεγενῆcθαι coφόν paulo ante vs. 17 et ρ I 336 11 ὑπάρχειν ἢ γεγενῆcθαι ρ I 9 16 γεγενῆcθαι τὸν [ῥή]το[ρα] coφό[ν ρ I 336 11 ὧν τὸ μὲν [γε]γέν[ητ]αι μ 77 29 γ]εγενημέ[νη p 1044 2 2. In Iatricis haec observantur: πολλὴν γεγονέναι ἀποφοράν 31 13 sed ἀποφορὰν γεγενῆcθαι 31 4 32 29 32 39 33 51 34 1 fr 1 7 ἀναδόcεωc γεγεν[ημ]ένηc 25 53 cτάcιc γεγένηται 29 51.1) Cur τὸ γεγώc scripserit Scott αι 270 1 nescio (ΓЄΓ . ϽC pap.).

γιγνώcκω: de γινώcκω cf. 91, de ι muto 48, de fut. 231, de opt. aor. II 215, καταγνόντεc ρ I 265 35 φιλαργ IX^2 189, 3 7 -αc θ 35 6 γνῶναι ρ I 172 21 277 2 II 11 3 16 7 47 3 etc.2), ἐγνωκώc simm. ρ I 166 9 218 12 284 10 336 6 etc., ἀνεγνώκεcαν πτ 12 8, ἔγνωcμαι simm. ρ II 142 13 143 37 etc., ἔγνω[c]το ρ I 102 29 (Є) διέ[γ]νωcτο ρ I 203 26, cυ]νγνωcθῆ πα fr 88 14 ἐπι- κ I^2 79, 6 18 γνωcθεῖcιν π IX^2 25, 1 3 γνωcθῆναι πβ 74 1 κατα- θ 35 12, γνωcτόν οι 11 26 cυγ- θ 20 3 337 37, καταγνωcτέο[ν πεβ 9 11.

γράφω: de aor. pass. cf. 232, ἔγραψα ρ I 91 12 176 4 362 10 etc., γέγραφα πε 26 36 cτ 13 10 υ 10 14 etc.3), γέγραμμαι ευ 85 15 πα fr 21 10

---

1) Saepius γεγένημαι Strabo et fere iis locis ubi etiam γενηθείc adhibet (cf. supra 236): τὸ πρῶτον ἐπὶ Κραννῶνοc .. γεγένηται 442 τότε πολιὸν γεγενῆcθαι (factum esse) 219 cf. 245 272 322 etc. ἐκεῖ γὰρ ἄλλη πόλιc γεγένηται (orta est) 246 cf. 333 ἐγεγένητο (natus erat) 752 cf. 413 ἔθνοc μηδέποτε γεγενημένον ὑφ' ἑτέροιc 463 al., cf. etiam ἐξ ἐν[γ]ράφων γάμων γεγο[νέ]ναι ('natum esse') CPR I 18 29 — ἐξ [ἀ]γράφων αὐτὸν γάμων γεγενῆcθαι 30 (124^p).

2) ἔγνων ἔγνω Str. 480 485 534 558 etc. ἔγνωμεν 462 etc. γνῶναι 402 etc., ἀνέγνων ('legi') BU 592, 2 10 (II^p) etc. ἐπιγνούc 632 9 (II^p) -οῦcα 615 3 (II^p) etc. ἐπιγνῶναι PPar 21 48 21^2 26 (VI—VII^p), item sacri libri (Schmiedel § 15), sed ἀναγνῶcαι Aristid. II 433 15 S^1 Mich. Ephes. in Ar. eth. Nic. 605 5 a διαγνῶcαι Heliod. in Ar. eth. Nic. 47 32 γνώcηc Procl. in Tim. 563 A. — ἔγνων pro ἔγνωcαν Philo I 263 15 F.

3) Extitit etiam γεγράφηκα cf. KB II 392 (sed γέγραφα tituli Attici, Lautensach 20) ἐγγεγραφήκαμεν BCH VI 28 31 (Deli 180^a), quam formam exhibent Aegyptiorum papyri et vetustissimae et recentes: ἀναγε[γρα]φηκέναι RevL 27 18 (258^a) cf. 86 13 ἀπο]γεγραφηκότεc 33 15 (deest γέγραφα) καταγεγραφηκέναι BU 456 8 (348^p) PPar 21 19 (616^p) 21^2 10 (590^p) 21^3 18 (599^p) Rev. Eg. V 141 19 (614^p) γεγράφηκα PAmh II 152 8 (V—VI^p) etc. (sic constanter ostraca Syenes sive Elephantinae aet. Rom., velut διακεγράφηκεν 6 [25^p]); ceteroquin γέγραφα scribitur, velut in papyris Mahaffianis. De auctoribus cf. Lob. ad Phryn. 764; addo nonnulla: γεγραφηκότων Joseph. Vit. 357 MW (-φότων P opt. RA) γεγραφηκέναι 385 MW (-φέναι RA) γεγράφηκεν Syrian. in Hermog. I 47 22 S (-φεν V) γεγράφηκα Theoph. Chron. (cf. ind. gramm. p. 751). — γέγραφφεν Opram. decr. 3^g 10 ἀντιγε[γ]ραφφότοc 8^h 1 γεγράφφατε 12^e 2 (II^p; at nusquam γέγραφα), quae scriptura ('scheint auf ein

ρ I 67 14 etc.[1]), διαγραφήcεται χ 14 15 ὑπο- ευ 86 34 γραφηcομένοιc ρ I 225 10 cυγγραφηcόμενον 136 5, γ[ρ]απτῶν ρ I 9 11, ὑπογραπτέον οι 12 5 φιλαργ IX^2 198, 12 12.

δάκνω: de aor. pass. cf. 232, ἔδακεν υ 12 30 δακών οp 41 8.[2])

δέδια: de longo iota (δέδῑα ~ δέδεια) cf. 28, δεδία[cι θ 34 19 δεδίη[ι Aκ 13 21 δε]διέναι θ 11 9.

δέδοικα: δε]δοίκα[μεν θ 8 23 δ[εδοί]κα[cιν ρ II 136 22 δεδοικώc ευ 88 29 δε[δοι]κέναι M X^2 79, 16 7, cf. δ]έδο[ι]κα in fr. philosophi cuiusdam Epicurei POxy II 215, 1 7 δ[έ]δοικαc 2 13 δεδοικέναι 2 26.[3])

δείκνυμι: de praes. imp. act. pass. cf. 238, δείξω μ 27 21 ρ I 6 9 etc., ἔδειξα ρ I 6 9 65 3 etc., δέδειχα ρ I 7 7 16 2 49 5 etc., ἀποδ[είξ]αιντο 80 11, δέδειγμαι 48 12 158 17 II 100 9 etc., ἐδείχθην θ 7 13 ρ I 132 9 etc., ὑποδειχθήcεται ρ I 136 4 ἐπι- ευ 87 6, ἀναποδείκτωc ρ I 57 10, δεικτέον θᾱ 2 3 θδ 150 15 ρ I 138 37 ἐπι- II 21 3 ευ 86 13.

δέρκομαι: δεδορκόταc οp fr 1 10.

δέχομαι: δέξομαι πα 10 21 14 15 οp 40 37 41 37 etc., ἐδεξάμην Aκ 12 21 ρ I 253 15 Єκη̄ 9 5 etc., προcδ[έ]δεκται υ 9 21 δεδ]έχθαι ρ I 378 3, ἀπεδέδεκτο p 1044 49 5, ἀπο]δεχθείηι πβ̄ 32 5[4]) τ]ῶν δεχθέν[των π VI^2 176, 78 13 ἀποδεχθείcηc 202, 106 4, δεκτικόc θᾱ 2 5 8 προc-δε[κ]τέον οp 49 19.

δέω (vincio): de praes. formis cf. 221[5]), κα[ταδε]δῆcθαι cτ 3 6 (incertum est), cυνδεθείη ρ I 10 16 cυνδεθῆναι ευ 41 22, ἐνδεθήcετ[αι οι 15 31.

δέω (egeo): de form. contr. cf. 221, de adv. δεόντωc 240, οὐκ ἂν δέη p 1044 22 1 ὅταν . . δέηι ρ II 281 fr 5[6]), δεδέηκεν πε̄ 19 20 πολλοῦ δεδεήκαcιν γεινώcκειν ρ I 208 23.

δέομαι: de form. contr. cf. 221, de fut. cf. 237, κἂν ὁ μὲν . . ἦι . . δεδεημένοc (scil. παρρηcία[c) πα 6 23 δε]δεη[μ]έν[οc 6 29, ἐδεή-[θ]ηcα[ν πα 15 13 προc[δ]εηθῆ ρ II 4 12 -είc I 46 30 χ 13 8 δεηθεῖcαι ρ I 2 11.

Übergangsstad. z. spirant. Ausspr. hinzudeuten' Schweiz. Perg. 111) singularis est. Equidem γέγραφφα e γέγραπφα (I. v. Magn. 101 79 s. II^a: γεγράπφαcιν, cf. Nachmanson 79) natum esse censeo, cf. supra pg. 89 (cκύπφοc) 243 (ἀγείωκχα).

1) γεγράφηται Edict. Dioclet. 39 E, ἐγραμμένον PLond I 117 41 (magic. IV^p).

2) ἀποδέδηχεν PPetr^2 27 2 (III^a).

3) δέδια constanter Strabo: δεδιώc 591 697 748 δεδιότεc 754 818 δεδιότων 592 725 δεδιέναι 267 ἐδεδίει 99, et praeter δέδοικε 42 1 Onosander: δεδίῃ 7 2 δε-διώc -ότα 42 20 -όταc 14 3. Ex Aegypto allatum δεδοικώ[c BU 361, 3 6 (184^p).

4) Vitiose Hausrath οὐκ ο[ὖ]ν τ[ιc ἂν ταῦτ' ἀπο]δεχθείηι λέγεcθαι κατὰ τρόπον, scrib. οὐκ ο[ὖ]ν τ[αῦτ' ἂν ἀπο]δεχθείηι κτλ.

5) δέννυμι quo verbo carent lexica servarunt Pappi collectanea: ἐκδέννυται 1130 15 ἐκδεννυμένην 1120 17 -ένων 1134 1 quod aeque a verbo δέω derivatur ac ζέννυμι (Alex. Aphrod. Dioscor., Thes. IV 15^c) a ζέω; ceterum cf. δέννω in volgaris linguae auctoribus Thes. II 993^c.

6) Raro δῆι apud Doros et comicos, v. KB I 214 642 II 398, adde ἐὰν . . δῆι DS^1 353 62 (Lebadeae pt), cf. etiam Meist.^{3} 176; καὶ ἐὰν δέη BU 245 5 (II^p). — Similiter comparata εἰcρῇ Aristot. de sens. et sensib. 477^a 2 MZ (εἰcρεῇ vulgo) ἂν . . ἐκρῇ Aretaeus ed. Lips. 303 4; de forma κῆται ~ κέηται vide infra s. κεῖμαι.

διαλέγομαι: de fut. cf. 237, de aor. med. et pass. I II 233, δι]ει-[λέ]γμεθα ρ I 29 17 διειλε[γ]μένον ευ 70 6 -ένοι ρ II 201 fr 17 διειλέχθαι p 1413 8 5.

διδάσκω: διδάξω ρ I 173 5 337 5 II 37 10 etc., διδάξ[αντα I 16 11 διδάξαι 173 5 οι 6 12, δεδιδαγμένος ρ I 225 15 -ένον πτ 6 12 δεδιδάχθαι ρ II 97 2, ἐδιδάχθην ρ I 38 9 45 16 141 13 etc., διδακτόν ρ I 261 7 -ήν 10 19.

διδράσκω: ἀπέδρα ρ II 5 10 [1]), ἀπο[δε]δρακέναι 199 5.

δίδωμι: de II. et III. pers. sing. coni. praes. aor. act. (διδῷς ∼ διδοῖς, διδῷ ∼ διδοῖ etc.) cf. 215, de opt. praes. aor. cf. 215, de indic. aor. (ἐδώκαμεν ∼ ἔδομεν etc.) 240, δίδωμι p 986 15 6 δίδωσιν ρ I 260 13 355 2 II 142 8 214 7 etc. δίδομεν πβ 37 21 ρ I 156 11 αι 265 1 διδόασιν μ 104 32 105 18 ρ I 41 9 240 26 6 II 72 36 πε 35 25 κ I^2 13, 11 32 76, 2 18 21 θ? X^2 38, 19 20 Iatr 29 5 [2]) διδούς διδόντος etc. ρ I 38 29 56 32 356 9 384 12 II 254 3 etc. διδόναι ρ II 83 22 108 10 288 5 οι 8 13 9 30 etc. [3]), ἀπεδίδου μ 90 20, δώσω simm. πα 9 10 ορ 34 35 36 18 etc.,

---

1) cf. KB II 400, ἀποδράσας WL 2152; Plutarchus cum Atticis facit praeter ἀπέδρασεν εἰς Σαρδόνα Pomp. 16 (ob hiatus rationem) et ἀποδράσαντας Moral. 873^a, cf. Bernard. I LXII.

2) ἀποδιδόασιν PMagd 1 13 (III^a).

3) Hoc loco de sex sermonis volgaris sive recentiorum auctorum formis fiat mentio.

a. διδῶ διδεῖς διδεῖ etc. Talis est frequentissima in Aegyptiacis aevi Romanorum papyris (sed antea παραδίδομεν PPetr II 108 11 (III^a) ἐπιδιδόντων PPar 63 190 (163^a)) flexio. Reperitur enim iuxta ἐπιδίδωμι BU 159 10 (216^p) POxy I 67 6 (338^p, et sic constanter in supplicum libellis) δίδωσι PBer 1 100 PLond I 124 22 (magic. III—IV^p) ἀποδίδωσιν PLeid X 5 23 (lib. de componendis metallis III—IV^p) ἐπιδίδομεν ἀποδίδοτε BU 390 6 (III^p) διδόντες 656 9 (II^p) -όντων 644 31 (69^p) διδόναι POxy I 136 37 (587^p, at διδοῦντα 35) — διδῶ ('do') BU 261 21 (II—III^p) POxy I 121 23 (III^p) διδεῖς DPM 8 8 διδῖ BU 38, 1 19 (186^p) ἀποδιδεῖ PGrenf II 143 7 (VI—VII^p) διδοῦμεν PLond II 292 16 (346^p) δίδι ('da') BU 261 23 (II—III^p) διδοῦντος 86 22 (155^p) PGrenf I 89 11 (378^p) διδοῦντα POxy I 136 35 (583^p) ἀνδιδοῦντα BU 44 15 (102^p) ἐδείδι 602 6 (II^p) ἐδίδι PLond II 303 18 (350^p), cf. etiam ἐνεδίδει Joseph. B 3 355 456 RV ὁσάκις δὲ διδεῖς Hippiatr. Not. et extr. XXI 2, 14 τὸ μεταδιδοῦν Eustrat. in Ar. eth. Nic. 46 68 68 24 a, postremo ex infimis ἀποδιδούμεθα Cusa 316 διδούμενοι 467 (XI—XIII^p). Haud raro in sequiorum auctorum libellis extare διδοῦσιν pro διδόασιν Lobeck exposuit ad Phryn. 244 qui antiquissimum huius scripturae testem nobiscum communicavit Epicurum ap. Diog. Laert. X 131 (ἀποδιδοῦσιν), ubi tamen Usener (pg. 64 1) praebet ἀποδίδωσιν nulla addita lectione. Sequuntur loci Apollonii Dyscoli Appiani Dionis Cassii. Atque ρ I 30 7 scripserat olim [παραδι]δοῦσιν Sudhaus, nunc papyro melius consulta legit συντε]λοῦσιν, cf. Supplem. 17. Ceterum διδοῦσιν habet Alex. Aphrod. in Ar. de int. 303 20, ἀποδιδοῦσιν Acta Apollonii Text. u. Stud. XV 106 23 διδοῦσιν οἱ Καππάδοκες Hippiatr. Not. et extr. XXI 2, 133 ἐπιδιδοῦσιν 113 (διδεῖς 14, ut modo memoravi).

b. διδῶ διδοῖς διδοῖ ex Ionum lingua, de qua cf. KB II 209, in volgarem transiit sermonem, quamvis prae altera flexione διδῶ διδεῖς διδεῖ non magnae fuerit auctoritatis: ὅτι διδοῖς ἐπὶ ἁμαρτήμασιν μεταμέλειαν LXX Sap. Sal. 12 19 Vat. Alex. (δίδως Sinait.) ὁ δὲ δίκαιος οἰκτίρει καὶ διδοῖ Ps. 36 21 Sinait. (δίδωσιν Alex. Vat.) ἀποδιδοῖ Iob 34 11 Vat. C (ἀποδίδωσιν Sin.), παραδιδοῖ ('tradit') Joseph. A 5 19 PSL (-δίδοι M -δίδει L -δίδωσιν E), διδοῦσθαι Marci Diaconi vita Porphyrii 75 5. Quaecumque e NT^1 libris prolata sunt testimonia (διδῶ 'do' παραδιδῶν ἀποδιδοῦν ἐδίδουν, Schmiedel § 14 13) per se quidem alterutri possis ascribere flexioni, verum repertis Aegyptiorum papyris nulla iam optio dari videtur.

ἐξέδωκα Φ? p 862 Scott Herc. 314 9 ἔδωκεν μ 78 28 105 25 ρ II 177 3 etc.[1]) δούς δόντος simm. μ 82 21 μ 44 21 etc. δοῦναι πβ̄ 11 1 23 11 πρ 11 11 23 7 β 28 8 etc.[2]), δέδωκα ρ I 62 1 154 22 155 13 186 1 etc., δίδοται ρ I 124 2 etc. Iatr 29 38 30 27 παραδιδόμεθα ρ I 129 4 παραδίδονται Π 4ᵃ 5 διδόσθω π VI² 144, 19 8 152, 3 17 ρ I 168 5 II 122 fr 3 133 fr 8 μ 100 9 διδόμενος ρ 112 6 134 38 οι 23 26 etc. δίδοσθαι οι 12 35 ρ I 254 22 στ 12 12 etc.[3]), δέδομαι ρ I 119 14 130 2 168 5 etc., ἐδόθην ρ I 260 30 II 11 15 154 11 etc., ἀποδοθήσεται ρ II 27 21 cf. μ 48 8 πλ 27 6 etc., ἀποδοτό[ν π XI² 166, 12 10 παραδοτόν ρ I 369 7, ἀποδοτέον θδ 160 21 Φ p 1389 O V 1677, 39 4.

διστάζω: de forma ἀδίσταστος cf. 228.

---

c. Firmius tamen insedit in lingua volgari coni. διδοῖς διδοῖ, cuius similitudine mox etiam δοῖς δοῖ pro δῷς δῷ dictum est ac postremo γνοῖς γνοῖ, cf. supra pg. 215 sqq.

d. Pro δίδομεν hinc inde διδόαμεν dicitur ob vim vicinae formae διδόασι, cf. Schmidt De Jos. eloc. 477 διδόαμεν Plotin. ed. Creuz. 814 15 v. l.

e. Verum etiam a forma δίδωμι profecta novas creavit terminationes analogia, scilicet δίδωμεν et δίδωσιν. Illud semel tantum video traditum: δίδωμεν Joseph. B 3 371 RV¹ (διδόαμεν PAML δίδομεν CV²), hoc multis firmatur testimoniis: παραδίδωσιν Joseph. A 10 48 ROMLVE (-διδοῦσι SP -διδόασι Dind.) B 2 486 P (-διδόασι rell.) οὔτε ἀποδιδῶσιν (sic) . . οὔτε ἀπαιτοῦσιν Hippolyt. ref. haer. 84 56 δίδωσιν Hippolyt. ed. Berol. I 2, 24 11 ER (-δόασιν H) ὅσοι . . παραδίδωσι Iambl. de myster. ed. Parth. 266 5 O ὅσοι . . ἀποδίδωσιν Themist. paraphr. in Aristot. ed. Speng. I 188 14 a οἱ φρονιμώτεροι . . δίδωσιν Chemici ed. Berthelot 232 10 M (opt.) K εἰσπράττουσι . . ἐκδίδωσι Laurent. Lyd. de magistr. 208 12 ἀμφότεροι . . ἀναδίδωσιν Oribas. ed. Par. I 185 3 μεταδίδωσιν Simplic. in Ar. phys. 779 11 E (-διδόασιν rell.) καὶ δίδωσι χεῖρας . . καὶ ἱστῶσιν Theoph. Chron. ed. de Boor 360 30 al. An δίδωσιν ex διδόασιν contractum? Et sic haud scio an rectius statuamus collato δεικνῦσιν e δεικνύασιν orto (supra pg. 239). Melius ergo διδῶσιν scribimus. Etiam ἔπεισι (= ἐπίασι) conferendum (pg. 253).

f. δίδημι BCH XVI 428 12 (Ariassi s. II—IIIᵖ, verum paulo ante δίδωμι vs. 11), quam formam Schweizer (Gramm. d. P. I. 176) verissime ob verbi τίθημι similitudinem esse fictam dicit.

1) In NT° est ἔδωκα et ἔδωσα (Schmiedel § 15) at illud constanter in Aegypti papyris; nam his locis ἐὰν δὲ μὴ ἀποδόσω BU 635 18 (139ᵖ) μὴ δόσης 564 4 (byz) futurum rectius mihi videor agnoscere recentiorum memor consuetudinis. E Josephi libris notavi παραδώσασι B 6 350 L (παραδοῦσι rell.).

2) Ut ἵνα γνῷ in ἵνα γνοῖ commutatum est verbi δίδωμι similitudine, sic contra γνῶναι in societatem traxit δοῦναι ut evaderet δῶναι, cf. δῶναι LXX Ex. 6 21 Vat. Esth. 2 9 Vat., BU 38 13 (IIᵖ) 326 14 (189ᵖ) PGrenf II 28 15 (136ᵖ) PLond II 170 9 (Iᵖ) ἀποδῶναι BU 36 7 (IIᵖ) 641 23 (IIᵖ) μεταδῶναι POxy I 123 11 (III—IVᵖ) μεταπαραδῶναι WL 501 al.; idem est ΔΟΝΑΙ BU 595 4 (70—80ᵖ) ΑΠΟΔΟΝΑΙ POxy I 68 24 (131ᵖ), verum διαγνοῦναι PPetr II 20 13 (246ᵃ) ἐπιγνοῦναι LXX Esth. A 11 Sinait.

3) Deest imperfectum, quod est διεδίδετο et παρεδίδετο in NT° (Schmiedel § 14 11) quibus in formis verbi τίθημι cernitur vis ut recte pronuntiavit Schweizer Gr. d. P. I. 176, cf. etiam ἀπεδίδετο Joseph. A 2 98 M παρεδίδετο Epiphan. ed. Dind. II 353 18 v. l. διεδίδετο Callin. Vita Hypat. 76 23 P s. XI ἐδίδετο Phot. lex. s. πρυτανεία διεδίδετο s. θεωρικόν, unde etiam ἔδοτο in formam ἔδετο cessit, cf. Schmiedel l. c. ἀ[πέ]δετο CPR I 191 12 (II—IIIᵖ) ἐξέδετο 232 18 (IIᵖ) ἀπέδετο Philo I 208 10 papyr. s. VI Vita Aesopi ed. Eberh. 227 22 A ἐξέδετο Anthol. Pal. III 13 2 cod. ante rasuram παρέδετο Vita Eliae Spelaeotae Boll. Sept. III 879ᶜ, quin etiam παράδες dictum est pro παράδος (BU 775 9, IIᵖ; Wess. Anz. Wien. Ak. 1894 s. II—III) et συνδίδεται pro συνδίδοται (Lycus ap. Oribas. II 43 8, sic codd.). — δόδοσαν μοι χρυσόν PLond I 117 31 in libello magico (IVᵖ) idem valet ac δίδου, cf. δός μοι μορφήν 30. At huius papyri librarius in rebus orthographicis multa commisit vitia.

διώκω: de fut. cf. 231, διώξας p 999 6 7 κατα]διῶξαι Στ 36 7, δε]διωγμένον ρ II 85 14 συνδεδιωγμένοι μ 22 6 δεδ]ιῶχθαι β 11 18.

δοκέω: δόξω πε̄β 4 20 ρ I 225 9 266 33 etc., ἔδοξα πβ̄ 47 4 62 3 etc., δέδοκται ρ I 143 6.

δοκιμάζω: δοκιμάσωμεν ρ I 227 14, ἀποδοκιμαστέον μ 75 11.

δοξάζω: δεδοξασμέ[να]ς μ 39 3.

ΔΡΑΜ-: cf. τρέχω.

δράττομαι: δράξασθαι πβ̄ 41 11, περιδεδράχθαι θ 18 7.

δράω: δρᾶ ρ I 197 8 δρῶντα 57 6 66 28 δρώντων 193 24 (deest δράσω ἔδρασα etc.).[1]

δύναμαι: de fut. cf. 237, de augm. 202, δύναται δύνασθαι ubique[2], ἠδυνήθη(ν) πε̄ 34 18 π IV^{2} 143, 35 7 θᾱ 10 5 ἠ]δυνήθησαν πα fr 20 4 δυνηθείησαν ρ II 290 8 δυνη[θέντι I 342 11[3]), δεδυνη[μένο]υς ρ II 107 5 δ̣ε̣δυνῆσθαι I 261 14 δεδυνη . . II 170 fr 5.

δυσχεραίνω: δυσχεραντέ[ον πτ fr 1 12.

δύνω: συνκαταδύνειν ('una perire') ορ 44 31.[4])

δύω: ἐκδύς ευ 127 1[5]), εἰσδύονται p 1457 fr 5 6 δυόμενος (scil. ὁ ἥλιος) Ειᾱ II^{1} 5 5 ὑπεκδυόμενοι τὴν στοάν στ 13 15.

ἐάω: de augm. cf. 203, ἐάσει Π 20^{b} 13, ἐαθῶσιν πα fr 93 7 ορ 30 26, ἐατέον θδ 126 6.

ἐγείρω: ἐγρηγορέναι θδ 170 19.

ἔδω: τῶν ἐδεσθέντων Iatr 34 35, τῶν ἐδεστῶν 34 38.

ἐθέλω: cf. θέλω.

ἐθίζω: de augm. cf. 203, συνεθ[ίσ]αντας μ 107 31, εἰ]θισμ[έ]νων Εκη̄ 9 9, συ]νεθισθῆ[ναι φιλαργ VII^{2} 126, 3 13.

---

1) δέδραχα vicina verbi πράττω forma explicatur, cf. δέδραχεν Theodoret gr. aff. cur. 101 24 140 2 C s. XI δεδράχασιν 90 32 C δεδραχότες 142 22 C.

2) Volgaris forma δύνομαι (cf. Schmiedel § 15) frequenter traditur in Aegypti papyris, cf. δύνομαι PPar 39 10 (161^{a}) PLond I 36 22 (160^{a}) BU 246 10 (II—III^{p}) 338, 2 8 (II^{p}) POxy I 130 16 (VI^{p}) δυνόμενος BU 159 5 (216^{p}) 614 20 (217^{p}) -ένων PLond I 234 42 (VIII^{p}), contra δύναμαι BU 648 16 (196^{p}) etc.; δύνεσθαι Aristot. h. a. IX 604^{b} 17 A^{a}.

3) ἠδυνήθη et ἠ(ἐ-)δυνάσθη libri sacri (Schmiedel § 13 9), ἠδύνασθε IGSept I 2711 27 (Acraephiae 37^{p}), ἠδυνάσθημεν PPetr^{2} 42 C 14 4 (III^{a}) μὴ δυνασθῇ PLond I 113 911 (III^{p}) sed μὴ δυνηθῇ 909 et sic papyri plerumque: δυνηθῶ POxy I 71, 2 21 (303^{p}) δυνηθῶ 130 13 (IV^{p}) etc. Forma ἠδυνάσθη ex Ionum provenit dialecto, cf. KB II 404.

4) Ignorant hoc verbum Agatharchides (εἰσδυόμενοι 126 2) Onosander (δύεται 19 3), at saepe adhibet Strabo (δύνοντα 110 ἔδυνεν 725 ἐκδύνουσιν 812 ἐκδύνοντες 799 καταδύνει 271 -ειν 630 κατέδυνον 194 ὑποδύνει ὑποδύνουσιν 704 ὑποδῦνον 775 — δύεται 138 746 δυόμενον 138 δύεσθαι 138 κατα- 389 ἀναδυομένη [Venus Coa] 657), ubique Geminus (cf. 6^{d} 9^{a} 10^{a} etc.) i. e. quinquaginta fere locis, quocum non pugnat quod in indice stellarum intermixtae sunt vetustioris usus formae, cf. δύεται 65^{a} 66^{c} etc. Ille enim laterculus a Gemino non est confectus. Dein δύνω fere scribit Eudoxi papyrus cf. 6 6 33 10 2 etc. συγκαταδύνει 18 8 19 8 at δύσονται 6 32, δύνει horoscopi auctor POxy II 235 15 (I^{p}) δύνοντα WL 997 (ἡλίου) δύνοντος 333 δύνων 1645, rursus δύων (= δυόμενος) WM 136.

5) ἔδυν et ἔδυσα NT (Schmiedel § 13 10), δύντος τοῦ ἡλίου Eud 14 7 14; ἐγδεδυκότες (sensu activo) PMagd 6 13 (III^{a}).

εἶδον: cf. ὁράω.

εἴκω: εἶξαι Ακ 15 42.

εἰμί: de forma εἴηcαν cf. 218, de ptc. ὄντωc 240, de fut. 231, ἐcτίν sescenties[1]) ὡc] ἔνι μάλιcθ' c 18 19[2]) ἐcμέν θ 32 15 ρ II 111 7 Iatr 6 28 εἰcίν ὦ ὦμεν ὦcιν εἴην εἴη (εἴηι supra pg. 44) ὤν ὄντοc etc. (ἐκ τοῦ περιεῦντοc Democritus ap. μ 108 39) ἔcτω ρ I 68 21 ἐξέcτω 207 15[3]) εἶναι[4]) ἦν ἤιμεν (sic) Εκη 11 6 ἦcαν.[5])

εἶμι: διέξιμεν sensu futuri Ε β̄ II^1 11 8 εἰcίαcιν ρ I 245 2 προcίαcιν 31 11 34 1[6]) διεξίη Iatr 20 44 παρίωμεν ρ II 126 12 ἐξί[ωcιν I 37 7 προίωcιν (ΠΡΟCѠCIN no) ορ 13 19 διεξιών p 998 16 5 παριών υ 12 11 προιόντεc ορ 42 33 etc. ἀπιέναι θ 18 8 ἐπεξιέναι ρ I 158 16 μετ-υ 17 30 παρ- ρ I 344 5 προc- I 32 22 359 6 Π 48 3[7]), ἐξήιει Στ 38 4

1) ὅτι ἡ θυγά[τ]ηρ μου ἰc Ἀλεξάνδρειάν ἔccι BU 385 6 (II—III^{p}) καὶ μάθε ἡ (= εἰ) καθαρόν ἐccι (= ἐcτίν) 602 8 (II—III^{p}); utrumque femina quaedam scripsit litterarum rudis, illud Serenilla, hoc Tasucharium.

2) ὡc ἔνι μάλιcτα Onos. 6 2 qua dictione saepe utitur Ptolemaeus geographus; ἔνι Aen. tact. ed. Hug 33 10 NT (Schmiedel § 14 1) novies Aristides (Schmid II 104), at non est in Strabonis libris.

3) ἔcτω (ἔcτωcαν) rarius ἤτω libri sacri (Schmiedel § 14 1), ἤτω BU 276 24 (II—III^{p}; sic leg.) 419 13 (276^{p}) PLeid X 10 9 (III—IV^{p}) PLond II 103 600 (III—IV^{p}) WL 2188 2238 2881 3117 3133 3194, sed ἔcτω 2114 2382 3138 MittER IV 54 16 (271^{p}) al. — ἤτωcαν DA 180 17 papyrus A (ἔcτωcαν pap. B) s. IV^{p} et Proceed. of the soc. of bibl. archaeol. XIII 177 19 (tabell. devot. Cypr. III—IV^{p}).

4) φίλοι εἶν Ἐφ. ἀρχ. 1887, 79 16 in titulo Eretriensi linguae κοινή (III^{a}) μετὰ δὲ τὴν ἡμετέραν τελευτὴν μηδενὶ ἐξῆν (= ἐξεῖναι) βληθῆναι Wien. Denkschr. 1896, 37 (tit. Cilic. i) εἶν WL 838. Byzantinorum lingua volgaris et δοθῆν dicebat et ἐλθεῖναι (Hatzid. Einl. 192), adde παραcχῖναι PGenf 62 10 (c. 346^{p}).

5) ἤμην 'eram' Monum. Ancyr. 2 23 PMagd 6 6 (III^{a}) cυνήμην PGrenf I 45 4 (126^{a}) ἤιμεθα (sic) PPetr II 69 7 (III^{a}), ἤμην ἦcθα Josephus (Schmidt 484) ἤμην ἦcθα rarius ἦc Lucianus (Schmid I 231) ἤμην ubique ἦcθα ev. Matth. 26 69 Marc. 14 67 ἤμεθα Act. Ap. 27 37 ep. ad Eph. 2 3 praeterea ἦc ἦμεν libri sacri (Schmiedel § 14 1). In illa periodo πάντων ὧν κεκράτηκεν ὁ πατὴρ ἡμῶν ἐφ' ὅcον [π]εριῆι χρόνον PLond II 14 16 (116—111^{a}) περιῆι aut ex ΠΕΡΙΗΓ corruptum aut pro coniunctivo habitum omissa particula ἄν. — De forma ἦcθαc cf. quae infra dixi s. v. οἶδα.

6) οἱ Παλεcτῖνοι . . ἔπειcι Joseph A 6 170 RO (ἐπίαcι RSP ἐφιcτᾶcι Epitome), cf. supra pg. 251 de διδῶcι (= διδόαcι).

7) Infinitivi ῑ̆ναι haec extant testimonia: ἐξίναι (– ◡ –) Macho ap. Ath. XIII 580^{e} ἵναι (◡ –) prov. apud Strab. 408 ἀπίναι (◡ ◡ –) Lucian. Epigr. 39 2 ε[ἰc Ἀ]ίδα κατίναι BCH IX 144 5; ἄψ ἐπὶ νῆαc ἵμεν legit Nauck Σ 14 cum Aristarcho et Vindobonensi νῆαc ἔπ' ἄψ ἰέναι est in ceteris libris, quibus lectionibus conflatis ἄψ [ἐπὶ ν]ῆαc ῑ̆ναι exhibet papyrus Musei Britannici CXXVII. In solutae orationis memoria haud quidem raro ἵναι traditum est: παρίναι DS^2 376 4 (Acraephiae 67^{p}) 567 2 (Rhodi II^{p}), ἵναι PPar 47 17 (153^{a}) προcίναι 63, 4 109 (163^{a}, at εἰcιέναι PPetr II 54 5 [240^{a}] ὑπειcιέναι PLond I 233 18 30 [VIII^{p}]), διεξίναι Demosth. epist. 3 7 pap. Londin. ἐξίναι Hippocr. IX 186 HK ἐπειcίναι Philo I 22 21 V opt. ἵναι Parthen. ed. Sak. 13 12 cod. m. 1 ἀπίναι Ioseph. Ant. 11 156 P s. X προίναι Simplic. in Ar. phys. 792 25 E προcίναι Geop. X 60 L, sed multo saepius εἶναι scribitur quod analogia natum ex εἶμι εἶc εἶcι, quemadmodum πάρῑμεν πάρῑτε παρῑών πάρῑθι παρῑέναι quoque recentiores in πάρειμεν (i. e. πάρῑμεν) πάρειτε παρειών πάρειθι παρειέναι produxisse testes adsunt et plurimi nec spernendae auctoritatis: παρέξειμεν (⏒ – ◡ –) Soph. Ant. 60 Laur. διέξειμεν Strab. 219 AB 381 A ἔπειμεν 488 B 785 CF ἐπάνειμεν 276 A^1BC μέτειμεν 756 C ἄνειμεν Damasc. ed. Ruelle I 106 11 123 5 234 9 cod. s. IX—X al. ἄπειτε Ioseph. A 2 16 S^1 προείη Hippocr. VIII 86 θ

ἐ[ξ]ῄει υ 17 30 εἰcῄει 13 26 p 876 28 5 προcῄει p 1680 O I 144, 53 15 προcῆcαν ρ II 254 2 (utraque papyrus) προ]cῄεcαν I 31 6[1]), [ἰ]τέο[ν] ρ I 31 33 (sic Suppl., at est incertum) ἐπιτέον Iatr 21 17 (sic cum Blassio scribendum esse censeo).[2])

εἶπον: cf. λέγω et supra pg. 233.

εἴργω:]είρξηι ρ II 96 fr 5, ἀπε(ι)ρχθείη ευ 88 29 ἀ]πειρχθήcετα[ι ρ I 271 7.

διεξείη ed. Kuehl. I 118 20 M al. ἄπειθι Xenoph. Anab. VII 7 53 A Ioseph. A 8 322 O etc. εἴτω Hippocr. VII 48 92 168 θ ἀπείτω Athen. III 122[d] A etc. περιειόντες Zosim. ed. Mend. 60 2 cod. προcειόντας Artemid. 30 6 L etc. μετειέναι BU 114 21 (134[p]) PLeid Z 11 (III—IV[p]) ἀπειέναι Hippolyt. ed. Ber. I 1, 304 2 B al. ἀπειτέον Artemid. 182 1 L. His cognitis iam melius de forma εἶναι feremus iudicium quae plus sescenties in codicibus reperitur nulla ut relinquatur de mera scribarum lubidine suspicio. Et concedendum sane διεξεῖναι Demosth. or. 20 163 Σ εἰc ἔλεγχον εἶναι Lys. ap. Dion. Halic. de Lys. 35 MBP (optimi) ἀπεῖναι Aristot. meteor. 4 6 283[a] 9 FHN (ἀπιέναι E) περιεῖναι gen. an. 4 770[b] 2 P librariis deberi, verum iam in Dionysio Halicarnassensi subsistere nos iubet gravissimus librorum consensus, cf. ἀπεῖναι Ant. 6 26 87 7 9 8 4 11 44 codd. (ἀπιέναι edd.) 8 65 10 35 AB (optimi) fr. libri XIX (IV 233 29 Kiessl.) Ambrosianus κατεῖναι 6 71 codd. (κατιέναι edd.) μετεῖναι 10 58 AB παρεῖναι 5 49 B; efficacissima quoque Iosephi memoria: ἀπεῖναι A 5 142 191 6 152 7 170 246 etc. (ἀπιέναι edd.) cυναπεῖναι A 3 170 codd. (cυναπαίροντες Epit.) ἐπανεῖναι A 17 93 codd. 18 238 AE ἐπεξεῖναι 16 356 codd. 277 PW μετεῖναι 13 413 codd. ἐξεῖναι A 15 157 Vit. 163 libri B 3 537 libri praeter P etc., sociusque reperitur in huius formae patrocinio vel Plutarchus ceteroquin in scribendo diligentior: τοὺc δὲ θεράποντας ἀπεῖναι πρὸc Καίcαρα κελεύcαc Pompei. 73 (ἀπιέναι Steph.) ἐκέλευcεν ἀπεῖναι Sull. 26 Cim. 18 Cat. min. 28 codd. κελεύcαντοc ἀπεῖναι Mar. 42 codd. potiores κελεύειν αὐτὸν ἀπεῖναι Aristid. 19 codd. φράζοντεc ἐπεῖναι Πομπήιον Pomp. 32 (ἐπιέναι Steph.) μετεῖναι . . ὑπατείαc Pomp. 51 (μετιέναι Muretus) ὠφέλειαν τοῦ περιεῖναι καὶ κυκλοῦcθαι τοὺc πολεμίουc Brut. 43 (περιιέναι Reiske) al., cf. Sintenis ad Aristid. 19. Ad alios scriptores propero: ἐξεῖναι Str. 778 (ἐξιέναι edd.) προ(c)εῖναι ἀπεῖναι Philo II 254 15 (-ιέναι utrobique Wendl.) κατεῖναι 234 16 GF (κατιέναι HP) ἀπεῖναι Dio Chysost. 32 37 libri 11 17 80 VM (optimi) προcεῖναι 44 6 libri ἐc Λεῦκτρα εἶναι Pausan. IX 14 1 V[a]A[g]L[ab] etc. ἀπεῖναι Orig. ed. Berol. II 178 20 (ἀπιέναι ed.) ἐξεῖναι τοῦ βίου Schol. Soph. Ai. 635 εἶναι ἐπὶ τὸ προκείμενον 815 cod. Laurent. ἀπεῖναι ἐc οἶκον Iamblich. vit. Pythag. 100 cυγκατεῖναι Epiph. ed. Dind. III 482 14 ἀπεῖναι Theo Smyrn. ed. Hill. 161 18 etc. His quo maiorem habeas fidem, apud Byzantinos eiusmodi formas obsoletas fuisse memineris. Nam unum illud διεξεῖναι Theophylacti ed. de Boor 244 9 veterum potius imitationem quam vivum scribendi usum demonstrat. Sicine εἶναι recipiendum arbitraris in verba Dionysii Iosephi Plutarchi ceterorum? erit forsitan qui quaerat. Malum hercle proferrem consilium, si ista suaderem. Immo mea quidem sententia rescribi oportet ἴναι et metri ratione et multis codicum testimoniis confirmatum. Verum de Hesiodi versu τὸν φιλέοντα φιλεῖν καὶ τῷ προcιόντι προcεῖναι Opp. 353 propria videtur esse quaestio (προcεόντι Haupt, cf. KB II 218).

1) cf. KB II 217 (προcῄεcαν Hyperid. in Athen. 9 εἰcῄιεcαν Aristot. Rep. 47 17 Bl.[2], at ΑΠΗΙΕCΑΝ recte in ΑΠΗΙCΑΝ mutavit papyri Thucydidis Oxyrhynchicae diorthota IV 39) ἀπῄεcαν Str. 252 ἐξῄεcαν 168 codd. 464 D (ἐξίεcαν [pervulgatum in codicibus vitium] C ἐξίαcιν B) ἐπῄεcαν 270 μετῄεcαν 735 cυνῄεcαν 387 (cυνίεcαν B) 419 420 640. Saepius probam Atticorum formam ᾖcαν in recentiorum scriptis esse traditam Cobet demonstravit Miscell. 155, cf. etiam cυνῆcαν Ioseph. B 1 221 SPLRV (-ῄεcαν CM) ᾖcαν A 3 140 O (ᾔεcαν rell.) cυνπροῇcαν 13 371 P ἐπανῇcαν Proclus Studem. Anecd. II 102 4 προcῇμεν Lucian. v. h. 1 7 𝔄Γ παρῆμεν paullo post Ω προcῇcαν 2 34 Mutin. ἐξῄ(ι)μεν amor. 18 ΩΑΓ ἐπανῇcαν Pseudom. 30 Vindob. (haec omnia neglexit editor novissimus Sommerbrodt) ᾖcαν Procop. b. Goth. 1 19 y. — μετῄειν (1. ps.) POxy I 71, 1 9 (303[p]).

2) ἰτέον et ἐπανιτέον semel Synesius, ceteroquin ἰτητέον παριτητέον, cf. W. Fritz, Die Briefe d. S. 51; εἰcιτητέον παριτητέον Lucianus (Schmid I 261).

εἴρω: (ἐρῶ εἴρημαι etc.): cf. λέγω.

εἴωθα: εἴωθεν op 1 12 εἰώθαμεν μ 72 20 93 21 ρ II fr 1 θδ 143 25 θᾱ 16 4 op 7 19 44 3 -ασι π VI^{2} 175, 26 10 εἰωθέναι οι 11 38 υ 22 6, εἰώθει Ακ 4 2.

ἐλαύνω: de c cf. 227.

ἐλέγχω: de nasali cf. 71, de augmento 203, διελέγξουσιν ρ I 251 14.

ΕΛΘ-: cf. ἔρχομαι et supra pg. 233 (ἦλθον ἦλθα) 231 (ἐλεύσομαι).

ἑλίσσω: εἱλιγμένον Iatr 16 22.

ἕλκω: καθελκύσα[ι μ 15 16, ἑ]λκυσθῆναι οι 21 20.

ἐλπίζω: de aspir. cf. 150, κατηλπίσθη πα fr 57 8.

ἐναντιόω: ὑπηναντίωται Δε 58 6 ἠναντιωμέν[ως (η ex ε corr.) μ 103 4.

ἐξετάζω: de fut. cf. 226, ἐξηταςμένον π VI^{2} 187, 38 7, ἐξ]ετασθέντων ρ I 360 10, ἐξ]ετασθήσεται πτ 17 11.

ἔοικα: de adv. verb. cf. 241, ἔοικεν μ 100 21 θᾱ 15 8 etc. ἐοίκαμεν μ I^{1} 17 43 θδ 141 19 ἐοίκασιν θ 31 11 36 8 etc. -έναι θᾱ 13 20 Iatr 6 22 εἰκός ('consentaneum') πα fr 71 8 ρ I 338 5 Π 19^{b} 10 — ἀπεοικώς υ 10 30 ἐοικότα Iatr 21 47 22 3 23 5 ἐοι[κυῖα 18 15.

ἐπιμέλομαι: de verbo ἐπιμελέομαι cf. 223, de fut. aor. 237.

ἕπομαι: de augm. cf. 203, ἑψόμενα Iatr 22 15.

ἔραμαι: ἐρασθείς ευ O VI 1573, 206 9 ἐρασθέν[τα VIII^{2} 105, 5 18.

ἐργάζομαι: de augm. cf. 203, κατεργάσηται Iatr 20 11 ἐργασάμενον 7 36 ἀπεργάσασθαι υ 33 3.

ἐρεθίζω: ἐρεθιστός πα 2 4.

ἔρχομαι[1]): fut. ἐλεύσομαι (cf. supra 231) et εἶμι (cf. 253), aor. ἦλθον semel ἦλθα (cf. 233), ἐλήλυθα ρ I 36 9 15 II 18 11 254 16 etc. τὰ παρεληλυθότα Stoicorum notio X p 307 VIII^{2} 176, 1 17 177, 2 19 21 179, 1 18 19 180, 2 16.[2])

ἐσθίω: ἵνα . . κατεσθίωσιν κ I^{2} 14, 12 3.[3])

εὐθύνω: de augm. cf. 205, διευθῦναι ρ II 294 8.

εὑρίσκω: de augm. cf. 205, de aor. I II act. med. 234, de η (εὑρήθη εὑρητέον) infra lib. VIII, εὑρήσω ρ I 7 11 62 2 156 9 etc., εὑρεθεῖσι ρ I 253 14 εὑρεθῆ[ναι μ 16 1, εὑρεθήσεται ρ I 207 6 Π fr 4^{b} 1

---

1) Perraro ἔρχεσθαι in Strabonis libris: ὑπέρχεσθαι 622 κατέρχονται 673; praeterea ubique ἔξεισιν δίεισιν διέξεισιν διεξίασιν al. sensu scilicet temporis praesentis. — Deest imperf. ἠρχόμην in VH (nisi recte scripsit Mekler ἤρχε[τ' Ακ 14 14) de quo cf. KB II 430 Reinhold De graecitate Patr. Apostol. 97.

2) ὑπελθετέον Str. 623, τὸ ἐπελευστικὸν εἶδος 554 ἀσυνέλευστοι EOe 20^{b} 2.

3) ἔσθω et ἐσθίω libri sacri (Schmiedel § 15), ἔσθοντες Xen. Hiero 1 22 codex Athenaei III 121^{e} (ἐσθίοντες libri Xenophontis et Athenaei epitome) ἔσθων Theophr. charact. ed. Lips. 20 6 codicum stirpes CD κατέσθεσθαι Theophil. ad Autolyc. 35 v. l. συνέσθων Euseb. dem. evang. 10 1 P (-θίων S) ἔσθοντες Epiph. ed. Dind. II 41 20. — De augmento ει (εἴσθιον Thucyd. III 49 3 E Athen. III 84^{a} 108$^{c\,f}$ etc. [in fragmentis comicis] Procop. hist. arc. 9 Theophan. Chron. 225 9 etc.) alias agendum.

-ονται 14ª 2 ρ II 279 fr 22 p 346 3 10 -ομένων οι 15 9 -εcθαι μ 10 10, εὑρε[τικο]ύc ρ II 137 13.

εὔχομαι: εὔξεcθαι ευ 77 8.

ἐχθραίνω: ἐχθ]ραίν[εc]θαι θ 20 13.[1])

ἔχω: cχώη (cχοίη) 215, augm. verbi ἀνέχομαι 207, εἶχον θ 27 2 (alibi imperf. me non legisse memini), ἕξω πα 1 21 11 9 πβ 31 5 etc. (fere 30ies)[2]) — παραcχήcοντος πα fr 19 8 cχ[ή]cοντα Κα 12 10[3]), ἔcχον ἔcχεν etc. πα 4 26 μ 85 37 cτ 2 10 etc.[4]), ἔcχηκα ρ I 89 8 101 9 118 6 etc., ἀνέξεται πα 10 20 12 23 13 27 ρ I 251 15 cυνέξεται θ 32 6 π[α]ρεξομέν[ων ρ I 4 23 ἀφέξεcθαι ευ 88 11[5]), ἀναcχοίμεθ' ἄν μ 99 3, παρέcχηται ρ I 46 30 II 170 fr 6 παρεcχη[μ]ένοc πα 13 18 cυνεcχημένου ορ 43 27[6]),

---

1) Saepenumero verba ἐχθαίρω et ἐχθραίνω alternant velut in illo Philonis loco: ἐχθραίνουcιν II 252 15 GFP ~ ἐχθαίρουcιν vulgo (ἐχθραίρουcιν H).

2) E forma ἕξω novus provenit aoristus ἕξαι, cf. ἵν' ἧc μοι τελείαν χάριτα παρέξαc BU 48 8 (II—IIIᵖ).

3) ἕξειν Str. 265 385 ἀνθέξειν 249 etc. καθέξειν Agatharch. 117 32, παρέξομεν PPetr II 36 8 (258ª) ἕξειc WL 2167 2175; abest cχήcω etiam ab Atticorum titulis (Meist.³ 180) et a NT° (Schmiedel § 15). — Ἀάννιοc . . μεμίcθομαι τὰc προγεγραμμέναc ἀρούραc καὶ παράcχω ἐνιαυcίωc τὸν φόρον αὐτῶ(ν) BU 303 23 (586ᵖ) ὅνπερ χόρτον . . ἐν ἀγγάλαιc ὁμολογοῦμεν παραcχεῖν P Amh II 150 25 (592ᵖ), ubi aor. futuri vices assumpsit id quod saepius in infimorum sermone observatur.

4) κάταcχε PLond I 97 404 (mag. s. IIIᵖ; sed κατάcχεc 77 363 mag. s. IVᵖ), cf. πάραcχε Eurip. Hec. 842 (KB II 434).

5) παρέξεcθαι Strab. 293 507 ἀφέξεται Agath. 194 14 παρέξεται PPetr II 47 2 (IIIª), sed παραcχηcόμεθα Apollon. Cit. ed. Sch. 2 24.

6) Quae formae in titulis s. III—Iª apparuere εἴcχηκα et εἴcχημαι (v. GM³ 175 Schweizer Gr. d. P. J. 185 188) hucusque in Aegypti papyris desiderantur, cf. e. g. ἀπεcχηκέναι BU 543 11 (27ª) ἐcχηκέναι 363 2 365 15 (VIᵖ) παρέcχημαι PPar 63, 8 15 ἐνεcχημένουc 13 13 (165ª) PTor I 40 32 (116ª) κατέcχημαι BU 8, 2 8 (248ᵖ) al., sed nescio an codicum scriptura κατίcχημαι (κατήcχημαι) certa illius usus vestigia servarit. Etenim inde a Philonis aetate frequentissima occurrunt in libris formae ἴcχημαι (ἤcχημαι) testimonia, ita ut de certa scriptorum consuetudine nemo sanus possit dubitare, cf. κατιcχημένον Philo II 83 11 AF 86 1 AUF 218 14 F 271 7 A κατιcχημένων I 2 6 (-τηc- V opt. -τεc- rell.) κατιcχημένοιc I 180 16 MAPF etc. (ubique in ptc. perf. pass. verbi κατέχω) ὑπηcχημένουc Joseph. A 2 170 ME 12 218 R (-πιc- O -πεc- rell.) ὑπήcχηται 5 93 R κατηcχῆcθαι 148 M (-τειc- E -τεc- rell.) κατϊcχημένου 18 285 E (ubique -ειcχ- Niese ut semel tradit Epitome) ὑπιcχημέναι Lucian. Hesiod. 2 A -ένων 9 AE κατιcχημένοι hist. conscr. 2 𝔄 τὸν ἐπιcχημένον χαλᾶν Alex. Aphrod. in Ar. Top. 153 3 Wallies cum libris AD (ἐνιcχ- B ἀπεγνωcμένον P) ἐνιcχημένοι Clem. Alex. Protr. 24 2 κατιcχημένουc 99 25 ἀπιcχημένοι Strom. vol. II 284 28 κατιcχημένον Porphyr. ap. Euseb. pr. ev. 554ᵈ v. l. προκατιcχημένοι Athanas. ed. Maur. II 23ª v. l. ἐνηcχήμεθα Cyrill. in ev. Joann. ed. Pusey III 302 5 H κατιcχημένον 394 6 libri etc. ὑπιcχημένοιc Euseb. dem. ev. 2 1 etc. ἐνιcχημένοc Procl. ad Plat. Tim. 116 εἰ καὶ μυρίοιc ἐνίcχηντο . . πταίcμαcιν Gennad. dial. Christiani cum Judaeo A Jahn Anecd. graec. theol. I 55 11 al., denique κατιcχημένον Georg. Acropolit. ed. Bonn. 146 1 κατιcχημένοι Cedren. II 578 10 κατηcχημένοι Mikl. et Müll. Acta et Diplom. III 2, 7 (1374ᵖ) al. Verum ut iam certius quae mea sit opinio declarem, originem quidem huius usus ab illo εἴcχημαι petendam esse dico quod Lagidarum aetate viguisse cognovimus, sed mox propter verbum ἴcχω a recentioribus multo cum studio celebratum (v. infra s. ἴcχω) εἴcχημαι in ἴcχημαι est conversum quod usque ad ultima Byzantinorum obduravit tempora. Patronos autem huius formae inter literatos solum invenies, quorum ordinem qui examinaverit, certo quadamtenus vinculo illos contineri non negabit. Saepissime Philonem ac Josephum ecclesiae scriptoribus scribendi more aggregatos esse constat, ab altera

ἐπι[c]χεθῶcι op 30 18[1]), cucχεθήcεcθαι 41 30 49 9, ἀνεκ[τήν πα fr 92 8 (ἀνάcχετα Iatr 16 26), ἑκτέον πα fr 53 10 Ε $\overline{κη}$ 10 8 X p 307 O II 283, 26 12 προc- ρ I 337 3.

ἕψω: de form. contr. cf. 224, ἑψῆcαι Κω λυ 9 2.

ζάω: ἔνθ' ἂν ζῆι θ 33 16 τῶν ζών[τ]ων πα fr 78 6 κατ]αζῶνταc ρ II 162 13 ζῆν ρ I 226 9 θ 2 9 4 2 13 29 etc., ἔζη cτ 18 6 διέ]ζων θ 13 13, ἔζηcε ευ 134 20 θ 30 37 ἔζηcαν 33 36 ζήcαc 13 2[2]), ἐζ[η]κόταc 29 9 cυ[ν]εζηκότων p 1044 19 3 ἐζηκέναι θ 36 29 ρ II 147 22 πα tab. I frust. 2.[3])

ζεύγνυμι: de praes. cf. 238, ἐπέζευκται ρ I 117 5 11 17 119 20 οι 8 25 cυνέζευκται op 27 12 42 23 cυν[ε]ζευγμένην μ 11 9 παρεζευγμέ[ν . . p 176 fr 13 5 ἐπεζεῦχθαι op 31 33 p 1758 5 9 (alii ἐπιζεῦχθαι, cf. supra 206).

ζώννυμι: de c cf. 227, περιζώιcα[c]θαι op 8 19.

ἡγέομαι: ἡγήcεται Ακ 6 43 θ 32 27 34 30 ἡγήc[ε]c[θα]ι μ 92 38 κ[α]θηγηcαμένων πα 5 12 καθη]γήcαcθαι 17, ἡγητέον θ 36 18.

ἥκω: καθήξει Iatr 29 18, προ[c]ῆκε μ 86 12.[4])

ἡττάομαι: ἡττηθέντων Ακ 7 5.

θάπτω: ἔθαψε p 495 12 4.

θαυμάζω: de fut. cf. 231, τ]εθαυμακώ[c υ 5 28, τεθαυμαcμέ[ν]ουc $\pi\bar{\epsilon}$ 31 21, ἐθαυμάcθ[η Ακ 4 4 θαυμαcθεῖ[cαν $\pi\bar{\beta}$ 57 11 θαυμαc[θ]ῆναι Ακ pg. 75 3 Mekl., θαυμαcτόν μ 105 5 θ 29 2 ρ II 83 17, θαυμαcτέον ρ II 14 6 27 3 29 13.

θέλω: de praes. imperf. fut. aor. cf. 131, τεθελήκαcι ρ II 76 fr 1.[5])

θερμαίνω: θερμανθέντο[c $\pi\bar{\beta}$ 50 13 διαθερμαγθέντοc Ακ 5 15.

θηράω: θηραθείc Ακ 13 10.

---

parte philosophos quoque inter sese cohaerere nihil mirum. — εἴcχηκα (sive ἴcχηκα) Romanorum aetate nemo iam scripsisse videtur, sed notare lubet dipthongum ει a verbo εἶχον in alias formas intrusam: παρείχουcαν Anonymi fabula Rendiconti della Ac. dei Lincei 1897, 92 (pap. s. II—III^{p}) παρείχεται Philo mechan. synt. ed. Schoene 89 31 libri (PV) παρείχει Hippolyt. ed. Berol. I 1, 168 2 A, εἴcχον BCH III 42 (tit. metr. Tei inventus) παρείcχοντο Paus. I 4 3 M^{o}V^{t} παρείcχετο Theophyl. ed. de Boor 267 18 L ἠνίcχετο (sic) Sophron. Patrolog. 87 III 3428^{b} ἐπεῖcχεν Vita S. Georgii Chozebitae Anal. Boll. VII 120 1; alii ἦcχον scribebant, cf. παρῆcχε Wess. 1889 218 1 221 1 224 1 230 1 etc. (s. VI—VII^{p}) BU 681 1 MER II—III 264 (VI—VII^{p}) κατῆcχον Acta Cosmae et Damiani Boll. Sept. VII 469^{c}.

1) cυνεcχέcθη LXX 2 Reg. 24 21 25 Alex. ἐπεcχέcθη Joseph. B 6 107 L^{1} περιεcχέcθηcαν 421 C cυcχεcθῆναι Alex. Aphrod. in Ar. met. 720 22 A alia, quibus scribarum notatur vitium.

2) Frequenter illo aoristo utuntur Josephus (Schmidt 543) Lucianus (Schmid I 221) alii multi.

3) ἐπεζηκέναι POxy I 68 13 17 (131^{p}) cυνεζηκώc Aristides (Schmid II 30). — ζήcεται PLeid X 11 23 (in auctoris de metallis componendis libro), verum ζήcειc haud raro in sepulcrorum acclamationibus apparet, cf. e. g. Simplici zeses Archaeol. Anz. 1902 p. 77.

4) ἡκέναι PPar 35 30 (163^{a}) cf. supra 210.

5) τεθελήκαcι POxy II 237, 7 18 (186^{p}), τεθελήκουcι (= -αcι) PAmh II *130 16 (70^{p}).

θιγγάνω: θιγγάνον ρ I 366 5 -ο[ν]τας 184 3 θ[ιγ]γάνειν 366 11[1]), θιγε[ῖ]ν 141 16.

θλίβω: ἐκθλείψουσιν Iatr 18 33 (de longo ι cf. 29).

θνήισκω: de ι muto cf. 49, ἀπέθανεν p 1044 31 6 -νον θ 29 13 ἀποθάνωσιν θ? XI^2 37, 18 17 θανόντας ρ XI^2 144, 4 3 ἀπο- θ 33 16 -ό[ν]των 29 14 θανεῖν πρ 13 14 ἀπο- Ακ 10 11 p 1044 22 8, ἐκτεθνή-[κ]ασι θ? XI^2 37, 18 16 τεθνηκότας θ? X^2 62, 21 14 — τεθνεώτων β fr 10 14 τεθνάναι θ 1 6 11 15 p 1013 Scott Fr. Herc. 309 7.[1])

θύω: θύσων μ 89 12, θῦσαι Ακ 7 45.

ἱζάνω: ἐφι]ζάνειν (?) κ I^2 89, 7 11.[2])

ἵζω: προσκαθιζούσης Iatr 32 22 37 4 ἐγκα]θ- 35 6, ἐκάθι[σ]α X p 307 VIII^2 293, 8 12.

ἵημι: de longo ι cf. 29, de opt. προεῖτο ∼ προοῖτο 218, ἀφίημι ορ 23 34 31 21 p 255 O VI 1578, 211 3 ἀνίησιν μ 18 20 84 17 συν-[ίε]μεν ρ I 112 18 συνίασι Φ? p 862 Scott Fr. Herc. 319 2 ἀνιῇ μ 85 24 προιῇ 9 4 παριῶμεν ρ II 126 12 συνιείς p 353 IX^2 7, 7 6 συνιέντα πε̄ 33 9 παριέντας ρ I 151 12 ἀφιέν[αι ρ I 199 27 καθιέναι κ I^2 91, 9 16 συνιέναι ρ I 193 20 II 47 4 πτ fr 4 4 6 13 ομ 10 3 π X^2 8, 8 3[3]), παρή-σομεν σ 4 12 27, συνῆκας υ 22 32 παρῆκε ρ I 64 22 II 189 7 παρῆκαν θα̅ 23 9 (cf. supra 240)[4]) ἀφείς ρ I 361 6 π VI^2 175, 26 23 ἀνείς ρ I 211 7 παρείς στ 18 11 etc., πα[ρ]ε[ί]κασιν ρ I 52 24, ἀφίετα[ι θ? XI^2 40, 21 14 προσιέμεθα μ 85 35 π XI^2 162, 9 20 προσίενται ρ I 16 9

---

1) τεθνηκότων Strab. 689 — τεθνεῶσι ib., τεθνηκόσι Agatharch. 115 13; de Josepho qui constanter fere τεθνάναι scribit alibi vero utroque utitur scribendi modo cf. Schmidt 482. In Aegypti papyris est τεθνηκότες PPar 66 35 (II^a) τεθνηκότων WL 1914 (III—IV^p) — τῶν τεθνεώτων PLond I 74 289 (IV^p) θεθνάναι (sic) POxy I 130 12 (VI^p). — Fuerunt qui τεθνεώς in τεθνώς contraherent, cf. KB II 443 τεθνῶτα Demosth. in Lept. 104 Σ τεθνώς BCH XVIII 438 (Argili, tit. metr. aet. Rom.) τεθνῶτι PAS III 204 (Pisid. i) τεθνῶτι 196 (ib. i). — Contra τεθνειώς quod a Blassio (KB II 443) sequioribus poetis tribuitur, in pedestris quoque linguae memoria apparet. Quodsi Herodoto τεθνηώς relinquendum censebis (sic 2 90 P^{1}R, τεθνειώς P^{2}ABC), ad certe Hippocrati dipthongum non abiudicabis: τεθνειῶτα VIII 146 C -ῶτος 148 C IX 338 cod. Pal. 398 τεθνιός (i. e. τεθνειός) VII 350 VIII 220 θ, cf. etiam τεθνειός Plat. Euthyphr. 4^b BT (codd. primarii) -ῶτα Apol. 40^c E -ῶτες 40^e DE (-ηῶτ- B -εῶτ- F). Apud Thucydidem 4, 38 1 vulgo scribitur τεθνεῶτος, papyrus vero Oxyrynchi reperta exhibet τεθνεῶτος ex τεθνηῶτος correctum. Unde aut η aut ει rescribendum esse puto. Ceterum cf. verbum ἄγω: ἀγήοχα ἀγείοχα ἀγέωχα (pg. 243).

2) Straboni verbum ἱζάνω incognitum, at habet ὑφίζησιν 51.

3) In hoc verbo relicta flexione in -μι novae formae a posteris creatae sunt ἵω et ἕω εἰς sed illae frequentiores fuere, cf. ἀφίομεν συνίειν ἤφιεν — ἀφεῖς e libris sacris (Schmiedel § 14 16). Excussis titulis repertum est συνεφίοντος IMB 377 75 (Tei IV^a) testimonium huius usus fere antiquissimum, dein ἀφίομεν CI II 2131^b 15 (aet. Rom.), cf. παραφίων DA 169 14, ἀφιούσης Aristot. h. a. 5 568^b 30 A^a ἀφίομεν probl. 35 8 965^a 30 Y^a ἀφίω Joseph. A 13 52 PFLV (-ίημι AMWE) μεθιόντων Plut. Cat. mai. 11 A ἀφίοι συνίοι Aristides (Schmid II 26). De verbo ἀφέω cf. Veitch^4; addatur ἐξαφεῖν Bito construct. ed. Wesch. 47 7. — τὴν διάνοιαν τοῦ συνίναι LXX Hesai. 59 15 Sinaitici librarius ἱέναι ∼ ἵναι memoria turbatus. An συνεῖναι intelligendum?

4) προεφῆκα PTebt I 129 96 (I^{a1}), sed perf. ἀφείκαμεν PPetr^2 155 4 (III^a).

παριῆται c 35 1 ἀνιέμενα π$\bar{β}$ 63 7 προιέμενοι ρ II 159 1 etc. ἐφιέcθω M X^2 73, 5 8 ἀνίεcθαι φιλαρτ IX^2 192, 6 2 π$\bar{β}$ 18 6 προ- c 35 1 οι 25 16 προc- μ 89 21 ρ I 245 10[1]), ἀνείμην μ 42 2 προέμενοι ρ II 159 1 ὑφέμ|μενοc (sic, cf. supra 10) π VIII 87, 9 23, προεῖται πα 14 17 ἀνειμένη θδ 105 25 -νη[ν 168 40 -ν[ουc μ 72 22 -νων 85 22 ὑφειμένηc ρ I 119 11 ἀφείcθω ρ I 70 15 19 π[α]ρείcθω II 203 10 παρεῖcθαι I 198 24 [2]), παρεθῇ 112 6 παρεθέν[τ]οc πα fr 88 12 [3]), ἀφετέουc μ 89 16.

ἱκνέομαι: ἀφίξεcθαι θ 27 10[4]), καθίκοντο μ 87 15 ἀφικόμενοc p 1044 31 5 ἀφικέcθαι p 296 VII^2 33, 7 7, ἀ]φείγμεθα p 176 O I 172, 80 1 (= Є) ἀφιγμένα ορ 3 8, ἐφικτόν Φ? p 862 Scott Herc. 319 13.

ἱλάcκομαι: ἀφειλαξόμενον Π 3^a 9.

ἵπταμαι: v. πέτομαι.

ἱcτάνω: v. ἵcτημι.

ἵcτημι: de forma ἱcτοῖτο cf. 218, de plusquamp. 209, ἵcτηcι[ν ρ 1 207 14 παρίcτηcιν c 12 37 32 20 μ 69 11 etc. καθίcτηcιν θ 1 13 etc. περιίcταμεν π IV^2 158, 54 12 καθιcτᾶcιν ρ I 200 4 ἐφιcτᾶcιν π 282 fr 7 cυνιcτᾶcιν υ 13 10 ἂν . . ἀφιcτῇ c 38 31 ἀποκαθιcτάc πλ 22 7 παριcτάc μ 23 8 προιcτάν[ταc π$\bar{β}$ 54 22 cυνιcτά[c πρ 10 9 ἐ]φιcτάντω[ν προν 3 3 (καθιcτάν Є κύρ. δόξ. 21) καθιcτάναι Π 23^b 2 Є $\overline{ιε}$ VI^2 fr 34 14 — ἐ]φιcτάνο[υ]cιν (indic.) μ 72 17 παριcτάνουcιν c 29 31 ορ 45 33 ρ I 266 33 [ἐ]φιcτάνη υ 11 28 καθιcτά[νουcα ρ I 136 13 διιcτανούcηc θ 8 10 παριcτάνουcαι Є p 1191 WS I 31 142 πα]ριcτανουcῶν π VII^2 89, 11 6 ἀφιcτάνειν ἐφ- καθ- etc. ρ I 361 6 μ 52 16 11 9 etc. (11^{ies}) ἐφιcτάνειν Δπ 19^d 11 — κ]ạθιcτῶν (?) θ? p 807 X^2 61, 20 27 [5]), παραcτ[ή]cω

---

1) ἀφίονται ev. Jo. 20 23 (Schmiedel § 14 16) ἐνιόμενον Joseph. B 7 14 P ἐπαφιόμενοι A 13 96 P καθυφίοντο A 6 34 RO; ἐφεῖται pro ἐφίεται POxy II 237, 7 16 18 (186^P).

2) καὶ ἐπὶ θατέρου τὸ μὲν 'ἁλὸc' [ἐ]πιτετάcθαι τὸ δὲ 'ἔξω' [Α]ΝΙЄΙCΘΑΙ π$\bar{β}$ 18 10 ubi Hausrath [ἀ]νεῖcθαι scripsit Usenero auctore. Papyrum ipsam nunc deperditam esse cognovi, Neapolitani vero haud magna in hisce rebus est fides. — ἀνημένην Philop. in Ar. de an. 380 12 D ὑφημένωc Procl. in Tim. 33 A perinde aestimari oportet atque τέθημαι de quo infra dicam s. τίθημι.

3) In verbis compositis augmentum haud raro omittitur, cf. Schmiedel § 12 5 (ἀνέθη LXX Iudic. 8 3 Act. Apost. 16 26 ἀφέθη Hesai. 33 24 ἀφέθηcαν ep. ad Rom. 4 7) ἀφέθη Demosth. 57 34 ΣΦ ἀνέθη Philo I 217 19 $MSPA^2$ Jos. B 4 297 ML ἀνέθηcαν 7 241 L παρέθηcαν 5 126 C^1 ἀφέθη A 8 202 RO, verum ἀφείθη Str. 670.

4) ἵξεcθαι Onos. 2 13.

5) At prorsus falsum παρ[ιc]τᾶι Us. Epic. 148 3 (in epist. Epicuri, ubi collata papyro rectius legitur φαντακίαν). Certiora illius flexionis exempla praebent Agatharchides (καθιcτῶντεc 140 1 — -ίcτηcιν 160 19 ἐφιcτάc 122 3) et Strabo (cυνιcτῶcιν (indic.) 437 ubi cυνιcτᾶcιν ag codices deteriores, ἐξιcτώντων 305 E (-τάν- ABC)). Rursus ἀποκαθιcτάνειν Asclepiodotus 10 9 12 1 6, ceteri vero hoc verbum ignorant: ἀφίcτηcιν Str. 558 cf. 105 613 796 ἐφιcτᾶcι 768 cf. 144 384 501 822 ἀφιcτάc 478 557 628 ἀφιcτάντα 649 καθιcτάντεc 285 541 καθιcτάναι 402 καθίcταcαν 280 822, ἐξίcτηcι Onos. 29 1 καθιcτάτω 2 3 8 1. Apud Josephum ἱcτάνω praeter cυνίcτανον A 6 272 in infinitivo solum adhibetur et ἱcτάω in praes. ind. infin. imperf., ceteroquin ἵcτημι in omnibus formis si excipis infinitivum (διcτάναι Vit. 139 singulare est), cf. Schmidt 473 sq., de aliis scriptoribus idem Schmidt l. c. Schmid II 26 Bernardakis Plut. Mor. I ʟxxxɪɪ (saepe verbum ἱcτάω in Plutarchi libris occurrit)

ευ 145 10 ἐ[κc]τήcει οp 41 10 etc.[1]), ἐπέcτηcε Iatr 16 44 παρ- μ 73 10 80 43 etc. παρ[α]cτήcηι πτ 2 9 ἐπιcτήcειε πα fr 58 9 παραcτήcαc ευ 144 4 ἐπι- Π 21^b 13 etc. cτῆcαι ρ I 73 3 παρα- 65 9 135 39 etc., ἀπέcτη ρ II 31 5 Ακ pg. 66 27 Mekl. ἕcτημεν οp 41 27 ἀποcτῆι ρ II 104 fr 10 cτῶμεν Δε 54 2 καταcτάc μ 18 38 περιcτάντεc ρ I 8 36 etc. ἀποcτῆναι ρ I 196 2 cυcτῆναι οι 8 16 ρ I 93 35[2]), παρεcτακέναι ('apposuisse') ρ I 9 10 πβ̄ 1 15 pi 1647 20 4 π]αρεcτακότεc 26 13[3]), ἕcτηκε (intr.) ρ I 83 6 209 14 II 192 9 etc. ἀφεcτήκαcιν ρ I 12 28 ευ 107 2 ἐφ- ρ I 202 7 παρ- c 32 30 cυν- ρ II 7 15 θδ 167 22 καθεcτήκωcιν οι 15 45 ἑcτηκώc p 1013 Scott Fr. Herc. 310 3 4 6 ἐφ- π 5 19 καθ- πε̄ 15 29 ρ I 84 27 π VII^2 83, 5 2 cυν- θδ 165 40 Π V^2 197, 1 6 ἐνεcτηκότοc μ I^2 5, 3 19 etc. cυνεcτηκυῖαν ρ II 291 10 ἐνεcτηκυίαc ρ I 65 30 etc. τὸ ἑcτηκόc ρ I 53 9 54 6 71 7 ἀφ- πβ̄ 65 7 καθ- μ 31 15 Π 24^a 2 Κα 16 2 (τὸ ὑφεcτηκόc Ε κύρ. δόξ. 22 cυνεcτηκόc Χ ap. Gell. XIV 4) ἑ]cτηκότα ρ I 2 1 etc.

Veitch[4] 338. Multifarie Aegyptii quoque scribere solebant: καθίcτηcιν PGrenf I 37 18 (II^a) ἱcτάc DA 182 7 ($III—IV^p$) ἀ]ποκαθιcτάτω RevL 17 5 καθιcτάτωcαν 44 4 (258^a) — ἀνθ[ι]cτάνειν PPetr II 120 14 (III^a) ἀφιcτάνειν CPR I 5 14 (168^p) 189 20 ($I—II^p$) BU 542 15 (165^a) — καθειcτᾶ καθειcτῶcιν PPar 23 11 14 (165^a) καθιcτῶντα 51 15 (160^a) καθιcτῶντοc PLond I 186 546 (78^p) cυνίcτα δὲ cαυτόν PBer 2 73 ($III—IV^p$). In NT° regnat ἱcτάνω, raro apparet ἵcτημι ἱcτάω, sed nova insuper accedunt verba cτάνω cτήκω cf. Schmiedel § 14 14 ἐκcτάνων Epiphan. II 430 12 Dind. Sexta ut ita dicam forma est cταίνω quam e Kaib. Ep. 970 1 notat Schmiedel l. c., adde cυcταίνουcι Hippolyt. ref. haer. 424 53 ἀπεκατέcταινεν Leontii Vita Joannis ed. Gelzer 66 17. Dieterichii commentatione p. 218 sq. caute utendum esse moneo.

1) καθιcτήcειc LXX Dt. 17 15 Alex. indicavit Schmiedel § 14 14; ἑcτήκειc WL 782 sensu futuri idem atque ἑcτήξειc videtur, cf. supra 211.

2) Deest imperativus, qui est ἀνάcτα et ἀνάcτηθι in libris sacris (Schmiedel § 14 15, praeterea ἀναcτήτω ἀνάcτητε), cf. ἀπόcτα Euseb. Emesenus ed. August. (Elberf. 1829) 33 παράcτα μοι PBer 2 79 ($III—IV^p$) quaeque supra pg. 246 de formis ἀνάβα ἀνάβατε sunt dicta; ἀνάcτατε LXX 2 Sam. 15 14 Alex. Vat. — Nonnulli vero in adhibenda vocali α longius sunt provecti: ἀναcτάcαντεc JHSt IX 124 (Cerami i) ὅπωc . . ἀποcτάcω BU 46 19 (193^p) ἀνέcταcαν Athen. 19^e C cυνεcτάcαντο Martyr. Petri ed. Lips. 94 9 P, παραcτᾶναι PLeid U 2 11 (II^a) ἔκcταθι epist. Barnab. 11 2 Vs Ox.

3) In his periodis πρὸc ὃ μάλι[cτ]α νῦν παρέcτηκ[εν τὸ] 'οἰκείωc' ρ II 11 9 ἀντιπίπτοντα προφε[ρ]όμεν[οι] παρεcτήκαcιν ὥ[c τὸ]ν ὅλον τρόπ[ον] ἐ[λέ]γχοντε[c] c 30 20 subest fortasse παρέcτηκε sensu transitivo positum, cf. τὸν λόγον τῶν χαλκῶν ἀπέcτηκα (sic, cf. pg. 146) PPar 59 2 (c. 162^a, ni legendum potius ἀπέcταλκα) ἀφέcτηκα τὴν εἰρήνην μου LXX Jerem. 16 5 Alex. Sinait. διέcτηκε transit. Arist. de vent. 973^a 18 fr 238 1521^b 11 (Bonitz Ind. 196^a 47) καθεcτήκει Joseph. A 9 11 M (-τάκ- rell.) παρεcτηκότεc Sext. Emp. 756 6 V (-τάκ- vulgo) καθεcτηκέτω ἀποκαθεcτηκέτω Theo Smyrn. ed. Hill. 161 20 164 7 cod. ἐξεcτηκότα· εἰc δίκην κεκληκότα Hesych. Contra ὦτα . . ἑcτακότα Adamant. physiogn. ed. Foerster 380 18 P (-τηκ- C) ἑcτακυῖαι 364 14 P (διεcτηκυῖαι C recte) τὴν Λυcιμαχίαν ἀνεcτακυῖαν ἀνῴκιcε Dio Cass. (Zon.) fr. libri XIX p. 284 20 Boiss. C (-τηκ- BA^c) ἀνεcτακέναι (intr.) Gennad. dial. Christiani cum Judaeo AJahn Anecd. graec. theol. I 10 18. — Ceterum cf. Veitch[4] 339 καθέcτακα Hyperid. in Eux. 28, cυνεcτακότεc PLeid B 2 8 (164^a) καθεcτακότεc PPar 62, 5 3 (II^a) καθεcτακέναι PTor I 34 33 (116^a), cυνεcτακέναι PLond II 164 13 (10^a) 118 8 (145^p) POxy I 94 6 (83^p) 97 2 (115^p) μεθ- PLond II 164 10 (10^a) ἐπιcυνεcτάκαμέν cοι ἀνθ' ὑμῶ[ν] πραιτορεύιν (= cὲ ἀνθ' ἡμῶν πρ.) 117 10 (136^p). Saepe hisce formis utitur Sextus Empiricus (cf. ind. verb. s. παρίcτημι), καθεcτάκαμεν praebet Apoll. Cit. ed. Sch. 13 14 32 33 9 μεθεcτακώc παρέcτακεν Longin. de subl. 32 43 42 4 ed. Vahl. ἀνεcτακώc Aristides (Schmid II 30), sed ignorant talia Strabo Agatharchides Geminus alii.

ἑcτηκότωc ρ I 70 13 II 126 9 — καθεcτώc (m.) ευ 125 14 αι 272 10 προεcτῶτι οι 14 11 καθεcτῶτεc κ I^2 88, 6 4 etc. cυνεcτῶcαν ρ II 27 5 καθ]μ 31 11 καθεcτώcηc c 38 8 ρ I 265 33 383 1 μ 64 2 (ἑcτόc neutr. deest) καθεcτῶτοc Φ p 1004 O II 435, 138 3 ορ 6 16 οι 27 46 ἐν- 21 17 προεcτάναι ορ 29 15 cυν- p 1055 VI 2^1, 17 4 Iatr 14 28 15 30 etc. (12^{ies}) ὑφεcτάν[αι p 1055 VI 2^1, 1 2[1]), ἵcταται πα fr 20 8 cυν- ορ 37 33 etc.

---

1) Permulta praebent Strabonis libri: διεcτήκαcιν 435 προ- 776 διεcτηκώc 409 -ότων 93 καθεcτηκότοc 54 -ότα 19 180 -ότων 481 ἑcτηκόc 601 διαν- 274 καθ- 648 (καθεcτώc Epitome) μεθ- 245 cυν- 82 660 — ἕcταμεν 817 ἀφεcτᾶcιν 666 809 δι- 786 παρ- 710 προ- 467 παρεcτώc (masc.) 652 προ- 503 806 ἑcτῶτι 53 etc. ἀφεcτῶcαν 152 cυνεcτῶcα 41 85 etc. διεcτῶτα (neutr.) 8 27 88 304 etc. ἑcτάναι 110 692 714 ἀφ- 91 742 835 καθ- 745 cυν- 468. Itaque nec ἑcτηκυῖα ἑcτηκέναι nec τὸ ἑcτώc Strabo scriptum reliquit. Sed adeamus ceteros: διεcτήκαcι Asclepiod. 4 1 — καθεcτῶτα 12 6, διεcτηκυῖαν Agatharch. 190 15 ἑcτηκόc 147 7 — ἑcτᾶcιν 146 10 διεcτῶτεc 140 4 148 8 etc. ἐφεcτώcηc 140 13 (nusquam τὸ ἑcτώc), ἀνεcτηκότων Onos. 42 15 — ἑcτάτω 21 6 ἑcτώc (masc.) 42 14 cυνεcτώc (m.) 35 5 ἑcτῶτεc 10 11 ἑcτώτων 17 1, cυνεcτηκυῖαν Gemin. 38^c ἀφεcτηκόc 43^a ἑcτηκέναι 3^d cυν- 24^c. Inde a Gemino quem cum sui temporis papyris conspirare saepius adnotavimus expeditus patet transitus ad aevi Lagidarum libellos. Regnant enim in his formae a stirpe ЄCΤΗΚ derivatae: προεcτηκώc RevL 43 3 (258^a) -ότι ib. 41 16 -ότοc PLond I 10 4 (162^a) etc. οἱ προεcτηκότεc I 25 10 (161^a) τὸν ἐνεcτηκότα καιρόν PPar 64 39 (c. 160^a) ἐνεcτηκυῖαν PTor I 40 7 (116^a) ὦτα ἀφεcτηκότα PPetr II 10 12 (255^a) PGrenf I 21 9 (174^a) PPar 5, 1 5 (113^a) etc. — τοῦ ἐνεcτῶτοc (ἔτουc) PLond I 23 25 25 15 26 13 (161^a) PPar 15 26 (120^a) πρωεcτῶτοc (sic) PLeid U 3 81 (II^a) ἐνεcτῶcαν PPetr II 60, 2 5 (c. 250^a) PTor I 42 29 (116^a) -ώcη[ι II 69 21 (137^a). Sed constrictiori scribendi generi indulsit Romanorum aetas (velut τοῦ ἐνεcτῶτοc τῇ ἐνεcτώcῃ τοῖc προεcτῶcι al., καθεcτάναι PLond II 165 27 (10^a)), neque vidi qui alteram sequerentur rationem praeter magicorum librorum auctores: παρεcτήκαcι PBer 1 199 208 WL 1204 (III—IV^p).

Superest ut inquiramus in participium generis neutrius (ἑcτώc ∼ ἑcτόc), de quo cf. KB II 187 ORiemann BCH III 440—442 v. Bamberg Zeitschr. f. d. G. W. 1886 Jahrb. 50 Schneider ad Plat. Rep. VIII 564^d Schanz praef. ad. Plat. Theaet. p. XII KΚόντοc Παρν. 1880, 185 (τὸ ἑcτώc, non τὸ ἑcτόc scribendum esse dicit). Apud Atticos longe maior librorum pars in brevem syllabam conspirat: ἑcτόc Plat. Parm. 146^a 156^c ἀφεcτόc Critias 113^c καθεcτόc Thucyd. III 9 1 CE^{1}M (-ώc ABGFE^2) Plat. Tim. 46^b Leg. 794^d (sic Clark. m. 1, -ώc m. 2) περιεcτόc Thuc. IV 10 1 CEM (-ώc ABFG) Plat. Tim. 33^c (-ώc dett.) προεcτόc Rep. 564^d ξυνεcτόc Tim. 56^d. Poetarum loci sunt hi: παρεcτόc ⏑ – ⏓ Sophocl. OR 633 (-ώc Laurentiani corrector quintus et A) πρὸc τὸ παρεcτόc – ⏑ ⏑ – ⏓ Arist. Eq. 564 Ravennas (-ώc Venetus ΓΘΑΡΜ). Priusquam recentiorum scriptorum ordinem perlustramus, brevi Aegypti papyrorum fiat mentio. Namque in his inde a prima Romanorum aetate per tria fere saecula verbum ἐνεcτόc frequentissimum reperitur, cf. εἰc τὸ ἐνεcτόc (scil. ἔτοc) POxy II 245 6 (26^p) BU 28 18 (183^p) 139 10 (202^p) etc. ἐπὶ τὸ ἐνεcτόc POxy I 102 7 (306^p) 103 6 (316^p) εἰc] μόνον τὸ ἐνεcτόc BU 237 4 (164^p) etc., dein ἄκυρον καθεcτόc (scil. ὑπόμνημα) POxy I 68 32 (131^p) τὸ ἑcτόc Wien. Denkschr. 1897, 18 nr. 59 6 (tit. Lyc. aet. Rom.) ἐνεcτὸc ἄλγοc LXX 2 Macc. 3 17 Alex. (-ώc Veneti s. VIII—IX m. 1 -όc m. 2), at τὸ παραcτώc (sic) ἀγαθὸν δαιμόνιον scriptor libelli magici WL 1711 (IV^p). Inter auctores multi sunt, qui ab his formis consulto se abstinuisse videntur, cui numero praeter Philodemum Agatharchidem Strabonem supra memoratos Plutarchum quoque (cf. e. g. παρεcτηκόc Crass. 24 τὸ cυνεcτηκόc Philop. 10 Sulla 19; τὸ γὰρ ὑφεcτώc Moral. 1085^f ex alio videtur esse petitum philosopho) et Pausaniam (velut ἑcτηκόc II 22 4 ἀφεcτηκόc III 14 9) adsignabis. Qui vero breviore utebantur forma ultimam syllabam corripuerint an produxerint saepissime propter lectionum discrepantiam diiudicari nequit, cf. e. g. Josephi loci: τὸ διεcτόc A 16 150 P^{2}A^1 (-ώc P^{1}A^{2}MWE) τάγμα διεcτόc B 2 169 L^{1}R (-ώc PAMVCL^2) τὸ cυνεcτόc A 11 323 PA^{1}L^1 (-ώc A^{2}L^{2}VWE) B 1 336 V^{1}C^{1}RL (-ώc PAMV^{2}C^2). Sic quotienscumque fere eiusmodi formae in libris oc-

ἱς]τάμεθ[α ρ II 240 17 ἀφίςτανται ρ I 216 17 ἐξ- ορ 47 20 καθ- ορ 4 15 etc. περιιςτῆτ[αι πβ̄ 46 23 καθις[τ]αίμεθα φιλαργ IX^2 199, 13 14 ἵςτα[ιντ'] ἄν ρ I 24 12 ἱςτάμενος Iatr 26 34 ἱςτάμενοι υ 13 13 -ένων ρ I 35 23 etc. ἵςταςθαι ρ I 53 4 95 14 239 16 etc. ἵςτατο ορ 1 20 διίςταντο Ακ 19 1 καθ- ευ 115 2[1]), προςτήςεται πα fr 59 3 μετα- 89 9 περι- col 13 10 ἐξςτηςόμενος (sic) ορ 38 32 π]α[ρ]αςτηςομ[έν]ων οι 14 35 προςτ[ή]ςεςθαι ρ II 216 16, ἀπεςτήςα[το πβ̄ 56 11 κατε[ςτη]ςάμεθα ρ I 77 25 προεςτήςανθ' ἑαυτῶν Ακ 18 5 ὑπ[ο]ςτήςηται ςτ 18 16 ςυςτηςάμενος ρ I 114 13 -ένο[υς φιλαργ VII^2 192, 3 10 al. ςυςτήςαςθαι οι 8 11, παρέςτανται ('adstant') β 12 12 ς]υνεςταμ[έν]ων (de sensu nil constat) p 118 O VII 1670, 9 fr 23 ἐξ αἵματος πεπηγότος καὶ ςυνες[τα]μένου Iatr 17 28.[2])

---

currunt, librarios alios hanc alios illam rationem sequi videmus, sed haud scio an quasnam in partes Byzantini inclinarint re diligentius examinata appareat. Omnibus enim locis quibus tota syllaba librarii differunt longiorem formam unice veram ac genuinam esse per se patet, at cf. καθεςτηκός Strab. 648 CDF (-εςτώς E) ὑφεςτηκός Philop. in Ar. de gen. et corr. 48 28 RG (-εςτώς TZ) τὸ ὑφεςτηκός Simpl. in Ar. phys. 217 11 D (-εςτώς rell.) in Ar. de caelo 93 24 96 8 E^2 rell. (-εςτώς E^1) τὸ ςυνεςτηκώς (sic) in Ar. de g. et c. 783 33 E (-εςτώς aF), dein τὸ ἐφεςτός Al. Aphrod. de an. 149 18 cod. s. IX (-ώς apogr. Vindob. s. XVI) τὸ ὑφεςτός Philop. in Ar. de gen. et corr. 207 7 271 10 etc. T^1 (-ώς T^2) τὸ ςυνεςτός Simplic. in Ar. phys. 1248 5 A^1 (-ώς A^2) ἑςτός Damasc. ed. Ruelle II 24 30 97 11 102 10 19 109 3 117 21 etc. constanter codex A s. IX—X (-ώς saepissime apographa intulerunt quod editor quoque praefert) ςυνεςτός Euseb. in Marc. 112 cod. s. X (-ώς m. 2) etc. Quodsi aliquoties contrarium factum esse cognoscimus: τὸ ἐφεςτώς Longin. de subl. 38 14 cod. τὸ παρεςτώς 60 14 cod. (-ός utrobique apographa nonnulla) ὑφεςτώς Philop. in Ar. de gen. et corr. 214 8 Z^1 (-ός Z^2) τὸ διεςτώς Simplic. in Ar. de caelo 178 4 E^1 (-ός E^2) non multum his probari contendo. Nam huiusmodi correctiones ex parte alio collato codice oriri potuisse quis est qui neget? Et profecto quantum valuerit apud infimos terminatio -ως ex his quoque facile disces: ἑρπετὸν . . ἑςτηκώς Epiphan. ed. Dind. II 260 19 codd. ὕδωρ . . γεγονώς 497 1 codd. τὸ ἠςθενηκώς LXX Ezech. 34 4 Alex. s. V τὸ γεγονώς ev. Luc. 2 15 cod. Bezae s. VI χάραγμα . . γεγονώς Theoph. Chron. 365 12 D (opt. s. X) HEFM τὸ ςκέμμα . . τετευχώς Galen. scr. min. II 110 15 cod. et utraque Aldina τὸ ςυνειδώς Dio Cass. 50 18 codd. etc., cf. etiam τὸ γεγονὼς λῖμμα (= λεῖμμα) PTebt I *115 23 (114^a). Quae cum ita sint recipiant editores correptas formas modo proba memoria sive parte eius adiuventur, ubi vero unum productum est scribendi genus traditum velut in libris Sexti Empirici non ita antiquis (τὸ ἐφεςτώς 153 30 516 30 etc. τὸ καθεςτώς 204 22 205 19 etc.) quominus codices sequantur non impediam.

1) Absunt ergo formae verbi ἱςτάνομαι cuius haec fere extant testimonia: τοὺς καθιςτανομένους BCH XVI 140 8 (Astypalaeae, tit. dial. dor. aet. Ptol.) παριςτανομένους DS^2 376 36 (Acraephiae 67^p), κατιςτανομένων (sic) BU 747, 2 verso 1 (139^p) οἱ καθιςτ[α]νάμενοι (sic) PAmh II 70 4 (II^p) ἐξιςτανόμενος CPR I 20, 1 6 (250^p, verum ἀφιςταμένου 15) ἱςτανόμενος DA 108 7 pap. A (ἱςτάμενος pap. B) WL 257. In LXX versione talia plerumque in verbo ἐπανίςταμαι occurrunt: ἐπανιςτανόμενοι Iob 27 6 Ps. 108 28 etc. μεθιςτανομένους 3 Macc. 6 12 Venet. (μεθιςταμέ- Alex.), cf. deinde ὑφιςτανόμενος Aristot. de caelo 4 4 312^a 3 E (opt.) καθιςτανόμενος Joseph. B 1 206 LVR (-ςτόμ- PAMC) ςυνιςτανομένων Soran. ed. Rose 298 5 παριςτανόμενος Schol. Soph. Ai. 1247 (ἐπιςτανομένων Euseb. pr. ev. 13^a A ex ἐπανιςτανομένων corruptum). Atque hucusque participii sunt prolata testimonia, indicativi non novi nisi unum illud ὑφιςτάνονται Jamblich. de myst. 223 16 ACD (ὑφίςτανται BO).

2) Triplicem repperi formae ἕςταμαι usum, quem cum ab aliis nondum explanatum esse vidissem accuratius tractandum censui.

ἰcχάνω: πάθοc ἴcχανε Є 1191 WS I 29 27 οὕτωc ἰcχάνε[ι τ]ὴν ἐ[ξ ἑ]αυ[τοῦ] αἰτίαν (sic Gomperz) ib. 51.[1])

ἰcχύω: ἰc[χυκ]έναι ρ I 188 23.

ἴcχω: φυ[ο]μέναc ἴcχειν κεφαλάc ('nancisci') c 13 11 cf. 11 1 8 19 31 θ 7 36 οἱ κατάξηρα ἴcχοντεc τὰ cτόματα Iatr 25 12 κεκακωμένην ἴcχοντεc τὴν αἴcθηcιν 34 36 cf. 24 42 31 3.[2])

καθαίρω: de aor. cf. 226.

κάθημαι (cf. ἵζω): κάθηται X p 307 VIII^{2} 190, 12 15 191, 13 18 κάθηνται ορ 15 12 κάθοιτο p 986 28 10 κάθου imperat.[3]) X p 307 VIII^{2} 190, 12 21 καθῆcθαι 190, 12 32 191, 13 20 Aκ 13 39, καθεδοῦμαι Є pg. 150 28 Us.

καίω: de ι cf. 106, de c 227, de aor. pars. 234, κατακεκαυ[κέναι Aκ 18 39.

---

a. ἕcταμαι = ἕcτηκα. Sic in titulis Atticis inde ab anno circiter centesimo a. C. observatur (καθέcταμαι = καθέcτηκε, προέcταμαι = προέcτηκε, Meist.^{3} 190) eodemque fere tempore in Asia quoque eiusmodi formae usu venisse videntur (v. Schweizer Gr. d. P. I. 188). Ceterum cf. KB II 197 (δεcμοὶ τῷ πόνῳ διεcταμένοι Plat. Tim. 81^{d} A ubi rell. διιcτάμεναι quod Blass praefert, κατεcτέαται Herod. 1 196 sed v. l. κατεcτέαcι rursus a Blassio recepta, καθεcταμένοc καθεcτάcθαι Polyb. X 4 IV 84).

b. ἕcταμαι sensu passivo. Quidquid adhuc e papyris Aegyptiacis est prolatum in hac notione versatur: Πτολεμαίου τοῦ καθεcταμένου δ[ιὰ] τοῦ ἐν τῶι Ἀνουβιείωι ἀρχιφυλακίτου PPar 35 6 (163^{a}) Δημητρίωι τῶι cυνεcταμένωι ὑπ' αὐτῶν διὰ τῆc ἐντεύξεωc PLond I 11 38 sim. 48 (162^{a}) Ἀπολλωνίου τοῦ καὶ cυνεcταμένου coι ὑφ' ἡμῶν 19 19 (161^{a}) πυρὸν νέον καθαρὸν ἀποκαθεcταμένον εἰc οἶκον πρὸc αὐτὸν ἰδίοιc ἀνηλώμαcιν PGrenf I 50 11 (118^{a}) sim. 39 16 60 7 (104^{a}) II 53 15 (102^{a}), τὸ ἑcταμένο[ν] παραχωρητικόν ('quod convenerat') BU 666 16 (177^{p}) φόρου] τοῦ ἑcταμένου καὶ cυμπεφωνημένου PGenf 10 13 (323^{p}) ἀπὸ τῶν ἑcταμένων αὐτῶι (scil. δραχμῶν) PLond II 172 68 (78^{p}) τὸ ἑcταμένον CPR I 111 12 114 17 (III^{p}) 206 10 (II^{p}), cf. e Sexti Empirici libris διὰ τούτων μὲν δὴ παρεcτάcθω (= δεδείχθω) ὅτι ὁ ἄνθρωποc κτλ. 257 17 ὡc παρέcταται ('ut demonstratum est') 541 4 (at τοῖc ἀπό τινοc χρόνου λέγουcιν αὐτὸν cυνεcτάcθαι scil. τὸν κόcμον 511 21).

c. ἕcταμαι sensu transitivo. Hoc usu Apollonii Citiei libellus est insignis: τὴν ἐπιχείρηcιν .. εὐηθέcτερον cυνέcταται ed. Sch. 24 3 ὑφέcταται ('apposuit') 14 25, cf. φιλαλήθωc ἵcταται ('exposuit') 24 31; similiter legitur in titulo quodam Magnesiae reperto τῆc δὲ προθέcεωc ἡμῶν (conciliandi studium) μὴ τελειουμένηc διὰ τὸ ὑπερβαλλόντωc αὐτοὺc τὴν πρὸc ἀλλήλουc φιλονικίαν ἐνεcτάcθαι cυνέβη τῆι ψήφωι τὴν κρίcιν βραβευθῆναι nr. 105 8 (138^{a}) cf. ἐνίcταcθαι δίκην ἀγῶνα πόλεμον ὀργήν μῖcoc al. Thes. III 1105^{d}.

Ut ἕcτακα interdum in ἕcτηκα corrupuerunt librarii (cf. supra 260) sic καθεcτημένον legitur Joseph. A 15 9 in codice V.

1) cf. Veitch^{4} 343; Aristoteles isto verbo non utitur.

2) Multo saepius hoc verbum in Strabonis libris occurrit, ubi plerumque notionem prae se fert habendi sive nanciscendi, cf. τινὰc διαφορὰc ἴcχουcα 9 ταύτην ἴcχοντεc τὴν χρείαν καὶ τὴν cχέcιν 33 etc. τὴν ἱέρειαν πώγωνα ἴcχειν 611 ὑπὸ δὲ τῷ γενείῳ πυρῆνα ἴcχειν 208 al., sed οὕτωc δ' εὐφυῶc ἴcχει τὰ ῥεῖθρα πρὸc ἄλληλα 177, semel apud Onosandrum: τρυχομένουc αὐτοὺc .. μηδεμίαν ὥραν ἀνάπαυλαν ἴcχονταc 42 13, nusquam apud Geminum Agatharchidem. At mirum in modum Asclepiodotus 10 22 πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα cχήματα .. ἴcχει ('feruntur, praesto sunt') πρὸc τὰc τῶν πολεμίων ἐφόδουc. Qui unus e papyris Aegyptiacis mihi innotuit locus: βουκόλων .. cυνειcχομένων .. ὑπὸ Δημητρίου PGrenf II 27 13 (III^{a}) propter passivi formam notandus est (ἴcχομαι Galenus, Thes. IV 716^{a}), nisi potius legendum cυνειcχημένων.

3) cf. KB II 228 Schmiedel § 14 2.

καλέω: de fut. cf. 226, ἐγ[κα]λέcειεν ρ I 47 2[1]), κεκλη[μένην ρ I 187 25 κεκλῆcθαι μ 86 6 ἐπι]κληθεὶc Iatr 19 19 παρα- υ 17 24 Ακ pg. 9 37 Mekl. παρα[κ]ληθέντα Iatr 37 37 κληθέντων χ 16 5.

καλύπτω: cυνκεκαλυμμένομ Εκη 12 6 . . κεκα]λυμμένο . . ευ p 253 frust. 4 ἀποκε[κα]λυμμένωc cτ 8 7.

κάμνω: κεκμηκόταc πβ 38 4.

κεῖμαι: ἀντίκειται X p 307 VIII^{2} 183, 5 15 etc. διακέηται (dub.) οι 15 7[2]) κέοιτο Iatr 30 44 τἀντικείμενα μ 103 10 etc. παρακεῖcθαι Iatr 28 38 39 etc. παρέκειτο Iatr 26 35. Et haec quidem sensu intransitivo, verum τῶν ἐκεῖθεν [ὑ]φ' ἡμῶν παρακειμένων ρ I 120 18.[3])

κελεύω: de c cf. 227, κελεύcα[νταc ρ I 126 29, κεκελευ[κέναι μ 86 28.

κεράννυμι: de forma κεράννω cf. 239, κεραννυμένηc πα fr 68 3 — τὰ κιρνάμενα ορ 26 13[4]), κεράcαντα Ακ 21 41, κέκραται Iatr 14 35 κεκραμένων 19 6.[5])

κερδαίνω: κ[ερ]δανθέντων οι 24 15.

κηρύττω: δ[ιε]κήρυξεν Φ? p 862 Scott Herc. 324 11.

κιθαρίζω: κιθαρί[c]αι μ 82 27.

κίρναμαι: v. κεράννυμι.

κλαίω: de ι cf. 106, de fut. 231.

κλάω: cυνέκλαcεν μ 23 3, κεκλαcμένον ρ I 198 3, ἀcύγκλαcτοc θ? XI^{2} 39, 20 17.

κλείω: de ει ∼ ηι cf. 39, de c 227.

κλίνω: κεκλιμένω[ι ρ I 200 13.

κλύζω: διακ[λυc]άμενοι Iatr 25 13.

κνίζω: κνιcθῆ πα 18 23.

κοιλαίνω: ἐ]νκοιλ[ᾶ]ναι Εια II^{1} 1 12.

---

1) ἵνα παρακ[α]λήcω αὐτούc PAmh II 154 6 (VI—VII^{p}).

2) κῆται (κεῖται) pro κέηται interdum memoria codicum ostendit: ὅταν . . κῆται Al. Aphrod. in Ar. met. 584 13 F (κεῖται AL κέηται Brandis) ὅταν . . cύγκειται 599 1 ALF (-κέηται M) ἐπειδὰν . . κεῖται 535 19 ALF (-κέηται Brand.) ἐὰν μὴ πρόcκειται Papp. ed. H. 514 6 A al., cf. de forma δῆι supra pg. 249.

3) cf. κακῶc διακείμενοc ἀπ' ἐκείνου PPetr 60, 2 4 (c. 250^{a}). Nova vero verbi παράκειμαι notio Aegyptiorum tabellis nobis patefacta est: τὸν δὲ ἀντίδικον μηδεμίαν ἀπόδειξιν παρακεῖcθαι ('protulisse') PTor I 38 22 κακοτρόπωc καὶ ἐπὶ ῥαιδιουργίαι παρακεῖcθαι αὐτὸν τὴν cυγχώρηcιν 38 3 similiter 40 8 42 33 (116^{a}) εἴ τινα ἀπόδειξιν παράκειται PPar 15 35 (120^{a}) quibuscum locis conferendum verbum παρατέθειμαι ('apposui') quod in eadem musei Taurinensis papyro conspicitur: τῶν δὲ περὶ τὸν Ὧρον παρατεθειμένων ὡc κτλ. ('cum dixissent') 42 9 ac similiter 44 21.

4) κίρναται Str. 386 cυνανακίρναcθαι Gemin. 8^{a}; ἀνακιρνᾶcθαι Plut. Mor. 626^{e} in ἀνακίρναται corrigendum (cf. ἐπικίρναται 270^{a}) quamvis sit κιρνώμενον 918^{e} (cf. Bern. I LXXXII).

5) κεκέραcμαι NT (Schmiedel § 15) κεκεραcμένην Longin. de subl. ed. V. 50 7 (in locis Platonis Leg. 773^{c} ubi libri κεκραμένην) κεκερᾶcθαι Lucian. (Schmid I 232) Philop. in Ar. de gen. et corr. 145 28 Z κεκρᾶcθαι rell.); forma hybrida est κέκραcμαι: cυγκεκραcμένον Epiphan. ed. Dind. II 409 3 V (opt.) B (-αμένον Dindorf cum P). Perperam a multis librariis gemina liquida traditur: κεκραμμένον Lucian. Tyrann. 22 𝔄 Simplic. in Ar. de an. 53 9 cod. cυγκεκραμμένον Damasc. ed. Ruelle II 159 17 cod. optime scriptus s. IX—X ἐγκεκραμμένον Plotin. ed. Oxon. 107 6 libri plerique al. Sic etiam τὸ κράμμα apud infimos exortum.

κολάζω: de fut. cf. 226, κολάcαι p 391 8 4, κ]ολαc[θ]ῶcιν θ 22 9 κολαcθείc ορ 41 3.

κολάπτω: ἐκκολάψαν[τεc ρ p 472 4 7.

κομίζω: κεκ[ο]μιcμένων ρ I 264 21.

κόπτω: ἐπικόψομεν ρ I 353 18 ἀπο- c 7 30 π[ρ]οκόψειν θ 17 38, ἀντέκοψε υ 14 30 δι- ευ 9 5 παρακόψαc οι 4 2 ἐπικόψαντεc πε̄ 26 20 προ- θ 23 8 προc- φιλαργ IX^2 198, 12 16 παρακόψαι ορ 22 22, προκέκοφε p 1384 XI^2 57, 6 6 προ]κεκοφ[ότ]ων φιλαργ VII^2 132, 10 7 κεκοφέ[ν]αι (-εται n) p 1384 XI^2 57, 6 6[1]), ἐπικεκόφθαι θα̅ 15 4 προcκεκόφθαι ευ 150 25 cυν- π XI^2 162, 9 22.

κουφίζω: κε]κουφ[ι]κώc θ 36 29, κουφιcθείc πα fr 66 7.

κράζω: ἐ[πικρ]άξαντο[c ρ II 229 13, κέκραγα πβ̄ 45 17 -αcιν ρ I 108 2 II 98 9 κεκραγώc Φ? p 862 Scott Herc. 313 3 κεκραγέναι ρ I 90 2 φιλαργ IX^2 192, 6 3.

κρεμάννυμι: κρεμάcαντας π XI^2 153, 11 5, κρέμαται κ I^2 3, 1 10 ἐκ[κ]ρέμαcθαι μ 81 38 ἐπι- ευ 119 24.

κρίνω: de aor. verbi ἀποκρίνομαι cf. 236, προέκριναν ρ I 237 9 cυγκρίναι μ 9 7 δι]ακρίναντας ρ I 348 13 προκρίναcι Ακ 7 12 κρῖναι ρ I 80 16 ἀπο- μ 108 37, κέκρικεν ομ 7 11, κρινεῖται ρ II 35 7, κ]έκριται πβ̄ 6 1 κατακεκριμένων θ 34 2 κα]τακεκρίc[θαι μ 78 1 ὑπο- ρ I 198 8, πνεύματι . . ἀποκριθέντι Iatr 27 43 κατακριθέντων ρ II 224 20 κριθείcηι Ακ 14 23 κατακρ[ι]θεῖcιν θ 34 16, εἰcκριθήcεται Iatr 36 54 38 22, κριτέον πε̄ 23 10.

κρούω: de c cf. 228, προcκρ[ού]cαc Є II^1 3 9.

κρύπτω[2]): de aor. pass. cf. 234, κεκρυμμένον θ 33 1.

κτάομαι[3]): κ]τήcεται οι 20 18, κτήcα[cθ]αι ρ II 135 20 κατα- I 107 11, κέκτημαι c 25 11 27 26 θδ 111 5 168 40 θα̅ 26 32 etc. Δε 57 4 Є II^1 4 6 11 2 ια̅ VI^2 12 5 ιδ̅ VI^2 6 8 Є p 1191 WS I 29 46, ἐκέκτητο Ακ 19 15 ἐκέκτηντο ρ I 218 3. Itaque ἐ[κτῆcθαι ευ 95 3 vix recte scripsit Gomperz.[4])

---

1) κεκόπακε τὸ ὕδωρ Cyrill. in Genes. Patrol. 60, 57^b.

2) κρύβω quae forma maxime e NT^o grammaticis est nota (Schmiedel § 15, cf. Phryn. ed. Lob. 517) iam Ionum in dialecto videtur extitisse, cf. κατακρύβει Herod. 4 92 codd. tres τἀπιμήνια κρύβονται Hippocr. ed. L. VIII 328 Vindobonensis θ opt. (τὰ ἐπ. κρύπτονται rell.). In vasta papyro magica WL (s. IV^p) ubique est κρύβω nusquam κρύπτω.

3) κτήcειc ('tibi comparabis') Acta Artemonis Boll. Oct. IV^2 93^a, ἔκτηcα PLond I 235 72 74 (VIII^p).

4) ἔκτημαι Dores (ἐκ[τη]μένοι Paton-Hicks Inscr. of Cos 36^c 31 [II^a] ἀνεκτημένοι BCH IX 15 23 [Dreri III—II^a]) Iones (cf. KB II 467, adde ἐκτέαται Euseb. ap. Stob. Flor. 4 100 ἐκτῆcθαι DS^1 76 26 [Mylasis 367^a] κατέκτηται ἐκτημένοc 113 6 20 [Zeleae IV^a]) Aesch. Prom. 795 Thucyd. II 62 3 (προcεκτημένα ABCEF προκεκτ- G Hude προcκεκτ- M) Plato (ἔκτημαι post cons. κέκτημαι post voc., Schanz XII xvii) Aristoteles (ἐκτῆcθαι oec. 2 1346^b 5 U^b 1351^b 30 QS^b T^b); ab Ionum lingua in volgarem transiit: τοὺc . . ἐνεκτημένουc Inscr. Perg. I 249 8 (133^a) ἔκτηται JHSt IX 63 (Lydae Lyciorum II^p) ἐκτημένοc BU 587 12 (141^p; quamquam in his papyris multo saepius κέκτημαι legitur, velut 8, 1 27 a. 248^p). Sed κέκτημαι Atticorum tituli

κτείνω: ἀποκτείνουςι ρ I 235 12 κτείνειν β fr 7 22 ἀπέκτει[ν]ε ρ II 215 18 ἀποκτεί[νεςθαι 177 5 [1]), ἀποκτείναντα Π 3ᵃ 5 -αντε[ς Ακ 6 16 -αςιν ρ I 268 10 ἀποκτεῖναι ορ 24 29, ἀπεκτόναςιν ρ II 286 7.[2])

κτίζω: κτίςαντες ρ I 77 30 κτίςα[ι Ακ 12 9.

κυλίω: κεκ]ύλιςται ευ 130 1.

κύρω (cf. 224): ἐ]γκυρς[άν]των ρ II 147 17 (cf. KB II 471).

κωλύω: κεκωλυκότες θ 31 6, κεκωλυμένον 32 5.

λαμβάνω: de nasali cf. 66, de aspir. perf. 150, de fut. 231, de forma εἰλήφθη 203, διέλαβον ρ I 10 18 ἀναλάβωςιν ορ 11 8 λάβοι Iatr 33 45 καταλαβών πα fr 68 8 λαβεῖν μ 76 32 etc., προείληφε ρ I 53 7 ἀνειλήφαςιν 6 5 προςειληφότας μ 73 23 εἰληφυ[ῖ]α πδ 7 16 διειληφέναι θ 36 31 etc.[3]), ἐπιλάβητ[αι υ 5 10, διείληπται πε̄ 25 31 ρ I 6 23 διειλημ-

---

(Meist.[3] 174) neque aliter Aristophanes (κέκτημαι sex locis metro flagitari observavit A de Bamberg Jahrb. XII 45). Platonem imitatus esse videtur Aristides: προςέκτηνται II 18 8 ART (προςεκτήςαντο DU) ἔκτηνται 247 1 A[1]T (κέκτ- A[2]RDM), e jure consultorum lingua petitum προςεκτημένων Leo Sapiens ap. Zach. Jus Graeco-Rom. III 76. — Aorist. pass. ἐκτήθην (Justin. Novellae ed. Zach. I 31) in Blassii conspectu (KB II 468) deest.

1) ἀποκτένω vel ἀποκτέννω libri sacri (cf. Schmiedel § 15) ἀπέκτεννον Polyb. I 69 11 A opt. s. XI (-κτενον BCD -κτεινον C deteriores) ἀποκτένουςιν Antig. Caryst. h. m. 47 19 (Kell.) cod. (Palatinus ille celeberrimus) ἀποκτέννουςιν Diod. 5 12 D opt. (-κτείν- rell.) ἀπέκτενον 15 27 P opt. (-κταιν- F -κτειν- rell.) ἀπέκτεννον Str. 723 DF (-κτενον C) ἀποκτένει Philo I 127 29 128 18 codd. 129 7 ABP ἀποκτέννει Joseph. A 1 66 M (-κτένει PA -κτείνει rell.) 12 340 AM (-κτέν- W -κτείν- PFVL) ἀποκτέννουςι B 4 115 C (-κτέν- PAMVR -κτείν- L) etc. ἀποκτέννεις Dio Chrys. 48 1 P (-κτέν- B -κτείν- MUB optimi) ἀποκτεννύαςιν (sic) 74 5 U[1]B (-κτινν- M -κτιννύουςιν PH) ἀποκτέννει Orig. comm. in ev. Jo. I 270 17 Brooke ἀποκτένειν II 40 1 etc. ἀποκτένω Epiphan. ed. Dind. II 317 21 318 21 343 33 etc. V (opt.) B ἀποκτέννυςθαι 460 20 VB ἀποκτέννων 626 30 etc. Sed quorsum tandem ista allata sunt? De formis κτένω κτέννω vetus inter grammaticos dissensus est cum alii memoriam defendant alii velut Blass (KB II 468) -ένω sive -έννω in -αίνω mutandum esse censeant. Dolendum sane quod neque tituli neque Aegyptiorum papyri in hac causa ullum hucusque testimonium dixere. Antiquissimum si quid video exemplum est ἀποκτέννει LXX Sap. Sal. 16 10 Alex. (s. V) C (-ένι Sinait). Cum forma κτέν(ν)ω apte confertur χύν(ν)ω (cf. Schmiedel § 15 s. χέω) quae a stirpe χυ derivata est sicut illa a stirpe κτε (ἀποκτενεῖν), priorem vero extitisse κτένω eo probatur, quod apud infimos -ννω valde videtur fuisse in usu (cf. δέω ∼ δέννω, ζέω ∼ ζέννω); pariter βαίνω in βέννω abiisse e sacrae memoriae codicibus docemur. Quidnam vero Polybius sive Strabo scriptum reliquerit hic non quaero titulorum ope destitutus; librarios vero illis formis admodum indulsisse loci appositi declarant inque primis Dio Chrys. 74 5. — Quodsi recte geminatam liquidam exeunti antiquitatis aetati adtribuis, dirimitur fortasse tota de κτιν(ν)ύω (κτειν(ν)ύω) quaestio, de qua verissima iam protulit Phrynichus: ἀποκτινύναι· δι' ἑνός ν̄. οἱ δὲ διὰ δυοῖν γράφοντες ἁμαρτάνουςι (Bekk. Anecd. 29 7), cf. KB II 469, sociumque citamus verbum τίνυμι (τίνω) quod infimis temporibus in τίννυμι (τίννω) mutatum esse infra docebo s. τίνυμι.

2) ἀπεκτονώς Strabo 557 uti etiam Aristides (Schmid II 28); ἀπεκτόναςι Joseph. A 12 392 A[2]M (-κτονήκαςι A[1]WE -κτάγκαςι L -κτείναςιν PF), ἀπ[εκ]τονηκέναι PPetr II 162, 3 5 in fragm. oratoris ignoti s. IV—III[a].

3) ἀξιοῦμεν . . ἡμῖν ἀντιλῆψαι PVat V 604 (c. 160[a]), ubi λῆψαι pro λαβεῖν propter futuri formam λήψομαι; ἐλάμφαμεν RevEg V 70 2 (VI—VII[p]) = εἰλήφαμεν, cf. ἀνηλαφέναι historia de S. Macario Patrolog. Gr. 34, 209[d] et μετελη(φέναι) PTebt I 64[a] 37 (116[a]), dein παραλάμψεςθαι ἀναλάμψεται supra pg. 66; εἴ[ληφ]ον RevEg III 181 27 παρείληφον 169 22 172 44 (VII[p]) pro ἔλαβον fictum ex εἴληφα.

μένας πα̅ 24 24 προςειλήφθω ρ I 201 6 παρ[ειλῆ]φθαι 67 7 etc.[1]), καταληφθῆ αι 264 12 πε]ριληφθείη Єια̅ II^{1} fr 1 1 ϲυνπαραληφθέν πα fr 61 12 etc., ὑποληφθηϲ⟨ό⟩μεθα ρ I 109 10 -ήϲονται ορ 36 32, καταληπτόν π IV^{2} 155, 47 4 περιληπτά θδ 179 5 τῶν διαληπτῶ[ν ρ XI^{2} 119, 2 11[2]), ληπτέον ρ II 46 11 π VII^{2} 157, 1 4 φιλαργ VII^{2} 196, 10 11 Єια II^{1} 9 7 ἀντιμετα- ρ I 159 18 δια- 212 20 πλ? X^{2} 120, 4 5 Єια̅ VI^{2} 6, 11 11 παραοι 10 15 ὑπο- θδ 160 23.

λανθάνω: de fut. cf. 231, ἔλαθεν πα fr 61 9 ἐν- 41 12 ὑπ- πβ̅ 59 8, λέληθεν ρ I 11 29 β 14 15 παρα- πα fr 35 4 λελήθαϲιν ρ I 245 32 διαλεληθένα[ι ευ 94 16, ἐπιλεληϲμέν[ο]ιϲ κ I^{2} 8, 6 2 ἐπιλεληϲ[p 757 9 6.

λεαίνω: λε[ά]ναϲθαι πε̅ 1 25.[3])

λέγω ('dico'): de aor. I II act. cf. 233, ἐρῶ (ubique sensu futuri) ορ 30 20 39 22 41 39 48 36 οι 16 22 etc.[4]), εἴρηκα πα fr 52 9 etc.[5]), εἴρημαι saepissime sed λέλεγμαι post vocalem: παιδεύεϲθαι λέλεκται μ 67 15 τοῦ λελεγμένου μ 40 2 τὰ λελεγμένα αι p 698 19 1 μ 45 4 πα 3 8 εὖ λελεκμένα ρ I 176 25 μο[ὶ λ]ελέχθαι θα̅ 25 24 (incertum quid antecedat verbo λελέχθω πε̅ 17 16, παρ]εθέμην λέλεκται χ 18 5)[6]), ἐρρήθη μ 15 19 Π 24^{a} 2 ῥηθείη θα̅ 23 24 ρ II 32 6 p 998 11 7 (Є) ῥηθείϲ etc. οι 15 24 μ 21 15 οι 7 3 etc. Єια̅ II^{1} 8 17 ιδ̅ VI^{2} 1 9 ῥηθῆναι θ 13 11 ρ I 39 22 260 14 αι 279 11 Єβ̅ II^{1} 11 6[7]) — λε[χθ]έν Στ 34 5 λεχθέντεϲ ευ 95 29 προλε[χ]θέν[τοϲ οι 1 17 λεχθῆναι Δπ XI^{2} 6, 4 9, ῥηθήϲομαι etc. ρ I 68 35 II 92 10 355 15 ορ 37 32 μ 66 5 etc. Є X^{1} 10 3 X V^{2} 25, 7 8 X p 307 VIII^{2} 191, 13 7 (nusquam λεχθήϲομαι), ῥητόν πβ̅ 274 23 ῥητάϲ ρ I 101 4 ῥητῶϲ ρ I 101 12 105 4 161 12, ῥητέοϲ οι 17 6 ῥητέον ρ I 14 2 26 9 27 1 51 21 62 34 etc. X p 1020 Herm. XXV 480 10 Iatr 7 38 26 20 30 16 32 12 — λεκτέον ρ I 51 4 Iatr 2 31 3 7 7 22.[8]) — cf. etiam διαλέγομαι.

---

1) ἀνειλλημμένωι PTebt I 61^{b} 74 ἀνειλλημμένου 161 (118^{a}, altera consona λ a correctore deleta utrobique), cf. supra περιειλλημένων pg. 74.

2) ἀνεπιλήμτουϲ PTebt I 61^{b} 238 (118^{a}), cf. supra μεταλημθέν ἀντιλήμτωρ pg. 68.

3) ϲυνλελεαϲμένα PLeid X 3 27 (IV^{p}).

4) ἐρεῖ ('dicet') BU 388, 2 40 (II^{p}).

5) εἴρηχα (ἤρηχα) volgares: ἴρηχε BU 597 23 (75^{p}) ἤρηχεϲ ἤρηχεν 261 17 22 (II—III^{p}) εἴρηχαν 595 13 (70—80^{p}) al.

6) Deest λέλεγμαι apud Strabonem ceterosque, sed τῆϲ προαναλελεγμένηϲ ἐντεύξεωϲ PTor I 34 25 τοὺϲ προαναλελεγμένουϲ χρηματιϲμούϲ 42 1 (116^{a}); λέλεγμαι quater Lucianus (Schmid I 232).

7) ἐρρέθην NT (sed ῥηθείϲ) cf. Schmiedel § 13 3, τῶν ῥεθέ[ντω]ν POxy II 237, 7 40 (186^{p}) ἐρρέθη Philonis papyrus s. VI 181 17 ed. Scheil, quae correptio vel in Platonis Bodleianum illata est: ἐρρέθη Theaet. 168^{b} 267^{b}, cf. ἐρρέθη Soph. 261^{c} W Alex. Aphrod. in Ar. top. 94 29 D (-ή- ABP) 114 28 BD (-ή- AP) etc. in anal. prior. 267 17 etc. Porphyr. εἰϲαγ. 17 23 Busse al., verum praeter indicativi formas perraro: ἀναρρεθέντων Cyrill. Alex. in ev. Jo. ed. Pusey II 721 24 E ῥετέον Alex. Aphrod. in Ar. top. 556 10 Aldina.

8) Aor. fut. pass. adi. verb. verbi λέγω ignorant Asclepiodotus (ῥηθήϲομαι 1 1 2 1 6 1 ῥητέον 4 1) Agatharchides (ῥηθέν 120 9 16 etc.) Geminus (ῥηθείϲηϲ 57^{a}), valde habet in deliciis Strabo, velut λεχθέν 116 λεχθέντων 117 λεχθεῖϲι 111 115 λεχθείϲηϲ 115 λεκτέον 118 176 185 etc. — ῥηθέν 412 742 ῥηθείϲαϲ 249 ῥητέον 242 474 490; λεχθεῖϲαν 725 (CDF) epitomator in ῥηθεῖϲαν mutavit. Cum illis auctoribus consentiunt fere Aegypti papyri, at προλεχθείϲηϲ Rev. Ég. V 142 9 (614^{p}).

λέγω ('colligo'): de aor. pass. I II cf. 233, ἐξέλεξεν πτ 8 18 cυλ]-λέξαντεc ρ I 348 10, ἐπελέξατο πβ̄ 37 24 πα[ρα]λεξάμενοι ρ I 101 7 (sic Sudh. in Suppl.).

λείπω (deest λιμπάνω[1]) nisi latet in his vestigiis: . ṂΠΑΝΟ.. Є p 1042 O IV 806, 79 16): de aor. act. I II cf. 234, ἐλλείψει θ 36 2 π IV^2 165, 67 3 π X^2 4, 4 5 (?), λέλοιπα ευ 28 10 144 1 ρ I 47 5 175 2 etc. — παραλελειφέναι π IX^2 29, 6 4[2]), παραλελειμμένων ρ I 11 7 cf. 47 4 c 28 10 κ I^2 82, 9 7 καταλ]ελιμμένον *ευ 104 1 ἀπολελεῖφθαι πτ fr 10 6 κατα- ρ II 303 fr 6[3]), λειφθέντοc ρ I 234 9 cf. θ 23 28 μ 20 27 Στ 42 1, ἀπολειφθήcετα[ι ρ I 136 16 λειφθήcεcθαι pi 1457 10 4 ai, κατα-λειπτέον ευ 124 3.

λήγω: λήξειν πα fr 92 8, ἔλ]ηξαν μ 85 39.

λυμαίνω: de c cf. 229, λελυμα[c]μένουc Єιδ̄ VI^2 10 3 λυμανθείηcαν ρ II 7 8 λυμαντ[.. Φ? p 862 Scott Herc. 316 4.[4])

λύω: καταλελυμένων μ 68 38 etc. λελύcθαι Iatr 4 2, διελύθηcαν ρ IV^2 183, 82 8 διαλυθέντα Ακ 6 38 ἀναλυθήcεcθαι θ 32 61.

μαίνω: μεμηνότων M X^2 72, 3 1.

μανθάνω: de fut. cf. 231, ἔμαθεν ορ 49 36 etc. καταμάθη υ 12 28 μ 94 28 etc. μαθεῖν ρ I 193 3 247 25 etc., μεμαθ[ήκαcιν ρ II 96 fr 5 μεμαθηκώc 54 1 -κότα Ακ 1 17.

μαραίνω:]μαραντέον p 176 fr 13 6.

μάχομαι: de fut. cf. 225, de aor. 237; με[μαχη]μέ[νο]ν ρ II 11 10 incertissimum.

μεθύcκω: μεθύcκεται ορ 49 24 -όμεν[οι 47 1, μεθυcθήcε[c]θαι 48 36.

μεθύω: μεθύοντα Ακ 13 2 μεθύειν ορ 47 4 49 25.

μείγνυμι: de ει cf. 29, de aor. pass. I II 234[5]); cf. μίcγω.

μελαίνω: μελανθέντοc Iatr 12 34.

μέλλω: de augm. cf. 202, ἐ]μέλληcεν ρ I 42 17 μελλήcειεν μ 39 6, οὐδὲ με⟨με⟩λλήκαcιν ἀπολείπειν (ΜЄΜΗΚΛCΙΝ n sed ΛΛ uno sunt tractu scripta ut ipse legi) ευ 84 31.[6])

---

1) λιμπάνω quarto iam a. C. n. saeculo in titulis Atticis occurrit (Meist.^{3} 176), in Aegypti chartis admodum disperse: καταλιμπάνω PPetr I 43 17 45 17 (237^a) -άνων WL 55 (lib. mag. IV^p) -άνειν PGrenf I 99 46 (581^p).

2) Huiusmodi forma quamquam nusquam alibi tradi videtur facile potuit oriri vi perfecti passivi, sicut πεπεμφέναι e πεπέμφθαι (supra p. 230) formatum est. Quod vero saepius legitur in libris λέλιπα sive λέλειπα (ἀπολελείπαcιν Xen. Anab. I 4 7 A ἀπολελείπει Arrian. Anab. ed. Did. 66 39 A etc. καταλέλιπεν Joseph. A 4 303 A ἐκλελιπυῖα Cleomed. ed. Ziegl. 218 22 M etc.) mera sunt orthographiae vitia a scribis commissa. Gravioris est momenti καταλελυπηκέναι (sic) Hippolyt. ref. haer. 518 27 cod. — ἀπολελοίπαμεν PPetr II 138 5 (III^a) -έναι BU 372 4 (174^p)

3) ὑπολελίφθαι pap. Vindob. 31 (KWessely Die griechischen Papyri der kais. Samml. Wiens, Wien 1885) col. 2 10 ὑπολελιμμένα 3 8 (II—III^p) λελιμμένοι Hom. Ω 687 Bankes. fr. Eurip. 517 32 N^2 papyrus haud indiligenter scripta, sed ἀπολελεῖφθαι PGrenf 37 6 (II^a) καταλ[ε]λεῖφθαι CPR I 18 18 (124^p) etc.

4) λυμανθῆναι PPar 6 20 (127^a).

5) cυμμεμιγέναι Polyb. 38, 11 5 N (-χέναι U edd.).

6) Forma μεμέλληκα de qua mea quidem sententia non potest dubitari (de syllabae interitu cf. supra 207) hic primum est reperta.

μέλω: μελήcει Iatr 2 30; cf. ἐπιμέλομαι μεταμέλομαι.

μέμφομαι: μέμψεται πα fr 13 2, μέ]μ[ψ]αιτο ρ I 47 24, μεμφθῆναι ρ I 363 3, μεμπτόν οι 25 28 -άc πα 9 16 17 18, μεμπτέον ρ I 12 10.

μένω: ἐμμενεῖ Iatr 27 5 διαμενούντων θ 30 12, δι[έ]μειvεν ρ II 63 10 ἐνμείνῃ Iatr 9 43 ἐμμεῖναν 8 23 etc. μεῖναι πα fr 43 10 προc- ρ I 6 11 ἐπι- Iatr 37 38, ὑπομεμενήκαcιν ρ II 205 19 μεμενηκυ[ῖ]αν cτ 15 18[1]), ὑπομενετικαὶ διδαcκαλίαι Δε 72 2 — ἀνυπομενητοί μ 91 19 ὑπομενητέον ορ 39 33.[2])

μεταλλεύω: μετηλλεύκαcιν οι 7 43.[3])

μεταμέλομαι: de fut. aor. cf. 237, μεταμεμελῆcθ[α]ι υ 19 35.

μηκύνω: de perf. pass. cf. 229.

μηνύω: de forma ἐμηνύνθην cf. 73, μηνύcουcιν πα fr 42 7.

μιμνήιcκω: de ι muto cf. 50, de futuro II 211, de fut. pass. 237, ὑπομνήcομεν ρ I 12 23 76 10 156 14 II 107 8 μ 70 21 πρ O V 1075, 72 15 ομ 8 2, ὑπεμνήcαμεν θᾱ 14 18 ορ 29 32 θ? XI[2] 34, 15 14 Iatr 4 24 28 14 προcυπομνήcωμεν οι 283 2, ἐμέμνητο Є p 1191 WS I 29 24, ἐπε-[μ]νήc[θ]η ρ I 328 9 ἀνε[μ]νήcθημ[εν 99 34 ἐπ- II 234 1 260 12 παρ- ορ 31 26 παρυπομνηc[θ]ῆ πα 11 5 μνηcθῶμεν πλ fr 3 9 μνηcθ[εί]c ρ I 342 7 ὑπο- 353 13 προcυπομνηcθέντοc ορ 3 16 ὑ]πομν[η]θήτωcαν ρ I 58 35, ὑ]πο[μ]νηcτέον ομ 4 2. ЄΠΙΜΝΗCΚЄ traditum est ευ 105 29 (n̊, pagella ipse periit) in frustulo misere lacerato, pro quo rectissime scripsit Usener (Epicur. 149 15) ἐπιμνηc[τ]έ[ον, quamquam forma μνήcκω illis temporibus sine dubio in plebis fuit usu.[4])

---

1) μεμνηκέναι Wess. 1889 154 7 (byz).

2) Vulgo μενετόc μενετέοc, verum ὑπομενητέον Dion. Halic. 7 27 quod nunc Philodemi loco optime defenditur (-ετέον Kiessling a Blassio [KB II 480] laudatus), cf. etiam ὑπομενητέοιc Philo I 78 8 U opt. (sane ὑπομενετέων 79 3 codd. omnes) ὑπομενητέον Euseb. dem. ev. 3 3 (p. 256 Gaisf.) S (-νετ- P) ἐμμενητικήν Stob. ecl. phys. ed. Wachsm. II 61 13 ὑπομενητικούc Aspas. in eth. Nic. 87 32 V (-νετ- rell. ut ἐμμενετικόν 137 16 omnes). Posteri primum ε haud raro in ο mutarunt, neque solum in adiectivo ὑπομενετικόc (velut ὑπομενετικόc Aristot. eth. Eud. 3 1232[a] 26 libri plerique et edd. -μονητικόc M[b]) verum etiam in forma ὑπομενητέον: ὑπο-μονητέον v. l. apud Isocratem Diogenem Laertium Origenem (Thes. VIII 379[d]). Quae cum scite animadvertisset GDindorf suo iure pronuntiavit Thes. VIII 388[a]: 'antiquiores scriptores non dubitandum videtur quin ὑπομενετόc et ὑπομενετικόc potius dixerint quam ὑπομονητικόc et ὑπομονητόc'. Quanam vero via -μενε- in -μονη- sit deductum forma -μενη- supra explanata patefactum est.

3) Nullum praeterea de augmento verbi μεταλλεύω reperitur testimonium, sed idonee conferimus μετάλλαcέν τέ νιν Pind. Ol. 6 62, quod Attice sonat μετήλληcεν.

4) μνήcκω Anacreon scripsit in epigrammate ab Athenaeo tradito XI 463[a] (Bergk[4] fr. 94):

οὐ φιλέω ὃc κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
    νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγῃ,
ἀλλ' ὅcτιc Μουcέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτηc
    cυμμίcγων ἐρατῆc μνήcκεται εὐφροcύνηc,

sin minus (nam μνήcεται vulgo editores Frankium secuti quae forma propter syntaxin omnino aptior videtur), certe LXX versionis auctores illo verbo sunt usi: ὑπομνήcκων Sap. Sal. 12 2 C μνήcκομαι 1 Macc. 6 12 Alex. Sin. (recepit Sweete) μνηcκόμεθα 12 11 Sin., cf. deinde ὑπομνηcκόντων Hippocr. ed. Kuehl. I 244 5 V

μίcγω: μίcγων πβ̄ 1 22 μί]cγων πδ̄ 12 20 παραμιcγομένων ορ 25 30; cf. μείγνυμι.[1])

μολύνω: παρ[ε]μολύν[θ]η ρ II 27 18.

μύζω: ἐ]πιμύξει πρ 12 15, ἐπιμῦξαι κατὰ τὸν ποιητήν (Δ 20) ρ II 192 fr 1.

μυcάττω: μυc[α]χθείc β 19 1.

μύω: μύcαc θᾱ 1 19.

νέμω: νενεμῆcθαι οι 11 12.

νήφω: νήψαντα κ I^2 80, 7 11.

νομίζω: νενομίcθαι μ 107 32, νομιcτέον θδ 176 7.

νύττω: νυξαν[τ . . p 1385 tab. 5, νυχθῆναι Φ p 57 O I 61, 2 6.

ξηραίνω: ἀναξηρανθῇ Iatr 11 27 cυνξηρανθέντεc 32 27.

οἶδα (εἴδηcα): οἶδα ρ II 227 6 Φ? p 175 O I 158, 66 11 πρ 21 17 (= Є) Π 1^b 10, οἶcθα p 1084 fr 1 (epist. Epicuri) — οἶcθαc πτ 15 9 (Philodemus)[2]), οἶδε ρ I 373 3 πβ̄ 20 6 etc., οἴδαμεν μ 24 28 87 11 ρ I 141 15 336 6 382 13 θ 32 26 θδ 176 12 Φ p 1003 O II 429, 132 4 — cύνιcμεν p 255 VIII^2 174, 3 3[3]), οἴδαcιν ρ I 141 12 221 17 383 13 II 97 9 πα fr 75 6 cυν- ρ I 141 15 ευ 148 4[4]), εἰδῇ ρ II 210 18 εἰδῶcιν

(alterum hoc Ionum dialecti exemplum) ἀναμνηcκόμενοc Aeschin. epist. 11 10 L^3 Blassii (recent. aet.) ὑπομνήcκω Polyb. X 23 1 cod. (F s. XI) ὑπομνῆcκον Athen. de constr. ed. Wesch. 3 3 M opt. ὑπομνήcκων Joseph. Vit. 377 PA optimi (-μιμν- RMW) ὑπομνήcκον[τεc 1 Clem. ad Cor. 7 1 Alex. s. V ὑπομνήcκω [Ignat.] ad Tars. 9 ἀναμνήcκουcιν Dio Chrys. 60 1 UM optimi (-μιμν- B) al. Brevior forma licet in Byzantinorum quoque libris occurrat (ὑπομνήcκων Theoph. Chron. 89 66 bdf [-μιμν- cemgh] ὑπομνήcκω -ειν Mich. Akuminatos ed. Lampr. II 373 11 20 ὑπομνίcκιν Trinch. syll. 99 [1114^p] al.) tamen antiquitus tradi potuisse haud negaveris. — ἐπεγνώcκει (= ἐπιγινώcκει) BU *874 7 (VI^p) γνώcκεcθαι Philop. in Ar. de an. 184 11 D (γινώcκεcθαι Rt).

1) In priore operis sui parte Strabo plerumque μίcγω scribit, postea aperte ad alteram formam transit: καταμίcγειν 11 24 cυμμίcγειν 186 203 μίcγεcθαι 185 201 828 — μιγνύντι 708 μίγνυcθαι 513 570 745 783 802 (μίcγεcθαι 711 CDF, μίγνυcθαι Epitome). Aegypti papyris deesse videtur verbum μειγνύναι, verum ἐπιμίcγειν legitur RevL 29 1 (258^a). — De infimorum verbo (c)μίγω cf. Thes. V 1042^c cμίγων (prior syllaba ob metrum est brevis) PBer 2 83 (IV^p).

2) cf. de hac forma Comicorum potissimum in usum recepta Veitch^4 218, addo pedestris linguae auctores Antisth. Odyss. 3 Plat. Alcib. I 117^a (οἶcθαc BT οἶcθα utriusque libri corrector) Xen. Cyrop. VI 3 18 AG^1 LXX Deut. 9 2 Vat. Joseph. A 16 331 MA^2 fabula Nini Herm. vol. XXVIII 169 22 170 25 ep. Themistocl. 4 p. 743 36 Herch. 8 p. 749 42 (sed οἶδαc 751 19 753 43; ubique οἶcθα editor), verum οἶcθα Hyperid. in Ath. 16 Cic. ad Att. VI 4 3; οἶcθα et οἶδαc habet Dio Chrys. (Schmid I 85), illud praefert Lucianus (ib. 232), οἶcθα in Plutarcho 25^{ies} οἶδαc ter (cf. Bernard. I LXXIII), unum οἶδαc norunt Aegypti papyri: cύνοιδαc PPetr^2 36^a 9 (III^a) οἶδαc PPetr II 11 2 12 9 (255^a) BU 37 6 (51^p) 388, 2 20 (II^p) etc. PLond II 284 7 18 300 14 303 15 (c. 346^p). Idem valet οἶδεc BU 261 23 (II—III^p) 388 16 (III^p) WL 1442 [LXX 2. Reg. 2 26 Alex. et pap. Henoch 9 11] et οἴδηc PLond II 299 13 (346^p). Formam οἶcθαc a nonnullis ob hiatum vitandum adhibitam esse auctor est Photius s. v. οἶcθα. Atque ἦcθα quoque in ἦcθαc nonnulli fuerunt qui converterent, cf. KB II 44 (adde Epiphan. III 139 20 Dind.).

3) Plane contrario modo Strabo ἴcμεν 21^{ies} (7 14 72 etc.) οἴδαμεν semel (175) scribit, utrumque Dio Chrys. (Schmid I 85); οἴδαμεν WM 284 (mag. IV^p) Rev. Ég. VI 11 6 (II—III^p; idem est cυνείδαμεν ib. VI 2 19 [VI—VII^p]). — οἴδατε POxy I 156 3 (VI^p).

4) ἴcαcιν Str. 481 502 700 777 817 Onos. 10 23 11 2.

16 4 — εἰδήcωμεν I 99 36 II 166 19, εἰδείημεν 12 8 εἰδ[εῖ]εν ἄν μ 95 6, εἰδώc ρ I 156 21 334 13 εἰδότων 190 5 εἰδόcιν II 66 fr 5 etc. — cυνειδηcάντων πα fr 67 6, ἴcθι p 176 O I 172, 80 11 (Є) p 1005 tabul. 1 pezzo 2 (Є)[1]), εἰδέναι ρ I 350 7 354 8 375 6 etc. (ЄΙΔЄΙΝΑΙ I 208 17 no, librarii vitium) — εἰδῆcαι II 13 10 προειδῆcαι I 286 17, ἤδεcαν ρ I 218 1 Δε 42 5 προcήδειcαν Є ep. 1 pg. 29 11 Us. (cf. supra pg. 210), εἴcεται ρ I 89 5 εἰcομένων 83 32 — ε[ἰ]δήcου[cιν (ipse legi) πα 8 27, ἰcτέον οp 34 33.[2])

οἰμώζω: de iota muto cf. 50, de fut. 231.

οἴομαι: οἴομαι θ 29 15 ρ I 66 20 II 122 fr 3 258 7 πτ 2 12 β 9 27 Π 1^b 11 — οἶμαι ρ I 7 2 118 37 136 15 etc. (15^{ies}) Єια̅ II^1 5 21 6 5 7 9 8 1 κη̅ 11 9 ἐγῷιμαι κη̅ 9 3 οἴεcθαι X p 1020 Herm. XXV 477 19[3]), ᾠιόμε[θα π VI^2 144, 19 13[4]) ᾤιοντο ρ I 37 15, οἰήcομαι ρ I 131 16 328 4 etc., οἰητέον οp 48 35 θδ 126 1 141 4 163 8 πβ̅ 52 16; deest ᾠιήθη.

οἴχομαι: οἰχήcετ[α]ι Є p 1610 WS I 31 127.

ὄλλυμι: de praes. cf. 239, ἀπολέ[c]αι ρ I 82 3 ἀπολωλέκαcι ρ I 34 30 II 285 5 ἀπ[ολ]ωλ[ε]κέναι 38 13, ἀπόλοιτ' ἄν ρ II 161 fr 23 ἀπο]λέcθαι π IX^2 30, 7 14.

ὁμαλίζω: διωμάλικεν πε̅ 34 23 (= πε̅β 8 17).

ὄμνυμι: de praes. cf. 238, ὀμωμόκαcιν ρ II 257 29 ὀμ[ω]μοκότεc I 32 1.[5])

ὀνομάζω: ὠνομαc[μένοc π VII^2 90, 12 10 ἐ]πωνομάcθαι μ 67 1.

ὀπτεύω: κατοπτεύcαc c 33 12, cυν]οπτευόμενα πα fr 46 3 (ὑποπτευθήcεcθα[ι ρ I 356 9).[6])

1) εἰδέτω PLond I 97 409 (mag. III^p).

2) Deesse videtur εἰδήcω εἴδηcα in titulis Atticis, at cf. ὅπωc . . εἰδήcωντι IMB 441 29 (Iasi III^a) ἵνα . . εἰδήcηι 421 26 (Prienes III—II^a); praeter εἰδῆcαι PPetr II 52 11 (c. 240^a) papyri quoque Aegyptiacae a solita ratione non recedunt, cf. e. g. ἵν' εἰδῆc BU 8, 2 16 (248^p) 249 12 (I^p) ἵν' εἰδῶ 248 25 (I^p) etc.

3) Ubique fere οἶμαι Strabo (15 21 75 189 etc. — οἴομαι 210) Agatharchides (110 30 129 12 164 2) Asclepiodotus (7 4) Geminus (44^b), οἶμαι PPetr II 62 11 132 13 (III^a) — οἴομαι BU 486 4 (II^p); οἴμενοι Demosth. 19 41 Σ^1 οἶcθε Isocr. de pace 119 pap. (cf. KB II 449 498), O$\overset{\text{O}}{\text{I}}$MENωN PPar 63, 12 87 ($165^a$) οἰ$\overset{o}{\mu}$εθα Ptol. synt. math. 193 26 A s. IX οἴcθαι Papadopulos-Kerameus 'Ανάλ. 'Ιεροc. V 88 16 (Vita Hilarionis) cod.

4) De forma ᾤιμεθα cf. KB II 499 (Isae. 2 30 Xen. Anab. VI 3 25 Inschr. v. Perg. 18 18 [III^a] Aristid. ed. Dind. I 741), adde ωιμεθα (sic) Plat. Soph. 244^a Bodl. (ᾠιόμεθα T) ᾤιμεθα IHSt XIX (1899) 330 sqq. A 15 22 45 (litterae Antiochi I).

5) Perfecti activi quatuor vel quinque formae olim extabant maximam partem a lingua volgari procreatae:

a. ὀμώμοκα vulgo, PPetr II 150 6 (c. 200^a) POxy I 77 26 (223^p) LXX Ezech 6 9 Vat. (s. IV) ΓQ.

b. ὠμώμωκα, cf. ὠμωμώκατε LXX 1 Reg. 20 42 Alex. (s. V) Herodian. ed. Mend. 209 5 BV; cf. ἠγήοχα et ἠγήωχα pro ἀγήοχα supra pg. 243.

c. ὀμώμοχεν LXX Tob. 9 3 Vat.; cf. εἴρηχα pro εἴρηκα pg. 267.

d. ὀμώμεκα, cf. ὀμωμέκαμεν PPar 46 13 (153^a) ὀμόμεκα (sic) BU 543 21 (27^a) ὀμώμεκα POxy II 251 29 (44^p).

e. ὀμώμεχα LXX Ezech. 6 9 Alex.

6) καθοράω cur semel tantum in Strabonis libris occurrat (καθορᾶcθαι 224)

ὁράω: de asp. cf. 149 sq., de fut. 231, de aor. act. (εἶδον ~ εἶδαν) 233, ἑωρακότες β 15 13 ἑωρακέ[ναι ρ I 63 23 καθεωρ[α]κ[έ]ναι ορ fr 2 15 παρεωρακέναι πα 21 9 συνεωρακέναι ρ II 283 4[1]), ἑωρᾶτο

---

verbi κατοπτεύω declarat usus frequentissimus: κατωπτευκέναι 104 πηγῶν κατωπτευμένων 107 κατοπτεύεται 222 223 etc.; κατώπτευται ('perlustrata sunt') Gemin. 53^{c} τῶν κατωπτευκότων 54^{d}, ἄχρις ἂν κατοπτεύσῃ Onos. 29 3. Frustra vero hoc verbum in actis papyraceis quaerimus, ubi est ὀπτάνεται PPar 49 33 (c. 160^{a}) e sacra memoria sat notum (Schmiedel § 15).

1) In huius formae explicatione cum vix sufficiant quae adhuc a grammaticis sunt prolata paulo diutius liceat commorari. Incipiam ab Atticis. Metrum poetarum comicorum ubique flagitat ἑόρακα nusquam ἑώρακα (Stahl qu. gr.^{2} 59 KB II 504), quae scriptura etiam in Demosthenis libris apparet (KB l. c.); addo Xenophontem, de quo non recte Sauppe in Lexilogo: 'perf. ἑόρακα invitis libris scribitur [scil. a Dindorfio]': ἑορακότες Cyrop. I 1 3 D^{1} ἑόρακα 3 2 cod. Escorial. (cf. Dind. praef. IV), Platonem: ἑωρακώς Soph. 239^{e} T καθεορακέναι Leg. 905^{b} cod. Theodoreti graec. aff. cur. B (s. XI) ed. Gaisf. 93 50, Aristotelem: ἑοράκαμεν de caelo 292^{a} 4 Simplicii (p. 479 15 Heib.) codex E. Quod ad recentiorum sermonem attinet, sacros quidem libros formam atticam ἑόρακα praebere iam dudum est notum (cf. Schmiedel § 12 2), ceteroquin ἑώρακα scriptum esse vulgo creditur. Quo magis mihi elaborandum, ut melius quae sit memoriae conditio cognoscatur. Atque plerumque ἑώρακα traditur, sed ἑόρακε Antig. Caryst. ed. Kell. 13 25 ἑορακέναι 25 15 (sic in codice Palatino prima ut videtur manus) ἑορακότων Polyb. IV 2 2 A opt. συνεορακώς VII 15 2 F opt. ἑοράκαμεν Strab. 733 D (ἑωρ- CF, cf. ἑωρακέναι -κώς al. 105 381 774 820 ἑώρακεν Onos. 4 4) ἑόρακεν Joseph. A 2 267 M^{1} (fallitur Schmidt p. 468 qui ubique ἑώρακα legi asserit) ἑορακότες Dio Chrys. 9 22 V ἑορακώς 11 33 U (cf. 11 45 UMV 14 19 U 18 4 21 1 33 52 M) ἑόρακας Lucian. dial. mar. 20 5 Γ ἑορακέναι 27 1 Γ Icarom. 14 Γ Orig. εἰς τὴν τῶν βασιλειῶν ᾱ Text. u. Unt. II 6 1 M s X—XI ('ceterum ἑόρακα ἑόρακας ἑορακέναι constanter' Jahn) ἑόρακεν (sic) comm. in ev. Io. ed. Brooke I 315 9 cod. ἑορακέναι II 58 18 cod. (ορακόσιν trad. II 157 20) καθεορακόσι Clem. Alex. str. ed. Dind. II 262 2 εόρακας εόρακα (sic) Eustathius in Orig. Text. u. Unters. II 26 11 12 cod. M ('adsolet M ἑόρακα scribere' Jahn) ἑορακέναι Apsines Walz VIII 470 cod. Par. (opt.) et Vind. Schol. Soph. Philoct. 676 Laurent. ἑορακώς Schol. A Hom. I 158 27 Dind. ἑορακότων Theodor. gr. aff. cur. 127 20 B s. XI (cf. 151 22 B) συνεορακότας Philop. de op. mund. ed. Rabe 459 18 cod. ἑοράκει Callinic. vita Hypatii 71 7 P (cf. 97 4 113 7 114 22 P) ἑοράκασιν Marci Vita Porphyrii 42 24 B Acta Pelagiae ed. Us. 9 17 Lugd. (cf. 28 17 C^{2}) συνεόρακεν S. Niceph. Pitra Spic. Solesm. IV 375 2 A^{2}B ἑορακώς Iustin. Abbatis Vita S. Anastasii Persae Ἀναλ. Ἱερος. Σταχ. IV 139 5 143 26 ἑορακέναι Io Lydus(?) ap. Tischend. Anecd. sacra et prof. p. 58 cod. s. X. Saeculo VI sive VII p. C. n. in hominum literatorum quoque sermone interiisse videtur forma ἑόρακα quam cotidianae linguae usus iam octo novemve saeculis antea dereliquerat, cf. ἑωρακέναι PPetr II 55 33 27 (III^{a}) ἑ]ώρακα 56 7 (III^{a}) ἑωρακέναι PPar 11 verso 11 (157^{a}) quaeque paulo post de forma ὥρακα disputabo. Codices eorum auctorum quos proprio nomine Byzantinos appellamus velut Procopii Agathiae Theophylacti Theophanis nullo iam loco ἑόρακα exhibent. Quod vero Philodemus Atticorum morem aversatur multis in rebus observari moneo illum scriptorem suae aetatis usui sese applicare cum alii multi veluti Strabo maiorem impendant deligendis formis curam.

Sed restat tertium scribendi genus. Nam περιωρακυῖα traditur in Demosthenis Parisino (Σ) 18 64 quod numeris commendari dicit Blass (KB II 504), porro in Alexidis versu ab Athenaei epitoma servato II 49^{e} (II 397 K) καὶ μὴν ἐνύπνιον οἴομαι <γ'>ἑορακέναι inter ὡρακέναι (C) et ἑωρακέναι (E) dissentiunt libri. Atque illud quidem addita vocula γ' probum efficit senarium, tamen propter constantem comicorum usum atque exiguam Epitomae codicum in rebus orthographicis auctoritatem recte ab editoribus ἑορακέναι scriptum esse non nego. Verum alia statim succurrunt testimonia: ὡρακυῖαν legitur in lapide Epidaurico DI 3340 8

(imperf.) p 495 Rhein. Mus. LVII 286 καθεωρᾶτο ρ II 32 6[1]), συνεώραται πλ 14 10 a i[2]), deest aor. pass.[3]), τῶν ὁρατῶν μ 8 10.

ὀργίζομαι: ὀργισθῆναι πα fr 58 4.

ὁρίζω: διώρισται Εκη̄ 10 3 ὡρισ[μέν]ων θᾱ 7 2, διοριστέ[ο]ν Ειᾱ II^1 7 9.

ὀσφράω (deest ὀσφραίνω): ὀσφρώμενοι Iatr 33 50, ὀ[σ]φρήσονται Π V^2 200, 4 7, ὀσ]φρηθῆναι Iatr 34 49.

ὀφλισκάνω: ἐπειδὰν ὄφλωσιν ορ 12 25 μὴ προσόφλωμ[εν ρ I 139 14.[4])

(at ἑώρη 3339 66 3340 28), ὥρηκα habet Herodas 4 40 (at saepius ὀρώρηκα), Μοντανὸς ὥρακα exaratum legitur in pariete quodam insulae Elephantinae Archiv. des miss. scient. II sér. II (1865) 169, ἰσώρακεν BU 261 12 (II—III^p) παρωρακένε (sic) DA 186 8 (III—IV^p) ὥρακεν LXX Lev. 5 1 Vat. (s. IV) ὥρακα ev. Io. 8 38 cod. Bezae (s. VI) καθώρακας Philostr. vit. soph. ed. Tur. 224 28 v. l. οὐχ ὡράκει Lucian. dial. mer. 1 2 v. l. Itaque ὥρακα quod quanam in dialecto sit exortum parum constat posteris temporibus ea fuisse videtur forma qua volgaris potissimum lingua uteretur.

1) In activi imperfecto interdum ἑόρα simm. tradunt codices: ἑόρας LXX Iob 8 18 Sinait. (ἑόρακας cett.) ἑόρα 4 Reg. 9 12 Exod. 33 10 Alex. ἑόρα Joseph. A 12 395 13 423 14 107 P codex antiquissimus (s. IX—X) Callisth. ed. Meusel pg. 800 cod. Barocc. 17 ἑορᾶτε Ioann. Thessal. Mirac. S. Artemonis Boll. Oct. IV^2 155^c, qui loci quantum valuerit apud posteros forma ἑόρακα optime demonstrant. Similis scribendi modus in imperfecto passivi frustra quaeritur, hic potius ὡρᾶτο videtur fuisse in usu, cf. ὡρᾶτο Euclid. VII 148 1 cod. m. 1 ὑφωρᾶτο Aelian. ed. H. var. hist. 127 10 (ὑφεω- Hercher) περιωρᾶτο Dio Cass. 29 6 UB καθωρᾶτο Lucian. Icaromen. 22 Urb. ὑφωρῶντο Ioannes Camenita de excid. Thessal. 536 19 ed. Bonn., atque adeo ὁρᾶτο a nonnullis scriptum est: προορώμην LXX Ps. 15 8 Sin. Vat. Alex. (προωρ- Vaticani corrector) inde Act. Apost. 2 25 (Schmiedel § 12 5^c) ὁρᾶτο Vita Abrahae (papyr. s. VI) Wien. Stud. IX 179, ὑφορῶντο Diod. 15 57 P opt. (ὑφωρῶντο cett. ὑφεωρ- Vogel) ὑφορᾶτο Joseph. B 3 535 R^{1}V^{1}PC (ὑφεω- R^{2}V^{2}LA) Polyaeni exc. ed. Melb. 445 5 cod. s. X—XI ὁρᾶτο Zonar. ed. Bonn. III 533 5 CE (ὡρ- ABD) 601 3 E (ὡρ- rell.) καθορῶντο Procop. bell. Goth. I 29 z etc. ὁρῶντο Theoph. Chron. 196 16 codd., quod quonam pacto cum Homeri usu cohaereat (ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο Α 56) videant alii.

2) ἑώραμαι inde ab Aristotelis aetate in pedestris sermonis libris apparet (ἑώραται Strab. 164 ἑωραμένων 509 ἑωρᾶσθαι 694); sed haud scio an altera syllaba rectius corripiatur, cui sententiae codicum testimonia favent haud pauca: ἑορᾶσθαι Antig. Caryst. ed. Kell. 20 8 cod. (retinuit editor) ἑόραται LXX Lev. 14 35 Sin. (ἑώ- Vat. Al.) Iud. 19 30 Vat. Al. (ἑώ- Vat.^{2}) ὑπερεοραμένη Nah. 3 11 codicis Q corrector (-εωρ- Q^1 Vat. Sin. Al.) ὑπερεορᾶσθαι Lucian. Gall. 10 cod. Upsal. ἑοραμένον Hippolyt. ed. Ber. I 122 5 ἑορᾶσθαι Epiphan. ed. Dind. II 242 33 V (opt.) B. — ὑπερώραται Longin. de inv. Walz IX 559 cod. opt. Paris. (ὑπεροράται rell. et editor, at sequitur παρημέληται). — Attici ὦμμαι dixere, cf. KB II 504; apud Aristotelem octies ὦπται ὠμμένος ὦφθαι quater ἑώραμαι ἑωραμένον traditur (cf. Bonitz Ind. Ar. 520^b 37), nec tamen ubique codicum consensu: ὠμμένοι metaph. 1 7 343^a 25 E opt. (ἑωραμένοι FHN). Adde συνῶπται Apollon. hist. mirab. 22.

3) ἑοράθησαν Joseph. in Ap. 2 291 (sic codex) singulare esse videtur, cum saepius ὡράθη scribatur: ὡράθησαν LXX Dan. 1 15 Vat. Al. QΓ ὡράθη Philo II 84 11 MUF (optimi) Dio Chrys. 29 6 UB ὡράθης Harpocratio s. ἐξετάζεσθαι codd. fere omnes ὡράθη Cinnam. 25 22 παρωράθησαν Theoph. Chron. 100 27 g (παροp- d [opt. s. X] bh). — Ceterum ὤφθην Hum.-Puchst. 272 18 (Commag. I^a), παροφθέντο[ς PPar 63 48 ὀφθῆ[ν]αι ib. XI 56 (165^a) ὀφθῆ WL 3088 — παροραθ[η]σομένου PTebt I 27 16 (113^a), ὤφθη Agatharch. 111 19 ὤφθησαν Strab. 276 (ὁραθέντος 774 775 -θέντων 117 685 808 -θῆναι 229 277 726 755 815) ὠφθέντος Onos. 11 14 ὀφθῆναι 13 3 42 4

4) Ipsum ὀφλισκάνω non legitur; verbum ὄφλω adhibet Dio Chrysostomus

πάcχω: de fut. cf. 231, πα[θ]όντων μ 103 1 παθεῖν πτ 11 4 ορ fr 6 11, πέπονθεν Π 17ᵃ 9 -αcιν ορ fr 4 9 ρ I 85 10 Φ p 1389 O V 1075, 37 14 πεπονθότα c 37 23 πεπονθέναι Єκη 13 15 προc- πα fr 8 2.

πατάccω: ἐ]πάταξεν ευ 9 4.

παύω: de dipth. cf. 126, καταπαύcωι Δπ 20ᵈ 10 -cομεν πε 26 22 υ 24 23, ἔπαυcεν μ 87 10 ἀναπ[αύ]cωμ[ε]ν ρ I 97 19 παῦcαι II 61 9 κατα- υ 14 33, πεπαυκέναι μ 86 18, παύcωνται πα fr 93 5 ορ 27 33 παυcαμένου πα fr 87 11 παυcάcθωcαν Δ p 1429 O VI 1243, 2 15.

πείθω: de fut. pass. cf. 238, πείcει ρ II 183 fr 6 etc., ἔπειcεν 139 5 πεῖcαι πα 10 25 etc., πε]πείκα[cιν ρ I 55 33 -[κώc II 151 2 ἀναπεπεικώc υ 18 13 πεπεικέναι ρ II 121 fr 2 — intr. πέποιθεν πα fr 85 10 πεποιθώc c 26 27, πέπειcμαι Єκη 9 13 etc., ἐπέπειcτο πρ 21 1 π IV² 201, 105 16, πειcθῆ[ν]αι υ 10 29 etc., πειcτικόν ρ II 9 16 -[κή 12 5 -κήν 93 1 100 14, πειcτ[έον Єια O V 992, 9 5.

πειράω (πειράζω): π[ε]πείρακεν ρ I 66 25 -α[κότεc Єκη 11 15, fut. med. πειραcόμεθα ρ II 241 16 288 4 p 1041 X² 145, 8 11 -άcονται I 359 4, πεπείραται ρ I 65 10, πειρατέον ευ 110 20; verum πει]ραcθέντα c 31 15 ἀπείραcτον ρ I 45 3.[1])

πέμπω: de perf. aor. pass. cf. 229, παραπέμψουcιν μ 108 10, ἐκπέμψαι Στ 19 8, ἐκπεπομ[φ .. ευ 36 1, μεταπέμπτουc μ 86 22.

περαίνω: de perf. pass. cf. 226.

πέττω: πέψη Iatr 34 45.

πέτομαι: ἐξίπταται θ 8 18[2]), καταπτάντοc Φ? p 862 Scott Herc. 320 14.[3])

πήγνυμι: de praes. cf. 238, πεπηγότοc Iatr 17 28, πε]πηγμένον ρ II 166 fr 22.

πιέζω: cf. supra pg. 101 sq. ubi omnia exscripsi testimonia, de forma πιεζοῦμαι cf. 224.

πίμπλημι: de nasali cf. 72, ἀνεπλήcθηcαν ρ II 262 3 (sic libr. β, sed -ΠΛ$\overset{C}{\text{Η}}$Θ- libr. δ).[4])

πίμπρημι: de nasali cf. 72.

πίνω: πιόντεc Iatr 33 53.

πίπτω: de longa vocali ι cf. 30, de fut. 226, προcέπεcεν θδ 154 20 etc., πέπτωκε ρ I 63 20 326 12 etc., πεπτωκώc Ακ 14 9 etc.[5])

πλάττω: ἔπλαcαν μ 107 14, πεπλακόcι μ 85 41, πεπλαcμέ[ν.. β 16 14

(Schmid I 85). De formis ὄφλῃ et ὀφλήcῃ in Dionis Cassii libris cf. Boissevain ad XXXVII 50 5.

1) πειραθείc ('probatus') Str. 243.

2) τῶν παριπταμένων EOe 66—67, 4 4 (ὅπωc πτήcονται καλῶc ib. 6), τὸν περιπτάμενον (sic) δαίμονα WL 3026; Lucianus verbo ἵπταcθαι semel utitur (Schmid I 232) Plutarchus novies (sed πέτομαι 21ᵉˡ, cf. Bernard. I LXXIII).

3) ἔπτην recentiores, cf. KB II 516, Schmid II 32 (ἀνέπτη ἀναπτάc nonnumquam Dion. Halic.) διαπτῆναι Agath. 114 37 ἐπιπτάνταc Str. 198.

4) πιμπλᾶν ἐμπιμπρᾶν Plutarchus (Bern. I LXXXII), πιπλῶνταc WL 581.

5) τὴν πειπτοκότα (sic) BU 251 11 (81ᵖ).

διαπεπλαcμένω[ν Ακ 15 9 πεπλαcμένωc ρ I 200 17, ἀναπλαcθέν πα fr 61 6, πλαcθηcομένην μ 82 10.

πλατύνω: πλατῦναι (loc. poet.?) Στ 24 6.

πλέκω: de aor. pass. cf. 230 (adde c]υμπλ[ακ]έντα μ 76 17), cυμπ[έ]πλεκται ορ 42 31 πεπλεγμένα ρ I 250 28 φιλαργ IX² 193, 7 8 -ένας ρ I 7 17 c[υ]μπεπλεγμένα μ 105 15 -ένας ορ 42 17 cυμπεπλέχθαι ευ 142 3.

πλέω: de praes. cf. 221, ἔπλευcεν Ακ 31 1 (Apollod.) κατέπλευcε 31 37 (idem), cυ]νπεπλευκ[έναι p 176 fr 10 7, πλευcτέον ρ I 395 6.

πλήττω: de aor. pass. cf. 235.

πνέω: de praes. cf. 221, cυνεκπνεύcαντα p 1041 X² 141, 3 14 ἐκπ[νε]ῦcαι Ακ 10 6.

πνίγω: de longo ι cf. 28, de aor. pass. 235.

ποικίλλω: πεποικιλμένα π VI² 186, 37 10 διαπεποι[κιλμέν]ο[ν μ 66 22 πεποικιλμένωc πε̄ 29 32.

πορεύομαι: de fut. 238, ἐπορεύθηcαν πα 15 16 π[ο]ρευθῆναι ρ I 377 16, πορευ[τέ]ον ρ II 20 8.

πράττω: πρᾶξα[ι θᾱ 23 12, λαμπρόν τι πεπραχέναι θ 29 5 ὅταν [εἰ]ρηκέ[ναι τι δοκ]ῶcιν ἢ [π]επραχ[έ]να[ι ορ 12 17 [1]), π]έπρακται ρ II 50 7 πεπραγμένων I 33 4 πε[πρ]ᾶχθαι πα fr 80 12, πραχθεῖcιν ορ 15 11, πρακτέον ρ I 283 6 7 πλ? X² 134, 43 24.

πρέπω: διαπρέψαντε[c πα fr 45 5 ἐμπρέψαι ρ I 202 9.

πρίαμαι: πριάμενοc υ 17 3 πρί[α]cθ[αι οι 25 28.

πυνθάνομαι: πε[ύ]cεται ρ I 367 8 προ- II 282 fr 12 πευcόμεθα c 21 22 πε̄ 31 30, ἐπύθετ' Στ 31 4 πύθοιτο p 245 VIII² 175, 5 5 προcπυθοίμην π VI² 173, 24 22, πεπυcμένουc ρ I 190 5.

πυρέττω: ἐπύρεξ[ε Ακ 3 43.

ῥαίνω: de perf. pass. cf. 229.

ῥέω: de praes. cf. 221 (ῥέοντα Iatr 24 40), ῥυῆ (ipse legi) πα 9 4 ῥυῆναι Iatr 28 6. [2])

ῥήγνυμι: δι]αρραγείηcαν πα fr 54 8. [3])

ῥίπτω: de longo ι cf. 30, de verbo ῥιπτέω 224.

ῥώννυμι: de geminata consona ρ cf. 79, de praes. 238.

cβέννυμι: de praes. cf. 238, ἀποc[β]ῶcιν ρ II 205 23.

cημαίνω: de aor. cf. 226, de perf. pass. 229, cημανού[c]η ρ I 149 10, ἐπιcε]c[η]μαγκέναι ρ I 49 2 [4]), ἐπιcημανθέντα ορ 45 19 -θή[τ]ωcαν ρ I

---

1) Verbum πέπραγα abest a titulis Atticis (Meist.³ 185) et ab Aegypti papyris (πέπ]ραχα BU 187 11 [149ᵖ]), reperitur tamen in quodam Ephesi lapide: πράξειc πεπράγαcιν DS¹ 344 70 (80ᵃ). Rursus ignoratur a Strabone Gemino Agatharchide aliis, sed postea patronum nanctum est Aristidem (Schmid II 32) qui illo vim adtribuit intransitivam.

2) ῥυέντα Str. 80 ῥυείc 79 cf. 89 139 etc., ἐρρύη Gemin. 34ᵃ.

3) κατερρωγυίαc Str. 223 ἀπερρωγέναι 259. — ἐρρηγόταc Hippiatr. Not. et extr. XXI 2, 82 (quamquam saepius ibidem ἐρρωγώc simm.).

4) cεcημηκέναι PTebt I † 79 48 (c. 140ᵃ). Sicine revera traditur?

58 33, ἀcήμαντα μ 95 30 99 18 ἀνεπιc[ή]μαντοc c 34 32, ἐπιcημαντέον θδ 131 3 ρ II 72 38 Φ p 57 O I 64, 5 17 π IX^2 15, 1 10 (-ΜΗΝΤЄΟΝ n).

cήπω: cεcηπόc Iatr 12 4 6.

cκευάζω: παρεcκεύαcεν p 346 10 2 etc., κατεcκευακέναι ρ II 206 11 etc., κατε[c]κευάcατο Ακ 7 10 παραcκευάcαcθαι Π 2^a 1 -αcάμενοι οι 9 21, παρεcκευάcθαι ρ I 190 2 (de soloeca forma παραcκευάcθαι simm. cf. supra 206), καταcκευαcθῆναι π II^2 154, 1 26, κα[τα]cκευαcτέον θδ 143 24 παρα- οι 9 14.

cκίδνημι: cκνίδαται (sic) Iatr 33 27 τὰ ἀπὸ τῶν θηρίων cκιδνάμενα cώματα 35 ἀποcκιδνάμενα 26.[1])

cπαράττω: ἐcπαραγμένα πτ 1 15.

cπάω: περ[ι]έcπαcεν Ακ pg. 79 6 Mekl. (prius c sscr.) cπ[ᾶc]αι Iatr 21 3 ai, ἀποcπαcάμενοc 37 43 ἐπι—ένουc υ 13 27 ρ I 211 27, ἀπέcπαcται p 996 tab. I pezzo 1 ἀπεcπαcμένον Φ X^2 128, 17 21 cυνεπεcπαcμένα Є p 1619 WS I 31 121 ἐπεcπάcθαι μ 71 5, δι]αcπαcθείc ευ 16 4, ἀποc]παcθήcεcθαι Ακ 22 3.

cπείρω: διεcπαρμένον Єιδ VI^2 7 10 -ένα ρ I 348 10 παρεc[π]αρμέναc Є? VII^2 68, 1 2 παρεcπάρθαι Iatr 15 36, cπαρῆν[αι ρ II 110 12.[2])

cπεύδω: ἐπιcπεύcαντοc Ακ pg. 23 6 Mekl.

cπουδάζω: κατεcπουδα[κ]ώc Π 20^a 5.

cτερίcκω: cτερίcκει οι 24 13 πα fr 78 10 -ουcιν θ? XI^2 38, 19 13 c]τερίcκεcθαι θ 7 6.[3])

cτερέω: de cτέρω cf. 224, de aor. (ἐcτέρηcα ∼ ἐcτέρεcα) cf. 225, de fut. pass. 238, ἀποcτεροῦcι θ? XI^2 39, 20 8 ἀποcτερῶντα[ι (coni.) πα 24 22, ἐcτέρηται θ 3 17 ρ I 178 17 etc., c]τερηθε[ίc ρ I 104 25 cf. 175 17.

cτηρίζω: διεcτηριχότα Iatr 21 50 51 22 1.[4])

cτέλλω: de aspir. perf. act. pass. cf. 151, de aor. pass. 235, καταcτε[λο]ύντων ρ II 284 10, ἀπέcτειλαc πρ 20 12 (Є) etc., ἐcτάλκαcιν ρ I 53 26 ἀπεcταλκόc αι 284 4, καταcτείλαcθαι ρ II 47 3, κατεcταλμένον Ακ 19 3 cυνεcταλμένοι υ 13 11 πε[ριε]cταλμένουc θ 32 39 cυναπε[cτάλ]θαι ρ I 187 2.

cτρέφω: de perf. aor. pass. cf. 230, κατέcτρεψεν Στ 69 2 73 3 etc. διέc[τρε]ψαν Δε 26 7 etc., ἐπιcτρεπτέ[ο]ν p 1384 XI^2 65, 14 7.

cύρω: ἐπιcεc[υ]ρμένον ρ I 49 13.

cφάττω: de ττ ∼ ζ cf. 136, de aor. pass. cf. 235.

cφάλλω: κατεcφαλμένον Ακ 19 3.

cχίζω: cχίcαι ρ I 59 30.

cχολάζω: cυνεcχολ[α]κώc Ακ 31 7.

cώιζω: de ι cf. 51, de fut. aor. perf. pass. 228.

---

1) διαcκίδναται Str. 29.

2) cπερεῖν PTebt I 66 60 (121^a); ἔcπειρα ἔcπαρκα ἔcπαρμαι ἐcπάρθη frequentissime in Aegypti papyris.

3) Deest in Strabonis libris; ἀπο]cτερί⟨c⟩κε⟨c⟩θαι BU 446 18 (158^p).

4) Haec forma adhuc ignorabatur; ἀνεcτήρικται Agath. 119 3.

ταράττω: τ[α]ράξεις Δε 59 1.

τάττω: de aor. pass. cf. 235, ἔταξεν ρ I 346 3 Iatr 16 39 etc., συντετάχασιν ρ I 44 23 (= II 78 12), παρατ[α]ξομένο[υ ρ I 366 10, διατα-ξ[ά]μενοι θ 31 6 -ένους πε̄ 23 19 τάξασθαι ρ I 189 3 II 110 3, τέτακται θ? XI² 34, 15 16 etc., τακτέον ρ I 159 20 προσ- οι 9 24.

ταφιάζω: ἐντεταφιασμένος θ 38 17.

τείνω: ἐκτενεῖν θ? XI² 35, 16 17, ἀνατείνας υ 23 31 ἐκτείνα[ντα ρ I 273 7, διατετα[κ]ός ευ 82 30, διατενοῦνται ρ I 325 6 359 10, διατειναίμην μ 110 32, ἀνα]τεταμένον πα 4 7 διατεταμένα Iatr 21 50 51 etc., ἀποτ[α]θέν[τ]ος ρ II 27 17 ἐκταθ[εῖσα ρ I 174 12, συνταθη[σόμ]ε[θ]α πλ 27 14 ἐπ[ι]ταθησομένην πα fr 67 3 ἐπι]ταθήσεσθαι 69 3.

τελέω: de fut. cf. 226, συντελέσαι ρ I 129 25, δ[ια]τετελεκέναι ρ II 207 14, συντελε[σ]αίμην Π 2ª 10, ἀποτετελεσμένον θδ 117 8 Iatr 37 15 etc., ἀπετελέσθησαν ρ I 38 10 etc.

τέλλω: ἐν]τεταλμ̣ένων[ων Ακ pg. 22 13 Mekl.

τέμνω: ἐκτεμεῖν ευ 47 13 μ 13 7 σ[υ]ν- ρ I 134 8[1]), τετμημένη Iatr 29 29 ἀποτετμημένων 35 5 ἐπι- θδ 176 19 ἀ]ποτετμῆσθαι ρ II 86 fr 12, ἀποτμηθέντα Iatr 32 43 33 8 12.

τήκω: τετ]ηκότος Iatr 15 33, ἐπίτηκτον ευ 149 12.

τίθημι[2]): de aor. formis ἔθεμεν ∼ ἐθήκαμεν etc. cf. 240, de opt. (τι)θείμην ∼ (τι)θοίμην 218, τίθημι μ 37 1 τίθησιν ορ 12 5 μ 73 4 πλ 21 4 ρ I 115 15 etc. Δε 49 12 50 3 Π 16ª 2 τίθεμεν ρ I 255 15 II 89 7 etc. Iatr 31 50[3]) τιθέασιν ορ 3 18 ρ I 104 20 194 11 etc.[4]) π[ρο]τιθῇ II 285 3 τιθῶμεν πα fr 26 4 πβ 18 11 Εκη 28 14 τιθῶσι ρ II 170 fr 5 αι 293 12 τιθείς τιθέντος simm. μ 45 3 ρ I 5 28 82 20 92 10 etc. τίθει imperat. Ε ap. EOe 10 A^c 3[5]) τιθέναι ορ 1 23 36 36 στ 18 4 υ 13 8 etc.[6]), συνε]τίθει

1) ἔταμον forma poetica hinc inde in pedestri lingua adhibita esse videtur: ἐνταμόντες Lucian. Tox. 37 Ω, cf. etiam ἔταμνον Cleom. ed. Ziegl. 54 11 L (ἔτεμνον rell.) unde ἔταμον elicias.

2) τίθημι constanter libri sacri praeter ἐτίθουν Act. Ap. 3 2 4 35 quod inde a verbo ἐδίδουν repetit originem sicut ἐπετίθοσαν Act. Apost. 8 17 B ab ἐδίδοσαν; τίθω an τιθῶ in Aegypto fuerit in usu e papyris non potest cognosci, in quibus ΥΠΟΤΙΘΟΥΣΑ est BU 350 13 (I^p) pariterque haerendum in verbo ΤΙΘΙΝ (inf.) JHSt IV 420 19 (Phryg. i), cum παρατίθομεν sit in tabellis devotionis Cypriis Proceed. of the soc. of bibl. arch. XIII 175 39 178 27 184 26 etc. (III—IV^p), cf. παρετίθομεν Acta Tarachi Probi Andronici ed. Ruinart III 61. Ab altera parte προτιθοῦντες legitur apud Athanasium ed. Maur. 43ª in cod. Reg. ἐπιτιθῶν Hippiatr. Not. et extr. XXI 2, 136, ἐπιτιθῶν ἀντιτιθοῦντας μετατιθοῦσα ἐτίθουν in libris patrum apostolicorum (Reinhold 93). — Comparandae omnino verbi δίδωμι variae species (supra pg. 250).

3) ἐπιτιθέαμεν Philop. in Ar. de an. 119 31 D, cf. διδόαμεν supra pg. 251; τίθεμεν PTebt I 61ᵇ 12 44 (118ª) al.

4) προστίθησι Joseph. A 3 139 M s. XIV (-θέασι rell.), cf. δίδωσιν = διδόασιν supra 251 δεικνῦσιν 239 (Ionum formae προτιθεῖσι συντιθεῖσι [KB II 208] procul habendae).

5) ἐπιτίθει NT 1 Thess. 5 22 (Schmiedel § 14 13) τίθι PLond I 79 393 (mag. s. IV^p; περιτίθεσο 72 224) 118 58 (mag. IV^p); ἀπότιθε Oribas. ed. Paris. I 401 22 ACV (-τίθεσο rell.) librariorum potius socordia ortum esse puto. Sed aliter sese habet forma τίθου verbo δίδου assimulata: ἀποτίθου Servil. Damocrat. poem. ed. Bussem.

Ακ 18 41 ἐξετίθει Φ? p 862 Scott Hercul. 313 12 — π̣α̣ρετ[ί]θη (incertum est) Ακ pg. 23 12 Mekl.[1]), παρετίθεμεν ρ I 112 11; θήcω ρ I 67 23 II 266 24 etc., ἐξέθηκα Κα 9 8 διέθηκε μ 72 13 etc. θῶμεν μ 22 9 etc. ἐπιθείηι π VIII^2 119, 1 23 προθείη Iatr 24 15 προθείc ρ I 64 19 etc. θεῖναι 59 31 70 27 73 4 107 19 190 6 etc.[2]), τέθηκε Δε 1 2 45 8 παρατέθηκεν ρ I 116 23 ἐκτεθήκαμεν ρ I 77 22 Φ? p 1035 VI 2^1, 20 2 etc. (6^{ies}) προcτεθηκότεc Ͼκ̄η̄ 118 8 — τέθεικα π VI^2 156, 7 10 τέθεικεν ρ II 276 26 Φ p 1389 O V 1073, 35 17 προc- ρ II 181 fr 3 (14^{ies}, ubique ut videtur Philodemus)[3]), δι]ατίθεται πα fr 73 1 διατ[ί]θενται οp 18 34 etc. τιθῆται πβ̄ 16 17 π XI^2 172, 11 2 M X^2 78, 14 5 cυν- πβ̄ 57 10 τιθέμενοc πα fr 89 5 etc. τίθεcθαι πλ 14 8 etc.[4]), ἐπετίθετο ρ I 108 24 προcετίθετο Iatr 29 42[5]), ὑπερθήcομαι ρ I 212 8 παρα- 78 36 etc., ἔθετο μ 81 40 παρεθέμεθα ρ I 85 19 ἐπέθεντο ρ II 16 10 etc. προθῆται π IV^2 201, 105 21 ὑ[π]οθ[ώμ]εθα ρ I 114 23 παραθέμενοι ρ II 252 32 etc. θέcθαι υ 17 5 etc., προτέθειται ρ I 72 16 75 5 π[ρ]οτεθειμένοc 64 16 παρατεθειμένων 49 12 τ]εθεῖcθαι II 277 fr 5 ἀπο- μ 87 6 — ἀνατέθηται *μ 81 23[6]), ὑποτεθείηι ρ II 17 16 προτεθέντοc μ 74 5 etc. τεθῆναι Ακ

---

107 43 68 109 21 114 144 125 178 (sed ἐπεντίθει 121 149) τίθου Praecepta salubria vs. 90 (ibid. p. 134) ἐπιτίθου Chemici ed. Berthelot 33 1 (ἐπιτίθητι [sic] LEL*). Alii praesentis atque aoristi formas invicem permiscent: cύντιθεc Hero geom. ed. Hultsch 200 2 J — ἐπίθι (= ἐπίθεc) PLond I 118 56 (IV^p).

6) διατιθεῖν, ἀλλά scripsit Gomperz π XI^2 161, 8 21 (ubi traditum est ΔΙΑΤΙ | . ΙЄΙΓ . . ΑΛΛΑ) dubiis apographi Neapolitani signis nimis confisus. Verum nil impedit quominus διατιθ̣έν̣[αι] reponamus, id quod spatiorum quoque ratione commendatur.

1) De forma ἐτίθη a multis in discrimen vocata cf. KB II 194 GM^3 129; saepius variant libri, velut προὐτίθει Arrian. Anab. ed. Did. 29 32 A (-θη B).

2) ἀναθῆναι Str. 264 B διαθῆναι Onos. 11 3 AB 42 22 A, quae scribarum sunt vitia in codicum memoria frequentissima.

3) προcτέθεικεν Str. 30 cf. 166, προcτεθεικότεc Agatharch. 117 13. Atticorum in titulis antiquissimum formae τέθεικα testimonium a. fere 69 a. C. est exsculptum (Meist.^{3} 189), verum iam duobus saeculis antea in Aegypto diphthongus penitus recepta esse videtur, cf. ὑποτεθείκαμεν PPetr II 123 3 (c. 250^a) cυντεθεικώc 63 8 (c. 250^a) ὑποτέθεικα 150 4 (c. 200^a), dein προcτεθεικέναι BU 660 17 (III^p) προcτεθείκαμεν PGrenf I 87 30 (IV^p). Illud ἀνα[τ]έθηκα BU 388, 1 43 (II^p) iudicis Romani scribae debetur cultiori sermoni operam navanti. Byzantinorum vero librariis scriptura τέθεικα adeo fuit familiaris, ut saepius vel aoristi formas commutarent: κατέθεικεν Joseph. in Ap. 2 197 cod. ceteroquin probe exaratus προcέθεικε Philop. in Ar. phys. 658 24 K ἀντέθεικεν 904 16 F al.

4) τιθέcτωι (= -cθω) PTebt I† 73 455 456 (114^a).

5) ἀποτίθεμαι CPR I 20, 2 10 (250^p), verum urgente verbi δίδωμι societate παρατιθόμενοc PLond II 297 7 (346^p) παραθίθομε (sic, = παρατίθεμαι) Wünsch Sethianische Verfluchungstafeln 16 57 (IV^p) προcετίθοντο Acta Thomae ed. Bonnet 93 40 G ἐπετίθοντο Acta Petri et Pauli ed. Lipsius 191 11 DPG cυντίθονται Chemici ed. Berthelot 242 A ἐξετίθοντο Vita Euthymii ed. de Boor 54 14, quem usum iam Lagidarum aetate extitisse verbo cυνέθοντο PPetr II 145 7 (c. 200^a) probatur, quod profecto non scripsisset librarius, nisi tunc temporis cυνετίθοντο in vulgus esset dictum; cf. etiam ἔθοντο Buresch Aus Lydien 39 5 (i).

6) Merum hoc scribae videtur vitium quod nusquam commiserunt quibus Aegypti papyros debemus: τέθειται PGrenf II 52 11 (103^a) ὑ]ποτεθεῖcθαι PLond I 56 1 (113^a) cf. PTor I 42 9 44 25 (116^a) BU 446 15 (158^p) 8, 2 15 21 (248^p) 3 12 (605^p) etc., frequentissime Byzantini: ἀνατεθημένα LXX 2. Macc. 5 16 Ven. s. VIII—IX (verum

pg. 61 6 Mekl., παρατεθή[cε]cθαι ρ I 110 4, θετέον ρ I 134 6 οι 27 9 αι 266 14 ἀνα- πα fr 78 7 παρα- Ακ 11 3 προς- θδ 170 11 ρ II 162 7.

τίκτω: τεκεῖν ευ O VI 1573, 206 6, τετοκυῖα ορ 21 32.

τινάττω: de cc ∼ ττ cf. 135, διατινάξῃ υ 12 23.

τίνω: de longo ι cf. 30, ἐκτείνωc[ι ρ II 144 fr 1 ἐκτε[ίν]οντας 255 29 (deest verbum τίνυμι).[1])

τιτραίνω: δια[τετ]ρημένον (?) π VI^2 184, 35 6.

τιτρώcκω: τ]ρωθέντες ευ 39 26 etc. τρωθῆναι π XI^2 30, 7 6.

τοπάζω: τ[ε]τό[π]αcται Iatr 36 47.

τρέφω: de aor. perf. pass. cf. 230, τετροφέναι μ 55 23, θρεπτικά Π 15^b 11.

τρέχω: ἐπανατρέχουcι ορ 30 27 ἐντρέχειν 37 23 κατατ[ρέχει]ν ρ I 69 2, ἐπιδραμεῖν Στ 17 7, δεδραμηκότων ορ 8 29.[2])

τρίβω: de longo iota cf. 30, de aor. pass. 235, cυνδιατρίψει p 1044 26 3 τρείψειν θ 38 7 διατρίψειν 57 8, διέτριψεν Στ 75 3 πρ[ο]-διατρείψαντες ρ I 223 26, δι]ατετρ[ι]φέναι π VI^2 171, 22 5, τετριμμένην ρ I 260 14 cf. II 281 fr 5 πε̄ 24 10 τετρῖφθαι αι 291 15 cυν- πβ̄ 75 6.

τρώγω: ἐκτετρωγμ[έν]ου Δε 19 5.

τυγχάνω: de fut. cf. 231, ἔτυχεν θ 23 3 etc. ἔτυ[χ]ον 32 18 etc. τυχών πα fr 66 8 etc.[3]) τυχεῖν θ 32 5 etc., τῆς cυνεχούcης ἐπιδρομῆς τέτευχε ρ II 268 20 τελευ]τῆς ἀναξ[ίου . . τ]ετε[υ]χέναι θ 27 36 πάcης τετευχότες τροφ[ῆς πα fr 18 5 cf. c 22 36 μ 105 13 ρ I 66 2 135 34 πτ tab. II pezzo 1 ἀποτέτευχε υ 17 38 ἐπιτετε[υ]χέναι ρ II 216 26 cυν-τέτευχεν X p 307 VIII^2 181, 3 26 182, 4 17[4]) — (ἡμῶν) ποικίλοις ἐκ

---

vetustissimi codices — Vaticanus Sinaiticus Alexandrinus alii — ab hoc vitio sunt immunes) ἐκτέθηται Apollon. Cit. ed. Sch. 9 7 *codex cf. 18 6 12 19 21 etc. ἐκτεθήμεθα Hippolyt. ref. haer. 490 8 532 28 *codex etc. cυντεθημένων Malalas 11 20 τεθημένων Theoph. chron. 137 28 al. — παρατέθειμαι sensu transitivo ('apposui') papyrus Taurinensis I, cf. supra 264 adn. 3.

1) τίννυμι quod iam pridem a grammaticis est improbatum ac deletum (cf. KB II 552, sed in Thesauro VII 2115 vetus recentiorque doctrina una extant) eadem est prosapia natum qua κτ[ε]ίννυμι provenit de quo supra verba feci pg. 266; sed τινύειν CPR I 5 18 (168^p). Quod ad alteram attinet flexionem, τίνω est titulorum scriptura (cf. e. g. supra 30), verum ἐκτίννειν BU 282 40 (II^p) ἀπο-τίν[ν]ειν PGenf 74 25 (IV^p).

2) cυνδεδραμηκέναι PTebt I 48 26 (c. 110^a) ὑποδεδραμημέ[να]ι[c] ἐπι[c]τατείαις 24 68 (117^a).

3) Adverbium τυχόν de quo cf. Schmid Att. II 159 non legitur.

4) τέτευχα inde ab Herodoti aetate per VIII fere saecula in Graecorum extitit lingua, quo verbo primum Iones sunt usi, dein qui volgarem adhibebant sermonem, ulterius a literatis est retentum, cf. e titulis papyrisque τέτευχεν ἐπαίνου Ἐφ. ἀρχ. 1886, 233 9 (Prienes pt) ἐντέτευχαν DS^1 255 30 (Gythii I^a) etc. ἐπιτετευχότα BCH IX 269 (Cherson. Thrac. II^p), ἔcομαι τετευχώς PPetr II 29^b 16 (246^a) PTor I 28 15 (116^a) etc. ἐντετ[ε]ύχαcιν PPar 63, 1 23 7 6 (165^a) τετευχυῖαι PLond I 9 25 (164^a) etc. παρατετευχότα POxy I 113 14 (II^p) — [τ]ετ[ύ]χηκα PLond II 280 15 (351^p). Novissimi sunt testes Origenes (τέτευχα comm. in ev. Io. I 49 46 ed. Brooke al.) et Eusebius (παρατετεύχεcαν h. eccl. III 10 10 AE^{a}F^{b}U ubi rell. παρα-τετυχήκεcαν). Vitae cottidianae usum sequuntur Apollonius Pergaeus (ἐντετεύ-χαμεν ἐντέτευχα ed. Heib. II 2 32 4 2) Agatharchides (ἐντετευχώς 194 12) Nicomach. Gerasenus (ἀκριβείας τέτευχε intr. arithm. 54 7 cf. 11 14 20 8 86 4 122 5 — τετύ-

ταὐτοῦ γένους ἐντετυχηκότων Ζώιοις c 35 10 . . ΙΤΥΧΗΚΕΝ (sic n) ρ II 184 fr 1 (διαφόρου τεθευκέν[αι (sic) κράσεως Iatr 14 33 — διαφόρου κράσεως τετύχηκε[ν 14 39) — τέτ[υ]χε λόγου μ 77 15 sicut λόγου [τέ-τ]υχεν 78 8 lacunae quidem apographi Neapolitani magis convenit sed incertissima illa sunt habenda testimonia neque collata papyro ipsa comprobatum iri credo[1]), ἀπο[τ]ετε[υγ]μένων ρ I 220 21 ἐπιτετευγμένην 201 17 -ένας 174 13[2]), κατατευχθέν 215 18[3]), τευκτικούς 53 2 τευκτικω-τέρου⟨c⟩ Iatr 15 18.

ὑφαίνω: de perf. pass. 229.

φαίνω: de aor. act. med. cf. 226, de fut. med. pass. 238, de aor. pass. 235.[4])

φάσκω: φάσκων Π 17^b 6 φάσκοντες μ 64 21 c 31 9 κατα- ευ 138 6 φασκόντων Π 12^b 3 φάσκειν ευ 83 11 θα̅ 11 4 Π 17^b 13 19^a 12, ἔφασκες c 19 10 μ 90 24; cf. φημί.

φείδομαι: πεφεισμένως ρ II 140 8, φειστέον οι 28 7.

φέρω: de nasali: ἐνήνε(γ)κται ἠνέ(γ)χθη etc. cf. 68, de aor. I II act. med. 235, οἴσω ρ I 247 10 258 36 II 54 1 υ 13 22 etc., ἤνεγκεν θα̅ 12 22 16 7 ρ I 57 1 etc. ἐπενέγκη Στ 1 9 πβ̅ 39 20 (cetera vid. supra 235) ΜΕΤΕΝΕΙ|ΚΕΙΝ ρ I 370 10 falso n, nam papyrus ipsa praebet -ΕΓ|ΚΕΙΝ)[5]),

---

χηκε 20 9 variandi gratia positum), sed cum Atticis facit Strabo: τετύχηκεν 483 493 τετυχήκασι 221 τετυχηκώς 543 cf. 69 579 756; cf. etiam Schmidt De Ios. el. 468.

1) cf. Lob. ad Phryn. 295 Schmiedel § 13 2 (τέτυχεν ep. ad Hebr. 8 6), ἐπι-τέτυχεν Aristot. oec. 2 1352^b 5 QS^bT^b τέτυχε eth. Nic. 3 13 1119^a 10 K^b τέτυχεν Diod. VI fr 6 (II 112 Vog.) cod. τετυχώς Joseph. A 1 246 L παρα- 5 357 RO τετυ-χυίας B 7 130 PAR (-υῖαν M τετευχυίας LV τετυχηκυῖαν C) συντετυχέναι Epiphan. ed. Dind. II 119 6 V (opt.) al.

2) Semel hac forma utitur Josephus (Schmidt 470), nusquam Strabo.

3) ἐπιτευχθῆς WL 1786.

4) ἐπεὶ . . πεφήναμεν ἀναίτιοι PTebt Γ 43 31 (118^a).

5) ἤνεικα Iones ἤνικα Dori Aeoles (KB II 559); ἀνήνεγκον ἐνεγκέτω ἐξενεγ-κέτω Atticae tituli usque ad a. 370 a. C., dein hinc inde dipthongus apparet (εἰσήνειγκαν συνενείγκηι, ἐπανήνειγκται) quae tamen anno circiter 332 rursus delitescit ($Meist.^3$ 183). Verum etiam ante a. 370 forma hybrida in qua stirpes ΕΝΕΓΚ et ΕΝΕΙΚ in unum coaluere (KB l. c.) in Atticorum extitisse videtur ser-mone, cuius sententiae argumentum est Scythae versiculus Ar. Thesm. 1007 πέρ' ἐγὼ 'ξενίγκι (sic Bentley, ξεινίγκι Ravennas) πορμός, ἵνα πυλάξι σοι, in quo apertum tenemus dipthongi vestigium propter loci obscuritatem usque ad Byzantinorum aetatem servatum. Itaque e. g. quod exsculptum legitur ΕΝΕΓΚΕΤΟ CIA IV 1^b 61 (439^a) verbo ἐνειγκέτω rectius interpretabimur. Ceterum ἠνείγκατο ex Hesychio notavit Smyth Jonic 608, ἤνειγξα Boeotorum fuisse testis est Herodianus II 374 21 (at εἴνιξαν DI 3705 24), in Matronis denique fragmento ab Athenaeo XIV 656^a servato επηνεινκαν praebet Marcianus.

Hinc si ad volgarem linguam oculos convertimus, novo exemplo quantum apud posteros valuerit Ionum usus probatur. Omittamus sane εἰσε]νείκαντες DS^1 159 20 (Erythris 278^a), quamquam ceteris in rebus communis sermonis ad-hibentur formae, verum cf. διενεικάντων Opramoae decret. VIII^b 12 (II^p), κατενει-κεῖν PPar 63 111 (165^a) ἔνικε BU 597 6 (75^p; ibid. ἐπένεκε 9) ἐξένικον (imperat.) 229 4 230 4 (II—III^p) ὁ ἐνιγών (sic) 385 7 (II—III^p) ἔνικον (imperat.) POxy I 121 17 (III^p) ἀνανίκης (= ἀνενέγκηις) PLond II 272 18 274 15 275 17 276 20 (c. 346^p, sed ἀν⟨εν⟩έγκωμεν 284 14 etc.), προσενειχθῆναι Hippol. ed. Ber. I 1, 150 8 (s. X—XI) ἀπήνεικαν I 2, 23 17 H (s. X) συνήνεικε Plotin. ed. Creuz. 463 8 Vat. ἔνεικε Cratetis

ἐνήνοχα πα fr 16 11 94 7 μ 33 17 ρ I 63 32 370 12 πτ 9 13 τὸν ЄΝΗ-ΧΟΤΑ πα fr 94 11 Neapolitanus exscripsit papyro negligentius puto examinata; de forma ἐξην[ό]χαcιν [sic ευ 33 10 m. 1] cf. supra 206), προcοίcεται κ I^2 76, 2 3 Φ? p 862 Scott Herc. 324 12 -ονται πα fr 53 6 cυν[α]ποίcον[ται θ 17 5, ἐ]πενέγκη[ται ρ II 273 fr 2 προc- I 46 29 προc-ενέγκωνται ορ 47 1 Iatr 5 7 προcενέγκ[αιτο fr 55 12, πρ]οενη[νε]γμένα μ 75 41 ἐνηνε[γ]μένηc πλ 1 6 (reliqua supra 68), ἠνέχθη Philodemus cf. supra 68 — οἰcθῇ Iatr 5 24 οἰcθέν 8 29 προc- 38 1 οἰcθεῖcα 19 43 47 c[υγκατ]οιcθέντα 18 6 (praeterea sexies formae a stirpe ЄΝЄΓΚ ductae), ἐποιcθή[c]εται ορ 49 36 περιοιcθηcόμεθα pi 346 13 7, ἐποιcτικάc ρ I 57 1.[1])

φεύγω: de fut. cf. 224, ἔφυγεν πβ̄ 15 4 φυγεῖν Μ X^2 74, 6 2 ἀπο-ορ 3 17, πεφευγώc Ακ 14 12 ἐκπεφευγότα ρ I 89 32 δια]πεφευγότων 187 18 ἐκπεφευγέναι ευ 94 10 ρ I 188 18[2]), ὧι δ' ἐν τῶι κατὰ φύcιν πέ-ρατι κατακέκλειται τἀγαθὸν καὶ τὸ κα[κ]όν, τούτωι πᾶ[c]α ạἰώρα ψυχῆc [ἐ]ḳπέφευκται Μ X^2 75, 8 7[3]), φευκτόν ρ I 181 18 249 2 etc., φευκτέον 287 5 οι 14 30 p 999 8 6 φευκτέαν ρ I 361 4.

φημί: de forma φῆ(ι)c cf. 44, φημί πα fr 57 9 Єκη̄ 11 5 etc. φηcίν ρ I 198 13 etc. φαμέν μ 97 53 ρ I 74 32 97 26 27 etc. cύμφαμεν ρ I 288 15 (ΦΑC|ΜЄΝ traditum Π 12^b 6 [no], sed ΦΑ<|ΜЄΝ in papyro extare arbitror[4])) φατέ ρ II 202 22 (?) φαcί I 223 6 etc. φῆι ρ I 213 20 372 10 II 103 13 θδ 107 23 φῶμεν αι 265 2 268 1 ρ I 74 28 φῶcιν II 260 18 266 26 υ 22 20 μ 109 4 φαίη ρ I 381 14 Є p 1619 WS I 30 97 φαῖμεν κ I^2 92, 11 13 (?) θᾱ 11 6 φάναι ορ 41 1 ρ I 179 20 etc., ἔφην ρ I 360 12 etc. ἔφη μ 71 2 etc. ἔφαμεν ρ I 120 4 etc. ἔφαcαν 60 23 212 26 etc. Iatr 30 7, φήcω ρ I 46 25 φήcει 119 14 etc., ἔφηcαc ρ I 103 2 ἔφηcε II 1 2 etc. ἔφηcαν 112 15 204 25 etc. φήcαιc 102 36 (Є) φήcαι 118 37 II 169 3 -cειεν I 46 6 II 275 1 μ 67 1 -αιμεν ρ II 48 5

---

epist. 34 p. 215 29 (ed. Herch.) V ἀνήνειкα Acta S. Philippi apostoli Anal. Boll. IX 205 15 cod. (s. XI) ὁ θεὸc ἤνικεν ὑμᾶc Leontii Vita Ioannis ed. Gelzer 19 18 A.

Interdum ob vicinam formam ἐνήνοχα dipthongus in η mutatur: τὸ προc-ενηχθέν Humann-Puchstein Reis. in Kleinas. u. Nordsyr. 404 (aet. christ.), προc-ένηκεν (sic) PPetr II 10 10 (255^a) μετενῆκαι 48 3 (c. 250^a) cυμπεριενενηγμένηc (sic) PPar 8 14 (131^a; an hic ε et η locum mutarunt?) ἀνένηχεc (sic) POxy I 119 3 (II—III^p).

Nec desunt formae contaminatae: ΑΠЄΝΙΓΚЄ LXX Bel et draco 33 34 cod. Δ s. IV—V (ἀπενέγκαι Alex.) προcήνηγκεν LXX codex Sarravianus (saec. IV—V) fol. 95^a 19 ^{b} 14 17 ἤνηγκαν 94^a 23 115^b 12 εἰcήνηγκαν 138^b 12 etc. εἰcενήγκανταιc (sic) Sinait. ed. Tischend. II 42^b 34 ἐπήνηγκε Procl. ap. Studem. Anecd. II 106 3 memoria Mai, cf. etiam ἀπένηγκε (sic) BU 625 28 (II—III^p). — ἐπήλειξεν [Ignat.] ad Magnes. 3 cod. Mon. s. X (-λεγξεν cett.), quod haud scio an antiquitus sit traditum, verbi ἤνεγκα ∼ ἤνεικα explicatur similitudine; de formis ἤνεκα ἤνεκκα cf. supra pg. 90.

1) οἰcθῆναι οἰcθήcομαι ignorant Strabo (περιηνέχθηcαν 136 etc., sed δύcοι-cτον 562) Asclepiodotus (περιενεχθέντοc 10 4, at ἀνύποιcτοc 5 1) Geminus (ἐνε-χθεῖcα 61^e ἐνεχθήcεται 24^c). Lucianus vel προοῖcται scribit (Schmid I 232).

2) πέφυγα Leo Grammat. 241 11 290 16 (cf. Schmiedel § 13 2 adn. 2) πεφυγότι Joseph. A 7 3 RO (διαπέφυγεν Isocr. 4 187 Urbinatis manus prima); cf. τυγχάνω.

3) πέφευγμαι alioquin ignotum habetur.

4) φαcμέν Iambl. de myst. ed. Parth. 50 17 O, cf. φαcτέον Philop. in Ar. de an. 301 7 cod.

αι 279 11 Εκη̄ 7 6 -αιεν ρ II 35 10 φήcαc π X^2 3, 3 3 -αντα υ 13 20 -αντεc μ 94 24 π IX^2 28, 4 13 φῆcαι ρ I 345 5 π IX^2 30, 7 8 X^2 2, 2 2 p 1413 12 7 τὸ φῆcαι καὶ ἀποφῆcαι ρ II 43 6, φαμένων Δε 49 1 ἀπο]φάcθ[αι υ 20 1, φατικῶc μ 79 7, φατέον οι 20 31 Π 16^a 3 Εια̅ II^1 9 13.

φθάνω: ἐξέφθ[α]κε (?) τὴν ὑπὸ τοῦ ἀέροc cτολήν Ειδ̅ 17, 4 1.[1])

φθέγγομαι: φθένξεται Δε 43 3 φθένξονται 2, φθέγξαcθαι πβ̅ 11 3 ρ II 289 fr 13.

φθείρω: διεφθόρ[α]cι (sive διεφθορ[ό]cι) ρ II 295 fr 24 διεφθορόc Iatr 20 42, διέφθαρτα[ι Εια̅ II^1 13 4[2]), διαφθαρέντοc ρ II 148 32 38, φθαρτικά Π 15^b 11.

φορέω: cυμπεφορημένοc Ειδ̅ VI^2 7 7 cυμπεφορῆcθαι 10 2 (de forma φορέcω ἐφόρεcα cf. supra pg. 225).[3])

φράζω: φράζεται ('pronuntiatur') πβ̅ 5 11[4]), πέφραc[ται πτ 5 3 πε]φραcμένον πβ̅ 30 1, φρ̣α̣cτέον β 10 10 (?).

φράττω: de aor. pass. cf. 236, πεφραγμένωc X p 1020 Herm. XXV 487 26.

φρίττω: πεφρικέναι θ 32 32 39 7.

φυλάττω: φυλάξει οι 24 19 25 6 cτ 11 7, φυλάξαι πε̅ 53 30, πεφυλάχθαι ρ I 272 13, φ[υ]λαχθῆναι πα fr 56 11.

φύω: προc]φύc υ 12 30 — ἔφυcαν ρ II 29 7, πέφυκε ρ I 5 16 ορ 24 14 etc. πεφύκαμεν θα̅ 15 20 -αcι ορ 30 25.

χαίρω: ἵνα χαρῶcιν Μ X^2 79, 17 6, ἐπιχαρήcεται θ 21 7 25 18 -εcθαι 20 4 22 6[5]), τὸ χαρτόν Ε p 1619 WS 1 29 25 τὸ χαρτικόν p 1678 17 1.

χαράττω: ἀ]ποχαράξα[ι (ipse legi) p 300 I^2 94, 2 17, κε[χαρ]άχθαι ρ I 77 21.

χαρίζω: κε]χαρί[c]θα[ι μ 87 43.

χάcκω: π̣ερ[ι]χανόνταc ρ I 194 5, κεχηνότι π VI^2 182, 33 21.

χέω: de form. contr. cf. 221, καταχεούcηc θδ 176 6 cυνχέουcαι χ 1 4, κἂν ἐκχύcοι φιλαργ VII^2 192, 2 19[6]), cυνχ[ε]όμενοι πα 17 25, περιχεάμενοι Iatr 38 39, cυγ]κεχυμέ[νουc πα 21 4 ἐκκεχυμέ[νωc (?) φιλαργ VIII^2 132, 10 3 κατακεχύcθαι ρ I 168 7 199 20, cυνχυθέντεc πα 21 4.[7])

---

1) πέφθακα recentiores, cf. πέφθακε Philo I 229 13 MA πεφθακότων Alex. Aphrod. in Ar. an. pr. 32 8 LM πεφθάκαcιν Zonar. ed. Bonn. III 184 4, sed ἔφθακαc POxy II 237, 7 42 (183^p). — τοὺc ἐφθαcμένουc Onos. 21 2 (ἔφθαcμαι desideratur in grammaticorum libris).

2) πέφθαρμαι nonnulli e recentiorum temporum scriptoribus, cf. KB II 24; sic saepius Epiphanius, velut πεφθαρμένηc II 52 1 V -ένην 584 17 B ubi v. Dindorf.

3) Verbum φορέω Philodemus videtur fugisse, nec habent aequales eius Strabo Geminus Agatharchides etc. At frequentissimum est in celeberrima illa magicae disciplinae papyro WL, cf. ib. ind. verb.

4) φράζεται φράζεcθαι simm. Aristoteles ignorat.

5) εἴ τιc αὐτῇ φάρμακα ἐπόηcε ἢ καὶ ἐπέχαρέ (sic) τιc αὐτῆc τῷ θανάτῳ ἢ ἐπιχαρεῖ, μετέλθετε αὐτούc: Ἀθήναιον III (1874) 77 (tit. Alexandrin. pt).

6) ἔχεα non legitur; de forma ἔχυcα cf. KB II 570.

7) ἀποχυθέντοc Str. 148 cf. 269 448 703, ἐκχυθέντοc Onos. 40 3; ἐχέθην Romanorum aetate usu venit, cf. Lob. ad Phryn. 732 ἐκχεθῇ Euclid. Catoptr. VII 286 11 V^{1}Mv ἀναχεθῆναι Philo II 291 27 H^1 cυνεχέθη Joseph. A 11 657 W ἐχεθῇ

χορεύω: κεχορευ[κό]ϲι ρ I 344 6.

χράομαι: de formis χρῆται ∼ χρᾶται χρῆϲθαι ∼ χρᾶϲθαι ἐχρῆτο ∼ ἐχρᾶτο cf. 223, προϲχρώμεθα Iatr 14 26 χρῶνται Π 19ᵃ 1 Iatr 30 18 39 1 χρῷτο ρ I 286 11 χρώμενοϲ μ 107 18 Iatr 14 42, χρήϲομαι πα 5 10 27 fr 7 12 etc., προϲεχρηϲάμη[ν πρ 14 13 ἐχρήϲαντο μ 26 10 προϲ- ορ 48 2 προϲχρήϲη[τ]αι υ 17 26 χρήϲαιο ρ II 176 5 χρήϲαϲθαι ορ 44 38 ρ I 253 12 281 10, κέχρημαι πα 2 7 fr 14 7 ορ 46 16 19 etc. οὐ[δ]ὲ κεχρῆ[ϲθ]αι θέλουϲιν εἰϲ [θερ]απείαν ἑαυτούϲ 'neque se ipsos ad curationem adhiberi volunt'(?) ορ 4 22, χρηϲτέον θ 19 28 ρ I 14 fr 4 II 66 fr 4 Iatr 1 39.

χρή: χρή saepissime χρῆναι ευ 120 22 Φ p 570 O I 67, 8 18, ἐχρῆν πα fr 88 6 μ 73 25 107 5 Iatr 26 36 27 29 39 32 50 38 54.

ἀπόχρω: ἀπόχρη ορ 41 28 ἀποχρῆν μ 96 15 ἀ[π]οχρώντω[ϲ ευ 89 18.

χρίω: de ϲ cf. 228.

ψέγω: ἔψεξαν ρ I 220 11 ψέξαι 267 9, ψεκτόϲ -όν ρ I 214 9 12 215 1 218 7 πβ̄ 26 5 π VII² 88, 10 23 p 1384 XI² 62, 11 6.[1])

ψεύδω: ψεύϲεται κ VIII² 5, 7 6, δι]έψευϲται πδ̄ 5 20 κατέψευϲται μ 103 11 ρ I 223 8 διεψευϲμένον μ 45 9 -ένα πε̄ 25 30, ψ[ε]υϲθ[εί]ϲ πα fr 65 12.[2])

ψύχω: ἐ]ψυγμένουϲ p 1025 X² 118, 1 5.

ὠθέω: παρώϲειν πλ fr 7 6, ἀπέωϲα (?) p 1044 24 1 ai. ἀπ[ωϲ]μένουϲ ορ 13 12, παρωϲθῶϲι κ I² 14, 12 4 ϲυνωϲθείϲαϲ -εῖϲαι Є p 697 VI² 61, 1 2 3[3]), ἐξωϲθήϲ[εϲ]θαι κ I² 13, 11 2.

ὠνέομαι: ἐωνημένον Aκ 3 11.[4])

Heliodor. opt. ed. Paris. 16 al.; sed neque NT[i] codices sic scribunt (Schmiedel § 15) neque Aegyptiorum papyri: ἐπεκχυθέντεϲ PTebt I 39 24 (114ᵃ) χυθῇ PLeid X 11 27 (III—IVᵖ) ϲυγχυθῇ WL 3101 ϲυνχυθήϲεται DA 200 8.

1) ψεγήϲεται Stephanit. et Ichnel. ed. Puntoni 22 cod. U (ψεχθήϲεται L[1]).

2) ψεύμαϲιν Papyr. Henoch 5 4 ψεύμαϲι Dio Chrys. 11 109 M (opt.) διάψευμα Ptolem. math. synt. I 202 16 D s. XII al., sicut etiam ἐψευμένοϲ aliquoties legitur.

3) παρωϲθῆναι Str. 100 cf. 241 275 279, contra ἃ χρεών ἐϲτιν ἐξωθηθῆναι W 1889 137 2 (byz) ϲυνωθήθηϲαν Dio Cass. (= Zon.) fr. libri VIII (I 79 9 Boiss.) Cᶜ (-ωθήϲθ- A ϲυνώθηϲαν B corr.) προωθηθῆναι Philop. in Ar. de gen. et corr. 109 5 a GT (προωθῆναι Z προωϲθῆναι R).

4) ἐωνηϲάμην BU 606 1 (II—IIIᵖ), ἐώνηται PGrenf II 32 4 (139ᵃ) ἐωνημένουϲ PTebt I 88 8 (115ᵃ) ἐωνῆϲθαι BU 619 14 (155ᵖ) etc. Sed ὠνηϲάμην ὠνήϲατο e titulis Asiae recentioribus enotavit Schweizer Gr. d. P. I. 170, τοῦ ὠνηϲμένου (sic) BU *917 12 (348ᵖ); cf. etiam Thes. VIII 2037 sq., KB II 577.

LIBER VIII.

Disputatione quae est de verborum flexione ad finem perducta cum omnium rerum expilatio nec par sit viribus auctoris nec in huius operis fines quadret, de nonnullorum vocabulorum compositione per saturam liceat disserere.

Ordiamur a nominibus quae exeunt in -ημα (-εμα).[1]

θέμα πε̄ 23 10 27 31 25 14 16 π XI^2 162, 9 17 ρ I 151 10 259 19 (inde θεματικήν πε̄ 31 14 -κάς ρ I 195 4 θεματίζω ρ I 114 7 152 14) ἀναθέματος μ 85 1.[2])

ἀλλὰ καὶ παραίνεμα κάλλιστον ἡγουμένων τυράννωι κτείνειν καὶ μιαιφο[νεῖν β fr 7 11 (ΚΑΡΑΙΝΕΜΑ in fragmento quodam sensu casso Δ p 1647 1 8).[3])

ἀποςτήματο[ς ς 9 30 διάςτημα θ 10 15 μ 91 17 101 38 Є β̄ II^1 3 4 ια̅ II^1 10 3 p 697 VI^2 88, 5 8 κατάςτημα κ I^2 7, 5 38 θ 15 2 (EOe 63, 1 4 7) παράςτημα μ 26 21 27 11 προ[ςέ]νςτημα θ 16 8 ςύςτημα ρ I 158 6 II 31 17 211 20 p 1577—1579 VIII^2 27, 2 25.[4])

---

1) De formis ἕψεμα ὀφείλεμα φόρεμα cf. supra pg. 225.

2) Eadem Aegypti papyrorum est ratio: πρόςθεμα PPetr II 4 7 (c. 250^a) 20^c 12 13 (246^a) διάθεμα PLond I 137 164 (horosc. I—II^p) ἐ]πιθέματος Wien. Stud. IV 186 (I—II^p) ςυνθέματος PBer 1 256 2 17 75 (mag. III—IV^p), cf. ἐπίθεμα Agatharch. 128 6, sed ἀναθήματα ἀναθημάτων Str. 156 159 etc. ἀνάθημα Onos. praef. 4. De Polybii titulorumque usu conferenda est Glaseri disputatio (v. supra pg. 30) p. 81. Quae e lapidibus attulit testimonia etsi magnopere possum augere (cf. etiam Schweizer Gr. d. P. I. 47) tamen cum rectam in universum totius consuetudinis praebeant imaginem additamentis supersederi aequum est. Quod praebet Bodleianus ἀναθέμαςι Plat. Alcib. II 148^e (-θήμ-T) ob recentem huius libelli originem retinendum esse iudico. Ceterum nemo unquam θηματίζω θηματικός alia hoc genus videtur dixisse propterea quod illa vocabula ea demum aetate sunt exorta qua correpta stirpis syllaba omnium iam erat in ore. Forma τεθέναι (= τεθῆναι) BCH XVII 538 (Mys. i) vocis θέμα, ἀνάθηςιν Euseb. pr. ev. VIII 358^c D vocis ἀνάθημα sequitur prosodiam. — Quae a verbo ἵημι derivantur formae volgaris linguae usum sequuntur, cf. ἄφεμα (ἀφέματος PTebt I 226, saec. II$^{a f}$) ἕνεμα κάθεμα, verum κάθημα apud Pollucem 5 98 perperam in κάθεμα mutavit Dindorf.

3) Hoc vocabulum lexicis accedat a quibus ne αἴνεμα quidem traditur. Quodsi componimus εὑρετέος εὕρεςις εὕρημα αἰνετέος αἴνεςις, potius παραίνημα Philodemo scribendum fuisse videtur; sed qui primus illud finxit formandi legem a voce εὕρεμα petiisse manifestum est, quam a posteris valde frequentatam esse infra cognoscemus.

4) ἀνάςτημα Str. 52 διάςτημα 159 etc., διάςτημα Geminus ἀπόςτημα ςύςτημα Asclepiodotus ςύςτημα EOe 19^a 12 καταςτήματι 30^a 4, porro διάςτημα PPar 1 (Eud)

εὑρημάτων αι 275 11[1]); addo εὕρεcιc ρ I 182 23 204 27 3 205 7 etc.[2]) εὑρη[c]ιλογεῖν 207 1.[3])

Sequitur τα[ῖc] ἀβελτερίαι[c (ipse legi) πα fr 92 12.[4])

Παρμενείδηc (philosophus Eleates) *ευ 67 8.[5])

---

442 454 491 (c. 100[a]) cύcτημα WL 1115 1304 (IV[p]), sed cυcτεμάτων DS[1] 253 38 (Ephesi I[p]) παραcτέματι AM IV 222 sq. v. 8 (Mesembriae) cυcτέματι Reis. i. südw. Kleinas. I 69 nr. 45 25 (Sidymis i, cf. Schweizer Gr. d. P. I. 48), ἀπόcτεμα saepe LXX versionis codices (Schmiedel § 5 19) cυcτέματα Polyb. XI 12 1 cod. (F) ἀποcτεμάτων Hippol. ref. haeres. 68 91 (cf. 68 96 70 2 37) ἀπόcτεμα Philop. in Ar. phys. 289 19 K; cf. etiam ἀνέcτεcεν PAS III 42 (i).

1) Veterum quidem usus placuit Philodemo, verum Strabo aetatis consuetudini obsequitur, id quod propterea memoria dignum esse arbitror, quia plerumque plane contrarium fieri cognovimus: εὕρεμα 354 757 sine v. l. εὑρέματα 303 A (-ήμ- BC ut vid.) εὕρεμα ib. AC (-ημ- B ut vid.), cf. deinde ἀφεύρεμα PPar 62, 3 13 6 10 (II[a]) εὑρέματοc DA 191 3, de titulis Glaser l. c. Pluribus hanc quaestionem persecutus est Lob. ad Philetaerum Herodiani p. 445, ubi et poetarum recentiorum loci et grammaticorum recensentur castigationes; cf. etiam Thes. III 2410[a], εὕρεμα Hippocr. VI 470 θ opt. (-ημα rell.) Philo I 129 27 Dio Chrys. 76 1 Ael. v. h. 157 14 ed. Herch. εὑρεμάτων Schol. A Hom. I 55 23 Dind. ἐφεύρεμα Anna Comn. ed. Reiff. 200 3 al.

2) εὕρηcιc e Galeni libris protraxit Lobeck ad Phryn. 445, adde ἐξεύρηcιν Herodot. 1 94 C[1] εὕρηcιc Aristot. de an. 2 2 413[a] 19 TUWX Eutoc. in Archimed. ed. Heilbl. 98 18 ἐξευρήcεωc Epiphan. ed. Dind. II 139 17 εὕρηcιν Cyrill. in Iulian. I 28[b] al. Verum in Aegypto iusta scribendi ratio melius observata esse videtur, cf. παρευρέcει μηδεμιᾶι PLond I 34 13 (161[a]) etc. Eodem modo a nonnullis verbi εὑρίcκω quoque formae producuntur, cf. ἐξεύρητοc Lob. ad Phryn. 446 εὑρηθείη Euseb. in Marc. 60 v. l. εὑρηθήcεται Schol. in Euclid. ed. Heib. V 465 22 466 4 9 εὑρητική Iambl. de commun. math. scient. 90 15 cod. s. X ἐξευρητέον Theodor. graec. aff. cur. ed. Gaisf. 4 48 al.

3) Hac in re cum papyri in utramque partem praebeant exempla: εὑρηcιλογίαc PLond II 206 17 (124[a]) BU 272 10 (138[p]) — εὑρεcιλογείαc POxy I 71, 1 9 (303[p]) PLond I 205 24 (VI—VII[p]) εὑρεcιλογίαc PGrenf II 141 16 (VI[p]) BU 314 22 (630[p]), altius ascendamus necesse est. Utra enim forma antiquis temporibus fuerit in usu simili vocabulo εὑρηcιεπήc collato apparet: εὑρηcιεπήc, περίτριμμα δικῶν Aristoph. Nub. 447 (in anapaesticis) εἴην εὑρηcιεπὴc ἀναγεῖcθαι (– – – – ∪∪ – ∪ – – ⏓) Pind. Ol. 9 80. Ac profecto non uno loco quantopere librarii correptae studuerint formae manifesto traditur, cf. εὑρηcιλογίαν Philo III 261 18 H[1] -εcι- H[2], εὑρηcειλογίαι (sic) Alex. Aphrod. script. min. 182 31 cod. -ρεcιλογ- Aldina, glossae εὑρήματα εὑρεcιεπήc εὑρεcιέπεια εὑρεcιλόγοc εὑρήcεται sese excipiunt in Photii lexico; adde εὐρεcιλογίαν (sic) Cusa dipl. I 15 (XI—XIII[p]), εὑρηcιλογίαν Strab. 808 CD (-ρεc- F) εὑρηcιλογοῦcι 616 D (-ρεc- CF). — Fuere inter recentiores, qui in huius vocis coagulum vocalem o intruderent quemadmodum in voce αἱρεcιομάχοc factum esse Lobeck exposuit ad Phryn. 446: εὑρεcιολογοῦντεc Sext. Empir. 16 6 (Bekk.) V (-ρεcιλ- rell.) εὑρηcιολογοῦcιν 547 5 CR (i. e. libri Bekkeri) εὑρεcιολογίαc Euseb. pr. ev. III 82[d] 74[a] etc. v. l. εὑρεcιολογοῦνταc 119[a] FG etc. — Mera vitia sunt εὑρεcιαλογίαc Polyb. XX 46 3 U (-ρηcιλ- Urbinas) εὑρη]cολογίαc BU 637 5 (212[p]).

4) Crebro in codicibus occurrit ἀβελτηρία qua in forma antepaenultima sequi iussa est vocum πονηρία εὐετηρία ἱκετηρία aliarum ordinem: ἀβελτηρίαc Plat. Theaet. 174[a] T (-ερ- B) ἀβελτηρίαν Dio Chrys. 32 47 33 11 MT Plut. Pericl. 38 AC Lycurg. 15 v. l. etc. Clem. Alex. ed. Dind. III 342 3 cod. ἀβελτηρίαν Lucian. de sacr. 1 A al., quin etiam ἀβέλτηρον scribitur (Epiphan. ed. Dind. II 28 19). Plane idem vitium voci ὑπερτερία illatum est: ὑπερτηρία Plat. Theaet. 207[a] BT (i. e. libri praestantissimi).

5) cf. Schulze qu. ep. 508 quaeque eius testimoniis addidi Hermae vol. XXXVII 212. Oblocutus est HDiels ib. p. 480 versu Timonis sillographi potissimum nisus Παρμενίδου τε βίην fr. 4 1 Wachsm. Sed quid quaeso obstat quominus nomen Παρμενείδηc ab isto poeta correptum esse statuamus siquidem aliter

Ὑπ[ε]ρείδη[ν ρ II 233 33.[1])

ἀνηλωκέναι ρ II 259 20[2]), ἀναλίσκειν ρ I 332 17[3]), ἀνάλωμα φιλαρ? VII^{2} 192, 3 8 196, 11 6 οι 24 20 ἐπανάλωμα π VI^{2} 139, 13 1.[4])

---

versui non potuit adaptari? Nonne audacem fuisse cum in nominibus mutandis (Ξεινοφόων fr. 53 2) tum in novis fingendis Timonem comperimus? Sane Byzantinorum aevi codices per se quidem non multum valent (Παρμενείδης Platonis Bodleianus Proclus Stobaeus), Philodemi vero socii productam formam iam Lagidarum aetate in philosophorum scriptis occurrisse arguunt. Quo concesso Timonis poetae testimonium plane compensatum esse mea fert sententia reditque unde profecta est illa quaestio ad titulorum auctoritatem. — Plagulas dum perstringo, incido in novissimam Blassii commentationem 'Παρμενίδης oder Παρμενείδης' (Γέρας, Abhandlungen etc. Göttingen 1903, pg. 1—16), quae, cum propter titulorum codicumque dissensum anceps sit iudicium, novam ingressa est viam patefactis Platonis clausulis rhythmicis. Ab his enim non nisi brevem paenultimam probari exponitur. Sed recte secusne auctor iudicarit tunc demum dici poterit, cum omnino de numeris Platonis qui qualesve sint convenerit.

1) De vera nominis scriptura (Ὑπερ-είδης, cf. Εὐ-είδης Πολυ-είδης Χαρι-είδης Fick-Becht. Personenn. 127) post Sauppii disputationem (Oratores Attici II 275) nulla iam relicta est dubitatio. Novelli Ὑπερίδης scripserunt proinde quasi nomen patronymicum esset a forma velut Ὕρεροc sive Ὑπέριοc derivatum, quam scripturam licet Choeroboscus commendarit (Herod. II 596 18) tamen Herodianum ipsum veriora docuisse libellus Philetaerus inscriptus ostendit p. 457 Piers. Atque etiam codicum memoria permulta rectae scribendi rationis testimonia servavit, cf. Ὑπερείδης Philostr. vit. soph. ed. Tur. 256 6 r Lucian. vit. Demon. 47 Γ Bekk. Anecd. 463 15 468 18 473 1 Coislinianus al.

2) Ante Christi aetatem augmentum nusquam negligitur ab Atticorum titulis (Meist.^{3} 173) neque a papyris Aegyptiacis: ἀνήλωται PPetr II 114 17 (III^{a}) PPar 66 68 (II^{a}) ἀνήλωκεν PPetr II 154 18 (c. 200^{a}) ἀνηλωμένα PGrenf I 46 17 (126^{a}), sed aliter Deli scribitur: ἀναλώcαμεν BCH XIV 399 114 προcαναλώcαμεν 116 117 (279^{a}), cf. ἀνηλωμένον Ἀττικῶc· ἀναλωμένον Ἑλληνικῶc Moer. ἀνάλωcεν BCH VIII 461 16 (Amorgi II—I^{a}) ἀναλώθη PLond II 150 10 (I—II^{p}) BU 14 17 (255^{p}) 362, 3 23 6 11 10 2 (215^{p}, at ἀνηλ[ω]μένου Opramoae decret. 8^{f} 9 [II^{p}] ἀνηλῶcθαι BU 21 12 [340^{p}]), ἐξαναλωμένα Strab. 591 al. (KB II 367). Perdubium (ὑπὲρ) ἠναλ(ωμένων) Wess. 1889, 207 s. VII^{p} (sic editor), cf. (ὑπὲρ) ἀναλ(ωμάτων) 207 208 al.

3) Inde a voce ἀνήλωμα de qua deinceps agetur profecti multi ἀνηλίcκειν ἀνηλῶcαι in linguae usum receperunt, cf. ἀνηλώcαc CIA II 594 16 (II^{a}) ἀνηλώcωcιν 595 4 (II^{a}, Meist.^{3} 174) ἐξανηλῶcαι LXX Deut. 9 4 Vatic. s. IV. Diligentius Aegyptiorum papyri examinandae: saec. III a. C. praeter εἰcαναλίcκοντεc PPetr II 6 5 (255^{a}) non legitur ἀναλίcκω ἀναλώcω simm. sed ἀνηλίcκειν RevL 51 18 53 26 54 19 ἀνηλώcιν (fut.) 50 9 ἀνηλωθήcε[c]θαι 51 17 (258^{a}) ἀνηλίcκειν PPetr II 44 17 ἀνηλιcκομένουc ib. 18 (258—253^{a}), quae scriptura posteris saeculis rursus in oblivionem venit (cf. ἀναλίcκειν PPar 49 19 [164—158^{a}] al.), obduravit tamen in voce ἀνηλωτικόc: ἀνηλωτικῶι PLond II 259 10 260 14 43 45 261 63 73 79 262 87 (I^{p}). Sed ἀνηλίcκει Niceph. Patriarch. ἱcτ. cύντ. ed. de Boor 46 14 (sic codex) librarii potius vitium est habendum.

4) Forma ἀνήλωμα e titulis aevi Lagidarum primum innotuit, cf. Meist.^{3} 174 GM^{3} 562 Schweizer Gr. d. P. I. 174 (qui tamen falsam nobiscum communicavit scripturam cφήλυατα PAS III 191 [Isaur. i] ubi rectius φηλανθ̣ρ[ώ]π̣[ωc legimus), neque alia est papyrorum condicio: ἀνήλωμα PPetr I II RevL (258^{a}) constanter (cf. ind. verb.) PPar 55^{2} 2 39 47 (c. 162^{a}) 60^{2} 1 (c. 160^{a}) PGrenf I 46 17 (126^{a}) etc. ἀνηλώμαcι PPar 7 11 (99^{a}). Nusquam hisce temporibus ἀνάλωμα scriptum esse videtur apud Aegyptios. Et illa forma etiam ulterius est propagata: ἀνηλ(ώματα) PLond II 179 16 (68^{p}) ἀνήλωμα I 169 3 180 350 183 446 (78^{p}) τὰ τέλη καὶ ἀνηλώματα CPR I 188 22 (105^{p}) ἀνηλώματοc PLond II 226 2 (133^{p}), sed iam in sermonem rediit pristina scriptura ἀνάλωμα (cf. e. g. BU 482 1 [II^{p}]), quae deinceps unice fuit in usu. Ita etiam in libris ἀνήλωμα fere frustra quaeri consentaneum est. Verum in glossa Antiatticistae λῆμμα καὶ ἀνάλωμα· Ἀναξανδρίδηc Λοκρίcιν BA 106 25 Coislinianus codex ille celeberrimus exhibet ἀνήλωμα id quod benigne mihi

φλεγμαίνον[τα Iatr 18 45 φλεγμ[α]ίνει 46.[1])

ὀλοθρεύειν κ I 10, 8 7 a Neapolitanis est interpolatum (ΟΛΟΚΕΙΝ o, ΔΟΚΕΙΝ ipse legi).[2])

ὀξυδερκίας Εκη 7 1.[3])

ἡμιωβέλιον Iatr 37 19.[4])

βιοτευο[.. ϲτ p 155 tab. 5 (ἀβίωτον θ 35 12).[5])

---

testatur Wentzel. Cur ἀνάλωμα ex Anaxandridae fabulis depromeret grammaticus nulla erat causa, at ἀνήλωμα notandum esse iudicavit propterea quia sine dubio fuerunt, qui ἀνήλωμα obelo signarent. Nam saec. I et II p. C. n. inter duas illas formas vacillasse Graecorum usum Aegypti papyri docent. Gravissimum ergo tenemus Antiatticistae testimonium, et si comici illius aetatem reputamus (ol. 100) etiam antiquissimum.

1) cf. ἐφλόγμαινεν Joseph. B 2 264 V φλογμαῖνον 290 V (ϲυμφλογηϲόμενον 7 318 P κατάφλοξιν Zonar. ed. Bonn. III 79 4 E [-εξιν ABCD]), ex altera parte φλεγμόϲ Hesych. φλεγμόν fr. Thespidis Nauck^{2} 833 (φλεγμῷ Porphyrii memoria φλογμόν Clementis) φλεγμόϲ Hippocr. ed. Kuehl. I 22 2 A. Similia sunt vitia ζῶϲα καὶ φρενοῦϲα Wien. Denkschr. 1896, 37 (tit. Cilic. i) ϲτένοϲ Joseph. A 7 180 RO (ϲτόνοϲ rell.) νεοδέρουϲ B 3 173 BAL^{2} (-δόρουϲ rell.) οἰκοφθέρουϲ PGrenf I 87 19 (IV^{p}).

2) Audacem esse interpolationem vel nominis forma demonstrat. Nam ὀλεθρεύειν ὀλεθρευτήϲ primum fuit in usu quemadmodum Hesychii quoque lexicon docet, ubi glossae ὄλβοϲ ὀλοθρευτήϲ ὄλεθροϲ continuo ordine scribuntur. Verbum ἐξολεθρεύω saepe in LXX versione obvium in ἐξολοθρεύω mutavit Vaticani corrector 4 Reg. 8 8 18 16 etc.; cf. etiam Buresch Rh. Mus. 1891, 216 Schmiedel § 5, 20^{d}.

3) cf. Lob. ad Phryn. 276 ὀξυδορκούντων Str. 267. Apud Byzantinos vocalis o videtur viguisse, cf. ὀξυδορκήϲ Stud. Ital. V 211 15 (in Physiologo) ὀξυδορκίαν Alex. Trall. ed. Puschm. II 43 ὀξυδορκήϲοντα Michael Akum. II 2 16, sed cum Epicuro optime congruit Philonis memoria: ὀξυδερκέϲτατοϲ I 150 23 (-ορ- P) ὀξυδερκεῖν 235 5 (-ορ- G) ὀξυδερκεϲτάτην 275 13 (-ορ- A) al. Utraque stirps in nominibus propriis adhibita est, cf. Εὐδέρκηϲ — Λυκοδόρκαϲ, Δέρκων Δερκύλοϲ — Δόρκων Δορκύλοϲ (Fick-Becht. 93).

4) Sic tituli Attici (Meist.^{3} 23), adde ἡμιωβέλια BCH II 343 (Deli III—II^{a}) ἡμιωβέλιον XX 119 17 18 etc. (Delphis IV^{a}) al., ἡμ[ιω]βέλιον PPetr^{2} 183, 2 9 (III^{a}) ἡμιοβέλιον (sic) DPM 6 20 (IV^{p}). Auctorum editiones unum adhuc praebent ἡμιωβέλια Arist. rhet. 1 14 1364^{b} 28. At multo saepius veterum scriptura e libris revocanda est: ἡμιωβέλιον Hippocr. VIII 166 θFGIJ 224 θ ἡμιωκέλια (sic) VIII 426 C opt. ἡμιοβέλιον VIII 226 θC 246 θCI (cf. μιωβέλιον 220 θ) ἡμιωβελιμαῖα Xen. Mem. I 3 12 A (-βολιαῖα rell., scrib. -βελιαῖα) ἡμιωβέλιον Hesychii cod. s. ἥμαιθον et ἡμίεκτον (contra s. v. ἡμιωβόλιον in codice legitur ἡμιβόλιον), adde τριωβέλιον Stephan. in Arist. Rhetor. 286 22; διωβολίαν Arist. de rep. Ath. 41 17 in διωβελίαν iure corrigunt editores. Melius restitit posterorum usui ἐπωβελία, at ἐποβολία habet Harpocrationis cod. B s. ἐπωβελία. — Alia est de coagmento quaestio. Nam frequenter longa vocalis ω in brevem contrahitur, cf. ἡμιοβέλιν IHSt XVII 82 (in nummis) ἐννεόβολοϲ Becht. Ion. Inschr. 18 22 (Olynthi) τριόβολον Hippocr. VIII 170 174 C al. Hesych. s. ἄγκυρα ἡμιοβόλιον Theophr. charact. 6 9 10 2 C (illo loco ἡμιβόλια A) ἡμιοβόλιον Xen. Anab. I 5 5 codd. etc. Verum pro δυοβόλουϲ et ἑξόβολ(οι) papyrorum rectius δύ' ὀβολούϲ et ἓξ ὀβολ(οί) legitur, sicut e. g. corrigendum δυοβόλουϲ PPetr II 143 25 (c. 250^{a}).

5) βιωτεύειν βιωτή frequentissimus librariorum est error: βιωτεύειν Xen. Anab. III 2 25 ACIKL Aristot. h. a. 570^{b} 25 P βιωτεύονταϲ Joseph. A 13 415 P s. IX—X etc. βιωτήν Plotin. ed. Ox. 496 8 Par a, cf. βίωτον Stob. ed. Hense I 280 10 631 4 vel in Euripidis senariis repugnante metro; contra τῇ βιοτικῇ ἀγορᾷ BCH I 155 (Laginis I^{p}) βιοτική Hierocles ed. Mull. 35 16 M al. ἀποχειροβιότων Xen. Cyrop. VII 3 37 D ἀναβιόϲκεϲθαι Plato Phaedo 71^{e} 72^{d} BD ἀναβιόϲκοιτο 72^{e} BD. De vitiosa codicum forma Εὐβίωτοϲ cf. Herm. XXXIV 624 XXXVII 226 (Εὐβίωτε BCH XVII 203 in titulo sepulcrali Amorgi invento aetatis valde recentis).

πόματ[α μ 51 14.[1])

(κλοπεία Str. 734.)[2])

ϲτ]ωμυ̣λ̣ί[α ρ II 98 1.[3])

πρωινή (ipse legi) πλ p 97 1 4 (Є ut vid.).[4])

ϛ̣τοιβῆϲ p 300 tab. 3 pezzo 1.[5])

προοίμιον ρ I 56 29 126 3 182 1 202 16 προοιμιαζόμε[νοι ρ I 56 38 -ζ̣ομένο[υϲ 57 4.[6])

ἱκετείαϲ p 1044 64 1.

νουθετεία πα fr 66 3 β fr 4 9.[7])

φιλοχρ]ηματίαν πλ p 97 pezzo 9.[8])

---

1) πῶμα tragici Platonisque memoria, πόμα Pind. Nem. 3 137 Maneth. 3 7 Orac. Sib. 4 15 al., utrumque Nicander, cf. Porson ad Eur. Hec. 396 Thes. VI 2300^{a}; ἐκπώμαϲιν Hum.-Puchst. 276 5 (Commag. I^{a}).

2) De recta forma κλωπεία cf. Thes. IV 1670^{b}; κλωπεία Plat. Leg. 823^{e} A (κλοπεία codicis A corrector) κλωπείαϲ ib. A (κλοπ- apogr. quaedam) κλωπικόν Cratyl. 407^{e} PH (κλοπικόν BT primarii κλοπτικόν D), κλωπείαϲ Plut. Philop. 4 SVA (κλοπ- PMV^{b}) 13 PM (κλοπ- rell.). Codicum librarii ad correptas formas videntur inclinasse sicuti Platonis locus demonstrat. — Contra κέκλωφε Syncell. ed. Bonn. 56 13 A s. XI.

3) ϲτομυλία simm. aliquoties infimorum temporum scribae, cf. ϲτομυλίαϲ Polyb. ed. Hultsch III^{1} 685 15 F ϲτόμυλοϲ lib. XXXIX 9 2 Peirescianus ϲτομύλματα ϲτόμυλοι Tatiani Marcianus (s. XI) 2 11 15 8 ed. Schwartz ϲτομυλίαϲ Vita S. Mariae Ἀνάλ. Ἱεροϲολ. ϲταχυολ. IV 149 9 al.

4) De vitiosis formis πρόιοϲ προϊαίτατοϲ πρόιμοϲ πρόιζα cf. Thes. VI 2128^{b}, adde πρόην BU 794 5 (II^{p}) Alex. Aphrod. soph. el. 85 6 a^{1} I (πρώην a^{2}) πρόιμον LXX Deut. 11 14 AFB (πρώιμον Vaticani [B] corrector) προεινῇ (sic) Laur. Lyd. περὶ διοϲ. ed. Wachsm.^{2} 124 14 C s. IX (προινή F s. XI πρωινή volg.). Verum recte πρωίαϲ (adv.) PLond I 170 16 182 461 (78^{p}) πρωιμώτερον PTebt I 27 25 76 (78^{a}).

5) cf. Thes. VII 787^{c} (ϲτιβή pro ϲτοιβή interdum codices).

6) προοίμιον sexies φροίμιον semel Aristoteles, contra προοιμιάζεϲθαι quinquies φροιμιάζεϲθαι multo saepius (cf. Bonitz Ind. Ar. et v. l. πεφροιμιαϲμένηϲ metaph. 2 1 995 5 A^{b} ∼ πεπροοιμιαϲμένηϲ E), φροίμιον Joseph. A 18 221 φροιμίου Lucian. d. h. conscr. 17 A (προοιμίου rell.); προοίμιον Str. 421.

7) En duo certissima illius formae testimonia quam olim in dubitationem vocaverat Lobeck ad Phryn. 521. Atque haud scio an tertium lucremur e quodam Euripidis senario: ἄκουε δή νυν, ὡϲ ἁμιλληθῶ λόγοιϲ πρὸϲ νουθεϲίαϲ ϲαϲ· ἀναπτύξω δέ ϲοι κτλ. Herc. fur. 1256. Ibi nunc editur Piersone duce νουθετήϲειϲ quod genuinum dicit Schulze qu. ep. 295, sed leniorem esse medelam νουθετείαϲ quivis concedet. Adde quod νουθετεία propterea facile in νουθεϲία potuit commutari, quia illa forma posteris ignota fuisse videtur, cf. etiam νουθεϲ[ί]α EOe 80, 3 11 νουθεϲίαϲ BU 613 21 (II^{p}). — Simili modo cum inter ἱκετεία et ἱκεϲία diu esset pugnatum: ἱκετεία PPetr II 60 2 (III^{a}) PPar 39 9 (161^{a}) PLeid E 24 (163^{a}) BCH XV 586 30 (Amorgi 286^{p}) — ἱκεϲία BCH XIV 224 2 (Nysae pt) DS^{2} 418 11 (Iasi 238^{p}), ad postremum palmam tulit correpta paenultima, cf. ἱκεϲία POxy I 131 1 (VI—VII^{p}) ἱκεϲίαϲ Ioann. archiep. Thessal. Acta Artemonis Boll. Oct. IV^{2} 150^{e} 151^{a} etc. ἱκεϲίαν Cusa dipl. I 28 ἱκεϲίαιϲ 55 (XI—XIII^{p}). In Josephi memoria fere constans est librorum dissensio, cf. ἱκετείαιϲ A 4 187 ROPES^{2} (-ϲίαιϲ ML -ϲείαιϲ S[?]) ἱκετείαϲ 7 329 M (-ϲίαϲ ROSPE) ἱκετείαν 8 324 RSPM (-ϲίαν O) etc., sed ἱκεϲίαϲ A 1 190 ab omnibus traditur codicibus. — Contra voci οἰκετεία fere nusquam illata est brevior terminatio, cf. Lob. ad Phryn. 505, τὴν οἰκετείαν ('servi') Inschr. v. Magn. 100b 13 (II^{a}) τὸ πλῆθοϲ τῆϲ οἰκετείαϲ Strab. 218 πολλαῖϲ οἰκετείαιϲ 668.

8) φιλοχρημαϲία quidem nusquam videtur extare (cf. Thes. VIII 905^{a}), verum ἀχρημαϲία testatur Thucydidis scholiasta I 11 1 (ἰϲτέον ὅτι ηὕρηται ἡ ἀχρημαϲία) restituitque Libanio vol. III 32 3 FIacobs, cf. Thes. I 2, 2765^{a}.

θαυμαϲιο[υργ]ίαν ρ II 94 6.[1])

πε[ρ]ὶ [ταῦτ]α [τ]ὴν ἀπόφαϲιν ποιε[ῖϲθαι ρ I 105 13.[2])

ἔντευξιν p 1044 16 5 ἐπι[τε]ύξειϲ ρ I 204 4.[3])

ἀ]πραξίαν p 986 13 2 ὀρθοπ⟨ρ⟩αξίαν (add. lex.) θ? XI^{2} 31, 12 3 — κακοπραγίαϲ pi 1678 10 5 λ̣αθραιοπραγί[α add. lex. (ipse legi) πα tab. VI frust. 1.[4])

ἀπώ]ρυγα ρ I 181 12.[5])

αὔξηϲιϲ μ 12 14 65 22 ϲτ 11 6 θᾱ 20 8 p 1013 Scott Herc. 312 6 Є ep. 2 pg. 38 14 Us. ἐπα[υξ]ή[ϲ]εωϲ Є p 1119 WS I 31 139 ϲυναύξηϲιϲ θδ 147 22 ορ 18 37; αὔ[ξη]ϲιν Iatr 13 35 — ἡ αὖξιϲ τῶν ϲωμάτων 13 40.[6])

---

1) θαυματουργία Plat. Leg. 675^{a} θαυματουργόϲ posteri saepius, at θαυμαϲιουργοί Papp. ed. Hultsch 1024 24 θαυμαϲιουργία Philostr. Vit. Apoll. VI 99 θαυμαϲιουργέω Xenoph. Conv. VII 2.

2) Notio subesse videtur ‘γνώμη’; at saepissime librarii ubi negationis significatio postulatur, ἀπόφανϲιϲ scribunt, sicut ex Aristotelis commentatoribus cognosci potest.

3) ἔντευξιϲ Isocrates Aeschines Polybius Diodorus etc. (Thes. III 1165^{c}) tum tituli aetatis Lagidarum, verum ἐντυχία primum in LXX versione apparuit (ib. 1190^{d}: τὴν ἐντυχίαν ἐποιήϲαντο 3 Macc. 6 40), quam formam in Aegypto unice adhibitam esse nunc papyri nos docent: τὴν ἐντυχίαν ποιηϲάμενον PLond I 34 26 (161^{a}) ἐντυχία POxy II 237, 6 8 7 5 (186^{p}) PLond II 294 19 (346^{p}) WL 1930 etc. Contra ἐπιτυχία Polybius non ἐπίτευξιϲ (hoc ap. Plat. Isocr. Theophr., cf. Thes. III 1837^{c}), qui in hac re cum Aegyptiorum libellis conspirat: ἐπιτυχείαν WL 1670 1684 PLond I 97 392 (IV^{p}); ἐπιτυχία idem valet ac ἐντυχία in papyro quadam musei Raineri: ἐπὶ τῇ ματαία αὐτοῦ ἐπιτυχεία CPR I 233 9 (314^{p}).

4) ἀπραξία Attici posterorumque plurimi (Thes. I 2, 1812^{d}) ἀπραγία Polyb. III 103 2 Aretaeus Plutarchus alii (1809^{a}). — εὐπραγία et εὐπραξία perinde ut videtur Attici (III 2402^{c}), εὐπραγία Arist. rhet. 2 9 1386^{b} 19 sed εὐπραξίαϲ ^{b} 24 ubi -γίαϲ ΘΠ, εὐπραγία Strab. 251 638 720 Onos. 33 4 36 4 5 Joseph. B 1 27 67 89 etc. A 1 183 6 130 etc. (εὐπραξία v. l. A 9 223). — κακοπραγία Thucyd. 2 60 Arist. Polyb. Joseph. etc., cf. Thes. IV 838^{d} (-πραξία nusquam extat). — πρωτοπραξίαν BCH XVII 445 (Strati dial. dor.) πρωτοπραξίαϲ CPR I 124 4 133 5 136 3 etc. (III^{p1}).

5) Est inter verba Demadis oratoris; eadem servavit Athenaeus III 19^{d} ubi perperam Marciani lectionem ἀπώρυγα (ἀπορρῶγα Epitome) a Kaibelio spretam esse monuit Sudhaus. Rara utique est forma, neque amplius testimoniorum novi nisi duo: τὴν καλουμένην ἀπώρυγα κληματίδα Geopon. V 18 1 ἀπώρυγ[εϲ PLond II 183 25 (88^{p}). Contra ἀπορρῶγα Str. 54 ἀπορρῶγοϲ 668 ἀπορρῶγεϲ 788 ἀπορρῶξι 59, ἀπορρῶγα Joseph. B 1 405 etc.

6) αὔξηϲιϲ Asclep. 2 7 Strab. 5 51 174 etc. (21^{ies}) παραυξήϲειϲ 175 752; Geminus unum παραύξηϲιϲ adhibet, cf. 25^{c} 26^{a} etc. (14^{ies}). Formam αὔξηϲιϲ in communis vitae lingua usitatissimam fuisse testatur nomen proprium Ἐπαύξηϲιϲ BCH VIII 43 2 (Calymnae I^{a}), cf. etiam Ἐπεύξηϲιϲ supra pg. 205; ἐπαύξηϲιϲ PTebt I 27 47 (113^{a}) 124 6 (c. 110^{a}). Eadem in Byzantinorum sermone viguit: αὔξιϲιν (sic) Cusa dipl. I 320 αὔξηϲιν 294 404 II 622 etc. — Verum Plato αὔξη dixit, quem secuti sunt permulti recentiorum auctorum (cf. Thes. I 1, 2475^{a}). Interdum librarium deprehendimus volgarem usum inducentem: αὔξην Galen. πῶϲ ἐμψυχ. ed. Kalbfl. 36 21 cod. (αὔξηϲιν man. 2) εἰϲ αὔξην Euseb. h. eccl. II 1 CF^{ab} (εἰϲ αὔξηϲιν rell.). — Forma αὖξιϲ in Thesauro I 2, 2477^{d} incertis admodum testimoniis firmata nunc Iatricorum papyro ab omni dubitatione defenditur. Adde Plotini memoriam: τὰϲ δὲ αὔξειϲ ed. Creuz. 335 3 Ma^{a} Mo^{a} Vat Ciz (αὔξαϲ rell.). Ceterum αὖξιν et αὔξην perquam levi discrimine secernuntur, sicut etiam ϲπάνην persaepe pro ϲπάνιν, rarissime ϲπάνη pro ϲπάνιϲ scribi supra exposui pg. 176. Itaque αὖξιν Hippocr. VII 492 C (αὔξηϲιν rell.) Aristot. h. a. 7 581^{b} 4 C^{a} (αὔξην P αὔξηϲιν A^{a}D^{a}) Plotin. ed. Creuz. 851 2 codd. dett. (αὔξην meliores) nil probant.

ἀλεκ]τρυόνων p 1025 tab. 9 frust. sin. (ipse legi).[1])
πραότητος κ I² 10, 8 9.[2])

Protinus ea recensebo vocabula composita, quorum partes vario modo inter sese sunt coniuncta.

ἀκράχολον (ipse legi) πα 3 18.[3])

μιμογράφου καὶ ἀρεταλόγου πε̄ 9 21[4]) — τῶν ἀρετηφόρων ἀνδρῶν ρ I 217 12 ἀρετηφόρος ἀνήρ 264 3 (οἱ ἀρετ[η]φόρ[οι β 4 22 το[ὺ]ς ἀρε-τ[η]φόρους τ[ῶν] ἀνδρῶν θ 35 27).[5])

ἐσκια[τροφημέν]ων φιλοσό[φων ρ II 180 fr 6 (ἐσκια]τροφημένων 174 8 ἐσκιατρο]φημένων 174 6.[6])

---

1) ἀλέκτωρ poetarum vox raro quidem adhuc in pedestri oratione legebatur (cf. Thes. I 1, 1428^c^), sed praevalet in libellis Aegyptiacis: ἀλέκτορος PTebt I 140 (72^a^), ἀλεκτόρων BU 269 4 8 (II—III) ἀλέκτορας PFay 119 29 (I—II^p^) ἀλέκτορας δύο DA 170 1 τοῦ ἀλεκτόρου (sic) DPM 10 1 ἀλέκτορα λευκόν WL 2190 ἐπίθυσον ἀλέκτορα 2371 etc. — ἀλεκτρυόνος τελείου ὁλολεύκου WL 35 ἀλεκτρόνας (sic pro -υόνας) DPM 7 2, cf. etiam τὸ ἀλεκτόριον BCH II 610 (Cibyr. i) X 519 (Trall. i).

2) πραότης pedestris linguae auctores inde ab Isocrate et Platone, sed πραΰτης NT (Gregory 86) aliique librorum sacrorum auctores (Thes. VI 1577^c^) πραΰτης Philo I 212 16 papyr. s. VI (πραότης codices); idem Gregory affert πραΰτητι CI 2788 22 (Aphrodis. III^p^) — πραότητι in titulo consimili 2787 23 (Aphrod. III^p^). — πραύς ev. Matth. 11 29 WL 1042 1046, πραεῖα Philodemus Strabo (supra pg. 187). De iota insiticio (πρᾷος) cf. 50.

3) cf. Lob. ad Phryn. 664. Iusta forma comicorum locis (ἄγροικος ὀργήν, κυαμοτρώξ, ἀκράχολος Aristoph. Eq. 41 ἐσμὸν μελίσσης τῆς ἀκραχόλου γλυκύν Epinic. ap. Ath. X 432^c^) Antiatticistae testimonio (ἀκράχολος· Πλάτων ἐν δευτέρῳ Πολιτείας [ἀκρόχολοι rep. 411^c^ AM ἀκράχολοι Π quod iniuria spreverunt editores Britanni]) Ionum denique voce ἀκρηχολίη (Thes. I 2, 1348^b^) satis superque est munita. Melius aetatem tulit alio Platonis loco: ἀκραχολοῦντα Leg. 791^d^ Bodleianus (ἀκροχολ. libri Stobaei ed. Hense I 157 17). De Phrynichi Pollucisque errore — nam vix illa librariis tribuenda esse Antiatticistae docet admonitio — cf. Thes. I 2, 1348^d^.

4) De voce ἀρεταλόγος cf. WMeister 'Über Bedeutung und Bildung des Wortes ἀρεταλόγος' Ber. d. sächs. Ges. d. Wiss. hist. ph. Kl. 1891, 12—40 Crusius Realencykl. II 1, 670. Meister alteram huius vocis partem cum ἀρετός (= ἀρεστός) coniunxit, sed rectius Crusius Reinachio duce 'verkündet die ἀρεταί der Gottheit' 672 30. ἀρεταλόγος ille fuisse videtur, qui Isidis honorem carmine celebrabat. Forma illa servasse videtur vestigia dialecti cuiusdam, sicut Crusii fert sententia, qua tamen de re nil constat. Nomina propria in ΑΡΕΤΗ nulla adhuc sunt prolata, at cf. Ἀρ]ετάφιλος DI 1361 5 (Epirota) Ἀρεταφίλα Plut. de virt. mul. 19 (Cyrenaea).

5) Unus Philodemus hac voce utitur neque alterum extat nomen compositum cuius prior pars sit ΑΡΕΤΗ.

6) σκιατροφεῖν interdum librarii, cf. Lob. ad Phryn. 578, σκιατροφίας Plut. Thes. 23 librorum pars maxima (-τραφ- C) ἐσκιατροφημένα Lucian. Abdic. 28 vulg. (-τραφ- Ω ἐν σκιᾷ τροφημένα Γ ἐν σκιᾷ τραφημένα Vind.) σκιατροφεῖται Synes. calv. encom. 76^c^ cod. P^a^ (s. X) etc. — σκιοτραφεῖν quidem nemo dixisse videtur, nisi σκιογραφουμένων Philop. in Ar. de an. 389 6 e σκιοτραφ. corruptum esse censemus (σκιατραφ. Diels), at saepius traditur σκιογραφεῖν simm., cf. ἐσκιογραφεῖτο Philo III 169 20 A (-ιαγ- B) σκιογράφων τόπος LXX Sap. Sal. 15 4 Sinaitici corrector a (σκιαγρ. Alex. Vat. Sinait. c) σκιογραφία Clem. Alex. strom. vol. II 10 19 Dind. σκιογραφίας Eustath. in Orig. Text. u. Unters. II 29 14 etc. Ridicula diremptio quam modo in Luciani memoria deprehendimus in Procli quoque libris conspicitur: ἐν σκιᾷ γραφημένῳ σχήματι in Euclid. ed. Friedl. 141 15 G (ἐσκιαγραφημένα σχήματα M opt. et C). — Perperam vero in Thes. VII 396^c^ e Philodemi rhetorica affertur [σκ]ιομαχήσουσι, ubi nunc clare legitur βιαιομαχήσουσιν (ρ I 195 23). At

βυβλιοθῆκαι cτ 13 20.[1])

ἱcτοριογράφων (ipse legi) ρ I 359 7.[2])

Τηλεκλῆ[c (successor Lacydis) Ακ 27 11 — Τηλο[κλέ]ουc (sic o; idem est) ib. p. 81 32 Mekler; ἐπὶ Τηλοκλέουc (archon Athenis ol. 126, 3) πλ 5 10.[3])

ψηφοφορίαι ρ II 179 14 ψηφοφορήcαντεc Ακ 6 41.[4])

γηροκομῶν (_◡◡_) tragic. anonym. (Nauck² adesp. 25) πβ̄ 15 10.[5])

κρεωδαίτην υ 15 10.[6])

---

cκιομαχεῖν praebent omnes Philonis codices II 169 6. Ceterum cf. Thes. s. cκιαθήραc cκιάπουc.

1) Sic constans Graecae linguae usus, quamquam βιβλιαγράφοc Atticorum videtur fuisse forma, cf. Lob. ad Phryn. 655; βιβλιοφύλαξ βιβλιοφυλάκιον ubique Aegyptiorum papyri, cf. e. g. BU I II ind. verb. — cημειοφόρον ap. Asclepiod. 2 9 perperam esse editum librorum corruptela ἡμιάφορον demonstrat, licet de vera huius vocis scriptura dissensio sit et inter codices et viros doctos, cf. Thes. VII 180[d] Lob. ad Phryn. 645.

2) ἱcτοριογράφου Gemin. 54[d], cf. Polyb. II 62 2 Diod. I 9 Dionys. de Thucyd. iud. 11 ἱcτοριογραφοῦcιν ib. 44, sed ποιητᾶν (-τῶν) καὶ ἱcτοριαγράφων Leb. III 82 12 (Priansi Cret. 193[a]) Inschr. v. Magn. 46 14 (c. 206[a]) 105 65 (c. 138[a]).

3) Philosophus ille Τηλεκλῆc appellatur apud Diog. Laert. 4 60 et in epigr. Kaib. 40. Nomina Τηλεκλῆc et Τηλοκλῆc promiscue adhibuerunt Attici, cf. indices CIA II III IV, 2 Fick-Bechtel Griech. Personenn. 265. — Κλεέκριτον (discip. Teleclis illius nescio cuius nationis) traditum est Ακ pg. 79 14 Mekl. in apographo o negligenter confecto, vix recte. Nam quod antiquissimis temporibus ΚλεϜέκριτον scribendum erat (cf. ΚλεϜε-θοίνιοc Fick-Bechtel 163), post litterae digamma interitum contractione facta Κλείκριτον pronuntiari debuit, nisi profecto Boeotum fuisse illum philosophum censeamus (Κλεεcθένειc ac Κ]λεεcθένεια nomina Thespiis frequentata Fick-Becht. 163). Sed recte mea quidem sententia Κλεόκριτον edidit Mekler.

4) 'Ψηφηφορῆcαι scriptum in Suidae cod. Paris. A et ed. Mediol. [s. v. κυαμεῦcαι]. Id librario debetur, ut ψηφηφορεῖν, ψηφηφορία, ψηφηφόροc in locis plurimis Dionysii Hal., cuius codicem Vat. passim formas per o scriptas praebere annotatum est ad 9, 43. De utraque scriptura dixit Lobeck. ad Phryn. p. 652' Thes. VIII 1898[b]. Producendi rationem praeter Dionysii locos in Byzantinorum plerumque scriptis extare (e. g. apud Iustinianum Codinum Isaacum Angelum Theodorum Meliteniotam) Thesauri loci docent.

5) γηροκόμιον Wess. 1889 169 7 (VI—VII[p]), verum posteris temporibus ad productam formam deflexit librariorum turba, cf. Thes. II 610[d] γηροκόμον Joseph. A 1 231 S¹P¹ (-ρωκ- S²P²ROM) γηροκομήcειc Arrian. in Epictet. 222 9 S¹ (-ρωκ- S²) γηρωβοcκόν Eurip. Suppl. 923 libri (brevem antepaenultimam metri poscunt leges) etc., γηρωτροφία Clem. Alex. paed. 141 13 (ed. Dind.) cod. γηρωβοcκήcαντα Stob. Anth. ed. Hense I 16 11 M[d] al. De veterum grammaticis in diversas partes digressis cf. Thes. l. l.

6) 'Nunquam Κρεωδαιcία, Κρεωκοπεῖν, Κρεωπώληc, Κρεωcτάθμη dicunt Attici, sed brevem semper vocalem adhibent. Et ne quis objiciat, editos libros hanc legem saepe migrare, sciat lector nusquam haec aut similia verba ap. Pollucem occurrere, quin in uno saltem Ms. o pro ω substituatur' Porson. praef. ad Hecub. X Atticorum poetarum locis sub iudicium vocatis. Atque etiam Strabonis memoria iustae rationis tenax reperitur: κρεοφαγία 771 CF (-εωφ- DE) κρεοφαγεῖν 776 F (-εωφ- DC) 829 DC (-εωφ- EF) κρεοφάγουc 833 CF (-εωφ- DE), cf. de Creophagorum gente Κρεοφάγοι 771 F (-εω- D -εαφ- CE sicut Κρεαφάγοι 197 epit. Palatin.) 772 CF (-εωφ- D) etc.; κρεοφαγούμενοι Diod. II 54 6 libri omnes, at falso κρεωφαγίαc III 31 3 D opt. In Plutarchi libris κρεοδαίτηc κρεωδαίτηc κρεοφαγία κρεωφαγία variant inter se, sed optimus ille Sangermanensis praebet κρεοδαίτην Lysandr. 23 (bis) quem secutus est Sintenis.

ὀφ[θ]αλμώρυχον κ I² 9, 7 28 τ]οιχώρυχος ρ VIII² 79, 9 4 τοιχωρύχους ρ II 69 fr 4 114 18.[1])
νενεωλκημένον θ 28 1.[2])
γεωμετρία ρ I 205 13 etc.[3])
ὀμώνυ[μον Є β̄ 9 14 cυνώνυμα Δε 76 5.[4])
Ὀρφεοτελεcτοῦ πβ̄ 41 1.[5])
Ἀρεοπαγίτηc μ 107 2 Στ 42 2.[6])
οἰκουρόc ορ 18 25.[7])
ἐπωδάc π IV² 114, 36 3.[8])

---

1) χρυcωρυχίων Agatharch. 124 4 τοιχωρυχεῖν -ύχου -υχίαc Strab. 439 χρυcωρύχουc 80 χρυcωρυχίων 706 etc. sed χρυcορυχείων 146 BCl (-ωρ- A recte); πεντώρυγοc tituli Attici (Meist.³ 26) τυμβωρυχία BCH XV 607 (Amorgi i) VII 292 (Tarsi i), ἐν] τοῖc χαλκωρυχίοιc PPetr II 22 3 (c. 240ᵃ) χαλκω[ρύχια BU 197 9 (17ᵖ). Scriptura per o litteram admodum recens est: ὑπόρυχμ[α] πεποιηκότεc PLond II 271 11 (343ᵖ) τοῖcι τε τυμβορύχοιc Gregor. Naz. AP VIII 183 2 (at idem τυμβωρυχίηc 253 2) τυμβορυχοῦντεc Joseph. B 5 516 RC τυμβορυχίαc Epiphan. ed. Dind. III 141 15 al.

2) νεολκία scribarum forma, de qua cf. Thes. V 1474ᵇ νεολκίαc Aen. tact. ed. Hug 32 9 cod. (νεωλ- Casaub.) ὑπερνεολκοῦcιν Strab. 335 A (-νεωλ- BC, at ὑπερνεωλκεῖcθαι 278 libri omnes, cf. νενεωλκημένα Athen. VIII 350ᵇ) νεολκίαc Schol. A Hom. I 280 7 29 ed. Dind. νεολκήcαντεc Cram. Anecd. Paris. II 225 al. Cum forma νεουλκουμένη Simplic. in Ar. phys. 1115 30 F νεουλκία Schol. Paris. in Apoll. Rhod. 2 843 cf. πολιουρκίαc ἐπολιούρκηcεν AM XXII 188 14 (fragm. Chron. Par. 262ᵃ; at πολιορκίαc 180 29 πολιορκούντων 187 3) πολιουρκούμενον Strab. 833 E (-λυουρκ- F -λιορκ- CD) πολιουρκουμένη Laur. Lyd. de mens. ed. Wuensch 184 6 cod. πολιουρκούμενοc Procop. b. Goth. ed. Compar. II 162 1, in quibus stirpem una vocali amplificatam videmus pariter atque in vocibus πολιοῦχοc πολιοφυλακέω. — De augmento verbi νεολκέω cf. supra 208.

3) ὑπὲρ γεομετρίαc (vectigal quoddam) Ostr 599 (139ᵖ) 1435 (141ᵖ) γεομετ(ρίαc) 3 (54ᵖ) 14 (Iᵖ) 15 (59ᵖ) etc., verum τῆι γεωμετρίαι PLeid L 1 9 2 3 (IIᵃ) γε]ωμετρίαc POxy I 102 11 (306ᵖ) etc.

4) ἀνόνυμοc Lucian. hist. conscr. 31 Γ κακόνυμε Acta S. Christophori Anal. Boll. I 138 16 προcονυμία 130 12 φερονύμωc Acta Acindyni Boll. Nov. I 472 ὁμόνυμα Philopon. de op. mundi 594 16 cod. (s. IX—X) cυνονύμωc 637 25 cod. al. Haec una est actorum Byzantinorum ratio, cf. ἐπονυμία Trinchera Syll. 75 (1093ᵖ) 96 (1113ᵖ) 104 (1116ᵖ) etc.

5) Ὀρφεοτελεcτάc Theophr. charact. 16 11 (121 27 ed. Lips.) absque var. lect., sed Ὀρφεωτελεcτήc Plut. Moral. 224ᵉ.

6) Ἀρεωπαγῖται Demosth. 59 83 F Ἀρεωπαγίτην Euseb. h. eccl. III 4 17 codd. praeter CORᵃ librariis condonamus, Ἀρεωπαγείτην Malal. 251 14 auctori.

7) In hac voce excepta Hesychii glossa οἰχῶροc (sic) vocalis ω non traditur. — θυρουρῶι PPar 37 46 (163ᵃ) θυρουρεῖ 34 11 (162ᵃ) — θυρωρῶι 35 32 (162ᵃ), θυρωρόc NT¹ libri at θυρουρόc ev. Marc. 13 14 cod. Bezae, θυρουρόc Proceed. of the soc. of bibl. archaeol. XIII 174 19 177 17 etc. (tab. defix. s. III—IVᵖ); Byzantini dipthongum penitus videntur sustulisse, cf. θυρουρῶν Joseph. A 11 134 P¹ (-ρωρ- P² rell.) θυρωροῦ Vit. Eliae Spelaeotae Boll. Sept. III 862ᵉ θυρορόν (sic) Cusa 85 108 109 (XI—XIIIᵖ) al. — κηπουροῦ BCH VII 504 (Magnes. Maeandr. i) κιπουροῦ (sic) IV 200 (Isaur. aet. christ.) κηπουρῶι PLond I 175 188 (78ᵖ) κηπουρόν BU 115, 1 20 (189ᵖ); codices variant, velut Vitae Aesopi libri. Videtur tamen κηπωρόc non aeque frequentatum esse atque θυρωρόc. — πυλωρῶι Inschr. v. Perg. 255 16 (Iᵃ) πυλωρέ WL 1465 πυλωρήcω WM 158. De toto harum vocum genere cf. Schulze qu. ep. 19 507.

8) ἐπῳδαὶ καὶ ἐπῳδή· τῷ ἐπαοιδὴ καὶ ἀοιδὴ οὐ χρηcτέον, κἂν Ὅμηροc εἴπεν Phrynichus BA 38 12 (ἐπῳδαῖc Agatharch. 115 31 ἐπῳδόc Str. 588 706 718 etc.). Causam fuisse iustam Phrynicho cur dissolutam scripturam vituperaret multis e

κωμω(ι)δογράφος υ 10 27 μ 88 26 ρ II 290 2 κωμωδοποιός μ 99 2 τραγωιδοποιός πδ 8 14 — κωμωδιοποιόν (ipse legi) ρ I 352 11 τραγωδιοποιός M X^2 72, 3 3.[1])

τέτραχμον ορ 15 28.[2])

Deinceps nomina diminutiva enumerabo secundum terminos disposita.

-άκιον: μειράκιον Κω ευ 16 6 17 6 θ 13 9 κ I^2 84, 1 19 Ακ 15 41.[3])

-άριον: λιθάρια π VIII^2 119, 1 22 λιθαρίωι π XI^2 158, 5 11[4]), οἰνάριον πβ 75 2 (in versu comico), παιδάριον ορ 26 2 fr 5 24 υ 18 6 cτ 10 7, π]λοιάρια ρ I 239 8.[5])

-άcιον: desunt nomina.[6])

-ίδιον: βυβλείδιον *Δε 54 2 p *1013 Scott Hercul. 308 8[7]), κυνίδιον

---

scriptorum exemplis patet, cf. ἐπαοιδή LXX Hesai. 47 12 al. ἐπαοιδῆι PBer 1 296 ἐπαοιδήν WL 295 (mag. III—IV^p) ἐπαοιδάς pap. Henoch 7 1 8 3 ἐπαοιδή Aelianus quater (Schmid III 19) Alex. Aphrod. de fato 174 23 ἐπαοιδῶν -δῆς Epiphan. II 97 15 214 8 (ἐπῳδαί 98 20) al. Sic e Byzantinorum litteris fabula Stephanitae et Ichnelatae, cf. ἐπαοιδίαν ed. Puntoni 35 9 36 5 9 (ἐπαϊδίαν ubique L^1U), cf. etiam ἐπαιδός (= ἐπῳδός) Physiol. Stud. Ital. V 161 19 t (πaηδός υ) ἐπαϊδάς Aristot. h. a. 8 605^a 6 P (ἐπαιοιδάς [sic] E^a ἐπῳδάς rell.).

1) cf. κωμῳδοποιοὶ Ἀττικῶς· κωμῳδιοποιοὶ Ἑλληνικῶς Moeris, κωμωιδοποιός BCH VII 112 (Deli 265^a) κωμ]ωιδοποιός 115 (ib. 261^a); et sic Platonis verba edidit Schanz (cf. VI 1 VI) etsi maior librorum pars in ampliorem formam consentit. Quod vero Plutarchum contra codicum testimonium κωμῳδιοποιός κωμῳδιοποιία Bernardakis scribentem facit (cf. Mor. 311^d 348^b al., vol. I XXXII), nemini profecto probabit. Ita autem familiaris seriorum forma fuit e. g. Athenaei librariis, ut vel metrica ratione neglecta ederent, cf. τῷ κωμῳδιογράφῳ, κούρῃ κόνι, τὸν φιλάγωνα VI 241^f (sic Marc.). — Pariter voci κωμῳδοδιδάσκαλος iota illud est illatum, cf. κωμῳδιοδιδάσκαλοι Aristoph. Eq. 507 A κωμῳδιοδιδασκαλίαν 516 AΘ[1] (metro reluctante) κωμῳδιοδιδασκάλων Dio Chrys. 15 7 UB al. Rursus una syllaba extrita κωμῳδιδασκάλου Aristot. de an. 1 3 406^b 17 TUVWX κωμωιδιδασκάλων Athen. XII 551^f Marc. κωμωδιδασκάλω Sophron. paraphr. in Ar. de an. 18 29 C (-δοδιδ- A -διοδιδ- B). Eandem formam e Themistii orationibus amovit Dindorf (or. VIII 100^b), comparandumque τραγῳδιδάσκαλος (Schol. Ar. Pl. 290 Thesm. 88).

2) τέτραχμον, quae forma olim e grammaticis solum lexicographisque nota erat (cf. Thes. III 2064^d), nunc titulis quoque traditur et Atticorum (cf. Meist.^{3} 118: τέτραχμον bis s. IV^a, τετράδραχμον totidem locis) et aliorum regionum (τέτραχμα BCH VI 30 14 τέτραχμον 15 32 40 etc. [Deli 180^a] τετράχ[μου Lebadeae Woch. f. kl. Phil. 1895 1014). Verum etiam Philo decurtatam adhibuisse videtur formam, cf. τέτραχμον I 295 2 UF (bis), adde 'tetrachmum' Volusius Maecianus Hultsch Metrolog. II 67 1. Sed τετράδραχμον LXX Iob 42 11 codices illi vetustissimi ABC Sin.

3) cf. νοccάκιον ('avicula') DPM 1 35 36.

4) λιθάριον damnat Phrynichus p. 180 Lob.

5) γλωccάρια BU 162 2 (II—III^p), κοcμαρίοιc CPR I 24 29 (126^p) 234 5 235 3 (II^p) etc., κριθάρια BU 48 3 (II—III^p), οἰνάριον BU 248 26 (I^p) POxy I 117 1 (II—III^p) PGrenf II 123 36 (II—III^p) etc., παιδάριον PPetr II 128 14 (c. 250^a) etc. POxy I 117 6 (II—III^p), πλοιάριον PGenf 14 11 (byz), cεληνάρια BU 162 1 (II—III^p), cειτάριον 249 20 (c. 100^p) etc., cκευάριον PLond I 72 211 (mag. IV^p), χαρτάριον BU 698 34 (II^p), χορτάρια BU 625 33 (II—III^p) alia; ὠτάριον supra pg. 167. Eiusmodi formarum usus in Romanorum potissimum aetatem cadit (s. I—III^p).

6) τοῖc κοραcίοιc BU 34, 2 17 (II^p).

7) βιβλίδιον veram esse scripturam probat et originatio (βιβλι-ίδιον KB II 278) et Stratonis locus (βιβλίδιον AP XII 208 1), accedunt Aegyptiorum librarii qui longum ι de more in ει convertunt: βιβλείδιον POxy I 79 11 (181^p) 77 20 (223^p)

πα fr 19 3 κ I^2 81, 8 13 VIII^2 140, 6 16[1]), γ[ρ]αδίου θ 28 2 κρεάδι[α ορ 18 13 ζῴδι[α p 1049 4 5 (de omisso ι muto cf. supra 48).[2])

-ύφιον: desunt nomina (nam τὸ κορύφιον κ I^2 84, 1 21 a voce κορυφή derivatur).[3])

-ιον: κερμάτιον ρ II 159 2 υ 15 5, πρα]γμάτια ρ II 23 18, τὸ cωμάτιον ορ 10 19[4]); παιδίον κ VIII^2 2, 3 4 φιλαργ IX^2 198, 12 3, ὀρνίθια κ VIII^2 140, 6 16, κ]αλύβια Ακ 14 39, τὸ κορύφιον κ I^2 84, 1 21.[5])

-ίcκοc: νεανίcκοι Ακ 18 6, χιτωνίcκο[υc ορ 17 10.

duplex terminatio hypocoristica: μειρ-ακ-ίcκον ρ IV^2 206, 110 13.[6])

Ad finem totius commentationis relegavi nonnullas de adiectivorum formis adnotationes.

ἀ]νθίνουc Ακ 4 2 ἀνθίνοιc Φ? p 1055 VI 2^1, 15 4.[7])

BU 2 17 (209^p) 731, 2 14 (180^p) etc. (at βιβλίδιον BU 35 9 (223^p) 76 14 (193^p) 242 19 (II^{pf}) etc. POxy I 69 11 (190^p) 78 26 (II^p) al.). Ne dipthongus scribatur monet Herodianus sive Choeroboscus: βιβλίον βιβλίδιον διὰ τοῦ ῑ Herod. ed. Lentz II 482 2. — Aristophanis senarius τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγόν Lysistr. 417 ('post δακτυλίδιον una vel duae syllabae exciderunt. Fort. cφόδρα πιέζει' GDindorf) non eget medela. Ut enim βιβλίδιον a βιβλίον non a βίβλοc est derivatum, sic δακτυλῖδιον e voce δακτύλιοc provenit, cui sententiae suffragantur papyri Aegyptiacae: δακτυ]λείδ[ια CPR I 15 5 (136^p) δακτυλείδιον DPM 6 27 (-λίδιον 8 24 CPR I 234 6 (II^p) 21 14 (230)). Simili modo περιcτερείδια BU 569 4 (87^p) ad περιcτέριον est reducendum. — E nominibus in -οc formata sunt τὰ ὀξείδια BU 417 31 τῶν ὀξειδίων 22 (I^p) ὀξίδια PLond I 223 5 (639^p), ξιφιδίῳ Str. 600 codd. sed ξιφείδιον 225 epit. Palatina, sicut ξιφειδίῳ Thucyd. III 22 3 C^1M Long. de subl. ed. Vahl. 45 18 cod. ξιφείδιον Lucian. hist. conscr. 25 Ω Harl. Plut. Tib. Gracch. 10 G ξιφείδια Herodian. ed. Mendelss. 69 24 g s. XI etc. Perperam mea quidem sententia τειχῖδιον indicavit Blass (KB II 278). Nam nullus poetarum locus hanc flagitat mensuram (unus Zonaras illius vocis testis est), contra e τειχεc-ίδιον formari debuit τειχείδιον pariter atque τείχει e τείχεc-ι. Quodsi in nomine Cωκρατίδιον antepaenultima brevis est apud Arist. Nub. 222 746, sequitur illa forma per ludibrium ficta patronymicorum in -ῖδηc ordinem. — Rursus quae hypocoristica a nominibus in -ιc -εωc originem ducunt, recte -ι-ίδιον in -ῑδιον mutant, sicut ὀφίδιον praebent tituli Attici ($Meist.^3$ 54). Nil probant scripturae velut πολείδια Strab. 344 πολείδιον 409 A^2 (-λιδ-A^1) 446 E (-λιδ-BC) ὀφείδια 706, neque audiendi recentiorum temporum grammatici λεξείδιον commendantes. Ceterum cf. βαcειδίοιc BU 781, 3 6 (I^p) ἁλυcίδιον CPR I 21 13 (230^p) τῶν γλυκειδίων (v. de hac forma Thes. II 650^b) BU 417 8 (I^p) γλυκοιδίων (pro γλυκυδίων?) PLond II 298 13 (346^p).

1) κυνίδιον non κυνάριον scribendum esse admonet Phryn. 180 Lob., deinde cf. ἀγγείδιον (ex ἀγγει-ίδιον?) BU 590 8 (177^p) μετεωρίδιν POxy I 117 5 ($II—III^p$) οἰκίδιον CPR I 155 (III^p) πιττακιδίω DPM 3 5 cπυριδίου PPetr II praef. 33 4 5 (III^a) cφυρίτιν (sic) BU 247 ($II—III^p$) χοιριδίου DPM 13 19 etc.

2) ἐλάδιον BU 624 10 (III^p) cπέρματα cικυδίων POxy I 117 11 (II—III), ζώδιον DPM 11 27, ἁπλοϊδίου PPetr II praef. 20 20 (III^a) βοΐδια POxy I 539 20 (612^p).

3) ἐργοιφ[ί]οιc (nom. τὸ ἐργ-ύφιον) BU 248 5 (c. 100^p) τὸ ὀρνύφιν DPM 11 33.

4) νομιcμάτιον et κεράτιον frequentissime papyri aevi Byzantini velut χρυcᾶ νομιcμάτια ἓξ παρὰ κεράτια τεccαράκοντα BU 303 17 (586^p).

5) ἀράκια POxy I 119 12 ($II—III^p$) ἐπιcτόλειον BU 615 13 (II^p) ἐρύφια (= ἐρίφια) BU 303 13 (byz) καλάθιν 615 11 (II^p) etc.; ὠτίον οὐάτιον supra 167.

6) να-ιcκ-άριν WL 3145, βωμ-ίcκ-ιον BU 162 12 ($II—III^p$), ζω-δ-άριον DPM 10 1. Triplici augmento insigne τὸ ζω-δ-αρ-ίδιον Wien. Denkschr. 1897, 53 73 (tit. Lyc. I).

7) ἄνθινοc (_ ∪ _) Hom. ι 84 Sotades ap. Athen. VII 293^c ἀνθίνωι BCH V 326 (tit. Phryg. I^p) ἀνθίνου (vestis est) PTebt I 182 (II^{af}), sed -εινόc saepe auctorum codices inde a Strabone: ἀνθεινόν 734 C^2D^2 (-θινόν C^1D^1F; correctorum

ἀληθινός persaepe — ἀληθειναί ρ II †42 13 ἀληθε[ι]νάς *μ 88 4.[1])

νοϲερῶν ρ II 181 11 269 30 νοϲ]εροῖϲ 9 18 — νοϲηρῶν 266 1 νοϲηρ[ά I 329 1.[2])

λυπηρός ορ 37 28 30 υ 12 35 θ 20 14 24 6 32 8 π IV² 173, 24 1 λυπηρότερον p 1044 84 4; itaque rectius λυπ]ηραί scribemus ρ II 9 19 quam λυ]πραί.[3])

τῆ[ϲ Ὀλ]υμπικῆϲ νίκηϲ Ακ 12 4 Ὀλυ[μ]π[ι]κ[όϲ 23 11 — ἐν τῶι Δημητριακῶι ('in libro Demetrii') c 28 13.[4])

τῆ]ϲ Ἀ[κα]δημεικῆϲ ἀγωγῆϲ Ακ 18 13.[5])

---

illam esse formam moneo) ἀνθειναῖϲ Plut. Pomp. 72 C ἀνθεινῶν Artoxerx. 22 PCD Clem. Alex. paedag. 271 4 MP (optimi) ἀνθεινούϲ Aelian. h. a. ed. Herch. 35 29 etc., cf. Lob. Pathol. 189 Thes. I 2, 765 b. Utriusque formae ratio per se constat; nam ἄνθινοϲ cum formis ϲκύτινοϲ (a voce τὸ ϲκύτοϲ deriv.) ξύλινοϲ κέδρινοϲ etc. componi debet, ἀνθεινόϲ cum ὀρεινόϲ (ex ὀρεϲ-νόϲ) ἀλγεινόϲ ϲκοτεινόϲ. Illud pristinis temporibus unice fuit in usu, hoc recentiorum aetas procreavit. Quare Plutarchi Aeliani Clementis aliorum codices ab hac parte sinceram mihi servasse videntur memoriam.

1) ἀληθεινόϲ dipthongum a nomine ἀλήθεια assumpsit, neque solum in illis Philodemi papyris, cf. ἀληθεινόν DPM 10 22 (s. IV p) ἀληθεινόϲ 1 Clem. ad Cor. 17 3 cod. s. V Clem. Alex. protr. 102 3 M Arrian. in Epictet. ed. Schenkl 341 18 Procl. in Tim. ed. Schneid. 494 A 591 608 etc. B al.; ἀληθινόϲ· ῑ Herodian. II 473 7.

2) νοϲερόϲ Euripides (Hipp. 131 180 Or. 1016) Manetho 4 52 Aristoteles (Bonitz Ind. Ar. 489 a 47) Strab. 225 231 651 Plut. Lyc. 27 al., νοϲηρόϲ Xen. Cyrop. I 6 16 Pollux etc. In Hippocratis memoria paene solemnis est librorum dissensio inter νοϲερόϲ νοϲηρόϲ νοϲηλόϲ.

3) λυπηρόϲ Thucydides Xenophon Isocrates Plato Demosthenes Aristoteles (Index 440 a 24) λυπρόϲ Aristot. h. a. 15 556 a 4 Theophr. h. pl. IV 15 4 c. pl. II 4 5 Polyb. XIII 9 1 Strab. 124 154 206 etc. (λυπρότηϲ 156 163 etc. παράλυπρον 163 393 λυπρόβιοι 318), utrumque tragici. Philodemus quin in adhibenda forma trisyllaba Epicuri sermonem sit imitatus nullus dubito.

4) Quo melius quanta in hisce vocibus memoriae sit inconstantia perspicias, Strabonis codices breviter perlustrabo: τοῦ Ὀλυμπικοῦ 355 A (-ιακοῦ B) Ὀλυμπικόν 358 A (-ιακ- B) ib. AB¹ (-ιακ- B²) Ὀλυμπικῆϲ 654 (-ιακ- C; at Ὀλυμπικόν 396 ἀγὼν Ὀλυμπιακόϲ 354 355 sine v. l.) Βοιωτικῷ 368 B (-ιακῷ A) -τικοῦ 414 B (-ιακοῦ A) etc. Ἐρετρικῆϲ 447 (-ιακ- B) ὁ Ἰϲθμικὸϲ ἀγών 378 A (-ιακόϲ B) — Κορινθιακοῦ 380 BE (-θικοῦ a) Ἐλευϲινιακόϲ 380 BE (-ικόϲ alii dett.) Βυζαντιακοῦ 21 A¹BC (-τικοῦ A²bq). Quamquam igitur et -ικόϲ et -ιακόϲ librariorum arbitrio inferri apparet, tamen, qui diligenter codicum rationes examinare adsueverit, magis ad dilatatas formas inclinare Byzantinorum scribas iudicabit, cf. etiam Ἑλληνιακῆϲ Euseb. pr. ev. III 118 a B Ἀμπρακιακόϲ Thucyd. 1 29 AB 55 B θριαμβιακοῦ Plut. Pomp. 24 F al.

5) Hanc genuinam fuisse formam cum originis contemplatio docet: Ἀκαδήμεια [de qua forma cf. pg. 31] ∼ Ἀκαδημεικόϲ sicut Δεκέλεια ∼ Δεκελεικόϲ [Δεκελεικὸν πόλεμον Str. 396] Ἀντιόχεια ∼ Ἀντιοχεικόϲ [Herodian. Epimerism. 180 quam formam perperam in discrimen vocaverat Lob. Pathol. 222] Δαρεῖοϲ ∼ Δαρεικόϲ al. tum Latinorum vox 'Academicus'. Nam titulum CIG 4814 add. φιλόϲοφοϲ Ἀκαδημεικόϲ cum ad falsos sit relatus a Kaibelio CISicIt 64* mittamus necesse est. Postea natum Ἀκαδημ[ε]ιακόϲ (cf. Δεκελειακόϲ EM 254 43): Ἀκαδημιακόϲ Usen. Epicur. 206 31 Ἀκαδημιακόϲ Plut. Consol. ad. Apoll. 102 d de Stoic. rep. 1036 c Galen., ad postremum vocalium metathesi facta (de qua cf. 'spondaicus' Thes. VII 610 a δοχμαϊκόν Hephaest. enchir. ed. Westph. 33 2 v. l. Ϲεληναϊκήν Procl. in Tim. 118 A) Ἀκαδημαϊκόϲ, quae forma nunc vulgo in omnibus fere editionibus legitur. Restituenda vero proba terminatio iis saltem locis, quibus -ικόϲ (cf. Δεκελικόϲ Thes. II 976 d) sive -ηκόϲ tradunt libri, cf. Εὐδώρου Ἀκαδημικοῦ Stob. ecl. phys. ed. Wachsm. II 42 7 codd. "Ἀκαδημιακόϲ scripsi pro Ἀκαδη-

ὁ τ[ὰ Ναυ]πάκτια ποι[ήσας ευ 17 16 — ὁ τὰ Ναυπα[κτι]κὰ γράψας 52 7.[1])

χαρακτηρικά π XI² 160, 7 23 χαρακτηρικῶς πα fr 8 3 ρ I 110 35 297 16 (nusquam χαρακτηριστικός).[2])

παλαιστρικήν (τέχνην) ρ II 52 16 ἀπαλαιστρότατον (πτῶμα) ρ I 8 22.[3])

ληστρικά κ VIII² 138, 2 1.[4])

μικρός saepissime, at κατὰ μικκὸμ πρῶτον κτλ. Ε p 1191 15 2 (WS I 31 318) μικκάς Ε? p 993 X² 109, 12 2 (praeterea ad communem usum scribit Epicurus, cf. μικρά ιδ̄ VI² 6 19 μικρόν 9 19 μεικρός Ε? X² 100, 6 11 sec. o) παρὰ μικόν p 418 IX² 80, 8 12 in fragmento epi-

---

μικός' Dind. praef. ad Lucian. I xxIII Ἀκαδημικοί Philop. in Ar. categ. 2 2 C Ἀκαδημηκοί Ammon. in Porphyr. isag. 48 17 E¹ (-μηϊκοί E² -μακοί DFV -μαϊκοι M). Porro neque Timonem scripsisse οὐδ' Ἀκαδημαϊκῶν πλατυρημοσύνης ἀναλίστου (Diog. IV 67) neque Aristocreontem τῶν Ἀκαδημιακῶν στραγγαλίδων κοπίδα (Plut. De Stoic. rep. 1033 d) nemo negabit. Ἀκαδημεικός cum ex Ἀκαδημει-ικός sit ortum, haud scio an rectius Ἀκαδημεϊκός scribatur, cf. πτελεΐϊνος ~ πτελέϊνος in tit. Atticis (Meist.³ 44) Ἀχαιϊκός ~ Ἀχαϊκός Ἀθηναιϊκός ~ Παναθηναϊκός al. (ib. 33), quae ratio a duobus illis poetarum locis aeque admittitur, neque obstat Aristophanes: καὶ Δαρεικοὺς ἀφανῆ πλοῦτον; τοῦτ' ἐς τὸ μέσον καταθήσει Eccl. 603; rectius etiam 'Academīcus' edidissent lexicographi Latini, cf. Academīa Cic. div. I 13 22 Tull. Laurea ap. Plin. h. nat. III 2 8; Thes. L. L. I 245.

1) cf. Thes. V 1378 d, Kinkel fragm. Naup. 1—9 11 12; utroque modo in citando illo carmine usi sunt posteri, attamen antiquius esse operis nomen τὰ Ναυπάκτια quivis Kinkelio concedet.

2) Egregie succurrunt Philodemi papyri Dionysii Halicarnasensis memoriae, quam frustra fide indignam iudicaverat EHase Thes. VIII 1313 d. Quodsi in Dionysii libris saepius χαρακτηριστικός traditur quam χαρακτηρικός, quid auctori quidve librariis debeatur nulla iam existit dubitatio. Quin alibi quoque vetustior scribendi ratio a codicibus est servata: χαρακτηρικοῖς e Damascio ipse Hase attulit 1314 a, ἐν τῷ χαρακτηρικῷ Orig. ed. Berol. I 244 18 cod. Patmiacus s. X χαρακτηρικόν Philop. in Ar. phys. 752 8 K (codex optimae notae) χαρακτηρικήν de aet. mundi 241 7 cod. (s. IX—X) m. 1. — χαρακτηριάζω Epiphanius scripsisse videtur, cf. χαρακτηριασθήσεται ed. Dind. II 602 17 V (opt.) B (-ρισθ- P) χαρακτηριάζον 605 12 v. l. χαρακτηριαστά 144 14 V, at Philodemus e communi more χαρακτηρίζω, cf. χαρακτηριζό[με]νος κ p 1457 fr 11 12.

3) Vocem παλαιστρικός Alexidi vitio verterat Phrynichus 242 (Lob.), sed recte discerni iussit GDindorf Thes. VI 71 c inter παλαιστικός ('luctator') παλαιστική ('ars luctandi') et παλαιστρικός ('quod pertinet ad palaestram', sicut αὐλίδιον παλαιστρικόν). Cum Philodemo comparandi Latini, qui constanter dicunt palaestricus palaestrica, e. g. ephebus palaestricus Cic. Acad. II 22 44 palaestrica (ars) Quintil. II 11 11, ad antiquiorum usum accedit Marcus Antoninus τῇ παλαιστικῇ (scil. τέχνῃ) 4 60 (92 16 ed. Stich). — De voce ἀπάλαιστ[ρ]ος cf. imprimis L. Dindorf Thes. I 2, 1145 c; ἀπάλαιστος Pind. Nem. 4 94, inter ἀπαλαίστους et ἀπαλαίστρους variant Ciceronis libri Orat. 69 229.

4) τὸ ληστικόν Thucyd. I 4 1 13 5 libri (excepto codice G qui utrobique ληστρικόν) ληστικώτερον 10 4 VI 104 4 ληστικά Aristot. pol. 5 4 1338 b 23 codd. pars (-τρικά Mˢ Lˢ P¹ sicut ληστρικός 1 8 1256 b 1 omnes) ληστικοῦ Joseph. Vit. 21 P opt. (-τρ- rell.) ληστικοῖς Aristid. II 69 25 (-τρ- D) ληστικοῦ 73 8 (-τρ- DTS) ληστικῇ Philop. in Ar. phys. 31 3 M, cf. etiam Lob. ad Phryn. 242. Ceteroquin fere ληστρικός scribitur, e. g. in Aegypti papyris: ληισ[τ]ρικὸν β[ίον BU 372, 2 2 (154 p) ληιστρικῶι τρόπωι 759 7 (125 p) etc. — at ληιστικῶι τρόπωι PTebt I 53 11 (110 a) — et apud Strabonem: ληστρικοί 138 ληστρικόν 159 ληστρικῶς 196 etc. — Pro ὠ]νητρικόν PLeid F 3 (II a) leg. σ[υ]νηγορικόν, ut Wilcken monuit Ostr. I 132. At certum σπαστρική Ioann. Archiatri Iatrosoph. cod. Monac. 288 s. XIV fol. 42 a.

stulae veteris ut videtur Epicurei, nisi hic quoque scholarchae manum tenemus.[1])

καλοὶ κἀγαθοί ρ I 262 34 cf. II 113 3 (καλοκαγαθία ρ I 383 5 II 33 9 140 13 141 10 271 31 οι 25 14).[2])

ἀοράτοις πρ 19 13 ἀοράτων c 37 11 ἀοργήτως πα fr 12 9 ἀοχλησίαν Є ep. 3 pg. 32 12 Us. — ἀνοχλησί[α p 1671 O VII 38 11.[3])

---

1) Quaestione de origine vocum μικρός μικκός μικός aliis relicta (cf. GM^{3} 363 KB I 274 Solmsen Rh. M. LVI 503) usum explanabo, primum dialectos collustraturus. Dorum fuisse μικκός iam dudum e Theocrito notum est, quem sequitur Callimachus (cf. Thes. V 1049^{d}), dein cf. μικκᾷ τε καὶ βαρέᾳ Archytas Mélanges Graux 576 27 μικκόν 28, adde Boeotos: μικκός Arist. Acharn. 909 (Boeotus quidam loquitur) τοῦτο τὸ μικκόν Epaminondas ap. Plut. adv. Colot. 1127^{a}. Etiam Iones novisse videntur μικκός, siquidem disertum tenemus Eustathii testimonium (217 29), quod licet Smyth 352 et Hoffmann neglexerint optime tamen confirmat Hippocratis memoria: αἱ μικκαὶ σφαῖραι ed. Littré IV 82 in cod. Apollonii Citiensis ἐλαίου μίκκον (sic) ἐπιχέουσα VII 410 C ἄλητον ἐμβαλὼν μίκκον 416 C, cf. φύλλα ἀποκνήσας μικά 392 C (μικρά H πυκνά rell.). Itaque μικκός quod nuper erutum est ex Herodae papyro 6 59 e Dorum lingua sumptum esse vix censeas cum Crusio (^{2}XX) quamquam Callimachi usum (θηρία μικκά in Cer. 111 τοῖς μικκοῖς μικκὰ διδοῦσι θεοί fr 179) et Philodemi (μικκὴ καὶ μελανεῦσα Φιλαίνιον AP V 120 1) a Theocriti non licet seiungere sermone. Atticos denique et μικρός et μικός dixisse s. a. C. IV testes sunt tituli (Meist.^{3} 83), addatur σὺν τοῖς μικοῖ[ς BCH VIII 321 11 (Deli [ubi Atticus sermo tunc temporis regnabat] IV^{af}) dein gravissimum utique testimonium οὐκ ἀξιῶ μικῶν σε· μεγάλα δ' οὐκ ἔχω senarius e tragica poesi sine dubio desumptus quocum varie ludit Chrysippus in libello περὶ ἀποφατικῶν PPar 2 col. 11 15 19 22 26.

Utraque forma (μικκός et μικός dico) in posteros est propagata, cf. τὸ μικκὸν σφυρίον Rendiconti della Reale Ac. dei Lincei 1897, 77 (pap. aet. Ptolem.) ἐπιδὴ οὖν ἔτι μικκοί εἰσιν (scil. οἱ στροῦθοι) PLond II *298 16 (346^{p}) μικκὰ ζ[υγί]α (?) *303 21 (346^{p}) μικκὸν τὸ διάστημα in codice Marci Antonini (s. XIV) 46 16 ed. Stich — . . OΥ μικῶν XP . . PLond II 6 12 (133^{a}) μικὸν ποτήριον PFay 127 12 Θεονᾶτι τῷ μικῷ 13 (II—III^{p}) ἀπὸ μικοῦ ἕως μεγάλου cod. LXX Friderico-Augustanus (i. e. Sinaiticus) fol. 40^{a} col. 4 2 (μικροῦ corrector). Miratus est nuper Hatzidakis (Einl. 157) quod praeter dialectos titulosque Atticorum nusquam servata sit forma μικ[κ]ός ex qua sola hodiernorum μικιός sive μιττός possit derivari. Quae ille suo iure desiderabat iam comparata vides testimonia, quibus insuper addatur μικκός a Ducangio e Nicolai Myrepsi De antidotis cap. 334 notatum et ὁ ῥύαξ ὁ μικί Cusa diplom. I 370 (XI—XIII^{p}).

Nomina propria consulto procul habui; cf. de his Bechtel Spitznamen 9. In Aegypti papyris traditur Μίκρα PPetr II 94 32 (III^{a}) at MIKKH CPR II 81 (pap. copt. s. VII^{p}), adde Μῖκρος ENaville The mound of the jew and the city of Onias London 1890 tab. III B (tit. Aeg. aet. Rom.).

2) καλοκάγαθος e solo Polluce innotuerat Lobeckio ad Phryn. 603, adde καλοκάγαθα BCH IX 26 (Lycti Cret. i). Ceterum cf. Nachmanson 74.

3) ἀόρατος Strab. 682 WL 960 1149 etc. sed ἀνόρατος Plat. Tim. 51^{a} Athen. VIII 333^{f} Poll. 2 25, ἀοίκητος Strab. 135 136 349 etc. ἀο[ί]κ[ου]ς BU 372, 1 13 (154^{p}) ἀοικήτων 475 6 (II^{p}) etc. at 'forma ἀνοίκητος adeo nullius est fidei ut delenda videatur' Thes. I 2, 827^{d}, ἄοπλος Str. 660 (de ἄνοπλος cf. Thes. I 2, 838^{a}), ἀοινίαν Str. 706 (ἀν- F sicut ἀνοινία Euseb. de laude Const. 17), ἀόχλητος ἀοχλησία plerumque auctorum memoria sed ἀνοχλησία Diog. L. 2 87 ἀνοχλοῦν Sext. Emp. 492 29 ἀνοχλητικῶς 31 ἀνόχλητοι ἀνοχλήτους DS^{2} 418 10 51 (Iasi 238^{p}) ἀνοχλησία Iamblich. ap. Stob. ecl. phys. I 383 9 P, ἀόργητος ubique scribendum censet Dindorf Thes. I 1113^{c} verum ἀνόργητος haud raro in variis lectionibus apparet, velut ἀνόργητος Aristot. eth. Nic. 1108^{a} 8 K^{b} ἀνοργησία ib. K^{b} 1126^{a} 3 H^{a}N^{b} ἀνόργητον Alex. Aphrod. in Ar. an. pr. 301 28 B^{2} (ἀορ- B^{1}a) etc., ἀυδρία Plat. Leg. 844^{a} Theophr. h. pl. VIII 6 6 (Thes. I 2, 2441^{b}) ἀύδρους Athen. III 74^{a} (ἀν- Epit.) sed

παντοδαπόν (neutr.) Ακ 13 8 ρ I 193 3 -πήν Π 9ª 8 μ 15 1 -άς Ακ 18 8 -παῖς Π 22ª 11.[1])

ὁμαλούς μ 101 40.[2])

τὸν παρ[ὰ τοῖς] ὀψιγόνοις ἔπαινον θ? X² 54, 13 29.[3])

πο]λλαπλασίονα (scil. ἥλιον) c 9 32.[4])

ἡμίπηχυς ἄνθρωπος c 2 5.[5])

κόσμον ἀείνων (?) p 1384 X² 54, 3|9.[6])

Agmen claudat locus valde intricatus: καὶ τῶν | συνήθων δὲ [π]ọλλοὶ μη|νύσουσιν ЄΘЄΛΟΝΤΑΝЄϹ | οὐδ' ἀνακρίνοντος τοῦ | καθηγουμένου πα fr 42 8. Sinistra columnae pars nunc magna ex parte deperdita est, sed dilucide legi]ỌΛΛΟΙΜΗ | —]ṆΤΑΝЄϹ. Quid ergo latet? Optime in sensum quadrat ἐθελοντί sive ἑκόντες sive etiam ἐθέλοντες, sed litterae ΑΝ nullis sunt notatae punctis neque illius voluminis librarius indiligentiae criminis potest argui. An revera ἐθελοντᾶνες Philodemum scripsisse putemus? Quod si genuinam Gadareni manum Neapolitanum servavit apographum, explicari debet illa forma vocibus μεγιστάν ξυνάν παιάν Ἀλκμάν similibus Dorum potissimum in lingua

---

ἄνυδρος Agatharch. 114 50 Strab. 130 243 etc. ἀνυδρίαν PPetr II 22 6 (241ª) ἀνύδρων PLond II 325 15 326 27 40 (616ᵖ) ἀνύδρους PGrenf I 91 9 (536ᵖ). Verum haec speciminis tantum causa protuli.

1) νόσους παντοδαπάς Strab. 374 cf. 497 539 etc. παντοδαπαί Gemin. 52ᵈ — παντοδαπῇ ἀδολεσχίαν Agatharch. 115 8, cf. Thes. VI 171ᵈ (Favorini liber περὶ παντοδαποῦς ὕλης) παντοδαπῆς δύναμις Herodian. ed. Mend. 72 26 παντοδαποῦς δᾳδουχίας 144 14 codd. optimi (-ῆς Mendelss.) παντοδαποῦς ἀσεβείας Hierocl. ed. Mull. 80 2 G (-ῆς M).

2) cf. Thes. V 1932ª ὁμαλές CIA II 1054 63 (347ª) παρεκτάσεις ὁμαλεῖς Є ep. 2 pg. 53 7 Us. libri optimi (-άς v. l.) ὁμαλῆ ἀραιότητα 49 14 BP¹ (optimi, -ήν rell.; δίνην ὁμαλήν 53 5 in δ. ὁμαλῆ mutavit Usener, at cf. supra ἀτελήν pg. 178). Sed Philodemi locus cum Strabonis usu conspirat (ὁμαλόν 274 826 δι' ὁμαλοῦ 577 etc.), cf. etiam ὁμαλὰς κινήσεις Gemin. 3ᵈ ἐξ ὁμαλοῦ 62ᵈ, ὁμαλὴν τὴν πορείαν PPar 1 (= Eud) 365.

3) εἰς μνήμην ὀψιγονῶν (sic) Joseph. B 3 204 MRVC, sed ὀψιγενῶν PAL (quibus accedit Niese) spectat ad vocem ὀψιγενής ab Hesychio servatam.

4) Verum πολλαπλάσιον Asclep. 10 21 Strab. 35 37 82 (idem διπλάσιος 125 191 449 etc.).

5) δεκαπήχεος Asclep. 5 1 βότρυν δίπηχυν Str. 73 516 δίπηχυν 726 τρίπηχυ 714 -υν 711 717 719 τριπήχεις 717 τετράπηχυ 692 — πενταπήχης 831 codd. (-άπηχυς Coraes) πέλτην τετραπήχη 717 CD¹F (-πηχυν D²), ex alterutra forma deduci potest διπήχεις 145 703 τριπήχεις 717 τετραπήχεσι 822. Similis dissensio in Josephi memoria deprehenditur ab editoribus neglecta: τρίπηχυς B 5 193 MLPA (-πήχης VR -πύχης C) στοὰ δεκάπηχυς 167 MLC (-πήχης APR¹ -πήχις R² -πήχεις V) ἑξηκοντάπηχυς 7 308 edd. (-πήχης MLC -πήχεις VRPA), cf. etiam (εἰκόνα) δεκαπήχη Philop. in Ar. phys. 252 32 253 2 (-πηχυν Vitelli) τριπήχη . . εἰκόνα 257 13 (-πηχυν Vit.) etc., ἑξάπηχες Ruf. ap. Oribas. IV 432 7 R (-πηχυ rell.). τετραπήχης Thes. VII 2074ᵈ ex Arcadio solum affertur (27 26) sicut τριπήχης ex eodem (27 26) ac Choerob. Can. 55 31. Illa vero testimonia quatenus ipsis sint tribuenda librorum auctoribus nondum satis perspicitur. Iam vero recordemur formam -πήχη pro -πήχεα (neutr. plur.) vel apud Xenophontem et Cratem comicum legi (KB II 442). Igitur e temporibus sat antiquis alterni usus primordia sunt petenda.

6) ἀεννάου Strab. 147, et sic frequenter magicorum papyri, velut ἀέναον WL 1599 2839 (de simplici ν cf. supra 74).

exortis (KB I 468). Verum enimvero cum praeter μεγιστάν et παιάν eiusmodi formae in communem Graecorum linguam non sint receptae cumque nullum omnino vocis ἐθελοντάν vestigium adhuc apparuerit, quin recte sese habeat ille locus equidem valde dubito. Itaque ex palaeographia et grammatica subsidia cum petimus utrimque reicimur. Sed quoniam totius operis hoc maximum est consilium, ut accurate ac dilucide quid in quave quaestione e Pisonis voluminibus protrahi possit exponatur, rem qualem cognovi enarrasse satis habeo alios alio die feliciores fore ratus.[1])

1) Erit forsitan qui legendum proponat πολλοὶ ἂν μηνύcουcιν ἐθέλοντεc. Nam ante particulam ἂν hiatu concesso utuntur et alii multi et Philodemus, de syntaxi (ἂν c. fut.) cf. KWKrüger § 64, 3 adn. 3.

INDEX PALAEOGRAPHICUS.

accentus: praeter papyrum quandam Philodemi operis de re poetica, ubi e correctoris sive lectoris manu provenisse videntur, rarissime apparent 8, falsi 8 9

corruptelae palaeographicae, e quibus grammaticarum formarum eruta exempla: ЄΥΠΛΟΙΑ (εὐπαθία) 32, ЄΥΝΟΙΑ (εὐηθία) 33, ΤΥΠΑΝϹΑΙ (Τυπανέαι) 72, ЄΚΟΡΟΥϹ (ἐκθρούς) 89, ΔЄΙ (ἀεί) 105, ΙΔΙΘΥΑϹ (Ἰλιθύας) 124, ΠΑΝ (πάλι) 141, ΦΙΛΟϹΟΦѠΝ (φιλοσοφώη) 214, ΠΑΡΑΓΝѠΚΑϹΙΝ (παραγηώχασιν) 243, ΤЄΤΡΑΓѠΝΙϹΤЄΙΝ (τετραγωνίσζειν) 316

corruptelae grammaticae: συνέσεται e συνάισεται 47, βιάζομαι pro πιέζομαι (in medio est πιάζομαι) 102, ἐν σκιᾶι τροφημένα pro ἐσκιατραφημένα 290

diremptio vocum inter binos versus 10—19, iteratio litterarum et syllabarum in diremptione 10, litterae κτ praeter morem divisae 10, contra ἐ|κ τῶν simm. 11, item aliquoties ἐ|ν σύ|ν πρό|ς etc. sequente vocali 12 14 sq., geminata consona in alterum versum translata (ἀλλά|ττειν) 11 13 15 16, |μπ |γκ in Byzantinorum libris 16 17, sibila aut sequitur mutam sive liquidam aut fugit (ἐ|στίν ∼ ἐσ|τίν) 11 sq., verum illa ratio fere correctorum ac grammaticorum fuit 17 (at cf. Sinaitici corrector C[a] 17 adn. 4), divisio in elisione (παρ|ῆν ἀν|άγω) minus proba 12, υι div. 12 16 17 123, ηυ div. 17; titulorum usus 13 (s. IV[a] iusta dividendi consuetudo aperte vigere coepit), papyrorum Aegypti 15, codicum 15, tachygraphicorum 18, Latinorum codicum 17

hamulus: ad disiungendas voces adhibitus 9 18, οὐκ' οὐχ' 9; syllabarum notat fines 18

spiritus signum 9

tachygraphicae artis libri 18

INDEX GRAMMATICUS.

accentus: θηλέων an θηλεῶν 111, e Πλεισταρχῆδος nom. Πλεισταρχής eruitur 163, ἄθρους ∼ ἀθροῦς 166, τέτρασι ∼ τετράσι 199, αὔτου adv. 8 (?)

adiectiva: 178—191 294—298, in -ύς -εῖα 110

adverbia: 192—194, in -ί 28, falso -ίν pro -ί 141, οὐθαμεῖ εἰκεῖ 36, -α(ι) -η(ι) -ω(ι) 42, -θε(ν) 139, -άκι(ς) 142, adv. verb. 240—241

alphabeti notiones (ἄλφα εἶ etc.) 200

aspiratio: 145—155, transposita (ἐφίορκος) 153—155, psiloseos assimilatio (οὐκ ὑπακούων) 155

assimilatio: 53-64, vitiosa 65, χρησζμός 96 (pariter explicari debet atque ἐκγ Μυρρινούττης 89)

augmentum: lib. VI cap. I (pg. 202-209); tum pg. 202 adn. 1, ἀγήγοχα ἀγήοχα etc. 243, ἐσθίω εἴσθιον 255, εἴσχηκα εἴσχημαι 256, ἐπολιώρκουν ἐνεώχμουν pg. VI

comparativi gradus formae: 42 188-192 193—194, -ῖον (ἔγγῖον) non -ἴον 28, ἀντιστρατηγήσεις θαυμασιώτεροι etc. 181

consonarum usus: lib. II IV, cf. tabula capitum supra pg. VII VIII

dialecti: cf. index fontium

digamma: Ϝόν in frg. Alcmanis 200, Ϝίκατι 152, Ϝᾶχος Ϝᾶχυς 152

dualis 159

genus substant. 175—178, de genere adiectivorum duplici aut triplici 180—188

hiatus fuga causa alternandi apud Philodemum 267 (εἴρημαι — λέλεγμαι) Io-

sephum (183) Lucianum (184) Plutarchum (182 185 al.), cf. ind. font. s. Strabo

mensura epicorum et epigrammatistarum: ϲυμπαθίη 32, ἀηθείη εὐϲταθίη 33, προεδρείη ὠφελία 34, προάϲτιον 317, iambographorum: αἴκεια 31, δυϲπάθεια (?, cf. ind. vocab.) 32, ὠφελία 34, poetarum Atticorum: αἴκεια Ἀκαδήμεια ἀλαζονεία ἀμαθία ἀμελία 31, ἀνδρεία αὐθαδία δημοκρατία διοϲημία 32, εὐοδία εὐηθία εὐφυεία προεδρία 33, προϲεδρία ϲυνεδρία ὠφελία (-λεία) 34, περιών (= περιιών) 34, πο(ι)εῖν 118—121, δακτυλίδιον 294, γέννημα (‿‿‿) 304, θυεία (longa paenult.) 307, προάϲτιον 317, poetarum Byzantinorum: υἱόϲ trisyllabice 124

nomina substantiva: 159-178 285-294, deminutiva 293—294, -εια ∼ -ία 31—34 59, -εῖον ∼ -ιον 34 (cf. infra s. -εῖον -ιον pg. 301) ει pro ηι 35 36, iota adscr. 40

nomina propria: ἡ Δημοϲθένειοϲ etc. 180, adverbia ex urbium nominibus formata 193, stirps ΑΡΕΤΑ (Ἀρεταφίλα) 290, dein 35 36 160—165 285 286 287 297 al.

numerorum notiones: 197—200, compendiis expressae 200

particulae iurandi (νή μά etc.) 200-201

praepositiones ob haplographiam decurtatae (κατά = κατὰ τά) 65

pronomina 194—197 (ἡμῖν ὑμῖν 28)

syllaba extrita: γναφαλ⟨λο⟩λόγοϲ 88, ἡρειϲμένοϲ — ἐρηρειϲμένοϲ 207; cf. praepositiones

verba: lib. VI et VII (cf. supra pg. VIII); οἴει ∼ οἴηι etc. 36, ἐὰν εὑρίϲκειϲ 37, -ᾶ(ι)ϲ -ᾶ(ι) 43, ἔχη(ι) 43, -ώ(ι)η χρῶ(ι)το 43, εἴηι δοθείηι ἔϲτωι διδόϲθωι 44, inf. in -ᾶ(ι)ν 45, ἐκάθηιρα ἐϲήμηινα 45, partc. perf. in -υῖα (-ῦα) 124, -εῖα 125, τῆϲ γεγονυίηϲ 160, verba in -ττω (-ϲϲω -ζω) 134—136

vocales: lib. I III VIII (284-288 290-292)

-ᾰ adv. 193

α — αι 104—107

-άζω verb.: fut. 226

-α(ι)εύϲ nomina ethnica 106

-αίνω -αίρω verba: fut. aor. 226

-αῖοϲ adi.: comparat. -αιότεροϲ ∼ -αίτεροϲ 191

-α(ι)ϲι adv. loci 41

-άκιον nom. demin. 293

-άκι(ϲ) adv. 142—144, -άι = -άκι 144

ἀ(ν)- in compos. verb. 297

-αν = -αϲιν (perf.) 210

-αν = -α (acc. nom.) 169

-αϲ nomina 164

-άϲιον nom. demin. 293

αυ — α 126

-ββ- = -μβ- 58

γ pro κ ante molles consonas 24 53—54

β insitic. (Ϲαραπιγῆον) 91

-γαιοϲ ∼ -γειοϲ 24, cf. cummaxime Schweizer Gr. d. P. I. 58; -γειοϲ scrib. s. III[a]: ἐπίγεια PPetr II 20 10 (246[a]), sed -γαιοϲ s. II—I[a]: τὸ ἐπίγαιον PTor I 5 35 7 31 (117[a]) τὰ ἔγγαια PLond II 13 8 (115[a]) etc. κατάγα[ι]ον BU 999, 1 7 (99[a]), post reviviscit attica forma: περίγειοϲ PLond I 137 130 (I—II[p]) κατάγειον POxy I 75 19 (129); libri Strabonis 'plerisque locis in αι consentiunt' teste Kramero. sed haec accuratius sunt tractanda, quia etiam formarum εὔγεωϲ λεπτόγεωϲ ratio habeatur oportet

-γγ- pro -γκ- 90

-γεω(ν) 165

γν- — κν- 87

-δην adv. 193

δοκ- 88, cf. Mays. II 6; πανδοκεῖον etiam Armenii ('pandok' 'pandoki' ZDMG 47 13), ἐν πανδοκίᾳ PGenf 57 26 (c. 346[p]); alii -δόχιον, velut ἀποδόχια RevL 31 19 etc. (258[a]) ὑδροδόχιον PTebt I 240 (I[a?])

-δόν adv. 193

ε — ει 107—115

ε — ευ 128

ἐγδ- ἐγμ- etc. 53, ἐγ falso pro ἐκ (ἔγπλουϲ) 66

-εδρ(ε)ία 33

-έεϲ = -εῖϲ plur. nom. 171

ει in εει mut. 30

ει — η 25

ει — ηι 35—40

ει = ῑ 26—30, = ῐ 30, ειέναι (εἶναι) ειών etc. 253

-εῖα = -υῖα 125

-είδιον 294

-είημεν (-εῖμεν) etc. 218

-εῖον — -ιον: hoc paene universa exhibet Aegypti memoria, velut -αγώγιον (καταγώγιον ὑδραγώγιον) -δόκιον sive -δόχιον (ξενοδόκιον ἀποδόχιον ἐνδόχιον ὑποδόχιον) -ούργιον (ἐλαιούργιον κεραμούργιον) -φυλάκιον (βιβλιοφυλάκιον ϲκευοφυλάκιον) -ώνιον (ϲιτώνιον τελώνιον) -ωρύχιον (χαλκωρύχιον) al.

-ειοϲ pro -εοϲ (-οῦϲ) in adi. 178

-εῖϲ — -έαϲ acc. plur. 173

ἐκϲ- = ἐξ- 95

ἐλλ- — ἐνλ- 59

-εν = -ειν (inf.) 219

-εοϲ = -εωϲ (πόλεοϲ) 168

εου pro ευ 128, κεραμεούϲ 129

-έργεια (-εργία) 32

εὐ- verb. augm. 205

ευ — αυ 127—128
ευ — εβ 129
ευ — ε — εου 128—129
-εῦc = -έοc (τοῦ γραμματεῦc) 168
-εύc nomina subst. 171
-έων = -ῶν gen. plur. 172
-έω pro -άω in verbis 222
ζ — δ, ζ — c 95
ζβ- ζμ- etc. 95
η pro ει ante voc. (cημῆον) 25
η — ι 25
-ήθεια (-ηθία) 33
ηι in ει abiit 25—40
-η(ι)cιν adv. loci 41
-ηλάτηc (-ελ-) X
-ημα — -εμα (ἄφημα) 284
-ῆ(ι)c = -εῖc nom. plur. 171
-ηc nom. propr.: flexio 161—164
-θαι pro -cθαι (προcηγορεῦθαι) 220
-θε(ν) adv. 139
ι mut. 40—52, vitiose adscript. 42 44—45, altero loco scriptum altero omissum 41 (cf. etiam τῇ τέχνῃ Hippocr. ed. Ald. 178ᵃ 24 τῷ cιτίῳ 36 τῷ ἄλλῳ χρόνῳ 179ᵃ 4 τῷ νώτῳ 35 etc.), ἱππῆιc Μαντινῆιc 171, apud posteros corroboratum: ᾿Αΐδηc 47 ἀΐττω γραΐδιον κραΐδιον 48 ζώϊον ἀειζώϊοc θνηΐcκω 49 ματαΐζω 50 cτωΐδιον 122
-ί adv. (νυνί etc.) 28, οὑτωcί(ν) 141
ι — ει 26 (deleatur χαλκῖc Στ 8 6, ubi leg. χαλκιοφύλακα)
ι — υ 21
-ίδιον 293
-ίζω verba: fut. 225
-ικοc — -ιακόc 295
-ιον nom. dem. 294
-ίcκοc nom. dem. 294
-ίτηc — -είτηc 27
-κράτεια — -κρατία 32
-κθ- pro -χθ- 88
-κλῆc nom. propr. 162
-κρ- pro -χρ- 81
κχ = χ 89, κχθ = χθ 89
λ — λλ 75—77
λ — ρ 77
-λαc — -λαοc 164, — -λεωc 165
-λη(μ)ψιc etc. 65
μ pro ν ante voc. (λόγομ ἀπό) 65
ν paragog. 137—141, deest ante voc. 137, assim. ante lab. et μ 63
ν — νν 74
-νηcοc (Πελοπόν(ν)ηcοc) 75
ξc = ξ, ξξ = ξ 95
ο pro ου 129—130
ο — ω 19
-οδία 32—33
οι — ο 116—123
-οῖμι -οῖc -οῖ 217
-οῖν inf. pro -οῦν 220
-όc — -ώc in prtc. perf. (ἑcτόc) 261
-οcαν in verbis 210
-ότεροc — -ώτεροc 192
-ουρόc — -ωρόc 292
-παθίᾳ 32
-πηχυc — -πήχηc 298
-ποιέω verba: augm. 209
-ποι(ι)ία 117 120
-ππ- pro -μπ- 58
-πραξία — -πραγία 289
ρ evan. 81, transpos. 81
ρ — ρρ in verbis compositis 78, in augmento 79
-ρα nomina (-ραc — -ρηc gen.) 160
ρρ pro ρ 80, ante ω 20, in principio verborum 79
-ροια — -ροή 122
c in princ. verb. 136, in exitu 142-144, graphice pro cc in binarum vocum confinio 92
-cαι verb. (καυχᾶcαι 2. pers.) 210
cζ = ζ 97, cξ = ξ 97
cπ- — cφ- 85
cc — ττ 134—35
cc pro c inter vocales 93
-cτημα — -cτεμα 284
cυ(ν)ζ- 60
cυνλ- — cυλλ- 59
cυνc- — cυcc- 60
cυνρ- — cυρρ- 60
cφ = ψ 97, cψ = ψ? 97
-τεία — -cία 288
-τευξιc — -τυχία 289
τ — ττ 85
υ et ι locum mutant (Τύρινθι) 23
υ — ευ 129
υ — οι 23
υ — ου 129 130
υι divisio cf. 300, υι — υ 123—124
-υῖα ptcp. perf. 124
-ύc nomina: 170 174
-ῦτο = -ύοιτο 219
-ύφιον 294
-φυήc adi. (-φυᾶ — -φυῆ) 179
-χόοc — -χοῦc 166
-ῶι pro -ώιη 217
-ώιη pro -οίη 214
-ώιμην pro -οίμην 218
-ω(ν) in exitu nominum (acc.) 165
-ώνυμοc — -όνυμοc 292
-ωρρ- in formis quibusdam 20
-ώρυχοc — -όρυχοc 292

INDEX VOCABULORUM.

litteris maiusculis expressi, quae iam in indice verborum pg. 242—299 recensui. hic omnino velim consulatur.

ἀβελτερία (-τηρ-) 285
ΑΓΑΜΑΙ 242
ἀγγείδιον 294
ΑΓΓΕΛΛΩ 242
ἀγήρω(ν) 165
ΑΓΝΥΜΙ 242
ἀγνωεῖν (Byz.) 19
ἡ ἀγοραῖος 182
ΑΓΟΡΕΥΩ 242
ἡ ἄγριος 182
ἄγχιστος 191
ΑΓΩ 191
ἀδεής: -εῆ (-εᾶ) 179
ἀδίσταστος (-ακτος) 228
ἀδόλεσχος (ἀιδ.) 48, ~ ἀδολέσχης 176
ἀεί ~ αἰεί 104
ἀείζω(ι)ος 49
ἀείνως ~ ἀέναος 298
ἡ ἀέριος 182
ἀηθία ~ ἀήθεια 33
Ἀθήνη(ι)σιν 41, -ηθεν 193
ἀθήρα (-άρη -άρα) pg. IX
ἡ ἄθλιος 182
ἀθρόος ~ ἀθροῦς 166, ἀθρούστερος 166, ἁθρόος (?) 150, ἡ ἀθρόος 182
ἀθρότης (-οότης) 167
Ἄθως: -ω(ν) -ωνος 165
Ἅ(ι)δης (Ἀΐδης) 47
ᾄ(ι)δω 47
αἰετός (ἀετ.) 106
ἡ αἰθρία adi. 182
αἴκεια ~ αἰκία 31
αἱμάσσω (αἱμασθῆναι) 228
ΑΙΝΕΩ 243
αἰονάω (-έω) 221
αἱρεσι(ο)μάχος 285
ΑΙΡΕΩ 244 (αἱρέω 147, αἱρέσω 255)
ΑΙΡΩ 244 (ἐπάιρασαν ἐξαιράμενος 45)
ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ 244
ᾆ(ι)σμα 47
αἰσχρότερος ~ αἰσχίων 189
ΑΙΣΧΥΝΩ 244
ἡ αἴτιος 182
ᾄ(ι)ττω (ἀΐσσω, ἀΐττω) 48
ἡ αἰφνίδιος 182
ἡ αἰώνιος 182
Ἀκαδήμεια (-μία) 31
Ἀκαδημεικός (-μιακός -μαϊκός) 295
ἀκοπίατος πτ I^{2} 155, 11 9 (cf. Meist.^{3} 115)
ἡ ἀκούσιος 182
ΑΚΟΥΩ 244
ἀκράχολος (-όχ-) 290
ἀλαζον(ε)ία 31
ΑΛΕΙΦΩ 244
ἀλεκτόριον 290
ἀλεκτρυών (ἀλέκτωρ) 290
ἀλέω: ἠλεσμένος
ἀληθινός (-θεινός) 295
ΑΛΙΣΚΩ 244 (ἁλώιη 215)
ΑΛΛΑΤΤΩ 245
ἀλλαχῆ(ι) 41
ἡ ἀλλότριος 182
ἅλως: decl. pg. IX
ἀμαθία 31
ΑΜΑΡΤΑΝΩ 245
ἀμβάτης (ἀναβ.) 65
ἀμβλύνω: ἠμβλύ(ν)θη 73
ἀμεινότερος 190
ἀμελία (-έλεια) 31
ἄμμος (ψάμμ.) 137
ἀμπίσχω ~ ἀμφίσκω 153
ἀμπλακέω (ἀναπλ.) 65
ἀμπνύω: ἀμπνύσθη 73
ἄμπωτις (ἀνάπ.) 65
ἀμύττω 134
ἀμφισβητέω: augm. 207
ἀμφορεύς (perperam ἀναφ.) 65
ἀμφότερος (συναμφ.) 196
ἄμφω (ἀμφοῖν raro in dativi casu) 196
ἀναβιώσκομαι (-βιόσκ-) 287
ΑΝΑΓΚΑΖΩ 245
ἡ ἀναγκαῖος 182
ἀνάθεμα (-ημα) 284
ἀνάθεσις (-ησις) 284
ἀνακακκάζω 90
ΑΝΑΛΙΣΚΩ 244 (ἀνηλωκέναι ἀνηλίσκειν 286)
ἀναλωμα (-ήλ-) 286
ἀναπνοή 121
ἀνδρ(ε)ία 32
ἀνέδην (ἀναίδην) 24
ἀνηλωτικός 286
ἀνθέμιον (falso ἀναθ.) 65
ἄνθινος (ἀνθεινός) 294
ἄνθος: ἀνθῶν (-έων) 172
ἡ ἀνθρώπειος 183
ἡ ἀνθρώπινος 183
ἄνθρωπος (ἄντροπος) 82
ἀνοδεύω: augm. 208
ἀνοίγνυμι: ἀνεῶξαι ἀνεωχθῆναι 242
ἀ(ν)οίκητος 297
ἀ(ν)οινία 297
ἄ(ν)οπλος 297
ἀ(ν)όρατος 297
ἀνοργλησία 297
ἀνορθόω: augm. 207
ἀνούστερος 191
ἀ(ν)οχλησία 297
ἡ ἀνταξία (adi.) 297
ΑΝΤΑΩ 245
ἡ ἀντιθέτη (adi.) 182
ἀντιπαρατάττομαι: augm. 207
ἄ(ν)υδρος 297
ΑΝΥΩ 245
ἡ ἄξιος 183
ἀξιόχρεω(ν) 165
ἀπαθία 32
ἀπάλαιστ(ρ)ος 296
ἀπαρκ(τ)ίας 87
ἀπειθία 32
Ἀπελλῆς: decl. 162
ἄπλατος (-ετος) 102
ἁπλούστερος 191
ἀποθνήισκω 49
ἀποκαθίστημι: augm. 207
ἀποκρίνομαι: aor. 236
ΑΠΟΛΑΥΩ 245
Ἀπόλλων: acc. 170
ἀπόρροια 121
ἀπόστημα (-εμα) 284
ἀπόστοος 122
ἀποτυ(μ)πανίζω 72
ἀπόφα(ν)σις 289
ἀπόφθεγ(γ)μα 69
ΑΠΟΧΡΩ 283
ἀπραξία (-γία) 289
ΑΠΤΩ 245
ἀπῶρυξ (ἀπορρώξ) 289
ἀραρότως 211
ἡ ἀργός 183
Ἀρε(ι)οπαγίτης (-εωπ-) 110 292
ΑΡΕΣΚΩ 245
ἀρεταλόγος ἀρετηφόρος 290
ἀρ(ε)ιθμός 30
Ἄρης: decl. 163
Ἀρκεσίλας (-λαος) 164
ΑΡΚΕΩ 245

ἄρκ(τ)οc 87
ΑΡΜΟΤΤΩ 245
Ἅρπυ(ι)α 124
ἀρ(ρ)αβών 80
ἄρρην (-ρc-) 133, ἔρcην X
ΑΡΤΥΩ 245
ΑΡΧΩ 245
ἡ ἀρωcίμη (ἀρoc.) 182
ΑCΠΑΖΟΜΑΙ 245
ἄcκαcτος (ἀcχ.) 88
(ἀ)cπάλαξ 182
ἄcπαλτοc 85
ἀcπάραγγοc (ἀcφ.) 85
(ἀ)cταχυc 182
ἡ ἀcτεία adi. 188
ἀcτήρ: ἀcτῆρcιν 178
ἄcτυ: ἄcτεωc (-οc) 178
ἀcφάλαξ (ἀcπ.) 85
ἅτεροc 196
ἅττα ἄττα (ἄτινα) 196
αὐθαδία 32 (αὐθαδίαc PAmh II 78 20 a. 184^{p})
αὐθεῖα = εὐθεῖα? 128
αὐθεκαcτότεροc 192
αὐθόπτηc sim. 149
αὐνή Byz. (= εὐνή) 128
ΑΥΞΑΝΩ ΑΥΞΕΩ ΑΥΞΩ 246
αὔξη (-ηcιc αὔξιc) 289
Αὔξων Αὐξέντιοc, Αὐξάνων 246, Ἐπεύξηcιc 205
ἡ αὐτόματοc 183
αὐτόc ∼ ἑαυτόc 131, ∼ ἀτόc 126, ἀτόc 127
αὐτότεροc 192
αὔτου adv.? 8
αὐτόφωροc (-φοροc) 20
ΑΦΑΝΙΖΩ 246
ἄφεμα 284
ἄφνω(ι) 42
ἄφοψιc 149
ἀχρηματία (-cία) 288
ἄχρι(c) 144, a multis ignoratur ib., alii unice adhibent ib.

ΒΑΙΝΩ 246
Βάκ(τ)ριοc 87
βάκ(τ)ρον 87
βαλ(λ)άντιον 76
ΒΑΛΛΩ 246
βαρέω: βαρέcω 225
βαρύνω 247
βατ(τ)αριcμόc 86
ἡ βέβαιοc 183
βέλεκκον βελενκώθιον (?) PLond. X
ΒΙΑΖΟΜΑΙ 247
βίαιοc: βιαίτεροc 191
βιβλίον 21 (βυβλ.) 293
βιβλιοθήκη -φύλαξ ∼ βιβλιαγράφοc 291
βίβλοc (frutex) βίβλινοc 22
βίβλοc (-ίον) ∼ βύβλοc (-ίον) 21
ΒΙΒΡΩCΚΩ 247
βιοτή βιοτεύω (-ωτ-) 287
ΒΙΟΩ 247
βλάβη (-βοc) 175
ΒΛΑΠΤΩ 247
ΒΛΕΠΩ 247
βλεφαρίc: falso notavi βλεφαρίτιcι 173, quam formam e voce βλεφαρῖτιc recte finxit Philoponus, unde corrigatur etiam Thes. II 283^{c}
βοββέω (= βομβέω) 58
βο(ι)ήθεια etc. 121
ἡ βόρειοc 183
ΒΟΥΛΕΥΩ 247
ΒΟΥΛΟΜΑΙ 247 (βούλει ∼ βούληι 37)
βοῦc: βόεc 170, αἱ βοαί 171
Βούcῑριc 28
βραδύτερα adv. 193
βραδύτεροc (βραδίων) 189
βρένθυc 167
Βρεντανικόc = Βρεττ. 74
Βρεττανία etc. ∼ Πρεττανία etc. 83
βριγχόc (βρικχόc βριχχόc etc.) 90
Βριττανία 85
βωμίcκιον 294

ΓΑΜΕΩ 247
ΓΑΝΟΩ 247 (γαν(ν)όω 74)
γαργαλίζω γαργαρίζω γαγγαλίζω 77
ΓΕΛΑΩ 248
γένημα 74: sic (et ἐπιγένημα γενηματοφύλαξ al.) constanter papyri inde a s. III^{a} (Mays. II 30) usque ad Byzantinorum aetatem (quin etiam ἀγένητα PPetr II 118 8 s. III^{a}), nusquam γέννημα, unde codicum variae lectiones (Thes. II 572^{b}) intelligentur; quamquam Atticorum usus longam antepaenultimam postulare videtur (νεατὸν γέννημ' ⏑⏑‒‒‒ Soph. Ant. 627), cf. etiam γεννήματοc e titulo quodam Mylasensi Hula-Szanto 12 20 s. II—I^{a}; γονήματοc PLond I 192 17 193 36 (IV^{p}) = γεν.
γεώδηc (γαιώδ.) 24
γεωμετρία (γεομ.) 292
γεωμορίη (γαιωμ.) 24
γῆραc: τὸ γῆρα τὸ γῆροc 169, γήρωc (-ρουc) 168, γήραι (-ρει -ρατι) 169
ΓΕΡΑCΚΩ 248
γηροκόμιον etc. (-ρωκ-) 291
ΓΙΓΝΟΜΑΙ 248
ΓΙΓΝΩCΚΩ 248 (γνοῦναι 251)
γλοιόc 87: γλοι[όν CPR I 27 9 (190^{p}) γλοιῶδεc PLeid X 10 24 cf. 3 32 — κλοιοῦ 3 43 4 4 (IV^{p})
γλυκείδιον 294
γλυκύτεροc — γλυκίων 190
γναφεύc (κν.) 87
ἡ γνήcιοc 183
γνυπόω (κν.) 88
ἡ γνώριμοc 183
Γνώcιοc (Κν.) 87
γονεύc: -εῦcι (-εῖcι) 172
γρά(ι)διον (-αΐδιον) 48
γράcτιc: cf. κράcτιc
ΓΡΑΦΩ 248
γριπ(π)εύc 85
γρῖφοc (γρεῖφοc) 28, γρῖποc 85
γρυλλογραφέω 76
γρυ(μ)πάνειν 72
γρύτη (κρ.) 24

δαιμόνιοc 183
ΔΑΚΝΩ 249
δακρυ(ν)τόc 73
δακτυλίδιον 294
δέγμα (= δεῖγμα) 115
ΔΕΔΙΑ ΔΕΔΟΙΚΑ 249
ΔΕΙΚΝΥΜΙ 249 (ἔδεξα ἐδέχθη 115)
δεῖνα: decl. 169
δένδρον heterocl. 174
δέννυμι 249
ΔΕΟΜΑΙ 249
ΔΕΡΚΟΜΑΙ 249
δέcμη (δεcμόc) 175
ΔΕΧΟΜΑΙ 249
ΔΕΩ (egeo) 249
ΔΕΩ (vincio) 249
Δημήτηρ: decl. 169
δημοκρατία (-άτεια) 32
ἡ δημόcιοc 183
δημοcία(ι) 41
ἡ διαιώνιοc 184
ΔΙΑΛΕΓΟΜΑΙ 250
διανεκήc (διηνεκήc) 103

διάcτημα (-cτεμα) 284
διαφερόντωc 240
ΔΙΔΑCΚω 250
ΔΙΔΡΑCΚω 250
ΔΙΔωΜΙ 250
διειπετήc (διιπ. διηπ.) 27
διένεξιc 70
διευκρίνω: augm. 205
διευλαβέω: augm. 205
δῑθυραμβικόc 28
ἡ δίκαιοc 181
δῖνα (δίνη) 159; ἡ δῖνα etiam Polycharm. ap. Ath. VIII 333de τὴν δῖναν^{e}
διοικέω: augm. 208
διόρυξ διορύγιον pg. X
διοcημία (-εία) 32
Διόcκο(υ)ροι 130
ΔΙCΤΑΖω 251
δι(c)χίλια 143
διψέω (-άω) 222
διωβελία (-βολ-) 287
ἡ διώρυγοc pg. X
διῶρυξ: flexio pg. X
δμω(ι)ή 48
δοθιών (-ήν) 168
ΔΟΚΕω 252
ΔΟΚΙΜΑΖω 252
ΔΟΞΑΖω 252
ἡ δραcτήριοc 184
ΔΡΑΤΤΟΜΑΙ 252
ΔΡΑω 252
ΔΥΝΑΜΑΙ 252
ΔΥΝω 252
δύο: decl. 197—199
δυcεργία 32
δυcπαθία 32 (Democratis testimonium nihili habendum, nam versiculus ille aperte est corruptus)
ΔΥCΧΕΡΑΙΝω 252
ΔΥω 252
δώδεκα δυοκαίδεκα 199
δωρ(ε)ιά 109

ἐάν ἤν ἄν 130, εἰάν ἐάν 112, ἐάν pro ἄν
ἔαρ: ἦροc (ἦρουc) 168
ἑαυτάδελφοc 131
ἑα(υ)τόc 126, εἱαυτόc ἡαυτόc 112, ∼ αὑτόc 131, ἑαυτόν ∼ ἐμαυτόν etc. 197
ΕΑω 252
ἔγγῑον 28, ἐγγύτεροc 190
ἐγ(γ)λογίζω 89
ἔγγονοc (ἔκγ.) 55
ἐγγυάω: augm. X
ΕΓΕΙΡω 252
ἐγρέω 55
ἐγχρή(ι)ζω 52
ἡ ἐγχώριοc 184
ΕΔω 252
ἐθελοντάν? 298
ΕΘΕΛω 252
ΕΘΙΖω 252
εἶ (littera Є) 200
εἰάν 112
εἱαυτόc 112
εἰδοποιέω: augm. 209
εἶδοc εἴδωλον 149
εἰδωλοποιέω: augm. 209
εἰκῆ(ι) 41
εἴκοcι(ν) 141, εἴκοcι 152
ΕΙΚω 253
Εἰλείθυ(ι)α 124
εἰλιγγιάω 29
ΕΙΜΙ (sum) 253 (ἔcθ' ὅτε ἔcθ' ὅπωc 138, ἦcθαc 270)
ΕΙΜΙ (eo) 253 (περι(ι)ών περι(ι)έναι 34)
εἵνεκα (-κεν) ∼ ἕνεκα (-κεν) 113
ΕΙΡΓω 254 (ευ 88 29 leg. ἀπειρχθείη; cf. etiam 204)
εἴρηχα 267
εἰc ∼ ἐc 112
εἴcοπτρον (ἐc.) 113
εἰcοχή (ἐc.) 113
εἰcπνοή 121
εἴcω (ἔcω) 112
εἰcωτέρω -τάτω 113
ΕΙωΘΑ 255
ἕκαcτοc 147
ἑκάτεροc 147
Ἑκατόμνω(ν) 165
ἐκδοχεῖον 88
(ἐ)κεῖνοc 131, ἐκείνωc 193
ἑκκαίδεκα (ἑξκ.) 200
ἐκκακχάζω 90
ἐκκ τοῦ 89
ἐκξ 89
ἡ ἑκούcιοc 184
ἐκπνοή 121
ἐκχθέc ἐκχθρόc 89
ἐλάccωc? 193
ἔλαττον 135, ἔλαττον 150
ΕΛΑΥΝω 255 (ἀπηλάcθαι 207)
ΕΛΕΓΧω 255 (ἐξήλεγκται 207)
ἔλεοc (τὸ ἔλεον) 176
ΕΛΙCCω 255
ΕΛΚω 255
ΕΛΠΙΖω 255
ἐμαυτόν ∼ ἑαυτόν 196
ἐμβρίθεια 28
ἐμέω: ἐξημεκώc 207
ἐμ μέcωι 61 62
ἐμπί(μ)πλημι ἐμπί(μ)πρημι 72
ἔμπλεω(ν) 165
ἔμπροcθε(ν) 139 140 ·
ἐν ἐμ ἐγ 57—59, ἐλ ἐρ 59 64
ἐν(ν)ακιcχίλια ἔν(ν)ατοc 75
ἡ ἐναντίοc 184
ΕΝΑΝΤΙΟω 255
ἔνγονοc (= ἔγγ. ἔκγ.) 55
ἐνδε(ι)ήc 112
ἕνεκα (εἵν.) 113, ἕνεκα ἕνεκεν 147
ἕνεκε 115: saepe in titulis librisque recentiorum, velut ἕνεκε τοῦ Leb. III 406 7 (Mylasis I^{p}) Ioseph. Ant. 11 225 F τίνοc ἕνεκε μελωδεῖc Aristaen. ed. Herch. 134 38 παλαιῶν ἕνεκε πραγμάτων Artemid. 179 1 L
ἐν(ν)εόc 74, ἡ ἐνεόc 184
ἐνέργεια 32
ἔνθε(ν) 140
ἐνθυμέομαι: fut. 237
ἡ ἐνιαύcιοc (-cιαῖοc) 184
ἐνιαυτόc 151
ἐν(ν)έα ἐν(ν)ενήκοντα 75
ἐνοχλέω: augm. 208
ἐνοχλέομαι: fut. 237
ἔνρυθμοc (ἔρρ.) 59
ἔντευξιc (-τυχία) 289
ἐξ ἐκ ἐγ ἐχ 53—56
ἕξ 57: pap. Aeg. praeter ἑξμάρτυρον PLeid A 11 (II^{a}) ubique ἑξα- exhibent velut ἑξαμάρτυρον BU 200 7 (90^{p}) ἑκξαμήνου Ostr 336 (259^{a}) ἑξαθύρω PLond II 104 3 (51^{p}), et sic Strabo (ἑξαcτάδιον 234 257) ac Gemin. (ἑξαμηνιαῖοc 24^{b} 33^{e}); aliter tituli Attici (ἑξδάκτυλοc ∼ ἑγδ. ἕξπουc ∼ ἕκπ. etc. Meist.^{3} 158)
ἡ ἐξαίcιοc 184
ἐξενίαυτα adv. 193
ΕΞΕΤΑΖω 255
ἑξῆ(c) 144, ἐξξῆc 95, ἐξῆc 147
ἐξοδία (-εία) 33
ἐξουθενέω 157
ἐξοχώτεροc 192
ἐξυρίαc ἐξυνηθείαc etc. 56
ἔξω(ι) 42
ΕΟΙΚΑ 255
ἐπάν (-ήν) 130
ἐπανορθόω: augm. 207

ἐπείγω: augm. 206
Ἐπεύξηcιc 205
ἐπ(ι)είκεια ἐπ(ι)εικήc 35
ἐπικράτεια 32
ἐπιμέλεια 31
ЄΠΙΜЄΛЄΟΜΑΙ 255
ἐπίτευξιc (-τυχία) 289
ἡ ἐπιτήδειοc 184
ἐπιτηδέcτεροc? 191
ἡ ἐπιχώριοc 184
ЄΠΟΜΑΙ 255 (ἑπομένωc 241)
ἡ ἐπόμβριοc 184
ἐπορκίζω 153
ἐπωιδή (ἐπαοιδή) 47 292
ЄΡΑΜΑΙ 255
ἐραυνάω (ἐρευν.) 127, ἐρανάω 128
ЄΡΓΑΖΟΜΑΙ 255
ἐργολαβέω: augm. 206
ἐργύφιον 294
ЄΡЄΘΙΖΩ 255
ἐρείδω: ἠρειcμένοc 207
ἡ ἔρημοc 184
Ἑρμῆc: decl. 163
ἐρύφιον (-ίφ-) 294
ЄΡΧΟΜΑΙ 255
ἐcθήc: ἐcθή(cε)cι 173
ЄCΘΙΩ 255
ἡ ἑcπέριοc 184
ἐcχατώτατοc 192
ἕτεροc: ἅτεροc θάτερον 196
ἔτοc 151
Εὐβίοτοc (-ωτοc) 287
εὔγεω(ν) 165
εὐεργετέω: augm. 205
εὐηθία (-ήθεια) 33
εὐθεῖα (αὐθ.?) 128
ЄΥΘΥΝΩ 255
εὔνουc (-νοοc) 166
εὐνούcτεροc 191
εὐοδία 33
εὐπαθία 32
εὐπραξία (-γία) 289
εὕρημα εὕρεcιc 285
εὑρηcιεπήc 285
εὑρηcιλογία (-ρεc- -ρεcιολ-) 285
ЄΥΡΙCΚΩ 252 (εὑρίcκω 146, εὑρηθείη εὑρηθήcεται 285)
εὔροια 122
εὔρ(ρ)οια εὔρ(ρ)οοc etc. 78
εὐcταθεία 33
εὐcτάλεια 33
εὐτρεπίζω: augm. 205
εὐφυεία (εὐφυΐα) 33
εὐφυήc: -υῆ (-υᾶ) 179
ЄΥΧΟΜΑΙ 256
εὔχροια 122
ἐφεικοcτόc 152
ἐφεξῆ(c) 144
ἐφέτειοc 151
ἐφιορκία ∼ ἐπιορκία etc. 153
ἐφοδεύω: augm. 208
ἐφοδία 33
ἐφόπτηc etc. 149
ἐφορκίζω 153
(ἐ)χθέc 132, ἐκχθέc 89
ἔχθεcιc sim. 56
ЄΧΘΡΑΙΝΩ 256
ἐχθρόc ἐκθρόc ἐκχθρόc 88, ἔχ(θ)ραν 87 (ἐχθόc interdum codd. velut ἐχθοί Leb. d. hl. Theophano 19 23 Kurtz ἐχθῶν Procop. b. Goth. ed. Comp. II 192 12 D, quos tamen locos haud addideris eis, de quibus Bruno Keil est disputatus Herm. XXV 601)
ἐχυρόc ἐχυρόω (ὀχ.) 103
ἐχφορεῖν ἐχχύνω etc. 56
ЄΧΩ 256 (ἔξω ἐκτόc 147, ἐχομένωc 241)
ἕψημα (-εμα) 225
ЄΨΩ 257 (ἑψεθῆναι 225)
ἡ ἑῷιοc 185

ΖΑΩ 257
ζεά (ζειά) 112
ΖЄΥΓΝΥΜΙ 257
ὁ ζῆλοc (τὸ ζ.) 176
Ζμυρναῖοc 95
ζωγράφοc (ζωιγρ.) 49
ζωή (ζωιή) 49
ζωιδάριον ζωιδαρίδιον 294
ζω(ι)διακόc ζώ(ι)διον 49
ζῷ(ι)ον 48
ζωιότηc 49
ζῶ(c)μα 227
ΖΩΝΝΥΜΙ 257

ἡαυτόc (= ἑαυτ.) 112
ΗΓЄΟΜΑΙ 257
ἡδίων (ἡδύτεροc) 190
ἠθέλω? 132
ἧ(ι) adv. 42
ἥκιcτα 147
ΗΚΩ 257
ἤλθω? 234
ἡμ(ε)ῖν 28
ἡ ἡμερήcιοc 185
ἡ ἥμεροc 185
ἡμίπηχυc (ἡμιπήχηc) 298
ἡμιωβέλιον (-βόλ- ἡμιοβ.) 287
ἥμυcυ ἡμύcειοc 23
Ἡράκλειοc (-εία -έουc) cτήλη 181
Ἡράκλειοc (-εία) λίθοc 177
Ἡρακλε(ι)ώτηc 110, -κλεώτηc (-ῶτιc) λίθοc 177
Ἡρακλῆc: flexio 162
ἠρεμαίτεροc (-έcτεροc) 191
Ἡρώ(ι)δηc Ἡρω(ι)διανόc 49
ἥρωc: flexio 170 174, ἡρώ(ι)ων 49
ἡcυχῆ(ι) 41 42
ἡcυχία 33
ἡcυχιώτεροc (-ιαίτ-) 191
ἥcυχοc 147
ΗΤΤΑΟΜΑΙ 147
ἧττον 147
ἦχοc ἠχέω 152, ὁ (τὸ) ἦχοc 176
ἥωc (= ἕωc) 112

θάλ(λ)αττα 185
ἡ θαλάττιοc 77
Θαλῆc: decl. 163
Θάληc Cretensis, non Θαλήταc 164
ΘΑΠΤΩ 257 (ἐτάφ(θ)η 234)
θαρρέω (-ρcέω) θάρcοc θαρcύνω 133
θάττων (ταχίων) 190
ΘΑΥΜΑΖΩ 257
θαυμαcιουργία (-ατουργία) 289
ΘЄΛΩ 257
θέμα θεματίζω 184
θεμέλιοc (-έλιον) 175, θεμείλιον 115
θέμιc: -μιν (-μιδα) 170
ΘЄΡΜΑΙΝΩ 257
θέω 221
θεωρία 33
θηκοποιέω: augm. 209
ΘΗΡΑΩ 257
ΘΙΓΓΑΝΩ 258
ΘΛΙΒΩ 258
ΘΝΗΙCΚΩ 258
Θρά(ι)κη Θρᾶ(ι)ξ Θρά(ι)ττη 50
θράcοc (θάρcοc) θραcύc 133
θραῦ(c)μα 227
θρυλ(λ)έω 75
θυΐα 33: sic fere Aeg. pap. in quibus aevi Lagidarum sane exempla desiderantur, e. g. τέλοc θυϊῶν PAmh II 118 5 (185^{p}) ὑπὲρ θυϊῶν 337 BU 337 11 (II^{p}) etc. θυΐαν DA 172 4 (IV^{p}) PLeid

X 13 39 (IV p) al., quemadmodum Aristophanis Ravennas scribere solet; at paenultima longa est apud poetas (Arist. Nub. 675 Ran. 124 etc.) praeter Andromachi versum (καὶ τὰ μὲν ἐν θυΐηι κτλ. Galen. XIII 877 K); Atticistarum in hac re nullum fertur praeceptum, ap. Strab. legi θυίαϲ 808 BCD[1] (θυείαϲ D[2]) αἱ θυῖαι 818 BCD[1] (θυεῖαι D[2])

Ἴβυκοϲ (ῑ) 28
ἰγνύα (-ύη) ἰγνύϲ 160
Ἴδαϲ (ῑ) 28
ἰδία(ι) adv. 41
ἴδιοϲ 148, ἡ ἴδιοϲ 185
ἰδιώτεροϲ (-αίτ-) 191
ἱδρύω: ἱδρύ(ν)θη 73
ΙΖΑΝΩ ΙΖΩ 258
ΙΗΜΙ 258
ἱκετεία (-ϲία) 288
ΙΚΝΕΟΜΑΙ 259
ΙΛΑϹΚΟΜΑΙ 259
ἰλιγγιάω (εἰλ.) 29
ἰλυϲπάω (εἰλ.) 29
ἱππεύϲ: -ῆ(ι)ϲ 171
Ἶριϲ (ῑ) 28
ἶϲ ἰνόϲ 29
ἴϲοϲ 148
ΙϹΤΗΜΙ 259—262 (ἵϲτημι ἕϲτηκα ἕϲτηϲα 146, πε-ρ(ι)ίϲτημι? 34, ἀνέϲτεϲεν 285)
ἱϲτοριογράφοϲ (-ιαγρ-) 291
ΙϹΧΑΝΩ 263
ἰϲχύϲ (ῐ) 27, ἰϲχύϲ ἰϲχυρόϲ 152
ἰχθύϲ: decl. 170 174
ΙϹΧΥΩ 263
ΙϹΧΩ 263

ΚΑΘΑΙΡΩ 263
καθάρ(ε)ιοϲ -ρ(ε)ιότηϲ 34
καθηκόντωϲ 240
κάθημα (-εμα) 284
ΚΑΘΗΜΑΙ 263
καθόπτηϲ καθοπτεύω 149
κάθοπτρον κάθοκτρον 149
καθρέπτηϲ (= κάτοπτρον) 150
καί: ΚΑΕΙϹ pro καὶ εἰϲ sim. 106
καιάτα 103
ΚΑΙΩ 263
κακηγκάκωϲ (-κηνκ- -κινκ-) 64
κακίων 190
κακκάζω (κακχ. καχ. καγκ.) 90
κακοδαιμονάω (-έω) 222
κακοηθία 33
κακοπαθία 32
κακοπραξία (-γία) 289
κακουργέω: -γέϲω 225
κακοφυήϲ: -υῆ (-υᾶ) 179
κακόχροια 122
ΚΑΛΕΩ 264
καλλίωϲ adv. 194
καλοκάγαθοϲ 297
ΚΑΛΥΠΤΩ 264
κάμηλοϲ (ὁ ἡ) 176
καμμύω 64
ΚΑΜΝΩ 264
ἡ κατάγειοϲ 185
κάταγμα (κατέαγμα) 242
ἡ κατάξιοϲ 185
καταρ(ρ)άκτηϲ 79
κατάϲτημα (-εμα) 284
κατάφωρον (-φορον) 20
κατηναγκαϲμένωϲ 241
κατοπτεύω vox Strabonis 272
κάτοπτρον (καθ. etc.) 81
κάτω(ι) 42
καυ(ϲ)τήρ καυ(ϲ)τικόν etc. 227
καχεξία καχόμιλοϲ etc. 147
ΚΕΙΜΑΙ 264
κέλευ(ϲ)μα 227
ΚΕΛΕΥΩ 264
κενόϲ: -ότεροϲ (-ώτ-) 192
κενόω: fut. pass. 237
κεραμεοῦϲ (-άμιοϲ) 178
ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ 264
κέραϲ: κέρωϲ (-ρουϲ) 168
ΚΕΡΔΑΙΝΩ 264
κεφαλαιωδέϲτατοϲ (-λαιώτατοϲ) 192
Κέω(ν) 165
κηπουρόϲ (-πωρ-) 293
ΚΗΡΥΤΤΩ 264
ΚΙΘΑΡΙΖΩ 264
κιθών (κιτών χιτών) 82
κινέω: fut. pass. 237
κιττόϲ 134
κίων (ὁ ἡ) 178, κίων 29
ΚΛΑΙΩ 264
κλαλίον (κλανίον) pg. X
ΚΛΑΩ 164
κλεῖϲ: flex. 170
ΚΛΕΙΩ 264 (κλέω 111)
Κλεόκριτοϲ (-έέκ-?) 291
κλέπτω: ἐκλέπη κέκλομμαι 229, κέκλοπα 230, κέκλωφα 288
κλίβανοϲ (κρ.) 77
ΚΛΙΝΩ 264
ΚΛΥΖΩ 264
κλωπεία (κλοπ.) 288
κνάφαλλοϲ (γν.) 87
ΚΝΙΖΩ 264
κνυπόω (γν.) 88
Κνώϲ(ϲ)ιοϲ 94
ΚΟΙΛΑΙΝΩ 264
κοινῆ(ι) adv. 41 42
ΚΟΛΑΖΩ 265
ΚΟΛΑΠΤΩ 265
κολλ(ο)ύριον 130
κολόκυνθα (-κυντα etc.) 86
κολοϲϲόϲ (-ττόϲ) 134
ΚΟΜΙΖΩ 265
ΚΟΠΤΩ 265 (ἐκόπη ἐκόφθη 234)
κοράϲιον 293
ΚΟΥΦΙΖΩ 265
ΚΡΑΖΩ 265
κράμμα (= κρᾶμα) 264
κράϲτιϲ 88: κράϲτιν PGrenf I 42 11 (II[a]) κράϲτεωϲ PTebt I 61[b] 318 (118[a]) 68 90 (118[a]) etc., quae forma est Attica (Ael. Dionys. ap. Eust. 1301 45), γράϲτιϲ volgaris; quam servant Moeris et Hesychius (sec. litt. ord.) κράτιϲ (γράτιϲ) paulum suspectae est fidei
κράτιϲτοϲ 190
κρεά(ι)διον 48
ΚΡΕΜΑΝΝΥΜΙ 265
κρεωδαίτηϲ (-εοδ-) 291
κρέωϲ: decl. 172
κρεωφαγία (-εοφ-) 291
ΚΡΙΝΩ 265
κρόταφοϲ (κόρταφοϲ) 91
ΚΡΟΥΩ 265
ΚΡΥΠΤΩ (κρύβω) 265
κρυτοπώληϲ (γρ.) 24
ἡ κρυφαῖοϲ 185
ΚΤΑΟΜΑΙ 265
ΚΤΕΙΝΩ 266
κτείϲ: κτένεϲι 173
ΚΤΙΖΩ 266
κύαθοϲ (κύεθοϲ) 101
κυλινδέω (καλ.) 103
ΚΥΛΙΩ 266
κυνίδιον (κυνάριον) 294
κύντεροϲ κύντατοϲ 192
κυπάριττοϲ 134
ΚΥΡΩ ΚΥΡΕΩ 266
ἡ κύριοϲ 185

Κῶ(ι)ος 50
ΚΩΛΥΩ 266
κωμω(ι)δ- 47
κωμωιδ(ι)ογράφος etc. κωμωιδιδάσκαλος 293
κωνε(ι)άζομαι 112
Κῶ(ν) 165

Λά(μ)βδακος 73
λάβδα λαβδαριαῖος etc. 73
λαγώ(ν) 165
λάθρα(ι) 41
λαθραιοπραγία 289
ἡ λαθραῖος 185
λαλίστερος 191
ΛΑΜΒΑΝΩ 266 (ἐλήμφη 68, λαβάνω 74)
λά(μ)βδα λαμδα 73
Λαμπ(τ)ριεύς 87
ΛΑΝΘΑΝΩ 267 (λεληθότως 241)
λαξός (-ξόος -ξοῦς) 166
λάρυ(γ)ξ 72
ΛΕΑΙΝΩ 267
ΛΕΓΩ (dico) 267
ΛΕΓΩ (colligo) 268
λειμός (ὁ ἡ) 177
ΛΕΙΠΩ 268
λειτουργός (ληιτ. λιτ.) 39
λέκ(τ)ρον 87
λεξίδιον 294
λεώς: λεώ(ν) 165
ΛΗΓΩ 268
ληιστ(ρ)ικός 296
λῃρεία 33
λη(ι)στής etc. 50
λιγνύς: flex. 170
λιθάριον 293
λίθος (ὁ ἡ) 177
λιμπάνω 268
λίτρον (νίτρον) 98
ἡ λοιπός 185
ΛΥΜΑΙΝΩ 268
λυπέω: fut. pass. 237
λυπηρός (λυπρός) 295
λυσιω(ι)δός 47
λύττα 134
ΛΥΩ 268

μὰ Δία etc. 201
ὁ μαγνήτης (ἡ -ῆτις) λίθος 177
ΜΑΙΝΩ 268
ἡ μακάριος 185
μάκ(τ)ρα 87
ἡ μαλακόγειος 185
μαλ(θ)ακός 317
μάλ(λ)ιστα 77
ΜΑΝΘΑΝΩ 268
μάραθ(ρ)ον 81: μάραθρον PLeid C 4 9 (II^a) μαράθρου PTebt I 116 41 (II$^{a f}$)
ΜΑΡΑΙΝΩ 268
μάρτυς (-υρ) 167
μαστός (-σθός -ζός) 86
ματάιζω (?) ματαιάζω 50
ἡ μάταιος 185
μάττα = μάκτρα? 87
ΜΑΧΟΜΑΙ 268
μέγ γάρ 22^{is} in VH: 61
μεθοδεύω: augm. 208
μεθοδία 33
μεθόπωρον 152
ἡ μεθόριος 185
ΜΕΘΥΣΚΩ ΜΕΘΥΩ 268
ΜΕΙΓΝΥΜΙ 268: Hude (Thucyd. ed. mai. II 304) ἔμειξα μεικτός etc. sed μίγνυμι scrib. putat, quem erroris convincunt cum exempla Herculanensia tum carmina Delphica (μειγνύμενος BCH XVIII 352)
μειζόνως 193
μείων 190
ΜΕΛΑΙΝΩ 268
μελανώτερος 191
ΜΕΛΛΩ 268
ΜΕΛΩ 269
μελω(ι)δέω etc. 47
ΜΕΜΦΟΜΑΙ 269
Μενέλεως (-λαος) 165
ΜΕΝΩ 269
ἡ μεσόγαιος 186
ΜΕΤΑΛΛΕΥΩ 269
μεταμέλεια 32
ΜΕΤΑΜΕΛΟΜΑΙ 269
μετένεξις 70
μετριοπαθία 32
ἡ μέτριος 186
μέχρι(ς) 144
μηδείς (-θείς) etc. 155
μηδετέρα(ι) adv. 41
μηθαμῶς μηθέτερος 158
μηθόλως 158
μήκιστος 191
ΜΗΚΥΝΩ 269
ΜΗΝΥΩ 269
μήπω(ι) 42
μήτηρ: μήτραν 169
μητραλοίας: cf. πατραλ.
Μιθρῆς: flexio 162
Μίκκη Μίκρα 297
μικρός μικκός μικός 296, μῖκρός 29, μικρή μικρῆς 160
ΜΙΜΝΗΙΣΚΩ 269
Μίνως: decl. 170
ΜΙΣΓΩ 270
Μιτυληναῖος 23
μνήσκω 269
μόγις ~ μόλις 98
μολ(ο)υρίς 130
ΜΟΛΥΝΩ 270
μόνος: μονώτερος (-ότ-) 192
μόνως 193
μυαλός (-ελός) 101
μῦς: decl. 170
ΜΥΖΩ 270
μυῖα (μῦα) 124
μυροπώλιον 34
μυσαρός (-σερός) 101
μύσαγμα (-ασμα) 228
ΜΥΣΑΤΤΩ 270
μυχαίτερος 191
ΜΥΩ 270

ναί 201
ναϊσκάριον 294
τὰ Ναυπάκτια (-κτικά) 296
ναῦς: decl. 170
ΝΕΜΩ 270
νεοδόρος (-δέρ-) 287
νεοκόρος (-ωκ-) 165
ν(ε)οσσός ν(ε)οσεύω 132
νεοχμόω: augm. dupl. pg. VI
νεωλκέω (-ολκ- -ουλκ-) 292, augm. 208
νεώς (ναός) 165
νὴ Δία, νὴ τὸν Δία etc. 201
Νηρῆις 39 50
νῆς(σ)ος 93
ΝΗΦΩ 270
Νικάνωρ: -ορος (-ωρος) 170
Νῖκο- 29
νίτρον (λίτρον) 98
ΝΟΜΙΖΩ 270
νοσερός (-σηρός) 295
ἡ νότιος 186
νουθετεία (-σία) 33 288
νοῦς νοῦ (νόος νόου) 166
νύξ: νύκτεσιν 173
ΝΥΤΤΩ 270

ξεῖ (littera Ξ) 200
ξένος: -ότερος (pro VI^2 leg. XI^2)
ΞΗΡΑΙΝΩ 270
ξιφ(ε)ίδιον 294
ξύν (σύν) 95

ὀγδο(ι)ήκοντα 121
ὄγδοος (ὄγδος) 166
ὀγκόω: augm. 206
ὀδυνάομαι: fut. 238
ὀθνεῖος (-έος) 111
ΟΙΔΑ 270 (εἴσομαι 231)

οἴκαδε 193
οἰκετεία 288
οἰκοδομέω: -έϲω 225
οἶκοϲ 152
οἰκουρόϲ (-ωρ-) 292
οἰκοφθόροϲ (-φθέροϲ) 287
οἴκτιϲτοϲ 196
ΟΙΜΩΖΩ 271
οἰνοχόοϲ (-χοῦϲ) 164
ΟΙΟΜΑΙ 271 (οἴομαι 152)
ΟΙΧΟΜΑΙ 271
ὄκνοϲ 152
ὀλεθρεύω (-λοθ-) 287
ἡ ὀλέθριοϲ 186
ὀλίγοϲ 152, ὀλί(γ)οϲ 91
ὀλιγώτατοϲ ὀλίγιϲτοϲ 190
ὀλιϲθάνω (-αίνω) 107
ΟΛΛΥΜΙ 271
ὁλόκληροϲ 153
Ὀλυμπι(α)κόϲ 295
ΟΜΑΛΙΖΩ 271
ὁμαλόϲ (-ήϲ) 298
ΟΜΝΥΜΙ 271
ἡ ὅμοιοϲ 186
ὁμοκίτων 83 (deleatur test. Herc., nam in papyro nuper certissime legi ὅμοιοι τῶν)
ὁμολογουμένωϲ 241
ὁμώνυμοϲ (-μόν-) 292
ὀνειρώττω -ρωγμόϲ 228
ὀνηλάτηϲ (-ελ-) X
ΟΝΟΜΑΖΩ 271 (cf. etiam 206)
ὀνοματοποιέω: augm. 209
ὄνοϲ 152
ὀξ(ε)ίδιον 294
ὀξυδερκία (-δορκ-) 287
ὀξύνω: -υ(ν)θέντα 73
ὀξυρεγμία Ὀξύρυγχοϲ 79
ὅπη(ι) 41 42
ὅπι(ϲ)θεν 145
ὀπιϲθόρροια 122
ὀπτάνω 272
ΟΠΤΕΥΩ 271 (ὀπτεύω 149)
ὀπώρα 152
ὅραϲιϲ 150
ΟΡΑΩ 272 (ὄψει ∼ ὄψηι 37, ϲυνεωραθέντεϲ 242)
ΟΡΓΙΖΟΜΑΙ 273
ἡ ὄρειοϲ 186
ἡ ὄρθιοϲ 186
ὀρθοπραξία 289
ΟΡΙΖΩ 273
ὄρνιϲ ∼ ὄρνεον 174, ὄρνιξ 174, ὀρνῖθοϲ 28, ὀρνίθεϲιν 173
ὀρροπύγιον (ὀρϲοπ. οὐροπ.) 133
ὀρύττω: κατωρύχθαι 207
Ὀρφεοτελεϲτήϲ (-εωτ-) 292
ὀϲμή (ὀδμή) 136
ὀϲτέον (ὀϲτοῦν) 166
ΟϹΦΡΑΙΝΩ 293
ὅτιϲ = ὅϲτιϲ (ὅτον = ὅντινα) 196
οὖ (littera O) 200
οὐάτιον 167
οὐδαμῆ(ι) 41 42
οὐδείϲ (-θείϲ) etc. 155
οὐδενόω (οὐθενέω) 222
οὐδετέρα(ι) adv. 41
οὐθαμῆι -μοῦ -μῶϲ 158
οὐθενέω οὐθένεια 157
οὐθέτεροϲ (οὐδ.) 158
οὐθόλωϲ 158
οὐκ' οὐχ' 9
οὐκ ὑπακούειν sim. 155
οὔπω(ι) 42
οὖϲ (ὦϲ) 167
οὑτοϲί(ν) etc. 141
οὕτω(ι) 42
οὐχί (ὀχί ὀχ ὀκ) 129 130
ὀφείλεμα 225
ὀφειλέω: -λέϲω 225 (cf. etiam Nachmanson 162)
ὀφθαλμόϲ 150
ὀφθαλμώρυχοϲ 292
ὀφίδιον 294
ΟΦΛΙϹΚΑΝΩ 293
ἡ ὀχληρόϲ 186
ὀχυρόϲ (ἐχ.) etc. 103
ὀψίγονοϲ (-γενήϲ) 278
ὄψιϲ 149

ἡ πάγιοϲ 186
παίζω (ἔπαιϲα ∼ ἔπαιξα etc.) 228
παλαιϲτ(ρ)ικόϲ 296
παλαίτεροϲ (-αιότ-) 191
πάλι(ν) 140
παλι(ν)λογέω 141
παλί(ν)ϲκιον 141
πάντα(ι) πάντη(ι) 41 42
πανταχῆ(ι) 42
παντοδαπόϲ (-πήϲ) 298
ἡ παντοῖοϲ 186
πάπυροϲ (-ειροϲ?) 23
παραγίνομαι: aor. 237
παραίνεμα 284
ἡ παραίτιοϲ 186
ἡ παράλιοϲ 186
ἡ παραπλήϲιοϲ 186
παρεδρ(ε)ία 33
πάρεκ ∼ πάρεξ 57
Παρμεν(ε)ίδηϲ 285
παροδία 33
παροινέω: augm. 209
ἡ παρόμοιοϲ 187
παρονοματοποιέω: augm. 209
ἡ παρόρειοϲ 187
πα(ρ)ρηϲία 59 79
παρω(ι)δέω 47
πάϲχα (φάϲκα Φαϲχάϲιοϲ) 154
ΠΑϹΧΩ 274
ΠΑΤΑϹϹΩ 274
πατραλοίαϲ -λώιαϲ -ολώιαϲ 123
ἡ πάτριοϲ 187
ἡ πατρῶιοϲ 187
ΠΑΥΩ 274
παχύνω: παχυ(ν)θείϲ 73
ΠΕΙΘΩ 274
πεινέω (-άω) 222
πεῖρα: decl. 159
Πειραιεύϲ: -έωϲ 168
ΠΕΙΡΑΩ 274
ἡ πελάγιοϲ 187
Πελοπόν(ν)ηϲοϲ 75
πέμ(π)τοϲ 68
ΠΕΜΠΩ 274 (ἐπέμθην 68, ἐπέμφην 234)
πενέϲτεροϲ 191
πέρα(ι) 41
ΠΕΡΑΙΝΩ 274
περιδέρ(ρ)αιον 316
περίζω(ϲ)μα 227
περ(ι)ιών περ(ι)ιέναι 34
περ(ι)ίπταμαι (?) 34
περιοδ(ε)ία 33
περιϲτερίδιον 294
περίϲτωιον (-ϲτοον) 121
περιχέριον 115
πέτευρον (-αυρον) 127
ΠΕΤΟΜΑΙ 274
ΠΕΤΤΩ 274
ΠΗΓΝΥΜΙ 274
πῆχυϲ: -χῶν (-χέων) 172
ΠΙΕΖΩ 274
πιθών (πιθεών) 317
πῖμελή 30
ΠΙΜΠΛΗΜΙ 274
ΠΙΜΠΡΗΜΙ 274
ΠΙΝΩ 274 (ῑ 28)
ΠΙΠΤΩ 274
ἡ πλάγιοϲ 187
πλανέω: -έϲω 225
πλάνη (πλάνοϲ) 175
ΠΛΑΤΤΩ 274
ΠΛΑΤΥΝΩ 275
πλε(ι)ονάκιϲ πλε(ι)ονεξία 109
πλείων: πλέων πλέον etc. 108, ὁ πλείω λόγοϲ 188, πλείων = πλειόνων 189
ΠΛΕΚΩ 275
πλεύμων (πν.) 98

ΠΛΕω 275
πλήρης indecl. 179, πλήρεις πλῆρες πλήρη indecl. 180, πλήρης adv. 180
πλησιαίτερος (-έστ-) 191
ΠΛΗΤΤω 275
πλοῦς (πλόος) 166
πλοῦτος (ὁ τό) 176
ΠΛΕω 275
ΠΝΙΓω 275
πνοιή (πνοά) 121
πο(ι)έω 116—121, ποήσω ἐπόησα 117
ΠΟΙΚΙΛΛω 275
ἡ ποικίλος 182
πολΐδιον 294
πολιορκέω: augm. dupl. VI, πολιουρκέω 292
πολλάκι(ς) 142, πολλάκ' 143
ἡ πολλαπλάσιος 187, π. ~ πολλαπλασίων 298
πολλαχῆ(ι) 41
πόμα (πῶμα) 288
πομφόλυ(γ)ξ -λιξ (?) 316
πονέω: πονέσω 224
ΠΟΡΕΥΟΜΑΙ 275
Ποσειδών: -ῶ(να) 170
ποταπός (ποδ.) 86
πραέως (πράως) 192
πρανής (πρην.) 103
πρᾶος (falso πρᾶιος) 50, ἡ πρᾶος 187, ~ πραΰς 290
πραότης ~ -ΰτης 290
ΠΡΑΤΤω 275
ΠΡΕΠω 275 (πρεπόντως 240)
Πρεταννική (Βρ.) 83
ΠΡΙΑΜΑΙ 275
προάστ(ε)ιον 317
προεδρ(ε)ία 33
προικιμαῖος 123
προίξ (προῖξ προοίξ) 123
προοίμιον (φροίμ.) 288
πρὸς Διός, πρὸς θεῶν etc. 201
ἡ προσάρκτιος 187
προσδοκάω (-κέω) 222
προσεδρ(ε)ία 34
προσένεξις 70
ἡ προσεσπέριος 187
ἡ προσόμοιος 187
προσποιέομαι: fut. 238
πρόστωιον 122
προσω(ι)δία 47
προυργιαίτερον 191
πρώ(ι)ην 50
πρωινός (προ-) πρώιμος πρώιην (πρό-) 288
πρώιρρα 20, πλώρη πλωρεύς 20
πρώτιστος 190
πρωτοπραξία 289
πρώτως 193
πτοία (πτόα πτόη) 121
πτο(ι)εῖν 121
πύαλος (-ελος) 101
πυλουρός (-λωρός) 292
ΠΥΝΘΑΝΟΜΑΙ 275
ΠΥΡΕΤΤω 275
πυρρός (-ρσός) 133

ῥά(ι)διος ῥά(ι)ων etc. 51, ἡ ῥάιδιος 187, ῥάιων ῥαιδιώτερος -έστερος -αίτερος 190
ῥά(ι)θυμος etc. 51
ΡΑΙΝω 275
ῥάκ(κ)ος 316
ῥα(κ)χίζω ῥακκίζω 90
ῥαψω(ι)δός 47
ῥέγκω ῥέγχω ῥέκχω 90
ΡΕω 275 (εἰσρῆι = εἰσρέηι 249)
ΡΗΓΝΥΜΙ 275
ῥηξίχθων (ῥησίχθων) 95
ΡΙΠΤω 275
ῥίψ: ῥίψεσι 173
ῥοφάω (ῥυφάω) 104, ~ ῥοφέω 222
ῥυσ(σ)ός 94
ΡωΝΝΥΜΙ 275 (ἐρρωμένως 241)

σαλπι(γ)κτής -γ(γ)ητής al. 71
Σαρδανάπαλ(λ)ος 76
ΣΒΕΝΝΥΜΙ 275
σεα(υ)τόν 126, ~ αὑτόν 196
σημειαφόρος (-οφ-) 291
ΣΗΜΑΙΝω 275
ΣΗΠω 276
σίαλος (σίελος) 101
σίγμα σίμμα 200
σιδηρίτης (-ῖτις) λίθος 177
σικυήρατον 77: σικυήρατον PPetr II 143 13 17 26 (III^{a}), σικυράτου Ostr 1075 (II^{p}), cf. Lob. ad Phryn. 86
σικχαίνω (σιχ. σιχχ. σιγχ.) 90
σιττακός (ψιττ.) 136
σκαμ(μ)ώνεια 74
σκέλος (σχ.) 87
ΣΚΕΥΑΖω 276
σκῆπ(τ)ρον 87
σκιαγράφος (σκιογρ.) 290
σκιατροφέω (σκιοτρ.) 290
ΣΚΙΔΝΗΜΙ 276
σκοπέω: -έσω 225
(σ)κορακίζω (σ)κορακισμός 136
σκόρ(ο)δον 132
σμίγω = μίσγω 270
(σ)μικρός 126
(σ)μικρολογία (σ)μικρύνω 136
(σ)μύραινα 136
σπάλαξ (σφ.) 85
σπάνις (σπάνη σπανία) 176
ΣΠΑΡΑΤΤω 276
σπαστ(ρ)ικός 296
ΣΠΑω 276
ΣΠΕΙΡω 276
ΣΠΕΥΔω 276
σπόγγος (σφ.) 85
σπόνδυλος (σφ.) 85
ΣΠΟΥΔΑΖω 276
σπουδαιοπαρω(ι)δός 47
σπουδαίτερος 191
σπυρίς (σφυρίς) 85
στάδιον (στάδιοι ~ στάδια) 175
σταίνω στάνω στήκω 260
ΣΤΕΛΛω 276
ἡ στερέμνιος 187
στερεός (-ρρός) 134
στέρεσις στερέσιμος 225
ΣΤΕΡΕω ΣΤΕΡω 276
ΣΤΕΡΙΣΚω 276
στήριγμα (-ισμα) 228
ΣΤΗΡΙΖω 276 (ἐστήρισα 228)
στιγμιαῖος (-μαῖος) 184
στοά στοιά στω(ι)ά στουά 122
Στωϊκός (Στοϊκός) 122
στοιβή 288
στοΐδιον (στωΐδιον) 122
στόνος (στένος) 287
ΣΤΡΕΦω 276
ἡ στρογγύλος 187
στυππεῖον (στιππ-) 317
στύππινος (στυππέινος) 317
στωμυλία (στομ.) 288
συγγενής: decl. 173
συγκύρω (-ρέω) 224
συμπαθία 32
συμφερόντως 241
συμφυής: -υᾶ (-υῆ) 179
σύν ~ ξύν 95
σύν σύγ σύλ σύμ σύρ 57—59
συνάμφω (-αμφότερος) 196
συνεδρ(ε)ία 34
συνεργέω: augm. 204
συνεργία (-έργεια) 32
συνετεία? 34
συ(ν)ζῆν σύ(ν)ζυξ al. 60
συνήθεια 33

cυνοδία 33
Cυρακόϲ(ϲ)ιοϲ -ούϲ(ϲ)- 94
cυριγμόϲ (-ιϲμόϲ) 229
cύριγξ: -ίγγηϲι 173
cυρίττω 136
CΥΡΩ 276
cύϲτημα (-εμα) 284
cφᾶϲ cφῶν etc. 197, cφᾶϲ = αὐτούϲ 197
CΦΑΤΤΩ 276
cφέτεροϲ 197
cφῆλμα forma delenda 286
cχάζω (ϲκ.) 88
cχέλοϲ (ϲκ.) 88
CΧΙΖΩ 276
CΧΟΛΑΖΩ 276
cχολαῖοϲ: -αίτεροϲ 191
CΩΙΖΩ 276
cωματοποιέω: augm. 209

ταμ(ι)εῖον 35
ΤΑΡΑΤΤΩ 277 (ἐταράγη -άχθη 235)
ταρῑχευτήϲ 28
τἀτό (τὸ αὐτό) 126
ΤΑΤΤΩ 277
ταυρηλάτηϲ (-ελάτηϲ) X
ταύτη(ι) adv. 42
ταὐτό(ν) ∼ τὸ αὐτό(ν) 194
ΤΑΦΙΑΖΩ 277
ταχίων -χύτεροϲ 190
ΤΕΙΝΩ 277
τειχ(ε)ίδιον 294
τεῖχοϲ: -ῶν (-έων) 172
ἡ τέλειοϲ 187
τέλε(ι)οϲ τελείωϲ (-έωϲ) τέλε(ι)ον εἰϲ τέλε(ι)ον 108
ΤΕΛΕΩ 277
ΤΕΛΛΩ 277
ΤΕΜΝΩ 277
τέϲϲαρα (-ερα) 199, τοὺϲ τέϲϲαρεϲ 199, τέτραϲι (τέϲϲαρϲι) 199, -ττ- 135
τεϲϲαρεϲκαίδεκα (-ρακ- etc.) 200
τεττεράκοντα τεττέρων τέτερτον 199
τετράϲτωιον (-ϲτοον) 122
τέτραχμοϲ (τετράδρ.) 293
τευτάζω (ταυτ.) 128
Τέω(ν) 165
τῆ(ι) adv. 42
ΤΗΚΩ 277
Τηλεκλῆϲ (-λοκλ-) 291
τηλικοῦτο(ν) 195
Τίγριϲ τίγριϲ: decl. 168
τιθαϲ(ϲ)όϲ 94
τίθθη 86
ΤΙΘΗΜΙ 277 (τεθέναι aor. pass. 284)
ΤΙΚΤΩ 279
τιμάομαι: fut. 238
ΤΙΝΑΤΤΩ 279
ΤΙΝΩ 279
τίϲ: τοῦ τῶι 195
τιτθόϲ 86
ΤΙΤΡΑΙΝΩ 279
ΤΙΤΡΩϹΚΩ 279
το(ι)οῦτοϲ 121, τοιοῦτο(ν) 195
τοιχώρυχοϲ (-όρ-) 292
τόλμα (-η) 159
ΤΟΠΑΖΩ 279
τραγω(ι)δ- 47, -γωιδ(ι)οποιόϲ 293, -γωι(δο)διδάϲκαλοϲ 293
τρᾱνότεροϲ 192
τρ(ε)ιϲκαίδεκα 199
τρέπω: τέτρεμμαι ἐτρέπη 230
ΤΡΕΦΩ 279
ΤΡΕΧΩ 279
ΤΡΙΒΩ 279
τριώβολον (-όβ-) 287
ΤΡΩΓΩ 279
ΤΥΓΧΑΝΩ 279
τυμβώρυχοϲ (-όρ-) 292
τύ(μ)πανον τυ(μ)πανιϲτήϲ 72
Τυνδάρεω(ν) 165
τυφλώττω 135

ὕαλοϲ (-ελ-) 101, ὕαλ(λ)οϲ 75
ὑγ(ι)εία etc. 34
ὑγ(ι)ήϲ 35, ὑγιᾶ (-ῆ) 179
υἱόϲ (ὑόϲ) 123, ὑειόϲ 124, decl. 175
ὑμ(ε)ῖν 28
ἡ ὕπατοϲ 188
ἡ ὑπεναντίοϲ 188
ὑπερβαλλόντωϲ 241
ἡ ὑπέργειοϲ 188
Ὑπερ(ε)ίδηϲ 286
ὑπερτερία (-τηρία) 285
ὑπερῶ(ι)ον 51
ὑπόγυ(ι)οϲ 123
ὑποδερίϲ 316
ὑπόζω(ϲ)μα 227
ὑπομενετικόϲ (-νητ-) 269
ὕϲπλη(γ)ξ 72
ΥΦΑΙΝΩ 280
ὑφεξαίρεϲιϲ ὑφεξαιρέω al. (ὑπ.) 153
ὑφοπτεύω al. 149
ὕψιϲτοϲ 191

ΦΑΙΝΩ 280
φάκελ(λ)οϲ 75
φακεψήϲ 155
φᾱνότεροϲ 192
φάϲκα (πάϲχα) 154
ΦΑϹΚΩ 280
ἡ φαῦλοϲ 188
ΦΕΙΔΟΜΑΙ 280
ΦΕΡΩ 280 (ἥνεκα ἤνεκκα 90, ἠνήνοχα 243)
ΦΕΥΓΩ 281
ΦΗΜΙ 281
ΦΘΑΝΩ 282
φθέγ(γ)μα 69
ΦΘΕΓΓΟΜΑΙ 282
ΦΘΕΙΡΩ 282
φθονέω: -έϲω 225
Φιλάμμων: decl. 170
Φιλίταϲ (-ήταϲ) 100
φιλῑ́τειον (φειδίτ.) 98—100
φιλόζω(ι)οϲ 49
φιλον(ε)ικέω 30
φίλοϲ φῑλέω (φειλ.) 30
φιλοχρηματία 288
φίλτατοϲ 191
φλεγμαίνω (φλογμ.) 287
φλεγμόϲ (φλογμ.) 287
φληναφάω (-έω) 222
φοβέομαι: fut. 238
τὸ φόβοϲ 176
Φοῖνιξ (ῐ) 28
φόρεμα (-ημα) 225
ΦΟΡΕΩ 282
ΦΡΑΖΩ 282
φρατρία 81: aliquoties in titulis saepe in libris φατρία, qua forma nisi veteres grammatici voces φρατρία et πατρία ad eandem stirpem revocant (Thes. VIII 1038ᵃ)
ΦΡΑΤΤΩ 282
φρεατοτύπανον 72
φρίκη 30
ΦΡΙΤΤΩ 282
φρονέω (φρεν.) 287, -έϲω 225
ΦΥΛΑΤΤΩ 282
φύϲκοϲ (-ϲχοϲ) 88
ΦΥΩ 282
φωνάειϲ (-ήειϲ) 103
φωράω (φορ. codd. vit.) 30

χά interiectio irrisoria 90
χαχάζω (καχ.) χαχανίζω 90
Χαιρήμων: -ονοϲ (-ωνοϲ) 170
ΧΑΙΡΩ 282
χαρακτηρίζω (-ριάζω) 296
χαρακτηρικόϲ (-ιϲτικόϲ) 296
ΧΑΡΑΤΤΩ 282
χαριέϲτεροϲ 191

ΧΑΡΙΖΩ 282
χάρις: -ριν (-ριτα) 170
ΧΑCΚΩ 282
χείρ (χέρ) χε(ι)ρός etc. 115
χείριστος 190
χερίδιον χέριον χερογραφέω 115
Χερόν(ν)ησος 75
ΧΕΩ 282
Χῖος (ῑ) 30
χιτών (κιθ. κιτ.) 82
χοιρόγρυλ(λ)ος 77
χολέω: -έσω 225
ΧΟΡΕΥΩ 283
ΧΡΑΟΜΑΙ 283
Χρ(ε)ιστός 27
χρέως (-ος) 167, -έους 168, -έη 172
ΧΡΗ 283
χρή(ι)ζω 52
ἡ χρήσιμος 188
ΧΡΙΩ 283
χρόα χροιά 122
ἡ χρόνιος 188
χρυσοῦς (-ύσεος) 178
χρυσοχόος (-χοῦς) 166
χρυσώρυχος (-όρ-) 292
χύτρα (κύθρα χύθρα) 82

ψάμμος (ἄμμ.) 137
ΨΕΓΩ 283
ψέλ(λ)ιον X
ΨΕΥΔΩ 283
ψεῦ(σ)μα 283
ψηφοφορέω (-φηφ-) 291
ψῑλός 30
ψιττακός (σιττ.) 136
ΨΥΧΩ 283

ὧδε adv. (ὧιδε Byz.) 42
ΩΘΕΩ 283 (ἐξεώσω ἐξεῶσαι 242)
ὠ(ι)δή ὠ(ι)δός 47
ὠ(ι)όν 52
ΩΝΕΟΜΑΙ 283
ὦς (οὖς) 167
ὠτίον ὠτάριον 167
ὠφελέω: -έσω 225
ὠφελία (-λεία) 34
ἡ ὠφέλιμος 188

INDEX FONTIUM.

acta medii aevi: cf. Byzantini
Actuarius 197 213 214
Adamantius 171
Aelianus 171 179 244 246
Aeneas tacticus 21 78 131 137 193 212 224
Aeschylus 57 118 121
Agatharchides: passim cum VH usu collatus 8
Agathias 213
Alciphro epist. 3 4 56, 3 64 83
Alexander Aphrodisiensis 217 (bis) 219 239 230 264 al.
Ammonius Aristotelis interpres 123 217
Anacreon 269
Anacreontici 119 122
Anaxandrides ap. BA 106 25 286
Anna Comnena 80 120 230 243
Anonymus Byzantinus de re tactica 220
Anonymi Iatrica: ubique collata 7, notionum numeralium compendia 200
Anthologia Palatina: codex 47
Antiatticista 110 286 290
Antigonus Carystius 272 273
Antiphanes comicus (II 28 K) 99
Antoninus Liberalis 128
Apollodorus chronographus 117 151
Apollonius Citiensis 67 92 113 118 166 198 240 260 263 279
Apollonius Dyscolus: doctrina 141 208, sermo 143 187 204 208 217 230
Apollonius Pergaeus 279
Apollonius Rhodius: Laurentianus 47 54 55 87 242
Appianus 39 171
Archytas 297
Aristides 37 114 152 181 195 196 202 218 219 266
Aristidis apologia 223
Aristophanes: πο(ι)έω 119; Ravennas 47 146 307, Ven. 47, alii 293; Thesm. 1007 280, Lysistr. 417 294, Eccles. 603 296, Plut. 673 IX, fr. 755 K. X
Aristoteles: rei publ. Ath. papyrus diligenter collata 7, cf. 62 86 131 al., huius papyri librarius primus 59, quartus 58 96, hist. an. 597^{b} 27 136, 600^{b} 12 128, 615^{a} 22 230^{b} 18 94; sermo ac memoria 102 105 109 131 136 156 171 172 173 176 190 199 223 224 229 233 239 240 272 288 al.
Aristotelis commentatores: magni in rebus grammaticis momenti 8, Aristotelis usum sequuntur 157 (οὐθέν) 187 (ἡ τέλειος) Philol. LXI 190 (ὁ πλείω, οἱ πλείω) al.; cf. Alex. Aphrod., Ammon., Eustrat., Philop., Simplic., Themist.
Arrianus: anabasis 171 234, quaest. Epict. 105 169
Artemidorus Daldianus: cum Asiae titulis consentit 178, libri Medicei pretium 38 67 134 148 169 212 235, Hercheri recensio improbata 212 233 al.
Asclepiodotus tacticus: totus inspectus et collatus 8, cf. inprimis 291
Aspasius 213

Athenaeus: communis Athenaei ac Plutarchi fons e forma φ(ε)ιδίτιον clarus 99, memoria 103 289 293 al.

Attici: cf. dialectus; Atticorum papyri una cum Neapolitanis excussae, scilicet Thucydidis pap. Oxyrrh., Isocr. pap. Lond. et Massil., Platonis Lachetis et Phaedonis fragmenta Mahaffiana, Demosthenis Hyperidis Aristotelis tragicorum comicorum papyri

Autolycus 185

Babrius 47 175

Bacchylides: 59, papyri aetas 29

Basilius 171

Byzantini: saepissime examinati, ut de veterum formarum propagatione et de librariorum iudicio (codd. corr.) a temporis usu plerumque profecto constaret; imprimis inspexi praeter papyros quarum largam tenemus copiam aevi Justiniani auctores (aev. Just.) Syncellum Chronicon Paschale Theophanem Theophylactum Sanctorum Vitas recentiores nonnullas (cf. infra s. vitae Sanct.), dein acta medii aevi (s X—XV) quae edidere Cusa Trinchera Miklosich Müller (acta), tum Theodorum Prodromum Ioannis archiatri iatrosophium e cod. Mon. 288 s. XIV a me descriptum (cf. e. g. pg. 101 296) Leontium Machaeram Carmina Wagneriana (med. gr.), quibuscum hinc inde hodiernos coniunxi (hod.); si permulta his addenda alia corrigenda, aequis iudicibus in opere parergo neque ab ullo hucusque intentius temptato mirum non videbitur

Byz. vocal.: ἀγνωεῖν 19, ἐπ' αὐτοφόρωι (codd.) 20, βιβλίον 22, ἀναίδην 24, ἐcήμηινα 45, γραΐδιον κρεαΐδιον ἀΐττειν 48, ζωιγράφοc (vet. Byz.) 49, πρᾷοc e πρâοc codd. corr. 50, cάλιον (med. gr.) cάλιο cάλε etc. (hod.) 101, πιάζω πιάνω 102, ἄπλετοc 102, ὀχυρόc ex ἐχ. codd. corr. 103, Ὠορύφαc ἀναρ(ρ)ούφιcμα 104, ἀεί ex αἰεί codd. corr. 105, ἀετόc καίω 106, κλαίω 107, ὀλιcθαίνω? 107, τέλεον (auctores) τελείωc (acta) 108, πλεῖον 109, ἕνεκα ex εἵνεκα codd. corr. 114, ποιῆcαι ex ποῆcαι codd. corr. (rarissime in Byzantinis ποέω) 120, πτόηcιc c. c. 122, υἱόc ex ὑόc c. c. 124, γεγονυιῶν ex γεγονυῶν c. c. 125, πέταυρον e πέτευρον c. c. 127, αὐνή = εὐνή (auctores, non acta) 128, καὶ κεῖνοc (med. gr.) 131, φτίν = οὐάτιον (med. gr.) 167, εὑρεcιλογία ex -ηcι- c. c. 285, ἐξολοθρεύω ex -λεθ- c. c. 287, ὀξυδορκήc 287, γηρωκομία ψηφηφορία 291, ἐπονυμία προcονυμία etc. θυρουρόc 262, ἐπαοιδή 295, cτιππουργόc (papp. Byz.) 317

Byz. cons.: ἐγδίδωμι (act.) ἔγδυcαν (med. gr.) γδέρνω γδύμα (hod.) 54, ἔγγονοc ἐγγόνη ἔγγων 55, cυγκ. e cυνκ. c. c. 58, cυλλ- e cυνλ- c. c. 59, θρυλλέω ex θρυλέω 75, εὔρροοc 78, ἀρράccω 80, ἄρκτροc (acta) 87, χαχανίζω χαχανογελῶ 60, Cυράκουcαι -ούcιοc 94, τιθαccόc e τιθαcόc c. c. 94, ἄβζηcτοc ἐβγάλλω (hod.) 96, μόλιc e μόγιc c. c. 98, φ(ε)ιδίτιον 98, cτερεόc e cτερρόc c. c. 134, πάλι (auct.) πάλε (hod.) 141, οὑτοcίν οὑτωcίν etc. (auct.) 142, ὄπιθεν 146, ἐφ' ἴcηc 148, καθ' ἰδίαν 149, καθρέπτηc = κάτοπτρον (med. gr.) καθρέφθηc al. (hod.) 150, οἶκοc οἰκέω 152, ἐφο(υ)ρκίζω ἀφορκίζω (auct.) ἀφίορκοc (hod.) 153, μικκόc (auct.) μικί (acta) μικιόc (hod.) 297, πομφόλυγξ 316

Byz. nomina: διένεξιc προcένεξιc 70, Ἡρακλέοc -έωc 162, νῷ ∼ νοΐ (acta) 166, χρέοc ∼ χρέωc 167, πόλεωc πόλεοc (acta) 168, γήρει ∼ γήρατι 169, κρέη χρέη 172, ἱερεῖcι 173, δένδρη δενδρία 274, υἱεῖc υἱέων (sermo ornatior) 175, βλάβη 176, ὁ μαγνήτηc 177, πλήρηc indecl. εἰc πλήρηc (Byz. vet., non acta) 179, τὰc ἀξιολογωτέρουc (iuxta -τέραc) 181, μονότεροc (Byz. vet.?) 192, τοῦτον (neutr.) τὸ αὐτόν 195, ἀνωτέρω ∼ ἀνώτεροc 194, δυοῖν e δυεῖν c. c. 198, δυῶν 198, τετράcι (aev. Just.) 199, τρ(ε)ιcκαιδέκατοc 199, ἱκεcία 288, αὔξηcιc 289, -ιακόc ∼ -ικόc 295

Byz. verba: ἀπήλαυcα 203, εὐηργέτηcα 205, ηὗρον ∼ εὑρέθην 205, ἐδιοίκει 208, δώη 215, θοῖτο ex θεῖτο c. c. 218, κυκλοῖν ἐδήλοι 220, χρᾶcθαι 223, ἐπόνεcα 224, ἐπλάνεcα ἐχόλεcα etc. 225, ἠλάθη 227, θρεμμένοc (hod.) 230, ἐγράφθη 232 ἐδάχθη 233 ἐcτάλθη 235, πηγνύεται 240, αὐξάνω 246, (ε)ἴcχημαι ἤcχημαι 156 ἧcχον 157, ἑcτώc ex ἑcτόc et sim. c. c. 261 262, κεκραμμένοc κράμμα 264, κτήcω 265 ἔκτημαι ἐκτήθην 266, μνήcκω 270, τέθεικα 278

Callimachus 297

Callisthenes ed. Meusel infimae Graecitatis egregium exemplum saepissime allatum, e. g. 91

Chrysippus: papyri 3, sermo 153 155 188 196 297

Clemens Alexandrinus: editionis Dindorfianae fides 171, sermo ac memoria 42 47 51 256 al.

Cleomedes 191 220 277

Cleonides musicus 135

Colotes: papyri 3

comici 118—121, cf. Aristophanes

Damascius (ed. Ruelle): sermo 182 al., codex archetypus Venetus 42 51 220, huius apographa 38 75 198 262

Demades 289

Demetrius περὶ ἑρμηνείας IX 50 W. 70, cod. Paris. (Εὐριπίδει Σεύθει) 36
Demetrius Epicureus (Laco): papyri 2, sermo 134 135 al.
Democritus: vox eius διειπετής (in doxographicis) 27, μεθόπωρον 152
Demosthenes: Σ 16 (divisio syllabarum) 47 48 67 118 239 272, F 42, praeterea 121 140 al.
Dinarchus 38
dialectus Aeolica: 280 (ἤνικα)
dial. Attica: passim, cf. e. g. 'grammatici veteres' 'tituli Attici' 'tragici', fucosa (τινάττω κολοττός) 134 135, κράστις 307, μικ(κ)ός 296
dial. Boeotorum: ἀγείοχα 243, ἤνειγξα 289, μικκός 297
dial. Dorica: πιάζω 102, στωιά στοιά 122, ευ = αυ in tit. Theraeis 128, οἶκος 152, κενότατορ 192, ἀποδοῖ coni. 216, ἐστρέφη? 230 ἔκτημαι 265, ἤνικα 280, μικκός 297
dial. Ionum: λάμψομαι 66, νοσσός νοσσιά 132, ἄρσην ὀρσοπύγιον 133, πολλάκι? 143, ἦν διδοῖς 216, -έω pro -άω 222, ἐπλέκη ἐστρέφη 230, -ῦσι (= -ύασι) 239, διδῶι διδοῖς διδοῖ 250, ἔκτημαι 265, κρύβω? 265, μικκός 297, ἀκρηχολίη 290, ἔρσην X; recentior ἐφ' ἴσηι καὶ ὁμοίηι 148, ἔσταλκα 151
dial. Thessalorum: ἡ κίων 178
Dio Cassius: 207 (Thucydidem imitatur) 218, cf. quae exposui in commentatione 'Zur Ueberlieferung des Dio Cassius' Wien. Stud. XXI 46—79, dein Philol. LXI 174
Dio Chrysostomus: cod. M pretium 89, Platonem sequitur 124, dein 51 90 107 136 167 171 195 215 272
Diodorus 98 102 105 110 133 168 171 175 182 210 224 266
Dionysius Halicarnasseus 236 254 296; Ant. VI 86 64
Dionysius Periegeta vs. 284 566 569: 84
Diophantus 143
ecclesiastici auctores: cf. Basilius Clemens Alex. Cyrillus Gregorius Hippolytus Methodius Origenes al.
Epicurus: papyri 3, orthographiae vetustate excellentes: 36 (ἐν τεῖ πρώτει συστάσει) 37 (εἰσφέρει coni.) 55 (ἐγρέον) 61—62 (assimulatio valde adhibita), formae Atticae: ξυναπόληται 95 δῖνα 159 μικ(κ)ός 296, volgares: κυθρίδιον 82 πιάζω πιασμός 102, οὐθείς 155, οὐθαμῆι 158 scribit ποιεῖν diversus in hac re a Philodemo 116, νὴ Δία πρὸς θεῶν 200; Us. Epic. 130 4 131, 148 3 259
Epiphanius 154 220 266 275 al., cod. Jenensis 76
Euclides 143
Euripides 118 143 182, κέλευμα 227; Herc. fur. 1256 288
Eusebius 221 225 243 285
Eustratius 179
Fronto 214 (bis) 244
Galenus 219
Geminus: eius usus ubique notatus 8, in quibus differt a Philodemi, a volgarium parte stat, e. g. 189 194 198, stellarum indicem non a Gemino esse confectum e sermonis quoque discrepantia potest probari, cf. ἡ ἑσπερία — ἡ ἑσπέριος 184 φθινόπωρον — μεθόπωρον 152 δύνω — δύομαι 252; ἀστῆρσι 173
Glossarium Laodunense (ed. Notices et extraits XXIX 2) 120 128 147 148 149 151 154
grammatici veteres 44 45 123 141 161 162 166 175 196 294 298; cf. Antiatticista Apollonius Dysc. Herodianus Moeris Phrynichus Polybius
grammatici Byzantini 197 208 229
Herodas 119 216 297
Herodianus 17 80 94 110 163 166 230 294 295, differt a Choerobosco 286, Philetaerus 20 172 241
Herodianus hist. 271
Herodotus 42 51 204 227 230 258; II 13 216, III 52 122
Hesiodus 260
Hesychius 56 102 128 154 167 224 250 287 298 307, tum pg. IX X
Hierocles 51 214
Hipparchus 160
Hippiatrica 132 224 225 227
Hippocrates 63 64 67 132 141 148 152 203 216 221 230 258 287 295 297 al.
Hippolytus 152 182 268 al., ref. haer. cod. 71
Homeri memoria Herculanensis: δμωιή 48, μισθῶι ἐ]πὶ ῥρητ[ῶι 79, ἀεί O 190 ubi libri αἰεί 104, τετριγῦα εἰδυῖα 123, νευσί Π 113 in νηυσί corr. 205; codd. AB 47, pap. Lond. CXXXVI 204, A 56 273, Σ 14 253
Hyperides: pap. A[2] cuiusnam sit aetatis 46, memoria 141 150 173
Hypsicles 196
Jamblichus 103 143
Ioannes archiater: cf. Byzantini
Iosephus: diligentissime examinatus 8, assimilatio inter binas voces 63, discrimen in orthographicis inter Bellum Judaicum et Antiquitatum libros unde diversa memoriae origo potest probari 67, ἐλάττω κόλασις σύνεσις κρείττω etc. Philol. LXI 172, Belli Jud. cod. V 42, cf. dein 39 47 49 51 56 93 128 140 141 143 154 159 160 169 171 172 173 178 179 183

195 199 203 206 207 209 213 214 218 221 222 224 225 227 228 232 243 254 256 259 266 272 273 287 288 298

Isocrates: papyri Massiliensis aetas 59

Julianus 171 209 213 220, convivium 157

Justianus 213

Justinus 153

Libanius 51

Longini quod fertur opusculum περὶ ὕψουϲ: codex 58 76, codicis corrector 17, sermo 105

Lucianus 51 80 107 221 254 256 272 273 277 290

Lycophro: codicum memoria 37

Lycus medicus 240 251

magici auctores e papyris recuperati 6—7, sermo 103 115 175 176 178 211 228 229 232 237 246 264 298

Marcianus geographus 83

Marcus Antoninus 211 297

mathematici: 206; cf. Autolycus Euclides Pappus

Memno 110

memoria sacra: Sinaiticus 8, eius correctores 60 142 173 203, Vaticanus 8, eius corrector 17 58 60 138 203 (falso saeculo X—XI adscripsi, cf. Sweete LXX vol. I pg. XIX, qui ad saeculum XIV—XV refert; sed ipse rem gravissimam denuo esse tractandam dicit), codex Sarravianus 15 (divisio syllabarum), Psalterium graecolatinum Berolinense s. IX 88, LXX cod. Venetus 278, Bezae codex 139, Claramontani corrector 60 142 204

mem. sacr.: ἐχθεϲμόϲ ἐχχύνω 56, ἐμμέϲωι 62, λήμψομαι etc. 67, ἠλέχθη 71, κύθρα 82, κιτών 83, ἐκχθρόϲ 89, ἔϲϲφαζεν 93, ζμ- 96, χέρ χειρϲίν 115, Ϲτοϊκόϲ 123, ἕϲτακα 146, πλήρηϲ indecl. 179, ὅπωϲ παραδοῖ 216, ἔγνοι ἔγνοιϲ 217, inf. in -εν (= -ειν) 220, ἐϲτέρεϲα 225, ἐκίνην 237, διδῶ διδοῖϲ διδοῖ 250, ἀποκτέν(ν)ω 266, ὥρακα 273, ἐντυχία 289, ἐπαοιδή 293

memoriae sacrae formas e sola LXX versione protractas proprio loco proponendas esse arbitror: πώρρω (Vat.) 20, ἐγλέγω ἐγλεκτόϲ (Vat.) 54, βοββέω 58, εἰϲενεγχθήϲεται (Alex.) 69, ὀλιοϲτόϲ etc. (Vat.) 91, ἐκϲουϲία (Sin.) 95, κύεθοϲ (Vat.) 101, ἄπλατοϲ (Alex.) 102, ἀλιαίετοϲ 106, κάω 107, ποῆϲαι (Sinait.) 118, ὑόϲ 124, παρεϲτηκῦαι (Alex.) 125, πιεζέω 224, ἐπόνεϲα 224, ἔπαιϲα (παίζω) 228, ἐπλέκη ἐϲτρέφη 230, ἀπέϲτραψαν ἀναϲτροφῆναι (Sin.) 230, κεράννω 239, ἀγ(ε)ίοχα (ἠγίοχα Alex.) 243, δῶναι (Vat.) 251, ἱϲτάνομαι 262, μνήϲκω 269, ὠμώμωκα ὀμώμοχα ὀμώμεχα 271, ἑόρα (Sin. Alex.) ἑόραται 273, ἤνηγκα (Sarrav.) 281, ϲκιαγραφέω 290, ϲτιππύινοϲ 317

Menander 119 162

Methodius Platonis orthographiam observat 124 125

Metrodorus: eius papyrus? 3, sermo 134

Moeris 102 103 106 161 166 168 170 176 (bis) 195 204 233 243 286 293 307

mythographorum cod. Pal. 47

Nicephorus Chumnus 157 217

Nicephorus Gregoras 70 110

Nicephorus Patriarcha 286

Nicomachus Gerasenus 191 279, cod. Gotting. 16 58

nummi: ἥμιϲυ 23, Ϲυρακοϲίων 94, Κνωϲίων (sero Κνωϲϲίων) 94, ἡμιοβέλιν 287

Onosander: cum VH comparatus 8, cf. praeter ceteros locos 193 197 206 219

Oracula Sibyllina XII 181 85, XIV 175 84

Oribasius 98 101

Origenes 153 154 218 220 272 296 in Cels. cod. A 220

ostraca Wilckeni: passim, velut 167 292

Panareti chron. Trapezunt. 199

Pappus 42 47 51 81 237 249

papyri Aegyptiacae litteris publicis sive privatis inscriptae: conspectus 6—7, Chaeremonis Apollonii sociorum mutuae epistulae 46, papyri Abinnaei praepositi Dionysiadis 222, scribae doctiores 95 (ξυγγραφεύϲ) 278 (τέθηκα) al., discrimen inter s. III et II[a]: ἠνέγχθη — ἠνέχθη 69 μόγιϲ — μόλιϲ (?) 98 ἀνηλίϲκειν — ἀναλίϲκειν 286, Asiae minoris usus non receptus (βαϲιλῆ — βαϲιλέα) 169; RevL libr. nonus 66, PLeid U 4$_{19}$ 74, PPar 59$_{2}$ 260, PTor I 234 264, BU 235$_{18}$ 164, BU 326 217, Genf 78$_{21}$ IX

Pausanias 169 172 234

Philo: papyrus 37 (γνώϲει) 45 (γελᾶιν πηδᾶιν) 59 (rarissime solute scriptum velus ἐνγραφείϲ) 67 (ἐλήμφθη) 69 (ϲυνενεγχθῆναι) 77 (μάλλιϲτα) 82 (τ ~ θ) 89 (ἐχθρόϲ) 94 (τιθαϲόϲ) 98 (μόγιϲ) 128 (ἐραυνάω), cod. H 64 (ἐλ λύπαιϲ) 69 (ϲυναπενεγχθήϲεται), cod. V 139; cf. praeterea 101 102 103 152 153 154 169 171 179 181 185 191 195 221 243 253 254 256 266 276 293

Philo Byzantius: eius memoria nonnullis eximiae notae formis excellit velut ἐρ Ῥόδωι 64, dein cf. 145 167 221

Philodemus: epigramma 297; ceterum cf. volumina Herculanensia

Philoponus 63 106 154 164 182 184 217 218 239 296; comm. in phys. Arist. codicis K testimonia partim Philoponi

partim Byzantinorum sermonis exempla insignia velut 125 (ἀπειληφῦαν πεπονθῦαν) 148 (ἐφ᾽ἴϲηϲ) 149 (καθ᾽ἰδίαν) 150 (ἐφ᾽ ἔλαττον) 155 (οὐκ ὑπεξίϲταται) 285 (ἀπόϲτεμα), cf. etiam 59 2 ἀκροουμένοιϲ (supra pg. 222) 101 5 Ἀναξαγόρα (-ρου cett. Vitelli) al.; varia lectio τετραγωνιϲτείν 31 8 (-ωνίζειν cett.) in archetypo ΤЄΤΡΑΓѠΝΙϹΖЄΙΝ extitisse demonstrat (supra pg. 97)

Philostratus 115

Photii lexicon 45 50 90 270 285 317

Phrynichus: sermo 185 213, doctrina 23 76 78 101 (bis) 115 122 130 136 141 143 145 153 155 159 162 170 171 174 190 192 214 222 236 237 250 266 280 290 292 293 294 296 317

Physiologus (Stud. Ital. V) 123 132 al.

Plato 42 43 47 48 49 50 90 105 121 123 124 140 150 185 214 230 272 287 288

Plotinus: Platonem sequitur 124, Vaticani codicis pretium 70, porro 217 218 289 al., Philol. LXI 177 (οὐρανὸϲ ἀμείνω)

Plutarchus: vit. Sertor. 12 33, Lycurgi 12 90, dein 22 (βυβλίον) 103 171 175 181 182 223 228 254 291 292 293

Pollux: sermo 219, doctrina 284

Polyaenus: 145 169

Polybius 47 119 146 150 185 191 272, cod. Peiresc. 198

Polybius de barbarismo et soloecismo 58 81

Polystratus: papyri 3, οὐθαμεῖ 36, ἐὰμ μὴ εὑρίϲκειϲ 37, οὐθείϲ 155

Porphyrius 102

Proclus 51 70 220 290

Procopius 213 214 217 (cf. etiam pg. VI)

Ptolomaeus geographus 67 83 221 253

Pytheas: scripturae Πρεττανίϲ auctor? 83

Rufus 217 219

Scholia in Homerum Veneti A: 49 122 164 243

Scholia in Lycophronem 162

Scylax 144 169 174

Servilius Democrates 31 224

Sextus Empiricus 103 195 260 262 285

Simplicius 39 70 217 218, in Ar. de caelo 133 28 149

Sophocles: πο(ι)έω 118, Laurentianus 37 47 67

Stephanus Byzantius 83 84, ex Herodiano pendet 94

Strabo ubique collatus: cod. A 42 47, paullum habet hiatus rationem 189 195, discrimen quoddam inter priores libros ac posteriores 270 (μίϲγω — μειγνύω), cf. etiam ἔρημοϲ γῆ 130 131 167 175 etc. 614 737 759 765 (17ies) — ἡ ἔρημοϲ (omissa voce γῆ) 721 724 738 748 bis etc. 828 (15ies); pg. 246 Cas. 151; Πρεττανίϲ 83, ἐϲ τό ἐϲ τήν 113, Αἰολέεϲ Ἀπαμιεῖϲ 171; cum volgarium usu conspirat contra Philodemum 285 (εὕρεμα — εὕρημα Φ), Atticos sequitur Strabo volgares Philodemus: ξύν — ϲύν 95, πλέον — πλεῖον 109, ϲμικρόϲ interdum — μικρόϲ 136, Διομήδη — Διομήδην 161, ἱππέαϲ — ἱππεῖϲ 173, υἱεῖ υἱεῖϲ — υἱῶι υἱούϲ 175, ϲτάδιοι — ϲτάδια 175, ϲφᾶϲ ϲφέτεροϲ — ἑαυτούϲ 197, ηὑ- — εὑ- 205, ἐλάθη — ἐλάϲθη 227, ἐπιμελέομαι — ἐπιμέλομαι 223, ἠγγέλθη — ἠγγέλη 231, -νυμι praevalet — -νύω saepius adhibitur 239, ἕϲτακα Philodemus (vitat Strabo) 260, ἑόρακα — ἑώρακα 272; itaque Strabo cum edidit εἴπομεν εἴποιμι (εἴπαμεν εἴπαιμεν Φ) 223, hic quoque Attice scribere voluisse videtur, cf. Meist.[3] 184

tabellae defixionum Cnidiae 216, Cypriae 95 97 161 163 216 253 277

Theo Smyrnaeus 184

Theodoretus 239 252

Theodorus Metochita 143

Themistius 218 219

Theophrastus: char. 16 11 292

Theophylactus 80 214

Thucydides 110 195 207 224; II 34 5 317, IV 38 1 258, VII 77 3 133

Timo fr. 35 D 296

tituli: conspectus 8, antiquissimum spiritus exemplum (s. Ip) 9, de syllabarum divisione 14, iota subscriptum (ῳ) 40, correctores: ΚΑΙЄΙϹ ex ΚΑЄΙϹ rest. 106, χερῶν in χειρῶν corr. 115

tit. sacri Andaniae 219

tit. Ancyr. (Mon. Aug.) 138 171 253 al.

tit. Attici: CIA IV 1b 61 208; de scriptura quae ϲτοιχηδόν vocatur 14 (novelli usus primordia rectius indicavit Meist.[3] 7 adn. 26); addenda grammaticae Meisterhansi ac Schwyzeri opera conditae 31 (Ἀκαδήμεια, ad pg. 50) 55 (ἐγ ῥυμοῦ, ad pg. 108), 57 (ἐξ Ϲτειρέων, ad pg. 105 et 108), 85 (ϲφονδύλων, 78), 87 (Ἀρκόλυκοϲ, 79), 88 (ϲκέλει, 76), 93 (νῆϲϲοϲ, 99), 98 (λιτροπώλου, 83), 115 (χειρϲίν, 145), 137 (ἄμμον, 93), 180 (κεραμίδεϲ Κορίνθιαι, 148), 298 (ὁμαλέϲ, 149); desideranda 103 141 142 173 175 197 212; accuratissima vero titulorum examinatione quantum lucremur, unius lapidis exemplo demonstrabo: πομφόλιγα[ϲ CIA II 758 A 2 13 a. 334a (-λυγαϲ Köhler; πομφόλυγξ Byzantinorum librarii, velut πομφόλυγγαϲ Hippol. ref. haer. 98 22 cod.), ὑποδερίδε 21 ὑποδερίδα 26 29 etc. (περιδέρραιον interdum codd.), ῥάκοϲ B 1 12 28 etc. (ad pg. 95;

ῥάκκος, quod saepe est in libris, magicorum papyri primum exhibere videntur: μέλανι ῥάκκι PLond I 118 66 s. IV^p βυςςίνου ῥάκκους PBerl 1 277 s. IV—V^p), μαλακά 38 (μαλακός μ 19 5 92 33 ρ I 163 16 197 14 Iatr 17 3 25 14 μαλακία μ 30 7 14, μαλακήν PPetr II 6 4 [255^a] μαλακά PLeid X [III—IV^p] 1 36 2 9 7 19; at μαλθακά Onos. 9 2, et sic Dio Chrysost. [Schmid I 126], semel Aristides [II 126, ubi alia quoque testimonia]), χιτῶνα ςτύππι(νον) 2 10 15 etc. (de geminata labiali monetur Meist.³ 97, sed etiam quae antecedit vocalis notanda, cf. Thes. VII 913^d ςτυππίον ἢ ςτιππύον λίνου εἶδος Phot. [sic leg.] ςτίππου PGoodsp *30, 37 11 [191^p] ςτιππουργός PLond II 322 20 s. VI—VII^p PGrenf II 87 11 a. 602^p [sic ubique pap. aet. byz.], dein cf. Phryn. 261 ςτυππέινον τετραςυλλάβως οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ἄνευ τοῦ ε τριςυλλάβως ςτύππινον, ὡς οἱ ἀρχαῖοι, βυςςίνων καὶ . . ςτυππεῖνων RevL 103 2 a. 258^a, ἱματίω ςτιππυίνω LXX Lev. 13 47 B²AF ἱματίου . . ςτιππυίνου 53 B²AF [ςτιπποίνω ςιπποίνου B¹])

tit. Deli insulae (plerumque Atticorum usum sequuntur, quo magis notanda ea, in quibus ab illis dissentiunt): 69 106 120 121 124 172 197 206 210 286 293 297

tit. Delphici: 43

tit. Edicti Diocletiani: passim, veluti 76 204 225 227 249

tit. Epidaur. curat.: 236

tit. Heracleae (tab. aheneae): 57

tit. Magnesiae: 291 (librum quem nuperrime scripsit Ernst Nachmanson, Laute und Formen der magnetischen Inschriften, Upsala 1903, diligentissime compositum vidi, pauca ut protraxeris, quae ille omiserit: πιθῶνος 116 35 [et sic comici, alii πιθεών] φιλοτειμηςάμενον 179 5 [add. ad pg. 169] προαςτίω 163 5 θεῶν προαςτιανῶν 309 [sic Atticorum tituli: Meist.³ 54, poetae: ἐκ προαςτίου – ⏓ – ⏑ – Soph. El. 1431 Eur. Alc. 836, Polemonis epigramma: προάςτιον ⏑ – ⏑⏑ AP XI 38; revocanda ergo ap. Thucyd. II 34 5 scriptura προαςτίου e codice praestantissimo E; cum titulis conspirant papyri: προα]ςτίω[ν PGrenf II 70 3 a. 269^p προαςτίοις BU 503 10 a. 586^p 364 7 a. 553^p etc.])

tit. Opramoae: 168 208 248 280 286 al.

tit. Pergami: 20 (Schweizeri grammaticae supplementa proposui Zeitschr. f. d. Gymn. 1898, 577—586; sed iam titulorum copiae in dies augentur)

tit. varii: CI 4957 139, BCH XI 111 31, XX 351 (= Arch. f. Pap. II 561) 86, IMB 377 (lapidis cuiusdam Tenii mira assimulatio) 65, PAS III 191 286

tragici: μικός 297; cf. Aeschylus Euripides Sophocles

Tryphonis papyrus 158

vitae Sanctorum: adhibita acta Perpetuae et Felicitatis (London 1890), vitae Ruinartiae, acta Theodosii ac Pelagiae ab Usenero, Hypatii et Porphyrii a Bonnensibus edita, tum e sequioribus auctoribus (s. VII—X) acta Acindyni (Boll. Nov. I), passio S. Ioannicii (Boll. Nov. II), vita S. David Thessalonicensis (ed. V. Rose Berl. 1887), vita Euthymii (ed. C. de Boor, Berl. 1888), vita Leontii (ed. Gelzer)

volumina Herculanensia: conspectus 3—6, librarii operis περὶ ῥητορικῆς 5, περὶ ποιημάτων 6, inter diligentes (†) ac rudiores (*) librarios distinctio 4 10 24 25 26 40 41 44 45 53 79 156 al.

vol. Herc. librarii corrigunt contra communem morem: τονδ⟨ε⟩ί (fuerat τονδί) 28, ἐξεν⟨ε⟩ίκα 30, ἐὰμ μὴ πιςτεύεις ex -εύης 37, ἐπάνω⟨ι⟩ 42, ποιώη⟨ι⟩ 44, ἐςτὶ⟨ν⟩ χαλκός 137, οὕτω⟨ς⟩ πρός 142 (haec partim ex archetypi collatione orta esse arbitror)

vol. Herc. libr. volgatum usum restituunt: ει ex ι 26, ι mut. add. 40, παρορᾶ⟨ι⟩ ἐξῆ⟨ι⟩ δέη⟨ι⟩ διδώ⟨ι⟩η 43, δμω⟨ι⟩ῆςιν 48, ῥά⟨ι⟩διον 51, ἐγκώμιον (ex ἐνκ.) 57, ἐν μέςοις (ex ἐμμές.) 61, ἐχθρά ex ἐκθρά 89, ἀνακακχάζεις ex -κακκ- 90, τῆς ⟨ς⟩κευοθήκης τὰς ⟨ς⟩κήψεις 92, πυελός (ex πυαλός) 101, ἀεί ex αἰεί 104, καίειν ex κάειν 106, μάτα⟨ι⟩ον 107, εἰς τό ex ἐς τό 112, ὑποδε⟨ι⟩γμάτων 115, ἐκπο⟨ι⟩εῖςθαι 116 πο⟨ι⟩ητῶν 117, ἑα⟨υ⟩τόν 126, πιςτεύουςι⟨ν⟩ ἀπό etc. 137, πολλάκι⟨ς⟩ γάρ 142, ἐξενηνόχαςιν ex ἐξηνόχαςιν 206, διδιωκῆςθαι ex δεδιοικῆςθαι 208, εἶναι ex ἕναι 220, ἐξηλά⟨ς⟩θηςαν 227; cf. dein accentuum adscriptio 8, ς|τ ς|μ etc. in |ςτ |ςμ etc. mut. 17

vol. Herc. singuli loci: ρ I 11 28 148, 249 7 104, II 101 5 174 5 134, 284 12 201, πβ 2 4 79, 18 10 259, 32 5 249, μ 62 21 71 34 201, 80 32 228, 87 41 211, πα fr 7 10 211, fr 42 8 298, fr 48 8 134, υ 5 13 197, ς 8 23 58, θ 24 28 190; XI² 161, 8 21 278, p 1061 fr 3 4 90

Xenophon 110 131 140 145 181 214 223 224 239 272

Zosimus 171 209 224

MEMORIA LATINA ET BARBARA.

divisio syllabarum 17
graecae inter latinas voces: HMYCI 23, ΠΡΟЄΧΘЄCIN CY(N)CTANTOC 60, CYNΖΗΤΗCЄΙ etc. 60, ΤΗΜΠЄΡΙ etc. 68, ΛΗΜΨΟΜΑΙ 68, ΛΑΜΒΔΑ 73, ΝΗCCOC 93 ΝΗCCIΩΤΙ 94, ΠΟЄΙΝ 120
memoria auctorum aevi Karolingorum 55 (eglipsis), 73 (lauta), 97 (Zmaragdus)

---

sz = z (baptiszari) 97

Academicus 295
Arcesilas Acusilas 164 165
ariopagites 110
Britannia Britannicus 84
bybliotheca 21
celeuma 227
chele (= cχελίc) 88
cheragra 115
diachisma (διάcχιcμα) 88
efexegesis 154
eglipsis 55
egloga Egloge 55
epopoeia 120
Esychus 147
Ezdra 97
gangalizo 78
Gangaron (= Garg.) 78
gargarissare 78
Helpis Helpidius etc. 151
-heteris (= -ετερίc) 151
hiso- (= ἰco-) 148
hisoceles (ἰcocκελήc) 88
lauta (λάμβδα) 73
nactra (μάκτρα) 87
nessus 93
nitrum 98
palaestricus 296
paregbasis 55
peripléumonia (-pneum-) 98
petaurum (pit.) 127
philitium 99
proceleumaticus 227
prosopopoeia 120
psittacus 137
sima (cίγμα) 200
siptaces 137
spondaicus 295
Stōicus 123
Syracussae 95
tetrachmus 293
tўpanum (tўp.) 72
zesis (ζήcεις) 257
zmaragdus zmyrna 96

Censorini memoria 151
Cicero: libri exhibent ΛΗΨΙC etc. non ΛΗΜΨΙC 68, Tusc. III 12 27 95, V 33 98 99, Orator 59 229 296, ad Att. IV 15 4 110, XIII 11 1 127, ad fam. IX 4 181
Eberhardi Bethunensis graecismus (ed. Wrobel) 88 154 227
Gellius N. A. I 15 11 179
Lucretius VI 1104 84
Quintiliani mem. 120
Plinius n. h. X 117 137, XXII 121 pg. X
Porphyrius in Hor. 154
Priscianus I 436 16 Hertz 208
Scholia in Lactantium 154
Servius in Vergilium 154

Armenii (secundum egregium graecarum vocum laterculum quem edidit CBrockelmann Zeitschr. d. D. Morg. Ges. XXXXVII) 68 85 88 96 97 115 120 122 149 171 301
Copti 151
Hebraei 68 73 154